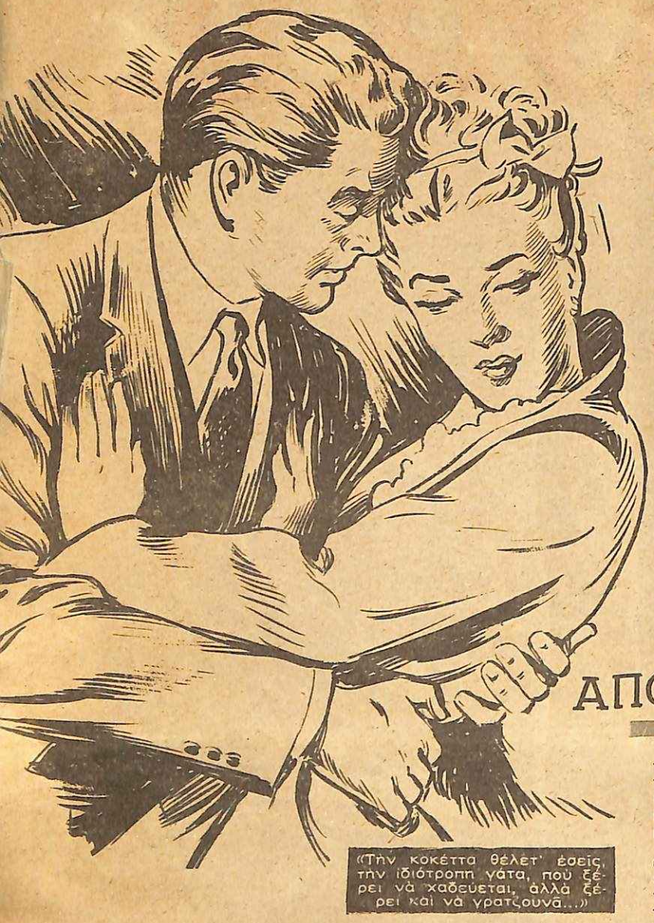
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 787

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

«Τὴν κοκέττα θέλετ' ἐσεῖς, τὴν ἰδιότροπη γάτα, ποὺ ξέρει νὰ χαδεύεται, ἀλλὰ ξέρει καὶ νὰ γρατζουνᾶ...»

Κοζερί τῆς ἑβδομάδος

ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Η ΜΟΙΡΑΙΑ

Πόσα δὲν τῆς σέρνουν! Τὴν κατηγοροῦν ὅτι εἶναι τυραννική. βασανίστρια, μοιραία. Γυναῖκα ποὺ ἐκπέμπει τὴν καταστροφή. Κίνδυνος-θάνατος. "Οσοι τὴν πλησίασαν, καλὸ δὲν εἶδαν. Καὶ δὲν εἶναι λίγοι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν συνδεθῆ μαζί της. Κάθε φύλλο τοῦ ἐρωτικοῦ ἡμερολογίου της περιέχει καὶ μιὰ συμφορά.

Συμφορὰ γιὰ τοὺς ἄλλους. "Ενας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀγάπησαν, αὐτοκτόνησε· ἕνας ἄλλος ἐκπατρίσθηκε. Μνηστεῖες καὶ γάμοι ἔχουν διαλυθῆ. Νέοι ἔχασαν τὶς σπουδές τους καὶ πῆραν κακοὺς δρόμους.

Κι' αὐτή, θριαμβεύτρια, ἀπαθής, ἀδιάφορη, ἐμφανίζεται σὲ κέντρα καὶ σὲ σαλόνια μὲ τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ πολεμιστῆ ποὺ ἐπιστρέφει δαφνοστεφὴς ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης.

Οὔτε μεταμέλεια, οὔτε ντροπή. "Οσο βαρύτερο εἶναι τὸ κατηγορητήριο ἐναντίον της, τόσο πιὸ ἔντονη ἡ ἔπαρσή της. Δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ ὅσα λένε εἰς βάρος της. Δὲν διαψεύδει ὅσα τῆς ἀποδίδουν. Θὰ διέψευδε τὴν ἀλήθεια. Καθὼς τὴ βλέπετε, σχηματίζετε τὴ γνώμη, ὅτι καὶ ὑπερβολικὰ καὶ ἀνακριβῶ ἀκόμα ἂν ἦταν ὅσα τῆς ἀποδίδουν, πάλι δὲν θὰ ὑποβαλλόταν στὸν κόπο ν' ἀποκατάστηση τὴν ὑπόληψή της.

Ὁ διασυρμὸς εἶναι ἡ προθήκη της, ἡ προβολὴ τῆς προσωπικότητάς της, τὸ «πανὼ» τῆς διαφημίσεως, ποὺ πυκνώνει τὰ πλήθη τῶν θαυμαστῶν. Ἰσχύς της ὁ διασυρμός. "Οσο πιὸ πολλὰ λένε εἰς βάρος της, τόσο μεγαλύτερη ἡ προσέλευσι τῶν πιστῶν. Ἡ κακὴ φήμη τῆς γυναίκας, ὅπως ἄλλωστε καὶ τοῦ ἄντρα γύρω στὴν ἐρωτική τους δραστηριότητα, ἀντὶ νὰ εἶναι δύναμι ἀπωθητική, εἶναι ἀπεναντίας ὁ ἰσχυρότερος κράχτης, ποὺ προσελκύει τοὺς προσκυνητὲς τῆς γοητείας.

Ὑπάρχουν ἀφελεῖς, ποὺ γιὰ ν' ἀποσπάσουν τὸ πρόσωπό γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνδιαφέρονται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, κατηγοροῦν τὴ γυναίκα αὐτὴ γιὰ πλούσια ἐρωτικὴ δράσι. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκουν. Ἀντὶ δηλαδὴ ν' ἀπωθήσουν τὸν ἄνθρωπό τους, τὸν φέρνουν ἀπεναντίας ἀκόμα πιὸ κοντὰ σ' ἐκεῖνη ποὺ κατηγοροῦν.

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴ διαπίστωσι αὐτή, θὰ ἦταν ὁλέθριο, ἂν ἡ κάθε γυναῖκα, ἀκολουθῶντας τὸ ἀξίωμα αὐτό, ἔπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ κακοῦ γιὰ νὰ τονώση τὴ γοητεία της. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἠθική, δὲν εἶναι ἀρκετὸ σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ ἐκτελῆ συντα-

γὲς γιὰ νὰ δρέψη ἐρωτικοὺς θριάμβους. Χρειάζεται καὶ κάτι ἀκόμα: τὸ τάλαντο. Δὲ γίνεσαι μοιραῖος καὶ μοιραία γιατὶ τὸ ἀποφάσισες. Οὔτε φθάνεις στὸ σκοπό σου ἀντιγράφοντας μοντέλα ποὺ ἐπέτυχαν. Πρέπει νὰ τόχης μέσα σου. Ἀλλοιῶς, ἀντὶ νὰ δημιουργήσης θύματα, πέφτεις ὁ ἴδιος θῦμα τῆς ἀνοησίας σου, καὶ ἢ σὲ παίρνει ὁ κατήφορος, ἢ γίνεσαι κωμικός.

Δὲ λείπει τὸ τάλαντο ἀπὸ τὴ σημερινὴ γόησσα. Πλούσια τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δραστηριότητα, ποὺ ἀναπτύσσει, εἶναι φυσική, αὐθόρμητη, ἀδιάστη. Θάλεγε κανεὶς καὶ ἀναπόδραστη. Σὰ νὰ εἶναι μέσα στὸ αἷμα της, σὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ κάνη διαφορετικά.

Τὴν ἔβλεπα προχτὲς τὴ μοιραία. Ἦταν μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι. Ὡριμοι ὅλοι ἄνθρωποι. Ἡ νεώτερη αὐτή. Κάπου στὰ τριανταπέντε, στὰ τριανταεφτά. Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, ἡ παληὰ γνωριμία καὶ ἡ ἀπουσία ἄλλων γυναικῶν, ἔδιναν ἕνα τόνο οἰκειότητας στὴ συντροφιά.

"Ενας πολὺ ἡλικιωμένος κύριος ἀνέλαβε τὴν ἐπίθεσι. Σ' τ' ἀστεῖα, φυσικά. Εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ λὲς ἐλεύθερα ὅ,τι κρύβεις μέσα σου.

— Τί θὰ γίνη αὐτὸ μαζί σου; Φοβᾶται κανεὶς νὰ σὲ πλησιάση. Ἄλλοι σκοτώνονται, ἄλλοι χωρίζουν, ἄλλοι χάνουν τὴν καρριέρα τους. Κρῖμα ποὺ δὲν ἀσχολεῖται ἡ Ἀσφάλεια καὶ μ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς παρεκτροπές. "Αν ἄρχιζε νὰ τὶς προσέχη, ἀσφαλῶς δὲ θὰ κυκλοφορούσες σήμερα ἐλεύθερα. Καὶ εἶσαι τόσο νέα ἀκόμα... Ἔχεις ἀκόμα δέκα-δεκαπέντε χρόνια νὰ δράσης μὲ ὅλη τὴν ἄνεσι. Κλαίω ὅσους θὰ πέσουν στὰ χέρια σου. Ὡς ποῦ πρόκειται νὰ τὸ πᾶς; Τί σοῦ γυναῖκα εἶσαι;

Μὲ συγκατάβασι ἄκουσε τὸ κατηγορητήριο ἡ κυρία. Μόλις καταδέχθηκε νὰ χαμογελάση. Ὕστερα ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ εὐαρεστήθηκε νὰ κάνη τὴν ἀπολογία της. Τίποτα δὲν ἀρνήθηκε ἀπ' ὅσα τὴν κατηγοροῦσαν.

— Ψάχνετε νὰ βρῆτε «τί σοῦ γυναῖκα εἶμαι». Δὲν εἶμαι τίποτα περισσότερο ἀπὸ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα στὴν πληρότητά της... Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀναζητᾶτε ὅλοι σεῖς οἱ ἄντρες· κι' ἂς εἶναι ὁλέθριο τὸ πέρασμά της. Θέλετε ἀπὸ μένα ὁμολογίες;

»Γιατὶ δὲν ἀρχίζετε τὶς ὁμολογίες ἐσεῖς οἱ ἴδιοι ποὺ μὲ κατηγορεῖτε; Γυρίστε πίσω στὰ νειάτα σας καὶ θυμηθῆτε. Ποιὰ μορφὴ γυναίκας ἔπλασε ἐκείνη ποὺ κίνησε τὸ ἐρωτικό σας ἐνδιαφέρον; Δὲν ἦταν ἁπλῶς ἡ ὡραία. Σκέτη ἡ ὁμορφιά, δὲ σᾶς λέει μεγάλα πράματα. Πολλὲς ἀσχημες ἔχουν ἐκτοπίσει τὶς ὡραῖες. Δὲ σᾶς φτάνει μόνο ἡ ὡραία.

»Θέλετε τὴν τυραννική, τὴν ἀπαιτητική, τὴ καπριτσιόζα. Θέλετε ἐκείνην ποὺ σκορπίζει θύελλες καὶ ἐξαπολύει τοὺς ἀνέμους ποὺ φυσκώνουν τὰ πανιὰ τῶν ἐπιθυμιῶν. Ἀποστρέφεσθε τὴ γαλήνη, ὅπως τὴν ἀποστρέφονται οἱ γερολύκοι τῆς θάλασσας, ποὺ πλήττουν ὅταν εἶναι χωρὶς κύματα τὸ πέλαγος.

»Σᾶς κουράζει ἡ καλὴ γυναικούλα, ποὺ σᾶς κυττάζει στὰ μάτια, ξελεκιάζει τὸ σακκάκι σας, σιδερώνει τὸ παντελόνι σας, σκύβει πάνω ἀπὸ τὴ σκούπα, μαγειρεύει τὸ φαΐ τοῦ γούστου σας, παραβλέπει τὶς ἀταξίες σας καὶ εἶναι γεμάτη πραότητα καὶ καλωσύνη.

»Πόσες φορές, ποὺ ἐπιστρέφετε στὴ συζυγικὴ ἑστία σας μὲ τὰ ἴχνη τῆς ἀπιστίας στὸ πρόσωπο, κι' ἐκείνη ποὺ ἐπροδώσατε, ἀντὶ νὰ χαλάση τὸν κόσμο, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ τρέχει νὰ ψήση τὸ τονωτικὸ καφεδάκι σας. Στὶς τόσες θυσίες της, ἐσεῖς μένετε ἀσυγκίνητοι. Τὴν κοκέττα θέλετ' ἐσεῖς, τὴν ἀνικανοποίητη, τὴ δύσκολη, τὴν ἰδιότροπη γάτα ποὺ ξέρει νὰ χαδεύεται, ἀλλὰ ξέρει καὶ νὰ γρατζουνᾶ, τὸ ζωάκι ἐκεῖνο ποὺ διασκεδάζει σκληρά, παίζοντας μὲ τὸ ποντίκι του.

»Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει κοντά μου. Μήπως ἀμφιβάλλει κανεὶς γιὰ τὴν τύχη, ποὺ τὸν περιμένει, ὅταν πέση στὴ φωτιά; Ἀλλὰ νά ποὺ ἡ φωτιὰ εἶναι ἡ κλίσι σας. Τὴ ζωὴ δὲν τὴ νοιώθετε παρὰ μόνο ὅταν πέφτετε στὴ φωτιά, γιὰ νὰ καῆτε μὲ τὴ θέλησί σας.

»Τὸ μεγάλο πάθος σας δὲν εἶναι ἡ ἐρωτικὴ γαλήνη. Εἶναι ἡ καταιγίδα. Σ' αὐτὴν σᾶς ὁδηγοῦν οἱ κεραῖες σας. Καὶ τότε, τί μοῦ καταμαρτυρεῖτε; Εἶναι τάχα εἰς βάρος μου ἂν σᾶς δίνω τὴ χαρὰ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή;

Δὲν εἶναι, ἐπὶ λέξει, ἡ ἀπολογία τῆς κυρίας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπέχω ἀπὸ τὶς σκέψεις της. Ἀπολογία, πρέπει νὰ προσθέσω, ποὺ ἐκέρδισε τὸ ὀλιγάριθμο ἀκροατήριο τῆς μοιραίας καὶ ἀποστόμωσε τὸν κατήγορο.

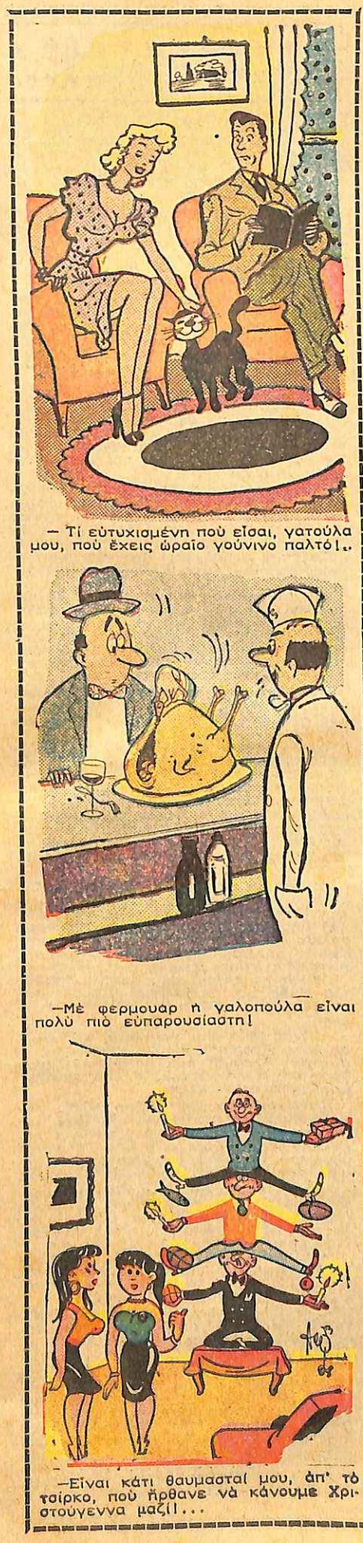
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

○○

Οἱ κοντὲς φοῦστες καὶ τὰ αὐτοκίνητα

Ὁ πρόεδρος τῆς ἀμερικανικῆς Αὐτοκινητιστικῆς Ἑνώσεως, σ' ἕναν τελευταῖο λόγο του, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι βέβαιος, ὅτι μὲ τὴν καθιέρωσι τῆς κοντῆς φούστας, ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκινητικῶν ἀτυχημάτων, θὰ ἐλαττωθῆ σημαντικά, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι οἱ σωφὲρ θὰ τρέχουν λιγώτερο γρήγορα ἀπὸ ἄλλοτε, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ θαυμάζουν μὲ μεγαλύτερη ἄνεσι τὰ ὡραῖα πόδια τῶν γυναικῶν ποὺ θὰ συναντοῦν στὸ δρόμο τους!».

— Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶσαι, γατούλα μου, ποὺ ἔχεις ὡραῖο γούνινο παλτό!..

—Μὲ φερμουὰρ ἡ γαλοπούλα εἶναι πολὺ πιὸ εὐπαρουσίαστη!

—Εἶναι κάτι θαυμασταί μου, ἀπ' τὸ τσίρκο, ποὺ ἤρθανε νὰ κάνουμε Χριστουγεννα μαζί!...

ΣΚΙΤΣΑ τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

ΑΠΟ τὴν πρώτη Δεκεμβρίου ἄρχισε ἡ ἀκατάσχετη συζυγομουρμούρα:

—Ποῦ θὰ κάνουμε ρεβεγιόν, Παντελῆ;

Ἀλλὰ ὁ Παντελῆς, ἀντιπαθῶν τὶς ρητὲς ὑποσχέσεις καὶ ρέπων πρὸς τὶς ἀοριστίες, τὸ ἔρριχνε στὴν ἀναβλητικότητα:

—Μέχρι τότε βλέπουμε..

Κι' οἱ μέρες περνοῦσαν, καὶ τὰ Χριστούγεννα ζύγωναν καὶ ἡ συζυγομουρμούρα μεγάλωνε.

—Ἐπὶ τέλους, Παντελῆ! Θὰ γίνης καμμιὰ φορὰ ἄνθρωπος; Ἐκτὸς ἂν σκοπεύης νὰ μὲ κλείσης πάλι Χριστουγεννιάτικα μέσα στὸ σπίτι. Ἀλλ' αὐτὸ βγάλε το ἀπ' τὸ μυαλό σου. Καὶ λέγε ποῦ θὰ κάνουμε ρεβεγιόν·

—Δὲν ξέρω ποῦ, ἐγρύλλισε ὁ Παντελῆς, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάνουμε ρεβεγιὸν χωριστά!

—Δηλαδή;

—Ἐσὺ στὸ... νοσοκομεῖο κι' ἐγὼ στὸ Τμῆμα Μεταγωγῶν!

Καὶ αὐτομάτως κατέπαυσε ἡ συζυγομουρμούρα!

Εὐτυχὴ Παντελή! Μακάρι νὰ διέθεταν ὅλοι οἱ ταλαιπωρημένοι σύζυγοι τὸν δυναμισμό σου!

★

Ἰσχυρότατοι μαγνῆτες οἱ βιτρίνες τῶν κοσμηματοπωλείων. Εἰδικῶς αὐτὲς τὶς «χρονιάρες» μέρες προσελκύουν πλῆθη... ὀνειροπόλων. Καὶ ριπὲς φλογερῶν καὶ λαιμάργων βλεμμάτων ἐξαπολύονται ἐναντίον τοῦ ἀπαστράπτοντος περιεχομένου κάθε παρόμοιας βιτρίνας.

Μονόπετρα, βραχιόλια, «σεβαλιέ», σκουλαρίκια καὶ σκουλαρίκιες τῆς μόδας, ρολογάκια διαφόρων οἰκονομικῶν...ἐκτοπισμάτων, ὀλίγες μενταγιὸν κλπ. κλπ.

Τί ἰδεῶδη ὥρα γιὰ δοσες τά... λαμβάνουν!

—Πῶς σοῦ φαίνονται τὰ μπιζού; ρωτάει ἕνας τῶν «ὀνειροπόλων» κάποιον τυχαίως... συγχαζεύοντα γνωστό του.

Ἀπρόοπτη ἀπάντησις:

—Προτιμῶ τὰ... θηρία τοῦ τσίρκου!

Κι' ἐπεζήγησε στὸν δικαίως ἐμβρόντητο συνομιλητή του.

—Λέω πῶς προτιμῶ τὰ θηρία, γιατὶ μὲ... τρομάζουν λιγώτερο ἀπὸ τὶς τιμὲς αὐτῶν τῶν ἐφευρημάτων τοῦ Σατανᾶ!

Καὶ ἀπῆλθεν ἐξαλλος. πτύσσας τρὶς τὸν κόρφον του...

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ, 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1953 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 787

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ Δρ. 6000

ΜΕ λυμένο τὸ ζωνάρι του γιὰ καυγᾶ ἐνσκήπτει στὸ λεωφορεῖο. Ἀπὸ δῶ καὶ τρεῖς ὧρες μακρυὰ βρωμάει πὼς εἶναι τζαναμπέτης.

Στὴν ἀρχὴ τὰ βάζει μὲ τοὺς «ρωμπούς» ποὺ «διδώνονται» καὶ «δὲν προχωροῦν στὸ διάδρομο». Μετὰ ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ εἰσπράκτορος.

—Ἐμένα βρῆκες γιὰ νὰ πασσάρης ὅλα τὰ κουρέλια σου; ὑρύεται.

—Αὐτὰ μοῦ δίνουν, αὐτὰ δίνω, τοῦ ἐξηγεῖ συμβιβαστικὰ τὸ ἀκέφο εἰσπράκτοράκι.

—Νὰ μὴν τὰ παίρνης ὅταν στὰ δίνουν. Ἀλλ' ἂν εἶσαι χαζὸς καὶ σοῦ φορτώνουν αὐτὲς τὶς πατσαβοῦρες, τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Κάντες γιαχνὶ καὶ φάτες.

Ἐν συνεχείᾳ, ἀκούει τὸν ἐξάψαλμο ἕνας νεαρός, γιατὶ δὲν σηκώνεται νὰ παραχωρήση τὴ θέσι του στοὺς ἡλικιωμένους.

—Νέοι ἄνθρωποι σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Ὅτου σας γαϊδοῦρια!

Καὶ στὸ τέλος ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ σωφέρ ποὺ δὲν σταμάτησε σὲ μιὰ ἀτάφ γιὰ νὰ παραλάβη ἐπιβάτες. Κι' ὁ τζαναμπέτης ἐκρήγνυται ἀμέσως:

—Γιατί δὲν σταματᾶς, βρέ; Δοῦλοι σου εἶναι αὐτοὶ ποὺ περιμένουνε; Ἡ μπᾶς καὶ σκαντάστηκες πὼς εἶσαι ὁ ἀφέντης μας; Ἀναιδέστατε! Καὶ μὴ βγάλης τσιμουδιὰ γιατὶ θὰ σοῦ ξερριζώσω τ' αὐτιά.! Θὰ σὲ σακατέψω στὸ ξύλο! Θὰ σὲ ξεπουπουλίσω...

Ὅπου ἀγριεύει ὁ σωφέρ, φρενάρει, σηκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν τζαναμπέτη:

—Γιὰ ἔλα νὰ μὲ σακατέψης στὸ ξύλο!

Κι' ἐκεῖνος τρέμοντας ἀπὸ διπλὴ ἀφορμὴ—ἀγανάκτησι καὶ τρομάρα:

—Ἂς μὲ... βοηθήσουν ἕνας-δύο κύριοι καὶ θὰ σοῦ πῶ ἐγώ!

Κι' ἐνῶ τὸ λεωφορεῖο τραντάζεται ἀπὸ τὰ γέλια, ἐξαπολύεται ὁ εἰρωνικὸς φραστικὸς πύραυλος τοῦ «εἰσπράκτορακίου»:

—Παρακαλοῦνται οἱ χεροδύναμοι νὰ σηκώσουν τὸ χέρι τους!...

★

Τὸ ἕνα πακέτο περιέχει «ὑφασματάκι» γιὰ «ρομπίτσα». Τὸ ἄλλο «ντανταλλίτσα» γιὰ «τουαλεττίτσα». Τὸ τρίτο «ντεσσουδάκια» γιὰ «ἀμπιγιεδάκια».

Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ποικίλων ...διαμετρημάτων πακέτα τὰ βαστάει τὸ ὑπομονητικόν... δίπουν — δηλαδὴ ὁ σύζυγος—ἐνῶ τὸ «τρυφερὸν ἡμισυ» τοῦ δίνει τὶς δέουσες... τροχαῖες ὁδηγίες:

—Πρόσεχε δεξιά σου!

—Μιὰ λακούβα μπροστά!

Ἀλλὰ ὁ ταλαίπωρος, ὅπως εἶναι... πακετοκουκουλωμένος δυσκολεύεται νὰ πειθαρχήση καὶ σκαμπανεβάζει ἐπικινδύνως.

Κι' ἐκείνη θυμωμένη:

—Πρόσεχε, τέλος πάντων, Ἀριστείδη! Μὲ... παρακούρασες σήμερα!

Κι' ἕνας γαῦριας ποὺ παρκολούθησε τὴν γραφικὴ σκηνὴ φωνάζει μὲ χριστιανικὴ κατάνυξι στὸ ζωντανὸ μεταφορικὸ μέσον:

—Ἴσα τὸ κορμί σου, κύριος! Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Μιὰ κι' ἡ μόνη λεωφόρος, ποὺ τραβᾶ πρὸς τὸ Δαφνί,
ἔχει πήξει ἀπὸ τ' ἀμάξια κι' εἶν' ἀφόρητα στενή,
θὰ διευρυνθῆ ταχέως στὰ στενά της τὰ σημεῖα
καὶ θὰ γίνη παραλλήλως λεωφόρος κι' ἄλλη μία!

★

Συνεπῶς, κατόπιν τούτου, συμπεραίνεις δίχως ἄλλο,
πὼς ἡ τρέλλα στὴν Ἀθήνα κάνει πάταγο μεγάλο!
Κι' ἐπειδὴ μπορεῖ τὸ θέρος ἢ καὶ λίαν προσεχῶς,
οἱ ἀνθρωπίνες οἱ βίδες νὰ...λασκάρουν συνεχῶς,
ἐπιβάλλετ' ὅλοι οἱ δρόμοι, τῆς Ἀθήνας ἤγουν ἤτοι,
στὸ Δαφνὶ νὰ ὁδηγοῦνε καὶ πρὸς τό...Δρομοκαΐτι!

Γ. Θ—ς

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΦΩΝΗ

— Τί ὄμορφο κορίτσι! ψιθύρισε ὁ Ζὰκ Ντητόν, παραμερίζοντας γιὰ νὰ περάση ἡ θελκτικὴ μικρούλα.

Ἦταν ξανθειά, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μὲ μάτια ὑπέροχα, χείλη κερασένια καὶ λυγερὸ κορμί. Μάντεψε τὴν ἐντύπωσι ποὺ εἶχε κάνει στὸ Ζὰκ καὶ χαμογέλασε λίγο μελαγχολικά. Ὁ νέος ἔκανε ἀθέλητα λίγα βήματα γιὰ νὰ τὴν παρακολουθήση. Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησε, κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του κι' ἄλλαξε δρόμο.

Καταριόταν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ Φύσι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἕνα τέλειο ἀθλητικὸ κορμί, ἕνα συμπαθητικώτατο πρόσωπο... καὶ μιὰ φωνὴ ἀπαίσια! Τόσες νέες κι' ὄμορφες γυναίκες εἶχαν γοητευθῆ ἀπ' τὸ παρουσιαστικό του. Μά, ὅταν ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ τους πῆ ἕνα κομπλιμέντο, τὸν ἄφηναν κι' ἔφευγαν, συγκρατῶντας μὲ κόπο ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο, ἢ ψιθυρίζοντας μὲ συμπόνια :

— Τί κρῖμα, τόσο ὡραῖος νέος νἄχη μιὰ τόσο ἀσχημη φωνή!...

Ἔρχονταν στιγμὲς ποὺ τὸν ἔπιανε ἡ μανία νὰ κομματιάση μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ λαρύγγι του, ἀπ' ὅπου ἔβγαινε ἡ ἀνυπόφορη ἐκείνη φωνή, ἡ νευρικὴ κι' ὑπόκωφη!...

Μὰ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τοῦ εἶχε φανῆ τόσο ἀβάσταχτο τὸ μαρτύριό του, ὅσο ἐκεῖνο τ' ἀνοιξιάτικο πρωΐ, ποὺ συνάντησε στὸ δρόμο του τὴ χαριτωμένη ξανθοῦλα, τὴν ξανθειὰ κουκλίτσα μὲ τὸ ὑπέροχο κορμί... Ἤξερε πὼς ἡ κοπέλλα αὐτή, ποὺ τὸν συγκίνησε τόσο, ἐργαζόταν σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν περιμένη ἀπ' ἔξω, τὴν ἄλλη μέρα, καὶ νὰ τῆς μιλήση.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸ μετανοιώση... Γιατὶ νὰ τῆς μιλήση; Γιὰ νὰ πονέση πιὸ πολύ, βλέποντάς την νὰ φεύγη, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες;... Ἡ καρδιά του σπαράζόταν ἀπ' τὸν πόνο. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὴ θαυμάζη μόνο ἀπὸ μακρυά, κάθε μέρα, νὰ τὴ γλυκοκυττάζη καὶ νὰ χαίρεται τὸ εὐγενικὸ μὰ λίγο μελαγχολικὸ χαμόγελό της...

"Ἕνα πρωῒ ὅμως, διάβασε τὴ ρεκλάμα κάποιου διασήμου γιατροῦ, ποὺ ἀναλάβαινε νὰ θεραπεύση κάθε βλάβη τοῦ λάρυγγος. Δίχως νὰ χάση καιρὸ τότε, πῆγε στὸ ἰατρεῖο του, γεμάτος ἐλπίδες, καὶ πάντα μὲ τὴν ὀπτασία τῆς ξανθούλας μπρὸς στὰ μάτια του.

Ὁ λαρυγγολόγος τὸν ἐξέτασε πολλὴν ὥρα, κάνοντας μὲ τὰ ἐργαλεῖα του νὰ δακρύζουν ἀδιάκοπα τὰ μάτια του καὶ νὰ συσπᾶται τὸ πρόσωπό του.

— Δὲν εἶναι τόσο σοβαρὴ ἡ πάθησί σας, τοῦ εἶπε στὸ τέλος.

— Δὲν εἶναι σοβαρή;... φώναξε κατάπληκτος ὁ Ζάκ. Μὰ οἱ συνάδελφοί σας μοῦ εἶχαν πῆ πὼς δὲν γιατρεύεται!

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε κι' ἀπάντησε :

— "Ἂν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, σ' ἕνα μήνα θὰ σᾶς κάνω τελείως καλά. Ἡ φωνή σας θὰ γίνη ὁλοκάθαρη!

— Καὶ τί θὰ στοιχίση αὐτὴ ἡ θεραπεία; ρώτησε ὁ Ζάκ.

"Οταν ἄκουσε πόσα ζητοῦσε ὁ γιατρός, ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος. Ποῦ νὰ τὰ βρῆ τόσα λεφτά, αὐτὸς ποὺ ζοῦσε μ' ἕνα ξερὸ μισθό;...

— Ἐγὼ προσφέρομαι νὰ σᾶς βάλω ἕνα ἀηδόνι στὸ λαιμό σας, καὶ σεῖς τσιγκουνεύεσθε; παρατήρησε ὁ γιατρός, λίγο πειραγμένος. Μὰ κανεὶς δὲν σᾶς ὑποχρεώνει, φίλε μου, ν' ἀλλάξετε φωνή...

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ψιθύρισε εἰρωνικά :

— Ὡστόσο, ἐγὼ στὴ θέσι σας δὲν θὰ δίσταζα καθόλου!

Ὁ Ζὰκ ἔφυγε ἀπὸ κεῖ μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη θλῖψι. Πῶς νὰ μπορέση νὰ ἐξοικονομήση ἀπ' τὸ φτωχὸ ὑπαλληλικό του μισθὸ τὸ ὑπέρογκο ποσὸ ποὺ ζητοῦσε ὁ λαρυγγολόγος;...

Μὰ καὶ πάλι, πῶς νὰ περάση τὴ νειότη του δίχως ἔρωτα — τὴ μοναδικὴ αὐτὴ πηγὴ χαρᾶς στὴ ζωή μας;

Στὸ τέλος λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ στερηθῆ ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸ κάθε τι, νὰ πεινάση! "Ἔτσι θὰ πλήρωνε τὸ γιατρό. Καὶ θ' ἀποκτοῦσε τὸ μόνο ὅπλο, ποὺ τοῦ ἔλειπε — τὴ φωνὴ — γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὡμορφης μικρούλας...

Ἡ θεραπεία ἄρχισε ἀμέσως. Ὁ Ζὰκ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ρωτάη τὴν ὥρα δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιατὶ εἶχε πουλήσει τὸ πολύτιμο ρολόϊ του γιὰ χάρι τοῦ γιατροῦ. Μὰ δὲν παραπονιόταν...

«Γι' αὐτὴν ἀξίζουν ὅλες οἱ θυσίες!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Κι' ἄνοιγε ὑπομονετικὰ τὸ στόμα του μπροστὰ στὸ ἐργαλεῖο τοῦ γιατροῦ.

Δὲν εἶχε πῆ ψέμματα ὁ λαρυγγολόγος : "Ενα μῆνα ἀργότερα, ὁ Ζὰκ δὲν ἀναγνώριζε πιὰ τὴ φωνή του. Μιλοῦσε καθαρά, ἀβίαστα, τρυφερά, ἐπιβλητικά, εὔστροφα, ὅπως ἤθελε!

Τώρα δὲν τοῦμενε παρὰ ἡ κατάκτησι ἐκείνης γιὰ τὴν ὁποία εἶχε κάνει ὅλες αὐτὲς τὶς θυσίες... Ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα μπουκέτο. Περίμενε, τὴ συνηθισμένη ὥρα, ἔξω ἀπ' τὸ κατάστημα νεωτερισμῶν. "Οταν βγῆκε ἡ μικρούλα, τὴν πλησίασε, τὴ χαιρέτησε εὐγενικὰ καὶ τῆς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὴ συνοδέψη. Ἐκείνη δέχτηκε. Καὶ τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι προχώρησε σὲ μιὰ ἐρωτικὴ πάροδο.

— Σᾶς ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρό, σᾶς λάτρευα! ἔλεγε ὁ Ζάκ, μὲ τὴν ὁλοκάθαρη φωνή του.

Μαγεμένος ἀπ' τὴν κατάκτησί του, ποὺ τοῦ φαινόταν σὰν ὄνειρο, μιλοῦσε γρήγορα, θερμά, ἀδιάκοπα... Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἡ ὠμορφη κοπέλλα τοῦ εἶπε μελαγχολικά :

— Μὴ μιλᾶτε τόσο γρήγορα, κύριε, γιατὶ δὲν προφταίνω νὰ καταλαβαίνω τὰ λόγια σας ἀπ' τὶς κινήσεις τῶν χειλιῶν σας... Ξέρετε, εἶμαι ἐντελῶς κουφή!...

Ζ. ΛΑΧΑΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χριστούγεννα

Τῶν Χριστουγέννων ἕνεκεν μετὰ πολὺ μεγίστης
ὡς Δὸν Ζουὰν περιωπῆς καὶ τῶν ἐρώτων μύστης
βαλὼν τὴν ρενδικότανο μου πρὸς δὲ καὶ παπιγιὸν
ἐξῆλθον μετὰ θήλεος ποιῆσαι ρεβεγιόν.
Κι' ἔκων, ὦ παῖδες, ψυκικῶς πληθὼρα μερακίων
καὶ τὴν πτωχήν μου σύνταξιν ἐντὸς τῶν θυλακίων
ἀνίκνευον πρὸς εὕρεσιν τοῦ προσφιλοῦς ρηθέντος
καθ' ἣν στιγμὴν τὰ σήμαντρα ἐκτύπων χαριέντως.
Πλὴν οὐδεμία οὐδαμῶς ἐδίδεν προσοχὴν
καγὼ ὁστις ἐν ἐρωτι ἀφῆκα ἐποχὴν
ἔθλεπον τὰς νεάνιδας ἀντιπαρερχομένας
κι' ὑπὸ ἀνδρῶν μανδραχαλῶν, ὦ Ζεῦ, συντροφευμένας.
Βαδίζων δὲ περίλυπος ἐν προφανῆ ὀδύνη
κι' ἐνῶ τὸ σύμπαν ἐψαλλεν 'τὸ «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη!»
τὰς δίδας οὖν ἠμβάνιζον εἰς μάτην ὡς εἰκός,
ἐφ' ὧ νὰ ψάλλω ἤρκισον καγὼ καλλαν-
(δικῶς:
«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ὦ θήλη ἀ-
(μετανόητα
κι' ἀδιαφόρως βλέπετε ἐμὲ τὸν μέγα
(γόητα
τουτέστιν μ' ἀτενίζετε μεθ' ὕφους ἀ-
(ναλάτου
καὶ μ' ἔχετε — ἀλλοίμονον! — τοῦ πα-
(ραπεταμάτου!
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ
(τῇ πόλει
καγὼ βιῶν μαγκουφικῶς ἐν τῇ παρού-
(σῃ σχόλη
ἐν τοῖς ὁδοῖς τοῖς παγεροῖς βαδίζω
(ἀσυστόλως
κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται ἀλλὰ ἐγὼ....
(οὐδόλως!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τὸ ἔργο τοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ «Ὁ βασιλιᾶς καὶ ὁ σκύλος», ἀφοῦ παίχθηκε ἐπὶ δυὸ μῆνες στὴ Ἀθήνα, συνεχίζεται τώρα στὸ Δημοτικὸ θέατρο Πειραιῶς μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

—Ὁ μουσικὸς θίασος Κρεβατᾶ—Ρένας Ντώρ — Λειβαδίτη — Γαβριηλίδη — Ρένας Βλαχοπούλου μετὰ τὴν Κύπρο, ὅπου γνώρισε πολλὴ ἐπιτυχία, βρίσκεται τώρα στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἄρχισε παραστάσεις στὸ ἐκεῖ θέατρο «Καζαμπλάνκα».

—Στὴν καινούργια ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Παπαϊωάννου», ποὺ θὰ ἀνεβῆ μετὰ τὶς γιορτές, ὁ σκηνογράφος κ. Μάριος Ἀγγελόπουλος ἐπιφυλάσσει πολλὰ πρωτότυπα σκηνικὰ (τρὶκ). Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον θὰ παρουσιάσουν οἱ «ἑπτὰ μενοι δίσκοι» του.

—Οἱ συγγραφεῖς κ. κ. Γιαννακόπουλος καὶ Σακελλάριος ἑτοιμάζουν τὸ 69ο ἔργο τους γιὰ τὸ θέατρο «Κοτοπούλη». Πρόκειται γιὰ μιὰ κωμῳδία, ποὺ θὰ διαδεχθῆ τὸ «Βάλς τῶν ταυρομάχων» μὲ ἥρωας τοὺς Ντίνο Ἠλιόπουλο καὶ Ἀπόστολο Αὐδῆ.

—Ὁ Ποντιακὸς θεατρικὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν θὰ δώση μιὰ ἔκτακτη παράστασι τὴ δεύτερη μέρα τῶν Χριστουγέννων στὸ θέατρο «Ρέξ» μὲ τὸ ἔργο τοῦ κ. Σ. Λιανίδη: «Τὸ αἷμαν νερὸν κι' γίνεται». Τὸ ἔργο ἀναφέρεται στὴ νέα ζωὴ ποὺ δημιούργησαν στὴν Ἑλλάδα οἱ πρόσφυγες.

—Ὁ χορευτικὸς ὅμιλος Νίκολς θὰ καθιερώση ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο μῆνα ἑβδομαδιαίες παραστάσεις μὲ λαϊκὲς τιμὲς καὶ θὰ παρουσιάση στὴν ἀρχὴ τῆς περιφημες «Βυζαντινὲς Εἰκόνες», ποὺ τόση ἐπιτυχία σημείωσαν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἀργότερα νέες του δημιουργίες.

—Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα ἐμφανίζεται τὶς τελευταῖες μέρες ἡ πρώτη Ἑλληνίδα ταχυδακτυλουργὸς Σόφι.

—Στὴν Ἀθήνα ἔρχεται αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα μία ἀπὸ τὶς πρῶτες χορεύτριες τῆς Ἱσπανίας, ἡ Μορίττα Ἔρρος. Κόρη διασήμου ἀκροβάτου τοῦ τσίρκου Μεντράνο ἡ Μορίττα Ἔρρος, προωρίζόταν ἀπὸ τὸν πατέρα της γιὰ πιανίστα. Ἀργότερα ὅμως, κατόπιν ὑποδείξεως τῆς περιφήμου χορεύτριας Τουμάνοβας ποὺ διέβλεψε τὸ μεγάλο ταλέντο της, ἀφοσιώθηκε στὸ χορό.

Μαθήτευσε στὴ μεγάλη σχολὴ τῆς Κιρσάνοβα στὴ Ρώμη καὶ κατόπιν στὴ σχολὴ Ἀλκαρέζ στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ἐξελιχθῆ μέσα σὲ λίγα χρόνια σὲ περίφημη σολίστ καὶ νὰ ἐμφανισθῆ στὴν «Ὄπερα Κωμίκ» τοῦ Παρισιοῦ καὶ στὴν ὄπερα τῆς Βοστώνης στὴν Ἀμερική.

Πρώτη χορεύτρια σήμερα τῆς ὄπερας τῆς Μαδρίτης, ἡ Μορίττα Ἔρρος, παίζει θαυμάσια κιθάρα καὶ τραγουδάει ἐπίσης.

—Ἕνας Ἕλληνας μουσικός, ὁ Ἀνδρέας Δελήγιαννάκης ἔλαβε τελευταίως ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἕνα πολὺ πρωτότυπο δῶρο τοῦ Τζόννυ Κρουσπα, πρώτου τζαζπαντίστα στὸν κόσμο.

Πρόκειται γιὰ μιὰ πλήρη τζάζ, ποὺ μεταχειρίζόταν παλαιότερα ὁ ἴδιος καὶ ποὺ ἔστειλε στὴν Ἀθήνα, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ ἀδελφοῦ του Ἕλληνος μουσικοῦ, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένος μόνιμα στὴν Ἀμερική, ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια.

—Ἡ ντιζὲζ Θέκλα Λαζαρίδου ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα σοβαρᾶς μορφῆς, ὑποχρεώθηκε νὰ διακόψη τὶς ἐμφανίσεις της δυὸ μῆνες γιὰ νὰ κάνη ἐγχείρησι.

— Ἡ Λιλὴ Μπερδὲ ἑτοιμάζεται τώρα νὰ ἐμφανισθῆ μὲ νέες της δημιουργίες φίες τοῦ διάσημου Σὲρζ Λιφφάρ.

—Μιὰ ἄλλη Ἑλληνίδα χορεύτρια, ἡ Βέτα Κώστα βρίσκεται τώρα στὸ Ἀλγέρι ὅπου σημειώνει ξεχωριστὴ ἐπιτυχία μὲ ἑλληνικοὺς χορούς.

—Ἡ ἐκ Θεσσαλονίκης νεαρὰ χορεύτρια Σάσα Μπόϊ ποὺ βρίσκεται ἀπὸ δυὸ μήνου στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου, ὅπου σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία, ἀνακωρεῖ σὲ λίγες μέρες γιὰ τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ σὲ κοσμικὸ κέντρο τοῦ Καΐρου. Λέγεται δὲ ὅτι πρόκειται νὰ λάβη μέρος καὶ σὲ μιὰ νέα ἑλληνικὴ ταινία ποὺ θὰ γυρισθῆ στὴ χώρα τοῦ Νείλου σὲ ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρουτα ρόλο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

"Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες,,

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες, ποὺ ζῆτε στὸ δικό σας
τὸ πλούσιο τὸ μέγαρο καὶ τὸ ἀρχοντικό σας,
καθὼς κι' ἐσεῖς ποὺ μένετε σὲ μιὰ μικρὴ σοφίτα
καὶ πρὸ πολλοῦ σᾶς ἔχινε βραχνᾶς τό.«Κάππα-
(Ἦτα»!...

★

Τὸ Κάππα Ἦτα ψήφισμα, ποὺ πάντα βελτιώνεται
καὶ πάντα περισσότερο συνήθως πελαγώνετε...
Σκοτίζεστε, γιὰ χάρι του, καὶ πονοκεφαλᾶτε,
τὸν χρόνο καὶ τὸ χρῆμα σας σ' αἰτήσεις σπαταλᾶτε,
μπαφιάζετε στοὺς κωδικες, στοὺς γρίφους, στὰ μυ-
(στήρια,
στὰ τέλη, στὰ χαρτόσημα καὶ στὶς τροποποιήσεις...
Στοὺς δρόμους ὅλο βοίσκεστε ἢ μέσ' στὰ δικαστήρια
κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' οἱ...δικηγόροι ἐπίσης!

★

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες κι' ἐσεῖς, ἐπίσης, ὅσοι
τῆς στέγης τό...ἀπρόσιτον σᾶς ἔχει ὑπο-
(χρεώσει
νὰ κατοικῆτε μόνιμα, μὲ μπόρες, μὲ λιοπύρια,
σὲ τρῶγλες, σὲ χαλάσματα, σὲ γύφτικα τσαντήρια
καὶ πέστε ὅλοι σήμερα — κι' ἀνῆλικοι καὶ γέροι —
«οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἡ...Κτίσις ὅλη χαίρει»!

★

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, Χριστὸς γεννᾶται πάλι
καὶ τὸ κοινὸν τοῦ Ἄστεως δικαίως ἀμφιβάλλει.
ἐὰν εἰς τὰ οὐράνια θὰ ψάλλουν, ὡς συνήθως,
τὰ Σεραφεὶμ, τὰ Χερουβεὶμ καὶ τῶν «ἀγγέλων πλῆ-
(θος»!
Τοὺς οὐρανούς μας, δηλαδή, φοβᾶται μήπως ἄ-
(φησαν
καὶ πρὸς τ' ἄλλοῦ — στὰ χράνια μας — κι' οἱ
(ἄγγελοι ἐστράφησαν,
ἀφοῦ οἱ σκηνοθέτες μας καὶ φίλμ ὅσοι γυοίζουν
γιὰ φετεινοὺς θριάμβους των, μιλοῦν, ἀποσᾶδο-
(κήτους
καὶ στὶς διαφημίσεις των ὀητῶς ὑποστηρίζουν
πὼς εἶναι τοῦτη τὴ γρονιὰ «οἱ οὐρανοὶ δίκοί τους»!

★

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες κι'ἀστοὶ κι'ἐν γένει ὅλοι
ἐσεῖς ποὺ δὲν γνωρίσατε γεμᾶτο...ποστοφόλι!
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον, ὑπὸ σπηλαίου θόλον
καὶ βλέπει μὲ κατάνυξιν ὁ «ποιητὴς τῶν ὅλων»
πὼς ἡ πατρίδα τῶν Μουσῶν κι' ἡ χώρα τῆς ποιή-
(σεως
εἰς τὸ ζενίθ εὑρίσκεται τῆς...«μπουζουκοποιήσεως»!
Στὴ χώρα ποὺ γεννήθηκαν Πορφύρες, Παλαμάδες,
μπουζούκια μερακλήδικα ἀκούει καὶ μπαγλαμάδες!
Τραγούδια μάγκικα παντοῦ ἀκούει πιὰ νὰ ψάλ-
(λωνται
καὶ κάτι «ἀπόψε κάνεις μπάμ» στὶς ὄμορφες νὰ
(λένε...
Κι' ἐνῶ ἡ φύσις χαίρεται κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται,
στὰ «βοτσαλάκια τοῦ γιαλοῦ τὰ καβουράκια κλαῖνε»!

★

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες! Χριστὸς τώρα γεννᾶται
γιὰ νὰ φωνάξη: «Ἄνθρωποι, τὰ μίση σας
(ξεχνᾶτε,
τοὺς χειροτέρους σας ἐχθροὺς ποιήσατέ τους φίλους,
ὁμονοεῖτε ὅλοι σας καὶ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»!
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον. τὸν κόσμο νὰ φωτίση
καί, κατὰ τὴν παράδοσιν, «στὴ γῆ νὰ περπατήση»!
Ἀλλὰ καὶ τό... περπάτημα, τὸ βάδισμα τοῦτέστι,
τὸ πιὸ μεγάλο πρόβλημα στὴν πόλι μας κατέστη!
Πεζοί, ταξὶ κι' ὀχήματα σοῦ φράζουνε τοὺς δρόμους,
ἡ μέσ' στὶς ρόδες βρίσκεσαι καὶ μέσ' στοὺς...ὑπο-
(νόμους!
Κι' ἐνῶ, φεῦ! σακατεύεσαι
κι' ὁλόκληρος φυτεύεσαι
στοὺς λάκκους ποὺ σοῦ σκάβουνε ἡ Ὀδλεν καὶ τὸ
(Γκάζι,
οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ὁ Δῆμος κάνει... χάζι!

★

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον στῆς Βηθλεὲμ τὴν πόλι
κι'οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ἡ φύσις ὅλη.
Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει σήμερα νὰ εἴσαστε περίλυποι
κι' ἐσεῖς τοῦ Δέλτα, φίλτατοι, καὶ τοῦ Φαλήρου φί-
(λισποι.
ἀφοῦ πατᾶτε μόνοι σας τὸν ὄρκον καὶ τὸν λόγον

καὶ... τροφοδόται μένετε τῆς...«φάτνης τῶν ἀλό-
(γων».
Μὴ σᾶς δαγκώνη πρὸ παντὸς ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος,
ἂν χάσατε — στὶς κοῦρσες σας — κι' αὐτὴν τοῦ
(«Μαραθῶνος»
κι' ἐὰν τὸν ποδαρόδρομο τὸν συνεχῆ κι' αἰώνιον,
ἀπὸ «ἁπλοῦν» τὸν κάνατε, μοιραίως...Μαραθώνιον!

★

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται οἱ Μάγοι μὲ τὰ δῶρα
καὶ κατηφεῖς τὸ πόδι τους πατοῦν σ' αὐτὴ τὴ
(χώρα,
διότι στὴν πατρίδα μας, ἀκοῦνε καὶ μαθαίνουν,
ἐπικινδύνως σήμερον, οἱ... «μάγοι» ὅτι πληθαίνουν!
Σοφοί, τοὐτέστιν, ἄπειροι φυτρώνουνε μὲ φούρια,
μαζὶ μὲ «φύτρες» ἀγνωστες καὶ νέα καναβούρια,
γιατροὶ ποὺ σοῦ ὑπόσχονται καὶ ποὺ ἀναλαμβάνουν
σὰν...ἀγγελάκι, πράγματι, συντόμως νὰ σὲ κάνουν!
Μὰ οἱ οὐρανοὶ δὲν χαίρονται μ' αὐτὴ τὴν ἀγυρτεία,
γιατὶ αὐτῶνων ἀκούσια αὐξάνει ἡ...πελατεία!

★

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον! Κι' οἱ προσφιλεῖς
(μας τάξεις,
ποὺ μισθωτὲς ἐγέρασαν καὶ ζοῦν μὲ τίς...συντάξεις,
τοὺς Μάγους τρέχουν κι' ἐρωτοῦν
χωρὶς ἀργοπορία
καὶ γιὰ τὸ δῶρο τους ζητοῦν
σαφῆ πληροφορία!
— Οὐχί, συνταξιοῦχοι μας, οἱ Πέρσες ἀποκρί-
(νονται
τὰ πενιχρὰ τὰ δῶρα σας, ἐφέτος, δὲν ἐγκρίνονται!
Μὰ καὶ τὰ «ἐπιδόματα», αἰσιως ἀναβάλλονται,
παρ' ὅτι, μέχρι σήμερα, τὰ πήρατε πλειστάκις.
Κι' ἐνῶ ἡ φύσις χαίρεται κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται
σαφῆ πληροφορία!
— Οὐχί, συνταξιοῦχοι μας, οἱ Πέρσες ἀποκρί-
(νονται
τὰ πενιχρὰ τὰ δῶρα σας, ἐφέτος, δὲν ἐγκρίνονται!
Μὰ καὶ τὰ «ἐπιδόματα», αἰσιως ἀναβάλλονται,
παρ' ὅτι, μέχρι σήμερα, τὰ πήρατε πλειστάκις.
Κι' ἐνῶ ἡ φύσις χαίρεται κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται
Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες καὶ φίλοι μας, ἐν γένει
ἀπ' τὸν «πάτερ-φαμίλια» καὶ μέχρι τὸν ἐργένη.
Στῆς Βηθλεὲμ τὸ σπήλαιον Χριστὸς γεννᾶται σή-
(μερα
καὶ σὰν... ἀρνάκια γίνονται καὶ τὰ θεριὰ τ' ἀγή-
(μερα!
Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς ἐφόρους μας, ποὺ μένουν θηριώδεις
καὶ σύρουν τὴν ρομφαία τους σὰν δεύτερος...«Ἡρώ-
(δης»!
Μέχρι τουγὸς οἱ φόροι μας ζητοῦν νὰ καταβάλ-
(λωνται
καθὼς καὶ τά...τεκμήρια, γιὰ πλούσια ἐλέη,
Κι' ἐνῶ ἡ φύσις χαίρεται κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται
σὲ πλείστες ὅσες πόλεις μας... «Ραχὴλ τὰ τέκνα
(κλαίει»!

★

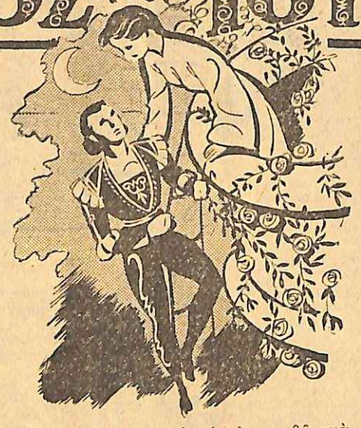
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον στὴν Οἰκουμένη πάλι
καὶ γι' ἄλλη τους συνάντησι μιλάνε οἱ Μεγάλοι
σὲ κάποιο μέρος ἄγνωστο, ἐκ νέου, θὰ βρεθοῦνε,
ἢ θὰ συναντηθοῦνε
καὶ πάλι στὶς Βερμοῦδες
καὶ «νὰ τὰ ποῦν» εὐχόμαστε χωρὶς ἐλπίδες φροῦδες!
Θερμὰ τοὺς ἱκετεύουμε νὰ μὴ μᾶς ἀψηφήσουνε
καὶ τούς... ψυχροὺς πολέμους των καὶ τοὺς θερ-
(μοὺς ν' ἀφίσουνε!
Νὰ δείξουν κατανόησι, νὰ βροῦνε κάποιον τρόπον
γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ πόθου τῶν ἀνθρώπων.
Νὰ μὴν ἀναστατώσουνε καὶ πάλι αὐτὴ τὴ Σφαῖραν,
μὲ κάποιο ἀναπάντεχο κι' ὁλέθριο ἀπουσίνι,
γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ λαοὶ νὰ δοῦν...«Καλὴν ἡμέραν»
κι' οἱ ἄγγελοι νὰ ψάλουνε τὸ «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΡΩΜΑΙΟΣ και ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ξαφνικά, ὅλοι σταματήσανε γεμάτοι φρίκη!... Νοιώσανε τὰ πόδια τους νὰ πατάνε σὲ κάτι φρικιαστικὰ γλυστερό... Μπροστά τους, δίπλα στὸ ἀνοιγμένο φέρετρο, δυὸ νεανικὰ κορμιὰ ἀκινητοῦσαν ἀγκαλιασμένα...

Μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ἀπελπισίας ἔσκισε τὸ λαρύγγι τοῦ Καπουλέτου :

— Ἰουλιέττα !... Κόρη μου !...

Ἔσκυψε κάτω, ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς πανέμορφης κοπέλλας, καὶ τόσφιξε μὲ λυγμοὺς δυνατοὺς στὴν ἀγκαλιά του...

— Ἰουλιέττα μου... Ἰουλιέττα μου...

Νευρικός, ὁ Λαυρέντιος τὸν παραμέρισε, γιὰ νὰ πιάση τὸ σφυγμὸ τῆς Ἰουλιέττας. Ἀκούμπησε ὕστερα τὸ αὐτί του στὸ ματωμένο της στῆθος, προσπάθησε μάταια ν' ἀκούση, καὶ σηκώθηκε πελιδνός :

— Εἶναι νεκρή !... μουρμούρισε. Ὁριστικὰ νεκρὴ αὐτὴ τὴ φορά...

Τὸ σπαραχτικὸ κλάμα τοῦ Καπουλέτου γέμισε τοὺς θόλους τοῦ κενοταφίου :

— Ἰουλιέττα ! .. Κόρη μου !... Σὲ χάνω γιὰ δεύτερη φορά !... φώναξε. Γονατίζω κάτω ἀπὸ τὸ διπλὸ χτύπημα τοῦ χαμοῦ σου !...

Γύρισε ὕστερα στὸ Λαυρέντιο, ἅρπαξε τὰ χέρια του, τὰ φίλησε ταπεινωμένος :

— Καλόγερε !... τὸν ἱκέτεψε. Σῶσε την... Σῶσε την, καὶ ὅλη ἡ περιουσία μου εἶναι δική σου!...

Ὁ Λαυρέντιος κούνησε μὲ ἀπόγνωσι τὸ κεφάλι του :

— Μποροῦσα νὰ τὴν ξυπνήσω ἀπὸ τὸ ναρκωτικό μου... εἶπε. Πῶς νὰ τὴν ξυπνήσω τώρα ὅμως. ποὺ τὸ μαχαίρι, τῆς ἔσκισε τὴν καρδιά ;...

Ἔσκυψε ὕστερα καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Ρωμαίου. Ἦτανε παγωμένο.

— Ὁ Ρωμαῖος πέθανε πρῶτος... μουρμούρισε. Ὕστερα ἡ Ἰουλιέττα, χτυπημένη μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι, μὲ τὸ δικό του !...

Πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι, πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν δύο δυστυχισμένων ἐραστῶν καὶ τὸ κύτταξε στὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ :

— Εἶναι τὸ μαχαίρι τοῦ Ρωμαίου... εἶπε σιγά. Νὰ καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν Μοντέκων χαραγμένο στὴ λοβή του...

Ὁ Καπουλέτος ἅπαξε τὸ μαχαίρι καὶ τὸ κύτταξε σὰν τρελλός :

— Ἄθλιο ἀτσάλι !... φώναξε. Πούδωσες τὸ θάνατο στὴν κόρη μου !... Σὲ μισῶ !... Σὲ μισῶ...

Χτύπησε μὲ δύναμι, μὲ λύσσα, τὸ μαχαίρι ἀπάνω στὶς σκληρὲς πέτρες τοῦ τοίχου τοῦ κενοταφίου, καὶ τόσπασε κομμάτια...

Ὁ Λαυρέντιος κύτταξε μὲ ἀνείπωτη θλίψι τὰ δυὸ πτώματα τῶν νέων ἀνθρώπων στὰ πόδια του...

— Βρήκανε στὸ θάνατο αὐτὸ ποὺ γυρέψαν ἀπὸ τὴ ζωή... μουρμούρισε. Τὴν παντοτεινή τους ἕνωσι...

Μιὰ νεκοικὴ σιγὴ ὑποδέχτηκε τὰ θλιβερά του λόγια, μιὰ σιγή, ποὺ τὴν κόψανε μόνο οἱ λυγμοὶ τοῦ Καπουλέτου... Ὁ σκληρὸς ἄρχοντας τῆς Βερόνας, δαμασμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ τραγωδία, εἶχε γίνει ξαφνικὰ ἕνας ἁπλὸς τρυφερὸς πατέρας, πούκλαιγε μὲ ἀσυγκράτητους λυγμοὺς τὴν ἀδικοπεθαμένη κόρη του...

Ὁ Ἔσκαλος συγκινημένος βαθειὰ κι' αὐτός, τὸν ἀκούμπησε ἀπὸ πίσω στὸν ὦμο :

— Πᾶμε τώρα, Καπουλέτο... ψιθύρισε. Τὰ κλάματά σου εἶνε ἀνώφελα... Ὅ,τι ἔγινε ἔγινε πιά... Ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα δὲν ξαναγυρίζουνε στὴ ζωή...

Ἔπεσε κάτω κι' ἀγκάλιασε σὰν τρελλὸς τὸ κορμὶ τῆς πεθαμένης του κόρης ὁ Καπουλέτος καὶ τόσφιξε μὲ ἀπόγνωσι :

— Κόρη μου !... παραληροῦσε. Ξύπνα, καὶ σοῦ ὁρκίζουμαι νὰ μὴν ἐναντιωθῶ πιὰ καθόλου στὴν ἐρωτικὴ θέλησί σου... Ξύπνα, καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ Ρωμαῖο... Κι' ἐσύ, Ρωμαῖε, ξύπνα καὶ πέσε στὴν ἀγκαλιά μου !... Ἐλᾶτε νὰ σᾶς σφίξω καὶ τὰ δυό, λατρευτά μου παιδιά... Ἐλᾶτε νὰ εὐλογήσω τὴν ἕνωσί σας !...

Σκοτεινός, ὁ Λαυρέντιος μίλησε τότε, ἐπίσημος, χωρὶς λύπη γιὰ τὸν ἄντρα αὐτόν, τὸ σκληρὸ κι' ἀνάλγητο, ποὺ τὸν εἶχε ἀπότομα μαλακώσει ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς του:

— Μὴν κλαῖς, Καπουλέτο !... Καὶ μὴ λὲς αὐτὰ ποὺ δὲ γίνονται, ποὺ δὲν μποροῦνε νὰ γίνουν... Ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα πεθάνανε πιά!... Στὸ πεῖσμα σου, τὸ ἀλόγιστο κι' ἐγκληματικό σου πεῖσμα, τὸ ἀλόγιστο κι' ἐγκληματικό σου ἐρωτά τους!... ἀντιτάξανε τὸν ἀδάμαστο ἔρωτά τους!... Ἐνωθήκανε γιὰ πάντα, κι' ἂς μὴν τὸθελες ἐσύ, Καπουλέτο!...

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10) τὸ περίφημο αἰσθηματικό, συγκινητικὸ καὶ περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου ἀρχαίου Ἕλληνα μυθιστοριογράφου ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Χαρίκλεια

σὲ γλαφυρὴ διασκευὴ ἀπὸ τὸν ἐκλεκτό συνεργάτη μας

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟ

Ἡ ὁμορφη ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ τρυφερὴ κι' εὐαίσθητη Χαρίκλεια, βρίσκεται μιὰ ἡμέρα μόνη, σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκρογιαλιὰ τῆς Αἰγύπτου, μὲ τὸν πολυαγαπημένο της Θεαγένη, πληγωμένο βαρειὰ μπροστὰ στὰ ποδία της. Πιὸ πέρα εἶναι ἀραγμένο ἕνα καράβι, γεμάτο ἀντρες σκοτωμένους!

Πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ λουλούδι ἀπάνω σὲ τόσα συντρίμια; Ποιό εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς κοπέλλας αὐτῆς, ποὺ δὲν ἔννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἀγαπημένο της, οὔτε καὶ μπροστὰ στὸν πιὸ θανάσιμο κίνδυνο; Ποιὰ κατάρα βαραίνει αὐτοὺς τοὺς δυὸ νέους, ποὺ ἀγαπήθηκαν παράφορα;

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀγάπη ποὺμεινε θρύλος στοὺς αἰῶνες, μιὰ ἀγάπη ποὺ δοκιμάστηκε μὲ ἄπειρες περιπέτειες, συγκλονιστικὲς στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Αἰθιοπία, ποὺ κρατοῦνε σὲ διαρκῆ ἀγωνία τὸν ἀναγνώστη.

Πεσμένος στὸ χῶμα, μὲ τὸ κεφάλι του σκυμμένο βαθειὰ στὸ στῆθος του, ὁ Καπουλέτος ἔκλαιγε... ἔκλαιγε... ἔκλαιγε...

Τὸ ἴδιο ἐπίσημος, σὰν ἐκπρόσωπος τῆς Νέμεσης, ὁ καλόγερος, συνέχισε:

— Κλαῖς, τώρα, γιατὶ βρέθηκες μπροστὰ στὸ ἀνεπανόρθωτο, ποὺ ἐσὺ ὅμως τὸ προκάλεσες... Ἐνῶ μποροῦσες νὰ συγκινηθῆς, νὰ λυγίσης, νὰ μαλακώσης, ὅσο ἦταν ἀκόμα καιρός... Ὅσο ἤτανε ζωντανὰ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐρωτευμένα πλάσματα, καὶ δὲν σοῦ ζητοῦσαν ἄλλο παρὰ νὰ ἑνωθοῦνε καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένα τὸν ἔρωτά τους... Μὴν κλαῖς, Καπουλέτο... Ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἀπόψε ἀνοίξανε τὰ φτερὰ τῶν ἀνείρων τους καὶ πετάξανε ἀγκαλισμένοι στὴν εὐτυχία!... Τί σημασία ἔχει ἂν τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτά τους τὴν κερδίσανε ζωντανοὶ ἢ πεθαμένοι; Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἀρνήθηκε ἡ ζωή, τοὺς τὸ χάρισε γενναιόδωρα ὁ θάνατος!... Μὴν κλαῖς, Καπουλέτο... Ἀπόψε οἱ δυὸ τρυφεροὶ ἐρασταὶ τῆς Βερόνας, κοιμοῦνται εὐτυχισμένοι. Δὲν τοὺς χωρίζει πιὰ τίποτα... Ἡ σκληρὴ κι' ἀλύγιστη θέλησί σου ἔγινε σκόνη ἀπὸ τὸ θάνατο, ποὺ ἀγκάλιασε, ραντίζοντάς τα μὲ καινούργια ἀπελπισμένα δάκρυα...

— Τὸ πεῖσμα σου, συνέχισε ἀκόμα πιὸ σιγὰ ὁ Ἔσκαλος, ποὺ εἶχε γι' ἀποτέλεσμά του τὸ διπλὸ αὐτὸ βιαιο θάνατο, θἄπρεπε κανονικὰ νὰ τιμωρηθῆ σὰ διπλὸ ἔγκλημα!... Θἄπρεπε νὰ παρουσιαστῆς στὸ δικαστήριο καὶ νὰ λογοδοτήσης, γιατί δὲ θέλησες νὰ δώσης μὲ τὸ γάμο τὴν εὐτυχία στὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ καὶ τ' ἀνάγκασες ἔτσι νὰ καταφύγουνε στὸ θάνατο γιὰ νὰ δώσουνε μιὰ λύση στὸ δραματικό τους ἀδιέξοδο...

Κούνησε τοὺς ὤμους του ὁ Καπουλέτος μὲ τραγικὴ ἀδιαφορία, σὰ νάλεγε: «Τί μὲ νοιάζουν ἐμένα τώρα πιὰ τὰ δικαστήρια κι οἱ τιμωρίες;...».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ τοῦ 1834

ΟΤΑΝ ὁ Ὄθων κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα ἔφερε μαζί του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βαυαρικὸ στρατό, καὶ ἀρκετοὺς ἐπιστήμονες καὶ ἄλλους εἰδικοὺς γιὰ νὰ ὀργανώσουν τὸ νεαρὸ ἑλληνικὸ κράτος.

Ἀνάμεσα στοὺς «σοφοὺς ὀργανωτὰς» ποὺ κάλεσε νὰ κατεβοῦν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ Βαυαρία ἦταν κι' ἕνας ρολογᾶς, ἕνας ἀστρονόμος κι' ἕνας γιατρός. Ἡ τέχνη τοῦ ρολογᾶ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη στὸ νεοσύστατο βασίλειο. Λίγοι, ἄλλωστε, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχαν ρολόγια. Κι' αὐτοὶ ποὺ τὰ εἶχαν ἅμα τοὺς χαλοῦσαν τὰ βάζαν στὴν πάντα ἢ τὰ φοροῦσαν ὄχι πλέον χάριν τῆς ὥρας, ἀλλὰ χάριν... ἐπιδείξεως.

Ἡ καθυστέρησις σὲ ρολογάδες κράτησε γιὰ πολλὰ χρόνια κατόπιν καὶ εἶναι γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ ρολογᾶ, ποὺ ἀφοῦ ἐφτιαξε τὸ ρολόγι κάποιου ποὺ εἶχε χαλάσει, ὅταν τοῦ τὸ γύρισε διορθωμένο τοῦ ἔδωσε συγχρόνως καὶ μερικὲς ρόδες ποὺ εἶχαν περισσέψει ἀπὸ τό... ρολόγι του!

Ὅσο γιὰ ἀστρονόμους, τουλάχιστον ἐπιστήμονες, δὲν εἶχαν ἰδῆ ὡς τότε οἱ Ἕλληνες Σπάνιοι ἦταν ἐπίσης καὶ οἱ γιατροὶ στὰ πρῶτα μεταπαναστατικὰ χρόνια καὶ οἱ κομπογιαννίτες ἐξασκοῦσαν συνήθως τὴν ἐπιστήμη τοῦ Ἀσκληπιοῦ μὲ γιατροσόφια καὶ βότανα.

★

Οἱ τρεῖς, λοιπόν, Βαυαροὶ «ὀργανωταὶ» — ὁ ἀστρονόμος, ὁ ρολογᾶς καὶ ὁ γιατρὸς — ἔφτασαν μὲ πλοῖο στὴν Πάτρα καὶ βγῆκαν ἐκεῖ γιὰ νὰ συνεχίσουν ὁδικῶς πιὰ τὸ ταξίδι τους γιὰ τὴν Ἀθήνα, ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε γίνει πρωτεύουσα. Ἦταν παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1834 καὶ βιαζόνταν νὰ φτάσουν καὶ νὰ περάσουν τὶς γιορτὲς στὴν πρωτεύουσα.

Ἀπὸ τὴν Πάτρα ξεκινήσαν μὲ μουλάρια γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος — λὲς κι' ἦταν ἀκόμα φθινόπωρο κι' ὄχι Δεκέμβρης — καὶ οἱ τρεῖς Βαυαροί μας ἀφοῦ ταξιδέψαν ὅλη τὴν ἡμέρα σταθῆκαν τὸ σούρουπο σ' ἕνα μύλο γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα.

Ὁ ἀστρονόμος, ὁ ρολογᾶς καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ Ὄθωνα

Ὁ μυλωνᾶς τοὺς δέχτηκε μ' ἀνοιχτὴ καρδιά. Τοὺς ἐφτιαξε μιὰ μπουγάτσα, ἕνα κατόπουλο καὶ τοὺς ἔφερε καὶ παληὸ κρασί. Οἱ ταξιδιῶτες μας κάθησαν γύρω ἀπὸ ἕνα πρόχειρο τραπέζι καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε. Ὁ μυλωνὰς ἔμεινε κοντὰ στὴ φωτιά. Ἔβγαλε τὴ μπουμπότα ποὺ εἶχε μέσα, κι' ὅπως ἦταν ζεστή, τὴν παραγέμισε μὲ τυρὶ κι' ἄρχισε νὰ κατεβάζη μεγάλα αχνιστὰ κομμάτια. Ὁ γιατρὸς ὅλο καὶ τὸν κυττοῦσε. Καὶ σὰν εἶδε τὸ φαὶ ποὺ εἶχε κατεβάσει γύρισε κι' εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Τὸν βλέπετε αὐτόν; Δὲν θὰ βγάλη τὴ βραδιά του ἀπόψε. Θὰ σκάση ἀπὸ τὸ φαΐ ποὺ ἔκανε καὶ καλύτερα εἶναι νὰ μὴ κοιμηθοῦμε μαζύ του. Ἐμεῖς θὰ φύγουμε τὴν αὐγὴ κι' ἂς τὸν βροῦν σκασμένο οἱ συμπατριῶτες του αὔριο...

Εἶπαν, λοιπόν, στὸ μυλωνά, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κατεβροχθίζη τὴ μπουμπότα του κοντὰ στὴ φωτιά, νὰ τοὺς στρώση γιὰ ὕπνο σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν δίπλα στὸ μύλο.

— Ἀφεντικά, τοὺς εἶπε ὁ μυλωνᾶς, ἐγὼ σᾶς στρώνω ἀλλὰ ἡ στέγη τοῦ δωματίου δὲν εἶναι ἐν τάξει καὶ τὰ μεσάνυχτα θἄχουμε δυνατὴ βροχή. καὶ θὰ μποῦν μέσα τὰ νερὰ καὶ θὰ βραχῆτε...

Ὅταν ἄκουσε γιὰ βροχὴ ὁ ἀστρονόμος βγῆκε ἔξω, κύτταξε τὸν ξάστερο οὐρανὸ καὶ ξαναμπῆκε στὸ μύλο.

— Δὲν ξέρει τί λέει αὐτός, εἶπε στοὺς ἄλλους δύο Βαυαρούς, ὁ καιρὸς εἶναι θαυμάσιος κι' ἀπόψε δὲν πρόκειται νὰ βρέξη.

Ὁ μυλωνᾶς ἔβαλε τοὺς τρεῖς Βαυαροὺς νὰ κοιμηθοῦν στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ ζητοῦσαν, ἀλλὰ τὰ μεσάνυχτα ξυπνήσαν ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς βροχῆς ποὺ ἔπεφτε μὲ τὸ τουλοῦμι... Χτυπήσαν τὴν πόρτα τοῦ μυλωνᾶ καὶ μπῆκαν νὰ κοιμηθοῦν στὸ μύλο.

Σὰν πέρασε κάμποση ὥρα τοῦ φωνάξαν νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τοὺς ἑτοιμάση νὰ φύγουν γιατὶ κόντευε νὰ ξημερώση.

— Ἔχετε ἀκόμα καιρὸ γιὰ ὕπνο, τοὺς εἶπε ὁ μυλωνᾶς, γιατὶ εἶναι μονάχα δύο ἡ ὥρα...

Ἐκεῖνοι ἐπιμέναν πὼς κόντευε νὰ ξημερώση Τοὺς ἄναψε, λοιπόν, τὸ φῶς καὶ σὰν κυττάξαν τὰ ρολόγια τους εἶδαν πὼς εἶχε δίκηο ὁ μυλωνᾶς. Ἦταν, ἀκριβῶς, δύο ἡ ὥρα...

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωῒ ἑτοιμαστήκαν νὰ φύγουν, ρώτησε πρῶτος ὁ ρολογᾶς τὸ μυλωνά:

— Ποῦ ἤξερες τὴν ὥρα πὼς ἦταν δύο;

— Μά, τότε δὰ εἶχε γκαρίξει ὁ γάϊδαρός μου, τοῦ λέει ὁ μυλωνᾶς.

— Καὶ ποῦθε κατάλαβες πὼς θὰ βρέξη; τὸν ρώτησε ἔπειτα ὁ ἀστρονόμος.

— Τὸ δειλινὸ κυλιόνταν καὶ μαλώναν τὰ γουρούνια μου, ἦταν ἡ ἀπάντησις.

— Καὶ πῶς κατάφερες καὶ χώνεψες ὅλη ἐκείνη τὴ μπομπότα καὶ τὸ τυρί; ρώτησε τελευταῖος ὁ γιατρός.

— Πῆγα στὴ βρύση ποὺναι στὸν Πλάτανο, ἤπια τὸ νερό της καὶ χώνεψα... Ἔχουμε καὶ μιὰ ἄλλη βρύση πάρα κάτω, ποὺναι γιὰ τὴν ἀντίθετη αἰτία...

Οἱ τρεῖς Βαυαροὶ κυτταχτήκαν. Κουνήσαν τὸ κεφάλι τους κι' ὁ ἀστρονόμος εἶπε στοὺς ἄλλους δυό:

Δεκέμβρης — καὶ οἱ τρεῖς Βαυαροί μας ἀφοῦ ταξιδέψαν ὅλη τὴν ἡμέρα σταθῆκαν τὸ σούρουπο σ' ἕνα μύλο γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα.

—Καὶ ποῦθε κατάλαεες πὼς θὰ βρέξη; τὸν ρώτησε ὁ ἀστρονόμιος.

— Τί θέλουμ' ἐμεῖς ἐδῶ ἀτοὺς Ρωμηούς, ποὺ τὰ γουρούνια τους εἶναι ἀστρονόμοι, τὰ γαϊδούρια τους ρολογάδες, κι' οἱ βρύσες τους γιατροί;

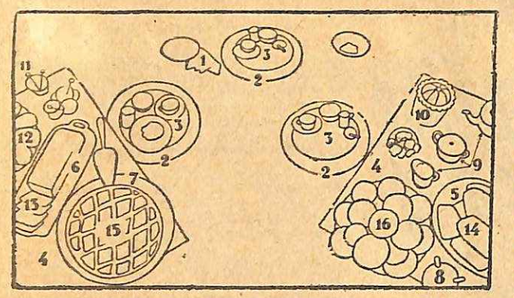
Καβαλλήσαν τὰ μουλάρια τους καὶ φύγαν. Ὄχι ὅμως γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τραβήξαν γιὰ τὴν Πάτρα. Κάναν Χριστουγεννα ἐκεῖ καὶ μπαρκάραν μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πατρίδα τους...

★

Τέτοιο λαὸ ἀντιμετωπίσαν οἱ Βαυαροὶ ποὺ ἦλθαν μὲ τὸν Ὄθωνα στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ὀργανώσουν τὸ κράτος. Καὶ δὲν εἶναι, βέβαια, περίεργο ποὺ ἀποτύχαν σ' ὅλη τὴ γραμμή...

Ἀπὸ τότε πέρασαν χρόνια πολλά, τὰ γουρούνια παύσαν νὰναι οἱ ἀστρονόμοι στὸ ρωμέϊκο, τὰ γαϊδούρια ρολογάδες, καὶ οἱ βρύσες γιατροί. Ἀλλ' ὁ Ρωμηὸς ἔχει μείνει πάντα ὁ ἴδιος. Ἕνας πανέξυπνος θυμόσοφος πού, ἀτυχῶς, ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ βλέπη κάθε ξένο μὲ τὸ πρίσμα τοῦ «κουτσαβάκου». Ἂς τὸ ἔχουν τουλάχιστον, ὑπ' ὄψι τους οἱ ξένοι ποὺρχονται στὴν Ἑλλάδα...

Ε. Κ. Σ.

Πῶς θὰ δώσετε ἕνα γεῦμα, ἕνα κοκταίηλ ἢ ἕνα τσάϊ

Ἡ ἐκλογὴ τῶν προσκαλεσμένων

Τὸ γεῦμα

Πῶς θὰ δώσετε ἕνα γεῦμα;

Ὅλες οἱ οἰκοδέσποινες τὸ ξέρουν ἢ φαντάζονται τοὐλάχιστον πὼς τὸ ξέρουν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον εὔκολο. Ὑπάρχουν τόσα «μυστικὰ» ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία ἑνὸς γεύματος!

Ἂς μιλήσουμε, πρῶτα - πρῶτα, γιὰ τὸ κυρίως γεῦμα.

Ἀρχίζει μὲ τὰ ἀπεριτὶφ (ὀρεκτικά), ποὺ προσφέρονται μόλις ὁ προσκαλεσμένος ἢ οἱ προσκαλεσμένοι πάνε στὸ σπίτι : βερμούτ, κοκταίηλ, χυμοὶ φρούτων, ποὺ σερβίρονται μὲ σαλάτες, μικροσκοπικὰ σάντουϊτς, ἐληὲς κλπ.

Αὐτὰ τὰ ὀρεκτικὰ πρέπει νὰ εἶναι καλῆς ποιότητος καὶ πρὸ παντὸς λίγα. Ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκετε μ' αὐτὰ δὲν εἶναι νὰ χορτάσετε τοὺς προσκεκλημένους σας, ἀλλὰ νὰ τοὺς διεγείρετε τὴν ὄρεξι. Μὴν παρασύρεσθε, λοιπόν, ἀπὸ πνεῦμα ἐπιδείξεως καὶ σωριάζετε τὸ ἕνα ὀρεκτικὸ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ μόνο ποὺ κάνετε ἔτσι, εἶναι νὰ δείχνετε κακὸ γοῦστο.

Τὰ ὀρεκτικὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σερβιρισθοῦν πάνω στὸ τραπέζι τοῦ γεύματος. Μπορεῖτε νὰ τὰ σερβίρετε πάνω σὲ μικρὰ τραπεζάκια ἢ πάνω στὸ μπουφέ, ὁπότε οἱ προσκεκλημένοι ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ πάρουν ὅ,τι θελήσουν ἀπ' ὅ,τι βλέπουν μπροστά τους.

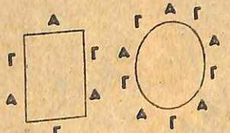
Ὁ ἰδεώδης ἀριθμὸς τῶν συνδαιτημόνων — συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας — εἶναι ἕξη, ὀκτὼ ἢ δέκα. Ἀκόμη καλύτερο εἶναι νὰ βρίσκωνται στὸ τραπέζι τόσοι ἄνδρες ὅσες καὶ γυναῖκες. Στὴν περίπτωσι αὐτή, κάθε γυναῖκα θὰ κάθεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄνδρες καὶ κάθε ἄνδρας ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναῖκες. Ἂν εἶναι περισσότεροι οἱ ἄνδρες, θὰ μοιράσετε ἀνάμεσά τους τὶς γυναῖκες, μὲ τρόπο, ποὺ νὰ διακόπτεται ἡ μονοτονία.

Ὁ οἰκοδεσπότης κάθεται στὴν κορυφὴ τοῦ τραπεζιοῦ. Ἡ τιμητικὴ αὐτὴ θέσις μπορεῖ, ὅμως, νὰ δοθῇ στὸν ἐπιφανέστερο ἀνάμεσα στοὺς προσκαλεσμένους, ἢ στὸν σεβαστότερο ἀπ' αὐτούς, λόγῳ ἡλικίας.

Ἡ θέσις τῆς οἰκοδέσποινας εἶναι ἀπέναντί του. Πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ θέσι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ κινῆται ἄνετα, χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ κανένα.

Ὡς πρὸς τὶς προσκλήσεις, ἡ μάχη μεταξὺ ἐκείνων, ποὺ παραμένουν πιστοὶ στὴν ἐπιστολὴ καὶ τῶν ἄλλων, ποὺ προτιμοῦν τὸ τηλέφωνο λύθηκε ὁριστικὰ ὑπὲρ τῶν τελευταίων, τῶν ὁποίων δηλαδὴ τοῦ τηλεφώνου.

Οἱ προσκλήσεις πρέπει νὰ γίνουν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες πρωτύτερα, κατὰ κανόνα 2 ἕως 8. Εἶνε καλὸ σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους σας νὰ ἀναφέρετε τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων. Ἔτσι θὰ τοὺς δώσετε νὰ καταλάβουν ποιὸς εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῆς συγκεντρώσεως ποὺ ὀργανώνετε.

Ἡ θέσις τῶν προσκαλεσμένων στὸ τραπέζι. Κάθε γυναῖκα ἐρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄνδρες καὶ κάθε ἄνδρας ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναῖκες. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδεώδης διάταξις.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πολλά. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας ἑνὸς γεύματος δὲν βρίσκεται στὸ καλὸ σερβίρισμα καὶ στὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ ποὺ προσφέρονται σ' αὐτό, ὅσο κυρίως στὴ δημιουργία μιᾶς εὐχάριστης καὶ ζεστῆς ἀτμόσφαιρας.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ στὴν ἐκλογὴ τῶν προσκαλεσμένων σας. Θὰ φροντίσετε, λοιπόν, νὰ εἶναι ἄνθρωποι ποὺ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὸν ἴδιο κόσμο καὶ νὰ ἔχουν κάποια πνευματικὴ συγγένεια μεταξύ τους.

Προσκαλῶντας διάφορα πρόσωπα στὴν τύχη, καταδικάζετε προκαταβολικὰ τὴ συγκέντρωσί σας σὲ ἀποτυχία. Τὰ «κοκταίηλς» μεταξὺ τῶν προσκαλεσμένων εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνα. Ὅταν προσκαλῆτε π. χ. πνευματικοὺς ἀνθρώπους, πρέπει ν' ἀποφεύγετε νὰ ἔχετε ταὐτόχρονα στὸ τραπέζι σας ἄλλους προσκαλεσμένους, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη μόρφωσι καὶ ποὺ ἡ μοναδική τους ἀπασχόλησι εἶναι τὸ χρῆμα. Οἱ συζητήσεις μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν δεύτερων θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην δύσκολες, ἀνιαρὲς καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Τὸ κοκταίηλ

Σ' ἕνα κοκταίηλ, θὰ προσφέρετε ὀρεκτικά, ἀλλὰ σὲ μεγαλύτερη ἀφθονία καὶ ποικιλία ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ σερβίρονται στὴν ἀρχὴ ἑνὸς γεύματος.

Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔχετε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρὶν καὶ νὰ διατηρῆτε στὸ ψυγεῖο ἕνα «κοκταίηλ» μὲ μέτρια ἀναλογία οἰνοπνεύματος, ποὺ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις. Σ' αὐτὸ θὰ προσθέσετε κατόπιν τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ἐξωτικὸ ἢ εἰδικὸ ποτό, ἀνάλογα μὲ τὰ γούστα τῶν προσκαλεσμένων.

Εἶναι ἀπαραίτητο, ἐξ ἄλλου, νὰ ἔχετε μερικὰ ἐφεδρικὰ τρόφιμα καὶ ποτά. Γιατὶ πολλὰ «κοκταίηλ» καταλήγουν σὲ ὁλονύκτιες διασκεδάσεις καὶ πρέπει νὰ εἶσασταν προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα.

Τὸ τσάϊ

Τὸ τσάϊ, ὅπως καὶ τὰ κοκταίηλ, δὲν ἔχουν τὴν ἐπισημότητα τοῦ γεύματος. Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ κάμετε τὶς προσκλήσεις τὸ πρωῒ καὶ νὰ ὁρίσετε τὸ τσάϊ γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Οἱ καλύτερες ὧρες εἶναι ἀπὸ τὶς 5 ὡς τὶς 7.

Κι' ἐδῶ ἐπίσης πρέπει νὰ διαλέξετε μὲ προσοχὴ τοὺς προσκαλεσμένους σας.

Προτιμῆστε μιὰ στρογγυλὴ πήλινη τσαγιέρα, σὰν αὐτὲς ποὺ βρίσκονται σὲ κάθε ἀγγλικὸ τραπέζι. Συγκρατοῦν τὸ ἄρωμα τοῦ τσαγιοῦ καὶ τὸ διατηροῦν πολλὴ ὥρα ζεστό.

Τὸ τσάϊ δὲν ἀπαιτεῖ ὡρισμένη ἐθιμοτυπία. Ἂν διαθέτετε πολλὰ τραπεζάκια θὰ μοιράσετε τοὺς προσκαλεσμένους σας μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ δημιουργήσετε εὐχάριστες μικρὲς συντροφιές.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ Πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει μιὰ νέα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ
τῆς ντάμας καὶ τοῦ βαλὲ

Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πρωτότυπες καὶ συναρπαστικὲς ἔρευνες γιὰ τὰ συγκλονιστικὰ δράματα, τὶς τραγικὲς περιπέτειες καὶ τὴν ἐφιαλτικὴ ζωὴ τῶν θλιβερῶν θυμάτων τῆς τράπουλας. Συγκλονιστικὲς ἱστορίες χαρτοπαικτῶν, παιγνίδια τοῦ διαβόλου, ἐγκλήματα καὶ αὐτοκτονίες, κολοσσιαίες περιουσίες ποὺ χάνονται σὲ μιὰ νύχτα, ἀπόκρυφοι ναοὶ τῆς θεᾶς Τύχης, οἰκογενειακὲς τραγῳδίες γιὰ χρέη τιμῆς. Ἕνα πλῆθος ἀπροκάλυπτων, ποὺ θὰ προκαλέσουν ἀΐσθησι καὶ θὰ καταπλήξουν μὲ τὴν ἀναμφισβήτητη αὐθεντικότητά τους.

◆ ◆

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ Πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει μιὰ πρωτότυπη σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ ἀπὸ
ΤΑ «ΨΙΛΑ» ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρὰ ἄρθρων, ποὺ δίνουν μιὰ ἄγνωστη καὶ ἀλλόκοτη εἰκόνα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ὅπως παρουσιάζεται σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀπροσδόκητα καὶ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς τελευταίας ἑκατονταετίας.

Στὸ νέο αὐτὸ μυθιστόρημα ἡ πλοκὴ τοῦ συγκλονιστικοῦ δράματος, ποὺ παρακολούθησαν οἱ ἀναγνῶστες μας ὁλοκληρώνεται, τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα ξετυλίγονται γοργὰ καὶ ἀλλεπάλληλα· ἡ ἀγωνία ἀποκορυφώνεται καὶ οἱ πέπλοι τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ὑποκρισίας πέφτουν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ λάμψῃ στὸ τέλος ἡ ἀλήθεια...

«Οἱ ἐρωτευμένοι τῆς Βενετίας» τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ Μιχαὴλ Ζεβακὸ θὰ συναρπάσῃ κυριολεκτικὰ μὲ τὸ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον του καὶ θὰ συγκινήσῃ ἀκόμη περισσότερο τοὺς ἀναγνῶστες μας, ποὺ παρακολούθησαν ἤδη τὸ πρῶτο μέρος.

◆ ◆

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ Πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει μιὰ πρωτότυπη σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ ἀπὸ
ΤΑ «ΨΙΛΑ» ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρὰ ἄρθρων, ποὺ δίνουν μιὰ ἄγνωστη καὶ ἀλλόκοτη εἰκόνα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ὅπως παρουσιάζεται σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀπροσδόκητα καὶ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς τελευταίας ἑκατονταετίας.

Ἐξαπελύθησαν, λοιπόν, οἱ οὐσιοὶ μου—φορτωμένοι μὲ μάτσα δολλάρια—νὰ ἀγοράσουν, γαλοποῦλες διὰ νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ εἰς ὅλους τοὺς πειναλέους ἐγκαίρως εἰς εἰδικὴν ἡμέραν φιλανθρωπίας. Ἀμολύεται ὁ μέγας σαλονάρχης μου καὶ ὁ μέγας καρπαζάρχης μου καὶ ὁ μέγας ἐπιστολάρχης μου καὶ ὁ μέγας τραπεζάρχης μου καὶ ὁ μέγας θυράρχης μου καὶ ὁ μέγας ταμιάρχης μου — ὅλοι οἱ μεγάλοι μου τιτλούχοι μετὰ τῶν μικροτέρων — ἐπὶ εἰδικῶν αὐτοκινήτων γιὰ νὰ μαζέψουν ὅλες τὶς γαλοποῦλες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων καὶ χωρίων. Καὶ ἀγοράζουν, ἐν ὀνόματι τῆς ντάμας Σουσοῦς, κατὰ κοπάδια.

Οἱ πωληταὶ γαλοπουλῶν ἀνοίγουν νὰ κάτι στοματάρες καταπλήξεως καὶ δὲν προφταίνει ὁ μέγας στοματάρχης μου νὰ κλείνῃ στόματα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μέγας δημοσιευμάρχης μου δημοσιεύει εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀνακοινώσεις ἐπίσημον, ἐκ προσωπικῆς ὑπαγορεύσεώς μου:

«Ἐντολῇ καὶ ὑψηλῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς γαλινοτάτης ντάμας Σουσοῦς Καντακουζηνοῦ (Κολωνακιωτίσσης ἐκ γενετῆς) τὴν προσεχῆ Πέμπτην, ἡμέραν φιλανθρωπίας, θὰ γίνῃ διανομὴ γαλοπουλῶν εἰς πειναλέους ἐξωθὶ τῶν μεγάρων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες πρὸς παραλαβὴν πτῶχοι καὶ πειναλέοι νὰ προσέλθουν αὐτοπροσώπως. Ἐκ τῆς γραματείας τῶν μεγάρων τῆς ντάμας Σουσοῦς».

Καὶ νὰ ποὺ εἰς ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν πλημμυρίζουν οἱ δρόμοι πέριξ τῶν εἰσόδων τῶν μεγάρων μου ἀπὸ γαλοποῦλες—χιλιάδες χιλιάδων—καὶ κάνουν ὅλες γλοῦ, γλοῦ, γλοῦ καὶ γίνεται ἕνα πατιρντὶ τόσο φοβερό, ποὺ ἀνοίγουν τὰ παράθυρα οἱ φαρμακομοῦτες τοῦ Κολωνακίου καὶ μένουν ἐμβρόντητες:

—Τί εἶναι; Τί εἶναι;
—Διανομὴ γαλοπουλῶν!
—Καὶ τὶς μοιράζει ἡ Σουσοῦ;
—Ναί, ἡ Σουσοῦ!

Καὶ ἄλλες ζηματίζονται, ἄλλες δαγκώνονται, ἄλλες φρενιάζουν, ἄλλες ὑβρίζουν καὶ κουτσομπολεύουν καὶ ὅλες μαζὶ κυττάζουν τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῶν ποταμῶν τῶν γαλοπουλῶν ποὺ συρρέουν ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους — μετὰ τῶν παραποτάμων — καὶ κάνουν γλοῦ, γλοῦ, γλοῦ, γλοῦ καὶ ἀντιλαλεῖ τὸ Κολωνάκι ἀπὸ σαματὰ καὶ φασαρία. "Οσον περὶ τὸν κόσμο μὴ τὰ ρωτᾶτε. Κατάπληκτοι οἱ πειναλέοι ἐρωτοῦν:

—Τί τρέχει; Τί τρέχει;
—Μοιράζουν γαλοποῦλες.
—Τζάμπα;

Καὶ τσακίζονται καὶ γίνεται δῶσε μου καὶ μένα μπάρμπα. Τοῦ λόγου μου ἔχω βγῇ εἰς τὸ παράθυρο τοῦ μεγάρου μου καὶ κυττάζω

—Ὑρίστε, παρακαλῶ, σερβιρισθῆτε. Καλὴ ὄρεξι!...

ἀφ' ὑψηλοῦ μὲ τὰ ἀδαμαντοκόλλητα φασαμαίν, μειδιῶσα ἀπὸ μέσα μου γιὰ τὸ κατόρθωμα. Ἐπιτροπὴ τιτλούχων μου μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας βάζει εἰς οὐρὰν τοὺς πειναλέους καὶ τοὺ λόγου μου ἀνακηρύσσω ἀπὸ τὸ παράθυρο εἰδικὸν τίτλον μεγάλου γαλοπουλάρχου, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ διανομή.

"Ετσι ἁρπάζουν ὅλοι τὶς γαλοποῦλες τους καὶ τρέχουν σὰν τρελλοί — οἱ χοντροὶ χοντρότερες καὶ οἱ λιγνοὶ λιγνότερες — καὶ ἀπὸ χεῖ ὁ κόσμος ἀπὸ ἐορτασμὸν φασαρίαν καὶ χαρὲς καὶ κακὸ καὶ φωνὲς «ζήτω ἡ μαντὰμ Σουσοῦ».

Κατάπληξις εἰς τὰ παράθυρα τῶν φαρμακομούτων. Μερικὲς μὲ κυττάζουν ἀπὸ ἀπέναντι καὶ γυρίζω τότε εἰς τὸν μέγαν στοματάρχην:

—Ἀνώτατε τιτλοῦχε στοματάρχα εἰς τὰ παράθυρα νὰ κλείσῃς μερικὰ στόματα. Καὶ ἂν μερικὲς ἐπιθυμοῦν γαλοποῦλες, νὰ κατεδοῦν καὶ νὰ σταθοῦνε οὐρά!

"Υστερα κλείνω τὸ παράθυρό μου καὶ ἀποσύρομαι εἰς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά μου. Καὶ ἔτσι ἔλτξε ἡ ὡραία τελετή.

Ἀλλά, πτωχοὶ ἄνθρωποι. Χώρα εἶναι αὐτὴ ποὺ κατοικεῖτε; Μὰ ἐπὶ τέλους τί κατάστασις εἶναι αὐτὴ νὰ ἔχουν φθάσει τὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν χιόνια;

—Ἄκουσε, ἀνόητε, λέγω εἰς τὸν μέγαν σαλονάρχην μου, γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι μία πολὺ μεγάλη σνομπσρία καὶ δὲ μπορῶ νὰ διατίσσεις εἰς μίαν χώραν ποὺ δὲν ἔχει ψωμὶ νὰ φάῃ.

Τὸ λοιπὸν μαζεύω τοὺς τιτλούχους μου ὅλους μαζὶ νὰ ὀργανώσουν μέγα ρεβεγιὸν μέσα εἰς τὰ ἀπέραντα σαλόνια μου καὶ νὰ στηθῇ καὶ νὰ στολισθῇ τὸ δένδρον εἰς τὸ κέντρον τοῦ μεγαλυτέρου σαλονιοῦ. Ρωτᾶ ὁ μέγας πρωτοκολλάρχης:

—Μὲ τί θὰ στολισθῇ, ὑψηλοτάτη κυρία;
Ἀπάντησίς μου:
—Μὲ καρβέλλια!

Κατάπληξις τῶν τιτλούχων μου. "Ολοι ἀποροῦν καὶ νομίζουν ὅτι ἡ ἀλάθητος γλῶσσα τῆς μαντὰμ Σουσοῦς ἐλάθεψε καὶ περιμένουν νὰ ἐπαναλάβω τὸ ἀκριβὲς κείμενον τῆς σκέψεώς μου.

—Μὲ καρβέλλια, ἀνόητοι!
Ἐπαναλαμβάνω. Καὶ τότε ὅλα μαζὶ τὰ στόματα ἀνοίγουν δέκα πῆχες ἀπὸ κατάπληξιν καὶ μένουν ἔτσι ἀνοιχτά. Διατάσσω, λοιπόν, τὸν μέγαν στοματάρχην καὶ κάνει τὸ καθῆκόν του καὶ τὰ κλείνει. Ὕστερα βάζω τὸν μέγαν ἐπιστολάρχην μου νὰ συντάξῃ τὴν πρόσκλησιν πρὸς τοὺς προσκεκλημένους, ὡς ἑξῆς:

«Κύριε ἢ κυρία. Ἡ μαντὰμ Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ σᾶς κάμνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς καλέσῃ εἰς χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν, τὴ βραδιὰ τῶν Χριστουγέννων καὶ ἂς μὴν ὑπάρχῃ καὶ χιόνι. Πάντως θὰ ἐορτάσωμεν τὸ δέντρον καὶ μεγάλη σας τιμὴ ὅσοι ἀξιωθῆτε νὰ παρευρεθῆτε. Μετὰ τιμῆς (ἰδικῆς σας)

Ἡ Μαντὰμ Σουσοῦ (αὐτοπροσώπως)»

Ἐξαπολύονται ἀμέσως χρυσοπόικιλτες προσκλήσεις πρὸς ὅλο τὸ Κολωνάκι καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάζεται τὸ κατηλλητικὸν δέντρον—νὰ τὸ φάνε στὸ κεφάλι μερικὲς-μερικές, νὰ ἠσυχάσουν. Ἐστήθηκε, λοιπόν, καταλλήλως εἰς τὸ κέντρον τοῦ μεγαλυτέρου σαλονιοῦ καὶ ἀντὶ ἄλλου στολίσματος κρεμώνται ἑπάνω καρβέλλια καὶ φαγγολιές, ψωμιά, λουκάνικα, ἀστακοί, γαλοποῦλες, κοτόπουλα καὶ ἄλλα πολλὰ φαγώσιμα διὰ τὸν πειναλέαν ἀριστοκρατίαν ποὺ μοῦ κάνει στρα καὶ χορὸς καὶ τὰ περιβόητα σαλόνια μου ἀπαστράπτουν ἀπὸ μυθικὴ πολυτέλεια — θὰ ἔχετε δᾶς ἀκουστά.

Καὶ ἔρχεται ἡ βραδυὰ τοῦ ρεβεγιόν. Κοῦρσες καὶ κουρσάκια καὶ λιμουζίνες — τῆς πενταράς — ἀποθιάζουν τοὺς ἑξῆς μου προσκαλεσμένους μου καὶ τὶς καυμένες τὶς φαρμακομούτες. Ἔβαλαν ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν γιὰ νὰ μὲ καταπλήξουν (τρομάρα τους). Βροντᾶ τὸ σκῆπτρον τοῦ μεγάλου ἀπαγγελάρχου μου καὶ διαλαλεῖ ὀνόματα, καθὼς προσέρχονται οἱ προσκαλεσμένοι :

—Κύριος καὶ κυρία Τάδε! Κύριος καὶ κυρία Δεῖνα!

Ἀπάντησίς μου ἐνδομύχως:
—Καὶ εἶχα μιὰ σκασίλα!
Τέλος πάντων, ἀφοῦ μαζεύτηκαν ὅλοι ἀνοίγω τὸ σαλόνι τοῦ ρεβεγιὸν καὶ βλέπουν τὸ δέντρον μὲ τὰ φαγώσιμα.

—Μὸν Ντιέ! Μὸν Ντιέ!
—Μάϊ γκοὺντνεσς! Μάϊ γκοὺντνεσς!
—Μάϊ γκόντ! Μάϊ γκόντ!

Κανεὶς καὶ καμμιὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ καταλάβουν τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τότε παρουσιάζομαι αὐτοπροσώπως, σπκώνω τὰ ἀδαμαντοκόλλητα φασαμαΐν καὶ λέω :

—Κύριες καὶ κύριοι, ποὺ λαμβάνετε τὴν τιμὴν νὰ παρίστασθε εἰς τὸ μέγα ρεβεγιόν μου, καλησπέρα σας καὶ τοῦ χρόνου. Ἐὰν βλέπεγώσιμα, μὴν ἀπορῆτε, διότι ξῆτε εἰς χώραν πειναλέων καὶ τὸ δέντρον αὐτὸ εἶναι συμβολικόν, τρέπεσθε! Παρολονότι ἀριστοκρατία τῆς Ψωλοὶ ποὺ ἀκόμα δὲν ἐχόρτασε τὸ μάτι τους! ρεξι!...

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὅλα τὰ στόματα τῶν καλεσμένων ἀνοίγουν ἑφτὰ πῆχες !

—Ἀνώτατε στοματάρχα, τὸ καθῆκόν σου! μερισματά μου καὶ τοὺς ἀφίνω σύξυλους, φυσικά, ἐβούηξε τὸ Κολωνάκι καὶ ἐφρύαξαν οἱ φαρμακομοῦτες. Ἀλλά, φυσικά, ἐγὼ δὲν δίνω λὺ διασκεδάζω!...

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

'Αρχαῖο ἐρωτικὸ καὶ περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Διασκευὴ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Μιὰ ἀχτίδα ἀπάνω στὰ συντρίμια

—Γιατὶ παίξεις τόσο σκληρὰ μαζί μας, 'Απόλλωνα; στέναξε ἡ Χαρίκλεια. Δὲν λυπᾶσαι πιά; Δὲν νομίζεις, ὅτι τιμωρηθήκαμε ἀρκετὰ γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας; Κι' ἀφοῦ, ὅπως φαίνεται, θέλεις νὰ μᾶς καταστρέψῃς, γιατί μᾶς τυραννᾶς, χαρίζοντάς μας ἀκόμα τὴ ζωή;

Ροδοδάχτυλη ἡ αὐγή, ἄνοιγε τὶς πορφυρὲς κουρτίνες τοῦ οὐρανοῦ κι' ἀφηνε νὰ διαβῇ τὸ ἅρμα τοῦ 'Απόλλωνα ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Αἰγύπτου. Καί, μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ τοπίου, μονάχα αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀκουγόταν νὰ ὑψώνεται, θρηνητική. Μιὰ φωνὴ κοριτσίστικη, βαθειὰ καὶ πονεμένη, ποὺ θάκανε καὶ βράχους νὰ ραγίσουν. Μὰ τὰ μάτια τοῦ ἐφήβου, ποὺ κοιτόταν στὰ πόδια τῆς κοπέλλας, δὲν τάκανε ν' ἀνοίξουν.

'Η φωνὴ ἀκούστηκε πάλι, παρακλητική:

— Θεαγένη! 'Αγαπημένε μου! Εἶσαι λοιπὸν νεκρός; Γιατὶ μόνο νεκρὸς θὰ μ' ἄφηνες ἔτσι μόνη σ' αὐτὴ τὴ δυστυχία! "Ω 'Απόλλωνα, ἐσὺ ποὺ τώρα καλπάζεις μὲ τὸ ἅρμα τοῦ 'Ηλίου στοὺς οὐράνιους θόλους, φανέρωσέ μου τὴν ἀλήθεια. Γιατί, ἂν πέθαινε ὁ ἀγαπημένος μου, δὲν θέλω πιὰ νὰ ζῶ. Πάλι ὅμως, ἂν ζῇ κι' εἶναι μονάχα πληγωμένος, δὲν θέλω νὰ πεθάνω ἐγὼ πρώτη καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω. 'Απόλλωνα, λυπήσου ἐκείνη ποὺ σὲ ὑπηρέτησε πιστά, ἐκείνη ποὺ...

'Η φωνὴ τῆς κοπέλλας κόπηκε. "Ενας θόρυβος ξαφνικὸς κοντά της, τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ ἀκίνητη σὰν μαρμαρωμένη.

Χωρὶς νὰ γυρίσῃ, χωρὶς νὰ σαλέψῃ, τοὺς ἔνοιωθε, τοὺς ἔβλεπε τοὺς ἅγριους ἄντρες, ποὺ εἶχαν μαζευτῇ τριγύρω της, λὲς καὶ φύτρωσαν ἀπὸ τῆς αὐγῆς τὴν ἀγκαλιά. Πρόσωπα μελαψά, μάτια φλογισμένα, μαλλιὰ μακρυὰ κι' ἀνάστατα κι' ἁρματωσιὰ βαρειά.

— Θεαγένη, ψιθύρισε ἡ δύστυχη κοπέλλα, τώρα θὰ εἶσαι πιὸ εὐτυχής, ἂν δὲν ζῇς. Γιατὶ γλυτώνεις ἀπὸ καινούργιες συμφορές. 'Ενῶ ἐμένα ποιὸς ξέρει τί μὲ περιμένει.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἀγριωποὶ ἐκεῖνοι ἄντρες, ποὺ, ὅπως φανέρωνε τὸ ντύσιμό τους καὶ τὸ φέρσιμό τους, ἦταν ληστές, εἶχαν σχηματίσει κύκλο γύρω ἀπὸ τὴν κοπέλλα καὶ τὸν ἔφηβο ποὺ κοίτονταν χάμω. Στὰ πρόσωπά τους ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἔκπληξι, καὶ κάτι σὰν φόβος. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἀντίκρυζαν, δὲν ἦταν συνηθισμένο.

"Ενα μισοβουλιαγμένο πλοῖο φάνταζε σὰν πλάσμα ὀνείρου, τὸ μισὸ μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸ μισὸ στὴν ἄμμο. Γύρω, στὴν ἀκρογιαλιά, ἦταν πολλοὶ ἄντρες σκοτωμένοι.

Τὰ πτώματά τους ἦταν ἀνακατεμένα μὲ στάμνες, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε ἀκόμα τὸ κρασί, μὲ κύπελλα χρυσᾶ, μὲ φαγητὰ μισοτελειωμένα. "Ολα αὐτὰ ἔδειχναν πὼς ὁ θάνατος τοὺς εἶχε βρῇ ἀπάνω σὲ γλέντι. Μερικοὶ δὲν εἶχαν ξεψυχήσει ἀκόμα, καὶ τὰ κορμιά τους σπαρταροῦσαν μὲ τοὺς τελευταίους σπασμοὺς τῆς ζωῆς...

'Η ἱστορία αὐτῆς τῆς σφαγῆς εἶναι τραγική. Μὲ τὸ καράβι ἐκεῖνο, ἡ Χαρίκλεια κι' ὁ Θεαγένης πήγαιναν ἀπὸ τὴν 'Ιωνία πλούσια δῶρα στοὺς θεούς, στὴ Δῆλο. Μὰ στὸ δρόμο τοὺς ἔπιασε μεγάλη τρικυμία καὶ προσαράξανε σ' ἐκεῖνη τὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Αἰγύπτου. Οἱ ναῦτες τότε τοῦ καραβιοῦ, σκέφτηκαν νὰ ληστέψουν τὰ δῶρα τῶν θεῶν. Μὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας τοῦ Θεαγένη καὶ τῆς Χαρίκλειας ἀντιστάθηκαν καὶ ξέσπασε ἔτσι μιὰ τρομερὴ μάχη, ὅπου σκοτώθηκαν ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι...

'Εκεῖνο ὅμως ποὺκανε τοὺς ληστὲς νὰ στέκουν ἀκίνητοι, μὲ δέος, δὲν ἦταν ἡ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ θανάτου. Εἶχαν συνηθίσει μὲ τὸ θάνατο κι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι, οὔτε τοὺς φόβιζε. Μὰ ἡ κοπέλλα ἐκείνη ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πέτρα καὶ σώπαινε κι' οὔτε γύριζε νὰ τοὺς κυττάξῃ, γέμιζε τὴν ψυχή τους μὲ κάποιον ὑπερφυσικὸ τρόμο.

Οἱ ληστὲς αὐτοί, ἦταν οἱ στρατιῶτες τοῦ Πετόσιρι, ἀπὸ τὴ Μέμφι, ποὺ κυνηγοῦσαν τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό του, τὸν Θύαμη, γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Μά, στὸ δρόμο τους, λήστευαν ὅ,τι πολύτιμο εὕρισκαν μπροστά τους. Γι' αὐτὴ ὅμως τὴν ἔχθρα τῶν δυὸ ἀδελφῶν, θὰ γίνῃ λόγος, ὅταν θἄρθῃ ἡ ὥρα...

Ψιθυριστὲς ἀκούγονταν τώρα οἱ φωνὲς τῶν ληστῶν.

— Δὲν εἶναι θνητή... ἔλεγαν. Μονάχα θεὰ μπορεῖ νἄχῃ τόση ὁμορφιὰ καὶ τόση μεγαλοπρέπεια!...

— Εἶναι ἡ θεὰ "Ισις!

— Εἶναι σὰν τὸ ἄγαλμά της! Κυττᾶχτε τί χρυσᾶ ποὺ εἶναι τὰ μαλλιά της!...

— Τί λευκὸ τὸ πρόσωπό της! Καὶ τὰ μάτια της γαλάζια, σὰν τὸν οὐρανό!

— Εἶναι ἡ "Αρτεμις, ἡ θεὰ τῶν 'Ελλήνων!...

— Ποῦ τὸ ξέρεις;...

— Δὲν βλέπετε;... Κρατάει τὸ τόξο στὸ χέρι της ἀκόμα κι' ἔχει κρεμασμένη στὸν ὦμο της τὴ φαρέτρα μὲ τὰ βέλη.

— "Ισως αὐτή, ἀπάνω στὸ θυμό της, νὰ σκότωσε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄντρες!...

— Δὲν φαίνεται νὰ χαίρεται. Μᾶλλον εἶναι λυπημένη... Καί, κυττάχτε!... 'Ο νέος ποὺ κοίτεται νεκρὸς ἢ πληγωμένος στὰ πόδια της, εἶναι κι' αὐτὸς ὡραῖος, λευκὸς καὶ ξανθὸς σὰν θεός!...

— 'Εμπρός! "Ετσι θὰ καθήσουμε νὰ τοὺς κυττάζουμε;... Πρέπει νὰ προχωρήσουμε!...

"Ολοι μαζὶ ἔκαναν ἕνα βῆμα μπροστά. Τότε ἡ κοπέλλα γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ τοὺς κύτταξε. Κι' ἐκεῖνοι σταμάτησαν πάλι σὰν θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν θλιμμένη της ὁμορφιὰ καὶ τὴν εὐγενικιά της ἐμφάνισι.

Φοροῦσε ἕνα λευκὸ καὶ χρυσοκεντημένο φόρεμα καὶ στὰ ξανθὰ μαλλιά της ἕνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη. Τὰ γαλανά της μάτια στηλώθηκαν ἀπάνω τους ἤρεμα. Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε χωρὶς πάθος:

— Τί θέλετε; τοὺς ρώτησε. "Αν εἴσαστε τὰ φαντάσματα τῶν σκοτωμένων, δὲν μὲ φοβίζετε!... Δίκαια πάθατε καὶ δίκαια σκοτωθήκατε. "Αν ὅμως εἴσαστε ζωντανοί, τί περιμένετε; Σκοτώστε με!... Κι' ἔτσι θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά μου...

Οἱ Αἰγύπτιοι δὲν κατάλαβαν φυσικὰ λέξι ἀπὸ τὰ λόγια της. Κι' ἐπειδὴ φοβόνταν ἀκόμα νὰ τὴν ζυγώσουν, προτίμησαν νὰ τρέξουν πρὸς τὸ ρηγμαγμένο καράβι καὶ ν' ἀρχίσουν τὴ λεηλασία. Οἱ κόποι τους δὲν πήγαιναν χαμένοι, γιατὶ τὸ καράβι ἔκλεινε μέσα στὰ πέντε θαλάμια του πολλοὺς θησαυρούς.

Στὸ μεταξύ, ἡ κοπέλλα γονάτισε δίπλα στὸν ἀκίνητο νέο κι' ἄρχισε νὰ περιποιῆται τὶς πληγές του, ἐνῶ τὰ δάκρυά της ἔβρεχαν τὸ πρόσωπό του κι' ἡ φωνή της, γεμάτη λυγμούς, ἀκουγόταν νὰ λέῃ:

— Γλυκέ μου ἀγαπημένε! Θεαγένη! "Ετσι κρατεῖς τοὺς ὅρκους σου; Δὲν μοῦταξες νὰ μὲ κάνῃς εὐτυχισμένη;... Δὲν μοῦταξες νὰ εἶσαι σύντροφός μου, ὁ παντοτεινός; Πῶς μ' ἀφίνεις μόνη ἐδῶ στὴν ξένη ἐρημιά; Δὲν βλέπεις τὸν κίνδυνο γύρω μου; Δὲν ἀκοῦς τὴν καρδιά μου ποὺ χτυπάει φοβισμένη; Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, δὲν νοιώθεις πὼς χωρὶς ἐσένα δὲν θὰ ζήσω κι' ἐγώ;

Τὰ λόγια της, τὰ χάδια της, λες κι' ἔδιναν λίγο-λίγο ζωὴ στὸ νέο. Τὰ μάτια του ἀνοιξαν ἔκπληκτα, μεγάλα. Δυὸ μάτια γαλανὰ κι' ὡραῖα, σὰν τὰ μάτια τῆς κοπέλλας. Λίγη ὥρα στηλώθηκαν ἀπάνω της, σὰν νὰ μὴ τὴν ἀναγνώριζαν. 'Η φωνή της, λυγμικη, ἀκούστηκε πάλι.

— Θεαγένη!... Δόξα νἄχουν οἱ θεοί! Ζῇς, λοιπόν, ἀγαπημένε μου;

— Χαρίκλεια! στέναξε ἐκεῖνος.

— Πῶς εἶσαι, ἀγαπημένε μου; Πονᾶς;

— "Ω Χαρίκλεια! Πές μου, ἐσύ, εἶσαι στ' ἀλήθεια ζωντανή, γλυκειά μου ἀγάπη; Σώθηκες ἀπὸ τὴ σφαγή;... "Η εἶναι τὸ φάντασμά σου ποὺ στέκει κοντά μου καὶ μὲ περιμένει γιὰ τὸ ἀγύριστο ταξίδι;...

'Η Χαρίκλεια ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό της στο δικό του, τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸ κορμί του καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Σωθήκαμε κι' οἱ δυό μας, ἀγαπημένε μου! Εἶμαι ζωντανή. Δὲν νοιώθεις τὴ ζεστασιὰ τῆς ἀνάσας μου; Δὲν νοιώθεις τὰ δάκρυά μου; 'Ο 'Απόλλων μᾶς προστάτεψε καὶ εἶναι ἀλήθεια θαῦμα πὼς σωθήκαμε! Τώρα ὅμως, ἂν μπορῇς, προσπάθησε νὰ σηκωθῇς, γιατὶ δὲν ξέρω τί συμφορὲς μᾶς περιμένουν ἀκόμα. Κύτταξε μπροστά σου...

Βογγώντας, ἀνασηκώθηκε λίγο ὁ Θεαγένης. Τὰ μάτια του ἀμέσως μεγάλωσαν ἀπὸ τρόμο, μόλις ἀντίκρυσε πιὸ πέρα τοὺς ληστὲς νὰ κουρσεύουν τὸ ἀραγμένο καράβι.

— Βλέπεις;... τοῦ εἶπε μὲ ἀπελπισία ἡ κοπέλλα. Τώρα ἔχουν τὸ νοῦ τους στὰ λάφυρα. "Οταν τελειώσουν ὅμως καὶ κάνουν τὴ μοιρασιά, τότε θὰ θυμηθοῦνε κι' ἐμᾶς. Καί, χωρὶς ἄλλο, θὰ μᾶς θεωρήσουν σπουδαῖο λάφυρο! Γιατὶ θὰ μᾶς πουλήσουν γιὰ σκλάβους, ὅπως συνηθίζουν. Κι ἐγὼ ἡ ἄ-

Ἐνταπάν

Φουκαράδες!

"Ενας ρακένδυτος ζητιάνος χτυπάει τὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ γι νὰ ζητήσῃ τὴν κλασικὴ «μικρὴ βοήθεια».

—Ποιὸς εἶναι; ἀκούγεται ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ χωρὶς ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα.

—Δῶστε μου λίγο ψωμί, γιατὶ πεινῶ, ἀπαντάει παραπονεμένα ὁ ζητιάνος.

—Δὲν ἔχουμε ψωμί, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ ἴδια φωνή.

—Τότε δῶστε μου κανένα ἀποφάγι.

—Οὔτε ἀποφάγι ἔχουμε..

—Τότε λίγα φασόλια ἢ λίγο ριζάκι...

—Οὔτε κι' ἀπ' αὐτὰ ἔχουμε...

—Λίγο νερὸ τουλάχιστον...

—Οὔτε νερὸ ἔχουμε! ἀπαντάει ἐπίμονα ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα.

'Ο ζητιάνος τότε, ἀφήνοντας κατὰ μέρος πιὰ τὸ κλαψάρικο ὕφος, ὑψώνει τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ φωνάζει:

—"Ε, μὰ τότε, τί κάθεστε στὸ σπίτι σας, φουκαράδες; Πάρτε ἕνα σακκοῦλι κι' ἐλᾶτε νὰ βγοῦμε παρέα γιὰ ἐλεημοσύνη!...

Ο ΦΑΚΟΣ

μοιρη, ποιὸς ξέρει τί χειρότερα ἔχω ἀκόμα νὰ τραβήξω...

Λυγμοὶ τῆς ἔκοψαν τὴ φωνή. 'Ο Θεαγένης ἀνασηκώθηκε ἀκόμη πιὸ πολύ, βαγκώνοντας τὰ χείλη του ἀπὸ τὸν πόνο.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε.., ψιθύρισε. Πᾶμε τώρα ποὺ δὲν μᾶς προσέχουν...

"Εκανε νὰ σηκωθῇ ὁλότελα, ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ σταθῇ ὄρθιος.

— Τὰ πόδια μου εἶναι σὰν ἀπὸ πέτρα, στέναξε. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ προχωρήσω καὶ θὰ σὲ πάρω κι' ἐσένα στὸ λαιμό μου. Φύγε, ἐσύ, Χαρίκλεια, φύγε γλυκειά μου ἀγάπη! 'Εγὼ εἶμαι ποὺ εἶμαι χαμένος. Προσπάθησε ἐσὺ νὰ σωθῇς! Ἴσως οἱ θεοὶ λυπηθοῦνε τὰ νειάτα σου καὶ τὴν ὁμορφιά σου καὶ σὲ βοηθήσουν. "Αφησέ με ἐμένα!...

Μὰ ἡ Χαρίκλεια τοῦφραξε τὸ στόμα μὲ τὰ κρινένια της δάχτυλα.

— Δὲν φθάνουν, λοιπόν, τὰ δάκρυα ποὺ χύνω ἀπὸ τὶς συμφορές, ποὺ μᾶς στέλνουν οἱ θεοί; τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μὲ κάνῃς κι' ἐσὺ νὰ κλαίω; Τόσο λίγο μ' ἀγαπᾶς; Μὲ διώχνεις;...

— Μὰ τὸ ξέρεις πὼς σὲ διώχνω γιὰ νὰ σωθῇς, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ!...

— Καὶ τί ἀξία ἔχει ἡ ζωὴ γιὰ μένα χωρὶς τὴν ἀγάπη σου; τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Τί ἀξία εἶχε ὡς τώρα; Ξεχνᾶς τί ἔκανα γιὰ τὴν ἀγάπη μας, ἀχάριστε;...

Τῆς φίλησε μὲ πάθος τὰ χέρια.

— Σώπα, Χαρίκλεια! "Εχεις δίκηο! Δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο. 'Εξ ἄλλου, καὶ νὰ ἤθελες νὰ φύγῃς, τώρα πιὰ δὲν θὰ μποροῦσες. Μὴ τρομάζῃς ὅμως! Γιὰ μᾶς τίποτε χειρότερο δὲν πρόκειται νὰ συμβῇ ἀπὸ τὸ νάμαστε δοῦλοι... Κύττα ἐκεί!... Τί συμβαίνει, ἀραγε;...

Καὶ τῆς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του πρὸς μιὰ κατεύθυνσι. Πίσω ἀπὸ ἕνα λόφο, ἄλλοι ἄντρες, ὡπλισμένοι, ξεπρόβαλλαν μὲ προφύλαξι. "Ηταν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους!...

— Θεοί!... στέναξε τρέμοντας ἡ κοπέλλα. Λὲς νὰ εἶναι ληστὲς κι' αὐτοί;...

— Χωρὶς ἄλλο! 'Αλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι φίλοι τῶν πρώτων. Φαίνονται μᾶλλον ἕτοιμοι νὰ χτυπήσουν τοὺς ἄλλους...

— Κι' ἂν γίνῃ μάχη, ἴσως βροῦμε τὴν εὐκαιρία νὰ φύγουμε ἐμεῖς, εἶπε μὲ μάτια ἀστραφερὰ ἡ κοπέλλα.

Οἱ νέοι ληστές, προχωροῦσαν σιγά, σὰν σκιές, πρὸς τοὺς ἄλλους. "Ηταν οἱ ἄντρες τοῦ Θύαμη... "Ηταν φανερὸ πὼς ἤθελαν νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουν. Μιὰ στιγμὴ ὅμως οἱ πρῶτοι γύρισαν καὶ τοὺς εἶδαν. Λίγα δευτερόλεπτα ἔμειναν οἱ δυὸ ὁμάδες ἀκίνητες καὶ κυττάζονταν, σὰν ν' ἀναμετροῦσαν τὶς δυνάμεις τους. "Επειτα, ξαφνικά, οἱ πρῶτοι, σὰν συνεννοημένοι, πέταξαν κάτω τὰ σακκιὰ μὲ τὰ λάφυρα, ποὺ εἶχαν μαζέψει καί, σὰν νὰ εἶχαν ἀντικρύσει δαίμονες, ὄρχισαν νὰ τρέχουν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι!...

Οἱ δεύτεροι τοὺς κύτταξαν λίγη ὥρα ἀκίνητοι, κι' ὕστερα, μ' ἕνα γέλιο ποὺ τράνταξε, θαρρεῖς, ὅλη τὴν ἀκρογιαλιά, προχώρησαν πρὸς τὰ πεταμένα σακκιά.

Δὲν ἔφτασαν ὅμως ὡς ἐκεῖ, γιατὶ στὸ μεταξύ, ἀντίκρυσαν τοὺς δυὸ νέους. Καί, ξεχνῶντας τὴ λεία, προχώρησαν ἴσια κατεπάνω τους...

Αἰχμάλωτοι

Οἱ ληστὲς τῆς δεύτερης αὐτῆς ὁμάδας, δὲν φαίνονταν νἄχουν τοὺς παράξενους φόβους, ποὺ εἶχαν οἱ πρῶτοι. Γιατί, ἀφοῦ κύτταξαν λίγη ὥρα ἐξεταστικὰ τὸ ὅμορφο ζευγάρι, ἔκαναν ἕναν κύκλο γύρω του. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς κατόπιν, προχώρησε πρὸς τὴν κοπέλλα. 'Ηταν ἕνας γεροδεμένος ἄντρας ψηλός, μελαψός, ὅμορφος. Τὰ μάτια του, μαῦρα σὰν κάρβουνα, ἀστραφταν καθὼς τῆς εἶπε λίγα λόγια.

'Η κοπέλλα δὲν κατάλαβε λέξι. Κούνησε ὅμως θλιμμένη τὸ κεφάλι της κι' ἀποκρίθηκε ἑλληνικά:

— Δὲν φοβᾶμαι τὶς φοβέρες σου, ἀρχηγέ! "Αν θέλῃς νὰ μᾶς σκοτώσῃς, μὴ διστάζῃς. Θὰ δώσῃς τέλος στὶς συμφορές μας...

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί του, πῆγε καὶ γονάτισε δίπλα στὸν πληγωμένο νέο, λὲς καὶ περίμενε τὸ χτύπημα, ποὺ θὰ τοὺς ἀποτέλειωνε καὶ τοὺς δυὸ μαζί.

'Ο ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, ἔμεινε λίγη ὥρα σὰν κεραυνοχτυπημένος. Δὲν κατάλαβε κι' αὐτὸς τί εἶπε ἡ κοπέλλα. 'Η ὁμορφιὰ της ὅμως καὶ τὸ θάρρος της, σὰν νὰ μίλησαν μόνα τους στὴν ἁγρια ψυχή του. Τὸ βλέμμα του μαλάκωσε. Μὲ κινήσεις σταθερές, ἀλλὰ ὄχι ἐχθρικές, τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔκανε νόημα νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. 'Η Χαρίκλεια πετάχτηκε. Τὰ μάτια της ἀστραφταν, τὰ χείλη της ἔτρεμαν. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἀκούμπησε τὸ σπαθὶ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἀπάνω στὸ στῆθος της. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι, ἔδειξε τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ χλωμὸς σὰν πεθαμένος, ἀνήμπορος νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ, ἔρριχνε ματιὲς ἀπελπισμένες στοὺς ληστές.

'Η βουβὴ της κίνησι, ἦταν τόσο εὔγλωττη, ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν κατάλαβε. "Ενα χαμόγελο φώτισε τὸ τραχὺ του πρόσωπο. Τὴν ἴδια στιγμή, πῆδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του κι' ἔκανε νόημα καὶ σ' ἕνα νέο, τὸν ὑπασπιστή του, νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο. "Επειτα ἔδωσε μιὰ σύντομη διαταγὴ στοὺς ἄντρες του. Αὐτοί, σιγὰ-σιγά, μὲ προφύλαξι, σήκωσαν τὸν τραυματία καὶ τὸν φορτωσαν προσεκτικὰ στὸ ἕνα ἄλογο. "Επειτα βοήθησαν τὴν κοπέλλα ν' ἀνεβῇ στὸ ἄλλο. 'Ο ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς ἔπιασε τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ ὑπασπιστὴς του ὡδηγοῦσε τὸ ἄλλο τοῦ Θεαγένη. Οἱ ἄλλοι ἄντρες ἔμειναν πίσω γιὰ νὰ τακτοποιήσουν καὶ νὰ πάρουν μαζί τους τὰ λάφυρα ποὺ βρῆκαν ἕτοιμα καὶ μαζεμένα ἀπὸ τοὺς πρώτους ληστές. 'Ο ἀρχηγός, ὅμως, μὲ τὸν ὑπασπιστή του, πῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὰ βαθειά.

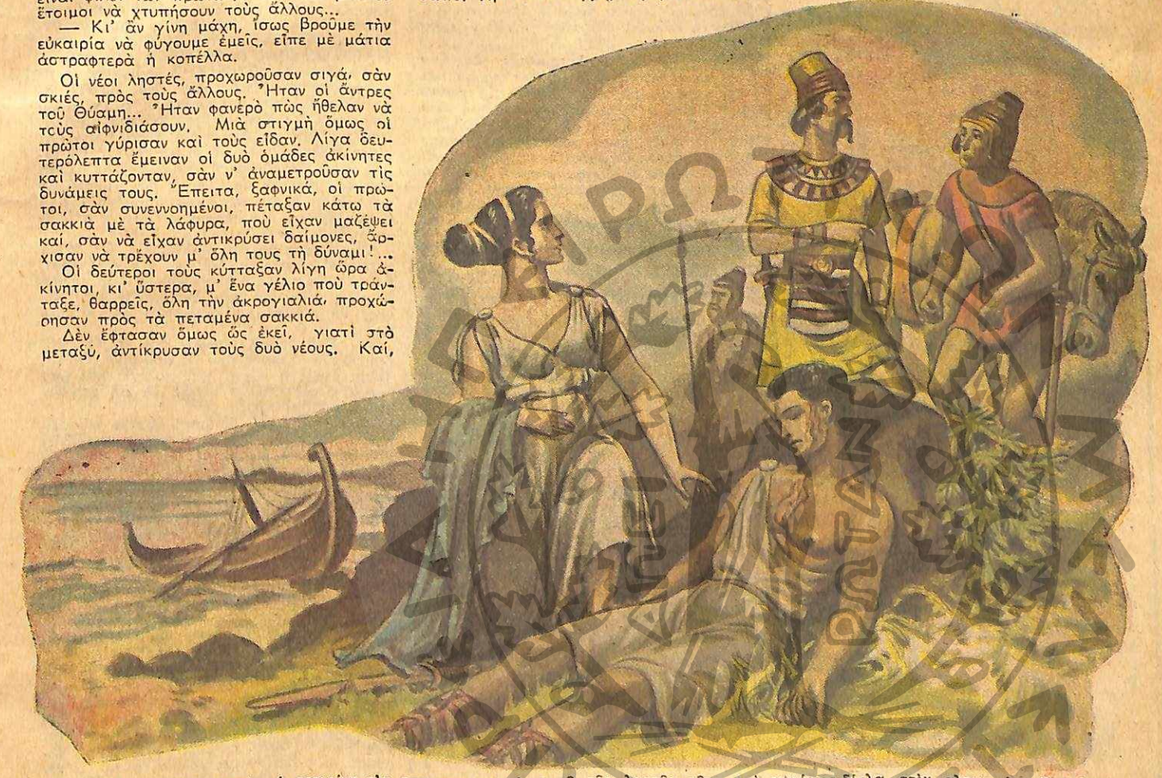
"Ηταν ἕνας δρόμος ποὺ θ' ἄνοιγε τὴν καρδιὰ τῆς δύστυχης κοπέλλας, ἂν ἦταν ἄλλη ἡ περίστασι. Βουνοκορφὲς ποὺ διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, πλαγιὲς ὁλοπράσινες, κέδροι καὶ χουρμαδιὲς καὶ φοινικιές. 'Ο ἀέρας μοσχοβολοῦσε κι' ἡ θάλασσα ἀστραφτε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς χρυσαφένιας ἀμμουδιᾶς.

'Η Χαρίκλεια, θέλοντας νὰ κάνῃ τὸν ἀγαπημένο της νὰ ξεχάσῃ τὴ συμφορά τους, πίεζε τὸν ἑαυτό της νὰ χαμογελάσῃ καὶ τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο:

— 'Αγαπημένε μου! "Ας μὴ συλλογιζόμαστε πὼς κάνουμε ἕνα τραγικὸ ταξίδι πρὸς τὴ σκλαβιά. "Ας θαυμάζουμε μονάχα τὴ φύσι, ποὺ στολίζεται, θαρρεῖς, γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτῇ. Νοιώθεις τὶς μοσχοβολιὲς ποὺ σκορπᾶνε γιὰ μᾶς οἱ Δρυάδες; Νοιώθιες τὰ χάδια ποὺ μᾶς δίνουν στὸ διάβα μας οἱ ζέφυροι; Δὲν ἀκοῦς τὰ κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν; "Ολα αὐτὰ εἶναι γιὰ μᾶς, Θεαγένη, μονάχα γιὰ μᾶς!...

'Ο νέος, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τοὺς πόνους, τῆς ἀποκρίθηκε μιὰ στιγμή:

— 'Η φύσι εἶναι σκληρὴ μητρυιά. Δὲν νοιώθει τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. 'Αλλοιῶς θἄβλεπες τὰ βουνὰ νὰ σχίζωνται καὶ τὰ δέντρα νὰ πέφτουν ἀπὸ τὴ ρίζα τους. Γιατὶ αὐτὰ ποὺ ὑποφέρουμε ἐμεῖς, εἶναι καὶ ἄδικα καὶ φοβερά.

'Η χαρίκλεια, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπαντησι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν πῆγε καὶ γονάτισε δίπλα στὸν πληγωμένο Θεαγένη...

Τὰ χείλη τῆς κοπέλλας τρεμούλιασαν.

— Ἴσως νὰ πληρώνουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας...

— Ποιὲς ἁμαρτίες; Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἁμαρτία! Οἱ Θεοί, μάλιστα, ποὺ μᾶς ἔβαλαν τόση ἀγάπη στὴν καρδιά, ἔπρεπε νὰ μᾶς βοηθήσουν.

— Κάνε ὑπομονή, ἀγαπημένε μου! Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ σκέπτεσαι τώρα, εἶναι νὰ γίνης καλά. Γιατί, ὅταν θὰ εἶσαι ἐσὺ καλά, ὅλα θὰ μᾶς φανοῦν καλύτερα. Κι' ἴσως νὰ μᾶς δοθῆ κάποια εὐκαιρία νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ὁ Θεαγένης ἀναστέναξε.

— Βλέπεις ποῦ μᾶς πάνε; Στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς ἀγνωστης χώρας! Πόσες ὧρες περνᾶμε βουνά! Ἐρημιὲς καὶ πάλι ἐρημιές! Τί ἐλπίδα ἔχουμε νὰ σωθοῦμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη;...

— Σώπα! ἱκέτεψε ἡ κοπέλλα. Ἡ ἀδυναμία σου κι' οἱ πόνοι σου σὲ κάνουν νὰ τὰ βλέπης τώρα ὅλα μαῦρα. Μόλις γίνης καλά, θὰ μοῦ δίνης θάρρος ἀντὶ νὰ σοῦ δίνω ἐγώ...

Ὧρες βάσταξε ἡ πορεία. Ὁ Θεαγένης μὲ κόπο κατάφερνε νὰ κρατιέται ἀπάνω στὸ ἄλογό του. Κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, ὅταν τὸν ἔβλεπε ἕτοιμο νὰ πέση, τὸν βοηθοῦσε. Τὸ ὕφος του ἔδειχνε πιὸ πολλὴ καλωσύνη παρὰ βαρβαρότητα. Καί, κάθε φορὰ ποὺ τὸν βοηθοῦσε, ἡ ματιά του γύρευε τὰ μάτια τῆς κοπέλλας, λὲς κι' πήρη ἀπὸ αὐτὴν ἕνα βουβὸ εὐχαριστῶ.

Σουρούπωνε, ὅταν σὲ μιὰ στροφὴ τῆς κορδέλλας τοῦ βουνοῦ, ἀντίκρυσαν μιὰ λίμνη.

Σὲ λίγο, καθὼς ζύγωναν ἐκεῖ, εἶδαν μερικὲς καλύβες, ἄλλες τριγύρω, κι' ἄλλες μέσα στὸ νερό.

— Κύττα, Θεαγένη!... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Φτάσαμε σὲ μέρος κατοικημένο.

— Φαντάζομαι πὼς ἐδῶ εἶναι ὁ προορισμός μας! ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

— Ἐδῶ, μέσα σ' αὐτὰ τὰ βουρκόνερα; Μέσα στὶς καλύβες;

— Πολλὲς φορές, οἱ ληστὲς διαλέγουν γιὰ κρησφύγετο τὶς λίμνες καὶ τοὺς βάλτους. Νά... Σταματᾶμε!... Σίγουρα, ἐδῶ πρόκειται νὰ μείνουμε. Κύττα, ἔρχονται νὰ μᾶς προϋπαντήσουν...

Στὶς τελευταῖες χλωμὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ποὺ ἔγερνε στὴ δύσι, πρόσωπα μελαψὰ ξεπρόβαλλαν ἀπὸ τὶς καλύβες. Ὅλοι τριγύρισαν τὸν ἀρχηγό τους μὲ φωνὲς χαρᾶς. Αὐτὸς τοὺς ἔδωσε διαταγές. Κι' ἀμέσως μερικοὶ βοήθησαν τὸν τραυματία νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἄλογο, καθὼς καὶ τὴν κοπέλλα. Τοὺς ἔβαλαν ἔπειτα σὲ μιὰ βάρκα καὶ τοὺς πῆγαν μαζὶ μὲ τὸν ἀρχηγὸ καὶ λίγους δικούς του σ' ἕνα νησάκι στὴ μέση τῆς λίμνης. Ἐκεῖ ἦταν μιὰ καλύβα κάπως καλύτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες κι' ἦταν ἀσφαλῶς ἡ κατοικία τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἕνας νέος στεκόταν στὸ κατώφλι καὶ περίμενε. Ἀπὸ τὸ χρῶμα του φαινόταν νὰ μὴν ἀνήκη στὴ φυλὴ τῶν ληστῶν. Κάτι τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀρχηγὸς κι' εἶδαν τὸ πρόσωπό του ν' ἀστράφτη. Ἔπειτα γύρισε στοὺς αἰχμαλώτους.

— Σᾶς χαιρετῶ, τοὺς εἶπε ἑλληνικά, θλιμμένος καὶ χαρούμενος μαζί. Σᾶς χαιρετῶ συμπατριῶτες μου, ποὺ εἶσαστε τώρα σύντροφοι τῆς αἰχμαλωσίας μου! Ὁ ἀρχηγὸς μοῦ λέει νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε. Θὰ φᾶτε τώρα καλὰ ἐδῶ, κι' ἔπειτα θὰ σᾶς ἑτοιμάση μιὰ ξεχωριστὴ καλύβα ἐδῶ κοντά, γιὰ ν' ἀναπαυθῆτε.

Ὁ Θεαγένης κι' ἡ Χαρίκλεια ἔσφιξαν βουβοὶ τὰ χέρια τους. Κάθησαν ἔπειτα καὶ μὲ κόπο κατάφεραν νὰ βάλουν δυὸ μπουκιὲς στὸ στόμα τους ἀπὸ τὰ φαγητὰ ποὺ τοὺς πρόσφερε ὁ λήσταρχος, ποὺ ἦταν ὅλο περιποίησι καὶ ματιὲς γεμάτες ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὁμορφη αἰχμάλωτό του.

Ἦταν ἀργὰ ἡ νύχτα, ὅταν ὁ λήσταρχος κάλεσε τὸν Ἕλληνα αἰχμάλωτό του.

— Κνήμωνα, τοῦ εἶπε. Σοῦ ἀναθέτω νὰ φρουρῆς τοὺς συμπατριῶτες σου. Εἶσαι ὑπεύθυνος μὲ τὴ ζωή σου γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους. Συγχρόνως, θὰ ἑτοιμάσης ἐκεῖνα τὰ βότανα ποὺχεις γιὰ τὶς πληγὲς καὶ θὰ κυττάξης νὰ γιατρέψης τὸν τραυματία... Δεῖξε τὴν τέχνη σου ἄλλη μιὰ φορά, ὅπως ἔκανες πολλὲς φορὲς ὡς τώρα.

— Μετὰ χαρᾶς!... ἀποκρίθηκε ὁ ἔφηβος. Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ τὸν κάνω γρήγορα καλά, καὶ θ' ἀναλάβω τὴ φρούρησί τους...

Κοντὰ στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀπάνω στὸ νησάκι, τοὺς ἑτοίμασαν δίπλα-δίπλα δυὸ μικρὲς ξεχωριστὲς καλύβες μὲ φρέσκο ἄχυρο γιὰ στρωμνή. Κι' ὁ Κνήμων κάθησε μὲ τὸν Θεαγένη κι' ἄρχισε νὰ περιποιῆται τὶς πληγές του.

— Μὴ φοβᾶσαι! τοῦ εἶπε. Πονᾶς, ἀλλὰ ἡ ζωή σου δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Μ' αὐτὰ τὰ βότανα ποὺ σοῦ βάζω σὲ λίγες ἡμέρες, θὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά. Τὸ σῶμα σου θὰ γιατρευτῆ. Ἡ ψυχή σου ὅμως φοβᾶμαι πὼς εἶναι πιὸ δύσκολο νὰ γιατρευτῆ ἀπὸ τὸ κορμί! Γιατὶ ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις, εἶμαι κοντὰ τρεῖς μῆνες αἰχμάλωτος τοῦ Θὼαμη, καὶ δὲν βλέπω ἀκόμη καμμία ἐλπίδα νὰ ἐλευθερωθῶ. Τὸ μόνο καλὸ εἶναι, ὅτι ὁ ἀφέντης μου ἐκτιμάει τὶς γνώσεις μου στὴν ἰατρικὴ καὶ δὲν μὲ μεταχειρίζεται σὰν σκλάβο...

— Ἐμένα ὅμως ποὺ δὲν ἔχω γνώσεις ἰατρικῆς, σίγουρα θὰ μὲ μεταχειριστῆ σὰν ἀληθινὸ δοῦλο του!... ἀποκρίθηκε ὁ Θεαγένης.

Ὁ Κνήμων κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν τὸ πιστεύω! Εἶσαι πολὺ ὄμορφος καὶ πολὺ γεροδεμένος, γιὰ νὰ σὲ μεταχειριστῆ σὰν σκλάβο. Μάλλον σὰν σύμμαχό του θὰ σὲ θελήση...

Ἐνῶ μιλοῦσαν ἔτσι οἱ δυό τους, ἀπὸ τὴ διπλανὴ καλύβα, ὅπου βρισκόταν μόνη ἡ Χαρίκλεια, ἄκουσαν ἕνα κλάμα. Πνιγμένοι λυγμοὶ ἀντήχησαν κι' ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητὰ αὐτά, ἡ φωνὴ τῆς δύστυχης κοπέλλας, βασανισμένη:

— Ποιὸς νὰ μοῦ τὸλεγε, τῆς ἔρημης; Ποιὸς νὰ μοῦλεγε ὅταν ξεκίνησα, ζητῶντας τὴν εὐτυχία, πὼς θὰ περνοῦσα μία βραδυὰ τέτοια; Μέσα σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα, ἀπάνω σὲ μιὰ ἀχυρένια στρωμνή, στὰ βάθη τῆς Αἰγύπτου, σὲ μέρη ἄγνωστα κι' ἀνάμεσα σὲ ληστές; Χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπῶ, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά, ἂν θὰ ζήση, ἂν θὰ βγάλη τὴ νύχτα!...

— Χαρίκλεια, φώναξε ὁ Θεαγένης. Γιατί μοιρολογᾶς ἔτσι; Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μοιρολογᾶς ἔτσι ἕνα ζωντανό. Εἶμαι πολὺ καλύτερα. Ὁ Κνήμων ἔχει βότανα μαγικά, ποὺ γιατρεύουν. Δὲν πονῶ τώρα τόσο, καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς σὲ λίγες ἡμέρες θὰ εἶμαι γερὸς καὶ δυνατός, ὅπως πρώτα. Ὅσο γιὰ τὰ βάσανά μας, αὐτὰ δὲν γιατρεύονται μὲ τὰ κλάματα. Κάνε ὑπομονή. Στὸ δρόμο ἤσουν ὅλο θάρρος. Τώρα γιατί ἀπελπίζεσαι ἔτσι;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τὰ λόγια ποὔρχονταν στὰ χείλη της γιὰ ἀπάντησι, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ξεστομίση ὅσο ἐνοιωθε πὼς ἀνάμεσά τους βρισκόταν ἕνας ξένος. Τὰ λόγια ποὺ ξεχείλιζαν τὴν καρδιά της...

— Στὸ δρόμο μονάχα ποὺ σ' ἔβλεπα, ἐνοιωθα τὸ θάρρος μου νὰ μοῦ δίνη δύναμι. Τώρα ὅμως ἡ νύχτα μᾶς τυλίγει καὶ μᾶς ἔχουν χωρίσει. Πῶς θέλεις νὰ μὴ ραγίζεται ἡ καρδιά μου;

— Χαρίκλεια! Τὸ μόνο ἔξυπνο καὶ σωστὸ ποὺχεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ κοιμηθῆς, τῆς φώναξε ὁ Θεαγένης. Μὲ τὸν ὕπνο θὰ πάρης καινούργιες δυνάμεις καὶ θὰ ξεχάσης τὶς λύπες σου...

— Τί εὔκολο ποὺ εἶναι νὰ συμβουλεύη κανεὶς τὸν ἄλλον!... ἀποκρίθηκε θλιμμένα ἡ κοπέλλα. Πές μου τὴν ἀλήθεια ἐσύ, Θεαγένη: Μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς;

— Ἐγὼ εἶμαι πληγωμένος, ἄρρωστος...

— Κι' ἐγὼ εἶμαι πληγωμένη κι' ἄρρωστη...

— Σταθῆτε... εἶπε, καθὼς μπῆκε στὴ μέση ὁ Κνήμων. Οἱ ὧρες τῆς νύχτας εἶναι μακρές. Ἀντὶ νὰ τὶς μετράμε, δὲν νομίζετε πὼς μποροῦμε νὰ τὶς περάσουμε πιὸ εὐχάριστα. Ἂν ποῦμε ὁ ἕνας τὴν ἱστορία του στὸν ἄλλον; Αὐτὴ ἡ σύμπτωσι νὰ βρεθοῦμε ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ τρεῖς Ἕλληνες, δὲν εἶναι συνηθισμένη. Ἴσως νὰ εἶναι θέλημα τῶν θεῶν κι' αὐτό. Θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ ξέρουμε πῶς βρεθήκαμε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸν ἀφιλόξενο τόπο. Θὰ εἶχα περιέργεια νὰ μάθω τὴν ἱστορία σας.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» στὴ Σελίδα τοῦ Παιδιοῦ τὸ χαριτωμένο συναρπαστικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως

ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ὁ μικρὸς Τζόκεϋ

Πρόκειται γιὰ τὴ συγκινητικὴ ἱστορία ἑνὸς παιδιοῦ, ἑνὸς μικροῦ τζόκεϋ, ποὺ ὁ κύριός του, ἕνας Ἄγγλος λόρδος, τὸν χάνει στὰ χαρτιὰ καὶ τὸν κερδίζει ὁ Γάλλος δούκας τοῦ Λωζέν. Ὁ περίφημος μάγος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Καλλιόστρο, προφητεύει τότε ὅτι ὁ δοῦκας θὰ κινδυνέψη νὰ πεθάνη ἀπὸ βίαιο θάνατο καὶ ὅτι θὰ τὸν σώση ὁ μικρὸς τζόκεϋ του, ὁ Μπόμπυ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀρχίζουν οἱ πιὸ παράξενες κι' οἱ πιὸ ἀφάνταστες περιπέτειες γιὰ τὸ μικρὸ τζόκεϋ.

Ὁ «ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ» εἶναι ἕνα ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα, εἰδικῶς γραμμένο γιὰ παιδιά, ποὺ γοητεύει κυριολεκτικά, μὲ τὴ συναρπαστικὴ πλοκή του καὶ τὰ συγκινητικά του ἐπεισόδια, μικροὺς καὶ μεγάλους!

Οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροί...

— Κνήμων, ἀναστέναξε ὁ Θεαγένης, ἡ περιέργειά σου εἶναι δίκαιη. Ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι τὴ δύναμι νὰ μιλήσω τόσο πολὺ καὶ θἄπρεπε νὰ μιλῶ ὧρες γιὰ νὰ σοῦ ἱστορήσω τὰ παθήματά μας. Ἂς τ' ἀναβάλουμε γιὰ ἄλλη φορά. Ἂν θέλης ὅμως νὰ μᾶς πῆς ἐσὺ τὴν ἱστορία σου, μὲ χαρὰ θὰ τὴν ἀκούγαμε...

— Ἔστω! ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Ἡ δική μου ἱστορία εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ πολὺ θλιβερή. Ἀλλὰ εἶναι κι' αὐτὸ μία παρηγοριὰ ν' ἀκούη κανεὶς τὰ παθήματα τῶν ἄλλων. Τότε τὰ δικά του τοῦ φαίνονται πιὸ μικρά. Λοιπόν, ἀρχίζω...

Ἔνοχη ἀγάπη

— Εἶμαι Ἀθηναῖος, ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, εἶπε ὁ Κνήμων. Τὸν πατέρα μου τὸν λένε Ἀρίστιππο καὶ εἶναι βουλευτής. Ἐγὼ εἶμαι τὸ μόνο του παιδί. Ἡ μοῖρα ὅμως σφράγισε τὴ ζωή μου μὲ δυστυχία, ὅταν ἔφτασα τὰ δεκαεπτά μου χρόνια. Τότε πέθανε ἡ μητέρα μου, ἡ καλή μου ἡ μητέρα, ποὺ ἦταν ἡ ἡλιαχτίδα τοῦ σπιτιοῦ μας κι' ἔδινε χαρὰ σὲ ὅλους. Ὁ πατέρας μου πένθησε ἀρκετὸν καιρὸ γιὰ τὸ θάνατό της. Ἔπειτα ὅμως, σκέφθηκε πὼς σπίτι χωρὶς γυναῖκα, δὲν μπορεῖ νὰ ξαναβρῆ τὴν εὐτυχία. Γι' αὐτό, ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευτῆ.

»Ὅταν τὅμαθα ἐγώ, ἔκλαψα κρυφά. Μοῦ ἐρχόταν ἀσχημο νὰ ἰδῶ ἄλλη γυναῖκα στὴ θέσι τῆς μητέρας μου. Δὲν μοὔπεφτε ὅμως λόγος, φυσικά. Ἔπειτα, πολλὲς φορές, εἶχα ἀκούσει τὸν πατέρα μου νὰ παραπονιέται, ὅτι εἶχε μονάχα ἕνα παιδί. Ἤθελε πὼς κρυφὴ τὸν ἐπιθυμία ἦταν ν' ἀποκτήση κι' ἄλλα παιδιά. Γι' αὐτό, δὲν παραξενεύτηκα ὅταν πρωτοείδα τὴ γυναίκα ποὺ διάλεξε νὰ βάλη στὴ θέσι τῆς μητέρας μου.

»Τὴν ἔλεγαν Δημαινέτη, κι' ἦταν πολὺ ὄμορφη, καὶ πολὺ νέα. Τὸ πολὺ θὰ εἶχε πατήσει τὰ εἰκοσιπέντε. Ἦταν ἀπὸ καλὸ σπίτι, κι' ὅλοι περίμεναν πὼς ὁ πατέρας μου θἄβρισκε κοντά της τὴ χαμένη του εὐτυχία.

»Ἐγώ, στὴν ἀρχή, τὴν ἀπέφευγα. Ἐνοιωθα, ἀθελά μου, κάποια ἐχθρα στὴν καρδιὰ γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα ἐπειδὴ ἔβλεπα τὸν πατέρα μου νὰ τὴν περιποιῆται, περισσότερο ἀκόμα ἀπ' ὅ,τι περιποιόταν τὴ μητέρα μου, ἐπειδὴ ἦταν νειόγαμπρος, καὶ τὰ λόγια του ἦταν ὅλο γλύκα καὶ εὐγένεια πάντα...

»Ἡ Δημαινέτη ὅμως, δὲν φαινόταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ δικό μου φέρσιμο. Ἔβαλε τὰ δυνατά της νὰ λυγίση τὸ πεῖσμα μου. Καὶ τί περιποιήσεις δὲν μοὔκανε! Πόσα φαγητὰ δὲν μοῦ ἑτοίμαζε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι μοῦ ἄρεσαν, πόσα ὑφάσματα δὲν μοῦ ὕφαινε γιὰ νὰ εἶναι τὰ δικά μου τὰ ροῦχα τὰ πιὸ ὄμορφα ἀπ' ὅλων τῶν νέων, ποὺ πήγαιναν στὶς παλαῖστρες ἢ στὰ θεάματα.

»Λίγο-λίγο νίκησε τὴν ἀντίστασί μου. Ἄρχισα νὰ νοιώθω γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ πατέρα μου μιὰ στοργὴ ἀληθινή. Στοργὴ ὅμως υἱϊκή. Στοργὴ ἀγνή, παιδιάτικη, ποὺ δὲν εἶχα λόγο νὰ τὴν κρύβω οὔτε νὰ ντρέπωμαι γι' αὐτήν...

»Τὸν πατέρα μου, τὸ γερο'Ἀρίστιππο, τὸν εἶχε κυριολεκτικὰ μαγέψει. Θὰ μποροῦσε νὰ ὁρκιστῆ αὐτὸς πὼς δὲν ὑπῆρχε γυναῖκα πιὸ ἐρωτευμένη ἀπὸ τὴ Δημαινέτη. Τὸν ἔσερνε ἀπὸ τὴ μύτη. Ἂν ἔκανε νὰ τῆς ἐναντιωθῆ σὲ κάτι, αὐτὴ ἄρχιζε νὰ κλαίη σὰν μικρὸ κοριτσάκι. Ὅταν τὸν ἔβλεπε κουρασμένον, ἔσκυβε καὶ τοὔτριβε τὰ πόδια. Κι' ἂν ἀργοῦσε νὰ γυρίση ἀπ' ἔξω, ἔκανε πὼς πέθαινε ἀπὸ τὴν ἀνησυχία.

»Μπροστὰ στὸν πατέρα μου, ἡ Δημαινέτη μὲ φιλοῦσε, μὲ χάιδευε, μοῦ φερόταν σὰν νὰ ἤμουν κανένα μικρὸ ἀγόρι. Κι' ὅλο μὲ φώναζε: «Γυιέ μου ἀγαπημένε, γλυκό μου παιδί!».

»Ὁ πατέρας μου χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος, κι' ὅλο μοὔλεγε, ὅταν δὲν μᾶς ἄκουγε αὐτή:

»— Τὰ βλέπεις, κακοκέφαλε; Ἐσὺ ποὺ πεισμάτωνες καὶ δὲν ἤθελες νὰ ξαναπαντρευτῶ. Νά ποὺ ἦρθες πάλι μιὰ ἀληθινὴ μητέρα. Τώρα τί λές;...

»— Τίποτα, πατέρα, ἀποκρινόμουν ἐγώ, γελῶντας. Τώρα δὲ λέω τίποτα...

»Μέσα μου ὅμως ἐνοιωθα κι' ἐγὼ μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ στὴ σκέψι πὼς εἶχα ἀποχτήσει πάλι μιὰ ἀληθινὴ μητέρα.

»Ἔτσι πέρασε κάμποσος καιρός. Μιὰ μέρα, ποὺ εἶχα γυρίσει ἀπὸ τὴν παλαίστρα ἱδρωμένος καὶ χαρούμενος, ἐπειδὴ εἶχα ἔρθει πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους νέους, μὲ ὑποδέχτηκε μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Μὲ φίλησε καί, βλέποντάς με κουρασμένο, ἄρχισε νὰ μοῦ ἀλλάζη ροῦχα μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια, σὰν νὰ ἤμουν μικρὸ παιδί.

»Ἐγὼ ντρεπόμουν γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἐμποδίσω. Τότε αὐτὴ μὲ κύτταξε παράξενα, καὶ μοῦ εἶπε:

»— Κνήμων, μοῦ φαίνεται παράξενο! Τώρα πιστεύεις πὼς εἶσαι μεγάλος! Κι' ὅμως, τὸ φεσιμό σου σ' ἐμένα ὡς τώρα, σ' ἔδειχνε μικρὸ παιδί...

»Σκέφθηκα ἔπειτα μόνος μου αὐτὰ τὰ λόγια, τὶς ματιές της καὶ πρώτη φορὰ ὑποψιάστηκα πὼς τὰ χάδια της καὶ τὰ φιλιά της δὲν ἦταν μονάχα «μητρικά».

»Σκέφθηκα ἔπειτα μόνος μου αὐτὰ τὰ λόγια, τὶς ματιές της καὶ πρώτη φορὰ ὑποψιάστηκα πὼς τὰ χάδια της καὶ τὰ φιλιά της δὲν ἦταν μονάχα «μητρικά».

»Σκεφθῆκα ἔπειτα μόνος μου αὐτὰ τὰ λόγια, τὶς ματιές της καὶ πρώτη φορὰ ὑποψιάστηκα πὼς τὰ χάδια της καὶ τὰ φιλιά της δὲν ἦταν μονάχα «μητρικά».

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ἀπὸ τὸ σημερινὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ». στὶς σελίδες 36 - 37 :

Πῶς νὰ ἐξηγῆτε ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΑΣ

Ὁ τελειότερος, πληρέστερος καὶ περισσότερο συγχρονισμένος ὀνειροκρίτης. Συντεταγμένος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σπουδαιοτέρων συναφῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν τελευταίων πορισμάτων τῆς ψυχαναλυτικῆς ἐπιστήμης, περιέχει μεγάλο πλοῦτο ὀνείρων μὲ λεξικογραφικὴ σειρά, ποὺ τὸν κάνει ἐξαιρετικὰ εὔληπτο καὶ εὔχρηστο.

Ὁ νέος Ὀνειροκρίτης ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

σύντομος, ἀκριβὴς, περιεκτικὸς θὰ ἐξυπηρετήση τοὺς ἀναγνῶστες μας καὶ θὰ τοὺς βοηθήση στὴν κατανόησι τῆς μυστηριώδους καὶ προφητικῆς γλώσσας τῶν ὀνείρων.

»Ὅσο τραβιόμουν ὅμως ἐγώ, τόσο αὐτὴ ἐπέμενε νὰ ἔρχεται κοντά μου. Ἔστελνε πολλὲς φορὲς τὶς δοῦλες της νὰ μὲ φωνάζουν, ὅπου καὶ νὰ βρισκόμουν.

»Ἔλα, μοὔλεγαν, ἡ μητέρα σου ἀνησυχεῖ ποὺ λείπεις τόση ὥρα!... Ἔλα θέλει κάτι νὰ σοῦ πῆ.

»Μὲ ἀνάγκαζε νὰ καθήσω κοντά της καὶ περνῶντας τὰ χέρια της γύρω στοὺς ὤμους μου, μὲ μιὰ κίνησι τάχα μητρική, ἀκουμποῦσε ἀπάνω μου καὶ καταλάβαινα πὼς ἀνατρίχιαζε στὸ ἄγγιγμά μου.

Σταμάτησε ὁ Κνήμων τὴ διήγησί του. Στὸ μισοσκόταδο, καταλάβαινε ὁ Θεαγένης τὸ στῆθος τοῦ νεαροῦ ν' ἀνεβοκατεβαίνη μὲ ἀγωνία.

— Πὲς τὴν ἀλήθεια, τὸν ρώτησε. Ἐσὺ δὲν αἰσθάνθηκες νὰ ξυπνᾶη μέσα σου ὁ ἔρωτας μ' αὐτὸ της τὸ φέρσιμο;

— Ὀρκίζομαι στοὺς θεούς, ὄχι! φώναξε μὲ πάθος ὁ νέος.

— Πῶς; γέλασε ὁ Θεαγένης. Ἤσουν δεκαεπτὰ ἢ δεκαοχτὼ χρόνων, καὶ δὲν εἶχες νοιώσει ἀκόμα τὸ κεντρὶ τῆς Ἀφροδίτης;...

Ὁ Κνήμων κοκκίνισε πιὸ πολύ.

— Τὸ εἶχα νοιώσει καὶ θὰ σᾶς μιλήσω καὶ γι' αὐτό. Ἀλλά, ὀρκίζομαι στοὺς θεοὺς πὼς γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ πατέρα μου, μονάχα υἱϊκὴ στοργὴ καὶ σεβασμὸ μποροῦσα νὰ αἰσθανθῶ. Τὸ καταλάβαινε κι' αὐτὴ καὶ πεισμάτωνε. Ὁ ἔνοχος ἔρωτας, ποὺ αἰσθανόταν γιὰ μένα, φούντωνε ὅσο πιὸ πολὺ τῆς ἀντιστεκόμουν. Ἄρχισα νὰ νοιώθω πὼς κάποιος κίνδυνος μὲ ἀπειλοῦσε. Ἡ γλυκειὰ ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ μου δὲν ὑπῆρχε πιά. Κάθε φορὰ ποὺμπαινα στὸ σπίτι, φοβόμουν μὴ ξεπεταχτῆ ἀπὸ κάπου ἡ Δημαινέτη, καὶ περάση τὰ χέρια της στὸ λαιμό μου, καὶ ζητήση τὰ χείλη μου. Κάθε φορὰ δίσταζα πρὶν διαβῶ τὸ κατώφλι, γιατὶ μοῦ φαινόταν πὼς κάτι εἶχε ἀλλάξει. Ἐκείνη πολὺ λογάριαζα μῆνες σὰ μητέρα μου, ἄξαφνα, τὴν ἔβλεπα μ' ἄλλα μάτια. Σὰν μιὰ γυναῖκα ἐπικίνδυνη... Καὶ ἀγωνιζόμουν νὰ τὴν ἀποφύγω γιὰ νὰ μὴν κινήσω τὶς ὑποψίες τοῦ πατέρα μου καὶ τὸν κάνω κι' αὐτὸν δυστυχισμένο. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ τῆς περνοῦσε αὐτὸ τὸ πάθος. Γιὰ κακὴ μου τύχη ὅμως, ἤρθε ἕνα περιστατικὸ νὰ φέρη μιὰ γρήγορη καταστροφή...

Τὰ Παναθήναια

»Γινόταν ἡ γιορτὴ τῶν Μεγάλων Παναθηναίων. Ὅπως θὰ ξέρετε, ἀφοῦ εἴσαστε Ἕλληνες, ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι θρησμισμένη σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ἀθηναῖοι στέλνουν ἕνα μεγάλο στολισμένο καράβι στὴν Ἀθηνᾶ. Τὸ μεταφέρουν δηλαδὴ στὰ χέρια τους οἱ ἔφηβοι καὶ τὸ καράβι ἔχει γιὰ πανὶ τὸ πέπλο ποὺ ὕφαναν ὅλο τὸ χρόνο οἱ Παρθένες.

»Ἀνάμεσα στοὺς ἐφήβους αὐτούς, ἤμουν

Οἰκονομικὴ κρίσις!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

κι' ἐγώ. Ντυμένος γιορτινά, μὲ τὴν χρυσοκέντητη χλαμύδα μου, μὲ τὸ στεφάνι στὰ μαλλιά, ἔλαβα μέρος στὴν πομπή, τραγούδησα τὸν παιάνα καὶ γύρισα εὐχαριστημένος στὸ σπίτι μου. Εἶχα ξεχάσει γιὰ λίγη ὥρα τοὺς φόβους μου καὶ τὶς στενοχώριες μου.

»Ἡ τύχη τὄφερε, καθὼς ἔμπαινα στὸ σπίτι, νὰ συναντήσω τὴ Δημαινέτη.

»Μόλις μὲ εἶδε, τὰ μάτια της ἄστραψαν. Μὲ κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

»— Μὰ τὴν Ἀθηνᾶ, εἶσαι ὁ πιὸ ὡραῖος ἔφηβος ποὺ ἔχουν δῆ τὰ μάτια μου! Μ' αὐτὴ τὴ φορεσιά, δὲν ἔχεις τίποτα νὰ ζηλέψης ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀπόλλωνα!...

»Καὶ πέρασε τὰ χέρια της στὸ λαιμό μου, κρεμάστηκε ἀπάνω μου καὶ χωρὶς νὰ λογαριάζη τὴν παρουσία τῶν δούλων, ἄρχισε νὰ μὲ πνίγη στὰ φιλιά.

»Ἐγώ, κόκκινος ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπὸ στενοχώρια, τραβιόμουν.

»— Μὴ κάνης ἔτσι, μητέρα, τῆς ἔλεγα. Γιατί κάνεις ἔτσι; Δὲν ἄλλαξα... Ὅπως ἤμουν, εἶμαι.

»— Εἶσαι ὡραῖος σὰν θεός! φώναξε αὐτὴ ἔξαλλη. Εἶσαι δικός μου!... Παιδὶ τῆς καρδιᾶς μου!...

»Τὸ πάθος της εἶχε φτάσει σὲ παροξυσμό. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρυφτῆ, οὔτε μποροστὰ στοὺς ὑπηρέτες. Ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ κυνηγοῦσε καὶ μ' ἀγκάλιαζε καὶ μὲ φιλοῦσε. Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα πιὰ τί νὰ κάνω, ποῦ νὰ πάω, ποῦ νὰ κρυφτῶ. Κι' ἐπειδὴ κουράστηκα νὰ τὴν ἀποφεύγω, πῆγα καὶ κλείστηκα στὴν κάμαρά μου νωρὶς-νωρὶς καί, λέγοντάς της πὼς ἤμουν κουρασμένος, πλάγιασα πρὶν νυχτώσῃ καλὰ-καλά.

»Πίστευα ὁ δύστυχος πὼς εἶχαν τελειώσει τὰ βάσανά μου, γιὰ κεῖνη τὴν ἡμέρα τοὐλάχιστον. Ποῦ νὰ φανταστῶ, ὅτι ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ ἡμέρα τῶν Παναθηναίων, θὰ ἦταν γιὰ μένα ἡ ἀρχὴ τῆς πιὸ μαύρης συμφορᾶς.

Μιὰ καινούργια Φαίδρα

»Δὲν ἔχε περάσει πολλὴ ὥρα, μόλις εἶχε σκοτεινιάσει καλὰ-καλά, κι' ὁ ὕπνος ἐρχόταν γλυκὸς στὰ κουρασμένα βλέφαρά μου, ὅταν ἄκουσα τὴν πόρτα μου ν' ἀνοίγη μὲ προφύλαξι. Τινάχτηκα μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα. Στὸ μισοσκόταδο, ἄκουσα μιὰ φωνή:

»— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγαπημένε μου! Γλυκό μου παιδί, ἐγὼ εἶμαι!...

»Ἔμεινα ἀκίνητος καὶ τράβηξα ψηλὰ τὰ σκεπάσματά μου. Τὴν ἄκουσα που ἤρθε κοντὰ στὸ κρεβάτι μου, ἔνοιωσα τὰ χέρια της παγωμένα νὰ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά μου.

»— Κνήμωνα!... μοῦ ψιθύρισε. Ἦρθα!...

»Ἀκίνητος, παγωμένος ἀπὸ τὸ φόβο μου, τῆς ἀποκρίθηκα:

»— Τί θέλεις ἐδῶ; Γιατί δὲν βρίσκεσαι στὸ δωμάτιό σου, δίπλα στὸν πατέρα μου, ὅπως ἔχεις χρέος;

»— Σώπα! μοῦ ψιθύρισε. Ὁ πατέρας σου δὲν πρόκειται νὰ ἔρθη στὸ σπίτι ἀπόψε. Δὲν ξέρεις πὼς θὰ φάη στὸ Πρυτανεῖο, μιὰ τέτοια βραδυά; Δὲν ξέρεις πὼς εἶναι μεγάλη γιορτή; Δὲν ἔχουμε, λοιπόν, φόβο ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Γι' αὐτὸ ἦρθα...

»Καταλάβαινα πολὺ καλὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια της. Προσπάθησα ὅμως νὰ κερδίσω χρόνο, κάνοντας τὸν ἀνίδεο.

»— Καὶ τί ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε ἀπὸ τὸν πατέρα;... τῆς ἀποκρίθηκα. Ἀφοῦ δὲν κάνουμε κακὸ δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ φοβηθοῦμε...

»Ἔσκυψε πολὺ ἀπάνω μου καὶ ἀκούμπησε τὸ στόμα της στὸ αὐτί μου.

»— Κουτὸ παιδί, μοῦ εἶπε. Θὰ κάνουμε κακό. Νομίζεις πὼς ἦρθα γιὰ νὰ σὲ σκεπάσω νὰ μὴ κρυώσῃς, σὰν νὰ ἤσουν κανένα μωρό;...

»— Οὔτε νὰ μὲ σκεπάσης ἔχω ἀνάγκη, τῆς εἶπα, οὔτε ἄλλο τίποτα. Γύρισε στὸ δωμάτιό σου, γιατὶ δὲν ταιριάζει στὴ γυναῖκα τοῦ πατέρα μου νὰ βρίσκεται ἐδῶ τέτοια ὥρα νύχτα.

»Τότε, αὐτὴ ἔχασε κάθε ντροπή. Ἄρχισε νὰ φέρεται ὅπως μονάχα μιὰ ἑταίρα θὰ μποροῦσε νὰ φερθῆ. Μὲ χάδια, μὲ νάζια, μὲ καμώματα στὴν ἀρχή. Κι' ὅταν εἶδε, ὅτι ἐγὼ ἔμενα ἀσυγκίνητος, ἄρχισε νὰ μὲ παρακαλῆ.

»— Χάρισέ μου τὴν ἀγάπη σου, Κνήμωνα, μοῦλεγε. Τί ἔχεις νὰ πάθης;... Κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθη. Συμφέρον καὶ δικό μου εἶναι νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσω. Χάρισέ μου τὴν ἀγάπη σου, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ πεθάνω...

»Κι' ὅταν πιὰ εἶδε ὅτι καὶ μὲ τὰ παρακάλια δὲ μποροῦσε νὰ καταφέρη τίποτε, ἄρχισε τὶς φοβέρες.

»— Μὴ μοῦ κάνης τὸν τόσο φρόνιμο! Νὰ φοβᾶσαι τὴν ἐκδίκησι μιᾶς γυναίκας, ὅταν τὴν προσβάλλης. Εἶσαι νέος ἀκόμα καὶ δὲν ξέρεις ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλείτερη προσβολὴ παρὰ νὰ περιφρονήσης τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναίκας. Μὴ μοῦ κάνης αὐτὴ τὴν προσβολή, γιατὶ θὰ δοκιμάσης τὴν ἐκδίκησί μου, πολὺ φοβερώτερη ἀπ' ὅ,τι τὴν φαντάζεσαι.

»Στὸ τέλος ἡ ὑπομονή μου δὲν βάσταξε. Ἐνῶ ὅλη ἐκείνη τὴν ὥρα ἔμενα στὸ κρεβδάτι, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, πετάχτηκα.

»—Φύγε! τῆς φώναξα. Κάνε ὅ,τι θέλεις. Ἐγὼ μία φορὰ δὲν σ' ἀγαπῶ, οὔτε πρόκειται νὰ σ' ἀγαπήσω! .... Ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμένη ἀλλοῦ. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν συνέβαινε αὐτό, πάλι δὲν θὰ ἔκανα ποτὲ τὸ ἔγκλημα ν' ἀγαπήσω τὴ γυναῖκα τοῦ πατέρα μου!....

»Στάθηκε μπροστά μου, λαχανιασμένη, κίτρινη ἀπὸ τὸ πάθος κι' ἀπὸ τὸ θυμό της, καὶ μοῦ φώναξε, κυττάζοντάς με στὰ μάτια:

»— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξι;...

»— Ναί, μὰ τοὺς θεούς! τῆς φώναξα. Καὶ τίποτε δὲν θὰ μὲ κάνη ν' ἀλλάξω γνώμη.

»— Κνήμωνα, μοῦ φώναξε. Γιὰ τελευταία φορά, σκέψου. Δὲν σοῦ ζητῶ καμμιὰ σπουδαία χάρι. Ἂν πρόσφερα τὴν ἀγάπη μου μὲ πληρωμή, πόσοι ἄντρες δὲν θὰ πλήρωναν ἀκριβὰ γιὰ νὰ μὲ κερδίσουν. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κρίνης μόνος σου. Ὅσο ἄπειρος καὶ νάσαι, δὲν μπορεῖς νὰ μὴ καταλαβαίνης τὶ θὰ πῆ ὁμορφιά.

»Καὶ λέγοντας αὐτά, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἔβγαλε τὸ χιτῶνα της.

»Ἔκρυψα τὰ μάτια μου μὲ τὰ χέρια μου, κι' ἔφυγα τρέχοντας. Ἐκείνη γέλασε σὰν τρελλὴ καὶ μοῦ φώναξε:

»— Πολὺ καλά! Ἐσὺ τὸ θέλεις ἔτσι! Νὰ μὴ παραπονιέσαι λοιπὸν γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ!...

Ἡ ἐκδίκησι μιᾶς γυναίκας

»Ἤμουν ἀναστατωμένος. Ὅσο κι' ἂν ἦταν νέα κι' ὅμορφη ἡ Δημαινέτη, ἐγὼ τὴν ἔβλεπα μονάχα σὰν γυναῖκα τοῦ πατέρα μου, σὰν μητρυιά μου, κι' οὔτε ποτὲ ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσω. Οὔτε ἔβλεπα σημασία στὶς φοβέρες της. Κοιμήθηκα ἥσυχος, νοιώθοντας μονάχα μιὰ ἀηδία γιὰ τὸ φέρσιμό της. Ὁ ὕπνος μὲ πῆρε γρήγορα ἐπειδὴ ἤμουν κουρασμένος ἀπ' ὅλης τῆς ἡμέρας τὴν ὀρθοστασία. Καὶ στὸν ὕπνο μου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, εἶδα ἕνα ὄνειρο ἐρωτικό.

»Εἶδα ἕνα γυναικεῖο κορμὶ μπροστά μου. Ὄχι ὅμως μεστὸ καὶ σταράτο σὰν τὸ κορμὶ τῆς Δημαινέτης ποὺ μὲ ντροπὴ μου μεγάλη εἶχα ἀντικρύσει. Ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχα μπροστά μου ἦταν πολὺ νέα, παιδιάστικο σχεδόν. Τὸ κορμάκι της ἦταν ἐφηβικό. Καὶ τὸ δέρμα δὲν ἦταν σταράτο, ἀλλὰ χρυσαφί, μπρούντζινο, σὰν νὰ τὸ εἶχε ψήσει ὁ ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤξερα ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ παιδούλα, ποὺ μοῦ εἶχε παρουσιαστῆ ἔτσι. Ἔπειτα ὅμως κατάλαβα. Ἡ Θίσβη μοῦ εἶχε παρουσιαστῆ ἔτσι μπροστά μου, ἡ γλυκειά μου ἀγάπη. Καὶ τώρα εἶναι καιρὸς νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴ Θίσβη...

»Ἦταν μιὰ σκλάβα τῆς μητρυιᾶς μου. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἕνα πλάσμα παράξενο, ποὺ μὲ σαγήνεψε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ τὴν ἀντίκρυσα. Μικροκαμωμένη, παιδὶ σχεδὸν ἀκόμα, μὲ μεσούλα φιδίσια, μὲ χέρια μπρούντζινα καὶ λυγερὰ σὰν φίδια καὶ μὲ πρόσωπο μακρουλό, γεμάτο μυστήριο. Τὰ μάτια της ἦταν μαῦρα σὰν τὴ νύχτα, μακρουλὰ καὶ λίγο λοξά. Τὰ ματοτσίνουρά της μακρυὰ καὶ φυσικά, ἡ μύτη της λεπτή, ὁλόϊση καὶ τὰ μαλλιά της μαῦρα καὶ γυαλιστερὰ σὰν ἔβενος. Δὲν μιλοῦσε καθόλου, ἂν καὶ ἤξερε ἑλληνικά. Μιλοῦσε μονάχα μὲ τὰ μάτια.

»Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα, σκέφθηκα ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ κοπέλλα, ποὺ μοῦ ταίριαζε γιὰ φιλενάδα τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας. Τὴν ἄφησα νὰ καταλάβη ὅτι μοῦ ἄρεσε. Αὐτὴ ἔδειχνε μὲ τὰ μάτια της ὅτι τὸ καταλάβαινε. Ὅταν ὅμως ξεθαρρεύομουν καὶ τὴν ἄγγιζα, ἐκείνη μὲ μάτια χαμηλωμένα τραβιόταν καὶ μ' ἄφινε σὲ ἀμηχανία. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω ἂν ἦταν ἀπὸ πραγματικὴ σεμνότητα ποὺ φερόταν ἔτσι, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἀφέντη της ἢ ἀπὸ ἀθωότητα. Πίστευα ὥρες - ὥρες πὼς ἦταν ὁλότελα ἀθῶα, ἕνα γοη-

ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΦΤΗΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὡς τὸ μῆνα Μάϊο τοῦ 1954, ποὺ θὰ διαρκέση τὸ ταξίδι, ποὺ ἐπιχειρεῖ ἀνὰ τὴν αὐτοκρατορία της ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ μὲ τὸ σύζυγό της δούκα τοῦ Ἐδιμβούργου, τὰ φορέματα αὐτὰ ποὺ σχεδίασε γιὰ τὴν Βασίλισσα καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸ ταξίδι της, ὁ Λονδρέζος δημιουργὸς μόδας Νόρμαν Χάρτνελ, δὲν πρόκειται νὰ πωληθοῦν στὰ καταστήματα. Τρία ἀπὸ τὰ φορέματα αὐτά, ποὺ εἶναι πολὺ φτηνά, βλέπετε στὴ φωτογραφία μας: Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) ἀπογευματινὸ παλτὸ ἀπὸ μπλὲ μάλλινο ὕφασμα μὲ καπελλάκι τοῦ ἰδίου χρώματος, 2) ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ μπλὲ ταφτὰ (αὐτὸ φοροῦσε ἡ βασίλισσα κάτω ἀπὸ τὸ παλτὸ στὸ ἀεροπλάνο) καὶ 3) τὸ φόρεμα ἀπὸ σαντούγκ, μὲ τὸ ὁποῖο ἐμφανίστηκε ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ στὶς Βερμοῦδες.

τευτικὸ παιδὶ καὶ τίποτ ἄλλο

»Τὸ πάθος μου γιὰ τὴ Θίσβη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε μεγαλώσει. Ἄρχιζα πιὰ νὰ τῆς μιλῶ ξάστερα γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Ὅπου τὴν εὕρισκα μόνη, στὸν κῆπο, στοὺς διαδρόμους, στὶς σκοτεινὲς γωνιές, τὴν πίεζα νὰ δεχθῆ τὴν ἀγάπη μου. Αὐτὴ δὲν μιλοῦσε, μὲ κύτταζε λίγη ὥρα μὲ μάτια θάλεγε κανεὶς ἐκστατικὰ καὶ χαμηλώνοντας ἔπειτα τὸ κεφάλι της μοῦ ξέφευγε.

»Ταραγμένος λοιπὸν ἀπὸ τὸ φέρσιμο τῆς Δημαινέτης εἶδα στὸν ὕπνο μου τὴν κοπέλλα ποὺ ποθοῦσα μπροστά μου. Ἁπλωσα τὰ χέρια νὰ τὴν πιάσω, νὰ τὴν ἀγγίσω, ὅταν ἄκουσα μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου: «Δυστυχισμένο παιδί! Κακοῦργε! Ἔχεις τὴν ἠρεμία νὰ κοιμᾶσαι μὲ τὴ συνείδησι σου τόσο βαρεία;»...

»Ἔκανα νὰ πεταχτῶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου τρομαγμένος. Δὲν πρόφθασα ὅμως. Τὰ χέρια τοῦ πατέρα μου ἄρχισαν νὰ μὲ χτυπάνε μὲ λύσσα. Στὸ πρόσωπο, στὸ κεφάλι, στὸ κορμί, ὅπου εὕρισκαν. Κι' ἡ φωνή του, βραχνὴ ἀπὸ τὸ θυμό, μοῦδινε χειρότερα χτυπήματα.

»— Φίδι ποὺ σὲ ζεστάναμε στὴ φωλιά μας! Ἔτσι πληρώνεις τὴν τόση μου ἀγάπη; Ἔτσι πληρώνεις τὴν τόση καλωσύνη τῆς μητέρας σου; Βέβηλε! Ξεδιάντροπε!

»Τυφλωμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα, εἶχα ὡστόσο τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ:

«Κάποιο λάθος θὰ συμβαίνη... Ὁ πατέρας μου θὰ εἶναι θύμα κάποιας πλάνης».

»Βάσταξε πολλὴ ὥρα αὐτὸς ὁ ξυλοδαρμός. Ὁ πατέρας μου σταμάτησε μονάχα, ὅταν κουράστηκε. Τότε ἐγὼ κατάφερα νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πρησμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα, τὸν ρώτησα:

»— Μπορῶ τώρα νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο μὲ χτύπησες ἔτσι ἄγρια;

»Ὁ πατέρας μου ἔβαλε τὶς φωνές:

»— Δὲν φτάνει τὸ ἔγκλημα ποὺκανες; Ἔχεις καὶ τὴν ξεδιαντροπιὰ νὰ ρωτᾶς!

»Τὸν κύτταξα ἴσια στὰ μάτια.

»— Ρωτῶ ἐπειδὴ θέλω νὰ ξέρω τὴν αἰτία τῆς τιμωρίας μου.

»— Καὶ δὲν τὴν ξέρεις;

»—Ὄχι!

»Μὲ κύτταξε ἀπολιθωμένος.

»— Μὰ τοὺς θεούς! φώναξε. Ἢ εἶσαι ξεδιάντροπος ψεύτης, ἢ γύρισες χτὲς μεθυσμένος ἀπὸ τὰ Παναθήναια!...

»Τὰ μάγουλά μου φλογίστηκαν ἀπὸ τὴ ντροπή.

»—Οὔτε ψεύτης εἶμαι, οὔτε ποτὲ μέθυσα. Μιλᾶς σὰν νὰ μὴν ξέρης τὸ γυιό σου.

»— Νόμιζα πὼς τὸν ξέρω τὸ γυιό μου, εἶπε μὲ πικρία ὁ πατέρας. Ἔτσι πίστευα πὼς εἶχα ἕνα καλὸ καὶ τιμιο παιδί, κι' ὅλοι μὲ μακάριζαν ποὺ ἤμουν πατέρας τοῦ Κνήμωνα. Ἀπὸ σήμερα ὅμως εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχισμένος γονιὸς τοῦ κόσμου.

»— Μὰ πές μου τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας σου.

»Μὲ κύτταξε μὲ μῖσος.

»— Ὑπάρχει γυιὸς χειρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐπιβουλεύεται τὴν τιμὴ τοῦ πατέρα του;

»Δὲν κατάλαβα λέξι ἀπὸ τὰ λόγια του. Κι' αὐτός, ἔξω φρενῶν μοῦ μίλησε καθαρά.

»— Τέρας ἀνθρωπόμορφο! μοῦ φώναξε. Τί ἔκανες χθές, ποὺ γύρισες ἀπὸ τὰ Παναθήναια καὶ βρῆκες τὴ γυναῖκα μου μόνη της; Δὲν τῆς ἔκανες ἀνήθικες προτάσεις; Δὲν προσπάθησες νὰ τὴν κατακτήσης μὲ τὴ βία; Κι ὅσο αὐτὴ σοῦ ἀντιστεκόταν, δὲν εἶχες τὸ θράσος νὰ τὴν χτυπήσης ἄσχημα στὴν κοιλιά; Κι' εἶναι ἔγκυος... Πρόκειται νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴ μεγαλείτερη εὐτυχία ποὺ ζήτησα ἀπὸ τοὺς θεούς. Πρόκειται νὰ μὲ κάνη πάλι πατέρα!...

»Τὰ λόγια του ἦταν καθαρὰ κι' ὅμως πάλι δὲν καταλάβαινα. Γέλασα δυνατά.

»— Γι' αὐτὸ μ' ἔβειρες πατέρα, ἐμένα, ποὺ εἶμαι μεγάλος καὶ ποὺ εἶχες χρόνια νὰ μὲ χτυπήσης;

»Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του.

»— Τὸ θεωρεῖς μικρὸ αὐτὸ πούκανες: Καὶ γελᾶς;..

»— Γελῶ ἀντὶ νὰ κλάψω! Γιατὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα, καὶ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποιὸς κακός, ποιὸς ἐχθρός μου στὰ εἶπε ὅλα αὐτά;...

»Μ' ἁρπάξει ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ μὲ σέρνη πρὸς τὸ δωμάτιό του.

»— Κανένας ἐχθρός!... Μοῦ τὰ εἶπε ἡ ἴδια ἡ Δημαινέτη, ἡ γυναῖκα μου, ποὺ σοῦδειξε ἀληθινὴ μητρικὴ ἀγάπη, ποὺ δὲ σ' ἄφησε νὰ νοιώσης τὴν ὀρφάνεια, ποὺ σὲ χάϊδευε καὶ σὲ περιποιόταν ὡς χτές, σὰν νὰ ἤσουν μικρὸ παιδάκι. Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ σου! Νὰ θελήσης νὰ τὴν ντροπιάσης καὶ νὰ τὴν χτυπήσης κιόλας μὲ κίνδυνο νὰ τὴ σκοτώσης. Ἔλα, μὴ τραβιέσαι! Ἔλα, ν' ἀκούσης ἀπὸ τὸ ἴδιο της τὸ στόμα τὴν κατηγόρια ποὺ θἄπρεπε νὰ σὲ κάνη νὰ πεθάνης ἀπὸ ντροπή.

»Θέλοντας καὶ μὴ μπῆκα στὸ δωμάτιο. Ἡ Δημαινέτη κοιτόταν στὸ κρεββάτι. Σκεπασμένη ὡς ἀπάνω. Μονάχα τὰ μάτια της ἔβλεπα. Δυὸ μάτια σβουσμένα σχεδόν. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀποροῦσα πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ εἶναι τόσο ἄρρωστη ἡ γυναῖκα ποὺ

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος
Ο
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
μὲ πολύχρωμη
ἐκτύπωσι
Φωτο-Ὄφσετ
Σελίδες
100

πρὶν λίγη ὥρα στεκόταν μπροστά μου ἀνθηρὴ καὶ τρέμοντας ἀπὸ ἔρωτα.

»— Τ' ἀρνεῖται ὅλα! φώναξε ὁ πατέρας μου. Μπρός, γλυκειά μου! Μὴ ντρέπεσαι! Πές του αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες κι' ἐμένα!...

»Τὴν κύτταξα στὰ μάτια. Αὐτὴ ἔστριψε ἀλλοῦ τὴ ματιά της καὶ ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ σὰν νἄβγαινε ἀπὸ τάφο:

»— Θέλεις νὰ πεθάνω; Δὲν ἔχω πιὰ τὴ δύναμι νὰ μιλήσω. Ἡ κατάστασί μου μαρτυρεῖ ἂν λέω ἀλήθεια ἢ ὄχι.

»Ὁ πατέρας γύρισε πρὸς ἐμένα.

»— Τώρα, τί λές; μὲ ρώτησε.

»Ἤμουν ἀπολιθωμένος. Μοῦ φαινόταν πὼς ὀνειρεύομαι. Τσίμπησα τὸ χέρι μου, πόνεσα, μὰ πάλι δὲν πίστεψα πὼς ἤμουν ξύπνιος.

»— Τί λές; φώναξε ὁ πατέρας μου.

»— Τίποτε! ἀποκρίθηκα.

»Μὲ μιᾶς τὰ κατάλαβα ὅλα. Ὅσο νέος κι' ἄπειρος νὰ ἤμουν, θυμήθηκα τὴ φοβερά της πὼς θὰ μ' ἐκδικηθῆ. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησί της. Ἦταν τόσο φοβερή, ποὺ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω. Ἔπειτα, σκέφθηκα ὅτι ἦταν πιὸ σωστὸ νὰ ὑποστῶ μιὰ ἄδικη κατηγορία, παρὰ νὰ φέρω μεγαλείτερη δυστυχία, λέγοντας τὴν ἀλήθεια.

»Ὁ πατέρας μου συγκρατήθηκε μὲ κόπο νὰ μὴ μὲ χτυπήση πάλι.

»—Ἄκουσε μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ βραχνὴ καὶ κοφτή. Τὸ σφάλμα σου θ' ἄξιζε μιὰ βαρειὰ τιμωρία, ἀκόμα καὶ θάνατο. Ἐπειδὴ ὅμως εἶσαι πολὺ νέος, κι' ἐπειδὴ εἶσαι μονάχο μου παιδί, θὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ πρώτη καὶ γιὰ τελευταία φορά. Ἕνα ὁρο μόνο σοῦ βάζω. Δὲν θὰ πατήσης ποτὲ στὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας σου. Θὰ ζῆς σὰν ἐξόριστος ἀπὸ τὸ σπίτι μου, μονάχα σ' ἕνα δωμάτιο ἀκρινό, γιὰ πολὺν καιρό. Ὥσπου νὰ καταλάβω ὅτι ἀλλάξε ἡ σκέψι σου, κι' ὅτι ἀξίζεις νὰ ξαναγίνης πραγματικὰ ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας μου. Πήγαινε τώρα.

»Ἔφυγα πραγματικά. τρικλίζοντας σὰ μεθυσμένος. Πέρασα τὸ ὑπόλοιπο τῆς νυχτας μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια μου νὰ σκέπτωμαι τὴν ἀπίθανη αὐτὴ σκηνή. Πότε - πότε μοῦ ἐρχόταν νὰ ὁρμήσω μέσα στὸ δωμάτιο του καὶ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, πότε πάλι ἔλεγα πὼς τὸ καλύτερο ἦταν νὰ φύγω κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου. Τὸ πρωῒ εἶχα κάπως ἠρεμήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Κατὰ τὴ Βάλα Μποδί, ποὺ διευθύνει μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες σχολὲς χοροῦ τῆς Γαλλίας, πολλὰ μαθήματα θὰ μποροῦσαν ν' ἀντικατασταθοῦν στὰ σχολεῖα μὲ διδακτικοὺς χορούς. Ἡ κ. Μποδὶ κοτώρθωσε κιόλας ν' ἀντικατασταθῆ μὲ χορους ἡ κῆς της ἐπινοήσεως τὸ μάθημα τῆς γαλλικῆς ἱστορίας. Στὴ φωτογραφία μας, 15 μαθήτριες τῆς σχολῆς ἐκτελοῦν τὸν «χορὸ τοῦ γυαλιοῦ», ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ σχηματίζουν μιὰ πλήρη ἰδέα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐργάζονται οἱ ἐργάτες τῶν ὑαλουργείων.

Μὲ τζὶπ οἱ μάγοι θὰ ἔφερναν τὰ δῶρα τους....

ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ...

Τὰ βάσανα ἑνὸς ἐπαγγέλματος

Χριστουγεννα για τὸν ἀναγνώστη. Σκεφθῆκατε ὅμως καμμιὰ φορὰ καὶ τοὺς ἄλλους; Θέλω νὰ πῶ ἐμας ποὺ ἔχουμε γιὰ ἔργο νὰ ἑτοιμάσουμε στὸν ἀναγνώστη τὸ ἀνάγνωσμα; Ἡ περίοδος τῶν ἑορτῶν, εἶναι γιὰ μᾶς περίοδος καταθλίψεως. Δύο οἱ ἐχθροί: Το ἐπίκαιρο θέμα καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια, μέσα στὰ ὁποῖα πρεπει νὰ γραφῆ. Αὐτὸ τὸ θέμα! Ὑποθέστε, ὁτι θητεύετε τριάντα, σαράντα χρονια στὸ ἐπάγγελμα. Καί, κάθε φορά, εἴτε Χριστούγεννα εἶναι, εἴτε Πρωτοχρονιά, εἴτε Πάσχα ,εἴτε ἐθνικὴ ἐπέτειος, ἡ στερεότυπη παραγγελία τοῦ ἀρχισυντάκτη. Θέμα ἐναρμονισμένο μὲ τὴ γιορτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία του.

— Κάτι χριστουγεννιάτικο...

Τίποτα πιὸ ἁπλό, ὅταν δέχεσθε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν παραγγελία. Πλούσιο τὸ ὑλικό. Τόσο πλούσιο, ὥστε νομίζετε ὁτι δὲν πρόκειται νὰ τὸ ἐξαντλήσετε, ὅσα κι' ἂν εἶναι τὰ χρόνια τῆς ζωῆς σας. Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσετε καὶ ποῦ νὰ τελειώσετε; Ἡ Ναζαρέτ, ὁ Ἡρώδης, ὁ Ἰωσήφ, ἡ Μαρία, οἱ Μάγοι, οἱ ποιμένες, οἱ ἄγγελοι... Διαλέγετε καὶ παίρνετε. Τρομάζουν νὰ σᾶς σταματήσουν. Ἀφηγεῖσθε, φιλοσοφεῖτε, ἐκπέμπετε κηρύγματα.

Κι' ἐκεῖνο τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη»... Μεγάλη πηγὴ ἀνεφοδιασμοῦ. Σὲ εἰρήνη καλεῖτε ἀπὸ τὸ γραφειάκι σας τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ἐκφράζετε τὴν ἀπορία σας πῶς ἐπὶ τόσους αἰῶνες ἡ εἰρήνη ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ τὸ ἀνέφικτο ὄνειρο τῶν ἀνθρώπων.

— Χριστουγεννιάτικο — εἶναι καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο ἡ ἐντολὴ τοῦ προϊσταμένου σας.

Ὄρεξι νἄχη. Ἡ ἀγαθότητα τῶν νηπίων σᾶς ἀπασχόλησε στὸ δεύτερο ἔτος. Ἐντυπωσιακὲς καὶ περίτεχνες φράσεις. Ποίησι, φιλοσοφία, κοινωνιολογία... Ἕνα κοκτέϊλ εὐχάριστο γιὰ τὸν ἀναγνώστη καὶ ἀβανταδόρικο γιὰ τὸν συντάκτη. Εἶναι ἀπὸ τὰ θέματα μὲ τὰ ὁποῖα ὅλοι συμφωνοῦν. Δὲν πρόκειται νὰ δημιουργήσετε ἀντιπάθειες. Χειροκρότημα ἐξασφαλισμένο. Ποιὸς θὰ σᾶς τὸ ἀρνηθῆ ὅταν, ἐξαφνα, λανσάρετε μιὰ φράσι ὅπως αὐτή: «Νήπιο ἦταν καὶ ὁ Ἰησοῦς. Ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ νηπίου πέρασε κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ θεότητα. Πλησιάστε μὲ εὐλάβεια τὸ λίκνο, τὸ κάθε λίκνο. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν κρύβεται μέσα σ' αὐτὸ ὁ θεμελιωτὴς μιᾶς νέας ζωῆς;...». Φιγουράτη κορώνα, ποὺ ἀφίνει μὲν ἀδιάφορα τὰ νήπια, κάνει ὅμως ἀγαθὴ ἐντύπωσι στοὺς μεγάλους.

Τὸν τρίτο χρονο, μὲ τὴν ἴδια προθυμία, ἐκτελειτε τὴν παραγγελία. Αὐτὴ τὴ φορά, σᾶς ἐμπνέει ἡ παρθενικότητα τῆς Θεοτόκου. Μιὰ ἀφορμὴ νὰ μιλήσετε γιὰ τὴν ἐνάρετη κόρη τῆς Ναζαρὲτ καὶ νὰ τὴ παρουσιάσετε σὰ σύμβολο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγαθότητας. Ἡ γυναίκα ποὺ κλίνει τὸ κεφάλι στὴ θέλησι τοῦ Κυρίου καὶ ψιθυρίζει μὲ συστολὴ στὸν ἄγγελο, ποὺ τῆς φέρνει τὸ μήνυμα: «Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

Μᾶλλον καλὰ τὰ πήγαμε καὶ μ' αὐτό. Λέω «μᾶλλον», γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἐπιδοκιμασία δὲν ἦταν ὁμόφωνη. Ὑπάρχουν βλέπετε καὶ οἱ χειραφετημένες κυρίες, ποὺ δυσαρεστοῦνται ὅταν τοὺς θυμίζετε τὸ «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου» τῆς Θεομήτορος.

Τὸν τέταρτο χρόνο, βρήκατε τὴν εὐκολία σας μὲ τὸν Ἰωσήφ. Συνηγορία ὑπὲρ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ πατέρα. Κάποιος ὕμνος καὶ γι' αὐτόν. Δὲν εἶναι μόνο ἡ μητέρα. Ἔχει καὶ ὁ πατέρας τὸ μέρος του στὶς θυσίες γιὰ τὸ παιδί. Ἐν τάξει καὶ φέτος, μὲ μικρὴ δυσαρέσκεια ἐκ μέρους τῶν μητέρων ποὺ συνηθίζουν νὰ μονοπωλοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὴ στοργή.

Δὲν θὰ σᾶς λείψη οὔτε τοῦ πέμπτου ἔτους το θέμα. Θυμάστε τότε κάποια σχολικὴ σας ἔκθεσι: Τὴ θεία συγκατάβασι νὰ γεννηθῆ ὁ Θεάνθρωπος μέσα σὲ σταῦλο. Εὐκαιρία γιὰ νὰ πατάξετε τὴν ἔπαρσι τῶν πλουσίων καὶ νὰ τοποθετήσετε τοὺς φτωχοὺς στὸν παράδεισο. Χειροκροτοῦν οἱ πένητες, ἀποστρέφουν ὅμως τὸ πρόσωπο οἱ ἄλλοι. Κι' ἂν τὸ παραπρόσωπο εἶναι τὸ τροπάριο τῆς προτιμήσεως τῶν οὐρανῶν στοὺς φτωχούς, διατρέχετε καὶ τὸν κίνδυνο νὰ δημιουργήσετε ὑπόνοιες γιὰ τὴ γνησιότητα τῆς ἀστικῆς σας ἰδεολογίας.

Ἔτος ἕκτο. Θέλετε νὰ πρωτοτυπήσετε καὶ τὸ ρίχνετε στὸ εὐθυμογράφημα.

Ὁ τίτλος σας εἶναι: «Ἂν γεννιόταν ὁ Χριστὸς στὶς ἡμέρες μας...». Τί θὰ γινότανε, ἀλήθεια; Στὰ μικρόφωνα ἡ χορωδία τῶν χερουβεὶμ ἐκτελοῦν τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» μὲ τζὶπ οἱ μάγοι θὰ φερναν τὰ δῶρα τους. Ἀπεσταλμένοι ἐφημερίδων, ὁπερατὲρ καὶ φωτογράφοι καὶ τουρίστες, θὰ εἶχαν κατακλύσει τὸ «Βηθλεὲμ Πάλας»... Ὁ σκιτσογράφος τοῦ περιοδικοῦ θὰ τονώση τὸ ἀναιμικὸ κείμενο μὲ τὰ σκίτσα του. Φάγατε καὶ τὸ ἕκτο.

Τὸν ἕβδομο χρόνο στρέφετε τὴν προσοχὴ στὰ κάλλαντα, στὰ ἔθιμα, στὰ χριστόψωμα, στὸ λαογραφικὸ στοιχεῖο. Τὸν ὄγδοο, θυμᾶστε τοὺς δικούς μας καὶ τοὺς ξένους διηγηματογράφους, ποὺ πῆραν τὶς ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Παπαδιαμάντης ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δικῶν μας, μὲ τὴ μακρότατη συνοδεία του: Βιζυηνός, Βικέλας, Λυκούδης, Ξενόπουλος, Νιρβάνας, Ταγκόπουλος, Κονδυλάκης, Μωραϊτίδης, Ἄννινος.

Ναί, ἀλλὰ ὣς ποῦ; Ὡς πότε; Κύλησαν τὰ δέκα χρόνια τῆς θητείας σας στὸ ἐπάγγελμα, κύλησαν τὰ εἴκοσι, κύλησαν τὰ τριάντα. Καὶ ἐπιμένουν νὰ σᾶς ζητοῦν:

— Ἕνα χριστουγεννιάτικο.

Πρέπει δὲ τὸ χριστουγεννιάτικο αὐτό, νὰ μὴν εἶναι ἕνα ὁποιοδήποτε κείμενο. Νὰ εἶναι κείμενο μὲ περικείμενο. Νὰ εἶναι κείμενο μὲ περιβολὴ χιωρτῆς, περιποιημένο, ἔξυπνο, σπαθάτο, καλογραμμένο, φιλοσοφημένο... Καὶ σοῦ τὸ ζητοῦν εἴκοσι μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα. Τὰ χρονικὰ ὅρια, ποὺ σᾶς ἔλεγα στὴν ἀρχὴ "Ἀλλη πληγὴ αὐτή. Νὰ δώσετε σὲ περίοδο γηστείας ἀτμόσφαιρα γιορτινή. Ν' ἀφαιρεθῆτε, ν' ἀποβάλετε τὴν πραγματικότητα τῆς ἡμέρας, νὰ μετατεθῆτε νοερὰ σὲ χριστουγεννιάτικη ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ χετε τόση ἐπάρκεια ἀπ' αὐτήν, ὥστε νὰ τὴν μεταδώσετε καὶ στοὺς ἀναγνώστες σας... Ὤ, κάτι τέτοιες μέρες, εἴμαστε, ἀλήθεια, γιὰ νὰ μᾶς λυπᾶστε!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Περίμενέ με, Κική μου, δὲν θ' ἀργήσω! Ἔχω νὰ μαθήσω μιά...γαλοπούλα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

✪✪

— Κύττα τώρα τί θὰ γίνη μὲ τὰ πούπουλα τῆς γαλοπούλας!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

✪✪

— Πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα!...
— Περνοῦμε δύσκολες στιγμές, χρυσῆ μου!...

Πῶς θὰ προστατευθῆτε ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟ

Τροφή, ὕπνος, ἐνδύματα

Τὸ κρύο εἶνε ἕνας μεγάλος ἐχθρός μας. Δὲν μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ τὸν καταπολεμήσωμε σὲ μιὰ μάχη κατὰ μέτωπον. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε, λοιπόν, εἶνε νὰ τὸν ἐξασθενήσωμε, κάνοντας τὶς ἐπιθέσεις του νὰ μὴν ἔχουν ἀποτέλεσμα πάνω μας. Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐκολώτερο ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε.

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς προστασίας ἀπὸ τὸ κρύο, ὁ Γάλλος ὑγιεινολόγος δόκτωρ Λάνζ δίνει τὶς ἀκόλουθες συμβουλές:

1. Στὸ κρεβάτι. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀνθυγιεινὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ κοιμώμαστε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, που ζεστάθηκε τὴν ἡμέρα καὶ μέσα στὸ ὁποῖο ἔμειναν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὁ ἀέρας ποὺ θρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶνε περισσότερο θλαθερὸς ἀπὸ τὸν ἐξωτερικό, ἀκόμη καὶ τὸν πιὸ ψυχρό. Μὴν ξεχνᾶτε, λοιπόν, ν' ἀερίσετε καλὰ τὸ δωμάτιό σας πρωτοῦ πέσετε γιὰ νὰ κοιμηθῆτε. Σὶνε πολὺ ὠφέλιμο, ἐξ ἄλλου, νὰ κοιμώσαστε μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ἔχετε εὐαίσθητο λαιμὸ ἢ θρόγχους. Ἀρκεῖ νὰ προστατεύσετε μὲ βαρύτερα σκεπάσματα τὸ σῶμα σας. Μὲ τὸ νὰ κοιμώσαστε μέσα σὲ κλειστὸ δωμάτιο, μειώνετε τὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχει ὁ ὀργανισμός σας ν' ἀντιμετωπίση τὸ κρύο.

Στο σπίτι. Τὰ δωμάτια ὅπου μένετε τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ εἶνε ἀρκετὰ ζεστά, ὄλ' ὄχι σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό. Ὅταν ἡ θερμοκρασία ξεπεριάη τοὺς 18 βαθμούς, ὁ ὀργανισμός μας ἀντὶ γιὰ τὸ κρύο, εἶνε ὑποχρεωμένος ν' ἀντιμετωπίση τὴ ζέστη, πρᾶγμα ποὺ τὸν κουράζει καὶ τὸν ἐξαντλεῖ. Ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος εἶνε τὸ ἴδιο σημαντικὴ ὅσο κι' ἡ ζέστη. Τὰ σύγχρονα μέσα θερμάνσεως ἔχουν, δυστυχῶς, τὸ μειονέκτημα ὅτι ἀποξηραίνουν τὸν ἀέρα, πρᾶγμα ποὺ εἶνε πολὺ ἀνθυγιεινό. Πρέπει, λοιπόν, νὰ δίνετε στὸν ἀέρα τῶν δωματίων ἕναν ὡρισμένο θαθμὸ ὑγρασίας. Κι' αὐτὸ εἶνε εὔκολο νὰ τὸ κάμετε θάζοντας ἕνα ἀκάλυπτο δοχεῖο μὲ νερὸ πάνω στὴ θερμάστρα σας. Παρόμοια δοχεία ὑπάρχουν σήμερα στὸ ἐμπόριο καὶ γιὰ τὰ σώματα τοῦ καλοριφὲρ.

Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ θγαίνετε ἀπὸ ἕνα θερμὸ χῶρο στὸν ψυχρὸ ἐξωτερικὸ ἀέρα. Ὑποθάλλετε ἔτσι τοὺς θρόγχους σας σὲ μιὰ ἀπότομη ψύξι καὶ διατρέχετε τὸν κίνδυνο νὰ κρυολογήσετε.

Γιὰ ν' ἀποφύγετε αὐτὸ τὸν κίνδυνο πρέπει ν' ἀναπνέετε ἀπὸ τὴ μύτη. Ὁ ἀέρας ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ στόμα κατεθαίνει ἀμέσως στοὺς θρόγχους, ὅπου φτάνει στὴν ἴδια περίπου θερμοκρασία ποὺ ἔχει καὶ ἔξω. Ἐνῶ, μπαίνοντας ἀπὸ τὴ μύτη, θερμαίνεται κατὰ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸ ρινικὸ θλεννογόνο, ποὺ ἐπὶ πλέον ἀπορροφᾶ τὶς σκόνες ποὺ περιέχει.

Εἶνε πολὺ κακὴ συγήθεια, ὅταν θγαίνετε ἀπὸ ἕναν θερμὸ χῶρο, νὰ κουβεντιάζετε μὲ κείνους ποὺ σᾶς περιστοιχίζουν. Περιμένετε ν' ἀποκρυνθῆτε λίγο, γιὰ νὰ ἐξοικειωθῆτε μὲ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα καὶ κατόπιν συνεχίστε τὴ συζήτησί σας.

Στὸ τραπέζι. Τὸ χειμῶνα ὁ ὀργανισμός μας ἔχει μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ τροφή. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ παραφορτώνετε τὸ στομάχι σας. Οἱ τροφὲς ποὺ χρησιμοποιεῖτε πρέπει νὰ εἶνε εὔπεπτες, μικρὲς σὲ ὄγκο καὶ νὰ ἔχουν μεγάλη ἐνεργητικὴ ἀξία. Γιὰ νὰ χωνεύετε μπορεῖτε νὰ παίρνετε ἕνα ζεστὸ ἀφέψημα ἔπειτα ἀπὸ κάθε γεῦμα.

Τὸ οἰνόπνευμα δὲν ζεσταίνει. Μπορεῖτε νὰ τὸ παρομοιάσωμε μ' ἕνα χτύπημα μαστιγίου. Θερμαίνει γιὰ λίγο, ἀλλὰ κατόπιν προκαλεῖ ψύξι. Τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὸ κρασὶ διαστέλλουν τὰ περιφερειακὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ γι' αὐτὸ προκαλοῦν ἕνα παροδικὸ αἴσθημα ζέστης. Ὅταν, λοιπόν, θρισκώμαστε σὲ κλειστὸ χῶρο, που θερμαίνεται πολύ, τὸ κακὸ δὲν εἶνε μεγάλο. Ἂν, ὅμως, ἐκτεθοῦμε ἀμέσως ἔπειτα στὸν ψυχρὸ ἐξωτερικὸν ἀέρα, εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ κρυολογήσωμε, γιατί, μόλις περάση ἡ ἐνέργεια τοῦ οἰνοπνεύματος, ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας κατέρχεται. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ ἀλκοολικοὶ εἶνε πάντοτε πολὺ εὐαίσθητοι στὸ κρύο καὶ παθαίνουν συχνὰ πνευμονικὰ νοσήματα.

Στὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ. Τὸ ψυχρὸ νερὸ τονώνει τὰ νεῦρα καὶ μᾶς συνηθίζει στὸ κρύο. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα θερμὸ λουτρό, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ξεπλύνετε τὸ σῶμα σας μὲ κρύο νερό. Ἀκόμη καλύτερο εἶναι ἕνα ψυχρὸ ντούς.

Ὁ λαιμός. Γιὰ νὰ ἔχετε κλειστὸ τὸ στόμα σας μπορεῖτε νὰ πιπιλίζετε μιὰ ὁποιαθήποτε παστίλλια (γόμα, ρεγκλὶς κλπ.). Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε παστίλλιες μὲ τυροθρισίνη ἢ σουλφαμίδες, παρὰ μόνον ὅταν εἶσαστε συναχωμένος ἢ ἔχετε κρυολογήσει. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὰ μικρόδια συνηθίζουν εὔκολα στὰ διάφορα φάρμακα. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιοῦμε τὰ ἀμυντικὰ ὅπλα μας παρὰ μόνον σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Τὰ αὐτιά. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔπαθαν ὠτίτιδες ἔχουν πάντα μιὰ εὐαισθησία στὸ κρύο. Γιὰ νὰ προνὰ προσέχετε τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα σας, ἀπὸ ὅπου περνοῦν τὰ μικρόδια γιὰ νὰ φθάσουν ὡς τὸ μέσω μέρος τοῦ τυμπάνου.

Ἡ μύτη. Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀναπνέετε πάντοτε ἀπὸ τὴ μύτη. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει ἐπίσης νὰ διατηρῆτε τὸ βλεννογόνο τῆς μύτης πάντοτε καθαρό. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ βλεννογόνου τῆς μύτης εἶναι νὰ θερμαίνη τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, προτοῦ φτάση στοὺς κρόδια. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ βάζετε στὴ μύτη σας ἀντισηπτικὲς διαλύσεις πολὺ ἰσχυρές. Γιατὶ ἐρεθίζουν πάντοτε σχεδὸν τὸ βλεννογόνο. Θὰ τὶς χρησιμοποιήσετε μόνον σὲ περίπτωσι ἀνάγκης. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ χρησιμοποιῆτε ξηραντικὲς διαλύσεις, παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐκθληωθῆ τὸ συνάχι. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τὶς διαλύσεις ἀργύρου, τὴν ἐφεδρίνη καὶ τὰ ἀντιθιωτικά. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ χρησιμοποιήσετε ἐλαιούχους καὶ βιταμινούχους διαλύσεις, ποὺ καταπαύουν τὸ βλεννογόνο καὶ τὸν τονώνουν. Παρόμοιες διαλύσεις ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο.

Τὰ ροῦχα. Τὸ σῶμα μας ἔχει πάντοτε τὴν ἴδια θερμοκρασία. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ προστατεύσουμε ἀπὸ τὸ κρῦο εἶνε νὰ τὸ ἀπομονώνουμε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περιθάλλον μὲ τὰ κατάλληλα ἐνδύματα. Τὸ καλύτερο ἀπομονωτικὸ μέσον εἶναι στὴν προκειμένη περίπτωσι ὁ ἀέρας. Τὰ μάλλινα ἐνδύματα, ὅταν εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρα, διατηροῦν γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα ἕνα στρῶμα ἀέρος, ποὺ τὸ προστατεύει ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὸ κρῦο. Τὰ μάλλινα ὑφάσματα πρέπει, λοιπόν, νὰ ἔχουν ξεχωριστὴ θέσι στὴ χειμερινὴ γκαρνταρόμπα σας. Ἀποφύγετε τὰ στενὰ ἐνδύματα, ποὺ δὲν κρατᾶνε ζέστη. Οἱ γοῦνες εἶναι πολύτιμες.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ἀπὸ τὸ σημερινὸ Χριστουγεννιάτικο τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Τὸ ΝΤΟΥΕΤΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

μιὰ ἐξαιρετικὴ σειρὰ ἀπὸ χαριτωμένους αἰσθηματικοὺς διαλόγους τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

τοῦ Χ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ρεβεγιὸν χωρὶς ἔρωτα

(Χριστουγεννιάτικη παραμονή, σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο, ὅπου οἱ ροκάνες, οἱ σφυρίχτρες κι' οἱ φούσκες, μαζὶ μὲ ἕνα ἔλατο στολισμένο μὲ μπαμπάκι καὶ πολύχρωμα μπιχλιμπίδια, προσπαθοῦν ὅλα μαζὶ — μὰ δίχως μεγάλη ἐπιτυχία — νὰ σκηνοθετήσουν κάποια παρωδία χαρᾶς καὶ κεφιοῦ).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔχει πάει στὸ τραπεζάκι της, ἔχει καλησπερίσει τὴ συντροφιά της, κι' ἔχει παρασύρει Ἐκείνη σ' ἕνα κλαψιάρικο ταγκό): Νάμαστε πάλι μαζὶ οἱ δυό μας!... Ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό...

ΕΚΕΙΝΗ (ἔχει παραδοθῆ στὴν ἀγκαλιά του, σὰ μελαγχολικὸ λάφυρο): «Μαζὶ» τὸ λὲς αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελάει μὲ πίκρα): Μαζί! Εἶναι, δηλαδή, μιὰ λέξι, δυὸ συλλαβές· ὄχι ὅμως καὶ ἡ πραγματικότης...Γιατὶ πραγματικότης τραγική, ἀδιάφευστη, εἶναι καὶ μένει ὁ ὁριστικός, ὁ παντοτεινὸς χωρισμός μας!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσὺ φταῖς γι' αὐτό!... Ἂν χωρίσαμε, ὁ ὑπεύθυνος εἶσαι σύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἂς μὴν ἀναζητήσουμε εὐθύνες, γιατὶ ἡ συζήτησι γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα θάναι τὸ ἴδιο ἄσκοπη κι' ἀνώφελη σὰν γύρω ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀρρώστειας ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πέθανε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, τί νὰ κάνουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Ἂς μελαγχολήσουμε... Ἂς στείλουμε τὴ σκέψι μας γιὰ μιὰ στιγμὴ νοσταλγικὴ προσκυνήτρια στο παρελθόν... Ρεβεγιὸν κι' ἀπόψε!... Θυμᾶσαι; Κάποιο τέτοιο ρεβεγιὸν μᾶς ἔνωσε γιὰ πρώτη φορά!... Ἕνα μεγάλο μπαλόνι ἦταν ὁ φουσκωμένος μας κόκκινος μεσάζων· μιὰ ροκάνα κροτάλισε ἕνα ἀλλόκοτο «σ' ἀγαπῶ!» στὰ διψασμένα μας αὐτιά, καὶ ὕστερα, ἐνῶ ἡ νύχτα προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὸ ξημέρωμα καὶ τὸ οἰνόπνευμα θόλωνε εὐεργετικὰ τὴ βλακώδη νηφαλιότητα τῆς λογικῆς, ἤρθε ἡ γλυκειὰ δοξαριὰ τοῦ κουρασμένου βιολίστα νὰ μᾶς νανουρίση μὲ τὶς γότες τοῦ «Θρὴ ὁ κλόκ»... Τρεῖς τὸ πρωΐ! «Ἀπὸ τώρα;», ἀναρωτήθηκαν οἱ καρδιές μας. Γιατὶ ποθούσανε νὰ κρατήση αἰώνια ἐκείνη ἡ ὑπέροχη νύχτα τῆς ἐρωτικῆς γοητείας, καὶ τὶς ἐπιανε πανικὸς μὴ τὴν ἰδέα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλιου...

ΕΚΕΙΝΗ (βαραίνει ἡδονικὰ στὴν ἀγκαλιά του): Γιατί τὰ κατέστρεψες ὅλ' αὐτά, σὲ μιὰ μέρα μόνο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη τοῦ ρεβεγιόν, ὁ ἔρως μας πέρασε ἀπὸ πολλὰ στάδια: Ἐγινε ὄνειρο, πάθος, ποίημα, καρδιοχτύπι, μουσική... Στὸ τέλος, ὅμως, ἔσβυσε ἄδοξα! Ποιὸς θὰ τὸ περίμενες;... Καὶ νάμαστε πάλι, μιὰ παρόμοια νύχτα, ἀνάμεσα σὲ ἀνάλογους

— Ἐγ τάξει! Ὁ Μῆτσος μᾶς φέρνει τὴ γαλοπούλα τοῦ Βρασίδα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ἀνθρώπους, μέσα σὲ περίσυ ἴδια σκηνοθεσία, τριγυρισμένοι ἀπὸ ἑξ ἴσου κόκκινα μπαλόνια, ἑξ ἴσου φλύαρες ροκάνες, πλάϊ σ' ἕνα βιολίστα ποὺ προθυμοποιεῖται νὰ χαϊδέψη τὶς χορδὲς τοῦ βιολιοῦ μὲ τὸ δοξάρι του σὲ ἀργὸ ρυθμὸ τριῶν τετάρτων: «Θρὴ ὁ κλὸκ»... ('Η ὀρχήστρα ἐγκαταλείπει τὸ κλαψιάρικο ταγκό, γιὰ νὰ παραδοθῆ στὴ μελαγχολία ἑνὸς ὁδυρωμένου βάλς). Τρεῖς τὸ πρωΐ!... Ὅπως καὶ τότε... 'Αλλοίμονο ὅμως!... Δὲ μᾶς πιάνει ἀπόψε πανικὸς ποὺ προχωρεῖ ἡ νύχτα πρὸς τὸ τέλος της... Καὶ δὲν πάει νὰ ξημερώση;... Οἱ ὧρες κυλᾶνε καὶ θὰ κυλήσουνε ἀδιάφορες. Δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ ἱκετέψουμε τὸν ἀόρατο θεὸ τοῦ ἔρωτος νὰ τὶς προεκτείνη στὸ ἄπειρον...

ΕΚΕΙΝΗ (σφίγγεται ἡδονικὰ στὴν ἀγκαλιά του): Μ' ἀλήθεια, δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνασαίνει μὲ καταπληκτικὴ ψυχραιμία τὰ κύματα τοῦ «'Αρπὲζ» ἀπὸ τὸ τολμηρὸ ντεκολτὲ της): Δὲ θέλησες νὰ σ' ἀγαπῶ! "Εκανες ὅ,τι μποροῦσες γιὰ νὰ σβύσης τὴ φλόγα ποὺ εἶχε ζώσει τὴν καρδιά μου· καί, τελικά, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, τὸ κατάφερες... Σκότωσες ἕνα-ἕνα τὰ ὀνειρά μου,ποὺ σὲ τυλίγανε μὲ ἀέρινη ὁμίχλη· Γύμνωσες ἐξευτελιστικὰ τὶς αὐταπάτες μου καὶ μάδησες τὰ ροδοπέταλα τῶν ἰδανικῶν μου... Τώρα, δὲ μένει πιὰ τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ (πικρὰ μετανοιωμένη, ἀκουμπάει τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο του): Μένουμε ἐμεῖς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐμεῖς; Λάθος! Δὲ μένουμε καθόλου... Δὲν εἴμαστε πιὰ παρὰ δυὸ ἄψυχα ἀνδρείκελλα ποὺ ἐκτελοῦν μηχανικὰ ὑποχρεωτικοὺς βηματισμοὺς σὲ μιὰ χριστουγεννιάτικη πίστα...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται λίγο, μὲ μιὰ θυμωμένη λάμψη στὰ μάτια): Μήπως σὲ ἀνάγκασε κανεὶς νάρθῆς νὰ μὲ πάρης ἀπὸ τὸ τραπεζάκι μου, ἀπὸ τὴν παρέα μου, γιὰ νὰ χορέψουμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ ἀνάγκασε τὸ ρεβεγιόν... Θέλησα νὰ σὲ παρασύρω λίγο, νὰ σὲ νοιώσω στὴν ἀγκαλιά μου καί, κλείνοντας στιγμιαῖα τὰ μάτια μου, νὰ γυρίσω τέσσερα χρόνια πίσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί... τί ἔγινε; Γύρισες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ἕνα στεναγμό): Δυστυχῶς, ὄχι! 'Η ἐπαφὴ τῶν κορμιῶν μας μέσα στὴ νοσταλγικὴ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ρεβεγιόν, δὲν κατάφερε παρὰ νὰ μὲ γεμίση πίκρα καὶ ἀγανάκτηση: Γιατί ποδοπάτησες τόσο σκληρὰ τὸ φτωχὸ τὸν ἔρωτά μας;...

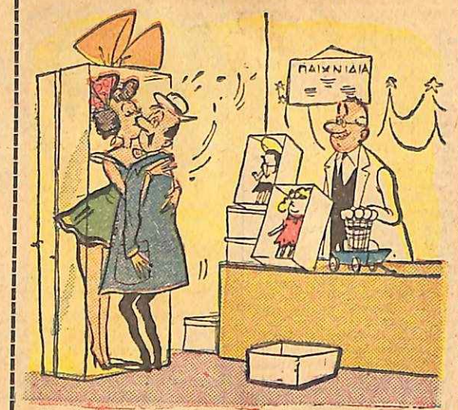
ΕΚΕΙΝΗ (σὲ μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἀποσείσεως τῶν εὐθυνῶν): 'Εγώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιὸς θὰ σ' ἀγαπήση σὰν καὶ μένα;... Ποιὸς θὰ ξέρη νὰ σ' ἀγαπήση σὰν καὶ μένα;... Μέσα στὸν ὁδυνηρὸ ἴλιγγο ποὺ ζῆς τώρα, χωρὶς ἐμένα, χωρὶς τὸν ἔρωτά μου, ποιὸς θὰ βρεθῆ νὰ σὲ κρατήση;... Σὲ περιμένουνε τὸ χάος καὶ ἡ ἀνυπαρξία!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ δάκρυα στὰ μάτια): "Αν ἤθελες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ σιγά): Δὲν εἶναι ὅτι δὲ θέλω· δὲ μπορῶ... 'Ο ἔρωτάς μας τέλειωσε — ὅπως, ἄλλωστε, κι' ὁ χορός... (Πραγματικά, ὁ χορὸς τέλειωσε. Τὰ φῶτα ἀνάβουν). Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ «Καλὰ Χριστούγεννα» καὶ νὰ σὲ γυρίσω στὴ θέσι σου — καὶ στὸ παρόν... (Τὴ γυρίζει πραγματικὰ στὴ θέσι της κι' ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. Φεύγει θλιμμένος. Πάει νὰ παραδώση τὸν πεθαμένο του ἔρωτα σ' ἕναν ὕπνο χωρὶς ὄνειρα..).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πόσο τελειοποιήθηκαν τὰ παιχνίδια.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΜΝΟΣ-ΕΥΧΗ

Τὴ Γέννησι τοῦ Βρέφους Σου, ἂς ὑμνήσουμε
Παρθένα Μεγαλόχαρη, 'Αγιασμένη...
"Ας πέσουμε μπροστά Του, ἂς προσκυνήσουμε
μήπως κι' ἀλλάξη δρόμο ἡ Οἰκουμένη.
Κι' ἂν πέρασαν οἱ εἰδωλολατρικοὶ
οἱ χρόνοι, μὲ τοὺς ψεύτικους θεούς τους
ἂς πάψουνε οἱ 'Ηρῶδες οἱ κακοὶ
νὰ σφάζουνε σὰν νήπια, τοὺς λαούς τους!...

★

Παρθένα, Μεγαλόχαρη Μητέρα,
'Ο Τοκετός Σου, ἐλπίδα εἶναι καὶ φῶς,
τὸ 'Αστέρι καὶ τὴ νύχτα κάνει μέρα
κι' ὁ πόθος μας δὲν εἶναι πιὰ κρυφός.
"Ελαμψε τότε τὸ "Αστρο. 'Η γαλήνη
τοῦ σκότους εἶχε διώξει τὸ βραχνὰ
μ' ἂν το "Αστρο ἐκεῖνο εἶν' "Αστρο, ποὺ δὲν σβύ
(νει
ὁ κόσμος τὴν εἰρήνη τὴν ξεχνᾶ!...

★

Στὴ Γέννησι τοῦ Βρέφους Σου ἐλπίζουμε
καὶ πάλι, Πονεμένη μας Παρθένα...
Τὴ Γέννησί Του ὑμνοῦμε καὶ δακρύζουμε
καὶ λέμε μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα:
"Ας νοιώσουν οἱ Λαοί, τὴ σημασία
ποὺ εἶχε ἡ γέννησί Του ἡ ταπεινὴ
καὶ καθε μιὰ ψυχή, νάναι 'Εκκλησία
ποὺ πάντα τὴν 'Αγάπη νὰ ὑμνῆ...

★

Καὶ πάλι ἂς ξεκινήσουνε μὲ δῶρα
σὰν Μάγοι, τῶν Λαῶν, οἱ ἀρχηγοὶ
ἀπ' ὅποια — μακρυνὴ καὶ νάναι — χώρα
καὶ θἄχουν τὸ "Αστρο νὰ τοὺς ὁδηγῆ.
Καὶ ἴσως-ἴσως, κάπου θὰ μπορέσουν
νὰ βροῦν μιὰ Φάτνη, σύμβολο γλυκὸ
κι' ἐκεῖ θὰ πέσουν, νὰ παρακαλέσουν
γιὰ ἕνα κόσμο πιὸ εἰρηνικό!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γύρω ἀπὸ τὰ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

'Ο νόμος ποὺ τὰ ἀπαγόρευε καὶ τὸ «χόρτο τοῦ Σταυροῦ»

Σκεφθῆκατε ποτὲ πόσο ἄχρωμη καὶ μονότονη θὰ γινόταν ἡ ζωή μας, ἂν ἐλείπαν οἱ μεγάλες γιορτές, ὅπως π. χ. τὰ Χριστούγεννα;

Κι' ὅμως, τὸ 1656, ψηφίσθηκε στὴν 'Αγγλία ἕνας νόμος, ποὺ ἀπαγόρευε «κάθε εἴδους λαϊκὸ ἑορτασμὸ ἢ θρησκευτικὴ λειτουργία» κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων! Γιὰ νὰ δώση μάλιστα μεγαλύτερη ἔμφασι σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί της, ἡ Βουλὴ συνεδρίασε ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα!

"Ενας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς χαρακτήρισε τότε τὰ Χριστούγεννα ὡς «ἡμέρα τῶν ἱερόσυλων τεμπέληδων, ἡμέρα προληπτικῶν, ἡμέρα τοῦ ὄχλου, ποὺ ὄχι μόνο δὲν κάνει τότε τίποτε, ἀλλὰ κάνει κάτι χειρότερο ἀπὸ τὸ τίποτε, ἡμέρα μεθυσιοῦ καὶ παραλυσίας, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι ὑπηρετοῦν τὸ Διάβολο τόσο πιστά, ὥστε δὲν μποροῦν πιὰ νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ὁλόκληρο τὸ ὑπόλοιπο ἔτος!»

Εὐτυχῶς, ὁ ἐξωφρενικὸς αὐτὸς ἀπαγορευτικὸς νόμος δὲν διατηρήθηκε ἐπὶ πολύ, ἀποτελεῖ δὲ περίπτωσι μοναδικὴ στὸ εἶδος της.

Πρέπει ὡστόσο νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἑορτασμὸς τῶν Χριστουγέννων ἄρχισε μόνο μετὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ. 'Επὶ αἰῶνες δὲ γινόταν στὶς 6 'Ιανουαρίου, ὡς ὅτου ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΓ' μεταρρύθμισε τὸ ἡμερολόγιο (1582) καὶ ἀφῆρεσε 10 μέρες ἀπὸ τὸ ἔτος ἐκεῖνο. 'Από τότε, τὰ Χριστούγεννα μετατέθηκαν στὶς 25 Δεκεμβρίου, ὅπου καὶ μένουν ὡς σήμερα.

★

Εἶναι ἀμέτρητοι οἱ θρῦλοι ποὺ συνδέονται μὲ τὸ «γκὺ», τὸ συμβολικὸ αὐτὸ φυτὸ τῶν Χριστουγέννων. Οἱ "Αγγλοι πίστευαν ἄλλοτε ὅτι ἦταν τὸ δέντρο ποὺ ἔβαλε σὲ πειρασμὸ τὸν 'Αδὰμ καὶ τὴν Εὔα καὶ προκάλεσε τὸ διώξιμό τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

'Ακόμη καὶ σήμερα, οἱ Γάλλοι χωρικοὶ ὀνομάζουν τὸ «γκὺ» «χόρτο τοῦ Σταυροῦ». Γιατί ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι ἦταν ἄλλοτε ἕνα ὡραῖο καὶ ψηλὸ δέντρο, ὡς ὅτου ἔβωσε τὸ ξύλο του γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρα. 'Από τότε, ὁ Θεὸς τὸ καταράσθηκε νὰ γίνη ἕνα ταπεινὸ χόρτο, παράσιτο, καὶ νὰ βγάζη καρποὺς δηλητηριώδεις.

Σύμφωνα μ' ἕνα σκανδιναυϊκὸ θρῦλο, τὸ «γκὺ» ἔπαιξε ἀπουσιαστικὸ ρόλο σὲ μιὰ ἐρωτικὴ τραγωδία, κι' ἀπὸ τότε οἱ θεοὶ τὸ χαρακτήρισαν ὡς ἱερὸ φυτὸ — τόσο ἱερό, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ ἐρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν κοινὴ γῆ. Καὶ ὡρίσαν νὰ τρέφεται καὶ νὰ συντηρῆται ἀπὸ τοὺς χυμοὺς τῶν δένδρων. 'Ο θρῦλος αὐτὸς ἦταν τόσο διαδεδομένος, ὥστε σὲ πολλὲς βόρειες χῶρες οἱ νύφες κρατοῦσαν πάντα στὸ γάμο τους ἕνα κλαδὶ «γκύ».

'Αλλὰ κι' οἱ ἀρχαῖοι Δρυΐδαι τὸ θεωροῦσαν ἱερό, κι' ὅταν τὸ ἔκοβαν μὲ χρυσᾶ μαχαίρια, ἁπλώναν ἀπὸ κάτω ἕνα ὕφασμα, γιὰ νὰ μὴν ἔρθη σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ γῆ.

'Η συνήθεια τοῦ φιλήματος κάτω ἀπὸ τὸ «γκὺ» ἔχει ἴσως τὴν προέλευσί της στὸ θρῦλο ποὺ ἀναφέραμε, τὸν σχετικὸ μὲ τὴν ἐρωτικὴ τραγωδία. Κατὰ περίεργη σύμπτωσι ὡστόσο, στὴ Βρετάνη — ὅπου παράγεται ἄφθονο «γκὺ» — τὸ φιλὶ δημοσίᾳ ἀπαγορεύεται καὶ τιμωρεῖται, ἀκόμη καὶ προκειμένου περὶ συζύγων!

★

"Αλλη χαρακτηριστικὴ «νότα» τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων εἶναι τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο. Κατὰ τοὺς ἱστορικούς, εἶχαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἕνα τέτοιο ἔθιμο, ποὺ ἐξαφανίσθηκε τὸ Μεσαίωνα καὶ ἀναβίωσε στὴν ἐποχὴ τῆς 'Αναγεννήσεως, χάρις στὸν ὑρησκευτικὸ μεταρρυθμιστὴ Λούθηρο.

Πάντως, τὸ δένδρο αὐτό, μὲ τὴ σημερινή του μορφή, ἔχει σχετικὰ πρόσφατη προέλευσι.

Πράγματι, πρὸ 100 ἐτῶν, ἦταν τόσο ἐλάχιστα γνωστό, ἀκόμη καὶ στὴν 'Αγγλία, ὥστε ὁ Ντίκενς θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ τὸ ἐξηγήση καὶ νὰ τὸ περιγράψη σ' ἕνα βιβλίο του περὶ Χριστουγέννων. Τὸ 1841, ὁ πρίγκιψ 'Αλβέρτος, ὁ σύζυγος τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, ἔστησε ἕνα τέτοιο δένδρο στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ. Κι' ἀπὸ τότε, διαδόθηκε καὶ στὸ λαὸ αὐτὸ τὸ ἔθιμο.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΜΙΑ ΚΑΛΗΜΕΡΑ..

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

-Βρὲ, σὰν τὰ χιόνια!

Στάθηκε γιὰ λίγο στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ τὸ προσωπάκι της εἶχε γίνει ὁλόκληρο ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο. Αὐτὸ τὸ στήσιμο στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, εἶναι μιὰ εἰδικὴ στάσι ποὺ τὴ συνηθίζουν αὐθορμητα πολλὰ φιλικά μας ἄτομα, ποὺ ἔρχονται νὰ μᾶς δοῦν ἔπειτα ἀπὸ καιροὺς καὶ ζαμάνια. Σὰν νὰ θέλουν νὰ ὑπογραμμίσουν τὴν ξαφνικὴ κι' ἀπροσδόκητη παρουσία τους.

"Επειτα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ γραφεῖο. 'Εγὼ σηκώθηκα εὐχάριστα ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴ συμπαθητικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψι. "Απλωσα τὸ χέρι μου κι' ἔσφιξα τὸ μακρυδάχτυλο ἐκεῖνο χεράκι, μὲ τὰ μακρυὰ νύχια, βαμμένα χρῶμα βυσσινί. Αὐτὰ τὰ νυχάκια ἐφεραν κάτι ἀγριες ἀναμνήσεις στὸ μαγουλό μου.

—Τί γίνεσαι βρὲ Τζέννυ; Ζῆς;

—Ὑπαθέτω.

—Ζῆς καὶ εἶσαι πάντα ὄμορφη καὶ γεμάτη κέφι.

—Εἶναι τὸ μόνο ποὺ δὲν μοῦ ἔλειψε. Ποῦ νὰ τόβαζε ὁ νοῦς σου, ὅτι θὰ εἶχες τέτοια ἐπίσκεψι. "Επειτα ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια!

—Ὄχτώ, Τζέννυ.

—Ὄχτώ, ναί, σωστὰ τὰ μετρᾶς. Πῶς περνᾶνε τὰ χρόνια, ἀλήθεια. Γιῶς πᾶνε οἱ δουλειές σου;

—Αἴ, ὅπως ὅλες.

—"Ελα, ἄς τα τώρα. «"Οπως ὅλες!» Οἱ δουλειές σου ἐσένα πάντα πηγαίνουν καλά. Αὐτὸ φαίνεται βά, στὴ φυσιογνωμία σου. "Εχεις ὕφος αἰσιόδοξο κι' εὐχαριστημένο.

—Εἶναι ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ σὲ εἶδα. Τσιγαράκι;

—Μερσί.

—Ντάνε ντυμένη πολὺ κομψά. "Οχι ἀκριβά. ὄχι πολυτέλειες, ἀλλὰ γοῦστο ἀναμφισβήτητο. Ἐξ ἄλλου, τὸ πῶς εἶχε γοῦστο, τόδειξε ὅταν μὲ προτίμησε ἀνάμεσα σὲ τρεῖς ὑποψηφίους ποὺ τὴν εἴχαμε βάλει, τότε, στὸ μάτι. 'Εγὼ ἤμουν ὁ τυχερός. Καὶ δὲν τὸ μετάνιωσα. Πέρασα μὲ τὴ Τζέννυ πολὺ νόστιμα. Κάπου δυὸ χρόνια τραβηχτήκα μαζί της. "Επειτα φινάλε. Κάποιος ἄλλος βρέθηκε στὴ μέση καὶ ἀντίο. Χωρὶς στεναγμοὺς καὶ σκηνές. Πολιτισμένα πράγματα. Μὲ ἔξασε, τὴν ἔξασα καὶ νὰ τώρα ποὺ...

—'Αλήθεια, πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μὲ θυμήθηκες;

—Μὰ συχνὰ σὲ θυμᾶμαι, Χρηστάκη. Καὶ σήμερα, μιὰ ποὺ περνοῦσα ἐδῶ κοντά, λέω: «ἂς ἀνέβω νὰ τοῦ κάνω μιὰ μικρὴ σουρπρίζ. Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τοῦ φανῶ».

—Εἶσαι πάντα χαριτωμένη.

—Μὰ κι' ἐσὺ δὲν ἄλλαξες καθόλου. Εἶσαι ὅπως σὲ ἄφησα!

—'Ακριβῶς. "Οπως μὲ ἄφησες!

—"Ελα ἰτώρα, ἄσε τοὺς ὑπαινιγμούς. Μοῦ κρατᾶς ἀκόμα κάκια;

—Ποτὲ δὲν σοῦ κράτησα κάκια. Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Τὸ πῶς χωρίσαμε, δὲν πάει νὰ πῆ καὶ πῶς γίναμε κι' ἐχθροί. 'Αλλοίμονο. 'Εγώ, νὰ ξέρης, πάντα σὲ θυμᾶμαι καὶ σ' ἔχω στὴν καλύτερη θέσι τῶν ἀναμνήσεών μου. Γιατὶ ἦσουνα πολὺ λεπτός, εὐγενὴς καὶ μὲ καλὴ καρδιά.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Πρώτη φορὰ μοῦ τὰ λές.

—Μὰ τώρα ἔχουν ἀξία. Τότε δὲν στάλεγα, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρης ἀπάνω σου. 'Αλήθεια, μ' ἀγάπησες καμμιὰ στάλα, Χρηστάκη;

—Φοβερά.

—Πρώτη φορὰ μοῦ τὸ λές.

—Μὰ τώρα ἔχει ἀξία. Τότε δὲν στὸλεγα, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρης ἀπάνω σου.

—Λοιπὸν κι' ἐγὼ σὲ εἶχα ἀγαπήσει. Καὶ πολὺ μάλιστα.

Τέλος πάντων, εἴπαμε πολλὰ καὶ διάφορα ἀπάνω στὸ παλιό μας αἰσθηματικὸ ζήτημα. "Ηταν μιὰ τρυφερὴ ἀναδρομὴ στὸ ὡραῖο μας παρελθόν, ποὺ τὴν εὐχαριστήθηκα βαθύτατα. Πρὸ πάντων μὲ συγκίνησε μέχρι τὰ φυλλοκάρδια μου αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ πρωτοβουλία της ν' ἀνέβη καὶ νὰ μοῦ πῆ μιὰ καλημέρα. Μᾶς ἀρέσουν κάτι τέτοια, γιατὶ νὰ κρυφώμαστε; Κι' ἀφοῦ, λοιπόν, φλυαρήσαμε μισὴ ὥρα καὶ παραπάνω, καὶ ἰδίως ἡ Τζέννυ ποὺ ἡ γλωσσίτσα της δούλευε σὰν ραπτομηχανή, ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπή. Κι' ἔπειτα ἡ Τζέννυ, ἀλλάζοντας ὕφος πρὸς τὸ σοβαρό, εἶπε σὲ διαφορετικὸ τόνο:

—'Αλήθεια, Χρηστάκη, μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ κάτι.

—"Αν περνάη ἀπὸ τὸ χέρι μου.

—Οὔ! Παραπερνάει. Τιποτένιο πραγματάκι γιὰ σέγα. Θέλω, ξέρεις ν' ἀγοράσω μιὰ ἠλεκτρικὴ κουζίνα. Κοστίζει τεσσεράμιση ἑκατομμύρια. Τὰ δυόμισυ τὰ ἔχω. Μοῦ λείπουν τ' ἄλλα δύο. Λοιπόν, Χρηστάκη μου, θὰ μοῦ τὰ δώσης, αἴ;

Αἰσθάνθηκα κάτι ξαφνικὲς κομάρες στὶς κλειδώσεις.

—Δύο ἑκατομμύρια; Ποῦ νὰ τὰ βρῶ, Τζέννυ; Μὲ ξέρεις γιὰ πλούσιο; Βιοπαλαιστὴς εἶμαι. Καὶ ὅπως ἔχει δυσκολευτῆ τώρα ἡ οἰκονομική κατάστασι...

—Μὰ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ δύσκολη οἰκονομικὴ κατάστασι εἶναι ποὺ μ' ἔφερε καὶ μένα στὴ θέσι..

—...ν' ἀνέβης γιὰ νὰ μοῦ πῆς μιὰ καλημέρα!

—Αὐτὸ εἶναι ἄλλο. Θ' ἀνέβαινα ὑπωσδήποτε. Τόχα ὑπ' ὄψι μου πρὶν σκεφτῶ γιὰ τὴν ἠλεκτρικὴ κουζίνα. 'Αλλὰ συνέπεσαν, βλέπεις. Θὰ μοῦ τὰ δώσης, Χρηστάκη μου, δὲν εἶν' ἔτσι; Τί εἶναι γιὰ σένα δυὸ ψωροεκατομμύρια; "Η μήπως δὲν ἀξίζε τὸ αἴσθημά μας τόσο;

—Ἀξίζε πολὺ παραπάνω, Τζέννη. 'Αλλά...

—"Ελα, Χρηστάκη μου. "Ασε τὰ «ἀλλά». 'Εσὺ δὲν ἤσουνα σφιχτός. Καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ κουζίνα μοῦ χρειάζεται. "Οταν θὰ μαγειρεύω θὰ σὲ θυμᾶμαι. Λίγο τόχεις αὐτό;

—Λυπᾶμαι πολύ, Τζέννυ, ἀλλὰ μὲ βρίσκεις σὲ ἀσχημη περίοδο. 'Εχτὲς μοῦ ἦρθε...

—Ξέρω, ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς. "Οτι σοῦ ἦρθε ἔνταλμα ἀπὸ τὴν 'Εφορία. Γνωστὴ ἡ δικαιολογία. "Αν δὲν ἔχης σήμερα δὲν πειράζει. Θὰ περάσω σὲ μιὰ βδομάδα. "Ετσι Χρηστάκη; Καὶ τώρα σ' ἀφήνω. Λοιπόν, τὴν ἄλλη βδομάδα. 'Ωρδονὲρ, Χρηστάκη μου.

"Εφυγε φουρτζάρα καὶ βέβαια πῶς τὰ δυὸ ἑκατομμύρια τὰ εἶχε κι' ὅλας στὴν τσάντα. 'Αλλὰ κι' αν τὰ εἶχα ἐγώ, θάμεναν στὴ δική μου.

—Βρὲ τὴν πονηρή, εἶπα μέσα μου κατόπιν. 'Από ποῦ τ' ἄρχισε καὶ ποῦ τὸ πῆγε!

Ξαναπέρασε, βέβαια, τὴν ἄλλη βδομάδα. Τέλος τὸ παζαρέψαμε τὸ ζήτημα καὶ συμφωνήσαμε σὲ δυὸ ἠλεκτρικὰ μάτια. Κι' ἀργότερα βλέπουμε. Οἱ φλοῦ ὑποσχέσεις δὲν κοστίζουν τίποτα.

★

—Βρέ! Σὰν τὰ χιόνια!

—Δέχεσαι ἐπισκέψεις;

—Μά ρωτᾶς, Κάκια μου ;

'Η Κάκια ἦταν ἡ διάδοχος τῆς Τζέννης, μὲ ἀπόστασι ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Τόσο διάστημα μοῦ χρειάστηκε γιὰ νὰ τὴν οἰκονομήσω.

—Πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ εὐχάριστη ἔκπληξι;

—'Ο δρόμος μ' ἔφερε... Περνοῦσα ἀπ' ἔξω, εἶδα τὸ παράθυρό σου καὶ κάτι μίλησε στὴν καρδιά μου. Λοιπόν, τὸ γραφεῖο σου δὲν ἄλλαξε καθόλου, Χρηστάκη!

—'Εγὼ ἄλλαξα;

—'Αφοῦ δὲν ἄλλαξε τὸ γραφεῖο σου, πῶς θ' ἄλλαξης ἐσύ;

(Οἱ γυναῖκες λένε κάτι τέτοιες πρωτοτυπίες κι' ἀείντε νὰ βρῆς τὴν ἔννοια).

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς κι' ἡ Κάκια ἐρχόταν γιὰ οἰκονομικὰ θέματα. "Α! "Οχι, αὐτὸ ἀποκλείεται, εἶπα στὸν ἑαυτό μου καὶ τὸν μάλλωσα γιὰ τὴν πεζὴ αὐτὴ σκέψι. 'Οποιαδήποτε ἄλλη, μά ἡ Κάκια ὄχι. Θυμήθηκα πὼς σ' ὅλον τὸν καιρὸ τοῦ δεσμοῦ μας, δὲν ἐννοοῦσε νὰ δεχθῆ κανένα δῶρο. Δυὸ-τρεῖς φορὲς ποὺ ἔκανα τὴν ἀπόπειρα νὰ ἐπιχρυσώσω ἐλαφρῶς τὸ αἴσθημά μας, μ' ἔκοψε ἀποφασιστικά :

—"Οχι, Χρηστάκη. Δῶρα δὲν δέχομαι. Δὲν δεχόταν, παρὰ μονάχα λουλούδια καὶ καμμιὰ σοκολάτα ἀπὸ τὸ περίπτερο. Θυμήθηκα ἀκόμα πὼς ἕνα βράδυ ποὺ εἶχε ἀργήσει κι' ἔπρεπε νὰ πάρη ταξὶ γιὰ τὸ σπίτι, μοῦ ζήτησε ἕνα δεκαρικὸ δανεικό, γιατὶ δὲν εἶχε. Πρω-πρωΐ τὸ βρῆκα σ' ἕνα φάκελλο κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου. Φιλότιμη, περήφανη καὶ ἀκατάδεχτη. Λαχεῖο νὰ βρῆς τέτοιον τύπο.

Μιλήσαμε, λοιπόν, γιὰ τὰ ὡραῖα μας τὰ παληά. 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐγὼ εἶχα τὸ φταίξιμο γιὰ τὴ διάλυσι. Γιατὶ οἱ ἄντρες προτιμοῦν συνήθως ἐκεῖνες ποὺ τοὺς ζοδεύουν. Κι' ἐχει τὴν ψυχολογικὴ του ἐξήγησι τὸ πρᾶμα. "Οσο πιὸ πολὺ ζοδεύεις γιὰ μιὰ γυναῖκα, τόσο περισσότερο νομίζεις πὼς ἀξίζει. Τέλος πάντων. "Επειτα ἀπὸ διάφορες ἀναμνηστικὲς κουβέντες, εἶπα:

—Πῶς τὰ περνᾶς, Κάκια;

"Ας τα καϋμένα Χρηστάκη. Πολὺ ἄσχημη ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι. ('Ανησυχίζει). Καὶ ἡ ζωὴ πολὺ δύσκολη. (Ταραχή). Μόνο οἱ ἔξυπνοι ἱπροῦν νὰ τὰ βολέψουν. Φτάνει νὰ βροῦν τὰ κορόϊδα! Κι' ἀπὸ κορόϊδα, ἄλλο τίποτα ὁ ντουνιάς!

Σὰν νάπεσα ἀπὸ τὸν "Αρη. 'Η Κάκια ἦταν αὐτὴ ποὺ μιλοῦσε ἔτσι; 'Εξακολούθησε:

—Τώρα θὰ μοῦ πῆς; Γιατί, κύριε ἔξυπνε καὶ μὲ πιάσης κορόϊδο, ἐμένανε; Καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσω: "Ετσι εἶναι ἡ ζωὴ σήμερα. 'Η ὄχι;

—"Ετσι εἶναι, Κάκια.

—Ἀλλὰ ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά. Ξέρεις γιατὶ ἦρθα Χρηστάκη σήμερα; 'Εκεῖνο ποὺ εἶχα κτιμήσει σὲ σένα ἦταν ἡ καλή σου καρδιά. (Εὐχαριστῶ πολύ). Καὶ ἤσουνα καὶ γαλαντόμος. 'Αλλο ἂν ἐγὼ ἐφερνα ἀντίστασι. "Αλλη ἐποχὴ τότε. Νομίζω. Λοιπόν, χρειάζομαι ὡρισμένα χρήματα. (Πανικός). Μέχρι δυόμισυ. "Οχι, δὲν θέλω μετρητά. Ἐγγύησι θέλω. Τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μοῦ δώση τὸ ψιλό, τόχω πετύχει. Εἶναι γινωμένο. 'Αλλά, βλέπεις, σώνει καὶ καλὰ γυρεύει πρόσωπο φερέγγυο νὰ ὑπογράψη, λέει, γραμμάτιο. Σκέφτηκα, λοιπόν, ἐσένα, Χρηστάκη. 'Εσὺ εἶσαι φερέγγυος. Θὰ ὑπογράψης, θὰ πάρω ἐγὼ τὸ μετρητὸ κι' ἐγὼ θάχω γὰ κάνω μὲ σένα κι' ἐσὺ μὲ δαύτονε. Τί λές;

—"Αν εἶχα τὰ δυόμισυ ἑκατομμύρια, Κάκια, θὰ σοῦ τἄδινα ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ χωρὶς γραμμάτιο. Χέρω ὅτι τὰ δανεικά τὰ ἐπιστρέφεις. ('Εδῶ μὲ κύτταξε εἰρωνικά).

—Μὰ ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μὴν τάχης, σοῦ εἶπα γιὰ γραμμάτιο.

—Ναί, ἀλλὰ ὅταν θἄρθη ἡ ἡμέρα τῆς λήξεως ὀφείλω νὰ τὰ ἔχω. Θἄρθη τὸ

πρόσωπο νὰ τὰ ζητήση. "Αν δὲν ἔχω;

—Καϋμένε! Θὰ τόνε ρίξης!

—Δὲν γίνεται, Κάκια. Λυπᾶμαι πολύ, Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμήθηκες, ἀλλά...

— Κατάλαβα. Δὲν πέφτεις. Κρῖμα τὴν ἐκτίμησι ποὺ σοῦχα.. Τί μὲ καρφώνεις ἔτσι; Βρίσκεις πὼς ἄλλαξα; Τὸ ξέρω. Δὲν εἶναι δικό μου τὸ φταίξιμο. "Η ζωὴ τὰ φταίει. Μὰ κι' ἐσὺ ἄλλαξες, Χρηστάκη. Κρατιέσαι. "Ας εἶναι. Πάω νὰ τὴ στήσω ἀλλοῦ. Γειά!

Αὐτὴ ἦταν ἡ τρυφερή, ἡ αἰσθηματική, ἡ περήφανη καὶ ἀκατάδεχτη Κάκια; "Ετριψα τὰ μάτια μου. Μήπως ἦταν παραίσθησι, ὀφθαλμαπάτη, ὀνειροφαντασία; "Οχι. "Η Κάκια ἦταν... Βρὲ πῶς ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι, στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς τους.

★

—"Ω! Σὰν τὰ χιόνια!

Ζωηρή, παιγνιδιάρα, κεφάτη, χαριτωμένα ἀναιδής, καὶ ὀρεκτική ὅπως τότε, ὥρμησε σὰν σίφουνας καὶ μοῦβαλε μιὰ κόκκινη σφραγίδα στὸ μαγουλό. Ἐκδηλωτική ὅπως πάντα.

—Ποῦ νάβαζες στὸ νοῦ σου τέτοιο ξαφνικό, Χρηστάκη! Μιὰ χαρὰ μοῦ εἶσαι, παληό μου ἀμόρε.

—Κι' ἐσὺ δὲν πᾶς πίσω, Ρέλια. Τί γίνεσαι; Παντρεύτηκες;

—Ζωντοχήρα. Παντρεύτηκα, χώρισα καὶ εἶμαι πάλι ἐλεύθερο πουλί. "Ισως ξαναπαντρευτῶ, ὅμως, Ξέρεις, πιὸ εὔκολα παντρεύεται μιὰ ζωντοχήρα, ἀπὸ μιὰ πρωτάρα. Φαντάζομαι ἂν τὴν τρίτη φορά, δὲν θὰ προφτάσω νὰ πάρω διαζύγιο κι' ὁ γαμπρὸς θὰ περιμένη στὴν πόρτα. Λοιπόν, ξέρεις γιατί ἤρθιξ Χρηστάκη;

—Φαντάζομαι.

—Ξέρω τί φαντάζεσαι. "Οτι σὲ νοστάλγησα καὶ ἤρθα νὰ σοῦ ξαναθυμήσω τὰ παληά. "Οχι, Χρηστάκη μου. Βέβαια, δὲν λέω πὼς δὲν ἀξίζεις νὰ σὲ ξαναθυμοῦνται, ἀλλὰ τώρα, ξαναζεσταμένα φαγιά. Ἀνοησίες. Γιατί, νὰ σοῦ πῶ ψέμματα; Μὲ γνωρίζεις καλά. Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἐπιπόλαιη, ἀλλὰ εἶμαι εἰλικρινής. Λοιπόν, Χρηστάκη μου, στάξε τὴ ταράτσα μου!

—Αὐτὸ ἦρθες νὰ μοῦ ἀναγγείλης;

—Ναί. Φαντάσου, ὅτι προχτὲς μὲ τὴ δυνατὴ ἐκείνη βροχή, ἔπεφτε τὸ νερὸ ἀπάνω στὸ κρεβάτι. Τακ-τάκ-τάκ, οἱ σταγόνες. Καὶ γιατί τρέχει; Γιατὶ δὲν ἔχει ἀπομόνωσι. Καὶ γιατί δὲν ἔγινε ἡ ἀπομόνωσι; Γιατὶ δὲν ἔσωσαν τὰ λεφτά. Διάβασες γιὰ κάτι ἀπομονωτικὰ ποὺ διαφημίζονται; "Ενα κι' ἕνα. λέει, γιὰ τὴν ὑγρασία. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς. "Οτι ἡ καλύτερη ἀπομόνωσι εἶναι μαλτεζόπλακες. Σίγουρα κι' αἰώνια πράματα. Ἀλλὰ κοστίζει. Ρώτησα γιὰ μαλτεζόπλακες. Ἡ βουλειὰ κόβει μέχρι ἕξη ἑκατομμύρια. Ἐνῶ μ' ἕνα ἄλλο ἀπομονωτικό, γίνεται μὲ δύο. Τώρα, ἂν ἐπιμένης πάλι στὴ μαλτεζόπλακα...

—Ἐγώ; Γιατί νὰ ἐπιμείνω;

—Γιατί, ποιὸς θὰ πληρώση τὴν ἀπομόνωσι; Ὁ Χρηστάκης μου, τὸ χρυσό μου τὸ παιδί. Δύσκολη ἡ κατάστασι σήμερα, Χρηστάκη μου, καὶ γιὰ νὰ φτάνω στὸ σημεῖο νἀρχωμαι νὰ σοῦ λέω ὅτι στάζει ἡ ταράτσα μου, καταλαβαίνεις πόσο στενοχωρημένη εἶμαι.

—Καὶ γιατί δὲν ζητᾶς ἀπὸ τὸν ὑπουργεῖο;

—Δὲν κάνει, Χρηστάκη μου. Εἶμαστε ἀπάνω στὰ αἰσήματα. Πάει, τώρα, νὰ τοῦ μιλάω γιὰ ταράτσες καὶ μαλτεζόπλακες; Ἐνῶ γιὰ σένα ἔχω ἄλλο θάρρος. Λοιπόν;

—Μὲ βρίσκεις καὶ μένα σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ περίστασι, Ρέλια μου.

—"Ωχ! "Ολοι τὸ ἴδιο παραμυθι! Μὰ στὶς δύσκολες περιστάσεις φαίνεται ὁ ἄνθρωπος. Στὴν ἀνάγκη μου σὲ θέλω. Ἀλλοιῶς, τί νὰ σὲ κάνω; Νὰ σὲ βράσω. Ἄμα τάχω, σοῦ στρώνω ἐγὼ τρεῖς ταράτσες.

—Θὰ σοῦ ἔστρωνα καὶ χαλί ἀπὸ πάνω, ἂν εἶχα.

—"Ελα Χρηστάκη μου, τώρα. Δηλῆδὴ ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀρχίζω τὶς τρυφεράδες καὶ τὰ ψευτοαισθήματα, γιὰ νὰ σὲ φλομώσω καὶ νὰ σοῦ λύσω τὸ χέρι; Κάτι τέτοια δὲν τὰ συνηθίζω. Μὲ ξέρεις!

—Πέρασε φέτος μὲ τὴν ταράτσα ὅπως εἶναι καὶ τοῦ χρόνου βλέπουμε.

—Τουλάχιστον τὰ μισά. Τ' ἄλλα μισὰ θὰ τὰ βρῶ ἀπὸ ἀλλοῦ.

—Δὲν ὑπάρχει ἔλεος!

Δὲν ἔπεσα.

★

—Βρέ! Σὰν τὰ χιόνια.

Συνεσταλμένη, δειλή, συγκρατημένη καὶ μικροφτιαγμένη ἡ "Ολγα.

—Δὲν φανταζόσουν, βέβαια, πὼς θὰ μ' ἔβλεπες, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό, Χρηστάκη.

(Πάντα ἡ ἴδια ἀρχή. Καὶ γνωστὴ ἡ συνέχεια. Καὶ πιὸ γνωστὴ μὲ τὴν "Ολγα, ποὺ τὸ πασουσιαστικό της ἦταν πολὺ φτηνό. Τὸ παλτουδάκι ποὺ φοροῦσε τὸ θυμόμουν ἀπὸ τότε. Μανάγκο του φώναζε γιὰ τὴ δύσκολη οἰκονομικὴ κατάστασι ποὺ περνοῦσε. "Α! Μὰ ὄχι πιά! Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ χάσιμο).

—Τὸ φαντάζόμουν, "Ολγα. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, σὲ περίμενα νάρθης.

Χαμογέλασε εὐχαριστημένη.

—Αὐτὸ μοῦ δίνει μεγάλη χαρά, Χρηστάκη. Γιατὶ θὰ πῆ πὼς μὲ νοιώθεις.

—"Αφησε τὴ φιλολογία, "Ολγα, κι' ἔλα στὸ προκείμενον: Πόσα; Σὰν νὰ ξαφνιάστηκε. Δὲν πίστευε, βέβαια, πὼς εἶχα μπῆ στὸ νόημα.

—Τί ἐννοεῖς «πόσα;»

—Αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖς κι' ἐσύ. Πόσα σοῦ χρειάζονται; Καὶ γιὰ τί; Ἠλεκτρικὴ κουζίνα; Γραμμάτιο; Ταράτσα ποὺ τρέχει; Μετοχή;

—Χρηστάκη, πῶς μιλᾶς ἔτσι; εἶπε μὲ ἀδύναμη φωνή, ποὺ λὲς κι' ἐρχόταν ἀπὸ σπασμένο βάζο. Σοῦ ζήτησα ποτὲ τίποτα;

—"Οχι. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς δὲν θὰ μοῦ ζητήσης τώρα. Τὰ ξέρω, "Ολγα. Δύσκολες οἰκονομικὲς περιστάσεις. Ἡ καλή μου κορδιά. Καὶ τὰ τοιαῦτα. Σοῦ τὰ λέω πρὶν μοῦ τὰ πῆς.

—Μὲ ἤξερες τοῦ συμφέροντος;

—Μωρὲ ὅλες ἴδιες εἴσαστε. Λέγε γρήγορα, γιατὶ ἔχω καὶ δουλειά! Πόσα;

Σηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει ὠχρό, τὰ χεράκια της ἔτρεμαν, τὰ μάτια της βουρκωμένα.

—Λυποῦμαι πολύ, Χρηστάκη. Μὲ πασοέξυπνος. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ νὰ σὲ ἰδῶ. Κάποτε σ' ἀγαποῦσα ποτὲ ἔτσι μοῦ ἦρθε σήμερα ἡ λύ... Κι' ἔτσι μοῦ ἦρθε σήμερα ἡ ἐξαφνικὴ ἐπιθυμία νὰ περάσω, νὰ ἰδῶ τί γίνεσαι, νὰ σοῦ πῶ μιὰ καλημέρα. Κι' ἐσὺ μοῦ λὲς σήμερα; Αὐτὴ τὴν γνώμη εἶχες στημαντίσει γιὰ μένα; Κρῖνα... Ἡ δὲν σὲ εἶχα καταλάβει, Χρηστάκη, ἢ ἄλλαξες πολύ. ἀπὸ τότε. Κρῖνα. κτῖνα.

Τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Χωρὶς νὰ πῆ ἀντίο. τὴν ἄνοιξε σιγά, τὴν ἔκλεισε, ἔφυγε. Ἐγὼ εἶχα μείνει ἀποσβολωμένος στὴν καρέκλα. Μονομιᾶς τινάχτηκα καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο.

—"Ολγα! "Ολγα!

Ἀλλὰ εἶχε χαθῆ πιά, μὲ τὶς χειρότερες ἐντυπώσεις γιὰ μένα. Κι' ἐγὼ μὲ τὶς καλύτερες γι' αὐτή. Ἀλλά, στὸ φινάλε, τί φταίω; Οἱ δύσκολες περιστάσεις τὰ φταίνε. Καί, λοιπόν, σκέπτομαι τώρα πὼς ἡ "Ολγα ἄξιζε καὶ ἠλεκτρικὴ κουζίνα καὶ ἀπομόνωσι στὴν ταράτσα. "Αν ξαναρθῆ, θὰ πέσω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εὔθυμοι διάλογοι

Δυὸ φίλοι κουβεντιάζουν, σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαππείου:

—Σέρεις ποιὰ εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία ποὺ ἀδυνατίζει τὴ μνήμη;

—Ὁ κιπνός;

—"Οχι.

—Ἡ μορφίνη;

—Οὔτε.

—Τὸ ἀλκοόλ;

—Οὔτε κι' αὐτό...

—Ποιὰ εἶναι λοιπόν;

—Μιὰ εὐδεργεσία ἡ ἕνα διάνειο!

★

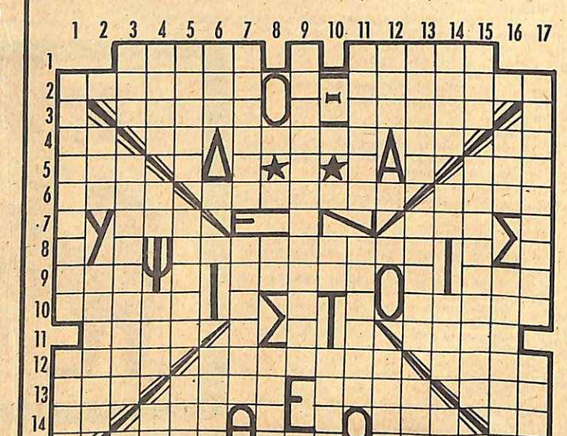
—Ἡ Ἀμαλία ἔκλεισε χτὲς τὰ τριάντα χιόνια της.

—Μπᾶ! Τὸ ἀποφάσισε ἐπιτέλους;...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 465

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Μωρὴν....: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Τὴν ἀσπαζονται ὅσοι δὲν πιστεύουν σὲ θεό.
2 Στὴν πόλι αὐτὴ ἔζησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. — Ἐκεῖ γεννήθηκε τὸ θεῖον βρέφος.
3 Ταχεῖς. — "Ηπειρος (αἰτ.).
4 Κτήνη (δημοτ.). — Ἐντός (ἀγγλ.). — Κοντά του μεγάλωσε ὁ Χριστός. — Νότα. — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.
5 Χρονικὸ διάστημα. — Παιδί (κλητ.)
6 Ἔχουν συνήθως μαῦρο χρῶμα. — Προάστιο τῶν Ἀθηνῶν. — Γλύκισμα.
7 Σύνδεσμος.—Κεφαλή (ξεν.)
8 Δὲν λείπουν ἀπὸ κανένα φαροκάϊκο.
9 Ἐδαφικὲς ἀνωμαλίες. — Οἱ στρατιῶτες τὴν ἐπιθυμοῦν ἰδιαιτέρως. — Ἡ γυναίκα του τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὴν περιέργειά της.
10 "Ενα τέτοιο πετιέται. — Τὸ πολὺ ζαλίζει.
11 "Ονομα θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ.—Ντέ... Ἐπώνυμον γνωστοῦ σκηνοθέτου τοῦ κινηματογράφου.
12 Χρονικὸ διάστημα. — Τ' ἀκοῦμε τὰ Χριστούγεννα. — Βιβλικὸ βουνό.
13 Μάρκα αὐτοκινήτων.—Ἀκαθαρσία. — Νησὶ τῆς Μαλαισίας. — Πρόθεσις.
14 Ἀρχὴ ἐρωτήσεως. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Τραγουδῶ. — Γαλλικὸ μέτρο ἐπιφανείας.
15 "Αθλημα. — Αἴσθησις.—Ἀπαραίτητο σὲ μιὰ πρότασι.
16 Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ διασήμου ζωγράφου Νταλί. — Ἡ μου ζωγράφου Νταλί. — Ἡ πρώτη κατοικία τοῦ θεανθρώπου.
17 Δὲν συμπεριλαμβάνεται στὸ καθαρὸ βάρος. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἅγιος (ξεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Προσωνυμία τοῦ Χριστοῦ. — Τοπικὸ ἐπίρρημα.
2 Ἀρχὴ συμπεράσματος.—Μᾶς ντύνουν (καθ.).
3 Ἀναδίδω ἀσχημη μυρωδιά. —Θεὸς τῆς ἰατρικῆς.—Πρόσταγμα.
4 Χρῶμα καθαρὰ στρατιωτικό. —Ποιότης ἐκλεκτή. — Δηλητήριον. — Ἐπώνυμον δυὸ ἀστέρων τοῦ ἑλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.
5 Τόπος κατάλληλος γιὰ ταυρομαχίες.— Στὸν ἱππόδρομο εἶναι ἀπαραίτητος. — Ἐπώνυμον διασήμου στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.
6 Τὰ πάντα... — Στολίζουν κεφάλια ζώων.
7 Ἔξυπνος. — Σπουδαία ἐφεύρεσις τῶν τελευταίων χρόνων.
8 Ὁ μισὸς Ἅδης. — Μηχανὴ μὲ τὴν ὁποία ξαίνεται τὸ μαλλί.
9 Μεγάλη ἑορτή.
10 "Αρθρο. — Ὁ μέλλων ἑνὸς ρήματος ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ στρατιῶτες μας.
11 Λίγες γυναίκες κυκλοφοροῦν ἔτσι. — Τὸ τρυφερὸν ἥμισυ βιβλικοῦ ζεύγους.
12 Ἄνῆκε στὴν τελευταία τάξι τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. — Ἑλαφρός.
13 Συνήθειες. — Δὲν λείπουν ἀπὸ τὶς παρελάσεις.—Κρυφά.
14 Στρατιωτικὴ μονάς (πληθ.) — 25. — "Οργανον αἰσθήσεως. — Δὲν μπῆκαν στὴ φωτιὰ (θηλ.).
15 Εἰδήσεις ἀνεστραμμένες.—Λαϊκὸ τραγούδι ποὺ γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
16 Κατάφασις. — Τὸ ἔψαλλαν οἱ Ἄγγελοι κατὰ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ.
17 Ὑπάρχει σὲ κάθε πουκάμισο. — Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 464 στὴ σελ. 82

Ὁ ἠλεκτρονικὸς διερμηνεύς

Οἱ γλωσσικὲς δυσκολίες γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες δὲν θ' ἀργήσουν νὰ παραμερισθοῦν τελείως. Πράγματι, πρόκειται νὰ κατασκευασθῆ ἕνας «ἠλεκτρονικὸς διερμηνεύς», ποὺ θὰ μπορῆ νὰ διαβάση μιὰ ξένη γλῶσσα, νὰ τὴ συσχετίση μ' ἕνα προετοιμασμένο λεξιλόγιο ἄλλης γλώσσας καὶ νὰ δακτυλογραφήση αὐτομάτως τὶς ἀντίστοιχες λέξεις τῆς δευτέρας σὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ γραφομηχανή. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ προβλέπεται πὼς θὰ εἶναι πολὺ χρήσιμο γιὰ τὴ μετάφρασι ἐπιστημονικῶν ἄρθρων σὲ γλῶσσες δύσκολες, ἀκόμη καὶ στὴν κινεζική.

ΝΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ

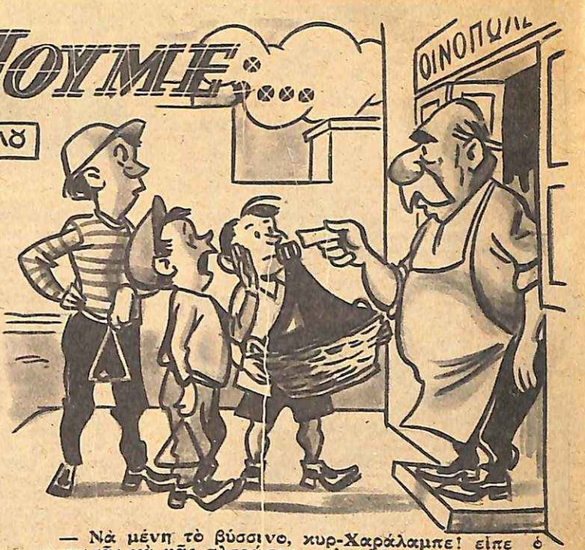
ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

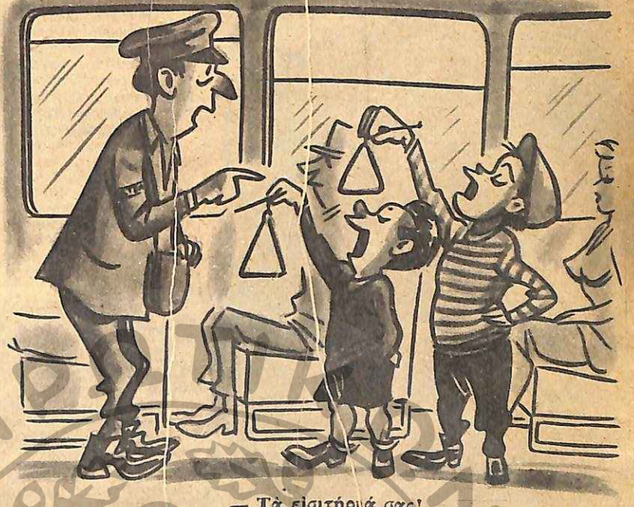
'Ο τεμπέλαρος!...

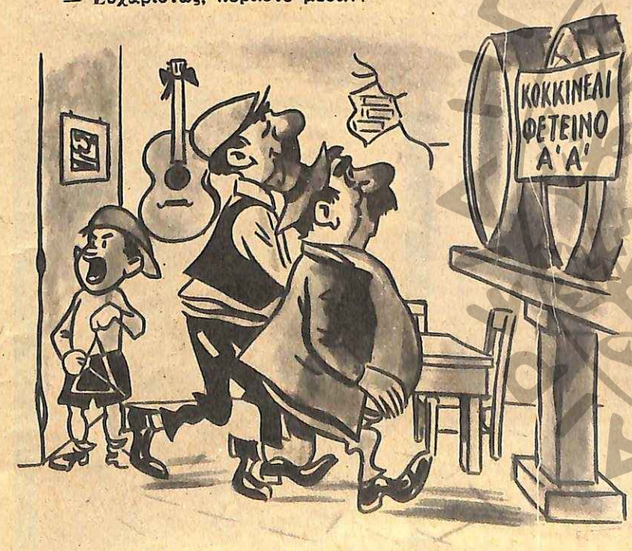
— Νὰ τὰ ποῦμε;
— Εὐχαρίστως, περᾶστε μέσα!.

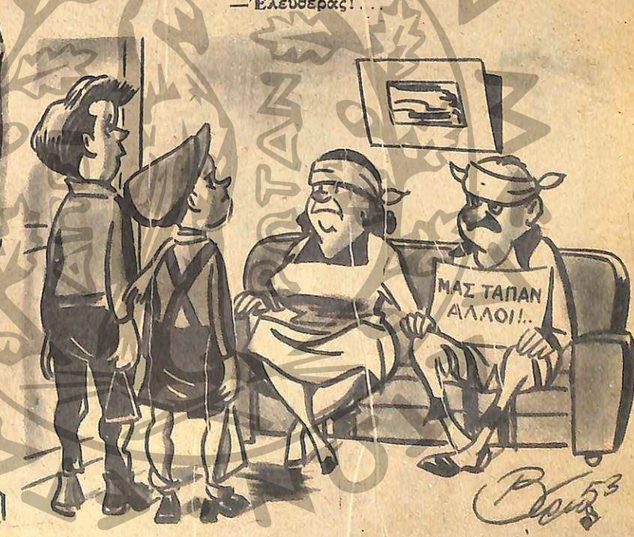

— Νὰ μένη τὸ βύσσινο, κυρ-Χαράλαμπε! εἶπε ὁ μπαμπᾶς νὰ μᾶς πλεράσης... εἰς εἶδος!...

— Τὰ εἰσιτήριά σας!...
—'Ελευθέρας!...

«..."Αστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ, χωρὶς νὰ λείψη ὥρα..»

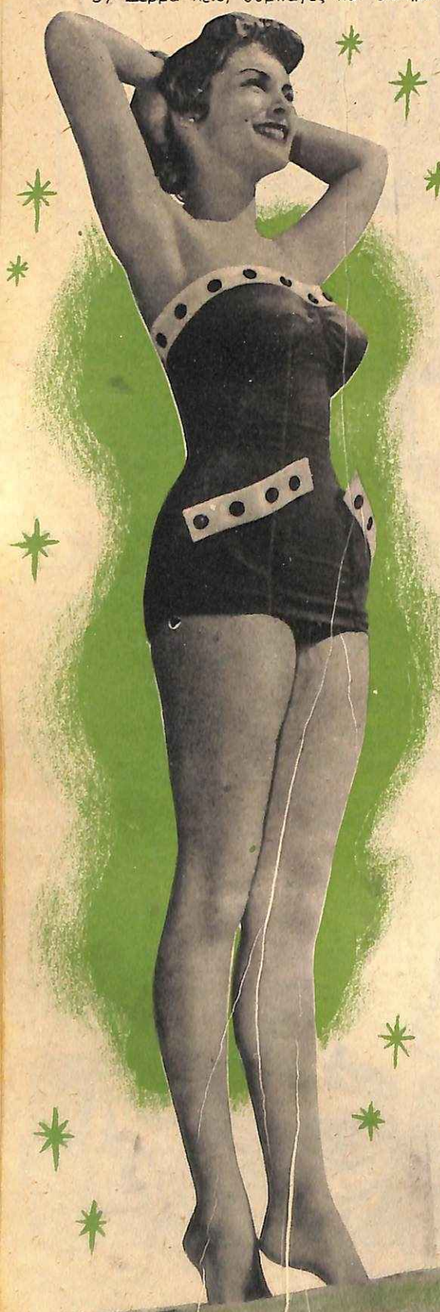
Μπαϊλντισμὸς!..

ΩΡΑΙΟ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΣΤΗΘΟΣ

Οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξί του

Ὁ μεγαλύτερος πόθος κάθε γυναίκας εἶνε νὰ ἔχη ὡραῖο στῆθος. Οἱ προϋποθέσεις, ὅμως, γι' αὐτὸ εἶνε οἱ ἀκόλουθες πέντε :

1) Ἕνας κανονικὰ ἀνεπτυγμένος θῶραξ.
2) Δυνατοὶ στηθιαῖοι μῦς.
3) Μαστικοὶ ἀδένες ποὺ νὰ λειτουργοῦν κανονικά.
4) Ἐπαρκὴς ποσότης λίπους.
5) Δέρμα λεῖο, συμπαγὲς καὶ σκληρό.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εἶνε ἀπαραίτητα. Καὶ ἕνα μόνον ἂν λείπη, τὸ στῆθος χάνει κάτι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του.

Ἀλλὰ τὸ ὡραῖο στῆθος δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἔρχεται μόνο του. Πρέπει νὰ βοηθῆ τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀναπτυχθῆ κανονικά.

Ἕνα σπίτι δὲν εἶνε ποτὲ καλό, ἂν δὲν στηρίζεται σὲ γερὰ θεμέλια. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ στῆθος. Πρέπει τὰ θεμέλιά του νὰ εἶνε στερεά, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ στηριχθῆ πάνω σ' αὐτὰ καὶ νὰ πάρη τὸ κανονικὸ σχῆμα του.

Γιὰ νὰ ἔχη, λοιπόν, μιὰ νέα ὡραῖο στῆθος, πρέπει ἡ κατάλληλη προπαρασκευὴ ν' ἀρχίση ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία.

Τὰ θεμέλια τοῦ στήθους εἶνε ὁ θώραξ καὶ ὁ μεγάλος στηθαῖος μῦς. Αὐτὲς τὶς δυὸ βάσεις πρέπει πρῶτα νὰ διαμορφώσωμε κι' αὐτὸ θὰ γίνη πρὶν ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ὅταν τὰ ὀστὰ εἶνε ἀκόμη εὔπλαστα καὶ οἱ μῦς βρίσκωνται στὸ στάδιο τῆς ἀναπτύξεως.

Εἶνε καθῆκον τῆς μητέρας, λοιπόν, νὰ παρακολουθῆ προσεχτικὰ τὴν κόρη της σ' ὅλη τὴν παιδικὴ ἡλικία. Ἡ ἔλλειψις ἀσβεστίου ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ καὶ ἡ τάσις πρὸς τὸ ραχιτισμό, ὁσονδήποτε ἐλαφρὺ καὶ ἂν εἶνε, ἀποτελοῦν δύο σοβαροὺς κινδύνους, ποὺ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν ἀργότερα τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ στήθους.

Ἕνας σημαντικὸς παράγων γιὰ τὴ δημιουργία καλοῦ στήθους εἶνε ἡ γυμναστική. Στὴν παιδικὴ ἡλικία τὸ κοριτσάκι μπορεῖ ἄφοβα νὰ ἐπιδίδεται σ' ὅλες τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ παραμορφώση τοὺς στηθιαίους μῦς. Ἐνῶ, ἀργότερα, στὴν ἐποχὴ τῆς ἥβης, χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή, γιατὶ οἱ βίαιες κινήσεις μποροῦν τότε νὰ παραμορφώσουν τὸ στῆθος.

Γιὰ τὴν τόνωσι τῶν μυῶν τοῦ στήθους εἶνε ἀπαραίτητοι καὶ οἱ ψυχροὶ καταιωνισμοὶ σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ θώρακος.

Ὅταν τὰ θεμέλια εἶναι γερά, τὸ στῆθος θὰ ἀναπτυχθῆ κανονικὰ καὶ θὰ γίνη ὡραῖο καὶ σκληρό.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβείας ὡς τὴ στιγμὴ τῆς διακοπῆς τῶν ἐμμήνων, τὰ στήθη βρίσκονται σὲ ἄμεση ἐξάρτησι ἀπὸ τοὺς γενετησίους ἀδένες.

Κάθε γυναῖκα τὸ ξέρει αὐτό. Κάθε μήνα, πρὶν ἀπὸ τὴν περίοδο, τὰ στήθη παρουσιάζουν μιὰ συμφόρησι, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ διόγκωσι τῶν ἀδένων καὶ ἀπὸ ἕνα αἴσθημα μυρμηκιάσεως. Αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ποὺ ὀφείλονται στὴ συμφόρησι τῆς μήτρας, ἐξαφανίζονται μόλις ἀρχίση ἡ ροή.

Πολλὲς γυναῖκες, ἐξ ἄλλου, παθαίνουν μιὰ διόγκωσι τοῦ στήθους στὸ μέσον περίπου τοῦ μεταξὺ δύο περιόδων διαστήματος. Αὐτὴ ἡ διόγκωσις γίνεται τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ὠάριο ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν ὠοθήκη καὶ κατέρχεται στὴ μήτρα (περίοδος τῆς γονιμότητας).

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε, λοιπόν, ὅτι ἡ ὁμορφιὰ τοῦ στήθους σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴ λειτουργία τῶν γενετησίων ἀδένων.

Ὅταν ὑπάρχουν ὅλες οἱ προϋποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε, δὲν θὰ παραστῆ ἀνάγκη νὰ καταφύγετε στὴν αἰσθητικὴ χειρουργική, γιὰ νὰ διορθώσετε τὴν ἐλαττωματικὴ διαμόρφωσι τοῦ στήθους σας.

Προκειμένου γιὰ τὴν αἰσθητικὴ χειρουργική, πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι πολλὲς γυναῖκες, ἀκούγοντας νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ δῆθεν «θαύματά» της, ἔχουν σφαλερὴ ἀντίληψι γιὰ τὶς δυνατότητές της. Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνη, νομίζουν ὅτι μποροῦν ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸ στῆθος τους, ἀφοῦ εἶνε σὲ θέσι, ὁποιαδήποτε στιγμὴ τὸ θελήσουν, νὰ τὸ διορθώσουν καὶ νὰ τὸ διαμορφώσουν ὅπως θέλουν.

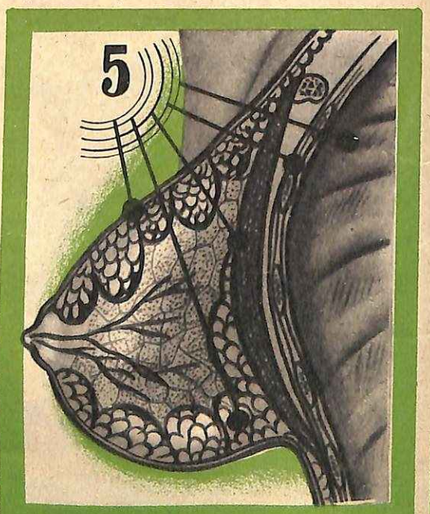
Ἀλλ' ὁ ρόλος τῆς αἰσθητικῆς χειρουργικῆς εἶνε περιωρισμένος. Ἐλάχιστα π. χ. μπορεῖ νὰ τροποποιήση τὴ θέσι καὶ τὸ σχῆμα τοῦ στήθους. Ἂν, λοιπόν, τὸ στῆθος σας βρίσκεται ψηλὰ ἢ χαμηλά, ἂν εἶνε σφαιρικὸ ἐνῶ θὰ τὸ θέλατε κωνικὸ καὶ προτεταμένο, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ δεχθῆτε χωρὶς μεμψιμοιρίες ὅ,τι σᾶς ἔδωσε ἡ φύσις. Ἡ θέσις καὶ τὸ σχῆμα τοῦ στήθους ἐξαρτῶνται σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ τὴ κληρονομικότητα. Ἡ προσπάθειά σας γιὰ νὰ τροποποιήσετε μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα: στὴν παραμόρφωσί του.

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ μπορεῖ, ὅμως, νὰ ἐλαττώση τὸν ὄγκο ἑνὸς ὑπερβολικὰ ἀνεπτυγμένου στήθους. Ἀλλὰ καὶ πάλι μέσα σὲ ὡρισμένα πλαίσια. Ἂν ἡ φύσις σᾶς ἔπλασε γιὰ νὰ ἔχετε μικρὰ στήθη, δὲν θὰ κατορθώσετε μὲ καμμιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι νὰ τὰ κάμετε νὰ μεγαλώσουν. Κι' ἂν, ἀντίθετα, σᾶς ἔδωσε μεγάλα στήθη, δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ τὰ κάμετε μικρὰ σὰν τῶν 15 ἢ τῶν 17 χρόνων.

Τὸ σχῆμα καὶ ὁ ὄγκος τοῦ στήθους δὲν εἶιε, ἄλλωστε, τὸ σημαντικώτερο. Ἡ ἀληθινὴ ὁμορφιὰ τοῦ στήθους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σκληρότητά του. Ἕνα στῆθος ψηλὸ ἢ χαμηλό, μεγάλο ἢ μικρό, σφαιρικὸ ἢ κωνικὸ εἶνε πάντοτε ὡραῖο, ὅταν στηρίζεται πάνω σ' ἕναν θώρακα ἁρμονικὰ ἀνεπτυγμένον κι' ὅταν ἡ μάζα του εἶνε μεστὴ καὶ σκληρή.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ στήθους εἶνε ἡ διατήρησις τῆς γραμμῆς τοῦ σώματος. Οἱ δύο μεγάλοι κίνδυνοι, ποὺ ἀπειλοῦν τὸ σχῆμα του, εἶνε ἡ ἀπίσχνασις καὶ ἡ παχυσαρκία. Γιατὶ τὸ στῆθος παρακολουθεῖ τὴ γενικὴ διαμόρφωσι τοῦ σώματος καὶ βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέσι μ' αὐτήν.

Γιὰ τὴν τόνωσι τοῦ στήθους μπορεῖτε, τέλος, νὰ καταφύγετε στὶς τεχνητὲς ὁρμόνες. Ἡ τεστοστερόνη π. χ. ἀποδίδει ἐξαίρετα ἀποτελέσματα. Ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν ὁρμονῶν, ὅμως, πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε κάτω ἀπὸ συνεχῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι, γιατί, διαφορετικά, μπορεῖ νὰ ἀποβῆ ἐπικίνδυνη.

Οἱ πέντε προϋποθέσεις ἑνὸς καλοῦ στήθους εἶναι: 1) Ἕνας κανονικὰ ἀνεπτυγμένος θῶραξ. 2) Δυνατοὶ στηθαῖοι μῦς. 3) Μαστικοὶ ἀδένες ποὺ νὰ λειτουργοῦν κανονικά. 4) Ἐπαρκὴς ποσότης λίπους. 5) Δέρμα λεῖο, συμπαγὲς καὶ σκληρό.

Καλά Χριστούγεννα

Χριστούγεννα γιορτάζονται ... ἄντε το χρόνο πάλι,
γιορτὴ γι' ἀστούς, γιὰ πλούσιους καὶ γιὰ τὴν βιοπάλη
Γιορτὴ ποὺ διαλύονται τὰ μαῦρα μας τὰ νέφη
καὶ ποὺ σκιροῦν τὰ στήθη μας ἀπὸ χαρὰ καὶ πάλλονται...
Ἡμέρα ποὺ κυριαρχεῖ τὸ γλέντι καὶ τὸ κέφι,
ἐφ' ὅσον κι' ὅλα τ' ἄψυχα κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται!

★

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τὰ σήμαντρα σημαίνουν
καὶ τέτοιο πρᾶγμα, φίλοι μου, σημαίνει καὶ θὰ πῆ
πὼς δὲν μποροῦν οἱ ἄνθρωποι κατσούφηδες νὰ μένουν,
συννεφιασμένοι, ἄκεφοι, μουγκοὶ καὶ σκυθρωποί...
Μὰ πρέπει κι' ἐπιβάλλεται νὰ λείψη ἡ κατσουφιά τους
κι' ἡ κάθε... συννεφιά τους,
ἀφοῦ «τὸ φῶς τ' ἀληθινὸ» σκορπάει ὅλα τὰ θάμπη
κι' ὀφείλει κάθε πρόσωπο ἀπὸ χαρὰ νὰ λάμπη!

★

Λάμπουν, λοιπόν, τὰ πρόσωπα, χωρὶς ἀμφιβολία,
ἢ μᾶλλον ἔχουν τῆς χαρᾶς τὴν ἀκτινοβολία
καὶ κάθε τάξις — γενικὰ — καὶ κάθε ἡλικία
γιορτάζει τὴν «ἐπὶ τῆς γῆς κι' ἀνθρώποις εὐδοκία»!
Γιορτάζουν ὅλες, δηλαδή, οἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων
κι' ἡ κάθε μιὰ τους, φυσικά, μὲ τὸν δικό της τρόπον!
Ἔτσι, χωρὶς περιστροφές, συνάνθρωπε, θὰ δῆς
τὴν τάξι τὴν λεγόμενη τοῦ πλούτου, τῆς χλιδῆς,
νὰ ταξιδεύη ἄνετα καὶ νὰ «ρεβεγιονάρη»
στῆς Πόλης τὸ Φανάρι
ἢ τὸ χριστουγεννιάτικο νὰ καμαρώνη δέντρον
μέσ' στὸ πολυτελέστερο τῆς πρωτευούσης κέντρον,
γιατὶ τῆς ἐπιτρέπει
μιὰ τέτοια πολυτέλεια — ὡς εἶναι φυσικόν —
καὶ ἡ δική της τσέπη,
ἀλλὰ καὶ κάποια δένδρον της...γενεαλογικόν!

★

Ἀλλὰ τὸ χρῆμα, φίλοι μου, καὶ ἡ περιουσία,
δὲν παίζουν ρόλο, σήμερα, δὲν ἔχουν σημασία...
Καὶ συναντᾶς ὅπου κι' ἂν πᾶς καὶ βλέπεις ὁπωσδήποτε
κι' ἀνθρώπους τοῦ καμάτου,
ἢ τοῦ μεροκαμάτου
κι' ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουνε καὶ ποὺ δὲν παίρνουν τίποτε
νὰ ξεφαντώνουν ὅλοι τους,
χωρὶς νὰ λογαριάζουνε ποσῶς τὸ πορτοφόλι τους!
Ἀνθρώπους ποὺ δὲν δίνουνε ψιλὴ γιὰ τὴ σακκούλα τους,
γιὰ τὴν πατροπαράδοτη ψημένη γαλοπούλα τους
καὶ ποὺ ἂν λείψη ἀπ' αὐτή,
τὴν ἑορτὴ τὴ ξηλευτή,
καὶ τὸ ἀρνάκι τὸ ψητό, ἢ τὸ μαγειρεμένο,
θεριὰ τὴν ἑορτάζουνε καὶ μέ... κατεψυγμένο!

★

Χριστούγεννα γιορτάζονται καὶ τούτη τὴ χρονιὰ
κι' ἀγάλλεται κι' ὁ πλούσιος κι' ἡ φτωχογειτονιὰ
Τὸ γιορτινὸ κουστούμι του θὰ βάλη ὁ Θεοδόσης,
ποὺ μόλις τό... μετέφρασε ἢ τώραψε μέ... δόσεις.
Τὸ ἀκριβό της φόρεμα θὰ βάλη καὶ ἡ Ρίτα,
ἢ τὸ φτηνὸ τὸ τσίτι της, ραμμένο... τσίτα-τσίτα
κι' ἀπὸ τὴν εὐτυχία της ἡ Μαίρη θὰ σαλτάρη,
τὴν ὥρα ποὺ τοῦ Μίμη της τὴν «κάρτ-ποστὰλ» θὰ πάρη...
Κι' ἂν, ἐντελῶς ἀνέλπιστα, «συλλάβη» τὸ Μαιράκι
ἀπ' τὸν «χουσὸ» τὸν Μίμη της κι' ἐπίχρυσο δωράκι,
στῆς γειτονιᾶς τὶς φίλες της θὰ λέη ὅλη τὴν ὥρα,
πὼς εἶναι πιὰ ὁ Μίμης της καὶ «μάγος μὲ τὰ...δῶρα»!

★

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει»,
οἱ πιτσιρίκοι ψάλλουνε στὰ κέντρα κι' ὅπου λάχη
κι' ἐκτὸς ἀπ' ὅσους μένουνε καὶ ζοῦνε μέσ' στὴν πόλι,
ἀγάλλονται καὶ τέρπονται κι' οἱ χωρικοὶ κι' οἱ βλάχοι!
Αὐτοί, γιὰ νὰ μιλήσουμε σταράτα καὶ στὰ ἴσια,
γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα μὲ χάρι τους περίσσεια,
γιατ' εἶναι, ἀναγνῶστες μου, γνωστότατη τοῖς πλείστοις
ἡ τῶν...ποιμένων πίστις.

★

Πανηγυρίζει, συνεπῶς, ὁ ταξιτζῆς ὁ Πάνος,
γιορτάζει ὁ Χρῆστος ὁ σκαφτιὰς κι' ὁ Κίτσος ὁ τσοφορᾶ ἡ λυγερόκορμη Χρυσούλα τὸ γιορτάνι της
(πάνος...
τὴν κεντητή της τὴν ποδιά, τὸ πλουμιστὸ φουστάνι της,
ποὺ «ντούγκου-ντούγκ» βροντάει,
ποὺ μόνη της τὸ κέντησε καὶ τὶς καρδιές...κεντάει!...
Κι' ἀκοῦς σ' αὐτὴ τὴν ἑορτή, σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι,
τὸν Χρῆστο ἢ τὸν Ἀργύρη,
τ' ἀγύριστο κεφάλι του μπροστὰ της νὰχη γείρη
καὶ νὰ τῆς λέη: «Χρύσω μου, Χρυσούλα καὶ Χρυσῆ μου,
ποὺ τὴ ζωή μου, ἄσπλαχνη, μοῦ πῆρες τὴ μισή μου,
μὴ μοῦ τὴν πάρης ὅλη
καὶ σκέψου, πεισματάρα μου, καὶ συλλογίσου μόνο,
ὅτι γεννιέται ὁ Χριστὸς στῆς Βηθλεὲμ τὴν πόλι,
μὰ δὲν γεννιέται, ἀλλοίμονο, κι' ὁ Χρῆστος κάθε χρόνο!...».

Εἰκονογράφησις
Μπ. Γαζδῆ

ὁ Εἰκονογράφος Σ. Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙ

ΕΝΑ τηλεφώνημα στὸ σπίτι τοῦ 'Αχιλλέα 'Αποστόλου, σὲ ὥρα ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς, ἀναστάτωσε κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφό του Μανώλη. "Ηταν περασμένα μεσάνυχτα, παραμονὴ Χριστουγέννων τοῦ 1942. Ψιλοχιόνιζε καὶ στὰ παράθυρα λυσσομανοῦσε ὁ παγωμένος βοριᾶς. Τὰ δύο ἀδέλφια ἀνῆκαν στὴν «Α. Φόρς 133». 'Απὸ τὸν πρῶτο μῆνα τῆς Κατοχῆς εἶχαν φύγει γιὰ τὴν Μ. 'Ανατολὴ καὶ γύρισαν πίσω μαζὶ μὲ δύο "Αγγλους, γιὰ νὰ ὀργανώσουν δίκτυο πληροφοριῶν καὶ σαμποτάζ. 'Αλλὰ δὲν εἶχε περάσει οὔτε μιὰ βδομάδα κι' οἱ δυὸ Βρεταννοὶ πιάστηκαν τυχαῖα ἀπὸ ἕνα γερμανικὸ μπλόκο, κοντὰ στὰ Πατήσια. 'Η ταυτότης τους βέβαια, ἀπεκαλύφθη γρήγορα κι' ἡ Γκεστάπο, ποὺ δὲν ἔλπιζε νὰ συλλάβη τέτοιου εἴδους «λαυράκια», τοὺς ἔρριξε στὰ πιὸ ἀπάνθρωπα μαρτύρια γιὰ νὰ ὁμολογήσουν μὲ ποιὸν τρόπο ἔφτασαν στὴν 'Ελλάδα καὶ ποιοὶ τοὺς ἔκρυψαν.

Οἱ "Αγγλοι ὅμως, ἦταν παλληκάρια καὶ ἄνθεξαν. Δὲν ἔδωσαν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους, ὥσπου ἀπελπίστηκαν οἱ Γερμανοὶ καὶ τοὺς ἔκλεισαν προσωρινὰ στὶς φυλακὲς τοῦ 'Αβέρωφ, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς στείλουν ἀργότερα στὴ Γερμανία καὶ νὰ τοὺς δικάσουν ἐκεῖ. Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἀδελφοὶ 'Αποστόλου, δὲν ἤξεραν τί συνέβαινε, γιατὶ δὲν εἶχαν μάθει τὴ σύλληψι τῶν δύο φίλων τους. "Οταν ὅμως εἶδαν πὼς οἱ τελευταῖοι εἶχαν ἐξαφανιστῆ, ἀρχισαν ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν τύχη τους. 'Ο 'Αχιλλέας 'Αποστόλου ἐπικοινώνησε ἀμέσως μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ 'Αργύρη Βαρβαγιάννη —μέλος τῆς ὀργανώσεως— ποὺ ἔκρυβε τὸν ἀσύρματο στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ 'Εστιάδων 12. 'Ο Βαρβαγιάννης ἦταν ἄνθρωπος ποὺ δὲν τρόμαζε εὔκολα. 'Αλλὰ μόλις ἄκουσε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Φρὲντ Λάγκλεϊ καὶ τοῦ Ρέλλυ Χάστον — τῶν δύο Βρεταννῶν συνεργατῶν τους δηλαδὴ — ἀνησύχησε σὲ ἀφάνταστο βαθμό.

— Πρέπει νὰ ἐξαφανιστοῦμε ἀμέσως, 'Αχιλλέα! εἶπε στὸ φίλο του. Οἱ "Αγγλοι γνώριζουν τὰ σπίτια μας. Κι' ἂν τοὺς ἔπιασαν οἱ Γερμανοί, ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ μαρτυρήσουν. Δὲν μὲ νοιάζει τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ὅσο γι' αὐτὸν τὸν ἀσύρματο, ποὺ μᾶς εἶναι πολύτιμος. "Αν τὸν χάσουμε, χάσαμε καὶ τὴν ἐπαφή μας μὲ τὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. 'Ανατολῆς...

'Ο 'Αποστόλου συμφώνησε μὲ τὸν Βαρβαγιάννη καὶ χωρὶς ἄλλη ἀργοπορία, ἐξαφάνισαν ὅ,τι ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα, πῆραν τὸ μηχάνημα καὶ κόβοντας ἀνάμεσα σὲ στενοσόκακα, ἔφτασαν ἐπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα στὸ Μοσχάτο, στὴν ὁδὸ Λεωνίδου. 'Εκεῖ ἔμενε ἕνα ἀλλο παλληκάρι, ὁ ἠλεκτρομηχανικὸς Γιάγκος Ράττης, ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Βαρβαγιάννη. Δὲν ἀνῆκε στὴν ὀργάνωσί τους, γιατὶ ἦταν ἀνάπηρος τοῦ 'Αλβανικοῦ κι' εἶχε κομμένα τὰ πόδια του ἀπ' τὸ γόνατο. Μὰ δέχτηκε εὐχαρίστως νὰ κρύψη κι' αὐτοὺς καὶ τὸν πομπό. Μόλις δὲ ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ καὶ ἡσύχασαν κάπως, ἄρχισαν τὶς ἀναζητήσεις τους γιὰ τοὺς "Αγγλους. Οἱ προσπάθειές τους ὅμως πῆγαν χαμένες. Κανεὶς ἀπ' ὅσους ρώτησαν δὲν ἤξερε τίποτα. Κι' ἐπειδὴ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔκαναν καμμιὰ ἐξόρμησι στὰ σπίτια τους, ἄρχισαν ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴ σύλληψί τους. 'Ο 'Αχιλλέας 'Αποστόλου ὅμως εἶχε διαφορετικὴ γνώμη.

— Τοὺς ἔπιασαν ὁπωσδήποτε, εἶπε. "Αν ἡ Γκεστάπο δὲν πῆγε στὸ σπίτι μας, αὐτὸ σημαίνει πὼς οἱ φίλοι μας δὲν ὡμολόγησαν.

Ὡστόσο οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς ἐλπίδα. 'Ο Βαρβαγιάννης ἀποφάσισε τότε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Γιῶργο Δρακόπουλο, στὴν ὁδὸ 'Ασκληπιοῦ 63α, ποὺ ἤξερε ὅτι εἶχε ἐπαφὴ μὲ μιὰ ἄλλη συμμαχικὴ ὀργάνωσι, τὴ «0,33». 'Από πολλὰ χρόνια, ὁ Δρακόπουλος ἦταν ὑπάλληλος τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας. 'Η γυναῖκα του ἦταν Γερμανίδα, μὰ γνωστὴ ἀντιναζιστικὴ. 'Ο τολμηρὸς αὐτὸς γέροντας, ποὺ δὲν λογάριαζε κανένα κίνδυνο χάρις στὶς παλιὲς σχέσεις του, ποὺ εἶχε ἀπὸ τότε, κατόρθωνε νὰ συγκεντρώνη διάφορες πολύτιμες πληροφορίες καὶ νὰ τὶς διοχετεύη στὴν ὀργάνωσί του, ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα της στὴν ὁδὸ Ἐμμ. Μπενάκη 40. 'Ο Βαρβαγιάννης λοιπόν, ἔμαθε ἀπὸ τὸ Δρακόπουλο τὰ πάντα γιὰ τοὺς "Αγγλους.

— Τοὺς ἔπιασαν στὰ Πατήσια ἐντελῶς τυχαῖα, τοῦ εἶπε. Τοὺς βασάνισαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο, μὰ δὲν ἔβγαλαν λέξι. Τώρα τοὺς ἔχουν στοῦ «'Αβέρωφ». 'Επρόκειτο νὰ τοὺς μεταφέρουν στὸ Βερολῖνο γιὰ νὰ τοὺς δικάσουν. "Αλλαξαν ὅμως γνώμη καὶ θὰ τοὺς δικάσουν ἐδῶ. 'Η μέρα τῆς δίκης τους ὡρίστηκε γιὰ τὰ Χριστούγεννα, στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ». Τὴν ἴδια μέρα θὰ δικάσουν καὶ τὸν ἀεροπόρο Κώστα Περρίκο, ποὺ ἀνατίναξε τὴν «Ε ΣΠΟ»...

'Επιτέλους, τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τῶν δύο "Αγγλων εἶχε λυθῆ. Γρήγορα ξαναγύρισε στοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε τὰ καθέκαστα. Λυπήθηκαν στὴν ἀρχή, μὰ σκέφτηκαν πὼς ὑπῆρχε πιθανότητα νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ δραπετεύσουν. Στὶς φυλακὲς 'Αβέρωφ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς "Ελληνες δεσμοφύλακες, ποὺ ἦταν ὅλοι σχεδὸν δικοί τους, εἶχαν καὶ τὸν Γερμανὸ ἀνθυπολοχαγὸ Βέρνερ Λόχ, ἕνα παλληκάρι ἀπὸ τὴ Δρέσδη, ποὺ μισοῦσε τὸν πόλεμο καὶ τὸν Χίτλερ. "Ηταν καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας κι' εἶχε σπουδάσει στὸ Καΐμπριτζ. 'Αγαποῦσε λοιπὸν τοὺς "Αγγλους, μὰ ἡ μοῖρα τὸν ἔριξε σὲ ἀντίθετο στρατόπεδο. 'Ωστόσο εἶχε συνδεθῆ στενὰ μὲ τὸ Μανώλη 'Αποστόλου, ποὺ σπούδαζε κι' αὐτὸς φιλοσοφία. Καὶ σιγὰ-σιγὰ εἶχαν ἀρχίσει τὶς... ἐκμυστηρεύσεις.

'Ο Λόχ ἦταν πρόθυμος νὰ λιποτακτήση ἀπὸ τὸ στρατό, ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ κρυφτῆ ἢ νὰ φύγη γιὰ τὴ Μ. 'Ανατολή. "Οταν ὁ 'Αποστόλου διεπίστωσε τὴν εἰλικρίνειά του, τοῦ εἶπε πὼς αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν στείλη στὴν 'Αἴγυπτο, γιατὶ ἀνῆκε σὲ συμμαχικὴ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας. 'Αλλὰ γιατὶ νὰ ἔφευγε, ἐφ' ὅσον μποροῦσε νὰ παραμείνη στὴ θέσι του; "Αν ἀγαποῦσε τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου —ὅπως ἔλεγε— κισμένος, ποὺ περίμεναν ρυιμένοι στὰ σίδερα ἕνα λόγο παρηγοριᾶς, ἕνα σημείωμα ἀπὸ κάποιο σύντροφο, μιὰ λέξι τέλος, ἀπὸ ἕναν δικό τους. 'Ο Λόχ βέβαι ξαφνιάστηκε διόλου ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ 'Αποστόλου. 'Ακουγε μονάχα μὲ προσοχή. "Υστερα γύρισε στὸ φίλο του.

— "Εχεις δίκιο, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μείνω στὴ θέσι μου. Σὲ παρακαλῶ μόνο, μὴ μοῦ πῆς σὲ ποιὰ ὀργάνωσι ἀνήκεις καὶ μὲ ποιούς συνεργάζεσαι. Δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτα. Πάντως εἶμαι στὴ διάθεσί σου γιὰ ὁ,τι θελήσης. Φτάνει νὰ μπορῶ νὰ τὸ κάνω...

Μ' αὐτὴ τὴν ὁπόσχεσι τοῦ Λόχ, χώρισαν. Μὰ εἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς καὶ ὁ 'Αποστόλου δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ ζητήση καμμιὰ χάρι. Τώρα ὅμως ποὺ ἔμαθαν ποῦ βρίσκονταν οἱ "Αγγλοι, σκέφτηκαν πὼς ἦταν καιρὸς νὰ τὸν ἐνοχλήσουν. 'Ο Γερμανὸς ὅμως, ὅταν πῆγε ὁ Μανώλης 'Αποστόλου νὰ τὸν βρῆ, δὲν ἦταν ἐκεῖ. Κάποιος δεσμοφύλακας τὸν πληροφόρησε πὼς ἦταν ἄρρωστος κάπου μιὰ βδομάδα τώρα. 'Ωστόσο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν εἰδοποιήση καταλλήλως, γιατὶ ἦταν καλὸ δικός του φίλος. 'Ο "Ελληνας τοῦ ἔγραψε τότε ἕνα ἁπλὸ σημείωμα καὶ τοῦ εὐχόταν περαστικά. Τίποτ' ἄλλο. 'Αλλὰ ὁ Γερμανὸς μόλις πῆρε τὸ σημείωμα στὰ χέρια του, κατάλαβε πὼς ὁ 'Αποστόλου τὸν ζητοῦσε γιὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν συζητήσει ἄλλοτε. 'Ο γιατρὸς ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ σηκωθῆ κι' ἔτσι τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ γίνωνται κάπως δύσκολα. Οἱ μέρες περνοῦσαν ἀπρακτες. Τὰ Χριστούγεννα ἔφταναν. Καὶ ἡ δίκη τῶν "Αγγλων θὰ γινόταν ὁπωσδήποτε, σύμφωνα μὲ δεύτερη πληροφορία ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Γεώργιος Δρακόπουλος.

'Επὶ τέλους, στὶς 18 Δεκεμβρίου, ὁ Λόχ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ πῆγε μόνος του νὰ συναντήση τὸ Μανώλη 'Αποστόλου. 'Ο τελευταῖος τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα κι' ὁ Γερμανὸς ὑποσχέθηκε νὰ ἐνεργήση ὅσο καλύτερα προποροῦσε. 'Η ἀπόδρασι τῶν "Αγγλων ἔρριξε μέσα τὸ σημείωμα καὶ τὸ ξανάκλεισε πάλι. Κανεὶς δὲν τὸν πῆρε εἴδησι. "Ετσι ὅταν σὲ λίγο ξαναπέρασε πάλι ἀπὸ ἐκεῖ, πῆρε τὴν ἀπάντησι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. 'Η δουλειὰ εἶχε τελειώσει μὲ τὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο καὶ ὁ Γερμανὸς αἰσθάνθηκε μιὰ παράξενη συγκίνησι γιὰ τὸ κατόρθωμά του. "Αρχισε νὰ πιστεύη πὼς ἡ ζωὴ ἦταν ὡραία, ὅταν τὴν διακινδύνευε κανεὶς γιὰ ἀγαθοεργὲς πράξεις. Καὶ τὴν ἐπομένη, ποὺ συναντήθηκε μὲ τὸν 'Αποστόλου, ἦταν ὅλος χαρά. Τὸ σημείωμα τῶν "Αγγλων ἦταν γεμάτο εὐχαριστίες καὶ τελείωνε μὲ τὰ συγκινητικὰ αὐτὰ λόγια : «"Οταν θὰ γεννιέται ὁ Χριστός, ἐμεῖς ἴσως νὰ πεθαίνουμε. Δὲν ἔχει σημασία. Εἶναι γλυκὸς ὁ θάνατος ὅταν πεθαίνη κανεὶς γιὰ ἕνα ἱερὸ σκοπό. "Αν ἡ προσπάθειά σας νὰ μᾶς ἐλευθερώσετε ἀποτύχη, μὴ λυπηθῆτε. 'Εσεῖς νὰ συνεχίσετε. Ζήτω ἡ 'Αγγλία! Ζήτω ἡ 'Ελλάδα!»

Μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ 'Αποστόλου, ἐξήγησε στὸ Λὸχ αὐτὰ ποὺ διάβασε. 'Ο νεαρὸς Γερμανός, χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, ὑποσχέθηκε τότε ὅτι θὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ τοὺς βοηθήση νὰ δραπετεύσουν.

— "Αν δὲν τὰ καταφέρω, θ' αὐτοκτονήσω! πρόσθεσε. Καὶ πίστεψε πὼς ἀγαπῶ τὴ ζωή μου, Μανώλη. Τέτοιες μέρες μάλιστα, Χριστουγεννιάτικες, γίνομαι σὰν μικρὸ παιδί. Αὐτὸ σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ καταλάβης ὅτι θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ τοὺς βγάλω ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Θὰ εἶναι τὸ δῶρο μου καὶ τὸ δῶρο σας, γιὰ τὶς γιορτές...

Συμφώνησαν πάλι νὰ συναντηθοῦν τὴν ἐπομένη καὶ χώρισαν. 'Ο 'Αποστόλου τράβηξε χαρούμενος νὰ βρῆ τοὺς φίλους του καὶ νὰ τοὺς πῆ τὰ εὐχάριστα νέα. Τοὺς βρῆκε πράγματι νὰ τὸν περιμένουν ἀνυπόμονα. "Οταν διάβασαν τὸ σημείωμα τῶν "Αγγλων κι' ἄκουσαν τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Γερμανός, πῆγε ἡ καρδιὰ στὴ θέσι τους. Τὰ δυὸ ἀδέλφια, ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κρύβωνται περισσότερο, ἀφοῦ κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε προδώσει. Σ' αὐτὸ συνεφώνησε κι' ὁ 'Αργύρης Βαρβαγιάννης. Μόνο τὸν ἀσύρματο δὲν θὰ ἔπαιρναν μαζί τους, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό. Θὰ τὸν ἄφηναν στὸ σπίτι τοῦ Γιάγκου Ράπτη καὶ θὰ πήγαιναν μέρα παρὰ μέρα ἐκεῖ γιὰ νὰ στέλνουν τὸ πληροφοριακό τους δελτίο στὸν προορισμό του. Τὴν ἐπομένη ὅμως, ὁ Βέρνερ Λὸχ δὲν πῆγε στὸ ραντεβοῦ του καὶ πέρασαν ἄλλες τρεῖς μέρες χωρὶς ὁ Μανώλης 'Αποστόλου νὰ κατωρθώση νὰ τὸν δῆ. Τὸ μαρτύριο τῆς ἀναμονῆς ξανάρχισε.

— Κάτι πρέπει νὰ συμβαίνη στὸ Γερμανό, εἶπε ὁ Βαρβαγιάννης. Εἶσαι βέβαιος, Μανώλη, γι' αὐτόν; Μήπως εἶναι κανένας πράκτορας τῆς Γκεστάπο;

— Τὸ σκέφτηκα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος συλλογισμένος. "Αν ἦταν ὅμως πράκτορας, τί περιμένει καὶ δὲν μᾶς συλλαμβάνει; Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ παρακολουθήση καὶ νὰ μάθη ποῦ μένω μαζὶ μὲ σᾶς. 'Ωστόσο αὔριο πιὰ θὰ ξεκαθαρίσω τὴν ὑπόθεσι...

— Μὲ ποιὸν τρόπο; ρώτησε ὁ ἀδελφός του.

— Μὴν ἀνησυχῆς. 'Αχιλλέα. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ πάω πάλι στοῦ «'Αβέρωφ» γιὰ τὸν Λόχ. Μπορεῖ νὰ εἶνε δικαιολογημένος, ποὺ ἐξαφανίστηκε.

Πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ 'Αποστόλου τράβηξε γιὰ τὶς φυλακές. 'Η σκλαβωμένη 'Αθήνα περνοῦσε τὶς πιὸ σκοτεινὲς ὧρες της. Τίποτε δὲν πρόδιυε πὼς πλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα. Κι' ἂν τώρα ἄκουγε κανεὶς καμμιὰ παιδικὴ φωνή, δὲν ἦταν χαρούμενη, ὅπως ἄλλοτε. Τώρα τὰ γέλια καὶ τὰ παιχνίδια εἶχαν μεταβληθῆ σὲ κλάμματα καὶ σὲ θρήνους. Τώρα οἱ φωνὲς ἔλεγαν «πεινῶ» καὶ τὰ παιδιὰ ἔπεφταν ξεψυχισμένα στοὺς δρόμους γιὰ νὰ μὴ σηκωθοῦν ποτὲ πιά. 'Ο 'Αποστόλου βρῆκε τὸ φίλο του τὸ δεσμοφύλακα καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἦταν μέσα ὁ Λόχ.

— Ἐδῶ εἶνε κι' ἂν θέλης μπορῶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Αὐτὴν τὴ στιγμὴ βρίσκεται ὁλομόναχος σχεδὸν στὰ γραφεῖα τῶν φυλακῶν. "Ολοι οἱ ἄλλοι, ἀκόμη κι' ὁ διοικητής, ἑτοιμάζονται νὰ γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα. Πρόκειται νὰ στολίσουν ἕνα θεώρατο ἔλατο...

'Ο 'Αποστόλου ἔσφιξε τὰ δόντια του κι' εἶπε στὸ δεσμοφύλακα νὰ εἰδοποιήση τὸ Λὸχ ὅτι τὸν περίμενε. Μὰ ἡ ἀπάντησι ποὺ τοῦ ἔφερε σὲ λίγο ἐκεῖνος, ἦταν ἀρνητική. 'Ο Γερμανὸς τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν τὸν... ξαναενοχλήση. 'Ο "Ελληνας αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι του. 'Η ἀγανάκτησι τὸν ἔπνιγε. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνη σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι. 'Απελπισμένος ξαναγύρισε στοὺς φίλους του καὶ χωρὶς νὰ τοὺς πῆ λέξι, ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ δυό του χέρια.

— Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίδα, τοὺς εἶπε. 'Ο Γερμανὸς δὲν θέλησε οὔτε κἂν νὰ μὲ δεχθῆ. Φαίνεται πὼς τρόμαξε καὶ ἄλλαξε γνώμη...

— Μποροῦσε ὅμως νὰ μᾶς εἰδοποιήση. Θὰ ἐνεργοῦσαμε μὲ ἄλλον τρόπο. 'Ενῶ τώρα δὲν μᾶς μένει καιρός. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ δικασθοῦν στὸν «Παρνασσό»...

"Ετσι πέρασε ἡ νύχτα καὶ ἡ ἄλλη μέρα χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, κατὰ τὶς ἑννέα τὸ πρωῒ, πῆγε ὁ Βαρβαγιάννης στὸ σπίτι τοῦ Μοσχάτου, ποὺ εἶχαν τὸν ἀσύρματό τους καὶ ἐπικοινώνησε μὲ τὸ στρατηγεῖο. Τοῦ ἀνήγγειλε τότε πὼς, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν, δὲν κατώρθωσαν ἀπολύτως τίποτα. 'Ο Λάγκλεϊ καὶ ὁ Χάστον θὰ δικαζόντουσαν τὴν ἐπομένη χωρὶς ἀναβολή. Καὶ ἡ καταδίκη τους σὲ θάνατο ἦταν βεβαία, γιατὶ πρόεδρος τοῦ στρατοδικείου εἶχε ὁρισθῆ ὁ φοβερὸς συνταγματάρχης Τόμας Λίντερ, ποὺ κανεὶς δὲν γλύτωνε σὰν ἔπεφτε στὰ χέρια του. Τὸ στρατηγεῖο ὡστόσο τοὺς ἔδωσε θάρρος, τοὺς εὐχήθηκε «καλὴ τύχη καὶ καλὰ Χριστούγεννα», καὶ διέκοψε τὴν ἐκπομπή του. Οὔτε ἐντολὲς ἔδωσε τοῦ Βαρβαγιάννη, οὔτε τίποτα ἄλλο. 'Ο "Ελληνας ἀξιωματικὸς αἰσθάνθηκε ἕνα κόμπο στὸ λαιμό του κι' ἕνα βαθὺ μίσος γιὰ τὸ Βέρνερ Λόχ.

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ὁ νεαρὸς Γερμανὸς δὲν σκεφτόταν τὸ ἴδιο. 'Απὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὸν 'Αποστόλου, στὸ μυαλό του εἶχε καρφωθῆ μιὰ παράτολμη ἰδέα : Νὰ σώση ὁπωσδήποτε τοὺς δύο "Αγγλους. Κανένα ὅμως συγκεριμένο σχέδιο δὲν εἶχε ἀκόμη. 'Αλλὰ κάτι θὰ εὑρισκε ἢ τοὐλάχιστον ἔπρεπε νὰ βρῆ. Εἶχε ὁρκιστῆ πὼς θ' αὐτοκτονοῦσε σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ τοὺς ἐλευθερώση. Κι' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κρατήση τὸν ὅρκο του σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Τὴν ἐπομένη δὲν πῆγε στὸ ραντεβοῦ, ποὺ εἶχε μὲ τὸν 'Αποστόλου, γιατὶ ἤθελε νὰ βρίσκεται διαρκῶς μέσα στὰ γραφεῖα τῶν φυλακῶν. Παρακολουθοῦσε καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι τῶν συναδέλφων του. "Επειτα ἔγραψε ἕνα σημείωμα καὶ τὸ ἔρριξε στοὺς "Αγγλους ἀπὸ τὸ παραθυράκι, ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορά. Στὸ σημείωμα αὐτὸ τοὺς ἔγραφε νὰ εἶναι ἕτοιμοι. 'Από στιγμὴ σὲ στιγμή, μποροῦσε ν' ἀνοίξη τὸ κελλὶ τους καὶ νὰ τοὺς πάρη νὰ φύγουνε.

'Ο Λάγκλεϊ, ποὺ ἤξερε καλὰ τὰ γερμανικά, ἔτριψε τὰ μάτια του ἀπὸ ἔκπληξι. Δὲν περίμεναν πιὰ καμμιὰ ἐξωτερικὴ βοήθεια κι' ἦταν βέβαιοι γιὰ τὸ χαμό τους. Καὶ τώρα, «ἀπὸ ἕνας Γερμανὸς ἀνθυπολοχαγός, τοὺς ἔγραφε νὰ εἶναι ἕτοιμοι. Μήπως ὅλ' αὐτὰ ἦταν κανένα Χριστουγεννιάτικο ὄνειρο;

— Σὰν ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται, εἶπε στὸ σύντροφό του. Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μᾶς βγάλη ἀπὸ δῶ μέσα; Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ κανέναν τρελλό, ποὺ θέλει νὰ παίξη μὲ τὴ δυστυχία μας...

— Δὲν ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε ὁ Χάστον. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες μᾶς ἔστειλε ἕνα σημείωμα τοῦ 'Αποστόλου, ποὺ μᾶς ἔγραφε τὰ ἴδια σχεδὸν πράγματα. "Ας κάνουμε ὑπομονή, λοιπόν. Οἱ φίλοι μας οἱ "Ελληνες ἀγρυπνοῦν γιὰ μᾶς...

"Οταν ὁ δεσμοφύλακας τοῦ πῆγε τὸ μήνυμα πὼς ὁ 'Αποστόλου τὸν περίμενε γιὰ νὰ τοῦ μιλήση, ὁ Λὸχ ἀρνήθηκε, ὅπως εἴδαμε, νὰ τὸν συναντήση γιὰ δυὸ λόγους : 'Ο πρῶτος ἦταν ὅτι, δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῆ κανεὶς νὰ κουβεντιάζη μὲ "Ελληνα, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ ὑποσχέθηκε. Καὶ δεύτερο, δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη πρὸς τὸ παρὸν τίποτε ὁ 'Αποστόλου γιὰ τὶς ἐνέργειές του. Καλύτερα νὰ νόμιζε πὼς εἶχε φοβηθῆ καὶ πὼς ἐγκατέλειψε τὴ δουλειά. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴν τὸν «ἐξανανοχλήσ...». Βέβαια, αἰσθανόταν τύψεις γιὰ ὅλ' αὐτά. "Ηξερε ὅτι ὁ φίλος του θ' ἀγωνιοῦσε γιὰ τὴν τύχη τῶν Βρεταννῶν. Μὰ ἂν κατόρθωνε νὰ τοὺς γλυτώση, θὰ τὸν ἀποζημίωνε μιὰ καὶ καλή. 'Από τὴν παραμονὴ ἀκόμη τῶν Χριστουγέννων, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀρχίσει τὸ... γλέντι. Οἱ φρουροὶ βρισκόντουσαν ὁλοι στὰ «πόστα» τους, μὰ κάθε τόσο ἔβαζαν κάποιον ἄλλον στὴ θέσι τους καὶ πήγαιναν στὴν καντίνα νὰ πιοῦν κανένα ποτῆρι μαυροδάφνη. Τὸ κρὺο ἦταν δυνατὸ καὶ ὅσο βράδιαζε, τόσο καὶ περισσότερο μεγάλωνε. "Υστερα ἄρχισε ἕνα ψιλὸ πυκνὸ χιόνι. Κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, φρουροὶ καὶ προσωπικὸ τῶν φυλακῶν, ἦταν σχεδὸν ὅλοι τους μεθυσμένοι.

Μόνο ὁ Βέρνερ Λὸχ ἦταν ἀμέτοχος σὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸν παντοῦρλιασμό. "Ακουγε τὰ βογγητὰ τῶν κρατουμένων καὶ πότε-πότε καμμιὰ χριστουγεννιάτικη ψαλμῳδία κι' αἰσθανόταν πάλι τὴ συγκίνησι νὰ τὸν πνίγη. "Αν ἦταν στὸ χέρι του, θ' ἄνοιγε ὅλα μαζὶ τὰ κελλιὰ καὶ θὰ τοὺς ἄφηνε νὰ φύγουν, νὰ γυρίσουν τέτοια μέρα στὰ σπίτια τους, κοντὰ στοὺς δικούς τους. Καὶ καθὼς περνοῦσε ἡ ὥρα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κάνη τίποτε, ὁ γιόταν ἄλλος ἄνθρωπος. Σιγὰ-σιγὰ ἔφυγε ἡ ἀπόφασι τοῦ αὐτὴ δὲν εἶχε πολλὲς νὰ δράση. "Ηξερε πὼς ἡ ἀπόφασί του αὐτὴ δὲν εἶχε πολλὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Μὰ θὰ τἀπαιζε ὅλα γιὰ ὅλα κι' ὁ Θεὸς βοηθός. "Ηταν ἀχεδὸν μεσάνυχτα, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κι' ἀνέβηκε στὸ δεύτερο ὄροφο τῶν φυλακῶν. "Ακουγε τὶς φωνὲς τῶν συναδέλφων του ἀπὸ κάτω νὰ τραγουδοῦν καὶ ν' ἀστειεύωνται κι' αὐτὸ τοῦ ἔδινε θάρρος νὰ προχωρήση. Στὰ χέρια του κρατοῦσε δυὸ γερμανικὲς στολὲς καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ κρου διαδρόμου. "Ηταν ἕνα κελλὶ στὴν ἄκρη σχεδὸν τοῦ στενόμαρκου διαδρόμου.

'Ο Λὸχ παρατήρησε πὼς κανένας δεσμοφύλακας ἢ φρουρὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ. 'Ακροπατώντας πέρασε ὅλο τὸ μισοσκότεινο διάδρομο, ἄνοιξε γρήγορα τὸ κελλί, μπῆκε μέσα κι' ἔκλεισε ἀθόρυβα πίσω του τὴν πόρτα. Τὸν εἶδαν οἱ "Αγγλοι ἐξαφνικὰ μπροστά τους καὶ πετάχτηκαν πάνω. 'Ο Γερμανὸς ὅμως τοὺς ἔκανε νόημα νὰ μὴ μιλήσουν καὶ τοὺς εἶπε νὰ ντυθοῦν γρήγορα τὰ ροῦχα ποὺ κρατοῦσε. Ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. "Οταν ἐτοιμάστηκαν καὶ οἱ δύο, ὁ Λὸχ ἄνοιξε πάλι μὲ τρόπο τὴν πόρτα καὶ κύτταξε ἔξω. Κανείς. Τοὺς ἔκανε νόημα νὰ βγοῦν, μπῆκε μπροστὰ καὶ ἀποφασιστικὰ πέρασαν τὸ διάδρομο κατέβηκαν τὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο βγῆκαν ἀπὸ τὴν αὐλόγυρο τῶν φυλακῶν, δίχως νὰ τοὺς προσέξη κανείς.

"Επειτα τηλεφώνησαν στὸν 'Αποστόλου πὼς σὲ λίγο θὰ ἔφταναν στὸ σπίτι του. Κι' ἀλήθεια, πρὶν περάση μιὰ ὥρα, βρισκόντουσαν στὸ σπίτι τοῦ 'Αποστόλου, ποὺ ἦταν μὲ τὸν ἀδελφό του. 'Η χαρὰ ὅλων εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Οἱ "Αγγλοι ἔσφιξαν ἀμίλητα τὸ χέρι τοῦ Γερμανοῦ. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ "Ελληνες ἐβλεπαν καὶ δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους.

— Σ' εὐχαριστοῦμε, Βέρνερ, τοῦ εἶπαν στὸ τέλος. Δὲν ξέρουμε πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσουμε!...

— Δὲν χρειάζονται εὐχαριστίες, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Αὐτὸς ποὺ γεννήθηκε ὁπόψε μ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὰ πιὸ εὐχάριστα καὶ πιὸ δυσάρεστα Χριστούγεννα μερικῶν ἀστέρων

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, θὰ γιορτάσουν κι' ἐφέτος μὲ χαρὰ καὶ εὐθυμία τὴ Γέννησι τοῦ Σωτῆρος. Ἀλλά, σὰν ἄνθρωποι κι' αὐτοί, μὲ χαρὲς καὶ λύπες, καλωσύνες καὶ κακίες, ἔχουν τὶς εὐχάριστες καὶ δυσάρεστες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους. Ποιὰ νὰ εἶναι, λοιπόν, τὰ πιὸ εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα Χριστούγεννά τους; "Ας ἀφίσουμε μερικοὺς ἀπ' τοὺς ἴδιους νὰ μᾶς τὸ εἰποῦν:

— Λατρεύω τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, λέει ἡ χαριτωμένη Γαλλίδα χορεύτρια καὶ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ Λέσλι Καρόν. Εἶναι οἱ πιὸ κατάλληλες ἡμέρες γιὰ νὰ χαρῇ κανεὶς τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Ἀπὸ τὰ λίγα Χριστούγεννα ποὺ πέρασα μέχρι τώρα ἐδῶ στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, ἀπὸ τότε ποὺ ἄφησα τὸ Παρίσι, ἕνα θὰ μοῦ μείνῃ πραγματικὰ ἀξέχαστο, τὸ περυσινό. Ἤμουν ἐδῶ μὲ τὸν ἄνδρα μου, τὸν Τζὼρτζ Χόρμελ, καὶ τὴν πεθερά μου. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ μοῦ εἶναι πολὺ ἀγαπητὰ ἀλλά, τί τὰ θέλετε, πολὺ θὰ ἤθελα, τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, νὰ εἶχα κοντά μου καὶ κάποιον ἀπ' τοὺς δικούς μου.

»Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, λοιπόν, μοῦ λέει ξαφνικὰ ἡ πεθερά μου, ὅτι, ἂν ἤθελα, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συνοδεύσῃ μέχρι τὸ Λὸς Ἄντζελες γιὰ νὰ δοῦμε τὴ χριστουγεννιάτικη κίνησι. Δέχθηκα καὶ σὲ λίγο ἤμαστε στὴν πόλι. Γυρίσαμε παντοῦ, εἶδα πολλὰ ἐθίμα ποὺ δὲν ἔχουμε ἐμεῖς οἱ Γάλλοι καὶ ἀμέσως μετά, εἶδα τὴν πεθερά μου νὰ μὲ ὁδηγῇ πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Χωρὶς νὰ φαντάζωμαι τὴν εὐχάριστη ἔκπληξι ποὺ μὲ περίμενε, πῆγα κι' ἐκεῖ. Ἀπάνω στὴν ὥρα, καταφθάνει ἡ ταχεῖα τῆς Ν. Ὑόρκης. Καθὼς κυττοῦσα τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ ἔβγαιναν σὲ μιὰ στιγμή, νόμισα ὅτι ὀνειρευόμουν. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, διέκρινα τὶς ἀγαπημένες μου μορφὲς τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας καὶ τῆς γιαγιᾶς μου! Εἶχαν ἔρθει εἰδικὰ ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ νὰ περάσουν τὰ Χριστούγεννα μαζί μου! Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου, θέλοντας νὰ μοῦ κάνῃ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι, δὲν μοῦ ἔδειξε τὸ τηλεγράφημά τους! Φαντάζεσθε τώρα τὴν ξαφνικὴ εὐτυχία ποὺ μὲ πλημμύρισε. Ἔκανα σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά μου! Ἀσφαλῶς, τόσο εὐτυχισμένα Χριστούγεννα, δὲν θὰ ξαναπεράσω ἴσως ποτέ!...».

★

— Τὸ 1942, ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα δυστυχισμένα Χριστούγεννα τῆς κατοχῆς, λέει ἡ διάσημη Γαλλίδα ἠθοποιὸς καὶ στὰρ Ἐντὶθ Φεγιέρ. Τὸ Παρίσι εἶχε χάσει πιὰ τὴν εὐθυμία του καὶ τὰ φῶτα του. Ἐξ αἰτίας, λοιπόν, τῆς κατοχῆς, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω γιὰ τὴν ἐπαρχία, ἐκεῖ ποὺ ἔμεναν οἱ γονεῖς μου. Παρὰ τοὺς αὐστηροὺς περιορισμούς, ἡ μητέρα μου εἶχε κατορθώσει νὰ κάνῃ μερικὲς προμήθειες. Τὸ ἴδιο εἶχα κατορθώσει κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ Παρίσι. Γιὰ ὅλα εἴχαμε προβλέψει καὶ τὸ μικρὸ χριστουγεννιάτικο σουπέ μας, προμηνύετο εὐχάριστο ὅσο τὸ δυνατόν. Γιὰ ὅλα εἴχαμε προβλέψει... ἐκτὸς ἀπ' τὸ ἐνδεχόμενο πὼς μπορούσαν οἱ Ναζὶ νὰ μᾶς κόψουν τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπ' τὶς 8 τῆς παραμονῆς. Ξαφνικά, τὸ σπίτι βυθίστηκε στὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι. Μάταια ὁ πατέρας προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ κάπως τὴν κατάστασι μὲ μιὰ δανεικὴ λάμπα πετρελαίου. Τὴν ἀνάψαμε, ἀλλὰ σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ βγάζῃ μαύρους καπνοὺς καὶ νὰ μυρίζῃ ἀφόρητα. Παρ' ὅλα αὐτά, καθήσαμε στὸ τραπέζι καὶ ἀναζητήσαμε τὸ δέμα μὲ τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχα φέρει ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἄφαντο τὸ δέμα! Μέσα στὸ σκοτάδι, κάποιος πεινασμένος εἶχε μπῆ σ' τὴν ἀνοιχτὴ κουζίνα κι' εἶχε πάρει ὁλόκληρο τὸ δέμα μὲ τὰ κρυα φαγητά, ἀκριβοπληρωμένα στὴ μαύρη ἀγορά. Ἀναγκαστικὰ περιωρισθήκαμε στὰ λίγα ποὺ εἶχαν οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ ὧρες πέρασαν ὅπως-ὅπως μέσα στὴν ἀποπνικτικὴ «καπνίλα» τῆς λάμπας. Περασμένα μεσάνυχτα, ἦρθε πάλι τὸ ρεῦμα καὶ ἡ χαρὰ φώτισε τὰ πρόσωπα ὅλων μας. Ξαφνικά, τὰ μάτια μου πέφτουν στὰ πρόσωπα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας καὶ βάζω τὶς φωνὲς ἀπὸ τὴ φρίκη! Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι, κυττάζοντας τὸ δικό μου πρόσωπο, βάζουν τὰ γέλια! Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα, ἡ καταραμένη ἐκείνη λάμπα, μᾶς εἶχε κάνει καὶ τοὺς τρεῖς... κατάμαυρους! Σὲ δυὸ μέρες, ξαναγύρισα στὸ Παρίσι. Τόσο δυσάρεστα καὶ κωμικὰ Χριστούγεννα δὲν εἶχα περάσει ποτὲ ἄλλοτε. Θυμᾶμαι ἀκόμη τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς Χριστουγέννων τοῦ 1943 καὶ ἀνατριχιάζω!»

★

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1948, λέει ὁ γνωστὸς Γάλλος ζεν-πρεμιὲ Ἄνρι Βιντάλ, μὲ βρήκαν στὴ Ρώμη, μαζὶ μὲ τὴν συμπαθέστατη σύζυγό μου, Μισὲλ Μοργκάν, γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Φαμπιόλα». Μετὰ τὴν νυκτερινὴ λειτουργία, εἶχα προσκαλέσει τὴν Μισὲλ νὰ σουπάρουμε μαζὶ στὸ διαμέρισμά μου. Ὅλα τὰ εἶχα τακτοποιήσει ὡραῖα τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο βράδυ: τὸ μικρὸ χιονισμένο ἔλατο μὲ τὰ λαμπερὰ στολίδια καὶ τὰ πολύχρωμα κεριά, μιὰ δυνατὴ φωτιὰ ἀπὸ κούτσουρα στὸ τζάκι, ἕνα πλούσιο δεῖπνο, κι' ἄλλα πολλά. Ἀκόμη καὶ ψεύτικο χιόνι στὰ παράθυρα εἶχα βάλει!

»Μόλις μπήκαμε στὸ δωμάτιο, ἔβαλα τὸ γραμμόφωνο. Ἀμέσως πλημμύρισαν τὸ δωμάτιο τὰ ὡραιότερα τραγούδια τῶν Ἐντὶθ Πιάφ, Ἶβ Μοντὰν καὶ Σάρλ Τρενέ. Ἡ Μισὲλ φαινόταν πολὺ εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία ζωγραφίστηκε ἀκόμη πιὸ ἔντονα στὸ ὅμορφο πρόσωπό της ὅταν καθήσαμε στὸ τραπέζι. Καθὼς πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πετσέτα της, μιὰ ὁλόχρυση πουντιέρα λεπτῆς τέχνης, κύλησε ἀπὸ μέσα κι' ἔμεινε στὰ χέρια της. Ἦταν τὸ δῶρο μου γιὰ τὰ Χριστούγεννα, ποὺ τὴν γέμισε ἄπειρη χαρά! Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀλησμόνητο βράδυ, ἀνταλλάξαμε καὶ τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων μας. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Μισὲλ ἦταν γυναῖκα μου πιά!... Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ θεωρῶ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1948, ὡς τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μου;...».

★

— Τὰ πιὸ δυσάρεστα Χριστούγεννα τῆς ζωῆς μου, εἶναι αὐτὰ ποὺ πέρασα τὸ 1945, λέει ὁ νέος καὶ συμπαθὴς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ Οὐίλλιαμ Χόλντεν. Καὶ ἀκοῦστε γιατί: Τὸ τέλος τοῦ ἔτους αὐτοῦ, μὲ βρῆκε νὰ ὑπηρετῶ στὸ στρατὸ ὡς πεζοναύτης, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἤμουν ἰδιαίτερα λυπημένος, γιατὶ αἰσθανόμουν ἀφόρητη μοναξιά, ἐνῶ στὸ σπίτι περίμεναν ἔστω κι' ἕνα τηλεφώνημα ἡ ἀγαπημένη μου Μπρέντα, τὰ δυὸ λατρευτά μου παιδιὰ καὶ ἡ μητέρα μου.

»Μαζὶ μὲ ἄλλους πεζοναύτες, πῆγα κι' ἐγὼ στὸ μοναδικὸ τηλέφωνο, ποὺ διέθετε ἡ ἀπομακρυσμένη μονάδα μου, γιὰ νὰ τηλεφωνήσω. Ἀλλά, ὅταν πλησίασα, βλέπω μιὰ οὐρὰ ἀπὸ συναδέλφους μήκους... ἑνὸς χιλιομέτρου καὶ πλέον, ποὺ περίμεναν καρτερικὰ τὴ σειρά τους. Μπῆκα κι' ἐγὼ στὴν οὐρά. Πέρασε μιὰ ὥρα, δυό, τρεῖς... Κάποτε πλησίασα ἐπὶ τέλους καὶ ἅρπαξα μὲ λαχτάρα τὸ ἀκουστικό. Ξαφνικά, ὅμως, ἄκουω μιὰ δυνατὴ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ νὰ λέῃ:

»— Λυποῦμαι πολύ, συνάδελφοι, ἀλλὰ τὸ τηλέφωνο ἔπαθε βλάβη ποὺ δὲν διορθώνεται ἀπόψε. Αὔριο πάλι, ἐδῶ εἴμαστε!

»Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μοῦ ἦρθαν δάκρυα στὰ μάτια ἐκείνη τὴ στιγμή. Ξαναγύρισα μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ στὸ θάλαμό μου καὶ τὼρριξα στὸν ὕπνο σάν... ἐλέφας! Τόσο λυπημένα Χριστούγεννα δὲν πέρασα καὶ δὲν θὰ ξαναπεράσω ποτὲ πιά!...». Ε. ETIEN

Ἡ Γαλλίδα στὰρ Ἐντὶθ Φεγιὲρ

Ὁ Ἀμερικανὸς στὰρ Οὐίλλιαμ Χόλντεν

Ἡ Λέσλι Καρόν

Ἡ Λέσλυ Καρόν.

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ὁ Φράνκ Σινάτρα συνόδευσε τὴν "Αβα Γκάρντνερ ὁ ἀεροδρόμιο τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἀπ' ὅπου ἡ δεύτερη ἔφυγε γιὰ τὴν Εὐρώπη. Τὸ ζευγάρι ἔχει οὐσιαστικὰ χωρίσει, ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφασι αὐτὴ εἶνε πιὸ ἀγαπημένο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἡ "Αβα δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ εἶχε ἀποκτήσει ἕνα παιδὶ μὲ τὸν Φράνκυ της, γιὰ νὰ τὸ ἔχῃ πάντοτε κοντά της καὶ νὰ τῆς τὸν θυμίζῃ. Στὸ μεταξὺ κυκλοφοροῦν φῆμες ὅτι ὁ Φράνκ Σινάτρα εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ντέμπορα Κέρ, ἐνῶ ἡ "Αβα δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Πήτερ Λώφορντ.

★ Ἡ Μαρτὶν Καρόλ, ποὺ μόλις γύρισε ἀπὸ τὴν ἐρμανία, δήλωσε ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔκαναν πολὺ ψυχρὴ ὑποδοχὴ στὸ Σινεμασκόπ. Ἡ ἰδία ἀπεκάλυψε ὅτι ἕνας Γερμανὸς ἀνάπηρος τοῦ τελευταίου πολέμου περίμενε δυόμισι ὧρες στὴν οὐρὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα αὐτόγραφό της.

★ Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ συμφιλιώθηκε μὲ τὴν γυναῖκα του, ὕστερα ἀπὸ πολύμηνη διάστασι, καὶ ξαναφόρεσε τὴ βέρα του!...

★ Ἡ Τζέην Πάουελ παρηγορήθηκε πολὺ γρήγορα γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς καρδιᾶς τοῦ Τζὴν Νέλσον. Ὑπάρχει στὴ μέση ἕνας ἄλλος, τῆς παρηγοριᾶς, ποὺ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὀνομάζεται Πάτ Νέρνεϋ.

★ Ὁ Ρίτσαρντ Γκρὴν καὶ ἡ Πατρίτσια Μεντίνα, ποὺ εἶχαν χωρίσει πρὸ καιροῦ ἀνεκάλυψαν ξαφνικὰ πὼς ἡ συμβίωσίς τους δὲν ἦταν κόλασις, ὅπως πίστευαν τότε, καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ ξανασμίξουν.

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἀνακάλυψε ὅτι ὁ "Αλαν Λάντ ἔχει ἐκτὸς ἀπὸ φοβερὴ γροθιὰ καὶ μιὰ πολὺ γλυκειά... φωνή. Τοῦ ἀνέθεσε, λοιπόν, ἕνα ρόλο σ' ἕνα μουσικοχορευτικὸ φίλμ στὸ ὁποῖο θὰ ἔχῃ γιὰ παρτενὲρ τὴν Ντόρις Νταίη. Τὰ τέσσερα τραγούδια, ποὺ τραγουδάει ὁ "Αλαν στὸ φίλμ αὐτὸ ἠχογραφήθηκαν σὲ δίσκους, ποὺ γνωρίζουν στὴν Ἀμερικὴ μιὰ ἐπιτυχία ποὺ θὰ τὴ ζήλευε κι' αὐτὸς ὁ Φράνκ Σινάτρα.

★ Πολλὰ γυναικεῖα ματάκια τῆς Εὐρώπης δάκρυσαν μαθαίνοντας πὼς ὁ Κὶρκ Ντάγκλας ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ.

★ Γιὰ νὰ ἔχῃ τὸν σύζυγό της Ζὰκ Μπερζεράκ γιὰ παρτεναὶρ στὸ προσεχὲς της φίλμ, ποὺ θὰ γυρισθῇ στὸ Λονδῖνο, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ μεγάλες ὑποχωρήσεις εἰς βάρος τῆς ἀμοιβῆς της.

★ Ἡ Ἴβὸν Σανσὸν τραυμάτισε ἐσχάτως μὲ τὴν πολυτελέστατη «Ἄλφα-Ρομέο» της τὸν Τζιοβάννι Τομαζίνο, ἡλικίας 53 χρόνων. Μετέφερε, λοιπόν, ἀμέσως τὸν τραυματία μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο. Μόλις ἐκεῖνος συνῆλθε καὶ ἔμαθε ποιὰ τὸν εἶχε χτυπήσει, ἐζήτησε γιὰ μόνη ἀποζημίωσι ἕνα φιλί της. Ἡ Ἴβὸν εἶχε πέσει ἀπάνω σ' ἕνα θαυμαστή της!...

★ Ἡ Γκέλ Ράσσελ συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Σάντα Μόνικα, ἐπειδὴ ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό της μεθυσμένη.

★ Ὁ Ντέλ Ρόμπερτσον ἐξελέγη «τιμῆς ἕνεκεν», σεριφης τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἡ τιμὴ αὐτὴ γίνεται σὲ ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Ὁ ἴδιος τίτλος εἶχε ἀπονεμηθῇ πρὸ χρόνων στὸν Τὸμ Μίξ.

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἀπέκτησε ἐπὶ τέλους τὸ Μουσεῖο του καὶ τὸ ὀνόμασε «Ἱστόραμα». Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ πολύτιμα ἀποκτήματά του: Τὸ «σαρόνγκ» ποὺ φοροῦσε ἡ Ντόροθυ Λαμοὺρ στὸ πρῶτο της φίλμ «Καταιγίς». Ἕνα χορευτικὸ κοστοῦμι τῆς Βιρτζίνια Μάγιο. Ἡ πρώτη συσκευὴ ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ πρώτου του Μίκυ Μάους. Ἐφημερίδες ποὺ ἀναγγέλλουν τὸν θάνατο τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο κ.λ.π.

★ "Ενα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα ἀστέρια τῶν Παριζιάνων εἶνε, ἡ Λέσλυ Καρόν. Καλὴ χορεύτρια, ἡ μικρὴ Λέσλυ ἐξεκίνησε κάποτε μ' ἕνα γαλλικὸ μπαλέτο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ μιὰ τουρνὲ στὴν Ἀμερική. "Ενας παραγωγὸς τοῦ Χόλλυγουντ τὴν πρόσεξε ἐκεῖ καὶ τῆς ἄνέθεσε ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὸ φίλμ «"Ενας Ἀμερικανὸς στὸ Παρίσι». Τὸ φίλμ αὐτὸ ἔκανε τὴν Λέσλυ παγκοσμίως γνωστὴ καὶ τὴν καθιέρωσε ὡς στάρ. Τώρα οἱ Παριζιάνοι ἐπεφύλαξαν θερμὴ ὑποδοχὴ στὸ νέο της φίλμ «Λιλή», ποὺ τὴν παρουσιάζει ὡς ἀστέρι πρώτου μεγέθους.

★ Τὰ 40 χρόνια χτυποῦν ἀσχημα στὰ αὐτιὰ τῶν ἀνδρῶν, δεδομένου ὅτι ἀποτελοῦν συνήθως μιὰ σημαντικὴ καμπὴ στὴ ζωή τους. Ὁ Ζὰν Μαραί, ὅμως ποὺ γιόρτασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι τὴν 40ή ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, ἀπέδειξε ὅτι ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ σηκώνῃ στὴν πλάτη του 14.600 μέρες ζωῆς χωρὶς αὐτὸ νὰ μειώνῃ καθόλου τὴν γοητεία του, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰσιοδοξία του.

★ Κάτι ἤξερε ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα ὅταν ἑτοίμασε τὸ μικρὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο, ποὺ παίρνει μαζί της σὲ κάθε μετακίνησί της. Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία πληροφορία, θὰ περάσῃ τὰ Χριστούγεννα σὲ μιὰ ὄασι τῆς Σαχάρας, τὴν ὄασι Τογκούρτ, ὅπου γυρίζονται τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ νέου της φίλμ «Τὸ μεγάλο παιγνίδι». Κι' εἶναι δύσκολο νὰ βρῇ κανεὶς ἐκεῖ χριστουγεννιάτικο δέντρο.

★ Ἡ "Ιζα Μιράντα ἀγόρασε ἕνα μεγάλο διαμέρισμα στὴν ὁδὸ Πικὸ τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου ἀκοπεύει νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικά. Ἡ "Ιζα δήλωσε ὅτι θὰ μετατρέψῃ ἕνα μεγάλο σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της σὲ μιὰ αἴθουσα διοροθῆς ἐκθέσεως, στὴν ὁποία θὰ μπορῇ κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὶς 200 ἀρτιστοτεχνικὲς κοῦκλες ποὺ ἔχει φτιάξει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια.

★ Στὸ Μεξικό, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κηδείας τοῦ μεγάλου ἠθοποιοῦ καὶ τραγουδιστοῦ Χορχὲ Νεγκρέτε δυὸ νεαρὲς φανατικὲς θαυμάστριές του, ἡλικίας 21 καὶ 28 ἐτῶν ἀποπειράθηκαν ν' αὐτοκτονήσουν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΑΣΤΕΡΑΚΙΑ

Ἡ "Ανν Μπλάυθ τὤχει βάλε:
ὅπως λένε, «μυαμέτη»)
καὶ ζητᾶ καλὰ καὶ σῶνει
κι' ἐννοεῖ σὲ λίγα ἔτη,
τὸ ρεκὸρ νὰ καταρρίψῃ,
ὄχι τῆς ἠθοποιΐας,
ἀλλὰ τῆς... παιδοποιΐας!

★

Ἀλλά, μιὰ κι' ἐφ' ὅσον εἶναι
τέτοιος σιφουνας γυναίκα
καὶ μιὰ κι' εἶναι τέτοιο πρᾶ-
(για
τῆς ζωῆς ἰδανικο της,
γιὰ ποιὸ λόγο νὰ μὴν κάνῃ
ἑξη-ἑφτὰ παιδιὰ καὶ δέκα
καὶ νὰ μὴν ἱδρυση ἀκομη
«παιδικὸ σταθμὸ» δικό της;

"Αγγλοι καὶ Γερμανοὶ ἀντάλλαξαν εὐχὲς καὶ θερμὲς χειραψίες.

Ποῦ καὶ πότε γεννήθηκε ὁ Χριστός;

Λάθη γιὰ τὰ Χριστούγεννα

Πολλὰ ἀπ' ὅσα πιστεύουμε γιὰ τὰ Χριστούγεννα, δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα. "Αν π. χ. σᾶς ρωτήσουν ποῦ γεννήθηκε ὁ Χριστός, θ' ἀπαντήσετε ἀσφαλῶς: «Μέσα σ' ἕνα σταῦλο».

Κι' ὅμως, στὸ κείμενο τῆς Βίβλου, δὲν θὰ βρῆτε πουθενὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ σταῦλο. Ἡ λέξι ποὺ χρησιμοποιεῖται σημαίνει «σπίτι».

Στὴν Παλαιστίνη — ὅπως καὶ σὲ διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου — πολλὰ σπίτια εἶχαν δυὸ κύρια δωμάτια, ἕνα στὸ ἰσόγειο κι' ἕνα στὸ ἀπάνω πάτωμα. Τὸ δεύτερο χρησίμευε γιὰ τραπεζαρία, κρεβατοκάμαρα κλπ. τῶν ἐνοίκων, ἐνῶ στὸ κάτω δωμάτιο σταυλίζονταν τὰ οἰκιακὰ ζῶα, οἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα. "Οταν λοιπὸν ὑπῆρχαν ξένοι, ἡ οἰκοδέσποινα ἀκούπιζε καὶ καθάριζε τὸ ἰσόγειο, ἔβγαζε ἀπ' αὐτὸ τὰ ζῶα καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ξενῶνα.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀπογραφῆς, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴ Βηθλεὲμ πολλοὶ ξένοι, κι' ἦταν φυσικὸ ἑπομένως νὰ χρειαστῆ γιὰ τὴ στέγασί τους κάθε διαθέσιμος χῶρος. Τὰ ἰσόγεια δωμάτια καθαρίσθηκαν καὶ νοικιάσθηκαν στοὺς ἐπισκέπτες. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν ἐγκαταστάθηκαν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ γυναῖκα του, κι' ἐκεῖ γεννήθηκε τὸ Θεῖο Βρέφος. Κοιμήθηκαν κι' αὐτοὶ πάνω στ' ἄχυρα, ὅπως ὅλοι οἱ ξένοι, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς πολὺ πλουσίους.

"Ενα ἄλλο σφάλμα ἦταν πὼς ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε στὸ ἔτος 4 μ. Χ. "Εχει ἀποδειχθῆ πὼς ἡ ρωμαϊκὴ ἀπογραφὴ ἔγινε τὸ 8 μ. Χ. (κατὰ τὸ σύγχρονο ἡμερολόγιο). Πραγματικά, ἕνα κτίριο τῆς Ἱερουσαλὴμ χτίστηκε τὸ ἔτος ἐκεῖνο, καὶ τὸ γεγονὸς σημειώθηκε σὲ μιὰ πλάκα ἐντειχισμένη πάνω ἀπ' τὴν πόρτα του. Βρέθηκε λοιπὸν ἡ πλάκα αὐτὴ μὲ τὴν ἐπιγραφή της, ἀποδεικνυοντας πὼς πέρτομε ἓξι στοὺς ὑπολογισμοὺς μας κατὰ 4 χρόνια.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ἐπίσης ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, ἐφόσον οἱ βοσκοὶ ξενυχτοῦσαν ἀκόμη τότε στὸ ὑπαιθρο — πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ γίνῃ μὲ τὸ χειμωνιάτικο παγωνιά. Ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία εἶναι ἄγνωστη, πρέπει ὅμως νὰ ἦταν περίπου τὸ Σεπτέμβριο.

Οἱ πρῶτες ὅμως χριστιανικὲς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς κατάλαβαν πὼς ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἡμερομηνία γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν οἱ πιστοὶ τὴν ἀφορμὴ νὰ γιορτάζουν τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ὁ Ἥλιος, ὅπως ἔκαναν οἱ εἰδωλολάτρες. Ἔτσι, ἀποφασίσθηκε ἡ 25η Δεκεμβρίου νὰ εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου Μάγδα Σνάϊντερ (δεξιά), ποὺ εἶχε νὰ παιξῃ στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ξαναγύρισε σ' αὐτὸν ὄχι μόνη της ὅμως ἀλλὰ μὲ τὴν κορούλα της Ρόμι "Αλμπαχ - Σνάϊντερ (ἀριστερά) ἡλικίας 15 χρόνων, ποὺ συνέλαβε ὁ φωτογραφικὸς φακὸς τὴ στιγμή, ποὺ δίνει τὸ πρῶτο της αὐτόγραφο. Μητέρα καὶ κόρη γύρισαν τελευταία μαζὶ δυὸ ταινίες.

θαν πώς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τοὺς πιστούς τους νὰ λαθαίνουν μέρος στὶς εἰδωλολατρικὲς γιορτές, τῶν Σατουρναλίων, ποὺ γίνονταν στὰ τέλη Δεκεμβρίου. Οἱ ἑορτάσιμες μέρες ἦσαν τότε τὰ μόνα φωτεινὰ σημεῖα στὴν ἄχαρη καὶ βασανισμένη ζωὴ τῶν χωρικῶν. Μὰ μπορῶντας λοιπὸν νὰ τὶς καταργήσουν, οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς κανόνισαν ὥστε νὰ συμπίπτουν τὰ Χριστούγεννα μὲ τὰ Σατουρνάλια, κι' ἔτσι νὰ πάρη χριστιανικὴ σημασία ὁ ἑορτασμός τους.

Τὸ ἴδιο συνέβη μὲ τὰ δῶρα. Ἡ ἀνταλλαγὴ δώρων συνδεόταν στενὰ μὲ τὰ Σατουρνάλια. Ἦταν μιὰ συνήθεια ποὺ προερχόταν ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ποὺ εἶχαν ἐπίσης μιὰ γιορτὴ στὴν ἴδια ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καταργήσῃ, κι' ἔτσι θεώρησε φρονιμώτερο νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἔννοια τῆς ἀναμνήσεως τῶν δώρων τῶν Μάγων.

Οἱ σημερινοὶ Ἄγγλοι, ποὺ γιορτάζουν κάθε χρόνο τὰ Χριστούγεννα μὲ τόση χαρὰ καὶ κατάνυξη, δὲν φαντάζονται ἀσφαλῶς πῶς... μπορεῖ νὰ τιμωρηθοῦν αὐστηρὰ γι' αὐτό. Πραγματικά, — ὅπως γράφουμε καὶ σ' ἄλλη στήλη — ὑπῆρχε ἕνας πολιτὸς νόμος τῶν πουριτανῶν, ποὺ ὡριζε ὅτι ὅποιος συλλαμβάνόταν νὰ γιορτάζῃ τὰ Χριστούγεννα, θὰ μαστιγωνόταν δημοσία, γυμνὸς ὡς τὴ μέση, καὶ θὰ ρικνόταν ὕστερα στὴ φυλακὴ γιὰ ἀκαθόριστο χρονικὸ διάστημα!

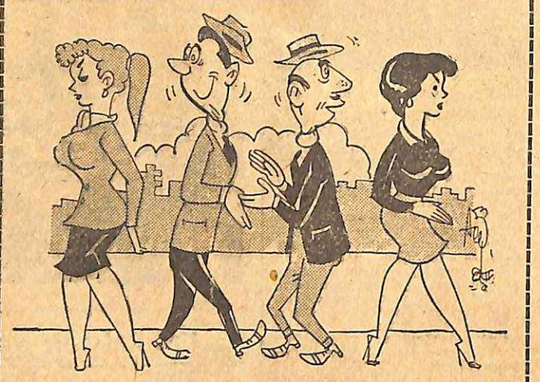
Εἶχε ἀπαγορευθῆ ἐπίσης ἄλλοτε στὴν Ἀγγλία τὸ φιλὶ κάτω ἀπ' τὸ χριστουγεννιάτικο «γκύ», μὲ ποινὴ μαστιγώσεως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κι' αὐτὸ τὸ ἔθιμο εἶχε προέλευσι εἰδωλολατρική. Πρὶν ἀπὸ 2 χιλιάδες χρόνια, οἱ τότε κάτοικοι τῆς Ἀγγλίας πίστευαν ὅτι τὸ φιλὶ κατω ἀπ' τὸ «γκύ» ἐξασφάλιζε πολλὰ παιδιά. Οἱ Δρυΐδες εἶχαν εἰδικὲς θρησκευτικὲς τελετές, κατὰ τὶς ὁποῖες τὰ ἀντρόγυνα φιλιόνταν κάτω ἀπ' τὸ «γκύ», μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι θ' ἀπέδιδε ὁ γάμος τους πολλοὺς ζωντανοὺς καρπούς. Τὸ ἴδιο ἔκαναν — καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο — τὰ ζευγάρια ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦνε.

Γιατί χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ χριστουγεννιάτικη διακόσμησι τῶν σπιτιῶν τὸ πουρνάρι μὲ τοὺς μικροὺς κόκκινους καρποὺς του; Γιατί, σύμφωνα μὲ τὸ θρῦλο, τὸ ἀτεφάνι τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἰησοῦ ἦταν φτιαγμένο ἀπ' τὸν ἀγκαθωτὸ αὐτὸ θάμνο, ποὺ δὲν εἶχε ὅμως τότε κόκκινους καρπούς. Τοὺς ἀπέκτησε ὕστερα, ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔσταξε πάνω στὰ φύλλα του.

Σπάνια ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συναδελφωσύνης πῆρε τόσο συγκινητικὸ χαρακτῆρα, ὅσο τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1914. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ βρεταννικὸς κι' ὁ γερμανικὸς στρατὸς βρίσκονταν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, μέσ' στὰ χαρακώματα τοῦ γαλλικοῦ μετώπου. Πάνω ἀπὸ τέσσερες μῆνες διαρκοῦσαν οἱ μάχες μεταξύ τους, μὲ βαρειὲς ἀπώλειες κι' ἀπ' τὰ δύο μέρη. Οἱ μάχες χαρακωμάτων, ὅπως λέγονται στὴ πολεμικὴ στρατιωτικὴ ὁρολογία.

Τὸ πρωὶ λοιπὸν τῶν Χριστουγέννων, ἕνας Βρεταννὸς στρατιώτης ἔστησε πάνω στὸ χαράκωμά του μιὰ μεγάλη πινακίδα, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Καλὰ Χριστούγεννα, ὅριτς». Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ Γερμανοὶ ἀπάντησαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο στὴν εὐχή. Ἔπειτα Ἄγγλοι καὶ Γερμανοὶ βγῆκαν ἀπ' τὰ χαράκωματα, ξύγωσαν οἱ μὲν τοὺς δὲ κι' ἀντάλλαξαν τσιγάρα, γλυκίσματα, εὐχὲς καὶ θερμὲς χειραψίες, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς κύτταζαν κατάπληκτοι...

Εἶχε ἐπαναληφθῆ, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὸ χριστουγεννιάτικο θαῦμ...

— Σιγά, ρὲ Μάνο! Πῶς κάνεις ἔτσι ἅμα δῆς γυναῖκα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΟΙ ΜΕΡΙΔΕΣ

Οἱ κοσμικὲς ταβέρνες μας, καθὼς κι' οἱ ταβερνοῦλες,
οἱ μὲν σωστὰ κοφτήρια κι' οἱ δὲ μεγάλες νοῦλες,
ὑπερτιμοῦν τὶς σοῦπες τους, τὰ ψάρια, τὶς μπριζόλες,
τὰ χόρτα, τὰ φασόλια τους καὶ τὶς μερίδες ὅλες!

★

Τὶς ἀκριβὲς μερίδες τους ὑπερτιμοῦν καὶ πάλι
καὶ βρίσκοντ' οἱ ἐργένηδες σ' ἀπόγνωσι μεγάλη,
γιατὶ δὲν ἔχουν τάλληρα πολλὰ στὸ πορτοφόλι τους
καί, δυστυχῶς, θὰ μείνουνε «μισὴ μερίδα» ὅλοι τους!

«ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ»

Πρὸ ἡμερῶν πιαστήκανε τρεῖς-τέσσερις...ταραχάρηδες
καπάτσοι, τετραπέρατοι κι' ὁλίγον κατεργάρηδες,
γιατὶ μὲ τῆς «γιονόσφαιρας» τὸ σύστημα τὸ νέον,
ἐτύλιξαν στὰ δίχτυα τους δεκάδες Ἀθηναίων!

★

Κουτούς, θὰ πῆτε, μπλέξανε, χωρὶς ἀμφιβολία,
κι' ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουνε ἐγκέφαλο κουκουῦται,
ἀλλὰ κι' αὐτοὶ μπλεχτήκανε μὲ τὴν Εἰσαγγελία
κι' ἐκεῖ τὰ δυὸ ποδάρια τους θὰ μποῦν σ' ἕνα...παποῦτσι!

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Ὁ διαιτητὴς Πετσάλης πῆρε ἀπόφασι, ἐν τέλει,
καὶ γιὰ τὴν Εἰσαγγελία τὸ Λουλούδη ἀποστέλλει,
ἐπειδὴ τοῦ ἔπετέθη, αἰφνιδίως, σὰν μαινάδα
καὶ τὸν τάραξε στοὺς γρόνθους καὶ στήν...κλωτσοπατινάδα!

★

Κι' εἶναι, ὄντως, τέτοιο κροῦσμα νὰ ἐξίσταται τὸ πλῆθος,
γιατί, ναὶ μέν, τὰ λουλούδια ἔχουν...πέταλα συνήθως,
μὰ δὲν εἶδε — μέχρι τώρα — καὶ λουλοῦδι νά...λακτίζῃ
καὶ βαρέως τοὺς ἀνθρώπους μέ...κλωτσιὲς νὰ τραυματίζῃ!

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Οἱ λαμπροὶ ἀρμόδιοί μας ἀπεφάσισαν ἐν τέλει,
νὰ πουλᾶνε καὶ τὰ κιόσκια γραμματόσημα καὶ τέλη!
Ἔτσι ὁ κόσμος θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ ξεποδάριασμά του,
τὸ «καρτέρει» στὶς θυρίδες καὶ τὸ τσαλαπάτημά του.

★

Θὰ γλυτώσῃ, ἐν ὀλίγοις, ἀπὸ τὰ Ταχυδρομεῖα
κι' ἀπὸ τῶν πωλητριῶν τους τὴ μεγάλη...προθυμία
ποὺ σὲ κάνουνε νὰ στέκῃς, συμπολίτα φουκαρᾶ,
τόσες ὧρες στὴν οὐρά,
ὅσες θέλει καὶ τὸ γράμμα,
γιὰ νὰ πάῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὴν Καβάλλα ἢ στὴ Δράμα!

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟΝ

Τῆς Λαμίας οἱ δασκάλοι, ἀλλὰ κι' οἱ καθηγηταί,
ἀναφέρουν ἀρμοδίως, ὅτι ὅσοι μαθηταὶ
μέσ' στοὺς κινηματογράφους καὶ στὰ θέατρα τυρβάζουν,
δὲν προσέχουν, δὲν διαβάζουν
κι' ὅτι παίρνουν γενικὰ
σ' ὅλα τὰ μαθήματά τους... στρογγυλὰ μηδενικά!

★

Κι' εἶν' ἐπόμενον, νομίζω, ἀμελεῖς νὰ φαίνωντ' ὅλοι
καὶ νὰ παίρνουν, τέλος πάντων, ἀτελείωτες «κουλοῦρες»,
γιατὶ ἔχουν τὸ μυαλὸ τους στοῦ Τζέϊμς Κάγκνεϋ τὸ πι-
(στόλι
κι' οὕτω πως στὶς ἐξετάσεις βγαίνουν ὅλοι τους «κουμ-
(ποῦρες»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὰ Χριστούγεννα ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Περίεργα ἔθιμα σὲ διάφορες χῶρες

Τὰ Χριστούγεννα ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια στὴ Νορβηγία νὰ προσφέρουν στὰ κτήνη... ἁλάτι! Τοὺς τὸ σερβίρουν δὲ μέσα σὲ μεγάλα κουδούνια ἀγελάδων. Αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ περιποίησι τοὺς γίνεται τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιατί, ὅπως εἶναι γνωστό, ὅλα τὰ κτήνη τρελλαίνονται γιὰ τὸ ἁλάτι. Αὐτὸ εἶναι τὸ χριστουγεννιάτικο δῶρο τους.

Ἐπίσης στὴ Νορβηγία, ἀλλὰ καὶ στὴ Σουηδία, δὲν θὰ καθήσῃ κανεὶς στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι, ἂν προηγουμένως δὲν ἔχῃ φροντίσει γιὰ τὸ φαΐ τῶν πουλιῶν.

Στὴν Τσεχοσλοβακία, τὰ Χριστούγεννα, οἱ ἄνθρωποι μοιράζονται τὸ φαΐ τους μὲ τὰ ζῶα ποὺ τοὺς προσφέρουν τὴ μισὴ ἀπὸ τὴ μερίδα τους.

Τὰ παιδιὰ στὴ Γαλλία, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, γεμίζουν τὰ ξύλινα παπούτσια τους μὲ στάρι, κριθάρι ἢ βρώμη καὶ τ' ἀφίνουν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τους γιὰ νὰ φᾶνε οἱ γκαμῆλες τῶν τριῶν Μάγων.

Τὸ πρωΐ, τὰ παιδιὰ ἀνακαλύπτουν, ὅτι τὰ σπειριὰ ἔχουν χαθῆ, ἐνῶ στὴ θέσι τους βρίσκουν διάφορα δῶρα.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, στὴ Συρία, τὰ παιδιὰ ἀφίνουν ἐπίσης ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες τους μικρὰ δοχεῖα γεμάτα σπόρους ἀπὸ δημητριακά, τροφὴ δηλαδὴ ποὺ τὴ χαρίζουν στὴ μικρὴ γκαμήλα, ποὺ ἀκολουθοῦσε τοὺς τρεῖς Μάγους. Τὸ ἄλλο πρωΐ κι' ἐκεῖ οἱ σπόροι χάνονται καὶ τὰ δοχεῖα εἶναι γεμάτα δῶρα.

Τὰ παιδιὰ στὴν Ἱσπανία ἀφίνουν γιὰ τὶς γκαμῆλες τῶν Μάγων ὁλόκληρα δεμάτια σανὸ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Ὅλοι ἐκεῖ πιστεύουν, ὅτι οἱ τρεῖς Μάγοι περνοῦν ἀπὸ τὴ χώρα τους στὶς 6 Ἰανουαρίου.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὰ παιδιά — ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι — ἔχουν ἐπινοήσει πολλοὺς τρόπους γιὰ νὰ κάνουν δῶρα στὰ ζῶα, τὰ Χριστούγεννα. Σὲ διάφορα δοχεῖα ἀφίνουν ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια καρπούς, ψωμιὰ καὶ σπόρους. Καρφώνουν ἐπίσης σὲ δέντρα κομμάτια κρέας. Ἐξ ἄλλου, ἀφίνουν στὶς μικρὲς κατοικίες τῶν σκύλων, τὸ χριστουγεννιάτικο «δεματάκι».

Ἐπίσης, ἀνάμεσα στὰ δῶρα, ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ χριστουγεννιάτικα δέντρα, εἶναι καὶ διάφορα φαγώσιμα γιὰ τὶς γάτες καὶ τοὺς σκύλους.

Πολὺ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο στὴ Βοστώνη, ποὺ ἀφιερώνεται στ' ἄλογα. Σ' αὐτὸ βλέπει κανεὶς σβόλους ζάχαρης, καρότα καὶ ἄλλες «λιχουδιές», ποὺ πλησιάζουν τ' ἄλογα καὶ τὶς παίρνουν. Ἔτσι οἱ φίλιπποι ἱκανοποιοῦνται μὲ τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ πιστεύουν, ὅτι καὶ τὰ ζῶα πῆραν τὰ δῶρα τους.

Στὴ Βαλτιμόρη, τέλος, ἑτοιμάζεται ἕνα μεγάλο χριστουγεννιάτικο γεῦμα γιὰ τὰ πεινασμένα σκυλιά.

Ἡ Ἀθήνα ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Ζαχαροπλαστεῖα καὶ ντάνσιγκ στὰ 1835

Γιὰ τὰ πρῶτα καφενεῖα τῆς νεώτερης Ἀθήνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλεγόταν καὶ τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ γράψουμε σὲ ἄλλο σημεῖωμα. Στὸ σημερινό, θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ... ντάνσιγκ, ποὺ ἐμφανιστήκαν στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα μὲ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας.

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, θὰ ὑπῆρχαν, ἀσφαλῶς, μαγαζιὰ ποὺ θὰ πωλοῦσαν ζαχαρωτά, σορπιὰ καὶ γλυκίσματα καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐμφανιστῆκαν καὶ πάλι μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἀθήνας, μὲ τοὺς ἰδιους ἢ μὲ ἄλλους ζαχαροπλάστες. Ἀκόμα καὶ στὴν ἐποχή μας, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια, εὕρισκε κανεὶς στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου τὸν τύπο αὐτὸ τῶν παλιῶν ζαχαροπλαστείων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνατολίτικα καταστήματα ζαχαρωτῶν, μὲ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, ἐμφανίζεται, τὸ 1835, καὶ τὸ «εὐρωπαϊκὸν» ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου. Πρωτοάνοιξε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀργυροπούλου, ποὺ ἔγινε ἔπειτα γνωστὸ ὡς κατοικία τοῦ Κουμουνδούρου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε καὶ τ' ὄνομά του στὴν πλατεῖα, ποὺ εἶναι μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, ἂν καὶ τὸ ἐπίσημο ὄνομά της εἶναι «Πλατεία τῆς Ἐλευθερίας». Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀργυροπούλου τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου κατόπιν μεταφέρθηκε κοντὰ στὴ «Χρυσοσπηλιώτισσα», ὅταν τὸ κέντρο τῆς πόλεως ἄρχισε νὰ σχηματίζεται στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Γιὰ μερικὰ χρόνια, τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου ἐθεωρεῖτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ζαχαροπλαστικῆς τέχνης. Ἔφτιανε παγωτὰ καὶ τύλιγε τὰ ζαχαρωτά του μέσα σὲ χρυσὰ καὶ ἀσημένια χαρτιά, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς Ἀθηναίους. Σὲ κάποιο χορὸ ὅμως ποὺ ἔδωσε ὁ Ἀντιβασιλεὺς Ἄρμανσπεργκ, ὁ Λέριος, γιὰ καλύτερη ἐμφάνισι τῶν παγωτῶν του, τὰ περέχυσε μὲ διάφορα χρωματιστὰ σορόπια ποὺ ἦταν καὶ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του. Γιατὶ τὰ σορόπια αὐτὰ δηλητηρίασαν τοὺς προσκαλεσμένους καὶ ὁ χορὸς τοῦ Ἀντιβασιλέως διαλύθηκε πρόωρα... Ἀπὸ τότε, ἡ φήμη του ἄρχισε νὰ ξεπέφτη καὶ νέα ζαχαροπλαστεῖα ἐμφανιστῆκαν ἀργότερα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωστότερα ἔγιναν τῆς «Μαντὰμ Ρομπέν» καὶ τὸ «Σολωνεῖον».

★

Γράφοντας γιὰ τὰ πρῶτα ζαχαροπλαστεῖα τῆς νεώτερης Ἀθήνας, θὰ ἦταν παράλειψι ἂν δὲν μνημονεύαμε καὶ τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Παυλίδη, στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Βύσσης, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα τῆς πρωτεύουσας.

Στὰ ὀθωνικὰ χρόνια ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς ὁδοῦ, βρισκόταν τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Σπύρου Παυλίδη καὶ στὸ πίσω μέρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βύσσης, τὸ ἐργοστάσιο τῆς σοκολάτας. Στὴν ἴδια θέσι, ὁ πατέρας τοῦ κατόπιν ζαχαροπλάστη, εἶχε τὸν «μπαρουτόμυλό» του. Καὶ στὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Παυλῆς Ἀλέξης, ὁ Μπαρουξῆς, ἔφτιαχνε συνεχῶς μπαρούτι. Τὴν ἡμέρα τὸ πουλοῦσε στοὺς Τούρκους καὶ τὴ νύχτα μετέφερε κρυφὰ ἄλλο μπαροῦτι καὶ τὸ χάριζε στοὺς πολιορκουμένους στὴν Ἀκρόπολι Ἕλληνες.

Ὅταν ἐλευθερώθηκε ἡ Ἑλλάς, ὁ πατέρας Παυλίδης καὶ ὁ γυιός του, βρῆκαν πὼς στὴ νέα εἰρηνικὴ περίοδο ποὺ ἄρχιζε, τὸ ἐργοστάσιό τους ἔπρεπε νὰ βγάζῃ κάτι χρησιμώτερο ἀπὸ τὸ μπαροῦτι. Καὶ χρησιμοποιώντας, στὴν ἀρχή, τοὺς ἴδιους μύλους, ποὺ ἔτριβαν τὸ φονικώτατο μπαροῦτι, ἄρχισαν νὰ δίνουν στὴ νέα πελατεία τους... σοκολάτα!

★

Τὴν ἴδια ἐποχή, ποὺ τὸ «Εὐρωπαϊκὸν Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Λερίου» κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν Ἀθήνα, παρουσιάζεται καὶ τὸ πρῶτο...ντάνσιγκ στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα.

Ἕνα ζεῦγος Βαυαρῶν ἔφτιαξε στὴν ἀρχὴ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ ἕνα ἑξοχικὸ κέντρο. Τὸ ὀνομάσαν τὸ «Πράσινο Δενδρί». Στὸ κέντρο αὐτὸ προσφέραν μπύρα, ποὺ φέρναν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλεγόταν καὶ τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ γράψουμε σὲ ἄλλο σημεῖωμα. Στὸ σημερινό, θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ... ντάνσιγκ, ποὺ ἐμφανιστήκαν στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα μὲ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας.

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, θὰ ὑπῆρχαν, ἀσφαλῶς, μαγαζιὰ ποὺ θὰ πωλοῦσαν ζαχαρωτά, σορπιὰ καὶ γλυκίσματα καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐμφανιστήκαν καὶ πάλι μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἀθήνας, μὲ τοὺς ἰδιους ἢ μὲ ἄλλους ζαχαροπλάστες. Ἀκόμα καὶ στὴν ἐποχή μας, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια, εὕρισκε κανεὶς στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου τὸν τύπο αὐτὸ τῶν παλιῶν ζαχαροπλαστείων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνατολίτικα καταστήματα ζαχαρωτῶν, μὲ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, ἐμφανίζεται, τὸ 1835, καὶ τὸ «εὐρωπαϊκὸν» ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου. Πρωτοάνοιξε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀργυροπούλου, ποὺ ἔγινε ἔπειτα γνωστὸ ὡς κατοικία τοῦ Κουμουνδούρου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε καὶ τ' ὄνομά του στὴν πλατεῖα, ποὺ εἶναι μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, ἂν καὶ τὸ ἐπίσημο ὄνομά της εἶναι «Πλατεία τῆς Ἐλευθερίας». Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀργυροπούλου τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου κατόπιν μεταφέρθηκε κοντὰ στὴ «Χρυσοσπηλιώτισσα», ὅταν τὸ κέντρο τῆς πόλεως ἄρχισε νὰ σχηματίζεται στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Γιὰ μερικὰ χρόνια, τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου ἐθεωρεῖτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ζαχαροπλαστικῆς τέχνης. Ἔφτιανε παγωτὰ καὶ τύλιγε τὰ ζαχαρωτά του μέσα σὲ χρυσὰ καὶ ἀσημένια χαρτιά, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς Ἀθηναίους. Σὲ κάποιο χορὸ ὅμως ποὺ ἔδωσε ὁ Ἀντιβασιλεὺς Ἄρμανσπεργκ, ὁ Λέριος, γιὰ καλύτερη ἐμφάνισι τῶν παγωτῶν του, τὰ περέχυσε μὲ διάφορα χρωματιστὰ σορόπια ποὺ ἦταν καὶ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του. Γιατὶ τὰ σορόπια αὐτὰ δηλητηρίασαν τοὺς προσκαλεσμένους καὶ ὁ χορὸς τοῦ Ἀντιβασιλέως διαλύθηκε πρόωρα... Ἀπὸ τότε, ἡ φήμη του ἄρχισε νὰ ξεπέφτη καὶ νέα ζαχαροπλαστεῖα ἐμφανιστῆκαν ἀργότερα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωστότερα ἔγιναν τῆς «Μαντὰμ Ρομπέν» καὶ τὸ «Σολωνεῖον».

★

Γράφοντας γιὰ τὰ πρῶτα ζαχαροπλαστεῖα τῆς νεώτερης Ἀθήνας, θὰ ἦταν παράλειψι ἂν δὲν μνημονεύαμε καὶ τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Παυλίδη, στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Βύσσης, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα τῆς πρωτεύουσας.

Στὰ ὀθωνικὰ χρόνια ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς ὁδοῦ, βρισκόταν τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Σπύρου Παυλίδη καὶ στὸ πίσω μέρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βύσσης, τὸ ἐργοστάσιο τῆς σοκολάτας. Στὴν ἴδια θέσι, ὁ πατέρας τοῦ κατόπιν ζαχαροπλάστη, εἶχε τὸν «μπαρουτόμυλό» του. Καὶ στὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Παυλῆς Ἀλέξης, ὁ Μπαρουξῆς, ἔφτιαχνε συνεχῶς μπαρούτι. Τὴν ἡμέρα τὸ πουλοῦσε στοὺς Τούρκους καὶ τὴ νύχτα μετέφερε κρυφὰ ἄλλο μπαροῦτι καὶ τὸ χάριζε στοὺς πολιορκουμένους στὴν Ἀκρόπολι Ἕλληνες.

Ὅταν ἐλευθερώθηκε ἡ Ἑλλάς, ὁ πατέρας Παυλίδης καὶ ὁ γυιός του, βρῆκαν πὼς στὴ νέα εἰρηνικὴ περίοδο ποὺ ἄρχιζε, τὸ ἐργοστάσιό τους ἔπρεπε νὰ βγάζῃ κάτι χρησιμώτερο ἀπὸ τὸ μπαροῦτι. Καὶ χρησιμοποιώντας, στὴν ἀρχή, τοὺς ἴδιους μύλους, ποὺ ἔτριβαν τὸ φονικώτατο μπαροῦτι, ἄρχισαν νὰ δίνουν στὴ νέα πελατεία τους... σοκολάτα!

★

Τὴν ἴδια ἐποχή, ποὺ τὸ «Εὐρωπαϊκὸν Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Λερίου» κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν Ἀθήνα, παρουσιάζεται καὶ τὸ πρῶτο...ντάνσιγκ στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα.

Ἕνα ζεῦγος Βαυαρῶν ἔφτιαξε στὴν ἀρχὴ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ ἕνα ἑξοχικὸ κέντρο. Τὸ ὀνομάσαν τὸ «Πράσινο Δενδρί». Στὸ κέντρο αὐτὸ προσφέραν μπύρα, ποὺ φέρναν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλεγόταν καὶ τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ γράψουμε σὲ ἄλλο σημεῖωμα. Στὸ σημερινό, θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ... ντάνσιγκ, ποὺ ἐμφανιστήκαν στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα μὲ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας.

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, θὰ ὑπῆρχαν, ἀσφαλῶς, μαγαζιὰ ποὺ θὰ πωλοῦσαν ζαχαρωτά, σορπιὰ καὶ γλυκίσματα καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐμφανιστήκαν καὶ πάλι μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἀθήνας, μὲ τοὺς ἰδιους ἢ μὲ ἄλλους ζαχαροπλάστες. Ἀκόμα καὶ στὴν ἐποχή μας, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια, εὕρισκε κανεὶς στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου τὸν τύπο αὐτὸ τῶν παλιῶν ζαχαροπλαστείων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνατολίτικα καταστήματα ζαχαρωτῶν, μὲ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, ἐμφανίζεται, τὸ 1835, καὶ τὸ «εὐρωπαϊκὸν» ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου. Πρωτοάνοιξε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀργυροπούλου, ποὺ ἔγινε ἔπειτα γνωστὸ ὡς κατοικία τοῦ Κουμουνδούρου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε καὶ τ' ὄνομά του στὴν πλατεῖα, ποὺ εἶναι μπροστὰ ἀπὸ αὐτὸ στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, ἂν καὶ τὸ ἐπίσημο ὄνομά της εἶναι «Πλατεία τῆς Ἐλευθερίας». Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀργυροπούλου τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου κατόπιν μεταφέρθηκε κοντὰ στὴ «Χρυσοσπηλιώτισσα», ὅταν τὸ κέντρο τῆς πόλεως ἄρχισε νὰ σχηματίζεται στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Γιὰ μερικὰ χρόνια, τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Λερίου ἐθεωρεῖτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ζαχαροπλαστικῆς τέχνης. Ἔφτιανε παγωτὰ καὶ τύλιγε τὰ ζαχαρωτά του μέσα σὲ χρυσὰ καὶ ἀσημένια χαρτιά, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς Ἀθηναίους. Σὲ κάποιο χορὸ ὅμως ποὺ ἔδωσε ὁ Ἀντιβασιλεὺς Ἄρμανσπεργκ, ὁ Λέριος, γιὰ καλύτερη ἐμφάνισι τῶν παγωτῶν του, τὰ περέχυσε μὲ διάφορα χρωματιστὰ σορόπια ποὺ ἦταν καὶ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του. Γιατὶ τὰ σορόπια αὐτὰ δηλητηρίασαν τοὺς προσκαλεσμένους καὶ ὁ χορὸς τοῦ Ἀντιβασιλέως διαλύθηκε πρόωρα... Ἀπὸ τότε, ἡ φήμη του ἄρχισε νὰ ξεπέφτη καὶ νέα ζαχαροπλαστεῖα ἐμφανιστῆκαν ἀργότερα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωστότερα ἔγιναν τῆς «Μαντὰμ Ρομπέν» καὶ τὸ «Σολωνεῖον».

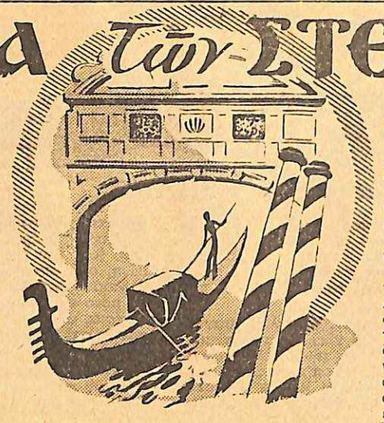
★

Γράφοντας γιὰ τὰ πρῶτα ζαχαροπλαστεῖα τῆς νεώτερης Ἀθήνας, θὰ ἦταν παράλειψι ἂν δὲν μνημονεύαμε καὶ τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Παυλίδη, στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Βύσσης, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα τῆς πρωτεύουσας.

Στὰ ὀθωνικὰ χρόνια ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς ὁδοῦ, βρισκόταν τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Σπύρου Παυλίδη καὶ στὸ πίσω μέρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βύσσης, τὸ ἐργοστάσιο τῆς σοκολά

ΙΣΤΟΡΙΚΟ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λεονώρα, ἔπειτα, ἀπό τίς τελευταίες συγκινήσεις, ἔχει πέσει ἄρρωστη. Ψήνεται στόν πυρετό καί παραμιλάει. Στό παραμιλητό της κάνει λόγο διαρκῶς γιά τή συνωμοσία τοῦ 'Αλτιέρι καί ἀναφέρει διάφορα ὀνόματα συνωμοτῶν. Τρομοκρατημένος ὁ 'Αλτιέρι διώχνει τίς ὑπηρέτριες ἀπό τό δωμάτιό της καί δέν φεύγει οὔτε στιγμή ἀπό τό προσκέφαλό της. Μιά μέρα, πηγαίνει ἐκεί ὁ Δάνδολο. 'Ο 'Αλτιέρι τοῦ λέει ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιά νά γλυτώσουν ἀπό τόν τρομερό κίνδυνο πού τούς ἀπειλεῖ εἶναι νά τήν σκοτώσουν. 'Αλλ' ὁ Δάνδαλο ἀνθίσταται. Μέ τά ἐγκεφαλικά στό χέρι ρίχνονται ὁ ἕνας πάνω στόν ἄλλον. 'Ο Δάνδολο πληγώνει τόν 'Αλτιέρι στό δεξιό ὦμο. 'Αλλ' ἡ Λεονώρα ἔχει συνέλθει πιά ἀπό τό λήθαργό της καί παρακολουθεῖ τά πάντα. Ἡ ἀποφασιστική στάση τοῦ πατέρα της τήν συγκινεῖ. 'Ο Δάνδολο, γονατιστός, τῆς ζητάει νά τόν συγχωρέσει. Ἡ Λεονώρα εἶναι εὐτυχισμένη γιατί ξαναβρῆκε τόν πατέρα της.

26ον — Δέν θά μείνης πιά ἐδῶ, εἶπε στήν κόρη του, μέ φωνή πού ἔτρεμε. Θά διατάξω ἀμέσως νά σέ μεταφέρουν ἐκεῖ κάτω, στό σπίτι μας τῆς νήσου τοῦ 'Ολιβόλο. Ἐγώ θά σέ κάμω νά γίνης καλά... Μήν ἀνησυχῆς... Εἶμαι βέβαιος γιά ὅ,τι σοῦ λέω. Θά συνεχίσουμε ὁλομόναχοι τήν παληά ζωή μας, μέ τήν ἀλλοτινή ἀγάπη καί τή στοργή πού εἴχαμε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον... Περίμενε... Θά δώσω ἀμέσως τίς ἀπαιτούμενες διαταγές... Εὐτυχῶς, δέν ἔχει ἀλλάξει τίποτε στό σπίτι μας...

'Ο Λεονώρα κούνησε θλιβερά τό κεφάλι της.

— Πατέρα μου, ἀπάντησε, ξεχνᾶτε πώς τό σπίτι τῆς νήσου τοῦ 'Ολιβόλο δέν εἶναι πιά δικό μας;

'Ο Δάνδολο τήν κύτταξε σαστισμένος. Τό εἶχε ξεχάσει, στ' ἀλήθεια. Εἶχε ξεχάσει τό Ρολάνδο, τά γεγονότα πού εἶχαν μεσολαβήσει, τά πάντα.

— Τό σπίτι πουλήθηκε! ψιθύρισε.

— Σ' ἕναν ξένον! εἶπε ζωηρά ἡ Λεονώρα.

— Δέν πειράζει, ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Θά νοικιάσουμε ἕνα ἄλλο σπίτι.

— Πατέρα μου, εἶπε ἡ Λεονώρα μέ σταθερή φωνή, ξεχνᾶτε πώς μιά κόρη τῶν Δάνδολο δέν ἔφυγε ποτέ ἀπό τό σπίτι τοῦ ἀνθρώπου πού δέχτηκε γιά σύζυγο... Μή φοβόσαστε τίποτε γιά μένα. Πρίν ἀπό λίγο, ἤθελα νά πεθάνω. Καί γι' αὐτό προσπάθησα νά σᾶς ἐξοργίσω μέ τά λόγια μου... 'Αλλά τώρα θέλω νά ζήσω, ἄν ὄχι γιά τίποτε ἄλλο, γιά σᾶς, πατέρα μου! 'Ο ἄρχων 'Αλτιέρι καταλαβαίνει, βέβαια, ποιά εἶναι ἡ σκέψη μου. Ξέρει πώς δέν θά βγῆ ποτέ ἀπό τό στόμα μου μιά λέξη, πού νά μπορῆ νά προδώση τό μυστικό του... Ξέρει, ἀπό τ' ἄλλο μέρος, πώς, ἄν πάθω κάποιο κακό, θά τό πληρώση μέ τό κεφάλι του, γιατί θά τρέξετε ἀμέσως νά τόν καταγγείλετε... Ἔτσι δέν βλέπετε τά πράγματα, ἄρχων 'Αλτιέρι;

— Ναί, ἀπάντησε μέ βραχνή φωνή ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Βενετίας.

— Καί δεχόσαστε τούς ὅρους μου;

— Τούς δέχομαι.

— Προσθέτω, συνέχισε ἡ Λεονώρα, ὅτι ὁ πατέρας μου θά εἶναι ἐλεύθερος νά μπαίνη ἐδῶ ἡμέρα καί νύχτα.

— Αὐτός ὁ ὅρος εἶναι περιττός, εἶπε ὁ Δάνδολο παρεμβαίνοντας. 'Αφοῦ δέν θέλεις νά φύγης, θά μείνω κι' ἐγώ ἐδῶ. Θά ἐγκατασταθῶ στό διπλανό δωμάτιο. Καί κανείς δέν θά μπορέση νά μπῆ μέσα στό δικό σου δωμάτιο, χωρίς νά πατήση πάνω στό πτῶμα μου.

'Ο 'Αλτιέρι, μέ μιά κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, ἔδειξε πώς ἦταν σύμφωνος μ' αὐτή τή λύσι. Σηκώθηκε σέ λίγο, τυλίχτηκε στό μανδύα του καί, χωρίς νά γυρίση τό κεφάλι του πρός τό μέρος τῆς γυναίκας του καί τοῦ Δάνδολο, βγῆκε ἀπό τό δωμάτιο.

Ἡ Λεονώρα πού εἶχε ἀνασηκωθῆ πάνω στό κρεβάτι της, γιά νά παρακολουθήση τίς διάφορες φάσεις αὐτῆς τῆς θλιβερῆς περιπετείας, σωριάστηκε λιποθύμη.

Τό στρατόπεδο τοῦ Μεγάλου Διαβόλου

Πρέπει νά ξαναγυρίσουμε τώρα στό Ρολάνδο Κανδιάνο.

Ὅπως εἴδαμε, ἔπειτα ἀπό τήν παράξενη συνάντησί του μέ τή Λεονώρα, εἶχε ἐπιφορτίσει τόν Σκαλαμπρῖνο νά μεταφέρη μερικές διαταγές του στούς συντρόφους του τοῦ βουνοῦ κι' ἀμέσως ἔπειτα ἔφυγε ἀπό τή Βενετία.

'Ο Ρολάνδος προσπαθοῦσε νά πείση τόν ἑαυτό του, ὅτι ἔπρεπε νά ἰδῆ τό συντομώτερο τόν 'Ιωάννη τῶν Μεδίκων, γιά νά ἐμποδίση μέ κάθε τρόπο τή συμμαχία του μέ τόν Φόσκαρι.

'Ο πραγματικός λόγος, ὅμως, πού τόν ἔκανε νά πάρη αὐτή τήν ἀπόφασι, ἦταν πώς ἤθελε νά φύγη ἀπό τή Βενετία.

Φοβόταν, λοιπόν, πώς, ἔπειτα ἀπό ὅσα εἶχαν γίνει στή νῆσο τοῦ 'Ολιβόλο, θά τόν ἔπιαναν; Κι' ὅτι θά τόν ξανάρριχναν στά ἀπαίσια «πηγάδια» τῶν φυλακῶν τῆς Βενετίας, ἢ ὅτι θά τόν ὡδηγοῦσαν στήν πλατεῖα τοῦ 'Αγίου Μάρκου, ξυπόλυτον καί μέ τά χέρια δεμένα στή ράχη, γιά νά τόν ἀποκεφαλίσουν;

Ὄχι! 'Ο Ρολάνδος δέν φοβόταν πιά τό θάνατο μέ ὁποιαδήποτε μορφή. Δέν τόν ἔνοιαζε ἂν θά πέθαινε μιά ἢ ἀναρίθμητες φορές.

Ἄν ἔφευγε ἀπό τή Βενετία, ἦταν γιατί δέν μποροῦσε νά ζήση περισσότερο στήν ἀγαπημένη του πόλι. Φοβόταν τόν ἑαυτό του. Φοβόταν τήν ἴδια τήν ἀγάπη του, πού θά μποροῦσε νά τόν φέρη καί πάλι κοντά στή Λεονώρα. Κι' αὐτό δέν τό ἤθελε.

Τοῦ φαινόταν παράξενο πῶς μποροῦσε νά τήν ἀγαπάη ἀκόμη.

— Πῶς! μονολογοῦσε, ἐνῶ διευθυνόταν πρός τό στρατόπεδο τοῦ Μεγάλου Διαβόλου. Εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νά τήν ἀγαπάω τόσο πολύ; Καί τί δέν ὑπέφερα γιά τήν ἀγάπη της; Αὐτή, ὅμως, μέ πρόδωσε ἀπό τήν πρώτη στιγμή καί δέχτηκε νά γίνη γυναίκα ἑνός ἄλλου, ἐνῶ ἐγώ ἐσάπιζα μέσα στά «πηγάδια»... Κι' ὡστόσο, τήν ἀγαπάω ἀκόμη! Ἀπό τί λάσπη εἶναι φτιαγμένη, λοιπόν, ἡ καρδιά μου; Τήν εἶδα μόνον μερικές στιγμές... κι ὅμως αὐτές οἱ στιγμές ἦταν ἀρκετές γιά νά αἰσθανθῶ καί πάλι τήν ἀγάπη νά πλημμυρίζη τήν ψυχή μου... Μοῦ ἔκαμε, βέβαια, τήν ἐλεημοσύνη νά μέ γλυτώση ἀπό τούς ἐχθρούς μου... Αὐτό εἶναι ἀλήθεια... 'Αλλά μήπως δέν θάκανε τό ἴδιο καί γιά ἕναν ἄλλον;

Κάθε φορά πού αὐτές οἱ σκέψεις σφυροκοποῦσαν τό μυαλό του, σπηροῦνιζε τό ἄλογό του, πού ξεκινοῦσε ἀμέσως μ' ἕναν τρελλό καλπασμό.

'Αλλά τό ἄλογο κουραζόταν κάποτε καί λιγόστευε τήν ὁρμή του. Οἱ θλιβερές σκέψεις ξαναγύριζαν τότε στό μυαλό τοῦ Ρολάνδου.

'Ο δρόμος ἦταν, ὡστόσο, ὁμορφος, σάν ὅλους ἐκείνους πού διασχίζουν τήν εἰδυλλιακή πεδιάδα τοῦ Πάδου.

Τό ταξίδι κράτησε δυό ἡμέρες.

'Αλλά, σιγά-σιγά, οἱ θλιβερές σκέψεις τοῦ ἐρωτευμένου, ἔβσωαν τή θέσι τους σέ ἄλλες. 'Ο Ρολάνδος, πρίν ἀπό ὅλα, εἶχε μιά ἐκδίκησι νά πραγματοποιήση. Αὐτός ἦταν ὁ ρόλος του. Καί τίποτε δέν ἔπρεπε νά τόν ἀπομακρύνη ἀπό τό σκοπό πού εἶχε τάξει στή ζωή του.

Τό μυαλό του ἔτρεχε τώρα στόν Φόσκαρι, πού ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἴσως ὑπαίτιος τῆς καταστροφῆς τῆς οἰκογενείας του καί τῆς δικῆς του. Γιά μερικές στιγμές, ξανάζησε τήν ἀνατριχιαστική σκηνή τῆς τυφλώσεως τοῦ πατέρα του.

— Ὄχι! φώναξε. Ἡ Λεονώρα δέν ὑπάρχει πιά γιά μένα. Δέν πρέπει νά ὑπάρχη. 'Αλλά πῶς μπορῶ νά ξεχάσω τό σατανικό Φόσκαρι; Ἄν τόν ἀφίσω, ὁ ἄνθρωπος πού ἐτύφλωσε τόν πατέρα μου, θά γίνη κύριος ὅλης τῆς 'Ιταλίας... Ἀλλ' εἶμαι ἐδῶ! Καί ἀγρυπνῶ! Ὅσο γιά τούς ἄλλους, θά σκεφτῶ κατόπιν.

'Από τή στιγμή αὐτή, ὅλη του ἡ προσοχή συγκεντρώθηκε στό ρόλο πού θά ἔπαιζε. Ἔπρεπε νά ἐμποδίση μέ κάθε τρόπο, ἀκόμη καί μέ τή βία, μιά συνεννόησι ἀνάμεσα στόν Φόσκαρι καί τόν 'Ιωάννη τῶν Μεδίκων.

Γιά τό σκοπό αὐτό, εἶχε συγκεντρώσει ὅλες τίς πληροφορίες πού τοῦ χρειάζονταν. Κι' ἄλλωστε, ὅλοι στήν 'Ιταλία ἐκείνη τήν ἐποχή, παρακολουθοῦσαν τίς κινήσεις καί τίς πράξεις τοῦ περίφημου κοντοτιέρου.

Τή στιγμή ἐκείνη, ὁ Μεγάλος Διάβολος πολιορκοῦσε τό φρούριο Γκοδέρνολο. Εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο στρατό ἀπό ἀνθρώπους τοῦ σκοινιοῦ καί τοῦ παλουκιοῦ, πού αἰσθάνονταν ἕναν ἀπεριόριστο θαυμασμό γιά τόν ἀρχηγό τους.

'Αλλά ποιό ἦταν τό γενικό σχέδιο τοῦ 'Ιωάννη τῶν Μεδίκων; Τίποτε ἀπό τίς πράξεις καί τίς ἐνέργειές του δέν τό ἐπρόδινε. 'Ο ἄνθρωπος αὐτός ἔδινε τήν ἐντύπωσι πώς πολεμοῦσε χωρίς σκοπό, μόνο καί μόνο γιά νά ἱκανοποιήση τό πάθος του γιά τόν πόλεμο, τή σφαγή καί τή διαρπαγή.

Στό κεφάλαιο αὐτό δέν διέφερε ἀπό πολλούς ἄλλους κατακτητές.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χριστούγεννα

Πάλι, φροσί, Χριστουγεννιά
σημαίνει σ' ὅλο τό ντουνιά
κι' ὅπως καθεἰς τό ξέρει,
νοιώθουν χαρά μέσ' τήν καρδιά,
νέοι καί γέροι καί παιδιά
κι' ἡ φύσις ὅλη χαίρει!

★

Οἱ οὐρανοί κι' αὐτοί ἀγά—
καί, τέτοια μέρα, γιά καυγᾶ,
μήν πᾶς, ρὲ σκάρτο θῆλυ,
γιατί ἀγάλλοντ' οἱ οὐρανοί
κι' ἐσέναν ἴσως σοῦ φανῆ
ο οὐρανός... σφοντύλι!

★

Ἄσε, λοιπόν, κάθε σκηνή
καί μή τεντώνης τό σκοινί,
καί μοῦ τραβᾶς τό τέλι
κι' ἔχε ὑπ' ὄψιν, ἀδερφός,
ὁτι τῆς «γνώσεως τό (φῶς)
στήν πλάσι ἀνατέλλει!

★

Κι' αὐτό στό λέω, ὄπ- (λαδή
καί στό τονίζω, ἐπειδή
μπορεῖ ν' ἀλλάξω φύλ- (λο
κι' ἐσύ, φροσάκι, παρ- (ευτύς,
μιά τέτοια μέρα θά (γευτῆς
τῆς «γνώσεως τό.. ξύ- (λο)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Γι' αὐτό, ὅλοι στήν 'Ιταλία τόν ἔβλεπαν σάν μάστιγα. Οἱ στρατιῶτες του τόν εἶχαν ὀνομάσει Μεγάλο Διάβολο. Ἦταν περήφανος γι' αὐτό τό ὄνομα κι' ἔκανε τά πάντα γιά νά δικαιώση ἐκείνους πού τοῦ τό εἶχαν δώσει.

Σέ ὡρισμένες περιπτώσεις, διέταξε ν' ἀποκεφαλίσουν χίλιους ἢ δυό χιλιάδες ἀνθρώπους. Τή διαταγή αὐτή τήν ἔδινε γελῶντας. Ξεκαρδισμένος στά γέλια, διέτασσε ἐπίσης τούς στρατιῶτες του νά κάψουν ἢ νά λεηλατήσουν μιά πόλι πού εἶχε κυριεύσει.

Καί νά γιά ποιό λόγο οἱ στρατιῶτες του τόν ἐλάτρευαν.

Εἶχε νυχτώσει πιά, ὅταν ὁ Ρολάνδος ἔφτασε στό στρατόπεδο τοῦ 'Ιωάννη τῶν Μεδίκων μπροστά στό Γκοδέρνολο.

'Ο Μεγάλος Διάβολος εἶχε ὁρίσει γιά τήν ἄλλη μέρα τήν τελειωτική ἐπίθεσι καί γι' αὐτό εἶχε ἀφίσει ἀπόλυτη ἐλευθερία στούς στρατιῶτες του ἐκείνο τό βράδυ.

Τό κρύο ἦταν πολύ δυνατό. Φυσοῦσε ἕνας δυνατός ἀέρας ἀνάμεσα στά δέντρα καί στίς σκηνές. 'Εδῶ κι' ἐκεῖ ἔκαιγαν μεγάλες φωτιές.

Παντοῦ βασίλευε ἡ χαρά. Οἱ στρατιῶτες ἔτρωγαν κι' ἔπιναν μαζί μέ γυναῖκες πού εἶχαν φέρει ἀπό τή γύρω περιοχή.

Ἦταν μιά νύχτα γενικῆς κραιπάλης.

'Ο Ρολάνδος, φθάνοντας στό στρατόπεδο, εἶδε μερικούς στρατιῶτες πού διαπληκτίζονταν γύρω σέ μιά γυναῖκα, πού καθόταν στή ρίζα μιᾶς μεγάλης βελανιδιᾶς. Καθένας τους ἤθελε νά τήν σφίξη πρῶτος στήν ἀγκαλιά του. Ἡ γυναῖκα τούς ἐξερέθιζε μέ τά ἄσεμνα λόγια της.

Μπροστά στό θέαμα αὐτό, ὁ Ρολάνδος αἰσθάνθηκε τήν καρδιά του νά σφίγγεται ἀπό ἀγανάκτησι κι' ἀηδία.

Προχώρησε μερικά βήματα καί ζήτησε ἀπό ἕναν φρουρό, πού φαινόταν νηφάλιος, νά τόν ὁδηγήση μπροστά στόν ἀρχηγό του.

'Ο 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων βρισκόταν στή σκηνή του, περιστοιχιζόμενος ἀπό τούς ὑπαρχηγούς του.

Ἡ σκηνή αὐτή ἦταν ἀπέραντη. Μιά μεγάλη φωτιά ἔκαιγε κοντά στήν εἴσοδο καί λίγο πιό πέρα στέκονταν ἀκίνητοι σάν ἀγάλματα δώδεκα στρατιῶτες, μέ τό ξίφος στό χέρι.

Στή μέση τῆς σκηνῆς, εἶχε στρωθῆ ἕνα μεγάλο τραπέζι. 'Ο 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων κι' οἱ ἀξιωματικοί του κάθονταν ὁλόγυρα. Στό βάθος τῆς σκηνῆς, μερικοί αὐλητές προσπαθοῦσαν μέ τά ὄργανά τους νά σκεπάσουν τό θόρυβο τῆς κραιπάλης πού ἐρχόταν ἀπό τό στρατόπεδο.

'Ο Μεγάλος Διάβολος ἔτρωγε, ἔπινε καί γελοῦσε. Βλέποντας τό Ρολάνδο, πού προχωροῦσε πρός τό μέρος του, σκυθρώπασε. Αὐτός ὁ κατασκονισμένος ἄνθρωπος, μέ τά σφιγμένα χείλη, τοῦ φάνηκε σάν κακό σημάδι.

— Ποιός εἶσαστε κι' ἀπό ποῦ ἐρχόσαστε; τόν ρώτησε.

— Ἔρχομαι ἀπό τή Βενετία καί θέλω νά σᾶς μιλήσω χωρίς μάρτυρες, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος μέ ἤρεμη φωνή. Εἶμαι ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο, γυιός τοῦ δόγη Κανδιάνο, πού οἱ ἐχθροί του τόν ἔπιασαν ὕπουλα, μέσα στό ἀνάκτορό του, μιά μέρα γιορτῆς, καί τόν ἐτύφλωσαν.

Ἕνα μουρμουρητό ὑποδέχτηκε αὐτά τά λόγια.

Δέν ἦταν κανείς σ' ὅλη τήν 'Ιταλία, πού νά μήν ἤξερε τήν ἱστορία τῶν Κανδιάνο. Ἡ ἐγκάθειρξι τοῦ Ρολάνδου στά τρομερά «πηγάδια» καί ἡ μυθιστορηματική δραπέτευσί του, εἶχαν καταντήσει θρύλος.

— Νόμιζα, εἶπε ὁ 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων, ὅτι βρισκόσαστε στή φυλακή.

— Βγαίνει κανείς ἀπό τή φυλακή, ἀκόμη κι' ὅταν πρόκειται γιά τά τρομερά «πηγάδια» τῆς Βενετίας, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος.

— Θέλετε, λοιπόν, νά μοῦ μιλήσετε;

— Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μ' ἔκαμε ναρθῶ ἐδῶ.

— Καλῶς ἤρθατε στό τραπέζι καί στή σκηνή μου, εἶπε τότε ὁ Μεγάλος Διάβολος. Γνώρισα ἄλλοτε τόν πατέρα σας. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολύ χρήσιμος πρίν ἀπό δέκα χρόνια... Βλέπω μέ χαρά τό γυιό του ἐδῶ...

Παρακολουθῆστε ἀπό τό σημερινό Χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 83) τό συναρπαστικό σέ πλοκή καί συγκλονιστικές περιπέτειες ἀστυνομικό μυθιστόρημα τοῦ διασήμου 'Αμερικανοῦ συγγραφέως

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΓΟΥΟΡΜΣΕΡ

ΤΑ 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Πρόκειται γιά τήν ἐφιαλτική ἱστορία τῆς ὁμορφης χήρας Εὔας Σουνέ, πού μέσα σ' ἕνα μῆνα θά κληρονομήση ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, ἂν προφτάση νά κρεμάση 14 πορτραῖτα τοῦ μακαρίτη συζύγου της στά μέρη, πού ὁρίζει ἡ διαθήκη του. Μά θά κατορθώση νά ζήση ὡς τότε;

Ἕνας τολμηρός καί ριψοκίνδυνος ντέτεκτιβ, ὁ Μάρτυ Κόκριν ἀναλαμβάνει νά προστατεύση τή ζωή της καί νά τή βοηθήση στό δύσκολο ἔργο της, ἔχοντας μαζί του καί μιά χαριτωμένη δικηγορίνα.

Κι' ἔτσι ἀρχίζει μιά ἀπό τίς πιό παράξενες καί τίς πιό ἐκπληκτικές περιπέτειες πού συναρπάζει κυριολεκτικά τόν ἀναγνώστη, ὡς τήν τελευταία στιγμή, μέ τ' ἀλλεπάλληλα δραματικά ἐπεισόδιά της καί τό ἀγωνιῶδες ἐνδιαφέρον της.

Λέγοντας αὐτά, ἔδειξε στό Ρολάνδο μιά θέσι κοντά του.

'Ο Κανδιάνο πῆρε τό κύπελλο πού τοῦ γέμισαν καί τό τσούγκρισε μέ κεῖνο τοῦ Μεγάλου Διαβόλου. 'Αλλ' ἔπειτα ἀπ' αὐτή τήν τυπική πρᾶξι, δέν ἄγγιξε οὔτε τά φαγητά, οὔτε τά κρασιά.

Οἱ συνομιλίες καί τά γέλια ξανάρχισαν ὁλόγυρα.

'Ο 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων ἔρριχνε κάθε τόσο λοξές ματιές στόν ἐπισκέπτη του καί θαύμαζε τήν ἀρρενωπή φυσιογνωμία του καί τήν ἤρεμη θέλησι πού ἔδειχνε τό βλέμμα του.

«Ἄν λογαριάζη πῶς θά τόν βοηθήσω γιά ν' ἀνεβῆ στό θρόνο τοῦ πατέρα του, σκεφτόταν, κάνει πολύ μεγάλο λάθος. 'Ο Φόσκαρι εἶναι διαβολάνθρωπος καί δέν θά θέλα νά τόν ἔχω ἐναντίον μου. Ἄν, ὅμως, θέλη νά τοῦ δώσω μιά θέσι στό στρατό μου, θά τό κάμω μέ μεγάλη εὐχαρίστησι. Μοῦ φαίνεται ἄνθρωπος δυνατός κι' ἀποφασιστικός».

Κάπου-κάπου τόν ρωτοῦσε γιά τήν προηγούμενη ζωή του, γιά τά χρόνια πού πέρασε μέσα στά «πηγάδια», γιά τήν δραπέτευσί του, γιά διάφορες ἄλλες λεπτομέρειες.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Ρολάνδου ἦταν ὀλιγόλογες. Αὐτός ὁ συγκρατημένος τρόπος ἔδειχνε ἄνθρωπο πού εἶχε μεγάλη αὐτοπεποίθησι καί αὐτοκυριαρχία.

Ὅταν, τέλος, ὁ Μεγάλος Διάβολος εἶπε στούς ἀξιωματικούς του, ὅτι μποροῦσαν ν' ἀποσυρθοῦν, εἶχε πάρει τήν ἀπόφασι νά προτείνη στό Ρολάνδο ν' ἀναλάβη ὑπηρεσία κοντά του καί νά τοῦ προσφέρη μιά σημαντική θέσι.

Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ αὐλητές, οἱ ὑπηρέτες, ἔφυγαν ὅλοι μέ ἀξιοθαύμαστη ταχύτητα, πού ἔδειχνε ὅτι ἡ πειθαρχία κάθε ἄλλο παρά χαλαρή ἦταν στό στρατόπεδο τοῦ Μεγάλου Διαβόλου.

— Ὅπως βλέπετε, εἴμαστε μόνοι, εἶπε τότε ὁ 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων. Μιλῆστε. Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε;... Πρέπει, ὅμως, νά σᾶς προειδοποιήσω, ὅτι εἶμαι μπλεγμένος σέ πολέμους πού θά κρατήσουν πολύ... Μέ μεγάλη μου λύπη, λοιπόν, δέν θά μπορέσω νά κάμω τίποτε γιά σᾶς πρός τό μέρος τῆς Βενετίας...

'Ο Ρολάνδος χαμογέλασε.

— Ἠσυχᾶστε, ἀπάντησε. Συνηθίζω νά κάνω μόνος μου τίς δουλειές μου. Ὅταν θά ξαναγυρίσω στό δογικό ἀνάκτορο, θά εἶναι γιατί θά τό θέλω ἐγώ!... Κανείς, ὅμως, δέν θά μ' ὁδηγήση σ' αὐτό!

— Διάβολε! εἶπε ὁ 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων. Μοῦ ἀρέσει νά σᾶς ἀκούω νά μιλᾶτε ἔτσι... Δέν σᾶς κρύβω, ὅτι μοῦ ἐκάματε πολύ καλή ἐντύπωσι καί ἂν σᾶς ἀρέση νά ὑπηρετήσετε ὑπό τίς διαταγές μου...

— Συνηθίζω νά ὑπακούω μόνο στόν ἑαυτό μου, τόν διέκοψε ὁ Ρολάνδος. Σᾶς εὐχαριστῶ, ὅμως, γιά τήν πρόταση πού μοῦ κάνετε καί γιά τή μεγαλόκαρδη σκέψι πού σᾶς τήν ἐνέπνευσε.

— Τί ζητᾶτε, λοιπόν; ρώτησε μέ ἀπορία ὁ 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων.

'Ο Ρολάνδος ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Ἔξω, οἱ θόρυβοι τῆς κραιπάλης ἔσβυναν σιγά-σιγά. Ἀκουγόταν τώρα μόνον ἕνα ὑπόκωφο βουητό.

— 'Ιωάννη τῶν Μεδίκων, εἶπε τέλος ὁ Ρολάνδος, εἴσαστε πολεμιστής, ὄχι ὅμως καί διπλωμάτης. Σᾶς φοβοῦνται ὅλοι, γιατί ἔχετε ἕναν στρατό πού σᾶς ἀκολουθεῖ τυφλά καί γιατί τά πολεμικά σας κατορθώματα δείχνουν πῶς μπορεῖτε νά κάμετε ὅ,τι θελήσετε. Πρέπει, λοιπόν, νά παραμείνετε ὁ μεγάλος πολεμιστής πού εἴσαστε. Ἄν θελήσετε ν' ἀνακατευτῆτε σέ μηχανορραφίες, θά χάσετε τό γόητρό σας.

— Καί ποιός σᾶς λέει, ὅτι σχεδιάζω ν' ἀνακατευθῶ σέ μηχανορραφίες; ρώτησε ζωηρά ὁ Μεγάλος Διάβολος.

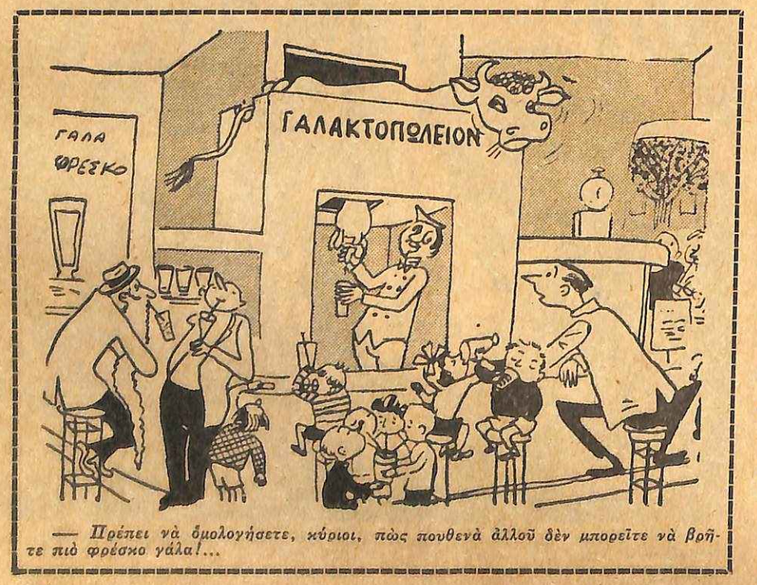
— Ὅπως βλέπετε, εἴμαστε μόνοι, εἶπε στό Ρολάνδο ὁ 'Ιωάννης τῶν Μεδίκων. Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε;...

— Αὐτὸ τοὐλάχιστον σκοπεύουν νὰ σᾶς προτείνουν.
— Ποιός;
— Ὁ δόγης Φόσκαρι.
— Ἄ! ἔκαμε ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων, ποὺ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.
— Μιὰ θανάσιμη πάλη ἔχει ἀρχίσει ἀνάμεσα στὸ δόγη Φόσκαρι καὶ σὲ μένα, συνέχισε ὁ Ρολάνδος. Ἰωάννη τῶν Μεδίκων, ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μείνετε οὐδέτερος σ' αὐτὴ τὴν πάλη.
— Ἐξηγηθῆτε, εἶπε ψυχρὰ ὁ Μεγάλος Διάβολος.
Ὁ Ρολάνδος πρόσεξε τὴν ἀπότομη ἀλλογὴ στὴν ἔκφρασι τοῦ συνομιλητοῦ του κι' ἀναρωτήθηκε μήπως εἶχε φτάσει πολὺ ἀργά. Τὰ ὁλόμαυρα μάτια του ἔλαμψαν.
— Θὰ σᾶς ἐκθέσω μὲ σαφήνεια τὴν κατάστασι, ἀπάντησε. Θὰ κρίνετε κατόπιν ποιὰ ἀπόφασι σᾶς συμφέρει νὰ πάρετε.
— Σᾶς ἀκούω, Κανδιάνο.
— Ὁ Φόσκαρι, ἄρχισε ὁ Ρολάνδος, ὑπέβαλε τὸν πατέρα μου σ' ἕνα φριχτὸ βασανιστήριο. Ὁ Φόσκαρι μ' ἔρριξε στὰ «πηγάδια» τῆς Βενετίας, ὅπου ἔμεινα ἕξη ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Φόσκαρι κι' οἱ συνέργοχοί του πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν...
Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀνατρίχιασε.
— Μὰ τὸ Σατανᾶ, φώναξε, δὲν θἄθελα νὰ βρίσκωμαι στὸ στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν σας!
— Ὅλοι ὅσοι θὰ βοηθήσουν τοὺς ἐχθρούς μου, θὰ εἶναι καὶ δικοί μου ἐχθροί, συνέχισε ὁ Ρολάνδος. Ἄρχισα ἐναντίον τοῦ Φόσκαρι καὶ τῶν συνενόχων του ἕναν ἀδυσώπητο πόλεμο. Πρέπει σ' αὐτὸν νὰ πεθάνουν ἢ νὰ πεθάνω. Μέση λύσις δὲν ὑπάρχει. Ἐνῶ, λοιπόν, ὑπονομεύω στὴ Βενετία τὸ ἔδαφος ὅπου πατάει ὁ Φόσκαρι, αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ συμμάχους καὶ νὰ ριχτῇ σὲ ἐπιχειρήσεις, πού, ἂν πετύχαιναν, θὰ τὸν ἔκαναν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου. Κι' ὁ πρῶτος ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς συμμάχους, ποὺ προσπαθεῖ νὰ προσεταιριστῇ, εἶσαστε σεῖς!
— Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων.
— Ὁ Φόσκαρι σᾶς ἔστειλε ἕναν πρεσβευτή, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν γνωρίζετε...
— Ποιὸν ἐννοεῖτε;
— Τὸν Πέτρο Ἀρετῖνο.
— Τὸν Πέτρο!... Αὐτὸ τὸν καλὸ Πέτρο! Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ τὸν ξαναδῶ...Μοῦ λείπει, στ' ἀλήθεια...
— Δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῆτε. Γιατὶ ὁ Πέτρος Ἀρετῖνος βρίσκεται στὴν ἐξουσία μου... Τὸν ἀνάγκασα νὰ μοῦ φανερώσῃ ὅσα εἶχε νὰ σᾶς πῇ κι' ἤρθα ἐγὼ ἀντὶ γι' αὐτόν...
— Τολμήσατε νὰ τὸ κάνετε;
— Ναί, Ἰωάννη τῶν Μεδίκων, ἀπάντησε μὲ ἤρεμη φωνὴ ὁ Ρολάνδος, τόλμησα νὰ τὸ κάμω.
— Κι' ἤρθατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε. Μὰ τὴν ἀλήθεια, θαυμάζω τὸ θάρρος σας!
— Ἰωάννη τῶν Μεδίκων, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, τὸ θάρρος εἶναι ὁ ἀνεξάντλητος πλοῦτος μου.
Ὁ Μεγάλος Διάβολος φάνηκε πιὸ ἤρεμος.
— Καὶ εἴπατε πὼς ξέρετε ὅσα ὁ Φόσκαρι εἶχε ἐπιφορτίσει τὸν Πέτρο Ἀρετῖνο νὰ μοῦ μεταφέρῃ;
— Ναί. Θὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὰ ἴδια λόγια ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγε ὁ Ἀρετῖνος ἐκ μέρους τοῦ Φόσκαρι. Μόνον ὅτι θὰ τὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ ὅλα τὰ στολίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ἀρετῖνος θὰ τὰ τύλιγε, ὅπως εἶναι ἡ συνήθειά του. Ὁ Φόσκαρι σχεδιάζει νὰ καταχτήσετε μαζὶ ὅλη τὴν Ἰταλία καὶ νὰ τὴν χωρίσετε σὲ δύο μόνον βασίλεια, ποὺ θὰ συνεργάζωνται στενὰ μεταξύ τους. Σᾶς προτείνει, λοιπόν, νὰ ἑνώσετε τὸ στρατό σας μ' ἐκεῖνον τῆς Βενετίας. Ὁ στόλος τῆς Βενετίας θὰ ἀποβίβαζε στρατὸ σὲ διάφορα σημεῖα τῶν ἀκτῶν καὶ ταυτόχρονα θὰ παρεμπόδιζε τοὺς ξένους ποὺ θὰ ἀποφάσιζαν τυχὸν νὰ ἐπέμβουν. Μετὰ τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἰταλίας, θὰ βασιλεύσετε καὶ οἱ δύο. Ἐκεῖνος στὴ βόρειο Ἰταλία, μὲ πρωτεύουσα τὴ Βενετία ἢ τὸ Μιλάνο καὶ σεῖς στὴ νότιο, μὲ πρωτεύουσα τὴ Ρώμη ἢ τὴ Νεάπολι. Νά ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιο τοῦ Φόσκαρι. Τί ἰδέα ἔχετε γι' αὐτό;
— Ἂν σᾶς πῶ τί ἰδέα ἔχω γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο, θ' ἀναλάβετε νὰ κάμετε γνωστὴ στὸ Φόσκαρι τὴν ἀπάντησί μου, ὅπως κάματε γνωστὲς σὲ μένα τὶς προτάσεις του;
— Ἀναμφισβήτητα. Θὰ τὸ κάμω ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ ἀπάντησί σας. Τίποτε δὲν μοῦ ἦταν πιὸ εὔκολο ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς ἀφίσω ν' ἀγνοῆτε τὶς προτάσεις τοῦ δόγη.
— Κάνετε λάθος, εἶπε ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων. Βλέποντας τὴ σιωπή μου, θὰ μοῦ ἔστελνε κάποιον ἄλλον.
— Ἴσως. Ὁπωσδήποτε, μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιος, ὅτι θὰ φανῶ τὸ ἴδιο ἐντιμος, ξαναγυρίζοντας στὴ Βενετία, ὅπως φάνηκα κι' ἐδῶ, ἀπέναντί σας. Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ μοῦ μιλήσετε μὲ εἰλικρίνεια.
— Ἔστω. Τὸ σχέδιο τοῦ Φόσκαρι μοῦ φαίνεται στὸ σύνολό του ὑπέροχο. Εἶναι μιὰ μεγαλοφυὴς ἰδέα καὶ θὰ ἦταν κρίμα ἂν ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα δὲν συνεργαζόταν στὴν ἐπιτυχία του. Κατ' ἀρχήν, λοιπόν, δέχομαι τὴ συμμαχία ποὺ μοῦ προτείνει ὁ Φόσκαρι. Νά ποιὰ ἀπάντησι θὰ τοῦ δώσετε.
— Αὐτὸ εἶναι ὅλο;
— Γιὰ τὴ στιγμὴ ναί. Γιὰ νὰ καταλήξουμε σὲ ὁριστικὴ συμφωνία πρέπει ὁ δόγης κι' ἐγὼ νὰ ἔχουμε μιὰ ἰδιαίτερη συνάντησι. Θὰ ὑποδείξω τὸν τόπο καὶ τὴν ἡμέρα μὲ ἄνθρωπο ποὺ θὰ στείλω ἐπίτηδες στὴ Βενετία. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κάμω ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερις ἡμέρες. Πρέπει πρῶτα νὰ κυριεύσω τὸ Γκοδέρνολο, πρᾶγμα ποὺ θὰ γίνῃ αὔριο ἢ τὸ πολὺ μεθαύριο... Μοῦ χρειάζεται κατόπιν μιὰ ἡμέρα γιὰ νὰ ἐπιστατήσω στὴ λεηλασία τῆς πόλεως καὶ ν' ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχη τῶν κατοίκων... Μόλις τελειώσω ὅλα αὐτά, θὰ στείλω τὸν ταχυδρόμο μου στὴ Βενετία... Στὸ μεταξύ, θὰ ἔχετε κάμει γνωστὸ στὸ δόγη, ὅτι δέχομαι τὴ συμμαχία ποὺ μοῦ προτείνει...
Ὑπῆρχε κάποιος τόνος εἰρωνείας στὴ φωνή του. Ὁ Ρολάνδος τὸ πρόσεξε καὶ κατάλαβε ἀμέσως. Σίγουρα ὁ Μεγάλος Διάβολος θὰ σχεδίαζε νὰ τοῦ στήσῃ κάποια παγίδα. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ φανῇ ἤρεμος καὶ νὰ μὴν δείξῃ τὴν παραμικρὴ ταραχή.
Οἱ προτάσεις τοῦ Φόσκαρι εἶχαν ἐνθουσιάσει, στ' ἀλήθεια, τὸν Ἰωάννη τῶν Μεδίκων. Αὐτὸς ποὺ εἶχε κάμει ὡς τότε τὸν πόλεμο μόνο γιὰ τὴν ἐυχαρίστησι ποὺ τοῦ ἔδινε, σκεφτόταν τώρα, γιὰ πρώτη φορά, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἀποβλέψῃ σὲ κάποιον ἀνώτερο σκοπό.
Σώπασαν κι' οἱ δύο.
— Δέχεστε, λοιπόν; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Ρολάνδος. Δέχεστε χωρὶς καμμιὰ σκέψι, χωρὶς κανένα δισταγμό;
— Γιὰ ποιὸ λόγο θἄπρεπε νὰ σκεφτῶ; ἀπάντησε ὁ Μεγάλος Διάβολος. Ἡ ἰδέα εἶναι ὑπέροχη! Γιατί νὰ μὴν τὴν δεχτῶ;
— Ἔχω, ὅμως, νὰ σᾶς κάμω μερικὲς παρατηρήσεις.
— Τὶς δέχομαι εὐχαρίστως ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι τόσο τολμηρὸς καὶ τόσο μετρημένος, ὅσον σεῖς, Κανδιάνο.
— Νά ἡ πρώτη, εἶπε ὁ Ρολάνδος, μὲ τὴν ἴδια ἠρεμία ὅπως πάντα. Σᾶς ἀφορᾶ προσωπικά. Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἴσασταν πρὶν ἀπὸ ὅλα πολεμιστής. Νομίζω, λοιπόν, πὼς ἡ διπλωματία θὰ σᾶς καταστρέψῃ. Μπορεῖτε, βέβαια, ἑνώνοντας τὸ στρατό σας μ' ἐκεῖνο τῆς Βενετίας, νὰ καταλάβετε τὴν Ἰταλία, μ' ὅλο ποὺ αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησι εἶναι περισσότερο δύσκολη ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται. Τὸ Μιλάνο, ἡ Φλωρεντία, ἡ Πίζα, ἡ Μάντσια, εἶναι ἰσχυρότατες δημοκρατίες καὶ θὰ ἑνωθοῦν σὲ μιὰ τρομερὴ συμμαχία. Ἂς ὑποθέσουμε, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ αἱματηροὺς πολέμους δέκα καὶ πλέον ἐτῶν, θὰ κατορθώσετε νὰ πετύχετε. Ἂς ὑποθέσουμε ἀκόμη, ὅτι ἡ νικημένη Ἰταλία εἶναι ἕτοιμη νὰ σᾶς δεχθῇ σὰν κυρίαρχο. Ἂς ὑποθέσουμε, τέλος, ὅτι ὁ Πάπας θὰ δεχτῇ νὰ σᾶς στέψῃ κι' ὅτι τοὐναντίον δὲν θὰ καλέσῃ τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἐναντίον σας... Ἂς τὰ ὑποθέσουμε ὅλα αὐτά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ δικός σας ρόλος τερματίζεται καὶ ἀρχίζει ἐκεῖνος τοῦ Φόσκαρι. Ὁ πολεμιστὴς πρέπει νὰ ἐξαφανιστῇ. Εἶναι τώρα ἡ σειρὰ τοῦ διπλωμάτη νὰ μπῇ σ' αὐτὴ τὴν κατακόκκινη ἀπὸ αἷμα σκηνὴ ποὺ προετοιμάσατε. Τί θὰ γίνῃ τότε κατὰ τὴ γνώμη σας;
Ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων εἶχε παρακολουθήσει μὲ προσοχὴ αὐτὴ τὴ σειρὰ τῶν συλλογισμῶν. Τὸ εἰρωνικὸ χεμόγελο εἶχε ἐξαφανιστῇ τώρα ἀπὸ τὰ χείλη του. Δὲν εἶχε πιὰ τὸ ὕφος τοῦ εὐτυχισμένου στρατηγοῦ ποὺ ἀντιμετωπίζει μὲ αὐτοπεποίθησι καὶ αἰσιοδοξία τὸ μέλλον.
Ὁ Ρολάνδος ἐξακολούθησε:
— Δὲν μιλάω γιὰ τὴ βέβαιη καὶ πιθανὸν νικηφόρο ἀντίδρασι τῆς ἴδιας τῆς Βενετίας. Ἡ Βενετία εἶναι ζηλότυπη γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἐλευθερία της. Ἡ Βενετία ἔχει γυρισμένο τὸ βλέμμα της πρὸς τὴ θάλασσα κι' ὄχι πρὸς τὴν ξηρά. Ἡ Βενετία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ εἰρήνη, γιὰ ν' ἀναπτύξῃ τὸ ἐμπόριό της καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὶς τέχνες καὶ τὰ γράμματα. Γι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ πρώτη ποὺ θὰ ἐπαναστατήσῃ. Ἀλλὰ ξαναγυρίζω στὴν ἐρώτησί μου: Τί θὰ κάμετε ὅταν θὰ εἴσαστε νικητής;
— Μὰ τὸν Διάβολο, τὸν πάτρωνά μου, ἐγὼ θὰ εἶμαι βασιλιᾶς στὴ Νεάπολι ἢ ἴσως στὴ Ρώμη, ἀπάντησε ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων. Ποιός, λοιπόν, θὰ σκεφτῇ νὰ μ' ἐμποδίσῃ;
— Ποιός;... Ὁ συνεταῖρος σας... Δὲν λέω ὁ συνένοχός σας. Ξέρω καλὰ τὸν Φόλεω ὁ συνένοχός σας. Ξέρω καλὰ τὸν Φόσκαρι. Ὅταν θὰ ἔχετε ὑποτάξει τὴν Ἰταλία, δὲν θὰ ὑπάρχῃ παρὰ ἕνας μόνον βασιλιᾶς. Κι' αὐτὸς ὁ Βασιληᾶς...
— Θὰ εἶμαι ἐγώ! φώναξε ὁ Μεγάλος Διάβολος, χτυπῶντας μὲ τὴ γροθιὰ του τὸ τραπέζι.
Ἦταν τόσο δυνατὸ αὐτὸ τὸ χτύπημα, ποὺ ὅλα τὰ σκεύη ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ τραπέζι ἀνατaράχτηκαν. Μερικὰ κύπελλα ἀναποδογυρίστηκαν καὶ τὸ περιεχόμενό τους χύθηκε πάνω στὸ τραπεζομάντηλο.
Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του. Φοβόταν μήπως πρόδωσε τὴ σκέψι του καὶ διάστηκε νὰ πῇ:
— Ὁ Φόσκαρι θὰ μοῦ φερθῇ ἔντιμα. Θὰ τὸν ἀναγκάσω μὲ τὴ βία, ἂν δὲν θελήσῃ νὰ τὸ κάμῃ μόνος του.
— Ἔστω, εἶπε ὁ Ρολάνδος. Τελείωσα τὶς παρατηρήσεις μου, ποὺ σᾶς ἀφοροῦν προσωπικά. Ἀπομένει νὰ σᾶς ἐκθέσω μερικὲς ἄλλες ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸ ἄτομό μου. Σᾶς ἐξέθεσα ποιούς λόγους ἔχω γιὰ νὰ μισῶ τὸν Φόσκαρι. Ἂν γίνετε συνεταῖρος του, θὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδια μου. Ἰωάννη τῶν Μεδίκων, σᾶς ὁρκίζομαι στὴ μητέρα μου ποὺ πέθανε ἀπὸ λύπη κι' ἀπελπισία, σᾶς ὁρκίζομαι στὸν πατέρα μου ποὺ βασανίστηκε, ὅτι τίποτα στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν Φόσκαρι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν καταδίκασα. Σᾶς προειδοποιῶ, λοιπόν, ἔντιμα ὅτι θὰ συντρίψω κάθε ἐμπόδιο ποὺ θὰ ὑψωθῇ ἀνάμεσα στὸν Φόσκαρι καὶ τὴ δίκαιη τιμωρία ποὺ σχεδιάζω νὰ τοῦ ἐπιβάλω.
Ὁ Ρολάνδος σηκώθηκε καὶ εἶπε:
— Σκεφθῆτε, Ἰωάννη τῶν Μεδίκων!
— Νομίζω πὼς μὲ ἀπειλεῖτε! φώναξε ὁ Μεγάλος Διάβολος, ποὺ σηκώθηκε κι' αὐτός.
— Δὲν σᾶς ἀπειλῶ, ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ μόνον, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Ὁ Φόσκαρι εἶναι τὸ ἔγκλημα. Ἐγὼ εἶμαι ἡ τιμωρία. Διαλέξετε!...
— Ἔκαμα τὴν ἐκλογή μου! φώναξε ὁ Μεγάλος Διάβολος. Ἔ, σεῖς! Ἐλᾶτε κοντά μου!
Καμμιὰ δεκαριὰ ἀξιωματικοί, ἔτρεξαν μέσα στὴ σκηνή.
— Πιάστε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! διέταξε ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων. Καὶ νὰ τὸν φρουρήσετε καλά, ὥσπου ν' ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχη του...
Οἱ ἀξιωματικοὶ σχημάτισαν ἀμέσως ἕναν κύκλο γύρω στὸ Ρολάνδο.
Ἀλλ' ὁ Κανδιάνο δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή. Ἦταν τὸ ἴδιο ἤρεμος ὅσο καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὴ σκηνή.
— Μέδικε, εἶπε ψυχρά, σᾶς προσκάλεσα νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὸ ἔγκλημα καὶ στὴ δικαιοσύνη. Φυλαχθῆτε! Εἶναι ἀκόμη καιρός!
— Πάρτε τον! φώναξε ὁ Μεγάλος Διάβολος.
— Σεῖς τὸ θελήσατε! εἶπε ὁ Ρολάνδος.
Δυὸ ἀξιωματικοί, ποὺ βρίσκονταν κοντά, τοῦ ἔβαλαν τὸ χέρι στὸν ὦμο.
Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ρολάνδος τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Τὸ ἤρεμο πρόσωπό του μεταμορφώθηκε ἀμέσως. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπὲς κι' ἡ φυσιογνωμία του εἶχε κάτι τὸ τρομακτικό. Τὰ χέρια του κινηθηκαν μὲ ὁρμὴ πρὸς τὰ πλάγια. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ ποὺ τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους, σωριάστηκαν κάτω. Ἔκαμε κατόπιν ἕνα τεράστιο πήδημα κι' ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα.
— Πιάστε τον! Πιάστε τον! οὐρλιαζε ὁ Μεγάλος Διάβολος.
— Προδοσία! Πιάστε τον! φώναξαν οἱ ὀκτὼ ἢ δέκα ἀξιωματικοὶ ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴ σκηνή.
Οἱ φρουροὶ ποὺ στέκονταν κοντὰ στὴν πόρτα, γύμνωσαν ἀμέσως τὰ ξίφη τους. Πίσω τους πρόβαλε μιὰ ὁμάδα στρατιωτῶν μὲ τὰ ἀρκεβούζια στὸ χέρι.
Ὁ Ρολάνδος κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ. Ἔβγαλε τότε τὸ βαρὺ σπαθί του καὶ ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Στὴν ὀπισθοχώρησί του αὐτή, τράβηξε τὸ μεγάλο τραπέζι κι' ἔφτιαξε ἔτσι ἕνα πρόχωμα μπροστά του.
— Πιάστε τον! οὐρλιαζε ἀδιάκοπα ὁ Μεγάλος Διάβολος.
Ἡ σκηνὴ εἶχε γεμίσει τώρα ἀπὸ ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ χυμήξουν πάνω στὸ Ρολάνδο.
— Σκοτώστε τον! ἀκούστηκε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Μεδίκου.
Ὁ Ρολάνδος ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ ν' ἀποκρούσῃ ἐκείνους ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος του.
— Μέδικε! φώναξε. Θυμήσου πὼς ἀπέκρουσες τὴ δικαιοσύνη μου. Αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη σὲ καταδικάζει τώρα!

Θύελλα παθῶν

Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ μέγαρο τῆς Ἰμπέριας.
Μητέρα καὶ κόρη, καθισμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, συζητοῦσαν. Ἡ Μπιάνκα τελείωνε τὴν ἀφήγησι τῶν περιπετειῶν της, ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς ἀπαγωγῆς της ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε ὁ Σαντρίγκο.
Εἶχε μιλήσει πολὺ λίγο γιὰ τὸ Ρολάνδο. Ἀλλ' ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες λέξεις της, ἡ Ἰμπέρια κατάλαβε πὼς ἡ κόρη της αἰσθανόταν γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἕναν βαθύτατο σεβασμὸ καὶ μιὰ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη.
Ἐπὶ τέλους, εἴμαστε καὶ πάλι μαζί, κόρη μου, τῆς εἶπε, ὅταν ἡ Μπιάνκα τερμάτισε τὴν ἀφήγησί της. Τώρα πιὰ δὲν κινδυνεύεις... Κι' αὐτὸ τὸ χρωστᾶμε στὸ γενναῖο ἀξιωματικὸ ποὺ σὲ ἔσωσε, ἀψηφῶντας τὰ πάντα... ἐννοῶ τὸν ἄρχοντα Σαντρίγκο...
Ἀλλά, μητέρα μου, ἀπάντησε ἡ νέα, δὲν κινδύνευα ἀπὸ τίποτε στὸ σπίτι τῆς Ζουάνας. Ὁ κίνδυνος βρίσκεται ἐδῶ... Θυμᾶμαι ἀκόμη αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο ποὺ μπῆκε μιὰ νύχτα μέσα στὸ δωμάτιό μου. Μ' ὅλο ποὺ τὸν εἶδα ἐλάχιστα, τὰ χαρακτηριστικά του ἐντυπώθηκαν βαθειὰ μέσα στὴ μνήμη μου.
— Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι τίποτε πιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ἡ Ἰμπέρια.
Ἡ Μπιάνκα κούνησε μὲ δυσπιστία το κεφάλι της.
— Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν θὰ ξαναφερθῇ; εἶπε. — Πέθανε, παιδί μου!
Καὶ βέβαια, ὁ Βέμπο εἶχε πεθάνει, χτυπημένος ἀπὸ τὸ Ρολάνδο. Ὁ ἴδιος ὁ Κανδιάνο τῆς τὸ εἶχε ἀναγγείλει. Ποῦ ἄρα γε θὰ σταματοῦσε ἡ ἐκδικησί του;
Αὐτὲς ἦταν οἱ σκέψεις ποὺ ξανάφεραν στὸ μυαλὸ της τὰ λόγια τῆς κόρης της.
Εἶχε μάθει πὼς ὁ Ρολάνδος εἶχε καταφέρει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐνέδρα ποὺ τοῦ ἑστησαν ὁ Δάνδολο κι' ὁ Ἀλτιέρι στὴ νῆσο τοῦ Ὀλιβόλο. Καὶ τώρα θὰ ἑτοίμαζε σίγουρα κάποιο καινούργιο χτύπημα.
Ἡ Ἰμπέρια δὲν ἤξερε τὸ ρόλο τῆς Λεονώρας. Ἀλλὰ τὸν ἐμάντευε. Κι' ἐνοιωθε γιὰ τὴν κόρη τοῦ Δάνδολο ἕνα ἀπέραντο μῖσος. Τὸ ἴδιο μῖσος ποὺ αἰσθανόταν καὶ γιὰ τὸν Ρολάνδο. Τοὺς εἶχαν ἀποκαλέσει ἄλλοτε ἀγαπημένους τῆς Βενετίας. Ἡ ἀγάπη τους θὰ ξανάρχιζε τώρα... Καὶ θὰ ἦταν πιὸ δυνατὴ ἔπειτα ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν μεσολαβήσει.
Οἱ σκέψεις αὐτὲς εἶχαν παραμορφώσει τὰ χαρακτηριστικά της καὶ σὲ τέτοιο βαθμό, μάλιστα, ποὺ ἡ Μπιάνκα φοβήθηκε.
— Τί ἔχετε, μητέρα μου; τὴ ρώτησε. Φαινόσαστε πολὺ ταραγμένη.
— Θυμήθηκα τὸν ἄνθρωπο ποὺ μπῆκε στὸ δωμάτιό σου... ἀπάντησε ἡ ἑταίρα. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς, κόρη μου. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ ξανανοχλήσῃ... Πέθανε...
Ἡ σκέψι της ἔτρεξε καὶ πάλι στὸ Ρολάνδο. «Ὁ Βέμπο πλήρωσε, συλλογίστηκε. Τίνος ἄρα γε εἶναι τώρα ἡ σειρά;».
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ὑπηρέτρια μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο.
— Κυρία, εἶπε, κάποιος θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ...
— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ Ἰμπέρια.
— Δὲν εἶπε τ' ὄνομά του...
— Ἔχει ξανάρθει ἄλλοτε ἐδῶ;
— Δὲν εἶδα τὸ πρόσωπό του γιατὶ τὸ κρατάει κρυμμένο πίσω ἀπὸ μιὰ μάσκα.
Αὐτὸ τὸ μυστήριο κι' αὐτὲς οἱ προφυλάξεις, τὴν ἔκαμαν νὰ σκεφθῇ, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης θὰ ἦταν ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο.
Σηκώθηκε ἀμέσως, τακτοποίησε τὰ μαλλιά της καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.
«Ἂν εἶναι αὐτός, σκεφτόταν, καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι αὐτός, δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ!».
Ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀφίσῃ τὴν κυρία της νὰ περάσῃ.
Στὸ ἄνοιγμα ἐμφανίσθηκε τότε ἡ ἀπαίσια μορφὴ τοῦ Βέμπο. Εἶχε βγάλει τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ.
— Αὐτός! ψιθύρισε ἡ Μπιάνκα, ἀναγνωρίζοντάς τον.
— Ὁ Βέμπο! φώναξε ἡ Ἰμπέρια, κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.
Ὁ Βέμπο μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες.
— Κουράστηκα νὰ περιμένω, εἶπε. Κι' ἄλλωστε, βιαζόμουν τόσο νὰ σᾶς ξαναϊδῶ, σινιόρα... καὶ σᾶς ἰδίως σινιορίνα, πρόσθεσε, μιλώντας στὴν Μπιάνκα.
Ἡ Ἰμπέρια ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της. Ἔπιασε τὸν καρδινάλιο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε μαζί της ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα νεῦμα στὴν ὑπηρέτρια νὰ προσέχῃ τὴν Μπιάνκα.
Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ Ἰμπέρια κι' ὁ καρδινάλιος βρίσκονταν σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ μεγάρου.
— Γιατί μὲ φέρατε ἐδῶ; ρώτησε στεναχωρημένος ὁ Βέμπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, κύριοι, πὼς πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε πιὸ φρέσκο γάλα!...

— Γυναῖκα, τἄμαθες; Τὸ ἀπέναντι σπίτι τὸ νοίκιασε ἕνας ἀκροβάτης!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Η Καρμελίτα έτρεζε με το πολυτελές αυτοκίνητό της να τον παραλάβη από τη φυλακή...

ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

Μερικές περίεργες περιπέτειες

Είνε πολλοί εκείνοι που παρακολουθούν τη στήλη των συνοικεσίων στις εφημερίδες. Έχει είνε κρυμμένες χίλιες δυο ερωτικές περιπέτειες. Τα πιο περίεργα ερωτικά ειδύλλια.

Στη Νέα Υόρκη ο Πήτερ Μπόμς είχε τη μανία να παρακολουθή αύτη τη στήλη της εφημερίδος του. Η γυναίκα του τον είρωνευόταν συνεχώς, αλλά φυσικά δεν περνούσε πότε από το μυαλό της ότι εκεί κρυβόταν η μοίρα και των δύο. Προ μηνών λοιπόν ο σύζυγός της έγραψε σε μιά γυναίκα που ζητούσε να γνωριστή μ' έναν κύριο κ.λ.π. με σκοπό το γάμο, και της ώρισε συνάντησι, αλλά με σκοπό την έρωτα χωρίς γάμο! Η συνάντησι έγινε κι' ακολούθησε σειρά άλλων συναντήσεων και άλαξε η στάσι του απέναντι στη σύζυγό του. Ο ιδιωτικός άστυνομικός, που κατόπιν ή κ. Μπόμς έμίσθωσε γιά νά παρακολουθήση τον ύποπτο άντρα της, δέν άργησε νά της φέρη τη λύσι του αίνίγματος. Η άρχή του βρισκότανε στη στήλη των συνοικεσίων. Η δίκη γιά την έκδοσι του διαζυγίου που άκολούθησε πρό ημερών έδωσε στον Πήτερ Μπόμς την δυσάρεστη εύκαιρία ν' αποκαλύψη τα μικρά μυστικά της περιπετείας του.

Έγραψε λοιπόν στην άγνωστη «χάριν άστειότητος», πήγε στό ραντεβού «χάριν άστειότητος» και δέν είχε καμμιά πρόθεσι νά θέξη την ύπόληψι της συζύγου του. Ο δικαστής έκαμε δεκτή την αίτησι της κ. Μπόμς και επεδίκασε στο σύζυγο μιά διατροφή, ίση προς τα δύο τρίτα του μισθού του! Άς φέρουμε τώρα κι' ένα άλλο παράδειγμα έρωτα από τις εφημερίδες:

Ο δόκτωρ Τσέμλι ζούσε το 1935 στα περίχωρα της Βουδαπέστης σ' ένα γραφικό χωριό, όπου έπι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια έξασκούσε το επάγγελμά του. Έμενε μόνος με μιά νεαρή νοσοκόμο, που πήγαινε το πρωί, τον βοηθούσε όλη την ημέρα κι' έφευγε το βράδυ. Ο γιατρός άφοσιωμένος στη δουλειά του, δέν είχε δώσει καμμιά σημασία στον έρωτα. Μά ένα βράδυ, διαβάζοντας τις αγγελίες μιάς σοβαρής εφημερίδος, στάθηκε κι' άρχισε νά συλλογίζεται μπροστά σε μιά μικρή δημοσίευσι... Αναγκάστηκε νά παραδεχθή ότι τού είχε κινήσει το ένδιαφέρον σ' άφάνταστο βαθμό.

Η περίεργη αύτη άγγελία, έλεγε περίπου τα έξής:

«Δεσποινίς από τη Βουδαπέστη, επιθυμούσα νά δημιουργήση οικογένεια, ζητεί κύριον ικανόν νά την καταλάβη. Προτιμά ιατρόν».

Ο γιατρός έστειλε στη δεσποινίδα ένα γράμμα. Κι' από την ημέρα εκείνη άρχισαν ν' άλληλογραφούν επί δυο όλόκληρους μήνες, γιατί η «δεσποινίς από τη Βουδαπέστη», πρίν αποκαλύψη το όνομά της, ήθελε νά μάθη μέ τι άνθρωπο είχε νά κάνη.

Μιά μέρα τέλος, ο ρωμαντικός γιατρός κατώρθωσε ν' ανακαλύψη ότι η μυστηριώδης άγνωστος, μέ την οποίαν άλληλογραφούσε, δέν ήταν άλλη από τη νεαρή αίσθηματική νοσοκόμο του Έλσα Κρούγερ, η οποία τον έκανε τόσο εύτυχισμένο, ώστε δέν δίστασε νά ζητήση το χέρι της και νά την παντρευτή!

Στην Άνω Σιλεσία πάλι, πρίν από τον πόλεμο, έβγαινε μιά μικρή εφημερίδα με τον τίτλο: «Άς ενώσουμε τις καρδιές μας». Η εφημερίδα αύτη δέν ήταν όργανο ενός ποακτορείου γάμων, άλλα ένα όργανο των δειλών νέων, που άναζητούσαν μιά τριφερή σύζυγο.

Τί έκαναν λοιπόν οι νέοι; Έστελναν τη φωτογραφία τους στην εφημερίδα, μαζί μέ μιά όσο το δυνατόν πιστή και είλικρινή περιγραφή του εαυτού τους και περίμεναν υπομονετικά μιάν απάντησι από κάποιο κορίτσι. Στο ίδιο μέσον κατέφευγαν και οι νέες. Σχετική στατιστική, που δημοσιεύθηκε τότε, άπέδειξε ότι οι γάμοι στην Άνω Σιλεσία είχαν αύξηθή σ' έκπληκτικό βαθμό!...

Η Μεξικανή ήθοποιός Καρμελίτα Μαϊσό, που έμενε στη Νέα Υόρκη, όταν ένοιωθε ότι ήταν καιρός πιά νά στείλη... περίπατο τον άνδρα της και νά ζητήση ένα καινούργιο διαζύγιο, άρχιζε νά διαβάζη άπλησταις στήλες των συνοικεσίων.

Σ' αύτη την τρελλή καλλιτέχνιδα άρεσαν πρό πάντων οι τολμηροί άνδρες και μάλιστα εκείνοι, που κάνουν νά μιλάη ο κόσμος γι' αύτούς. Έτσι, ένας από τους τελευταίους γάμους της Καρμελίτας ήταν ο γάμος της μέ τον περίφημο γκάγκστερ Τζίμ Λούζορ.

Ο Τζίμ, μιά μέρα συνελήφθη από τους άστυνομικούς, μά κατέφερε ν' αποδείξη την... άθωότητά του, και νά τιμωρηθή μονάχα γιά παράνομη όπλοφορία. Την ήμέρα της άπελευθερώσεώς του η Καρμελίτα ένοιωσε ότι ήταν τρελλά ερωτευμένη μέ τον Τζίμ, κι' έτρεξε μέ το πολυτελές αύτοκίνητό της νά τον παραλάβη από τη φυλακή! Κι' ύστερ' από όχτώ ήμέρες έκαναν τους γάμους τους.

Άς αναφέρουμε τώρα κι' ένα άλλο παράδειγμα:

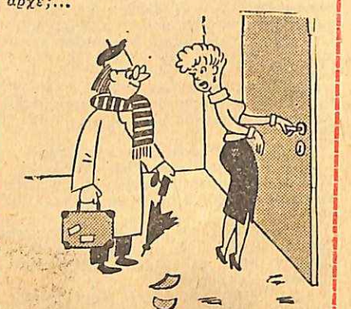
Ο Γάλλος δικηγόρος Φρανσουά Μπουβιέ, ένας από τους ύποψηφίους του νομού του, είδε κατάπληκτος στην τοπική εφημερίδα της Λυών, όπου είχε εκθέσει υποψηφιότητα, ένα ειρωνικό και δηκτικό άρθρο έναντίον του. Στο άρθρο αύτο παρουσιάζονταν όλα τα προσωπικά του ελαττώματα, όλα τα μυστικά του, όλες οι μικρές κι' οι μεγάλες ιδιοτροπίες του, πράγμα που μπορούσε νά τον κάνη νά χάση την έκλογή του. Έξω φρενών ο δικηγόρος πήρε το τραίνο από το Παρίσι γιά τη Λυών. Πήγε τότε κατ' εύθείαν στά γραφεία της εφημερίδος και ζήτησε νά μιλήση μέ τον συντάκτη του άρθρου εκείνου που τον είχε δυσφημήσει. Ο συντάκτης όμως του άρθου δέν ήταν άλλος από τη Σουζάννα Μπλούμ, μιά χαριτωμένη δημοσιογράφο, μέ σαγηνευτική όμορφιά. Η Σουζάννα μόλις είδε τον Μπουβιέ, του χαμογέλασε γλυκά και δέχτηκε πρόθυμα νά του δώση κάθε είδους ικανοποίησι. Έ, λοιπόν, ύστερα από ένα μήνα ή ώραία Σουζάννα, γινόταν κυρία Μπουβιέ και τότε του έξομολογήθηκε ότι το πολύκροτο εκείνο άρθρο της το έγραψε γιά νά προσελκύση την προσοχή του, γιατί από καιρό τον άγαπούσε και τον θαύμαζε.

— Μά, άγαπητή μου, είχες άρχίσει νά καταστρέφης την ύπόληψί μου μέ το άρθρο σου, παρατήρησε ο άντρας της.

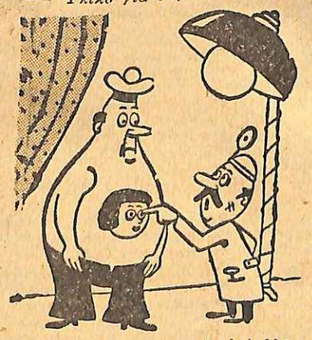
— Και ποιά γυναίκα θά δίσταζε γά καταστρέψη την ύπόληψι του άγαπημένου της, γιά νά τον κάνη... δικό της; του άπάντησε η έξυπνη δημοσιογράφος.

— Γιατί δέν μπαίνεις μέσα, Κλε αρχε;...

— Τί μούφερες, Γιάννη, από το ταξίδι;
— Υλικό άφθονο, Καίτη, για πέντε μυθιστορήματα!...
— Υλικό για ταγιέρ, δέν έφερες;

— Άν σάς πονάη, σ' αυτό έδώ το σημείο, τότε νά πάτε σέ οφθαλμίατρο!...

Χωρίς λόγια.

Παρακολουθείστε από το σημερινό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 35) μια έξαιρετικού ενδιαφέροντος εγκυκλοπαιδική σειρά με τον τίτλο:

ΤΑΞΙΔΙΑ Σ' ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ο Άμερικανός επιστήμων και συγγραφεύς Κέννεθ Χούερ με μιά συναρπαστική σειρά διαφωτιστικών άρθρων του, που προξένησαν κατάπληξι στις Ήνωμένες Πολιτείες, αποκαλύπτει για πρώτη φορά τα μυστήρια, που κρύβει ο ούρανός, και ποιά είδη ζωής υπάρχουν στους άλλους πλανήτες.

Ο Άμερικανός συγγραφεύς στό φαντασμαγορικό αύτό ταξίδι του στους κόσμους του ηλιακού συστήματος εξοικειώνει τον άναγνώστη του μέ ιλιγγιώδεις αποστάσεις, μέ απίστευτες χρονικές μονάδες, μέ έκπληκτικες ποικιλίες θερμοκρασίας, κλίματος και άτμοσφαίρας, όπως τον παραούρει σέ άλλους παράξενους κόσμους, μακρυνούς, στα βάθη του στερεώματος.

Να μερικά από τα έκπληκτικά άρθρα αύτης της σειράς:

* Είναι δυνατή ή έπικοινωνία μέ τους πλανήτες;
* Οί άποικίες της Γής σ' άλλους κόσμους.
* Υπάρχει ζωή παντού!...
* Η Σελήνη κατοικείται από έντομα;
* Ταξείδι στον Ήλιο, κλπ. κλπ.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Είναι δυνατή ή επικοινωνία μέ τους πλανήτες;

ΕΝΑ πρωί του Δεκεμβρίου του 1900, οι εφημερίδες όλου του κόσμου δημοσίευσαν μιά συνταρακτική είδησι: Ότι οι κάτοικοι του Άρεως είχαν επιχειρήσει νά επικοινωνήσουν μέ τη Γή άναδοντας μεγάλες φωτιές! Οι άνθρωποι της Γής όμως δέν είχαν... την ευγένεια ν' απαντήσουν σ' αύτά τα σήματα! Κι' έκαναν πολύ καλά, γιατί το φαινόμενο των φωτεινών αναλαμπών του Άρεως πρέπει νάχε κάποιαν άλλη, έντελώς διαφορετική προέλευσι. Πράγματι, θάπρεπε νά πάρη φωτιά ένα ολόκληρο δάσος, γιά νά διακρίνουν τα τηλεσκόπιά μας μόλις μιά μικρή φωτεινή κουκίδα. Είναι δέ τελείως άπίθανο ν' αποφάσισαν οι κάτοικοι του Άρεως νά κάψουν τα δάση τους γιά το χατήρι μας!...

Κατά τους άστρονόμους, οι άναλαμπές εκείνες όφείλονταν σέ ισχυροτάτη άντανάκλασι του ήλιακού φωτός πάνω σέ σύννεφα της άτμοσφαίρας του Άρεως (θά μπορούσε νά γίνη ή ίδια άντανάκλασις και στις κορυφές των βουνών, έχει όμως αποδειχθή ότι δέν υπάρχουν βουνα στον Άρη).

Στις 23 Αυγούστου 1924, ο Άρης πλησίασε πάλι στη Γή. Και ξανάγινε τότε λόγος γιά παράξενα («σήματα»), που ήσαν αύτη τη φορά μυστηριώδεις ήχοι στα ραδιόφωνα, που άκούσθηκαν στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη και σ' άλλα μέρη. Οι ήχοι αύτοί αποκλείεται νά προέρχονταν από «παράσιτα», δέν εξηγήθηκαν δέ ποτέ επιστημονικά.

Είναι πιθανόν ωστόσο οι κάτοικοι του Άρεως — άν υπάρχουν — ν' άρχισαν πρό χιλιάδων έτών τις προσπάθειες επικοινωνίας μέ τη Γή και νά τις εγκατέλειψαν βλέποντας την άποτυχία τους. Πρέπει νά σημειωθή ότι το τηλεσκόπιο έφευρέθηκε μόνο το 1608 κι' ότι οι πρώτες παρατηρήσεις του Άρεως έγιναν περί τα τέλη του 19ου αιώνος. Έξ όλλου, κατά τις μοισοσότερες κοσμογονικές θεωρίες, ο Άρης είναι παλαιότερος από τη Γή κατά πολλά έκατομμύρια χρόνια. Τίποτε λοιπόν δέν αποκλείει νά μάς έστελναν σήματα οι κάτοικοί του, την εποχή που υπήρχαν στη Γή μόνο πιθηκάνθρωποι ή δεινόσαυροι! Εφόσον στον πλανήτη τους αναπτύχθηκε ενωρίτερα ο πολιτισμός και η πνευματική ζωή, μπορεί νά πίστεψαν ότι κι' η Γή κατοικείτο από λογικά όντα και νά έπιχείρησαν τού κάκου νά επικοινωνήσουν μαζύ τους, ώσπου βαρέθηκαν πιά και σταμάτησαν τις προσπάθειές τους.

Υπάρχουν τώρα τρείς τρόποι πιθανής μελλοντικής επικοινωνίας των άνθρώπων της Γής με τους κατοίκους άλλων κόσμων.

Η παλαιότερη μέθοδος είναι μέ το φώς. Κάποιος Γερμανός γεωμέτρης πρότεινε κάποτε νά εγκατασταθούν στις στέππες της Σιβηρίας τεράστιοι καθρέφτες, που θά αποτελούσαν γεωμετρικά σχήματα και θ' αντανακλούσαν τις ήλιακές άκτίνες. Η έλπίδα του ήταν πώς οι κάτοικοι της Σελήνης θάβλεπαν τα φωτεινά αύτά σήματα, και πώς άπ' το κανονικό γεωμετρικό σχήμα τους θά καταλάβαιναν ότι ήταν έργο λογικών όντων. Θά μάς άπαντούσαν τότε κι' έκείνοι μέ τον ίδιο τρόπο. Και, άλλάζοντας τα σχήματα καταλλήλως, οι επιστήμονες των δυό πλανητών θά επιτύχαναν κάποια συνεννόησι, μέ μια «ίδεογραφική») γλώσσα.

Γιά νά έφαρμοσθή όμως αύτη η πρότασι, θά χρειάζονταν τεράστια τηλεσκόπια και κολοσσιαία τεχνικά έργα.

Δεύτερη μέθοδος επικοινωνίας είναι μέ τα ηλεκτρικά κύματα. Άπ' την πλευρά αύτή, έχει ήδη σημειωθή μιά έπιτυχία μέ το ραντάρ: Στις 25 Σεπτεμβρίου 1946, οι Άμερικανοί τεχνικοί έστειλαν πρός τη Σελήνη ισχυρά κύματα ραντάρ, που αντανακλάσθηκαν πάνω στο δορυφόρο μας και ξαναγυρισαν στη Γή. Ήταν η πρώτη επιτυχημένη επαφή του ανθρώπου μ' έναν άλλο κόσμο.

Ίσως γίνη μιά παρόμοια προσπάθεια μέ τον Άρη, στις 11 Σεπτεμβρίου 1956, όταν δηλαδή ο πλανήτης αύτός θά βρεθή και παλι στη μικρότερη άπόστασι άπ' τη Γή. Άρκεί μόνο νάκουν κατασκευασθή ώς τότε άρκετά ισχυρές συσκευές ραντάρ. Φαντάζεσθε δέ πόσο συνταρακτικό γεγονός θά είνε μιά τυχόν άπάντησι του Άρεως!

Τέλος, ή τηλεπάθεια άποτελεί την τρίτη μέθοδο επικοινωνίας. Έχει ήδη αποδειχθή αναμφισβήτητα ότι μπορεί νά επικοινωνήσουν μ' αύτο τον τρόπο δυό άνθρωποι που βρίσκονται πολύ μακρυά ο ένας άπ' τον άλλον (κατά τους πνευματιστάς δέ, και οι ζωντανοί μέ τους νεκρούς). Μολονότι δέν έχει άκόμη εξηγηθή ικανοποιητικά, ή τηλεπάθεια αποτελεί μιά άδιαφιλονείκητη πραγματικότητα, μέ άπειρα έκπληκτικά περιστατικά που συνέβησαν στην εποχή μας ή στή μακρυνή αρχαιότητα. Φαίνεται ότι υπάρχουν γύρω μας φυσικές δυνάμεις που τις άγνοούμε άκόμη, γιάνα έπεφή του άνθρώπου μ' έναν άλλο κόσμο.

Ίσως γίνη μιά παρόμοια προσπάθεια μέ τον Άρη, στις 11 Σεπτεμβρίου 1956, όταν δηλαδή ο πλανήτης αύτός θά βρεθή και παλι στη μικρότερη άπόστασι άπ' τη Γή. Άρκεί μόνο νάκουν κατασκευασθή ώς τότε άρκετά ισχυρές συσκευές ραντάρ. Φαντάζεσθε δέ πόσο συνταρακτικό γεγονός θά είνε μιά τυχόν άπάντησι του Άρεως!

Τέλος, ή τηλεπάθεια άποτελεί την τρίτη μέθοδο επικοινωνίας. Έχει ήδη αποδειχθή αναμφισβήτητα ότι μπορεί νά επικοινωνήσουν μ' αύτο τον τρόπο δυό άνθρωποι που βρίσκονται πολύ μακρυά ο ένας άπ' τον άλλον (κατά τους πνευματιστάς δέ, και οι ζωντανοί μέ τους νεκρούς). Μολονότι δέν έχει άκόμη εξηγηθή ικανοποιητικά, ή τηλεπάθεια αποτελεί μιά άδιαφιλονείκητη πραγματικότητα, μέ άπειρα έκπληκτικά περιστατικά που συνέβησαν στην εποχή μας ή στή μακρυνή αρχαιότητα. Φαίνεται ότι υπάρχουν γύρω μας φυσικές δυνάμεις που τις άγνοούμε άκόμη, γιάνα έπεφή του άνθρώπου μ' έναν άλλο κόσμο.

Πάνω σ' αύτο το σφαιρικό «χάρτη» της Σελήνης, διακρίνονται καθαρώτατα οι πολυάριθμοι και τεράστιοι κρατήρες του δορυφόρου μας και οι «θάλασσες» μέ τις παράξενες όνομασίες τους.

τί δέν έχουμε τα μέσα νά τις άντιληφθούμε. Μιά άπ' αύτές λοιπόν επιτρέπει, υπό ωρισμένες συνθήκες, την τηλεπαθητική επικοινωνία δυό άνθρωπίνων πλασμάτων.

Η άποστασις δέν εμποδίζει καθόλου μιά τέτοια επικοινωνία μέ τον Άρη — ή μέ άλλον κατοικημένο πλανήτη. Όπως το φώς ή ή δύναμις της παγκοσμίου έλξεως, έτσι κι' ο ζωϊκός μαγνητισμός φαίνεται πώς μεταδίδεται μέ άσύλληπτη ταχύτητα. Μέ τις προόδους λοιπόν της φυσικολογίας, μπορούμε νά έλπίζουμε πώς θά πραγματοποιηθή μιά μέρα ή τηλεπαθητική επαφή μεταξύ δυό κατοίκων διαφορετικών κόσμων.

Εδώ πρέπει νά προσθέσουμε ότι μιά Γαλλίδα, ή κ. Γκουζμάν, έχει άφίσει μέ τη διαθήκη της 100.000 φράγκα στην Άκαδημία Επιστημών, ώς βραβείο γιά τον πρώτο που θά αποκαλύψη ένα επιτυχημένο μέσον επικοινωνίας της Γής μ' έναν άλλον κόσμο. Έκφεύγει όμως ρητώς ο πλανήτης Άρης, γιατί η επικοινωνία μ' αύτον θεωρείται... πολύ εύκολη!

Δέν αποκλείεται ωστόσο, πρίν βρεθή ένας τρόπος γιά νά επικοινωνήσουμε άπό μακρυά μ' άλλους πλανήτες, ν' αρχίσουμε νά πηγαίνουμε οι ίδιοι σ' αύτούς. Ένας διακεκριμένος Άμερικανός μαθηματικός και μηχανικός, ο ταγματάρχης Τζέημς Ράντολφ, φρονεί ότι οι κάτοικοι άλλων κόσμων, πιό προωδευμένων, έχουν ήδη άρχίσει από καιρό αύτά τα διαπλανητικά ταξείδια κι' ότι έχουν στείλει άποστολες στη Γή! Υποστηρίζει δέ ότι οί γίγαντες, οι νάνοι, τα φτερωτά πλάσματα και τα άλλα παράξενα όντα που συναντούμε στις διάφορες μυθολογίες και στους θρύλους, δέν ήταν παρά έπισκέπτες της Γής από άλλους πλανήτες!

Τί εμποδίζει νά παραδεχθούμε ότι υπάρχουν και σήμερα στη Γή πολυάριθμοι άπεσταλμένοι άλλων πλανητών, που κυκλοφορούν άνάμεσά μας χωρίς νά προκαλούν την προσοχή, γιατί κατάφεραν νά μάθουν τη γλώσσα και τις συνήθειες της χώρας όπου προσγειώθηκαν;

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, πολλοί πιστεύουν ότι οί περίφημοι και μυστηριώδεις («ίπτάμενοι δίσκοι»), δέν είναι παρά σκάφη προερχόμενα από άλλους πλανήτες, και αύγκεκριμένα άπ' τον Άρη ή την Άφροδίτη.

Στο προσεχές φύλλο, θά μιλήσουμε γιά τις σημερινές άπόψεις και δυνατότητες των διαπλανητικών ταξειδίων.

Άνω: Μιά άπ' τις λύσεις που έδιναν οι εφάνταστοι συγγραφείς του 17ου αιώνος στό πρόβλημα των ταξειδιών στη Σελήνη, ήταν η χρησιμοποίησι... άγριόκυκνων κι' άλλων μεγάλων πουλιών ώς κινητηρίου δυνάμεως! Κάτω: Όταν ανακαλύφθηκε άργότερα ότι δέν υπάρχει άέρας στό Άπειρον, ρίχθηκε η ίδέα νά εκσφενδονίζωνται τα διαπλανητικά σκάφη με κανόνια ή με ηλεκτρομαγνητικά μηχανήματα.

Παίζω και έξυπνεύω
Τα όνειρά σας

ΟΛΟΙ οι λαοί και σ' όλες τις εποχές απέδωσαν στα όνειρα συμβολική και προφητική σημασία και οι διαπρεπέστεροι από τους παλαιοτέρους και τους συγχρόνους επιστήμονες ασχολήθηκαν με την ερμηνεία των. Ο Πλούταρχος, ο Στράβων, ο Κικέρων, ο Δημήτριος ο Φαληρεύς, ο Επίχαρμος, ο Αρίσταρχος και άλλοι συγγραφείς της αρχαιότητος τα εμελέτησαν με προσοχή ή έγραψαν πραγματείες γι' αυτά. Περίφημος είναι, εξ άλλου, ο Ονειροκρίτης που έγραψε ο Αρτεμίδωρος της Εφέσου.

Τα όνειρα κατέχουν εξαιρετική σημασία και στην Αγία Γραφή (κλίμαξ του Ιακώβ, ένυπνιον του Ιωσήφ, προφητικό όνειρο της συζύγου του Πιλάτου κτλ.).

Οι Αιγύπτιοι αποκαλούσαν τα όνειρα «μυστηριώδεις αγγελιαφόρους» και απέδιδαν την προέλευσί τους στη θεά Ίσιδα.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες διακρίνουν τα όνειρα σε οργανικά και σε προφητικά: Τα πρώτα οφείλονται σε μια ιδιαίτερη κατάστασι του οργανισμού μας, που μας προδιαθέτει σε ωρισμένες κατηγορίες ονείρων (πυρετός, ασθένειες, πόνοι σε ωρισμένα μέρη του σώματος κτλ.). Τα προφητικά είναι εκείνα που μας εμφανίζουν με συμβολικό τρόπο κάποιο μελλοντικό γεγονός που θα συμβή σε μάς ή σε τρίτα πρόσωπα.

Θα μπορούσαμε να προσθέσωμε και μια τρίτη κατηγορία ονείρων, που θα τα αποκαλέσωμε φρουδικά. Τα όνειρα αυτά εκφράζουν τις βαθύτερες επιθυμίες μας και αντανακλούν τον κρυμμένο εαυτό μας, που κι' εμείς οι ίδιοι ίσως αγνοούμε.

Τα προφητικά όνειρα

Ας περιορισθούμε για τη στιγμή στα προφητικά όνειρα.

Σύμφωνα με την «Χρυσή κλείδα των Αιγυπτίων» τα όνειρα αποκτούν ιδιαίτερη αξία ανάλογα με την ημέρα που τα βλέπομε. Το ίδιο όνειρο, δηλαδή, δεν έχει την ίδια αξία αν το είδαμε στις 3 ή στις 17 του μηνός κτλ.

Η αξία των ονείρων είναι η ακόλουθη για κάθε μήνα:

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

1η, 19η, 27η, 31η. Το όνειρό σας θα πραγματοποιηθή.

13η, 23η. Θα γίνη το αντίθετο από εκείνο που είδατε.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

7η, 8η, 16η. Εξαίρετα όνειρα που θα πραγματοποιηθούν.

1η, 10η, 17η, 22α. Όνειρα χωρίς σημασία.

ΜΑΡΤΙΟΣ

3η, 9η, 12η, 14η. Μην πήτε σε κανένα τα όνειρά σας, αν θέλετε να πραγματοποιηθούν.

13η, 19η, 23η, 28η. Προσέξετε τις προειδοποιήσεις που σάς δίνουν τα όνειρα.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

5η, 27η. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν.

10η, 16η, 19η, 30ή. Όνειρα που προαναγγέλλουν δυσάρεστα γεγονότα, λύπες, καταστροφές.

ΜΑΪΟΣ

1η, 2α, 4η, 6η, 9η, 14η. Όνειρα που προαναγγέλλουν ευτυχία.

10η, 17η, 20ή. Προφητικά όνειρα που προαναγγέλλουν κινδύνους για το προσεχές μέλλον.

ΙΟΥΝΙΟΣ

3η, 5η, 7η, 9η, 12η, 13η. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιούν συντομώτατα.

4η, 20ή. Φυλαχθήτε! Ένας σοβαρός κίνδυνος σάς απειλεί.

ΙΟΥΛΙΟΣ

2η, 6η, 10η, 25η, 30ή. Καλά όνειρα που θα πραγματοποιηθούν.

5η, 13η, 27η. Η τύχη δεν σάς ευνοεί.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

5η, 7η, 10η, 14η, 19η. Όνειρα που φανερώνουν τους μύχιους πόθους σας. Μην τα πήτε σε κανένα.

2α, 13η, 27η, 31. Όνειρα ασυνάρτητα και χωρίς σημασία.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

6η, 10η, 15η, 18η, 30ή. Η τύχη σάς ευνοεί.

Οι διάφοροι τύποι των ονείρων

13η, 16η, 22α, 23η. Όνειρα που προαναγγέλλουν λύπες.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

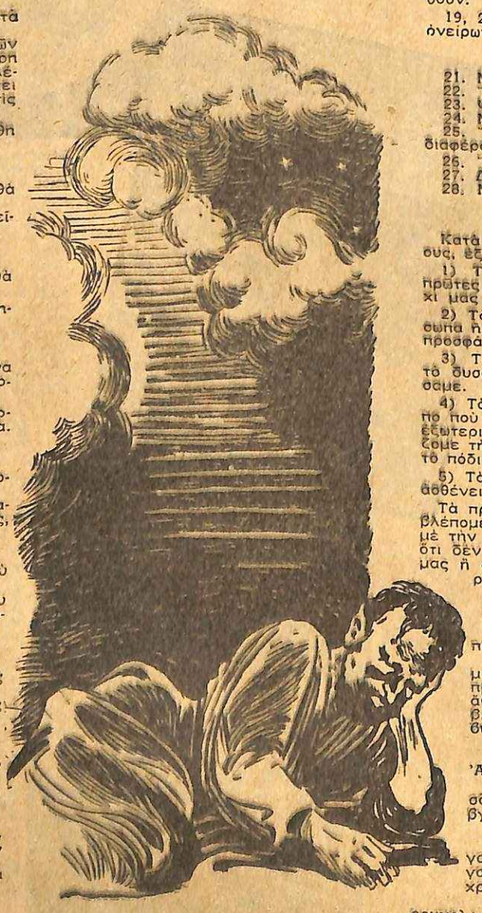
13η, 16η, 23η, 31η. Πολύ καλά όνειρα.
3η, 9η, 27η. Δυσοίωνα όνειρα.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

8η, 13η, 23η, 30ή. Ευχάριστα όνειρα.
6η, 25η. Όνειρα χωρίς σημασία.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

10η, 20η, 29η. Όνειρα που προαναγγέλλουν κάποια μεγάλη χαρά.
13η, 28η, 31η. Όνειρα που προαναγγέλλουν λύπες και στενοχώριες στην οικογένειά σας.

Ο Ίσκιώβ είδε στ' όνειρό του μιά μεγάλη κλίμακα...

Η επίδρασις των φάσεων της σελήνης

Οι Εβραίοι, εξ άλλου, απέδιδαν μεγάλη σημασία στην επίδρασι που έχουν οι φάσεις της σελήνης στα όνειρα. Η επίδρασι αυτή είναι η ακόλουθη για κάθε ημέρα:

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

1. Χαρούμενα όνειρα.
2. Τα κακά όνειρα δεν θα πραγματοποιηθούν.
3. Όνειρα χωρίς σημασία.
4. Θα πραγματοποιηθούν μόνον τα καλά όνειρα.
5. Όνειρα με αμφίβολη σημασία.
6. Καλά όνειρα που θα πραγματοποιηθούν.

ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

7. Τα όνειρα που θα ίδητε, καλά ή κακά, θα πραγματοποιηθούν.
8. Θα πραγματοποιηθούν τα όνειρα που αναφέρονται σε ταξίδια.
9. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν ταχύτατα.
10, 11, 12. Όνειρα χωρίς σημασία.
13. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν ταχύτατα.

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

14. Όνειρα με διφορουμένη σημασία.
15. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν.
16. Επίσης.
17. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν σε τρείς ημέρες.
18. Τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν.
19, 20. Προσεχής πραγματοποίησις των ονείρων σας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

21. Μάταια όνειρα.
22. Όνειρα που θα βγούν αληθινά.
23. Ψευτικα όνειρα.
24. Μάταια όνειρα.
25. Όνειρα που δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον.
26. Όνειρα που θα πραγματοποιηθούν.
27. Διφορούμενα όνειρα.
28. Μάταια όνειρα.

Όνειρα χωρίς σημασία

Κατά τους Εβραίους και τους Αιγυπτίους, εξ άλλου, είναι χωρίς σημασία :

1) Τα όνειρα που κάνουμε κατά τις πρώτες ώρες του ύπνου, όταν το στομάχι μας είναι γεμάτο.

2) Τα όνειρα που αναφέρονται σε πρόσωπα ή γεγονότα, για τα οποία ακούσαμε προσφάτως να γίνεται λόγος.

3) Τα όνειρα που όφείλονται σε κάτι το δυσάρεστο που είδαμε ή που διαβάσαμε.

4) Τα όνειρα που οφείλονται στον τρόπο που κοιμόμαστε ή στην επίδρασι ενός εξωτερικού γεγονότος π. χ. στο ότι πιέζομε την καρδιά μας, ή στο ότι βάλαμε το πόδι μας έξω από τα σκεπάσματα κτλ.

5) Τα όνειρα που οφείλονται σε κάποια ασθένεια.

Τα προφητικά όνειρα είναι εκείνα που βλέπομε κατά το μέσον του ύπνου και με την προϋπόθεσι ότι είμαστε υγιείς κι' ότι δεν έχομε παραφορτώσει το στομάχι μας ή ότι δεν είμαστε υπερβολικά κουρασμένοι.

Τα κυριώτερα όνειρα

Και τώρα ας δούμε τη σημασία που έχουν τα κυριώτερα όνειρα:

Άβυσσος.— Όταν βλέπετε μιά άβυσσο: σοφή προειδοποίησι, προσέξετε! Όταν περνάτε πλάϊ σε άβυσσο: προσεχής κίνδυνος. Όταν βλέπετε ότι πέφτετε μέσα σε άβυσσο: άμεσος κίνδυνος.

Άγγελος: προστασία.

Αγελάδα παχειά: ευημερία.

Αδύνατη: φτώχεια.

Αγκάθι που σάς κεντάει: θα σάς επιπλήξουν. Αγκάθι που το βγάζετε: επιτυχία.

Αγκίστρι: σάς δολεύουν.

Αγορά (όταν βλέπετε ότι αγοράζετε κάτι): κέρδος. Ότι πηγαίνετε στην αγορά: θα χάσετε χρήματα.

Αγριόχοιρος (αγριογούρουνο): επικίνδυνος εχθρός.

Αγχόνη: επιτυχία.

Αγωνία, (όταν βλέπετε ότι αγωνιάτε): προσέξετε την υγεία σας. Όταν βλέπετε ένα άλλον ν' αγωνιά: μιά υπόθεσις που σάς απασχολεί θα λυθή κατ' ευχήν.

Αδιέξοδο: αν δεν προσέξετε θα παρασυρθήτε σε μιά παράλογη και επικίνδυνη επιχείρησι.

Αδυνατίζω. Όταν βλέπετε ότι εχάσατε το πάχος που είχατε: φτώχεια ή απώλεια χρημάτων.

Αεροπλάνο: οι φιλοδοξίες σας θα πραγματοποιηθούν.

Αζαλέα: κάποιος προσπαθεί να σάς ξεγελάση με τις κολακείες του.

Αίμα: ασθένεια ή τραυματισμός.

Άκμων (αμόνι): ή σταθερότης σας θα σάς ωφελήση.

Ακολουθώ. Όταν βλέπετε ότι παρακολουθείτε την ίδια την κηδεία σας: μεγάλη επιτυχία.

Ακρίδα: ζημία.

Ακροτηριασμός: θα χάσετε τη δύναμι και την επιρροή σας ή, αν πρόκειται για γυναίκα, τη γοητεία σας.

Αλάτι: καλός οίωνός. Όταν βλέπετε, όμως, ότι χύνετε το άλατι από την αλατιέρα: θα τα χαλάσετε με προσφιλές σας πρόσωπο.

Αλέθω. Όταν βλέπετε ότι αλέθετε καφέ: κάποιο σχέδιό σας θα πραγματοποιηθή. Σιτάρι: πλούτος, ευημερία. Πιπέρι: λύπη.

Αλήτης: βρισκόσαστε μέσα σε χάος από το οποίον δεν μπορείτε να βγήτε.

Άλογο, λευκό: πλούτος, επιτυχία. Μαύρο: θα πονέσετε, αλλ' οι καλές ημέρες θα ξαναγαυρίσουν. Γκρίζο: ο ρυθμός της ζωής σας θα διαταραχθή. Ξανθό: μικρό κέρδος. Σελλωμένο άλογο: τα όνειρά σας θα πραγματοποιηθούν.

Αλυσσίδα: στενοχώρια, λύπη.

Αλώπηξ: θα χάσετε χρήματα. Ότι την σκοτώνετε: νίκη, επιτυχία.

Αμαζών: προσπαθούν να σάς παρασύρουν σε παγίδα.

Αμαξάς: τα διαβήματά σας δεν θα καρποφορήσουν.

Αμάξι: μεγάλη λύπη.

Αμμος: απογοήτευσις.

Ανάβω (μιά λάμπα, ένα κερί, φωτιά): ερωτική επιτυχία.

Ανάκτορο. Όταν βλέπετε ανάκτορο: φτώχεια, λύπη. Ότι μένετε σε ανάκτορο: η ματαιοδοξία σας θα σάς παρασύρη σε ατοπήματα.

Ανάπηρος: ένας φίλος θα σάς βοηθήση.

Ανεβαίνω. Όταν βλέπετε ότι ανεβαίνετε σε μιά σκάλα, πάνω σ' ένα ύψωμα, σε μιά μάντρα κτλ.: θα επιτύχετε, αλλ' έπειτα από πολλές προσπάθειες.

Άνεμος, ήρεμος: επιτυχία. Καταιγιστικός: σάς απειλεί κάποιος μεγάλος κίνδυνος, καταστροφή.

Άνθη: αγάπη, χαρά. Λευκά: κίνδυνος θάνατος. Κόκκινα: ταχεία θεραπεία. Άνθη που παίρνομε: ερωτική εξομολόγησις. Άνθη που δίνομε: φιλία. Άνθη στον κήπο: ερωτική συνάντησις στην εξοχή. Άνθη μαραμένα: θα απογοητευθήτε.

Αντλία: δυσχέρειες, κόπος.

Άντρον: αγωνία.

Αξιωματικός: ευχάριστο νέο.

Απαγωγή: η θέσις σας θα καλυτερεύση.

Απιστία: φιλονεικία, δικόνοια.

Αποβολή: κακός οίωνός, προσέξετε.

Αράχνη: δίκη, προδοσία. Αν δήτε ότι την σκοτώνετε: κέρδος, θρίαμβος.

Αργόσχολοι. Αν δήτε ανθρώπους που χαζεύουν στο δρόμο ή σε κλειστό χώρο: σωτηρία συμβουλή, που πρέπει ν' ακολουθήσετε.

Αριθμός. Τα να βλέπετε αριθμούς στον ύπνο σας, είναι κατά τους συγχρόνους ψυχιάτρους, ένδειξις εγκεφαλικής αναιμίας. Κατά τον Τιλμπούς, η συμβολική σημασία των αριθμών που βλέπομε στον ύπνο μας είναι η ακόλουθη:

1. Επιτυχία.
2. Είσαστε μπλεγμένος σε μιά σκοτεινή υπόθεσι.
3. Γονιμότης. Τα σχέδιά σας βρίσκονται σε καλό δρόμο.
4. Σταθερότης.
5. Θα έχετε μία χρήσιμη έμπνευσι.
6. Ερωτική ικανοποίησις.
7. Προστασία.
8. Μία διαφορά (δίκη κτλ.) που έχετε θα λυθή ευνοϊκά για σάς.
9. Προσέξετε! Ακολουθείτε σφαλερό δρόμο.
10. Αλλαγή.
11. Οι προσπάθειές σας θα ευοδωθούν.
12. Θα περάσετε από δοκιμασία.
13. Τέλος μιάς υποθέσεως, ένός κύκλου, μιάς περιπετείας κτλ.
14. Η κατάστασις σας θα καλυτερεύση.
15. Θα πρέπει να είσαστε έτοιμος για ν' αντιμετωπίσετε τις συνέπειες των πράξεών σας.
16. Κίνδυνος. Αν πρόκειται να ταξιδεύσετε είναι καλό ν' αναβάλετε το ταξίδι σας.
17. Μην απελπίζεσθε, όλα θα διορθωθούν.
18. Οι έχθροί σας προσπαθούν να σάς παρασύρουν σε παγίδα.

19. Οι υποθέσεις σας βαδίζουν προς τη λύσι τους.
20. Έκπληξις. Θα σάς συμβή κάτι το απροσδόκητο.
21. Θα κάμετε μιά κουταμάρα, που οι συνέπειές της πρόκειται να σάς λυπήσουν πολύ.
22. Μεγάλη επιτυχία.

Αν ο αριθμός που είδατε είναι μεγαλύτερος από 22, θα προσθέσετε τα ψηφία του μέχρις ότου φθάσετε σ' έναν άλλον διψήφιο, που να περιλαμβάνεται μεταξύ του 1 και του 22. Π. χ. 329.508 = 3+2+9+5+8 = 27. 27 = 2+7 = 9. Αν, όμως, είχαμε τον αριθμό 697.989 = 6+9+7+9+8+9 = 48 = 4+8 = 12, δεν θα προσθέσωμε το 1 και το 2, όπότε θα είχαμε τον αριθμό 3, αλλά θα αναζητήσωμε στον πίνακα τον αριθμό που βρήκαμε με την πρώτη πρόσθεσι, δηλαδή το 12.

Αρκούδα: κάποιος φίλος σας θα προσπαθήση να σάς βοηθήση με τρόπο άδέξιο. Προσοχή, γιατί υπάρχει κίνδυνος να εκτεθήτε.

Αρλεκίνος: η φαντασία σας σάς απομακρύνει πολύ από την θετική πραγματικότητα.

Αρνί. Πολλά αρνιά: παρηγοριά, ασφάλεια. Αρνί που σφάζεται: θυσία. Αρνί που τρώγεται: ευτυχία. Αρνί που βόσκει: ευημερία. Αρνί που χαϊδεύετε: πιστός φίλος ή φίλη. Αρνιά που τρέχουν εδώ κι' εκεί σαν τρελλά: πλούτος αλλά και πολλές σκοτούρες.

Αρουραίος: κρυφοί έχθροί.

Άρπα: γαλήνη και ευτυχία.

Αρραβώνες: ευχάριστο νέο.

Άρωμα: τα πάθη σας θα σάς παρασύρουν.

Ασθένεια (αν δήτε ότι είσαστε άρρωστος): μελαγχολία, λύπη. Το ίδιο ισχύει και προκειμένου για τρίτο πρόσωπο.

Άσθμα: συμβουλευθήτε το γιατρό σας.

Άστρα, ωχρά, σαν σβυσμένα: οικονομικές στενοχώριες. Άστραφτερά: ευημερία, τιμές. Διάττοντες: εδαίαι επιτυχία.

Αστραπή. Πρός τα δεξιά: καλός οίωνός. Πρός τα αριστερά: οικογενειακές δικόνοιες.

Ασφυξία: Συμβουλευθήτε το γιατρό σας.

Ατμομηχανή: μεγάλο ταξίδι. Που έκτροχιάζεται: η βία σας μπορεί να σάς οδηγήση σε καταστροφή.

Ατμός: χιμαιρικά σχέδια.

Αυγά. Σπασμένα: φιλονεικία, λύπη. Ακέραια: ευημερία. Κόκκινα: νίκη. Ανακατεμένα: σοβαρή ρήξις.

Αυτοκίνητο: παρεκτροπή που θα σάς λυπήση.

Αυτοκράτειρα: η αλαζονεία σας θα σάς βλάψη.

Αυτοκτονώ: σοβαρά εμπόδια στις επιδιώξεις σας. Αν δήτε άλλον ότι αυτοκτονεί: θα μάθετε μιά δυσάρεστη είδησι που θα σάς λυπήση.

Αχυρο. Σε δέματα: στενοχώρια. Στο μύλο: ευημερία, πλούτος. Στη σοδειά: σημαντικό κέρδος. Βρεγμένο: λευθερία σας. Που καίγεται: απώλεια χρημάτων.

Αψέντι (ότι πίνετε): ψυχικός πόνος, ασθένεια.

"Οταν βλέπετε στ' όνειρό σας ότι περνάτε πλάϊ σε μιά άβυσσο, σημαίνει προσεχή κίνδυνο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ὁ Βαγιαζῖτ ὅταν εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπό της, μαγεύθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της...

Συνηθισμένες φράσεις καὶ παροιμίες

Ποιὰ εἶναι ἡ ἱστορία τους

Ἡ ἀρχαία Σπάρτη δὲν ἦταν πολὺ ἀλλὰ στρατόπεδο. Μεταξύ τους οἱ πολίτες μιλοῦσαν σύντομη γλῶσσα προσταγῆς. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε σπίτι, οὔτε οἰκογένεια. Οἱ ἄντρες κοιμόντουσαν πάντοτε στὸ στρατῶνα, ὅσο νὰ γίνουν ἑξήντα χρονῶν. Ὁ μεγάλος τους βασιλιὰς Ἅγις, νειοπάντρος ἀκόμη, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία ποὺ δοξάστηκε, ζήτησε μοναδικὴ χάρι νὰ κοιμηθῇ τὴν πρώτη βραδυά, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του. Ἀλλ' ὄχι μόνο ἀρνήθηκε ἡ Γερουσία νὰ τοῦ τὴ δώσῃ, παρὰ τὸν ἔστειλε ἀμέσως σὲ ἄλλη μάχη. Στὰ παιδιὰ δώδεκα ἐτῶν ἔκαναν διαγωνισμὸ ἀντοχῆς στοὺς πόνους, τὰ μαστίγωναν ὥσπου νὰ ματώσουν καὶ κεῖνο ποὺ ὑπέμενε χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα, τὸ στεφάνωναν. Ἔτρωγαν μεσημέρι-βράδυ, σὲ ὅλη τους τὴ ζωή, πάντα τὸ ἴδιο φαγητό: Τὸ μέλανα ζωμό, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ κρέας βρασμένο μὲ αἷμα, ξύδι κι' ἁλάτι. Ἀπὸ τότε, λοιπόν, βγῆκε καὶ ἡ φράσι «τὴν περνᾶ Σπαρτιάτικα», ποὺ τὴ λέμε συνήθως γιὰ κεῖνους ποὺ βασανίζονται ἀπὸ φτώχεια καὶ ἀνέχεια. Τὴν ἴδια αὐτὴ φράσι τὴν ἔλεγαν κι' οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι γιὰ νὰ σατυρίσουν τοὺς ἐχθρούς τους Σπαρτιάτες.

★

Μιὰ φράσι ποὺ τὴν ἀκοῦμε συχνὰ σὰν κατάρα, εἶναι τὸ «νὰ φᾶς τὴν κνίδα σου». Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ κνίδα; Ὁ ἱστορικὸς Σ. Λάμπρος λέει, ὅτι πρόκειται γιὰ φυτό. Γιὰ τὸ ἴδιο φυτό, μάλιστα, ποὺ ὁ Πλούταρχος τὸ ὀνομάζει «Παρθένιον» καὶ ποὺ εἶναι «ἑδώδιμον καὶ ἅμα ἰαματικόν, φυόμενον ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις καὶ ἀνῆκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κνιδοειδῶν». Σὲ κάποια πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο Σύλλα, οἱ πολιορκούμενοι χρησιμοποίησαν τὸ Παρθένιον ὡς τροφή. Ἀλλὰ καὶ στὰ 1402, ὅταν τὴν Ἀθήνα τὴν πολιορκοῦσε ὁ Ἀντώνιος Ἀτζαϊόλης, ἔπεσε τόση μεγάλη πεῖνα καὶ δυστυχία, ὥστε οἱ πολιορκούμενοι «ἔφαγον τοὺς ἵππους καὶ κάθε τρόφιμον, τὸ ὁποῖον ἠδυνήθησαν νὰ εὕρουν, μέχρις αὐτῶν ἀκόμη τῶν κνιδῶν». Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ παραδοθοῦν ἔπειτα ἀπὸ δεκαεπτὰ μῆνες ἡρωϊκῆς ἄμυνας. Τὸ φυτό, λοιπόν, αὐτὸ πού, κατὰ τὴ βεβαίωσι τοῦ βοτανολόγου Χέλδραϊχ, βλασταίνει ἀκόμη ἄφθονο γύρω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴ γνωστή μας τσουκνίδα. Ὁ λαὸς ὅμως, γιὰ συντομία, τὴ βάφτισε κνίδα, ὅπως τῆς ἔδωσε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ὀνόματα: Κολυτζάνι, φαγούρα, ἀνεμόχορτο κλπ. Κατὰ τὴν Κατοχή, ἡ κνίδα ἢ τσουκνίδα, χόρτασε πάλι ἀρκετοὺς Ἕλληνες.

★

Ὅταν στὶς 10 Αὐγούστου 1500, ὁ σουλτάνος Βαγιαζῖτ ἔγινε κύριος τῆς Μεθώνης, θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ νίκη του μέσα σὲ χριστιανικὴ ἐκκλησία. Μπῆκε, λοιπόν, σ' ἕνα ἐρημικὸ ἐξωκκλήσι, γοντάτισε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας καὶ προσευχήθηκε πολλὴ ὥρα. Μόλις τελείωσε καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, παρατήρησε, ὅτι μία ἄγνωστη μαυροφορεμένη νέα τὸν παρακολουθοῦσε πίσω ἀπὸ ἕνα στασίδι. Ὁ Βαγιαζῖτ ἔγινε ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀσέβειά της. Ἀλλ' ὅταν εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπό της, τόσο πολὺ μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, ὥστε ἠρέμησε ἀμέσως καὶ τὴ ρώτησε νὰ μάθῃ πῶς τὴν ἔλεγαν. Ἡ ἄγνωστη ὅμως, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Παναγία, χαμογέλασε καὶ βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μάταια ἔψαξε νὰ τὴν ξαναβρῇ ὁ σουλτάνος. Οὔτε οἱ Ἕλληνες τῆς Μεθώνης ἤξεραν νὰ τοῦ ποῦνε ποιὰ ἦταν. Ὅλοι τους δὲ πίστευαν, ὅτι εἶχε «φανερωθῇ ἡ Παναγία γιὰ νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της». Ἡ ἄγνωστη ὅμως, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις, βρέθηκε. Ἦταν ἡ Μαρία, κόρη τοῦ Φράγκου ἄρχοντα Ντομένικου Τσάτσου, ποὺ εἶχε σκοτωθῇ σὲ μιὰ προηγούμενη μάχη. Ὁ Βαγιαζῖτ τῆς πρότεινε νὰ τὴν κάνῃ «εὐνοουμένη» του καὶ ἐκείνη δέχθηκε. Ἀπὸ τότε βγῆκε ἡ φράσι «Τσατσο-Παναγιά», ποὺ τὴ λέμε γιὰ τὶς δῆθεν ἀθῶες περιστερές.

★

Στὸ Μεσαίωνα, ὅταν τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα τὴν κυβερνοῦσαν οἱ Φράγκοι, ὑπῆρχε ἕνας μικρὸς ναὸς ποὺ τὸν ἔχτισαν οἱ Ἀτζαϊόλες, κοντὰ στὸ ποτάμι τῆς Καλλιρρόης. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἦταν ἀφιερωμένος σὲ κάποιο καθολικὸ ἅγιο, ἀλλὰ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ὠνόμασαν «ἅγιο Φράγκο», ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικό. Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ κατακτητὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἦταν μόνο σκληροί, ἀλλὰ καὶ ἀπάνθρωποι πολλὲς φορές. Ὁ λαὸς δὲν μποροῦσε νὰ παραπονεθῇ σὲ κανένα, γιατὶ δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Κάποτε, ἀνάμεσα στοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοὺς Φράγκους, ἔγινε ἕνας μεγαλος καυγάς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μαχαιρωθοῦν μερικοὶ καὶ ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις. Οἱ Φράγκοι ἔπιασαν τότε ὀχτὼ Ἑλληνόπουλα καὶ τὰ ἔρριξαν στὰ φοβερὰ μπουντρούμια τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ μάνα ἑνὸς παλληκαριοῦ, ποὺ δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῇ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της, σκέφτηκε νὰ πάῃ νὰ προσευχηθῇ στὸν καθολικὸ ἅγιο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ της. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν γνώριζε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἄρχισε νὰ τὸν ἀποκαλῇ «ἁγιέ μου Φράγκε». Ἀπὸ συμπτωσι, τὰ παλληκάρια ἀφέθηκαν ἐλεύθερα τὴν ἴδια μέρα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μαθεύτηκε ἀμέσως ἀπ' ὅλους. Καὶ ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμή, ὅσοι εἶχαν παράπονα μὲ τοὺς Φράγκους κατακτητές, πήγαιναν καὶ τὰ ἔλεγαν στὸν... ἅγιο Φράγκο. Ἔτσι βγῆκε ἡ γνωστὴ φράσι «τὰ παράπονά σου στὸν ἅγιο Φράγκο», ποὺ τὴ λέμε ὅταν θέλουμε νὰ ξεφορτωθοῦμε κάποιον ποὺ μᾶς παραπονεῖται ἄδικα.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ περιοδεία στὴν Ἀμερική, ἡ ἐκλεκτὴ τραγουδίστρια Εὔα Στὺλ βρίσκεται καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα. Μὲ τὸ πλούσιο ρεπερτόριό της σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία στὸ κοσμικὸ κέντρο, ποὺ ἐμφανίζεται κάθε βράδυ, καθὼς καὶ στὶς ραδιοφωνικές της ἐκπομπές.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ Νίτσα Παπαϊωάννου, ἡ ὁποία ὕστερ' ἀπὸ μακρὰ περιοδεία στὸ ἐξωτερικό, βρίσκεται καὶ πάλιν στὴν Ἀθήνα. Οἱ ἐμφανίσεις της σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τῆς πρωτευούσης σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ἡ σταρλετ τοῦ ἀμερικανοῦ κινηματογράφου Μπάρμπαρα Ράϋς ἐξωφρένισε τὸν Τόμμυ της μὲ εἰδικὰ γυαλιὰ «πολαροϊντ» γιὰ νὰ μπορῇ κι' αὐτὸς νὰ παρακολουθῇ τὴν προβολὴ τριδιάστατων φίλμ. Στὸ Χόλλυγουντ, οἱ κακὲς γλῶσσες κατηγοροῦν τὴν Μπάρμπαρα ὅτι ἀγαπᾶ περισσότερο τὸν Τόμμυ ἀπὸ τὸν γυιό της Χριστόφορο!...

ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΘΟΣΠΑΡΤΟΝ

Ἀλληλο-αγαπιόντουσαν ὁ Στήνης κι' ἡ Παρθένα
καὶ ζοῦσαν μ' ἕνα ὄνειρο κι' ἰδανικὸ τους ἕνα:
Νὰ παντρευτοῦνε σύντομα, τὸ σπίτι τους νὰ κτίσουν
καὶ τὴν εὐδαιμονία τους ἀμέσως ν' ἀποκτήσουν!

★

Γιὰ νὰ πετύχουνε, λοιπόν, ἐν τάχει τὸ σκοπό τους
μὲ μάσκες κομουφλάρισαν κι' οἱ δυὸ τὸ πρόσωπό (τους
καὶ ξεκινήσανε ντουγροῦ ἀτοῦ Ψυχικοῦ τὰ μέρη
γιὰ νὰ λατέψουνε γνωστοῦ πλουσίου τὸ... κεμέρι.

★

Ἀλλὰ οἱ «φαντομάδες» μας, γιὰ τύχη τους κακή,
ἀδόξως καταλήξανε στὴν Χωροφυλακή
καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ μέλλον ζεῦγος Στήνη,
γιὰ χρόνια τὸ τσαρδάκι του στὴ φυλακὴ τὸ...στήνει!

Τύποι ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ Γεράσιμος Βῶκος

Ὁ Γεράσιμος Βῶκος, ὑπηρετῶντας τὸ 1900 στὸ Πολεμικὸ Ναυτικὸ μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολογιστή, ἔκανε τότε τὴν ὑπηρεσία του στὰ γραφεῖα τοῦ Ναυστάθμου,στὸ Πέραμα, καὶ στὶς ὧρες ποὺ ἔμενε ἐλεύθερος, μετέφραζε μὲ τὸ...στρέμμα, λαϊκὰ μυθιστορήματα, γιὰ κάποιες ἐκδόσεις, ποὺ ἔκανε ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδη. Ὅταν παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ Ναυτικό, ἀφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ στὴν τέχνη τοῦ λόγου καὶ στὴν δημοσιογραφία. Τότε τὸν πῆρε καὶ ἀποκλειστικὸ συντάκτη γιὰ τὴν «Ἀκρόπολι» του ὁ ἴδιος ὁ Γαβριηλίδης, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πάρα πολύ. Γιὰ τὸ νέο αὐτὸ συνεργάτη του, τὸν στρουμπουλό, μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι, τὰ ὀρθὰ κι' ἀνυπόταχτα μαλλιά, ποὺ τοῦ δίνανε ὄψι σκατζόχοιρου, καὶ τὰ μεγάλα καταστρόγγυλα μάτια, ὁ ἐκδότης καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἀκροπόλεως» συνήθιζε νὰ λέῃ:

— Θὰ γίνῃ ἡ κινητήρια δύναμις τῆς ἐφημερίδος!...

Καὶ ἔγινε. Γιατὶ μὲ ὅ,τι καταπιανόταν ὁ ἀλησμόνητος λογοτέχνης καὶ δημοσιογράφος, ἔβαζε μέσα ὅλο του τὸν ἐνθουσιασμό, χωρὶς νὰ τὸν φοβίζουν οὔτε τὰ ἐμπόδια, οὔτε ἡ ἔλλειψι τῶν μέσων, οὔτε οἱ ἐναντιότητες.

Σχεδὸν μὲ τὸ τίποτε καὶ ὁλομόναχος, ἔβγαλε σὲ δυὸ διαφορετικὲς ἐποχές, «Τὸ περιοδικὸ μας» — τί πρωτότυπος καὶ ὡραῖος ἀλήθεια ὁ τίτλος — καὶ τὸν «Καλλιτέχνη», ποὺ σημείωσαν σταθμὸ στὰ νεοελληνικὰ γράμματα.

Πρέπει ὅμως κανεὶς νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τὴν τρέλλα τοῦ Βώκου. Ὁ ἀλησμόνητος αὐτὸς πνευματικὸς ἄνθρωπος μιλοῦσε, ὁ ἴδιος, μὲ τόση ἀταραξία γιὰ τὸ πάθημά του καὶ στάθηκε τόσο ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ἀρρωστεια του, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ν' ἀποσιωπήσουμε — καὶ μάλιστα μετὰ τόσα χρόνια — κάτι ποὺ καὶ αὐτὸς δὲν θέλησε ποτὲ νὰ κρύψῃ.

Εἶναι, λοιπόν, γνωστό, ὅτι ὁ Βῶκος, ἀνταποκριτὴς τότε τῆς «Ἀκροπόλεως» στὴ Βιέννη, ἔπαθε τὴν πρώτη ἐκδήλωσι τοῦ παραληρήματός του, ποὺ τὸν βασάνισε κατὰ καιροὺς σ' ὅλη του τὴ ζωή — χωρὶς ὅμως νὰ τὸν δαμάσῃ.

Ἡ θλιβερώτατη εἴδησι ἔπεσε σὰν κεραυνὸς στὴν Ἀθήνα:

— Ὁ Βῶκος τρελλάθηκε!...

Ἄλλοι ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα σὰν πνευματικὴ ὑπερκόπωσι, ποὺ τοῦ εἶχε κλονίσει τὰ νεῦρα. Ἄλλοι εἶπαν, ὅτι τὸ ἀτύχημά του εἶχε ἀφορμὴ τὴν στέρησι καὶ τὴν κακοπάθεια, ἀπὸ ἔλλειψι χρημάτων, σὲ ξένο τόπο, ἀφοῦ ἡ «Ἀκρόπολι», ποὺ βρισκόταν τότε σὲ οἰκονομικὴ κρίσι, τοῦ καθυστεροῦσε τοὺς μισθούς του, τὸ μόνο του εἰσόδημα γιὰ μιὰ φτωχὴ συντήρησι. Κι' ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ἔπεφτε, μὲ τὴν δεύτερη ἔκδοχή, στὸν δύστυχο Γαβριηλίδη. Καθὼς ἀποδείχτηκε ὕστερα, ὅσον κι' ἂν συντελέσανε στὸ κακὸ οἱ δύσκολες βιωτικὲς συνθῆκες τῆς ξενητειᾶς, ἡ αἰτία βρισκόταν βαθύτερα στὸν ὀργανισμὸ τοῦ Βώκου. Ἦταν ἕνα κακὸ ποὺ ἄρχισε μοιραῖα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ποὺ ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τὸ γυρισμό του στὴν Ἑλλάδα.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι περίεργο στὴν περίπτωσι τῆς τρέλλας τοῦ Βώκου, εἶναι πὼς ὕστερα ἀπὸ κάθε παροξυσμὸ τῆς ἀρρωστειας καὶ κι' αὐτὸ ἔγινε πέντε φορές — ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Δρομοκαΐτειο μὲ τέτοια πνευματικὴ διαύγεια καὶ τόση δύναμι νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία του, ποὺ τὸ πρᾶγμα στάθηκε μυστήριο καὶ γιὰ τοὺς ψυχιάτρους, ποὺ εἶχαν πάλι κι' αὐτοὶ προφητέψει πώς:

— Ὕστερ' ἀπὸ κάθε παροξυσμό, θὰ βγαίνῃ πιὸ ἐλαττωμένος διανοητικά, ὥσπου νὰ καταλήξῃ στὴν ἄνοια...

Δηλαδὴ στὸν διανοητικὸ θάνατο.

Κι' ὅμως κάθε φορὰ ποὺ ὁ Βῶκος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κρίσι, ἄφηνε τὸ φρενοκομεῖο καὶ συναντοῦσε τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωστούς, φαινόταν ὄχι μόνο σὰν νὰ μὴν εἶχε πάθει τίποτα, μὰ πὼς ἀντίθετα ξαναγύριζε ἀπὸ κάποιο εὐχάριστο ταξίδι σὲ γαλήνιους τόπους ἢ σὲ ἀκύμαντες θάλασσες κι' ὄχι πὼς ἦταν ναυαγὸς δαρμένος ἀπὸ ἄγρια τρικυμία.

Ὁ Βῶκος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ περάσῃ στὸ φρενοκομεῖο, μιὰ χρονιά, καὶ τὶς μέρες τῶν Χριστουγέννων.

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς, βγαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἀνηφορίζοντας τὴν ὁδὸ Σταδίου, συναντήθηκε στὰ Χαυτεῖα μὲ τὸν παληὸ ἀχώριστό του φίλο, ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια ἀκόμη, τὸν Παῦλο Νιρβάνα (Πέτρο Ἀποστολίδη).

— Χρόνια πολλά, Γεράσιμε! Καιρὸ εἶχα νὰ σὲ δῶ — τοῦ εἶπε ὁ Νιρβάνας, καθὼς ἀνταμώθηκαν, μὴ θέλοντας νὰ τοῦ δείξῃ πὼς ἤξερε τίποτα ἀπ' τὴ θλιβερή του περιπέτεια, ἢ νὰ τοῦ τὴν θυμίσῃ.

Ὁ Βῶκος μὲ τὴ μεγαλύτερη γαλήνη τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὴ στερεότερη εἰλικρίνεια — εἰλικρίνεια ποὺ πάντα τὸν χαρακτήριζε — ἀποκρίθηκε:

— Χρόνια πολλὰ καὶ σένα, Πέτρο. Μὰ ποῦ νὰ μὲ δῇς; Σήμερα μόλις βγῆκα ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο. Εὐτυχῶς εἶμαι πολὺ καλὰ τώρα. Ὁ κύριος Κατσαρὰς (μιλοῦσε πάντα μὲ σεβασμὸ κι' εὐγένεια καὶ γιὰ τοὺς πιὸ στενούς του φίλους) μὲ βεβαίωσε πὼς εἶμαι ἄριστα!...

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ὕστερα καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ φρενοκομείου, σὰν νὰ τοῦ παρουσίαζε ἕνα κοινότατο ἔγγραφο. Κι' ἀμέσως κατόπιν:

— Βρὲ Πέτρο, φοβᾶμαι μὴ μὲ παρεξήγησες! Μέσα στὰ βιβλία μου βρῆκα τὸ λεξικὸ τοῦ Σχινᾶ καὶ Λεβαδέως... Ξέρεις, ἐκεῖνο ποὺ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσῃς πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια μου. Μὲ συγχωρεῖς ποὺ δὲν πρόλαβα νὰ στὸ γυρίσω. Μὰ τὸ λάθος δὲν ἦταν δικό μου. Τὸ εἶχα ἐκεῖ ἑτοιμο νὰ στὸ φέρω. Καὶ ἡ ἀτυχία, καθὼς βλέπεις... Αὔριο θὰ τὸ ἔχης!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νιρβάνας εὕρισκε τὸ λεξικὸ στὸ σπίτι του. Πόσα, ἀλήθεια, βιβλία ἢ λεξικά, ξαναείδαν στὰ μάτια τους, ὅσοι ἔτυχε νὰ τὰ δανείσουν σὲ ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τρελλάθηκαν;

Τέτοιος ἦταν ὁ Βῶκος, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο. Εὐγενικός, τίμιος, ἀκέραιος πάντα... Πράγμα ποὺ φανερώνει, ὅτι καὶ ἡ τρέλλα σπάνια μπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὸν ἠθικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν βέβαια εἶναι ριζωμένος βαθειὰ του.

Σ' ἕνα κύκλο φίλων του λογίων, κάθησε ἕνα ἀπόγευμα καὶ τοὺς ἀφηγήθηκε μὲ λεπτομέρειες πῶς πρωτοτρελλάθηκε στὰ ξένα.

— Ἀκοῦστε, τοὺς εἶχε πῆ, πῶς μοῦ πρωτοφανερώθηκε ἡ τρέλλα μου. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα ἕνα βράδυ σὲ κάποια ἐξοχικὴ λεωφόρο, στὴ Βιέννη, εἶδα ξαφνικὰ νὰ φωτίζεται ζωηρὰ ὁ οὐρανὸς στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα. Καί, μέσα στὸ φῶς αὐτό, εἶδα νὰ σχεδιάζεται, σὰν ἀπὸ χέρι ἀόρατου ζωγράφου, μιὰ θαυμαστὴ εἰκόνα. Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω πὼς ἦταν ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας. Σὲ λίγο ἔβλεπα καθαρὰ τὴν παράταξι τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν περσικῶν πλοίων, τὰ γύρω βουνὰ τῆς Σαλαμίνας καὶ τοῦ Αἰγάλεω, τὴν Ψυττάλεια, τὴ γνώριμή μου θάλασσα, σὲ μιὰ σύνθεσι καταπληκτική...

Καὶ τέλειωσε τὴν ἀφήγησί του, λέγοντας, ὅτι, ὕστερ' ἀπ' αὐτό, δὲν θυμόταν τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Βῶκος, λοιπόν, ὥριμος πιὰ στὴν ἡλικία, ἔγινε καὶ ζωγράφος. Γιατὶ εἶχε καὶ τὸ ταλέντο τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ ξαναγύριζε σ' αὐτὸ κάθε τόσο, ἀφοῦ ἔβειχνε στὸ μεταξὺ καὶ τὰ ζωγραφικά χαρίσματά του στὴν τέχνη τοῦ λόγου.

Πολλοί, μάλιστα, πίνακές του, ἔγουν ἀγορασθῆ σ' ἐκθέσεις ὅπου εἶχε πάρει μέρος.

Ἀπὸ ἕνα πίνακά του, ὅμως, ποὺ πουλήθηκε καὶ τὸν παράλαβε ὁ ἀγοραστής, ἀφοῦ κατέβαλε τὸ ἀντίτιμο, ὁ Βῶκος δέν... εἶδε οὔτε πεντάρα!

Πῶς; Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πάῃ νὰ τὸν παραδώσῃ ὁ ἴδιος στὸν φιλότεχνο παρεκάλεσε ἕνα φίλο του, λόγιο καὶ ἀγοραστὴ τοῦ πίνακά του, παρέα μὲ ἄλλους, νὰ εἰσπράξῃ τὸ ποσόν.

— Ἄντε, τοῦ εἶπε ὁ Βῶκος, μέσα στὸ καφενεῖο «Νέον Κέντρον», καθὼς τοῦ παρέδινε τὸ ἔργο, καὶ τὸ βράδυ θὰ βάλουμε ἕνα γκιουβέτσι στοῦ Κροντηρᾶ — μιὰ παληὰ ταβέρνα κατὰ τὰ Ἐξάρχεια.

Πῆρε τὸν ζωγραφικὸ πίνακα ὁ φίλος, τὸν ἔδωσε, εἰσέπραξε τὸν παρά καὶ...χάθηκε!

Περίμενε ὁ Βῶκος, περίμενε... Τοῦ κάκου! Πῶς δὲν ξαναπρελλάθηκε τότε ὁ ἀμοιρος!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, βρέθηκαν τυχαῖα στὸ δρόμο, ἀντικρὺ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

— Γεράσιμέ μου, ἄρχισε ὁ ἄλλος, ξέρεις, νὰ μὲ συγχωρῇς...

— Καὶ σὲ ξέρω καὶ σὲ συγχωρῶ, τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως αὐτός. Μήπως περίσσεψε τίποτα, γιὰ νὰ φτιάξουμε τὸ γκιουβέτσι;

Πραγματικά, εἶχε ἀπομείνει κάτι ἀπὸ τὸ ποσὸ τοῦ πίνακα τοῦ Βώκου καὶ τὸ ἴδιο βράδυ οἱ δυό τους, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτα συμβῆ, κάθησαν κι' ἔφαγαν καὶ ἤπιαν στὴν ταβέρνα τῶν Ἐξαρχείων.

Ὁ ΠΑΛΗΟΣ

— Μὰ ποῦ νὰ μὲ δῇς, Πέτρο; τοῦ εἶπε ὁ Βῶκος. Σήμερα βγῆκα ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Ἡ ὀξεῖα πολιομυελίτις

Συμπτώματα καὶ θεραπεία τῆς παιδικῆς παραλύσεως

Ἡ πολιομυελίτις εἶναι ἀρρώστεια, ἡ ὁποία προσβάλλει τὰ μικρὰ παιδιά, κυρίως μέχρι ἡλικίας 3 - 5 ἐτῶν καὶ σπανιώτερα σὲ μεγαλύτερη ἡλικία.

Ὀφείλεται σὲ νευροτρόπο διηθητὸ ἰὸ καὶ μεταδίδεται ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους στοὺς ὑγιεῖς μὲ τὰ σταγονίδια, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πάσχοντος κατὰ τὸ βήχα καὶ τὸ φτάρνισμα.

Ὁ ἰὸς τῆς πολιομυελίτιδος εἶναι πολὺ ἀνθεκτικός, ζῆ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, ἀντέχει στὸ ψύχος καὶ στὴν ξηρασία, καταστρέφεται δὲ σὲ θερμοκρασία ἄνω τῶν 50°. Ὅλοι ὅσοι μολύνονται δὲν ἀρρωσταίνουν, εἶναι ὅμως μικροβιοφόροι, δηλαδὴ ἔχουν στὸ ρινοφάρυγγά τους τὸν ἰὸ τῆς πολιομυελίτιδος καὶ ἑπομένως καὶ αὐτοί, παρ' ὅλον ὅτι δὲν ἔχουν ἀρρωστήσει, μολύνουν τοὺς ἄλλους.

Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ κρούσματα τῆς πολιομυελίτιδος, ποὺ παρουσιάζονται σὲ περιοχὲς ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἡ ἀρρώστεια. Τὴν μετέφεραν δηλαδὴ οἱ ὑγιεῖς μικροβιοφόροι. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀρρωσταίνουν καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσι εἶναι μικροβιοφόροι καὶ ἑπομένως μεταδίδουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀρρώστεια.

Ἐπίσης, ἐπειδὴ ζῆ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ καὶ εἶναι ἀνθεκτικὸς ὁ ἰὸς στὴν ξηρασία καὶ στὸ ψῦχος, γι' αὐτὸ τὰ σταγονίδια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τῶν μικροβιοφόρων (ἀσθενῶν καὶ ὑγιῶν) μολύνουν τὸ χῶμα, ἢ διάφορα ἀντικείμενα καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ μολυνθῆ κανεὶς ἔμμεσα ἀπὸ αὐτά.

Ἀπὸ τὴ μέρα τῆς μολύνσεως καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἐπώασι 3 - 10 ἡμερῶν, ἐμφανίζεται ἡ ἀρρώστεια μὲ μεγάλο πυρετό, ζάλες καὶ γενικὴ ἐξάντλησι καὶ καταροϊκὰ φαινόμενα ἀπὸ τὸ ρινοφάρυγγα, ὡσὰν νὰ ἦταν μιὰ καταρροϊκὴ μορφὴ γρίππης.

Αὐτὸ τὸ στάδιο εἶναι τὸ προπαραλυτικὸ καὶ διαρκεῖ 2-3 ἡμέρες. Στὸ στάδιο αὐτὸ ὁ μικρὸς ἄρρωστος ἔχει μεγάλες ἐφιδρώσεις (μουσκεύει σὲ λίγα λεπτὰ ὅλα τὰ σεντόνια του). Ἐπίσης ἔχει πόνους στὴ ἁπλὴ ἐπαφὴ τοῦ δέρματος ἢ στὴν ἐλαφρὰ μετακίνησι τοῦ σώματός του, καθὼς καὶ ἐπίσχεσι τῶν οὔρων (δηλαδὴ τὰ οὖρα παραμένουν στὴν οὐροδόχο κύστι καὶ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν, ἐπειδὴ αὐτὴ ἔχει παραλύσει).

Τὰ τρία τελευταῖα συμπτώματα, ἂν ὑπάρχουν στὸ προπαραλυτικὸ στάδιο, μᾶς δίνουν τὴν ἀσφαλῆ διάγνωσι τῆς ἀρρώστειας ἐγκαίρως.

Μετὰ τὴν 3η ἢ 4η ἡμέρα ἔχουμε τὶς παραλύσεις, οἱ ὁποῖες ἐντοπίζονται κυρίως στὰ κάτω ἄκρα (πόδια), σπανιώτερα δὲ στὰ ἄνω (χέρια), ὁπότε ἡ ἀρρώστεια εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ μας ἀρρώστου. Οἱ παραλύσεις κατ' ἀρχὰς καταλαμβάνουν πολλὲς μυϊκὲς μάζες, ἀλλ' ὅσο περνοῦν οἱ μέρες καὶ ὑποχωροῦν τὰ ὀξέα φαινόμενα τῆς ἀρρωστειας, ἐντοπίζονται σὲ λιγότερες μυϊκὲς ὁμάδες, ὥστε τελικὰ ἡ παράλυσις παραμένει μόνιμος σὲ ὡρισμένη μυϊκὴ ὁμάδα τοῦ ἑνὸς ἄκρου, σπανιώτερα δὲ καὶ τῶν δύο ἄκρων.

Οἱ παραλύσεις ὀφείλονται σὲ φλεγμονὴ τῆς ὀσφυϊκῆς καὶ σπανιώτερα τῆς αὐχενικῆς μοίρας τοῦ νωτιαίου μυελοῦ. Ἡ πρόγνωσις τῆς ἀρρώστειας εἶναι μᾶλλον καλή. Πολὺ σπανίως συμβαίνει ἡ παράλυσι νὰ καταλάβη τοὺς ἀναπνευστικοὺς μῦς καὶ ὁ ἄρρωστος νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία.

Ἡ θεραπεία τῆς πολιομυελίτιδος εἶναι εἰδικὴ ὀρροθεραπεία μὲ τὸν ἀντιπολιομυελικὸ ὀρρὸ τοῦ Πετῆ ἢ μὲ ὀρρὸ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ποὺ ἔγιναν καλά.

Ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὰ εἶναι δύσκολο νὰ ἐφαρμοσθοῦν, τότε συνιστοῦμε τὴν αἱμοθεραπεία δηλαδὴ αἷμα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας ἢ ἄλλου προσώπου ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ ἀρρώστου τὸ κάνουμε σὲ ἐνέσεις στὸν ἄρρωστο. Ὅλες αὐτὲς οἱ μέθοδοι ἔχουν ἐπιτυχία ὅταν ἐφαρμοσθοῦν ἐγκαίρως, προτοῦ παρουσιασθοῦν τὰ παραλυτικὰ φαινόμενα. Ἐπίσης πρέπει νὰ γίνεται κάθε μέρα ὀσφυονωτιαία παρακέντησι γιὰ νὰ ἀνακουφίζεται ὁ νωτιαίος μυελός. Κατὰ τοῦ πυρετοῦ, τῶν πονοκεφάλων, δίνομε ἀσπιρίνη, κινίνη, πυραμιδόνη κλπ. Ἐπίσης χορηγεῖται οὐροτροπίνη.

Ἀφοῦ περάσουν τὰ ὀξέα φαινόμενα τῆς ἀρρώστειας καὶ 20 ἀκόμη ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνάρρωσι, ἀρχίζουμε ἐρεθισμοὺς τῶν παραλύτων μυϊκῶν μαζῶν μὲ γαλβανικὸ ρεῦμα, μαλάξεις καὶ κινήσεις παθητικές. Ἐπίσης ἀκτινοθεραπεία στὴν ὀσφυϊκὴ μοίρα τοῦ νωτιαίου μυελοῦ. Μὲ ὀρθοπεδικὰ μηχανήματα διορθώνονται οἱ διαστρεβλώσεις τῶν παραλύτων ἄκρων. Ἐπίσης ἐφαρμόζεται καὶ χειρουργικὴ μεταμόσχευσις μυῶν, ἢ μέρους μυϊκοῦ ἢ τενόντων καὶ παράλληλα γίνεται γυμναστικὴ ἄσκησί τους.

Λίγα λόγια τώρα γιὰ τὴν προφύλαξι: Μόλις ἐκδηλωθῆ κρούσμα πολιομυελίτιδος, πρέπει νὰ ἀπολυμασίνωνται τὰ ἀντικείμενα, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἄρρωστος καὶ νὰ ἐπιβλέπωνται αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται σὲ ἀνάρρωσι, ὥστε νὰ μὴν ἔρχωνται σὲ ἐπαφὴ μὲ ἄλλα ἄτομα καὶ τὰ μολύνουν.

Ἡ ἀρρώστεια ἀφίνει ἀνοσία. Ὅταν δηλαδὴ κανεὶς μολυνθῆ μὲ τὸν ἰὸ τῆς πολιομυελίτιδος, εἴτε ἀρρωστήση εἴτε ὄχι, ἔχει πιὰ ἀνοσία γιὰ τὴν ἀρρώστεια.

Ἰατρὸς ΛΕΚ.

✪✪

Ἡ στάχτη τοῦ τσιγάρου ἀρίστε ἀντικιμορραγικό

Ὁ Γάλλος γιατρὸς Λεμάν θεώρησε τελευταία χρέος του ν' ἀποκαταστήση τὴν ὑπόληψι τῆς... στάχτης τοῦ τσιγάρου. Εἶναι, ὑποστηρίζει, τὸ καλύτερο μέσον γιὰ τὸ σταμάτημα μιᾶς μικρῆς αἱμορραγίας, ποὺ προεκλήθη ἀπὸ ἕνα ἐπιπόλαιο τραῦμα τοῦ δέρματος. Ἡ στάχτη αὐτή, ὅταν, μάλιστα, κρέμεται ἀπὸ τὸ τσιγάρο εἶναι ἀπολύτως ἀντισηπτική, ὡς προϊὸν καύσεως. Ἔχει, ἐξ ἄλλου, αἱμοστατικὲς ἰδιότητες λόγω τοῦ χλωριούχου ἀσβεστίου, ποὺ περιέχει.

Οἱ δερματικὲς παθήσεις

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, ἡ τερραμυκίνη θεραπεύει ἀποτελεσματικὰ τοὺς δοθιῆνες (καλόγερους), τὴν ἀκμὴ τοῦ προσώπου καὶ πολλὲς ἄλλες δερματικὲς παθήσεις.

Σίδηρος καὶ βιταμίνη C

Πειράματα ποὺ ἔγιναν ἀπὸ Γάλλους ἐπιστήμονας ἀπέδειξαν ὅτι ὁ σίδηρος ποὺ περιέχεται στὶς τροφές, ἀφομοιοῦται σὲ ἀναλογία μόλις 10 %, ποσὸν ποὺ κρίνεται ἀνεπαρκὲς γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὰ ἴδια πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ βιταμίνη C ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συγκρατῆ τὸ σίδηρο στὸν ὀργανισμό. Γι' αὐτὸ οἱ Γάλλοι γιατροὶ συνιστοῦν στοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ θεραπεία μὲ σίδηρο, νὰ παίρνουν ταυτόχρονα καὶ βιταμίνη C.

Μὴν κάνετε κατάχρησι στὰ σπανάκια

Δυὸ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες συνιστοῦν νὰ μὴν γίνεται κατάχρησι στὰ σπανάκια, ἰδίως στὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς ἀναπτύξεως. Τὰ σπανάκια, παρατηροῦν, περιέχουν ἰσχυρὲς δόσεις ὀξαλικοῦ ὀξέος, ποὺ ἀνταγωνίζεται τὸ ἀσβέστιον καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴ συγκράτησί του ἀπὸ τὸν ὀργανισμόν. Ἐκτὸς τούτου τὸ ὀξαλικὸν ὀξὺ σχηματίζει ἅλατα, ποὺ μποροῦν νὰ ἐρεθίσουν τὴν οὐροδόχο κύστι ἢ τὰ νεφρὰ καὶ νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες παθήσεις.

Γυμναστικὴ γιὰ τοὺς κιρσοὺς

Οἱ κιρσοὶ προλαμβάνονται μὲ ὡρισμένες ἁπλὲς ἀσκήσεις, ποὺ τὶς ὑποδεικνύει ὁ δόκτωρ Τζὼν Αἰχενλάουμπ σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί του στὴν Ἀμερικανικὴ Ἰατρικὴ Ἑταιρεία. Ὅταν τὰ πόδια σας εἶναι κουρασμένα ἀπὸ παρατεταμένη ὀρθοστασία, βγάζετε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες σας, ξαπλώνεστε ἀνάσκελα, σηκώνετε τὰ πόδια σας κατακόρυφα πρὸς τὰ πάνω καὶ τινάζετε δυνατὰ καὶ γρήγορα τὰ πέλματα. Οἱ στρατιωτικοὶ γιατροὶ ὑπέδειξαν τὴ μέθοδο αὐτὴ στοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, γιὰ νὰ ξεπρήζωνται τὰ κουρασμένα πόδια καὶ νὰ διαλύωνται οἱ τοξίνες, ποὺ συγκεντρώνονται στοὺς μῦς ἀπὸ τὴν κόπωσι. Ὅταν ὅμως μιὰ φλέβα στὸ κάτω μέρος τῆς κνήμης ἔχη γίνει παχύτερη ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο μολῦβι, χρειάζεται εἰδικὴ θεραπεία, σὲ πολλὲς δὲ περιπτώσεις χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

Τὸ στομάχι κρυώνει ἀπ' τὴν πεῖνα

Μὲ τὴν πεῖνα, τὸ στομάχι κρυώνει, θερμαίνεται ὅμως πάλι ἂν φᾶμε κάτι. Αὐτὸ ἀπέδειξαν οἱ πρόσφατες παρατηρήσεις τριῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων. Ἡ γνώμη τους εἶναι πὼς ἡ πτῶσις αὐτὴ τῆς θερμοκρασίας ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ μυϊκὲς συσπάσεις τοῦ στομάχου ἀπὸ τὴν πεῖνα ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, κι' ἑπομένως ἐλαττώνουν τὸ μεταβολισμὸ τοῦ στομάχου.

Ἀλοιφὴ ποὺ καθαρίζει τὸ δέρμα

Δυὸ Ἀμερικανοὶ γιατροί, οἱ δόκτορες Ἔλντερ καὶ Φιτζπάτρικ, χρησιμοποίησαν μ' ἐπιτυχία τὴ νέα ἀλοιφὴ «Μπενοκίν» γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν πανάδες, σκοῦρα σημάδια τοῦ δέρματος ἀπὸ ἀνωμαλίες τοῦ ἤπατος ἢ ἀπὸ ἀσθένεια τοῦ Ἀντισον καὶ χρωματισμοὺς ὀφειλομένους στὴ χρῆσι ὡρισμένων ἀρωμάτων, ποὺ περιέχουν ἑσάνς περγαμότου. Ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ χρησιμοποιεῖται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, καὶ τὰ ἀποτελέσματά της ὁλοκληρώνονται ἔπειτα ἀπὸ 3 βδομάδες ἕως 6 μῆνες. Ἂν διακοπῆ ὅμως κατόπιν ἡ χρῆσι της, ξαναεμφανίζεται μετὰ 2 μῆνες ὁ σκοῦρος χρωματισμὸς τοῦ δέρματος. Σ' ἕνα ποσοστὸ ἀτόμων 13% ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ προκαλεῖ ἐνοχλητικὰ ἀλλεργικὰ φαινόμενα.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟΣ ΠΝΕΥΜΩΝ

Χάρις στὸν νέο αὐτὸ χαλύβδινο πνεύμονα, ποὺ κατασκευάστηκε στὴ Σχολὴ Χάρβαρντ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὁ ἄρρωστος θὰ μπορῆ νὰ μένη καθιστὸς καὶ ὄχι ξαπλωμένος, ὅπως ἀπαιτοῦσαν οἱ πνεύμονες ποὺ χρησιμοποιοῦνταν μέχρι σήμερα. Ὁ ἄρρωστος μπορεῖ, χάρις στὸν πνεύμονα αὐτόν, νὰ παρακολουθῆ ὅ,τι γίνεται γύρω του καθισμένος σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα!...

ΣΥΝΑΧΙ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ χειμωνιάτικος μπελᾶς

Πῶς μπορεῖ ν' ἀμυνθῆ ὁ ὀργανισμός μας

Καίτοι δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἡ αἰτία τοῦ συναχιοῦ, ἡ ἐπικρατέστερη θεωρία εἶναι ὅτι ὀφείλεται σὲ κάποιον ἰόν.

Τὰ κρούσματα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς εἶνε πολυαριθμώτερα σὲ τρεῖς περιόδους τοῦ ἔτους: τὸν Ἰανουάριο καὶ Φεβρουάριο, τὸν Ἀπρίλιο καὶ Μάϊο, καὶ τὸν Σεπτέμβριο καὶ Ὀκτώβριο. Ὁ λόγος ὅμως μένει ἀκόμα μυστηριώδης.

Ἡ ἀντίστασις τοῦ ὀργανισμοῦ μας στὸ συνάχι μπορεῖ νὰναι δυὸ εἰδῶν. Ὑπάρχει πρῶτα ἡ φυσικὴ ἀντίστασις, ποὺ τὴν ἔχομε ἐκ γενετῆς. Ἐνῶ ὡρισμένοι ἄνθρωποι παθαίνουν συνάχι πέντε-ἕξη φορὲς τὸ χρόνο, ἄλλοι συναχώνονται μόνο μιὰ ἢ δυὸ φορές. Ποιὰ διαφορὰ παρουσιάζουν μεταξύ τους οἱ δυὸ αὐτὲς ὁμάδες; Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει βρῆ ὡς τώρα τὴν ἀπάντησι.

Ἡ ἐπίκτητη ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ (ἢ ἀνοσία) προκαλεῖται ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ συνάχι. Ὅταν μιὰ φορὰ συναχωθοῦμε, ἀποκλείεται νὰ τὸ ξαναπάθουμε, ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα 23 ἡμερῶν τὸ λιγώτερο.

Πῶς προλαμβάνεται τὸ συνάχι; Ὁ ἁπλούστερος τρόπος εἶναι, βεβαίως, ν' ἀποφεύγωμε τὶς ἐστίες μολύνσεως καὶ τοὺς συναχωμένους. Δυστυχῶς, αὐτὸ λέγεται μὲν εὔκολα, ἀλλὰ πολὺ δύσκολα πραγματοποιεῖται.

Ὡρισμένοι γιατροὶ χορηγοῦν βιταμίνες, ὡς προληπτικὸ μέτρο γιὰ τὸ συνάχι. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἡ παραμικρὴ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις, ὁ κάθε γιατρὸς κάνει ὅ,τι τὸν διδάξη ἡ πεῖρα του κι' ἡ ἀτομικὴ γνώμη ποὺ ἔχει σχηματίσει.

Τὰ ζεστὰ ποτὰ ὠφελοῦν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ὄχι ὅμως σὲ ὅλες.

Ὅταν ὑπάρχουν συμπτώματα σοβαρά, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ συστήση μικρὲς δόσεις κωδεΐνης. Γενικὰ ὅμως, τὸ φάρμακο ποὺ δίδεται στοὺς συναχωμένους, εἶναι ἡ ἀσπιρίνη. Μὴ φαντασθῆτε ὡστόσο πὼς θεραπεύει τὸ συνάχι. Ἁπλῶς καὶ μόνο, κάνει πιὸ ὑπτία τὰ συμπτώματά του.

Ἡ ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι εἶναι ἡ βάσις τῆς γρηγορώτερης θεραπείας τοῦ συναχιοῦ. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ περνᾶνε (ὅτο ποδί), γιὰ νὰ παραστήσουν τοὺς... ἥρωες, δὲν κατορθώνουν τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ παρατείνουν σημαντικὰ τὴ διάρκειά του!

✪✪

Ἡ θεραπεία τῶν καρδιακῶν παθήσεων

Κατὰ τὸν Ἄγγλο γιατρὸ Σ. Θαν Μπέντφορντ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ γυναῖκες προσβάλλονται ἀπὸ καρδιακὰ νοσήματα σὲ πολὺ μικρότερη ἀναλογία ἀπὸ τοὺς ἄντρες ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ γυναικεῖο σῶμα παράγει μερικὲς οὐσίες ποὺ προστατεύουν τὴν καρδιὰ καὶ τὶς ἀρτηρίες. Ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὲς τὶς οὐσίες εἶναι ἡ οἰστρογόνος ὁρμόνη.

Ὁ δόκτωρ Μπέντφορντ χρησιμοποίησε μὲ ἀξιοθαύμαστα ἀποτελέσματα τὴν ὁρμόνη αὐτὴ στοὺς ἄντρες ἐναντίον τῆς θρομβώσεως τῶν ἀρτηριῶν. Οἱ ἔρευνες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι συνεχίζονται.

Συγχρόνως ὅμως, οἱ οὐσίες αὐτὲς μπορεῖ ν' αὐξήσουν πολὺ τὴν πίεσι τοῦ αἵματος. Ἀπαγορεύεται λοιπὸν ἡ χορήγησί τους σὲ ἄτομα μὲ ἀδύνατη καρδιὰ ἢ μὲ ἐλαττωματικὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Εἶναι ἀμφίβολο ἂλλωστε ἂν πρέπη νὰ ἐλαττώνεται μὲ τεχνητὰ μέσα τὸ πρήξιμο καὶ τὸ τρέξιμο τῆς μύτης, γιατὶ ἀποτελοῦν ἴσως ἕνα μέσο ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ φύσις γιὰ τὸ ξεπλύμα τῶν ρουθουνιῶν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν μικροβίων. Τὸ σταμάτημά τους λοιπὸν μπορεῖ νὰ φέρνη ἀνακούφισι, συγχρόνως ὅμως νὰ ἔχη σπάνιες καὶ πολὺ πιὸ δυσάρεστες συνέπειες.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ βῆχα, ποὺ ἐξυπηρετεῖ κι' αὐτὸς ἕνα σκοπό: Ἀπαλλάσσει δηλαδὴ τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα ἀπ' τὶς βλέννες, τοὺς κατεστραμμένους ἱστοὺς καὶ τὰ μικρόβια μαζί. Ἂν τὸν σταματήσουμε, ὅλ' αὐτὰ μένουν μέσα στοὺς πνεύμονες καὶ μπορεῖ ἴσως νὰ προκαλέσουν σοβαρώτερες βλάβες.

Οἱ σουλφαμίδες, ἡ πενικιλλίνη καὶ τὰ ἄλλα ἀντιβιωτικὰ δὲν φαίνεται νὰκουν τὴν παραμικρὴ ἐπίδρασι στὸ συνάχι. Μποροῦν μάλιστα νὰ εὐαισθητοποιήσουν τὸν ὀργανισμό, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἀνέχεται πιὰ τὰ ἴδια αὐτὰ φάρμακα, ἂν παρουσιασθῆ ἀργότερα ἀνάγκη νὰ χορηγηθοῦν γιὰ κάποιο σοβαρώτερο λόγο.

Ἕνα ζεστὸ μπάνιο φέρνει πολλὴ ἀνακούφισι στὸ συνάχι, ἰδίως ἂν ὑπάρχουν πόνοι στὸ σῶμα. Ὡστόσο, μερικοὶ γιατροὶ εἶναι ἀντίθετοι, γιατὶ φρονοῦν ὅτι τὸ μπάνιο ἐξασθενίζει τὸν ὀργανισμὸ κι' ὅτι συνεπῶς αὐξάνει τὸν κίνδυνο ἐπιπλοκῶν ἀπὸ ἄλλα μικρόβια (πνευμονοκόκκους, σταφυλοκόκκους, καὶ λοιπά). Ἀντιθέτως, ἄλλοι συνάδελφοί τους ὑποστηρίζουν — ὄχι ὅμως ἐπισήμως — ὅτι ἕνα ζεστὸ μπάνιο, στὴν ἀρχὴ ἑνὸς συναχιοῦ, μπορεῖ νὰ συντομεύψη σημαντικὰ τὴ διάρκειά του.

Ἡ ἴδια διαφορὰ γνωμῶν παρατηρεῖται καὶ γιὰ τὸ ἀλκοόλ: Ὠφελεῖ ἢ ὄχι κατὰ τοῦ συναχιοῦ; Δεδομένου ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σχετικὴ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις, ὁ κάθε γιατρὸς κάνει ὅ,τι τὸν διδάξη ἡ πεῖρα του κι' ἡ ἀτομικὴ γνώμη ποὺ ἔχει σχηματίσει.

Τὰ ζεστὰ ποτὰ ὠφελοῦν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ὄχι ὅμως σὲ ὅλες.

Ὅταν ὑπάρχουν συμπτώματα σοβαρά, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ συστήση μικρὲς δόσεις κωδεΐνης. Γενικὰ ὅμως, τὸ φάρμακο ποὺ δίδεται στοὺς συναχωμένους, εἶναι ἡ ἀσπιρίνη. Μὴ φαντασθῆτε ὡστόσο πὼς θεραπεύει τὸ συνάχι. Ἁπλῶς καὶ μόνο, κάνει πιὸ ὑπτία τὰ συμπτώματά του.

Ἡ ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι εἶναι ἡ βάσις τῆς γρηγορώτερης θεραπείας τοῦ συναχιοῦ. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ περνᾶνε (ὅτο ποδί), γιὰ νὰ παραστήσουν τοὺς... ἥρωες, δὲν κατορθώνουν τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ παρατείνουν σημαντικὰ τὴ διάρκειά του!

✪✪

Ἡ θεραπεία τῶν καρδιακῶν παθήσεων

Κατὰ τὸν Ἄγγλο γιατρὸ Σ. Θαν Μπέντφορντ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ γυναῖκες προσβάλλονται ἀπὸ καρδιακὰ νοσήματα σὲ πολὺ μικρότερη ἀναλογία ἀπὸ τοὺς ἄντρες ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ γυναικεῖο σῶμα παράγει μερικὲς οὐσίες ποὺ προστατεύουν τὴν καρδιὰ καὶ τὶς ἀρτηρίες. Ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὲς τὶς οὐσίες εἶναι ἡ οἰστρογόνος ὁρμόνη.

Ὁ δόκτωρ Μπέντφορντ χρησιμοποίησε μὲ ἀξιοθαύμαστα ἀποτελέσματα τὴν ὁρμόνη αὐτὴ στοὺς ἄντρες ἐναντίον τῆς θρομβώσεως τῶν ἀρτηριῶν. Οἱ ἔρευνες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι συνεχίζονται.

Γελωτοθεραπεία

Ἐπιστροφὴ ἀπὸ καντάδα...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— «*Ὄπλα, μπαλάσκες καὶ στὴ γραμμή!...*».

— «*Ποιὰ εἶν' ἐκείνη ποὺ κατεβαίνει... στὰ ἄσπρα ντυμένη ἀπ' τὸ βουνό;...*».

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Χαϊτώ

Κόλπο...

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐπιδεικνύει τοὺς πίνακές του.

— Γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ τοπίο, λέει-σ' ἕναν ἐπισκέπτη, κάποιος Ἀμερικανὸς μοῦ πρόσφερε 1000 δολλάρια!

— Ἐγώ, ὅμως, δὲν δίνω παραπάνω ἀπὸ 50 χιλιάδες δραχμές.

— Πάρτε τον. Ἔτσι τουλάχιστον τὸ ἀριστούργημά μου δὲν θὰ πάῃ στὰ χέρια ξένων...

★

Μεταξὺ συζύγων :

— Θέλεις καὶ δεύτερο γούνινο παλτό;

— Ναί. Θὰ κάνῃ πολὺ κρύο ἐφέτος.

— Ποιός σοῦ τὸ εἶπε :

— Ὁ γουναρᾶς!...

★

Ἡ χειρομάντις: Βλέπω στὸ χέρι σας μιὰ ξανθὴ γυναίκα, ποὺ θὰ ἔχῃ μοιραία ἐπίδρασι στὴ ζωή σας.

Ὁ πελάτης: Πρόκειται σίγουρα γιὰ τὴν Καίτη, τὴ γυναίκα μου... Καὶ δὲν μοῦ λέτε, ἂν τῆς βάψω τὰ μαλλιά της μαῦρα, θἄχη καὶ πάλι τὴν ἴδια μοιραία ἐπίδρασι;...

★

Ὁ σύζυγος: Προχτὲς τὴ νύχτα, ὅταν γύρισα στὸ σπίτι, ἡ γυναίκα μου μὲ ρώτησε : «Ἐσὺ εἶσαι, Ἀντρέα μου;»

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου: Ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ νὰ ζητᾶς διαζύγιο!

Ὁ σύζυγος: Ἐγώ, ὅμως, λέγομαι Κώστας!

★

— Καὶ πόσα ποτήρια κρασὶ πίνετε τὴν ἡμέρα;

— Εἴκοσι ὡς εἴκοσι πέντε, κυρία.

— Ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πιῶ οὔτε δέκα ποτήρια.. .νερό!

— Ἄμ' ἐγώ; Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πιῶ οὔτε ἕνα!

★

Ὁ σύζυγος: Θἄθελες νὰ ἤσουν χήρα τοῦ Ροκφέλλερ;

Ἡ σύζυγος: Ὄχι, ἀντρούλη μου! Μόνο δική σου χήρα θέλω νὰ μείνω.

★

Ὁ ἐνοικιαστής: Εἶναι ἡ τέταρτη φορὰ ποὺ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ἡ βροχὴ μπαίνει ἀπὸ τὸ ταβάνι. Πότε, τέλος πάντων, θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ἡ ἰδιοκτήτρια: Καὶ πῶς θέλετε νὰ ξέρω, καλή μου κυρία, πότε θὰ σταματήσῃ ἡ βροχή;...

★

Ὁ πατέρας μιᾶς κοπέλλας λέει στὸν ὑποψήφιο γαμπρό :

— Ἡ κόρη μου θὰ πάρῃ τώρα ἀμέσως 50 ἑκατομμύρια προῖκα, θὰ κληρονομήσῃ δὲ ἄλλα 250 μετὰ τὸ θάνατό μου.

— Καί, δὲν μοῦ λέτε... πῶς πάτε σεῖς ἀπὸ ὑγεία;

★

Ὁ ζητιᾶνος (μπαίνοντας στὸ ἰατρεῖο) : Ἔχω πέντε ἡμέρες ποὺ δὲν ἔβαλα τίποτε στὸ στόμα μου...

Ὁ γιατρὸς (μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη) : Θὰ εἶνε χαλασμένο τὸ στομάχι σας... Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε... Θὰ σᾶς δώσω ἕνα ἐξαίρετο καθαρτικό...

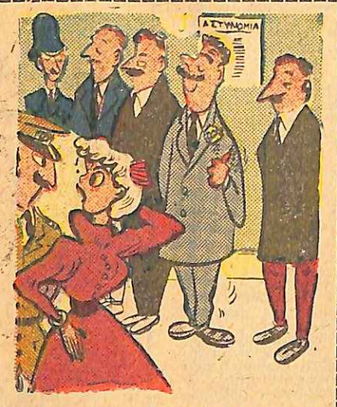
★

Ὁ δανειστής: Μὰ ἐπιτέλους, πόσες φορὲς θ' ἀναγκασθῶ ἀκόμη ν' ἀνεβῶ αὐτὲς τὶς σκάλες, ὥσπου ν' ἀποφασίσετε νὰ μοῦ πληρώσετε τὶς 200 ψωροχιλιάδες, ποὺ μοῦ χρωστᾶτε;

Ὁ ὀφειλέτης: Ἔννοια σας, ἔλαβα τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ μὴν κοπιάζετε πιά. Ἀπὸ αὔριο, θὰ ἐγκατασταθῶ σ' ἕνα ἰσόγειο δωμάτιο...

★

Ὁ σύζυγος: Σοῦ τὸ λέω γιὰ τελευταία φορά! Ἂν μὲ ξαναχτυπήσῃς, θὰ γυρίσω στὴ μαμᾶ μου!

—Εἶναι δύσκολο νὰ τὸν ἀναγνωρίσω κύριαστυνόμε. Τὸ ἐπεισόδιο ἔγινε στὰ σκοτεινά. Πάντως εἶχε μουστάκι, γιατὶ μὲ γαργάλαγε!..

Ὁ γιατρός: Καὶ πρὸ παντὸς ν' ἀποφεύγετε τὶς συγκινήσεις!...

ΑΦΕΛΕΙΑ
—Ποῦ πᾶτε; Δὲν εἶναι κανεὶς μέσα!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Γ. Ν. Πετρόπουλον, Ἐνταῦθα: Ποτὲ δὲν τὸν γνώρισα. Θὰ ἐξακριβώσω ὅμως καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Μ. Παπᾶ, Γιάννη Σταυρίδη, Ντόρη Κουγέα καὶ Γεώργιον Νίκαν, μαθητὰς Νυχτερινῶν Σχολῶν, Ἐνταῦθα: Εὐχαρίστως νὰ σᾶς γράψω ἀφιέρωσι στὸ βιβλίο μου. Περάστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, δυστυχῶς δὲν εἶμαι ἐγκυρος. Δημ. Ἰωακειμόγλου, Ἀλεξάντρεια: Τὸ ἱστορικό σας θὰ εἶχε ἐνδιαφέρον ἂν μποροῦσε νὰ ἐξακριβωθῇ. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ γραμμένα τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Καταλαβαίνετε γιὰ ποιὸ λόγο φοβᾶμαι; Ἀγγελόν Βουλγαρην, Ἀχινόν—Στυλίδα: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ μοῦ ὑποδείξετε κάποια «πηγὴ» γιὰ νὰ τὰ ἐξακριβώσω, τότε ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Ι. Λογοθέτην, Γαστούνη—Ἠλείας: Ὁ κ. Π. εἶναι πάντοτε καθηγητὴς τῆς ἀγγλικῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται στὴν ἰδία διεύθυνσι. Βασ. Πουρνάραν, Κομοτινήν: Μόλις ἐπιστρέψει τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1934, θὰ τὸ παραδώσω στὰ χέρια του. Πρὸς τὸ παρὸν ἀδύνατο. Ὀρέστην Πανουτσόπουλον καὶ Θ. Λαυρεντάκην, 102 Π. Κ.: Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστῶ. Ὁ Β' τόμος τῶν «Κατασκόπων» θὰ κυκλοφορήσῃ μετὰ τὶς γιορτές. Γεώργ. Μαντούδην, Τύρναβον: Φαίνεται πὼς εἴσαστε πολὺ νέος καὶ πολὺ ἐνθουσιώδης. Ἀλλὰ χρειάζεται περισσότερο σωφροσύνη. Ἔτσι θὰ πετύχετε καλύτερα τὸ σκοπό σας. Χριστ. Μίχαν, Κύπρον: Ἂν δὲν κάνω λάθος, κάτι γνωρίζω γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Γράφτε μου πιὸ συγκεκριμένα. Γ. Μαρίκον, καθηγητήν, Θεσ)νίκην: Δὲν ἔχω καμμιὰν ἀντίρρησι γι' αὐτό, φτάνει νὰ εἶναι ὅπως τὰ λέτε. Περιμένω, λοιπόν: Ἀθ. Ζογγόπουλον. Ἀσμάρα, Ἐρυθραία: Στεῖλτε μου μία φωτογραφία του, ἂν ἔχετε. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ἴσως κάτι νὰ γίνῃ. Α. Π., Σάμον, καὶ Ι. Ξ., Χίον: Τὰ γράμματά σας ἔφταναν καὶ τὰ δύο τὴν ἴδια μέρα. Εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος. Ὄχι ὅμως ἀμέσως. Ὀμηρον Παπαγεωργίου, Ἄρταν: Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω ἀπὸ γνωστοὺς καὶ φίλους του. Νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας. Μ. Ζαρκιᾶν, Χαλκίδα: Τὰ «μυθιστορήματα» μου σᾶς ἔχουν «τσακίσει τὰ στέρνα» γιατὶ εἶναι πολὺ «δραματολογικά». Τί νὰ γίνῃ; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, φίλε μου. Φανούριον, Ἐνταῦθα: Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Νικ. Ζαφειρίου, Κράϊος τοῦ 41, Ματθαῖον Αὐγ. καὶ Κατίνα Φαρμάκη : Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Θὰ συνεχιστοῦν. Παναγιώτην καὶ Μενέλαον Μαυρουδῆν, Κων)πολιν: Προηγούμενο γράμμα σας δὲν ἔλαβα. Λυποῦμαι, γιατὶ ἔχασα μιὰ ὡραία χαρά. Ἀντώνιον Πουλάκην, Γεώργιον Βενέτην, Κων. Ἡλιόπουλον, Τάκην Πολίτην, Γιάννην Σαράντην, Δημήτριον Κυριακίδην, Α. Μαχαίραν, Λ. Ρόζον, Φάνην Στεργίου καὶ Ἀ. Θανάσιον Ἀργυρίου, Β. Σ. Π. Ο. 107 Β.Ν.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὁμαδικό σας γράμμα. Δυστυχῶς περισσότερο χῶρο δὲν διαθέτει τὸ περιοδικό. Ἀργότερα ἴσως. Ἀντρέαν Μανουέλην, Κρανίδι: Τὸ θαυμάσιο γράμμα σας ἔχει προσόντα λογοτεχνικά. Οἱ στίχοι σας ὑστεροῦν κάπως. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Παπαδάτον Χ. Χ., Κ. Παντζαρόπουλον, Π. Λέφαν, Ι. Βενιζέλον, Δημήτριον Λαριτζάκην καὶ Χρῆστον Μαθ-υνιόν : Εὐχαριστῶ θερμά. Εἴσαστε ὅλοι ἐξαιρετικοὶ φίλοι. Γεώργιον, Γύθειον : Ἔλαβα καὶ τὰ δύο σας γράμματα. Σὺχαριστῶ γιὰ τὶς ὑποδείξεις. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπολύτως τίποτε. Λυποῦμαι. Γεώργιον Μοσχονίον, 401, Σ. Ν. : Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ὑπῆρξαν τρεῖς συνεργάτες τῆς «133». Γιὰ ποιὸν ἐνδιαφέρεστε ; Κωνσταντίνον Ἀρταβάνην, Κέρκυραν : Μοῦ ξαναγράψατε γιὰ τὸ ἴδιο θέμα. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει περιθώριο. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Εὐάγγελον Γραμματικάκην, Ν. Δ. Π. 107: Σᾶς παρακαλῶ νὰ περάσετε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Μὲ ἀλληλογραφία δὲν μπορεῖ νὰ λυθῇ ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα. Δημήτριον Πανουτσόπουλον, Κόρινθον : Παντοῦ καὶ πάντα ὑπάρχουν οἱ «καλορίζικοι θεληταί». Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ κάτι τέτοια. Ἡ σιωπὴ σας εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τοῦ κλείσετε τὸ στόμα. Λυκούργον, Σπάρτην : Ἐσεῖς δὲν εἴσαστε διόλου ὑπεύθυνος. Εὐχαριστῶ θὰ σᾶς δώσω τὴ διεύθυνσι τοῦ φίλου σας, ἂν μοῦ στείλετε καὶ δικές σας. Δημήτριον Παντζάρη, Ἀλέκον Σεβαστιανόν, Κ. Πουρναρόπουλον καὶ Μαρία Τσιανταφυλλίδου, Ἄνδρον : Γιατὶ ὄχι ; Εἶμαι στὴ διάθεσί σας Τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο πολύ, δὲν βρίσκεται δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ στὸ ἐξωτερικό. Νικ. Ἀμαράντην, Λέσβον : Ἀυτὸ εἶναι πολὺ «δραματολογικό». Τί νὰ γίνῃ; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, φίλε μου. Φανούριον, Ἐνταῦθα;

Η πωμωδιούδα μας

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, Η ΓΙΑΓΙΑ, Η ΚΟΡΗ, Ο ΓΑΜΠΡΟΣ, Ο ΕΓΓΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Τραπεζαρία άστικοῦ σπιτιοῦ. Μπαίνουν άγκαλιασμένες ἡ γιαγιὰ καὶ ἡ κόρη).

Η ΚΟΡΗ: Μὰ γιατί δὲν ἦρθε κι' ὁ μπαμπᾶς; Γιατί ἀργεῖ;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Θἄρθη σὲ λίγο. Πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸν γιατρό.

Η ΚΟΡΗ: Πάλι τὰ ἀρθριτικά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Πάλι δυστυχῶς. Δὲν κάνει, βλέπεις, καὶ λίγη δίαιτα ὁ εὐλογημένος. "Ας εἶναι... Πές μου τώρα τὰ δικά σου κι' ἔχω ἕξη ὁλόκληρες μέρες νὰ σὲ δῶ. Πῶς τὰ περνᾶς;

Η ΚΟΡΗ: Δόξα τῷ Θεῷ μιὰ χαρά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Εἶσαι εὐτυχισμένη;

Η ΚΟΡΗ: Πολὺ εὐτυχισμένη, γιαγιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Μπράβο, παιδί μου. Πολὺ χαίρομαι. Πῶς πᾶνε οἱ δουλειὲς τοῦ ἄντρα σου;

Η ΚΟΡΗ: Ἀρκετὰ καλά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Καὶ ὁ Μπούλης μὲ τὸ σχολεῖο; Πῶς τὰ πάει;

Η ΚΟΡΗ: Περίφημα. Δὲν ἔχει πιὰ ἄλλη ἔννοια ἀπὸ τὰ βιβλία του, τὰ τετράδιά του καὶ τὰ μολύβια του.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Τὸ χρυσό μου! (Ἀκούγεται κουδοῦνι).

Η ΚΟΡΗ: Ὁ μπαμπᾶς θὰ εἶναι! (Φεύγει τρέχοντας κι' ἐπιστρέφει ἀμέσως ἀμέσως μὲ τὸν παππού).

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Μπορῶ νὰ μάθω ποιὸν κουτσομπολεύατε σεῖς οἱ δυό;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Ἕνα πολὺ μεγάλο καὶ πολὺ σπουδαῖο κύριο.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Δηλαδή;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Τὸν ἔγγονό μας.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Τὸν Μπούλη μας, τὸ λεβέντη μας; Τί κάνει αὐτὸς ὁ μασκαρατζίκος;

Η ΚΟΡΗ: Ψηλώνει καὶ παχαίνει.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα;

Η ΚΟΡΗ: Στὸ σχολεῖο. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ σχολάση καὶ θἀρθῆ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Τότε — θὰ μπορέσω νὰ τὸν καμαρώσω;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Νὰ τὸν καμαρώσουμε θέλεις νὰ πῆς.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Ἔστω! Νὰ τὸν καμαρώσουμε.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Αὐτὴ ἡ συγκατάβασις τοῦ «ἔστω», μοῦ χτυπάει στὰ νεῦρα. Καὶ μὴν ξεχνᾶς, ὅτι ὁ Μπούλης εἶναι περισσότερο δικός μου ἐγγονός.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Ὡραῖο κι' αὐτό. Πῶς τὸ σοφιστῆκες;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Μὰ δὲν ἔχεις ἀκούσει τὴν παροιμία ποὺ λέει «τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδί, δυὸ φορὲς παιδί μου»;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἡ παροιμία ἀφορᾶ τὶς γιαγιάδες καὶ ὄχι τοὺς παππούδες;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Μὰ νομίζω πὼς εἶναι φῶς-φανάρι. Ἀλλωστε, οἱ γιαγιάδες ἔχουν περισσότερη καὶ μεγαλύτερη ἐπαφὴ μὲ τὰ ἐγγόνια. Αὐτὲς τὰ νταντεύουν, αὐτὲς τὰ προσέχουν καί, πρὸ παντός, αὐτὲς φροντίζουν γιὰ τὴν καλὴ ἀνατροφή τους.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Ἄ! Ἐδῶ θὰ τὰ χαλάσουμε! Ἡ ἀνατροφὴ τοῦ Μπούλη εἶναι ζήτημα ἀποκλειστικῶς δικό μου.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Καλέ, τί μᾶς λές!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει ὁ γαμπρός).

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Καλημέρα σας.

Η ΚΟΡΗ: Καλημέρα, ἀγάπη μου.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ - Η ΓΙΑΓΙΑ: Καλῶς τονε.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Τί σημαίνει αὐτό; (Δείχνει ἕνα «Θησαυρό», ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὸ τραπέζι): Δὲν σοῦ ἔχω πῆ, ὅτι δὲν θέλω νὰ πέφτουν στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ περιοδικά;

Η ΚΟΡΗ: Πρῶτα-πρῶτα ὁ «Θησαυρὸς» δὲν πρόκειται νὰ «πέση στὰ χέρια του». Ἀλλὰ κι' ἂν πέση, τὸ πολὺ-πολὺ θὰ διαβάση τὴν παιδικὴ σελίδα.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Κι' ἂν διαβάση καὶ τίποτ' ἄλλο; Κανένα αἰσθηματικὸ διήγημα, ἂς ποῦμε; Τί θὰ γίνη τότε;

Η ΚΟΡΗ: Θὰ παραιτηθῆ ὁ Ἀϊζενχάουερ!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Νὰ λείπουν, σὲ παρακαλῶ, οἱ εἰρωνεῖες. Καὶ βάλτο καλὰ στὸ μυαλό σου. Στὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ δίνω μεγάλη σημασία.

Η ΚΟΡΗ: Ἀμ' ἐγώ;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Καὶ δὲν ἔχετε ἄδικο κι' οἱ δυό σας. Εἶναι μεγάλο καὶ σπουδαῖο ζήτημα ἡ ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Καὶ ποιὸς εἶπε τὸ ἀντίθετο;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μπαίνει ὁ ἔγγονὸς)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Καλῶς τὸ Μπούλη!

Η ΓΙΑΓΙΑ: Καλῶς τὸ χρυσό μου ἀγόρι!

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ: Γειά σας!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Ὁρίστε κατάστασις! Αἶσχος! Ἄκου γειά σας! Ἀλλὰ τί φταίει τὸ παιδί;

Η ΚΟΡΗ: Ἄμ' ποιὸς φταίει;

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ μάθανε νὰ λέη «γειά σας»! Κι' ἐκεῖναι ποὺ δὲν τοῦ ἀπαγορεύουνε νὰ τὸ λέη βάζοντάς του στὴν ἀνάγκη καὶ πιπέρι στὸ στόμα!

Ο ΠΑΠΟΥΣ: Ἔ! ὄχι καὶ πιπέρι στὸ στόμα!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Καὶ γιατί ὄχι;

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Γιατὶ αὐτὰ εἶνε ἀναχρονιστικὰ μέσα.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Μπορεί. Ἀλλὰ εἶνε κι' ἀποτελεσματικά.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Προσωπικῶς προτιμῶ τὶς συμβουλές.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ πόσοι ἄνθρωποι εἶνε σὲ θέσι νὰ δώσουν συμβουλές;

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Μήπως αὐτὸ εἶνε ὑπαινιγμὸς γιὰ μένα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: Δὲν ξέρω.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Κάτι θἄλεγα τώρα...

Η ΚΟΡΗ: Γιὰ πέστο.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Θὰ τόλεγα ἂν δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ μὴ γεννηθῶ γαϊδούρι!

Η ΚΟΡΗ: Μὰ νὰ μιλᾶνε ὅλοι! Νὰ μιλᾶς κι' ἐσύ;

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Δηλαδή; Γιὰ κάντο μου πιὸ λιανά, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ εἶμαι λίγο χοντροκέφαλος.

Η ΚΟΡΗ: Ὄχι λιγάκι! Πολὺ χοντροκέφαλος εἶσαι.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Κι' ἐσὺ εἶσαι ἕνα ἀναίσθητο παχύδερμο!

Η ΓΙΑΓΙΑ: Σὰν δὲν ντρέπεσαι, ἀπολίτιστε ἄνθρωπε! Ποὺ θὰ πῆς παχύδερμο τὴν κόρη μας!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἂν αὐτὸ σᾶς πειράζει, μπορῶ νὰ μὴν πῶ παχύδερμο μόνο τὴν κόρη σας!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: Τότε νὰ πῆς τοὺς γονεῖς σου καὶ τ' ἀδέλφια σου. Χωριάταρε!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου!

Η ΚΟΡΗ: Ἔξω ἐσύ! Κάθαρμα!...

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ (ἁρπάζοντας μία καρέκλα): Πίσω καὶ σᾶς ἔφαγα!

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ, Η ΓΙΑΓΙΑ, Η ΚΟΡΗ: Ἀπάνω του! (Συμπλοκή, σαματᾶς, πανδαιμόνιο).

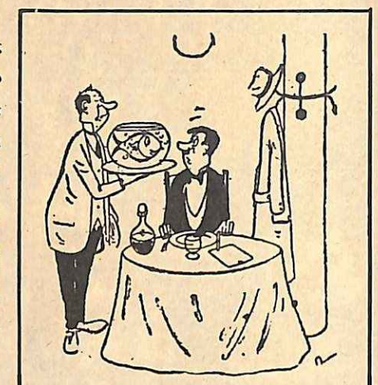
ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει τρέχοντας ἕνας πόλισμαν)

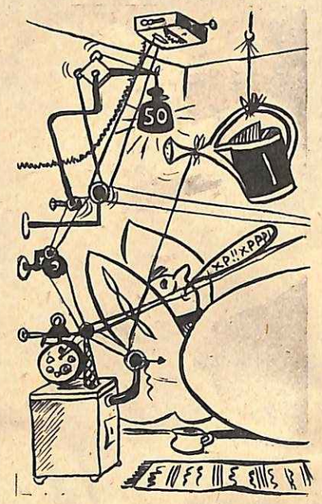
Ο ΠΟΛΙΣΜΑΝ: Ἔεεεε! Τί γίνεται ἐδῶ;

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ: Τίποτα, κύριε πόλισμαν. Ὁ παππούς, ἡ γιαγιά, ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ φροντίζουν γιὰ τήν... καλὴ ἀνατροφὴ μου!

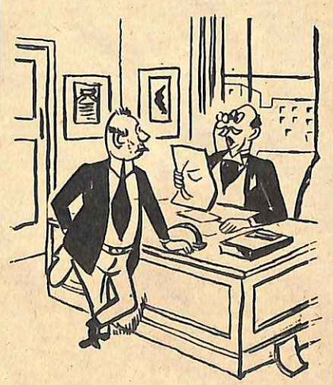
ΑΥΛΑΙΑ
Γ. ΓΙΑΝΝ.—

— Σᾶς ἀρέσει τὸ ψάρι; Εἶναι πολὺ φρέσκο!...

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ
Καὶ πάλι ζήτημα εἶναι ἂν θὰ ξυπνήση!

— Τὰ συστατικὰ σας γράφουν, ὅτι εἶσθε ἀπόστρατος συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ. Τί θὰ κάνετε στὴν Τράπεζά μας;

— Ἔμαθα ὅτι πρόκειται νὰ σκάσετε κανόνι!...

Τὰ μυστικὰ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἡ κοινὴ γνώμη

ΛΕΜΕ: «Ἡ κοινὴ γνώμη φρονεῖ...», ἡ «Αἱ ἀπόψεις τῆς κοινῆς γνώμης...», ἡ «Αἱ δηλώσεις τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐπροκάλεσαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην...» κλπ., κλπ. Τί εἶναι, ὅμως, αὐτὴ ἡ θρυλικὴ «κοινὴ γνώμη;»

Εἶναι —γιὰ νὰ δώσουμε ἀμέσως ἕνα γενικὸ προσδιορισμὸ— ἡ πλειοψηφία τοῦ Τύπου. "Οταν ἡ πλειοψηφία αὐτὴ ὑποστηρίζει τὴν ἄλφα ἄποψι, σημαίνει ὅτι τὴν ὑποστηρίζει ἡ κοινὴ γνώμη! Πῶς εἶναι δυνατόν, ὅμως, νὰ... μετρήσουμε τὴν πλειοψηφία, ὥστε νὰ βεβαιώσουμε μὲ κατηγορηματικότητα ὅτι δὲν εἶναι αὐθαίρετες οἱ σχετικὲς μὲ τὴν κοινὴ γνώμη ἀπόψεις; Ὑπάρχει ὁ τρόπος...

Ὁ Τύπος ἀποτελεῖ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἕνα ἀλάνθαστο κριτήριο. "Οταν μιὰ ἐφημερίδα ἔχη μεγάλη κυκλοφορία, σημαίνει πὼς ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ κοινοῦ συμμερίζεται τὶς ἀπόψεις της. Συμβαίνει βέβαια νὰ αὐξήση τὴν κυκλοφορία της μὲ διάφορα μέσα —ἀναγνώσματα κλπ.— ἀλλὰ ἡ κυκλοφορία αὐτὴ δὲν ἀντέχει στὸν χρόνο ἂν δὲν ὑπάρχη μεταξὺ ἐφημερίδος καὶ ἀναγνωστῶν ταυτότης πολιτικῶν καὶ ἰδεολογικῶν ἀντιλήψεων. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Κυβερνήσεις πολλὲς φορὲς παρακολουθοῦν μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον τὶς κυκλοφορίες τῶν ἐφημερίδων, προκειμένου νὰ βγάλουν συμπεράσματα γιὰ τὸν μακρὸ ἢ βραχὺ βίο τους.

Ἡ κοινὴ γνώμη, ὡς ἄποψις συνόλου, δὲν εἶναι κάτι τὸ «αὐτοφυές». Δημιουργεῖται κατὰ τὶς ἐκάστοτε πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς συνθῆκες. "Οταν ἀνακύπτη ἕνα μεγάλο ζήτημα, ὁ οἱασδήποτε πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς τάξεως πολίτης εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ βρεθῆ ἀπροετοίμαστος νὰ ἐκφέρη τὴ γνώμη του. Αὐτὸ φυσικὰ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ζητήματος. "Ενα μεγάλο οἰκονομικὸ θέμα, ἐπὶ παραδείγματι, δὲν εἶναι πρόσφορο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, προκειμένου νὰ ἐκφρασθῆ ἡ γνώμη ἂν εἶναι συμφέρον ἢ ὄχι. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἔρχεται ἡ ἐφημερίδα καὶ ὑποστηρίζει μιὰ ὡρισμένη ἄποψι. Ὁ ἀναγνώστης δὲν σημαίνει ὅτι θὰ τὴν βρῆ ἀμέσως ὀρθή, διότι συμβαίνει νὰ εἶναι τῶν ἰδίων πολιτικῶν φρονημάτων. Ἁπλῶς, διαβάζοντας τὶς γνῶμες τῆς ἐφημερίδος, θὰ διευκολυνθῆ νὰ μπῆ στὸ θέμα. Συνηθέστατο εἶναι νὰ συμφωνήση μὲ τὴν ἐφημερίδα του. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται καὶ τὸ ἀντίθετο. "Ετσι ὁ Τύπος συντελεῖ ἀποφασιστικὰ στὴ δημιουργία τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἡ ἐφημερίδα ὅμως δὲν εἶναι κάτι τὸ μηχανικὸ καὶ ἄψυχο. Τὸν δυναμισμό της ἐκφράζουν ἐκεῖνοι ποὺ τὴ διευθύνουν καὶ τὴ γράφουν. "Οταν λέμε λοιπὸν ὅτι ἡ ἐφημερίδα δημιουργεῖ κοινὴ γνώμη, ἐννοοῦμε τὸ ἀνθρώπινο ὑλικό, ποὺ δίνει ψυχὴ στὸ χαρτί.

Ἐδῶ πάλι φθάνουμε στὴν προσωπικότητα. "Ενας δημοσιογράφος μεγάλου κύρους μπορεῖ νὰ ἐπηρεάση σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο τοὺς ἀναγνώστας του. Εἶναι ὁ «αὐτὸς ἐφα». Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ ἀναγνώστης δὲν λέγει ὅτι «αὐτὸ γράφει ἡ ἐφημερίδα», ἀλλὰ «αὐτὸ γράφει ὁ τάδε». Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους δημοσιογράφους μπορῶ νὰ ἀναφέρω ὡς παράδειγμα τὸν Γεώργιο Βλάχο, τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη ἦταν νόμος γιὰ τοὺς ἀναγνώστες του: «Τὸ εἶπε ὁ Βλάχος». Ἀκόμη κι' ἂν συνέβαινε νὰ μὴν εἶναι ἀπολύτως ὀρθὴ ἡ ἄποψις, ποὺ ὑποστήριζε, ὁ ἀναγνώστης ἐπείθετο, βάσει τῆς ἀρχῆς ὅτι «γιὰ νὰ τὸ λέγη ὁ Βλάχος, ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι».

Τὸ αἴσθημα τῆς κοινῆς γνώμης εἶναι συνηθέστατα στερεό. Ἀτράντακτο. Δὲν πέφτει ἔξω. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Πολιτεία δὲν μπορεῖ νὰ πάη ἀντίθετα μὲ τὸ ρεῦμα. Ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου σημαίνει αὐστηρὸ σεβασμὸ τοῦ δικαιώματος τῆς κοινῆς γνώμης. Οἱ κυβερνήσεις ποὺ παραγνωρίζουν αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσί τους, πληρώνουν συνήθως ἀκριβὰ τὸ σφάλμα τους. Πολὺ περισσότερο οἱ ἐφημερίδες, ποὺ ἀμηχανοῦν τὶς ἀντιλήψεις τῆς κοινῆς γνώμης, προκειμένου γιὰ τὴ διαχείρισι προβλημάτων γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος.

Ἡ κοινὴ γνώμη δὲν εἶναι κάτι τὸ στατικό. Δηλαδή: Ἂν σήμερα ἐκφράζη τὴν ἄλφα ἄποψι σχετικὰ μὲ ἕνα ζήτημα, ἢ ἕνα πρόσωπο, δὲν σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ ἐκφράση αὔριο τὴν ἀντίθετη ἄποψι, ὅταν ἐκ τῶν πραγμάτων διαπιστωθῆ ὅτι ἡ δεύτερη εἶναι ἡ ὀρθότερη. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη περίπτωσι, τοῦτο ἰσχύει γιὰ τὰ πολιτικὰ πρόσωπα. Τὴ μιὰ μέρα τὰ ἀνεβάζει στὸν ἕβδομο οὐρανὸ καὶ τὴν ἄλλη τὰ ρίχνει στὰ τάρταρα.

Ἡ ἐφημερίδα, λοιπόν, εἶναι τὸ ὄργανο τῆς κοινῆς γνώμης. Καὶ ἐπειδὴ οἱ λαϊκὲς ἀπόψεις δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ συμπέσουν σὲ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πόρισμα, οἱ ἐφημερίδες ἐκφράζουν τὶς ἀντιλήψεις τῶν μαζῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ἰδεολογία βρίσκεται σὲ παράλληλη γραμμὴ μὲ τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο.

Οἱ νόμοι στηρίζονται —πρέπει νὰ στηρίζονται τουλάχιστον— στὶς ἀντιλήψεις τῆς κοινῆς γνώμης. Ὅπου λειτουργεῖ κανονικὰ ἡ δημοκρατία, οἱ νόμοι δὲν ἀπομακρύνονται καθόλου ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς κοινῆς γνώμης, τῆς λαϊκῆς δηλαδὴ πλειοψηφίας. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο στὰ δικτατορικὰ καθεστῶτα. Ἐκεῖ ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ἕνα πλαστὸ κατασκεύασμα, ποὺ δὲν ἐκφράζει τὴν ἄποψι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ κατευθύνεται ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις, οἱ ὁποῖες πάλι εἶναι δημιουργήματα τῆς θελήσεως ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ὄχι τῆς λαϊκῆς ἐνημερώσεως. Εἶναι περιττὸ νὰ σημειωθῆ ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις γίνεται καὶ παρερμηνεία τῆς ἐννοίας τῆς κοινῆς γνώμης. Στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων φθάνουν συχνὰ ἐπιστολὲς ἀτόμων ἢ ἐπιτροπῶν, ποὺ ζητοῦν τὴν ὑποστήριξι τῶν πιὸ παραλόγων πραγμάτων, ἐν ὀνόματι τῆς... κοινῆς γνώμης. Τὸ ἴδιο συμβαίνει συχνὰ καὶ μὲ τὴν προσωπικὴ ἀνάπτυξι τῶν αἰτημάτων, ἐκ μέρους τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ δημοσιογραφικοῦ γραφείου. Ὁ καθένας πιστεύει — ἢ προσποιεῖται ὅτι πιστεύει — ὅτι εἶναι ἐκπρόσωπος τῆς κοινῆς γνώμης. Περίπου... ἐπισήμως διωρισμένος. Αὐτὸ τοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιμένη ἀνενδότως στὴν ἄποψί του.

"Ενας διαπρεπὴς μελετητὴς τῶν θεμάτων τοῦ Τύπου, χαρακτηρίζει ὡς ἑξῆς τὴν κοινὴ γνώμη : «... Εἶναι, ὅπως ὁ ἀήρ, ἀσύλληπτος καὶ ὅμως πανταχοῦ. Δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς καὶ ὅμως βλέπει ὅσον οὐδεὶς ὀφθαλμός. Εἶναι ἀόρατος καὶ ὅμως τὴν βλέπετε καὶ τὴν αἰσθάνεστε διαρκῶς. Εἶναι ἄοπλος καὶ ὅμως ἡ φωνή της ἀκούεται καὶ κροτεῖ πλειότερον τῶν ἠνωμένων τηλεβόλων τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ γνώμη ὅλων καὶ οὐδενός. Εἶναι κώφη καὶ ὅμως ἀκούει τὰ πάντα. Εἶναι ὁ πυὴν νέων ἰδεῶν. Εἶναι λοιπὸν ψυχικὸν φαινόμενον τῶν λαῶν...».

"Ετσι εἶναι. Δύναμις πνευματικὴ τεραστία. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν περιφρονήση ἀτιμωρητί.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 Ἡ γόησσα τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου Τζίνα Λολομπριγκίτα, ποὺ βρισκεται πότε στὴ Ρώμη, πότε στὸ Χόλλυγουντ, στὸ Παρίσι ἢ στὸ Λονδῖνο, δὲν ξέρει ἀκόμα, ποῦ θὰ γιορτάση τὰ Χριστούγεννα. Ἐτοίμασε λοιπὸν ἕνα μικρὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο, ποὺ τὸ παίονει μαζί της σ' ὅλες τὶς μετακινήσεις της. «"Ετσι, λέει ἡ διάσημη σταρ, εἶμαι βέβαια πὼς ὅπου κι' ἂν βρίσκωμαι τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων δὲν θὰ μοῦ λείψη τὸ δέντρο, ποὺ θεωρῶ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς μεγάλης γιορτῆς...»

2 Τὰ δράματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ τὰ ἀπαντᾶ κανεὶς συχνὰ τελευταῖα μέσα σ' ἀγγλικὰ καὶ γερμανικὰ δάση. Τὸ κρύο εἶναι ἐφέτος δριμὺ καὶ ἦρθε πολὺ πρόωρα. Τὰ ἑλαφάκια λοιπόν, ἐνῶ πλανιόντουσαν τὰ βράδυα, δὲν ξανοίγουν συχνὰ τὰ μάτια τους.. Παγώνουν καὶ φοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας.

3 Τὰ γυαλιὰ ποὺ συγκρατοῦνται πίσω στὸ κεφάλι μὲ μιὰ λουρίδα ἀπὸ δέρμα πάνθηρος καὶ τὰ γάντια ἀπὸ τὸ ἴδιο δέρμα θεωροῦνται ἐφέτος εἴδη ἀπαραίτητα σὲ μιὰ κομψὴ γυναῖκα ποὺ ἐπιδίδεται στὸ σκὶ στὶς ἰταλικὲς Ἄλπεις. Τὰ γυαλιὰ αὐτά, ὅπως βλέπετε, δὲν προστατεύουν μόνο τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀντηλιὰ τοῦ χιονιοῦ, ἀλλὰ καὶ τ' αὐτιὰ ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ κρύο.

4 Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἄλλοτε σύζυγό του Βαρβάρα Στάνγουικ, ποὺ χώρισε τὸ 1951. Περαστικὸς ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ πρωτεύουσα — πηγαίνει στὴν Αἴγυπτο νὰ γυρίση τὸ φίλμ «Ὁ Βασιλιᾶς τοῦ Νείλου» — παράγγειλε σ' ἕνα μεγάλο οἶκο μόδας τῆς Ρώμης 16 τουαλέττες, τὶς ὁποῖες ἔστειλε στὴ Βαρβάρα! Κατὰ καιροὺς δὲ κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι θὰ ξανασμίξουν, πὼρα τελευταῖα ὅμως τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται σχεδὸν βέβαιο.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Το παιδί

Ο Ἀργύρης Ροζίδης, βλέποντας τρεῖς, τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα τὴν δεσποινίδα Λέλα, τὴν ὥρα, ποὺ πήγαινε καὶ γύριζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ἡ μητέρα της, μοδίστρα φτωχή, κολακεύτηκε ἀπ' τὸ αἴσθημα τοῦ νεαροῦ ὑπαλλήλου γιὰ τὴν κόρη της. Κι' ὅταν ἐκεῖνος τὴ ζήτησε σὲ γάμο, ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί της.

Ἔτσι ὁ Ἀργύρης ξύπνησε ἕνα πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ μῆνες, πατέρας νόμιμος ἑνὸς χαριτωμένου μπεμπέ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ φαινόταν, πὼς εἶχε βρῆ μιὰ πραγματικὴ οἰκογενειακὴ εὐτυχία.

Ὅταν ζήτησε σὲ γάμο τὴ Λέλα, δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὸν χαρακτῆρα της ἢ τὴ μόρφωσί της. Τὸ μόνο ποὺ πρόσεξε ἦταν ἡ ὁμορφιά της.

Παράξενο ὅμως... Ἐνῶ ὡς τότε ἡ Λέλα ἔδειχνε πὼς ἦταν μιὰ καλὴ νοικοκυρά, καὶ πὼς θὰ γινόταν καὶ μιὰ καλὴ μητέρα, μόλις τὸ παιδί της ἔκλεισε τοὺς ἕξη μῆνες, μιὰ ζαφνικὴ μεταμόρφωσι τὴν ἄλλαξε ὁλότελα...

Ὅλος ὁ φιλάρεσκος χαρακτῆρας της, συγκρατημένος ὡς τότε, ἐκδηλώθηκε ἀνησυχητικά.

Ἀφήνοντας τὸ παιδί της στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μικρούλας ὑπηρέτριας ζεπόρτιζε ὅλη τὴν ἡμέρα. ὁροῦσε τὰ καπέλλα καὶ τὶς τουαλέττες της τελευταίας μόδας καὶ γύριζε μὲ τὶς θεότρελλες φίλες στὰ κοσμικὰ κέντρα.

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετοὶ μῆνες. Ὁ Ἀργύρης στὴν ἀρχὴ εἶχε τὴν ἐλπίδα, πὼς μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὶς συμβουλές του θὰ διορθωνόταν ἡ γυναίκα του.

Στὸ τέλος ὅμως, ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ τὴν σκληρὴ ἀλήθεια: Κατάλαβε πὼς εἶχε διαστῆ νὰ διαλέξῃ σύζυγο κι' ὅτι εἶχε ἐμπιστευθῆ τὴ γαλήνη καὶ τὴν οἰκογενειακή του εὐτυχία σ' ἕνα ἄμυαλο πλάσμα!

Ἄρχισε τότε νὰ ὑποφέρῃ σκληρά. Ἔβλεπε πὼς ἕνας πειρασμὸς ἔσπρωχνε τὴ γυναίκα του στὰ λοῦσα καὶ στὶς διασκεδάσεις. Προαισθανόταν πὼς μὲ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε πάρει, γρήγορα θὰ ἔμπλεκε σὲ ἀσκημες ἱστορίες.

Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἀγαποῦσε, ἀναρωτιόταν ἂν στὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀνεπανορθώτου σκανδάλου θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν τιμή του, πνίγοντας μὲ τὰ χέρια του τὴν ἔντονη ἀκόμα φωνὴ τῆς καρδιᾶς του!...

Τὸ βράδυ γύριζε ἀπ' τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι πάντα στὶς ἑφτά. Μιὰ μέρα ὡστόσο ἔνοιωσε κάποια ζάλη καὶ γύρισε κατὰ τὶς πέντε. Ἀνοιξε μὲ τὸ κλειδί του τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ χώλ. Ἄξαφνα ἀνατρίχιασε. ὐλιὰ ἀκουγόνταν ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ σαλόνι!...

Πλησιάζοντας γρήγορα, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ τότε ἀντίκρυσε τὴ γυναίκα του στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀγνώστου!

Ὁ Ἀργύρης νόμισε πὼς τὸν χτύπησε κεραυνός. Ἀπόφυγε τὶς σκηνές. Σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του κι' ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν ταραγμένο φίλο τῆς γυναίκας του.

Ἔπειτα λοξοκυττῶντας μὲ ἀπδία τὴ Λέλα, τῆς εἶπε:

—Ἀσφαλῶς θάχῃς γράμματα ἀπ' αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο... Δῶσε μου νὰ τοὺς ῥίξω μιὰ ματιά...

Μηχανικὰ καὶ ντροπιασμένη ἡ γυναίκα του τράβηξε ἀπὸ μιὰ κασσετίνα ἕνα δεματάκι ἐπιστολὲς τυλιγμένες μὲ ῥὸς κορδελλίτσα καὶ τὶς ἔδωσε στὸν ἄντρα της.

Ἐκεῖνος, τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμό του, διάβασε δυὸ-τρεῖς. Ἔπειτα τὶς ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ εἶπε στη Λέλα μὲ ὅλη τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀπδία ποὺ ἔνοιωθε κείνη τὴ στιγμὴ γι' αὐτήν:

—Βρῆκα σ' αὐτὲς περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ χρειάζονται... Καὶ ναγνωρίζεις καὶ μόνη σου ὅτι εἶναι ἔγκλημα νὰ ζῆς μὲ τὸν τί-τὴν ὑπόληψί μου...

Καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τὸ σαλόνι τράθηξε στὴν κρεββατοκάμαρα νάθελε νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπ' τὴ μολυσμένη ἀγκαλιὰ τῆς ἀστοργης κι' ἔνοχης μητέρας του...

Ἀπὸ τότε πέρασαν τρία χρόνια...

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ἀργύρης δὲν ἔλειψε οὔτε μιὰ μέρα ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως τὶς περνοῦσε πάντα κοντὰ στὸ παιδί του.

Τὸ εἶχε τώρα ἐμπιστευθῆ στὰ χέρια μιᾶς θείας του. Ἔτσι, ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅπως λεγόταν, μεγάλωνε μιὰ χαρὰ καὶ γινόταν ἕνα χαριτωμένο ἀγόρι.

Μὰ τὸ ἄμοιρο παιδάκι ἦταν καταδικασμένο ἀπὸ τὴ μοῖρα, νὰ μὴ προφέρῃ ποτὲ τὴ λέξι «μαμᾶ».

Μάτωνε γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀργύρη. Πολλὲς φορὲς τυραννιόταν μὲ τὴ σκέψι ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ στερήσῃ ἀπὸ τὴν μητρικὴ ἀγκαλιὰ τὸ ἀθῶο του παιδί.

Ὕστερα ὅμως ἀνακουφιζόταν λίγο, καθὼς συλλογιζόταν ὅτι ἦταν ἀνάξια καὶ γιὰ μητέρα, ὅπως φάνηκε ἀνάξια καὶ γιὰ σύζυγος ἡ ἐπιπόλαιη καὶ ἄσπλαχνη γυναίκα του!...

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Λέλα κατάπινε πολλὰ φαμάκια. Στὴν ἀρχὴ φαινόταν εὐχαριστημένη μὲ τὴν «ἀνεξαρτησία» της. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε ὅτι τώρα ποὺ εἶχε γίνει φίλη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἦταν πιὸ σκλαθωμένη ἀπ' ὅ,τι ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ ὅλοι τὴν σεβόντουσαν...

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' ὁ φίλος της ἄρχισε νὰ τὴν βαριέται. Μόλις πέρασαν οἱ πρῶτοι ἐνθουσιασμοί τους, ἡ ἀναπόφευκτη πλῆξι, ὁ κόρος ἁπλώσαν τὸν πάγο καὶ τὴν ἀδιαφορία ἀνάμεσα στοὺς δυό τους...

Ἔτσι ἄρχισε ἡ γκρίνια κι' ὕστερα ἡ κακομετεχείρισι. Μέσα σὲ λίγους μῆνες ἡ Λέλα γνώρισε διαδοχικὰ τὸν ἄνεσι καὶ τὴ γύμνια, νημένης...

Πολλὲς φορὲς ἐπαναστατοῦσε ἡ ψυχή της γιὰ τὴν κατάπτωσι αὐτή. Μὰ τότε ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ φίλου της νὰ τῆς λέῃ ξερὰ καὶ ἀπονα:

—Ἀρκετὰ ζόδεψα γιὰ σένα!... Εἶναι καιρὸς νὰ δουλέψῃς κι' ἐσύ! Ἀλλοιῶς, νὰ ὁ δρόμος καὶ ξεφόρτωνέ με!...

Μιὰ ἡμέρα ἔφτασε ὁ λυτρωμός!...

Ἡ Λέλα, κουρέλι ἠθικό, πήγαινε στὸ δρόμο σκυφτὴ καὶ λυπημένη. Κάποιο ἔνστικτο ἔσπρωχνε τὰ θήματά της πρὸς ἕνα σημεῖο. Καὶ σὲ λίγο ἡ Λέλα σωριάστηκε μισολιπόθυμη στὸ κατῶφλι τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ὁ Ἀργύρης, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ παιδί του.

Μόλις τοὺς ἀντίκρυσε ἡ Λέλα ἕνα ἀκατανίκητο ῥίγος συγκλόνισε τὸ κορμί της καὶ τὰ μάτια της καρφώθηκαν στὸ παιδί.

Ἔπειτα, χωρὶς νὰ νοιώσῃ τί κάνει, ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ ἄγριο πάθος στὴν ἀγκαλιά της δίνοντάς του ἄπειρα φιλιά...

Στὴν ἀρχὴ ὁ μικρὸς Παῦλος τρόμαξε. Μὰ κατόπιν ἡσύχασε, ὅταν εἶδε πὼς καὶ ὁ πατέρας του δὲν μιλοῦσε. Ἄφησε, λοιπόν, τὴ γυναίκα ἐκείνη νὰ τὸν φιλάῃ ἀχόρταγε...

Κι' ἐνῶ ὁ Ἀργύρης παρακολουθοῦσε κατάχλωμος, ἔυθός, τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ σκηνή, ὁ μικρὸς Παῦλος ἔχοντας τὸ μπρατσάκι του περασμένο στὸ λαιμὸ τῆς γονατισμένης γυναίκας ποὺ τὸν ἔσφιγγε στὸ στῆθος της, ῥώτησε πρόσχαρα τὸν πατέρα του:

—Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ μὲ φιλεῖ ἔτσι, μπαμπᾶ;

Μιὰ ἀστραπὴ θάμπωσε τὰ μάτια τοῦ Ἀργύρη.

Ἕνας κόσμος πονεμένος καὶ θλιβερὸς γκρεμίστηκε μέσα στὴν ψυχή του. Κι' ἀμέσως ἕνας ἄλλος καινούργιος καὶ χαρούμενος ἀναστήθηκε ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ παλιοῦ.

Εἶπε τότε ἁπλὰ στὸ γυιό του:

—Εἶναι ἡ μαμᾶ σου... Ἐλᾶτε στὸ σπίτι, παιδί μου!...

Καὶ πέρασε πρῶτος τὸ κατῶφλι, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ τὰ μάτια θουρκωμένα ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά του.

Εἶχε συχωρέσει.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς του ὁ Ἀργύρης τὶς περνοῦσε πάντα κοντὰ στὸ παιδί του...

— Καλά, βρὲ γυναίκα, μὴν φωνάζεις!... Ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι... ἔρχεται ἡ γαλοπούλα, ποὺ παράγγειλα!...

Μ. ΓΑΛ.

Ἡ ἀλεποῦ εἶχε χωμένα στὴ γαλοπούλα τὰ δόντια της καὶ οἱ ἄλλες ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος της...

ΤΑ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΕΧΟΥΝ

τὸ ρεκόρ τῆς ἠλιθιότητος!

Τοὺς λείπει καὶ τὸ στοιχειῶδες ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως

Τὸ γαλόπουλο, τὸ ὀρεκτικώτατο πουλερικό, ποὺ ἡ παράδοσι τὸ καθιέρωσε ὡς ἀνατπόσπαστο ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, δὲν φημίζεται μόνο γιὰ τὸ νόστιμο κρέας του. Ἔχει, ἀνάμεσα σὲ ὅλα τὰ ζωντανὰ τοῦ κόσμου, ἕνα ρεκὸρ κάθε ἄλλο παρὰ ἐπίζηλο: Τὸ ρεκόρ τῆς ἠλιθιότητος!

Ἡ ἠλιθιότης τῶν γάλων — ἢ κούρκων, ἢ ἰνδιάνων, ὅπως τοὺς προτιμᾶτε — φθάνει σὲ σημεῖο, ὁμολογουμένως, ἐκπληκτικό. Καὶ καθιστᾶ τὴν συντήρησι καὶ τὴν ἀνατροφή τους ἀληθινὸ ἡράκλειο ἄθλο. Μιὰ ἀνεξήγητη ἱστορικὴ ἀδικία, ἔχει ἀναγάγει τὶς γῆνες σὲ παγκόσμιο σύμβολο τῆς κουταμάρας. Καὶ γῆνες ἐπιμένουμε νὰ ἀποκαλοῦμε τὶς γυναῖκες, ποὺ δὲν φημίζονται γιὰ τὴν σπιθηροβόλα εὐφυΐα τους. Ὡστόσο, συγκριτικῶς μὲ τὸν γάλο, ἡ γήνα εἶναι... σπίρτο μονάχο!

Ὁ μεγαλύτερος «γαλοτρόφος» (πῶς ἀλλοιῶς θάπρεπε νὰ τὸν ὀνομάσουμε;) τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι σήμερα ὁ κ. Χόμπαρτ Νόρμαν. Ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι ἕνας μεγαλομάρτυς, ποὺ δαπανᾶ καὶ τὶς 24 ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου του, γιὰ νὰ ἐμποδίζη τοὺς τροφίμους του νὰ αὐτοκτονήσουν!

«Μοῦ κάνουν τόσες ἱστορίες αὐτὰ τὰ ἄθλια τὰ γαλόπουλα, ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν πρὸ καιροῦ στὸ τεράστιο κτῆμα του, στὴν πολιτεία Μαίρυλαντ, ὥστε ἡ εὐτυχέστερη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου εἶναι γιὰ μένα, ὅταν τὰ σφάζω! Τὴν στιγμὴ αὐτή, ἐκδικοῦμαι γιὰ ὅλα τὰ βάσανά μου...».

Ὅπως θὰ δῆτε, ὁ κ. Νόρμαν δὲν ὑπερβάλλει. Νὰ διατηρῆ κανεὶς ἕνα κολοσσιαῖο κοπάδι γάλων — 7.000 γάλους ἔχει στὸ ἀγρόκτημά του ὁ κ. Νόρμαν — σὲ κατάστασι ψυχικῆς ἠρεμίας καὶ καλῆς ὑγείας, εἶναι μιὰ δουλειά, ποὺ συνεπάγεται τρομερὲς δυσκολίες καὶ κινδύνους.

Ἕνα φύλλο χαρτί, ποὺ τὸ σπρώχνει, μιὰ φεγγαρόφωτη νύχτα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄνεμος, εἶναι ἱκανὸ νὰ ἐμπνεύσῃ ἕναν πανικό, μὲ ρον αὐτὸ τὸν φτερωτὸ πληθυσμό, ποὺ φηνὴν ἐξυπνάδα του!

Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀναλάβῃ νὰ ἀναθρέψῃ ἕνα κοπάδι γαλόπουλα, πρέπει, κάθε στιγμή, νὰ προσέχῃ νὰ μὴν βρίσκωνται οὔτε στὸ πολὺ κρύο, οὔτε στὴν πολλὴ ζέστη, γιατὶ ἡ ὑγεία τους εἶναι λεπτή. Νὰ μὴ χώνουν τὸ κεφάλι τους σὲ μιὰ σχισμὴ ἢ σὲ μιὰ τρύπα, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ στραγγαλισθοῦν. Νὰ μὴ μπερδεύουν τὰ πόδια τους σ' ἕνα σύρμα, ὁπότε δὲν κάνουν καμμιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν.

Τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοὺς λείπει σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Φθάνει νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἀφίσουν τὸν ἑαυτό τους νὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα ἢ νὰ ἀφίσουν τὰ ἄλλα πουλιὰ νὰ τα κομματιάσουν.

Ἂν, στὴν ἔλλειψι τοῦ ἐνστίκτου αὐτοσυντηρήσεως, προσθέσετε καὶ τὴ νοσηρὴ περιέργεια ποὺ τὰ διακρίνει, θὰ καταλάβετε γιατί... καμμιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία στὸν κόσμο δὲν θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ ἀναλάβῃ ἀσφάλεια ζωῆς γιὰ ἕναν γάλο!

Οἱ ἀλεποῦδες, ποὺ ἐνεδρεύουν κοντὰ στὸ κτῆμα τοῦ κ. Νόρμαν, τὸ ξέρουν καλὰ αὐτὸ καὶ τὸ ἐκμεταλλεύονται κατὰ κόρον. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροκτήματος κάνει, φυσικά, ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τοὺς διαφιλονεικήσῃ τὴ λεία τους, μὲ ἀπρόβλεπτες δυσκολίες.

«Μιὰ μέρα, διηγεῖται ὁ κ. Νόρμαν, τὸ βάλαμε πεῖσμα μὲ τὸν βοηθό μου τὸν Στὲντ καὶ στήσαμε καρτέρι πίσω ἀπὸ τὸν φράχτη, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ λύσουμε ὅπως δήποτε τὶς διαφορές μας μὲ μιὰν ἀλεπού, ποὺ εἶχε προξενήσει, τὸν τελευταῖο καιρό, φοβερὲς ζημιὲς στὸ κοπάδι μας.

»Σὲ μιὰ στιγμή, εἴδαμε τὴν ἀλεπού, ποὺ εἶχε ἁρπάξει μιὰ γαλοπούλα ἀπὸ τὸ λαιμό. Ὁ Στὲντ σήκωσε τὸ ὅπλο του καὶ σημάδεψε, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ τὰ ἠλίθια αὐτὰ πουλιά, χύθηκε πίσω ἀπὸ τὴν ἀλεπού.

»Αὐτὸ συμβαίνει πάντα, ὅταν δοῦν ἕνα ἀγνωστο ζῶο. Τὸ γαλόπουλο, ποὺ θὰ τὸ δῆ πρῶτο, ἀφίνει ἕνα συνθηματικὸ «γλουγλού» καὶ ὅλα τ' ἄλλα σπεύδουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

»Ἡ ἀλεπού, λοιπόν, εἶχε χωμένα στὴν γαλοπούλα τὰ δόντια της καὶ οἱ ἄλλες ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος της, φιλοδοξοῦντας νὰ πάρουν αὐτὲς τὴ θέσι τοῦ θύματος! Ὁ Στὲντ βρισκόταν σὲ ἀδυναμία νὰ πυροβολήσῃ, γιατὶ θὰ σκότωνε τὰ πουλερικά.

»Ἔμπηξε τότε μιὰ φωνὴ γιὰ νὰ τὰ τρομάξῃ, ἀλλ' ἡ μόνη ποὺ τόβαλε στὰ πόδια, ἦταν ἡ ἀλεπού. Χωρὶς νὰ παρατήσῃ, ἐνωρὶς ἐναι, τὴν ὀρεκτικώτατη λεία της!».

Τοὺς φυσικοὺς κινδύνους, ποὺ συνεπάγεται ἡ ἀπρονοησία, ἡ περιέργεια καὶ ἡ βλακεία τῶν γαλοπούλων, τοὺς ἐπαυξάνει ἡ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη ὑγεία τους. Τὰ γαλόπουλα ἀρρωσταίνουν εὐκολώτατα. Προσελκύουν τὰ μικρόβια σὰν μαγνῆτες! Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὑγιεινοὶ κανόνες, ποὺ τηροῦνται γιὰ τὴν ἀνατροφή τους, εἶναι ἐξ ἴσου αὐστηροὶ μὲ τοὺς κανόνες ἑνὸς νοσοκομείου!

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀγροκτήματος, σὲ κανέναν ἄλλο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ εὐαίσθητα πουλερικά, γιὰ νὰ μὴν τοὺς μεταδώσῃ μικρόβια. Τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἔρχονται γιὰ νὰ τὰ παραλάβουν, ὅταν ἔχουν ὡριμάσει γιὰ σφάξιμο, σταματοῦν σὲ μιὰ προκαθωρισμένη γραμμή, ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ κτῆμα. Ὅσο γιὰ τοὺς ξένους ἐπισκέπτες, ἡ εἴσοδός τους ἐπιτρέπεται μὲ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις — καὶ πάντοτε ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητο ὅρο, ὅτι θὰ δεχθοῦν προηγουμένως νὰ κάνουν ἕνα ἀντισηπτικὸ ποδόλουτρο!

Τὶς ἴδιες δυσκολίες ἀντιμετωπίζει ὁ κ. Νόρμαν γιὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὰ πουλερικά του... νὰ πολλαπλασιασθοῦν. Πρὶν ἔρθῃ ἡ ἀνοιξι καὶ γλυκάνῃ ὁ καιρός, δὲν δείχνουν καμμιὰ διάθεσι γιὰ ἐρωτικὰ παιχνίδια. Ἀλλὰ τὸ ἀφεντικό τους κατορθώνει νὰ τὰ ξεγελάσῃ, θερμαίνοντας τεχνητὰ τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἀλλὰ στὸ ζήτημα αὐτό, ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο ἐμπόδιο: Οἱ ἀρσενικοὶ γάλοι εἶναι πιὸ ψυχροὶ ἀπὸ τὶς θηλυκές τους συντρόφους. Καὶ χρειάζεται νὰ μείνουν τρεῖς ἑβδομάδες παραπάνω στὸ φῶς καὶ στὴ ζέστη, γιὰ νὰ ἔρθουν στὴν ἴδια ἐρωτικὴ διάθεσι.

Μιὰ χρονιά, ποὺ ὁ Νόρμαν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψι του τὴν διαφορὰ αὐτὴ στὴν ἰδιοσυγκρασία τῶν δύο φύλων, οἱ καῦμένοι οἱ γαλοπούλες ἀναγκάστηκαν νὰ χάσουν τελείως τὴν γυναικεία τους ἀξιοπρέπεια! Ὅταν τὶς ἐκλεισαν μαζὶ μὲ τοὺς γάλους, ἄρχισαν νὰ τοὺς φλερτάρουν καὶ νὰ τοὺς προκαλοῦν, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ τοὺς δίνουν τὴν παραμικρὴ σημασία. Τέλος, μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, κατάφεραν νὰ ξυπνήσουν καὶ πέρασαν στὴν ἀντεπίθεσι.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, γιὰ ποιὸ λόγο, ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ κάνῃ μὲ τέτοια πουλερικά, φθάνει στὸ σημεῖο νὰ δηλώσῃ πὼς ἡ εὐτυχέστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς του, εἶναι, ὅταν τὰ σφάζῃ!

Ἡ «ἄλλη γυναῖκα»

Στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἡ «ἄλλη» γυναῖκα θεωρεῖται πάντα σὰν μιὰ διεφθαρμένη, μιὰ «ἀντρογυνοχωρίστρα», ποὺ ἐπιζητεῖ ἐσκεμμένα νὰ καταστρέψῃ τὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας ποὺ δὲν τῆς ἔφταιξε σὲ τίποτε... Ὡστόσο, στὴν πραγματικότητα, πολλὲς γυναῖκες σχετίζονται μὲ παντρεμένους, ὄχι ἐκ προθέσεως καὶ μὲ ὑστεροβουλία, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα συνδυασμὸ περιστάσεων κι' ἀπὸ μιὰ ἔμφυτη ἀδυναμία τους.

Τόσο οἱ παντρεμένοι ὅσο κι' οἱ παντρεμένες θάπρεπε νὰ ξέρουν τὴν ψυχολογία τῆς «ἄλλης», γυναίκας — οἱ μὲν πρῶτοι γιὰ ν' ἀναγνωρίζουν καὶ ν' ἀποφεύγουν τὶς παγίδες ὡρισμένων γυναικῶν, οἱ δὲ δεύτερες γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὶς ἀντιμετωπίσουν ἂν παραστῆ ἀνάγκη.

Ὑπάρχουν λοιπὸν δυὸ τύποι τῆς «ἄλλης» γυναίκας: Ἡ παθητικὴ καὶ νευρωτική, ποὺ δὲν κυνηγάει αὐτὴ τοὺς παντρεμένους, ἀλλὰ πέφτει μάλλον θῦμα τους. Καὶ ἡ ἐπιθετική, ποὺ ὑποφέρει συχνὰ ἀπὸ μιὰ ψυχοπάθεια καὶ ποὺ δὲν σταματᾶει μπροστὰ σὲ τίποτε προκειμένου νὰ κερδίσῃ ὁλότελα τὸν ἄντρα ποὺ σχετίσθηκε μαζί του.

Ἡ γυναῖκα τοῦ δευτέρου τύπου εἶναι σχεδὸν τελεῖος δίχως ἠθικὲς ἀρχές. Ὅταν βάλῃ στὸ μάτι ἕναν ἄντρα, ἀδιαφορεῖ ἂν εἶναι παντρεμένος κι' εὐτυχισμένος σύζυγος καὶ πατέρας. Κι' ἂν θελήσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ νὰ σπάσῃ τοὺς δεσμούς του μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ τὴν παντρευτῆ.

Στὴν ἴδια κατηγορία ἀνήκει κι' ἡ «δυστυχισμένη» γυναῖκα, ποὺ εἶναι ὅμως λιγώτερο ὑπολογίστρια κι' ἀμέλικτη. Αὐτὴ μπορεῖ νάχῃ ἀποτύχει στὸ γάμο της, ἢ νάναι μιὰ ἀπογοητευμένη ζωντοχήρα, ἢ νὰ εἶναι ἀκόμη ἀνύπαντρη καὶ ν' ἀνυπομονῆ νὰ βρῆ ἕνα ὁποιοδήποτε σύζυγο...

Σπάνια ἡ «δυστυχισμένη» γυναῖκα ἔχει τύψεις καὶ δισταγμούς, προκειμένου νὰ δημιουργήσῃ κι' ἄλλους δυστυχισμένους. Ὅσο ὀδυνηρότερη εἶναι ἡ κατάστασί της, τόσο πιὸ ἑπίμονα ζητάει μιὰ διέξοδο. Κι' ἡ διέξοδος αὐτὴ εἶναι συχνὰ ὁ ἄντρας μιᾶς ἄλλης... Ἂν πάλι εἶναι ἀποτυχημένη στὸ γάμο της, θ' ἀναζητάῃ ἕναν ἄντρα ποὺ νὰναι τὸ ἀντίθετο ἀπ' τὸ σύζυγό της, ἢ ποὺ νάχῃ περισσότερα χρήματα ἢ ἀνώτερη κοινωνικὴ θέσι.

Οἱ ἐπιθετικὲς γυναῖκες προσπαθοῦν συνήθως νὰ ὑποδουλώσουν τὸν ἄντρα μὲ τὶς αἰσθήσεις, μὲ τὴ μαεστρία τους. Δὲν νοιάζονται καθόλου ἂν ὁ δεσμός τους εἶναι παράνομος. Γιὰ τὴ δική τους νοοτροπία, ὅ,τι κι' ἂν κάνουν εἶναι σωστὸ καὶ δικαιολογημένο.

«Ἂν ἡ γυναῖκα του ἤταν ἡ κατάλληλη γι' αὐτόν, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἐφόσον τὸν πῆρα, σημαίνει πὼς εἶμαι καλύτερη γι' αὐτόν».

Ἂν καταφέρῃ νὰ τὸν παντρευτῆ, γίνεται συνήθως μιὰ κακὴ σύζυγος, συνεχίζοντας καὶ στὸ γάμο τὴν ἀσπλαχνη καὶ ἐγωϊστικὴ συμπεριφορά της — εἰς βάρος τοῦ συζύγου της πιά. «Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον μεταξύ τους ἡ πρώτη σύζυγος, ἀρχίζουν τότε ν' ἀνακαλύπτουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.. καὶ ν' ἀπογοητεύωνται.

Ὁ ἄντρας ποὺ διαλέγει γιὰ θῦμα της ἡ ἐπιθετικὴ γυναῖκα, εἶναι συνήθως ἕνας ἀδύνατος τύπος, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῆ κυριαρχικά. Πρέπει ἐπίσης νὰ μὴν εἶναι φυσιολογικὸς καὶ ἰσορροπημένος, γιὰ νὰ σκλαβωθῆ ἀπ' αὐτὴν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διαλύσῃ τὸ σπίτι του καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκογένειά του. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι δὲν κερδίζει μεγάλα πράγματα ἡ «ἐμπλοκάρουσα», ποὺ θὰ καταφέρῃ νὰ τὸν πάρῃ ἀπ' τὴ γυναῖκα του. Κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος δικαίας τιμωρίας της..

Ἡ ἐπιθετικὴ γυναῖκα ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὴ δυστυχία ποὺ σκορπίζει σ' ἕνα σπίτι, στὴ νόμιμη σύζυγο καὶ στὰ παιδιὰ τοῦ φίλου της. Δὲν αἰσθάνεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ περιφρόνησι γιὰ μιὰ σύζυγο πονεμένη, ποὺ κλαίει καὶ παρακαλεῖ...

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς περιπτώσεις ποὺ συνάντησα στὴν ἐπαγγελματική σταδιοδρομία μου, κάποια νέα γυναῖκα ἦρθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴ βοήθειά μου γιὰ ν' ἀποσπάσῃ τὸν ἄντρα της ἀπ' τὰ νύχια μιᾶς ἄλλης, ποὺ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τῆς τὸν πάρῃ.

Ὁ σύζυγος ἦταν μάλλον ἀδύνατος τύπος. Κι' εἶχε παντρευτῆ μιὰ γλυκειὰ κι' ἀθῶα γυναικούλα, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφοσιωθῆ. Εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα παιδὶ καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένα. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ σύζυγος ἐρωτεύθηκε τὴν «ἄλλη» — κάποια συνάδελφό του στὸ γραφεῖο.

Ἐκείνη ἦταν ἐνεργητική, δυναμικὴ καὶ ἀφθαστη τεχνίτρα στὸν ἔρωτα — τελειώς διαφορετική ἀπὸ τὴ γαλήνια, ὑποταγμένη καὶ ἀδέξια σύζυγό του. Εἶχε τόσο ὑποδουλωθῆ ἐμπειρη φιλενάδα του, ὥστε ἔμεναν πιὰ τελεῖως ξένος πρὸς τὴ γυναῖκα του.

Ὡστόσο, δὲν ἐφταιγε ἐκείνη, βέβαια, γιὰ τὴν ἀπιστία του. Ὑπῆρξε πάντα ἰδεώδης σύζυγος γι' αὐτόν, γλυκειά, εὐχάριστη, καλὴ νοικοκυρά. Ἀλλωστε κι' ἐκείνος τῆς ἔδειχνε πάντα πὼς τὴν ἤθελε τέτοια ἀκριβῶς. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε κάμει νύξι πὼς ἐπιζητοῦσε τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτήν.

Κι' ὅμως τώρα ἡ μοναδικὴ του ἐπιθυμία ἦταν νὰ πάρῃ διαζύγιο καὶ νὰ παντρευτῆ τὴ φιλενάδα του. Ἦταν ἀνίκανος ν' ἀντιληφθῆ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ παιδί του.

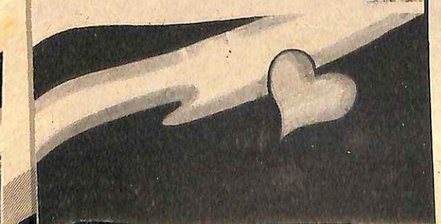
«Οσο γιὰ τὴν «ἄλλη», κανένα ἐπιχείρημα δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀποκρύνῃ ἀπ' τὸ σκοπό της.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη κανενός! μᾶς δήλωσε ξερά. Θέλω τὸν Κέν, καὶ μὲ θέλει κι' ἐκεῖνος. Ἂν ἀποφασίζῃ νὰ χωρίσῃ γιὰ νὰ μὲ παντρευτῆ, αὐτὸ εἶναι δική του δουλειά.

Ἐξήγησα στὴ σύζυγο ὅτι ἀγωνιζόταν τοῦ κάπου γιὰ μιὰ χαμένη ὑπόθεσι. Εἶχε ἀρρωστήσει ψυχικά, σκεπτόταν ν' αὐτοκτονήσῃ, θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι της, καὶ τὴν τρόμαζε ἡ ἰδέα τοῦ διαζυγίου, γιὰ τὸ σκάνδαλο καὶ γιὰ τὴ λύπη, ποὺ θὰ προκαλοῦσε στοὺς γονεῖς της. Στὸ τέλος ὅμως, παίθηκε στὰ λόγια μου, πῆρε διαζύγιο καὶ ἐξαναπαντρεύτηκε μ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἤξερε νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ τόσα της χαρίσματα.

ΦΡΑΝΙΚ ΚΑΠΡΙΟ

ΜΙΑ καλοκαιρινὴ ἡμέρα τοῦ 1946 πάνω ἀπὸ τὸν Βισκαϊκὸ κόλπο πετοῦσε ἕνα ἀεροπλάνο μιᾶς ἀγγλικῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ συνηθισμένη πτῆσι τοῦ ἀεροσκάφους τῆς γραμμῆς Λισσαβῶνος—Λονδίνου. Ἡ συνοδός, μία λεπτή, μελαχροινὴ κοπέλλα ἡλικίας 22 ἐτῶν, ἡ Παμέλλα Ρόουμ, ἦταν ἀπησχολημένη μὲ τὸ σερβίρισμα τοῦ μεσημβρινοῦ φαγητοῦ. Ἡ Παμέλλα λοιπὸν παρετήρησε ὅτι μία ἐπιβάτις μέσης ἡλικίας καὶ μὲ καλοκάγαθο πρόσωπο φαινόταν μάλλον ἀνήσυχη.

Ἔφθανε καὶ πρὶν ἀκόμη προλάβῃ ἡ συνοδὸς νὰ τὴ ρωτήσῃ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκαμε ν' ἀνησυχῆ, τὴν εἶδε νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ νὰ προσπαθῆ ν' ἀνοίξῃ τὸ «παράθυρο κινδύνου». Ἡ Ρόουμ ἄφησε τὸ δίσκο ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἐπιβάτιδα. Τὴν ἐπρόλαβε ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ἑστριβε τὸ χεροῦλι τοῦ παραθύρου. Ἂν εἶχε καθυστερήσει λίγα δευτερόλεπτα, ἡ ἔξοδος κινδύνου θὰ εἶχε ἀνοίξει καὶ ἡ ἐπιβάτις θὰ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο!

—Φώναζε ὑστερικὰ καὶ ἔπρεπε νὰ καταβάλω μεγάλη προσπάθεια, ἄστιου νὰ τὴν σφίξω καὶ νὰ τὴν τραβήξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶπε κατόπιν. Τὴν ἔβαλα πάλι στὸ κάθισμά της καὶ τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάνῃ αὐτὰ τὰ πράγματα στὸ ἀεροπλάνο.

Ἔπειτα ἡ ἱπταμένη συνοδὸς Παμέλλα Ρόουμ ἔπεισε ἕναν ἐπιβάτη νὰ καθίσῃ δίπλα στὴν ὑστερικὴ ἐκείνη γυναῖκα καὶ συνέχισε τὸ σερβίρισμα. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Λονδίνο, ἡ ἐπιβάτις εἶχε ἡσυχάσει καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀεροπλάνου δὲν ἔκανε παρέβασι στὴν ἀστυνομία τοῦ ἀερολιμένος ἐπειδὴ εἶχε δημιουργήσει φασαρίες κατὰ τὸ ταξίδι.

Σήμερα ἡ Παμέλλα Ρόουμ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες Ἀγγλίδες ἱπτάμενες συνοδοὺς καὶ εἶναι ἐκπαιδεύτρια συνοδῶν γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς μεγάλης βρετανικῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας.

Κάθε μῆνα 700 κορίτσια ὑποβάλλουν αἰτήσεις γιὰ νὰ γίνουν ἱπτάμενες συνοδοί, ἀλλὰ μόνον τριάντα ἔχουν τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Πρέπει νὰ εἶναι ἡλικίας μεταξὺ 21—27 χρόνων, νὰ ζυγίζουν ὄχι περισσότερο ἀπὸ 65 κιλά, νὰ μὴν εἶναι ψηλότερες ἀπὸ 1 μ. 70, νὰ μιλοῦν θεμάσια μία εὐρωπαϊκὴ γλῶσσα, νὰ ἔχουν φυσικὴ χάρι, τάκτ καὶ ὁμορφιά, καλὴ μόρφωσι καὶ ἐλκυστικὴ προσωπικότητα.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἀνωτέρω χαρίσματα, λέγει ἡ Παμέλλα, μία συνοδὸς πρέπει νὰ ἔχῃ πρακτικὸ μυαλό, χωρὶς νὰ πάσχῃ ἀπὸ ...γεροντοκορισμό. Μία ἱπταμένη συνοδὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπίσης καλὸ μνημονικό, ἀλλὰ νὰ ξέρῃ πότε πρέπει νὰ τὸ δείχνῃ.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι καὶ τὸ πιὸ κάτω ἀνέκδοτο, ποὺ διηγεῖται ἡ Παμέλλα:

—Μία μέρα καθόμουν μπρὸς στὴν ἔξοδο τοῦ ἀεροδρομίου. Δίπλα μου ἦταν ἕνας ἄντρας. Γύρισα καὶ τοῦ χαμογέλασα.

»—Καλημέρα, τοῦ εἶπα. Ἂν θυμᾶμαι καλά, σᾶς πήραμε μαζὶ μας τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Παρίσι. Ἐπὶ δέν εἶνε;

»Μοῦ ἔρριξε ἕνα ἄγριο βλέμμα καὶ μοῦ ἀπάντησε μὲ δυνατὴ φωνή, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε πλησιάσει:

»—Κάνετε λάθος! Δὲν ἔχω πάει ποτέ μου στὸ Παρίσι!...

Ἡ Παμέλλα εἶχε κάνει μιὰ μεγάλη γκάφα! Γιατὶ ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε πάει στὸ Παρίσι μὲ τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ κρυφὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Οἱ ὑποψήφιες ἱπτάμενες συνοδοὶ πρέπει νὰ ἐκπαιδευθοῦν πρῶτα ἐπὶ 6 ἑβδομάδες. Τὰ καθήκοντα τῆς συνοδοῦ εἶναι μικροδουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ — καθάρισμα, σερβίρισμα γευμάτων, σκούπισμα, καὶ τὸ κυριώτερο ἀπὸ ὅλα ἐξυπηρέτησι τῶν ἐπιβατῶν, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι πολὺ παράξενοι καὶ εὐέξαπτοι.

Μιὰ τέτοια παράξενη ἐπιβάτις ἔτυχε μιὰ μέρα νὰ ταξιδεύῃ μὲ τὴν Παμέλλα. Παραπονιόταν προτοῦ ἀκόμη ἀπογειωθῆ τὸ ἀεροπλάνο ὅτι ἔκανε πολὺ ζέστη. Ἡ Ρόουμ θέλησε νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ βγάλῃ τὴ βαρειὰ γούνα της.

—Ὄχι, δὲν θέλω, διαμαρτυρήθη ἡ παράξενη ἐπιβάτις. Θ' ἀνοίξουν τὰ παράθυρα μόλις ἀπογειωθοῦμε καὶ τότε θὰ κρυώνω!

Κι' ἔμεινε μὲ τὴ γοῦνα της!

Οἱ ἱπτάμενες συνοδοὶ πρέπει ἐπίσης νὰ ξέρουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουν ὄνειρα, πὼς θὰ δοῦν ὅλο τὸν κόσμο, ὅταν ταξιδεύουν μὲ τ' ἀεροπλάνα! Ἡ Παμέλλα πέταγε ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὸ Ἀμστερνταμ συνεχῶς ἐπὶ 5 χρόνια καὶ ποτὲ δὲν εἶδε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο τὸ ἀεροδρόμιό του!...

Πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ ἐκπαιδεύονται ὡς ἱπτάμενες συνοδοὶ ὅταν παντρεύωνται, ἐγκαταλείπουν τὴν δουλειά τους. Γι' αὐτὸ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια οἱ διευθυνταὶ τῶν ἑταιρειῶν ὑπέβαλαν στοὺς ἐπιβάτες τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: «Θὰ σᾶς πείραζε ἂν ἀντικαθιστούσαμε τὰ κορίτσια μὲ

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα καθήκοντα τῆς ἱπταμένης συνοδοῦ εἶναι τὸ σερβίρισμα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀεροπλάνου...

ΟΙ ΙΠΤΑΜΕΝΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ

καὶ οἱ περιπέτειές τους

Τί μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ Παμέλλα Ρόουμ

ἄντρες;» Μία μεγάλη πλειοψηφία ἀπάντησε ὑπὲρ τῆς παραμονῆς τῶν κοριτσιῶν ὡς ἱπταμένων συνοδῶν!...

Ἔτσι τὰ κορίτσια ποὺ ἐνδιαφέρονται νὰ ἔχουν μιὰ καλὴ καριέρα στὶς ἀεροπορικὲς ἑταιρεῖες φροντίζουν νὰ μαθαίνουν πῶς νὰ φέρωνται στοὺς δύστροπους πελάτες, χωρὶς νὰ φιλονεικοῦν μαζί τους.

Μία ἡμέρα μία ἐπιβάτις ποὺ φοροῦσε ἕνα πολύτιμο παλτό, μολις μπῆκε στὸ ἀεροπλάνο τῆς Παμέλλα, τῆς ἐδήλωσε ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενε νὰ γίνῃ μητέρα. Ἡ Παμέλλα ἑτοίμασε τὴ ἐργαλεῖα ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ κουτὶ τῶν πρώτων βοηθειῶν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ περίμενε προσέχοντας τὴν ἔγκυο ἐπιβάτιδα. Εὐτυχῶς ὅμως κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ δὲν συνέβη τίποτα. Ἄλλη ὅμως συνοδὸς ἀμερικανικοῦ σκάφους εἶχε ξεγεννήσει πρὸ ἐτῶν μία γυναῖκα, ἡ ὁποία μάλιστα ἔκανε καὶ δίδυμα! Τὰ δυο μωρὰ βαπτίσθηκαν στὸν ἀέρα λίγους μῆνες ἀργότερα...

Μία μαθήτρια τῆς Παμέλλα ρώτησε κάποτε:

—Ἂν ἕνας ἐπιβάτης κοιμᾶται τὴν ὥρα τοῦ σερβιρίσματος τοῦ φαγητοῦ πρέπει νὰ τὸν ξυπνήσωμε;

—Ἐὰν πρόκειται γιὰ μακρυνὸ ταξίδι θὰ τὸν ἀφίσετε νὰ κοιμᾶται. Ἀλλὰ ἂν εἶναι μικρὸς διάρκειας καὶ ὑπολογίσετε ὅτι θὰ φτάσετε στὸ ἀεροδρόμιο πρὶν τὸν σερέρετε, τότε θὰ τὸν ξυπνήσετε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χτυπηματάκι στὸν ὦμο...

Ἀλλοτε πάλι κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πτήσεως μὲ κακὸ καιρό, πλησίασε τὴν Παμέλλα ἕνας Ἰνδὸς καὶ τὴ ρώτησε:

—Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀνατολή;

Καὶ ὅταν ἐκείνη τοῦ ἔδειξε τὴν ἀνατολή, ὁ Ἰνδὸς τῆς εἶπε:

—Βοηθῆστε με,

Χριστουγεννιάτικη ιστορία

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τῆς τόχε πῆ ἀπὸ καιρό,
κάποιο βραδάκι δροσερό,
κάποιο βραδάκι ὅμορφο, τὴν ὥρα ποὺ ἡ δύση
ντυμένη κοκκινόχρυσα γιὰ νὰ ξεπροβοδίση
τὸν ἥλιο λὲς καὶ φλόγιζε τὰ οὐράνια σὲ μιὰν ἄκρη...
Τῆς τόχε πῆ ἀπὸ καιρό,
κάποιο βραδάκι πονηρὸ
μουσκεύοντας τὰ χείλη του στὸ χαρωπό της δάκρυ:
—Χριστούγεννα σὲ φίλησα, πρώτη μου ἀγάπη Μάρω
καὶ θὰ τὸ ἰδῆς: Χριστούγεννα θὲ νάρθω νὰ σὲ πάρω!...
Κι' ἔφυγε ὁ Τάσος...

★

Ἔφυγε... Τὴ λογγορεμματιὰ
καὶ τοῦ χωριοῦ τὰ πράσινα κι' ὡραῖα βοσκοτόπια
τ' ἄφησε. Τὸν ἐτρόβηξε μιὰ μέρα ἡ ξενητειά,
ἐκεῖ ποὺ βγάζουνε παρὰ ὁ ἱδρῶτας καὶ τὰ κόπια.
Κι' ἡ Μάρω, ἡ Μάρω ἡ ὁμορφη κι' ἡ χιλιοπαινεμένη,
ὅπως τὸν κατευόδωσε μὲ δάκρυα στὸ δυὸ μάτια,
τοῦ τόπε καὶ τοῦ τόταξε πὼς θὰ τὸν περιμένη
κι' ἂν τῆς καρδιᾶς της κόλλαγε, μὲ δάκρυα τὰ κομμάτια
εἶπε θὰ τὸν περίμενε... Τοῦ τόταξε ἡ καυμένη,
χωρὶς νὰ ξέρη ἀληθινὰ πόσο θὰ περιμένη.
Κι' ἔφυγε ὁ Τάσος...

★

Ἔφυγε... Ἡ Μάρω μοναχή της
ἔμεινε τώρα στὸ χωριὸ μὲ μαύρη τὴ ψυχή της
καὶ πρόσμενε καρτερικὰ τὸν Τάσο νὰ γυρίση
καὶ νὰ χαλάση ὁ ντουνιᾶς,
ὅταν θἀρχότανε μόνος του νὰ τῆς χιλιοστολίση
τὸ μέτωπο, μὲ κατάσπρα λουλούδια λεμονιᾶς...

★

Πέρασε χρόνος... Ἔγραφε ὁ Τάσος τακτικά,
ἀπὸ τὴν πόλι τὴν τρανὴ μὲ τοὺς οὐρανοξύστες,
γέμιζε κάθε γράμμα του μὲ λόγια ἐρωτικά,
ἔστελνε δέματα συχνὰ μὲ δῶρα ἐκπληκτικά
κι' ἔγραφε: «Τὶς ἐλπίδες σου μέσ' τὴν καρδιά σου κλεῖσ'τες
καὶ φύλαξέ τις, Μάρω μου, γιατί, ἔξω ἀπὸ Χάρο,
τοῦ πόνου μου βασίλισσα.
Χριστούγεννα σ' ἐγνώρισα, Χριστούγεννα σ' ἐφίλησα
κι' ἀνήμερα Χριστούγεννα θἀρθῶ καὶ θὰ σὲ παρω,
πεντάμορφή μου Μάρω...».

★

Δυὸ χρόνια, τρία πέρασαν... τέσσερα, πέντε κι' ἔξη...
Τοῦ Τάσου της τὰ γράμματα μὲ λόγια πονεμένα,
ἔρχονταν πάντα μὰ ἔρχονταν λιγάκι ἀραιωμένα
κι' ἡ Μάρω, ποὺ δὲν ἔλεγε βαρυγκομιὰ καὶ λέξι,
περίμενε, περίμενε μιὰ μέρα τὸν καλό της,
ἐνῶ τὰ δάκρυα μσύσκευαν κάθε προσκέφαλό της.
—Μὴν εἶσαι, Μάρω μου, κουτὴ τῆς λέγαν στὸ χωριό,
σὲ θέλει ὁ Λάμπρος τοῦ παπᾶ, γιὰ ταῖρι του σὲ θέλει
κι' εἶναι ἕνα σπάνιο παιδί, ἔχει νοικοκυριὸ
καὶ θὰ περνᾶς τέτοια ζωὴ ποὺ ὅλο θὰ στάζη μέλι!...
Μὰ ἡ Μάρω ἀποκρινότανε: —Χαλάλι... δὲν μὲ μέλει,
τὸν Τάσο μου προσμένω ἐγώ, μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι,
Χριστούγεννα μ' ἐγνώρισε,
Χριστούγεννα μέσ' τοῦ χωριοῦ τὶς κόρες μὲ ξεχώρισε
κι' ἀνήμερα Χριστούγεννα θὲ νάρθη νὰ μὲ πάρη.

★

Τὰ χρόνια πάλι πέρασαν... Νινάφι πιά, νισάφι...
Ὁ Τάσος δὲν τῆς ἔγραφε... σταμάτησε νὰ γράφη
καὶ στοῦ χωριοῦ τὶς γειτονιὲς
κρυφομιλοῦν οἱ μορφονιές:
—Τώρα ποὺ ὁ Τάσος πλούτισε καὶ γιόμισε χρυσάφι,
τί περιμένει ἡ ἄμοιρη, τί περιμένει ἀκόμα
τί περιμένει ἀμίλητη
κι' ἀχάιδευτη κι' ἀφίλητη
καὶ στέγνωσαν τὰ κάλλη της χωρὶς φιλὶ στὸ στόμα;
Κι' ἡ Μάρω πιὰ περίμενε χωρὶς μεγάλη ἐλπίδα,
μὰ ὅλο καὶ περίμενε νὰ πῆ τὸν κόσμο: ψεύτη.
Ὡς ὅτου πιὰ κυττάζοντας μιὰ μέρα στὸν καθρέφτη
εἶδε μιὰν ἄσπρη τρίχα της, εἶδε καὶ μιὰ ρυτίδα
κι' ἔτσι ἄθελα ψιθύρισε: «Τὰ χρόνια πιὰ περάσανε
καὶ τόσα πιὰ Χριστούγεννα, στ' ἀλήθεια, μὲ κουράσανε.
Περίμενα, περίμενα κι' ἀκόμα περιμένω
τὸ φῶς μου ἀπὸ τὴν ξεντιὰ — ἕναν ξενητεμένο...
Ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸ μαῦρο δάκρυ κύλησε
γιὰ μιὰν ἀγάπη ἀξέχαστη, γιὰ κάποιο παλληκάρι
ποὺ ἀνήμερα Χριστούγεννα μ' ἀγκάλιασε, μ' ἐφίλησε
κι' ἂν τόσα χρόνια πέρασαν, δὲν ἦρθε νὰ μὲ παρη...».

★

Καὶ τί νὰ κάνη ἡ ἄμοιρη; Τὸ πῆρε ἀπόφασί της
πὼς τώρα, θέλοντας καὶ μή, θἄμενε πιὰ στὴν ἄκρη
καὶ θἄταν πάντα τοῦ Χριστοῦ, ἔρμη καὶ μοναχή της
τρώγοντας μὲ τὸν πόνο της, μεθῶντας μ' ἕνα δάκρυ...
Κι' ἦρθαν ξανὰ Χριστούγεννα... Γλυκὰ κι' εὐλογημένα
Χριστούγεννα χαρούμενα, χιλιοτραγουδημένα
ποὺ κάθε πίκρα διώχνουνε καὶ σκέψεις θλιβερές...
Κι' ἔπινε ὁ κόσμος στὴν ὑγειὰ ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ,
παιζογελοῦσαν τὰ παιδιά, γλεντοῦσαν κι' οἱ μεγάλοι
ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ γλυκειὰ καμπάνα τοῦ σπερνοῦ
τὸ χαρωπὸ τὸ μήνυμα χτυποῦσε ἀγάλι ἀγάλι...
Χριστούγεννα ξημέρωναν, χαίρονταν ὅλες κι' ὅλοι
καὶ τραγουδοῦσαν τὰ παιδιὰ
μὲ τὴν ἀθῶα τους καρδιά:
—Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...
Μέσ' τὴ χαρὰ τὴ γενικὴ, τὸ βράδυ τὸ χαρμόσυνο,
ἡ Μάρω εἶχε μόνη της τὸ πιὸ πικρὸ μνημόσυνο,
γιατὶ συλλογιζότανε μὲ σκέψεις ποὺ γεράσανε:
—Καὶ πάλι, ἀκόμη μιὰ φορὰ Χριστούγεννα περάσανε
κι' ὁ Τάσος εἶναι μακρυά... Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἂν πέθανε, μακρυὰ σὲ ξένη πόλι
καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἂν ζῆ
κι' ἐμένα μὲ μαράζωσε αὐτὴ ἡ ζωὴ ἡ πεζή...
καὶ ἀντιλαλοῦσαν τὰ παιδιὰ
μὲ τὴν ἀθῶα τους καρδιά:
—Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ἡ φύσις ὅλη.

★

Ξάφνου ἀκούγονται φωνές... Φωνές, κακὸ κι' ἀντάρα...
—Καλῶς τον!... Καλῶς ὥρισες!... Καλῶς μᾶς ἦρθες Τάσο!...
Κι' ἡ Μάρω πιὰ πετάγεται μ' ἀπίστευτη λαχτάρα
ἀκούει τοῦ Τάσου τὴ φωνή: «Μπορούσα νὰ ξεχάσω
τὴ Μάρω μου τὴν ὁμορφη, τὴν χιλιοαγαπημένη,
ποὺ τόξερα ὅτι μοὐταξε πὼς θὰ μὲ περιμένη;»
Δὲν ἄνθεξε στὰ λόγια αὐτά, μὰ πρόφτασε νὰ ὁρμήση
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Τάσου της καὶ νὰ... λιποθυμήση!...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, εἴχανε χαρὲς καὶ πανηγύρια
τῆς Μάρως στεφανώματα, ἐκεῖ στὸ παρεκκλήσι
κι' ὅλο τὸ βράδυ ἐγέμιζαν κι' ἀδειάζανε ποτήρια
οἱ νέοι κι' οἱ γέροι τοῦ χωριοῦ
γιὰ τὶς χαρὲς τοῦ ζευγαριοῦ
καὶ στὴν ὑγειὰ τοῦ μορφονιοῦ ποὖχε ξαναγυρίσει.
Ἡ Μάρω ἀπὸ συγκίνησι, δάκρυζε κι' ἀναγάλιζε
κι' ὁ Τάσος τὴν ἀγκάλιαζε
καὶ ὅλο τῆς ψιθύριζε: «Πανώρια μου βασίλισσα
μπροστὰ, στὸ λέω, στὸν παπᾶ μπροστὰ καὶ στὸν κουμπάρο,
Χριστούγεννα σὲ γνώρισα, Χριστούγεννα σὲ φίλησα
κι' ἀνήμερα Χριστούγεννα δικιά μου θὰ σὲ πάρω!...».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 1821

Στὰ σαραντάμερα τῆς γυναίκας του, στὴ Ζάκυνθο, ὁ Θόδωρος Κολοκοτρώνης, μὲ τὰ μεγάλα μάτια του, τὰ μάτια ποὺ ἐξακόντιζαν ἀστραπές, δακρυσμένα, καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ πόνου στὸ πλατὺ πρόσωπό του μὲ τὰ ἀδρὰ κι' ἔντονα χαρακτηριστικά — «σκοπελοπρόσωπο» τὸν ἀποκαλεῖ ὁ ποιητὴς Π. Σούτσος, γιατὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε βαθειὰ αὐλάκια καὶ χτυπητὲς προεξοχές, σημάδια τῆς πολυτάραχης καὶ τρικυμισμένης ζωῆς του — σήκωσε τὸ δίσκο μὲ τὰ κόλλυβα, τὸν ἔβαλε πάνω στὸ κεφάλι του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησία, ὅπου θὰ γινόταν τὸ μνημόσυνο. Γύρω του τρέξανε τὰ παιδιά του, ὁ Γενναῖος, ὁ Πάνος, ὁ Κολίνος...

Εἶχε περάσει σκληρὲς ἡμέρες ὁ Κολοκοτρώνης στὴ Ζάκυνθο, ἔπειτα ἀπὸ τὴ διάλυσι τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεῶνος, ποὺ εἶχαν συγκροτήσει οἱ Ἄγγλοι γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Γάλλους στὰ Ἑπτάνησα. Γιὰ κάμποσο καιρό, τοῦ πλήρωσαν τὸ μισθό του — εἶχε φτάσει στὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη. Ἔπειτα τίποτα... Ἔγινε τότε ζωέμπορος, ἀκόμη καὶ χασάπης — τὸ φώναξε κάποτε ὁ Γρίβας μέσα στὴ Βουλὴ στὸ γυιό του, τὸν Γενναῖο — γιὰ νὰ ζήση τὴ φαμίλια του. Μὰ οἱ δουλειές δὲν πήγαιναν καλά. Μὲ δυσκολία ἐβγαζε τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του καὶ τὸ δικό του. Ἡ φτώχεια κι' ἡ δυστυχία εἶχαν θρονιαστῆ στὸ σπίτι του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρρώστησε ἡ γυναίκα του καὶ πέθανε.

Ἡ Αἰκατερίνη Καρούτσου ἦταν κόρη ἑνὸς προεστοῦ ἀπὸ τὸ Λιοντάρι. Ὁ Κολοκοτρώνης τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ ἀγάπη. «Ἔγινα 20 χρόνων — ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος στὴν «Αὐτοβιογραφία» του — ὑπανδρεύθηκα καὶ ἐπῆρα τὴν κόρη ἑνὸς πρώτου προεστοῦ τοῦ Λεονταρίου, τὸν ὁποῖον τὸν χάλασε ενας πασᾶς εἰς τὸ Ἀνάπλι. Ἔκτισα σπίτια, ἐπῆρα προικιὸ ἐλιές, ἀμπέλι, ἔγινα νοικοκύρης, ἐφύλαγα καὶ τὸ βιλαέτι» (ἦταν καπτόμπασης στὸ Λιοντάρι).

Μὰ ἡ νοικοκυρίστικη ζωή, δὲν ταίριαζαν στὸν ὁρμητικὸ καὶ βίαιο χαρακτῆρα του. Περιπέτειες στὴ Μάνη — ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ μπέη Κουμουντουράκη, ποὺ βρισκόταν σὲ φανερὸ πόλεμο μὲ τὸ Μούρτζινο — προστρίβες μὲ τοὺς Ντεληγιανναίους, ποὺ τὸν ἤθελαν τοῦ χεριοῦ τους, ἀτέλειωτες συγκρούσεις μὲ τοὺς Τούρκους, — «ἐστεκόμαστε πάντοτε μὲ τὸ ντουφέκι» — ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Μωριὰ καὶ νὰ πάη στὰ Ἑπτάνησα.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κατατρεγμούς, ἡ Αἰκατερίνη εἶχε σταθῆ πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη σύντροφος. Εἶχε μοιραστῆ μαζί του τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς ἡμέρες, εἶχε κάμει δικές της τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες του, τοὺς πόθους καὶ τὰ ὀνειρά του.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἔκλαψε τὸν πρόωρο θάνατό της καὶ στὸ μνημόσυνό της δὲν θέλησε ν' ἀφίση κανένα ἄλλον νὰ πάρη τὸ δίσκο μὲ τὰ κόλλυβα. Τὸν σήκωσε μόνος του καὶ τὸν ἔβαλε στὸ κεφάλι του, δείχνοντας ἔτσι τὴν εὐλάβειά του στὴ μνήμη τῆς νεκρῆς.

Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη Καρούτσου δὲν ἦταν ἡ μόνη γυναίκα, ποὺ ἔπαιξε ρόλο στὴ ζωή του. Ἡ ἀνεκδοτολογικὴ ἱστορία ἀναφέρει καὶ δυὸ ἄλλες.

Ἡ μιὰ ἦταν ἡ Γεωργούλα, μιὰ ὄμορφη τσοπανοπούλα, ποὺ ἀγάπησε τὸν Κολοκοτρώνη, προτοῦ ἀκόμη φύγη γιὰ τὰ Ἑπτάνησα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἔχθρας του μὲ τοὺς Κιτρινιάρηδες, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ μιὰ παληὰ βυζαντινὴ οἰκογένεια καὶ ποὺ ἦταν τότε καπετάνιοι στὴν Καρδαμύλη.

Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ δυὸ ἀδέρφια, ὁ Νικόλαος, ἀγαποῦσε τὴ Γεωργούλα καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν παρέσυρε σὲ παγίδα στὸν πύργο του.

Μόλις ἐμφανίστηκε στὴν πόρτα, ἔξη ἄνθρωποι τοῦ Κιτρινιάρη, ἄδειασαν πάνω του τὰ τουφέκια τους. Ἀλλ' ὁ Κολοκοτρώνης πρόφτασε κι' ἔπεσε μπρούμυτα κι' ἔτσι δὲν τὸν χτύπησαν οἱ σφαῖρες. Ἔπειτα σήκωσε στὰ χέρια του τὸν ἀδελφὸ τοῦ Νίκου Κιτρινιάρη, ποὺ εἶχε πάει γιὰ νὰ συμβιβάση τὰ πράγματα καί, προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ τὸ σῶμα του, βγῆκε ἀπὸ τὸν πύργο.

Τὸ βράδυ, ὁ Κολοκοτρώνης μάζεψε τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἔβαλε φωτιὰ στὸν πύργο. Οἱ Κιτρινιάρηδες ἀναγκάστηκαν τότε νὰ παραδοθοῦν, ἀλλὰ τοὺς συχώρεσε.

— Ἀφοῦ ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε, τοὺς χαρίζω τὴ ζωή, εἶπε μεγαλόψυχα.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ἡ Γεωργούλα ντύθηκε ἀντρίκια καὶ τὸν ἀκολούθησε. Μὰ σκοτώθηκε λίγο καιρὸ ἀργότερα ἀπὸ ἐχθρικὸ βόλι κι' ὁ Κολοκοτρώνης τὴν ἔθαψε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Ἡ ἄλλη ἦταν ἡ καλογρηά.

Θρύλος ὁλόκληρος αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Πολὺ νέα καὶ πολὺ ὄμορφη, ζοῦσε στὰ ὑπόγεια τοῦ ἐρειπωμένου παλατιοῦ τοῦ Μυστρᾶ.

Ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης κατέφυγε ἐκεῖ, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἕνας καλόγερος τὸν ἔκρυψε στὸ παλάτι καὶ τοῦ μίλησε γι' αὐτὴ τὴ νέα. Ἦταν, τοῦ εἶπε, ἡ Ἄννα Παλαιολογίνα. Οἱ δικοί της εἶχαν πάει στὴν Ἰταλία. Αὐτή, ὅμως, κατάφερε νὰ ξεγελάση ἐκείνους ποὺ τὴν συνώδευαν καὶ ξαναγύρισε στὸ παλάτι, ὅπου εἶχαν δοξασθῆ οἱ πρόγονοί της. Δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῆ. Γιατὶ πίστευε πὼς ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας της δὲν εἶχε τερματισθῆ.

Ἀλήθεια ἦ ψέμμα; Ἦταν ἕνα στερνοπαίδι τῆς ἄτυχης δυναστείας τῶν Παλαιολόγων ἢ μιὰ ψυχοπαθής; Ἄγνωστο. Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ...

Ὁ Κολοκοτρώνης τὴν προσκύνησε σὰν βυζαντινὴ πριγκήπισσα καὶ τὴν ἀγάπησε σὰν γυναῖκα. Κι' ἡ Ἄννα εἶδε ἐπίσης σ' αὐτὸν τὸν ἐλευθερωτὴ τῆς Ἑλλάδας καὶ τὸν ἐλάτρεψε.

Ὅταν ἀργότερα ὁ Κολοκοτρώνης ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μυστρᾶ, ἡ Ἄννα, ποὺ πίστευε πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε, ἔγινε καλόγρια.

Ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Γέρου ἀντιλαλοῦσε σὲ λίγο, ἀπὸ κορφοβούνι σὲ κορφοβούνι κι' ἀπὸ ράχη σὲ ράχη.

Μὰ δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν Ἄννα. Κι' ὅταν, τέλος, γλύτωσε ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες καὶ τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου στὸ Ναύπλιο καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα, δοξασμένος καὶ τιμημένος ἀπὸ ὅλους, τὴν θυμήθηκε καὶ τὴν φώναξε κοντά του.

Ἡ Ἄννα δὲν πέταξε τότε τὰ ράσα τῆς μοναχῆς. Παρουσιαζόταν σὰν συγγένισσά του, ποὺ φρόντιζε τάχα τὸ Γέρο. Ἐλάχιστοι, ἄλλωστε, ἤξεραν τὴν ὑπαρξί της. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἀκόμη, δὲν ὑποπτεύονταν τίποτε... ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ καλόγρηα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα παιδί. Ἕνα ἀγόρι.

Ὁ Κολοκοτρώνης τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως σὰν δικό του καὶ τὸ βάφτισε Πάνο, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ κοντὰ στὸ Βαλτέτσι, στὸν ἐμφύλιο σπαραγμὸ τοῦ 1824.

Ὅταν, ἀργότερα, προαισθανόμενος τὸ θάνατό του, περιώδευσε τὸ Μωριά, γιὰ νὰ ζητήση συχώρεσι ἀπὸ ὅσους εἶχε πικράνει στὴ ζωή του (πῆγε ἀκόμη στὴν Ὕδρα καὶ στὶς Σπέτσες γιὰ ν' ἀνταμώση τὸ Λάζαρο Κουντουριώτη καὶ τὸ Γιάννη Μέξη) εἶχε τὸ μικρὸ Πάνο δεμένον στὴ ράχη του μὲ δερμάτινη ζώνη κι' ἔτρεχε ἔτσι, καβάλλα στ' ἄλογό του, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Γιατὶ ἤθελε νὰ τὸν δείξη σ' ὅλους καὶ νὰ τοὺς κάμη νὰ καταλάβουν πὼς ἦταν δικό του παιδί.

Στὸ γυρισμό του ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοδεία (Φεβρουάριος τοῦ 1843), ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ τελευταίου παιδιοῦ του ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη Καρούτσου, τοῦ Κολίνου, μὲ τὴν ἐγγονὴ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας Ἰωάννου Καρατζᾶ.

Ἦταν ὑπερήφανος γι' αὐτὸ τὸ γάμο τοῦ γυιοῦ του, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ συγγενέψη μ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο. Ὁ Κολῖνος εἶχε ἀναμιχθῆ τότε στὴν πολιτικὴ καὶ πρόβλεπε πὼς μιὰ τέτοια συγγένεια θὰ τὸν βοηθοῦσε πολὺ στὴ σταδιοδρομία του.

Χωρατατζῆς ὅπως πάντα, ὁ Γέρος εἶχε πῆ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτοῦ τοῦ γάμου στὸν πατέρα τῆς νύφης :

— Γιὰ σκέψου, ἐγὼ ὁ βλάχος, νὰ συμπεθερέψω μὲ τὸν μεγάλο ἀφέντη τῶν Βλάχων !...

Οἱ γάμοι αὐτοί, ἦταν ἕνα μεγάλο κοσμικὸ γεγονὸς γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Ὄθων, γιὰ νὰ τιμήση τὸ Γέρο, εἶχε διατάξει τὴ στρατιωτικὴ μουσικὴ νὰ παίξη ὡς τὴ νύχτα στὸ σπίτι τῆς νύφης, ὅπου συγκεντρώθηκε ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς ἐποχῆς κι' οἱ ξένοι, ποὺ βρίσκονταν στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε ἐνθουσιασθῆ. Ἔπινε καὶ χόρευε ἀδιάκοπα, σὰν παλληκάρι. Εἶχε γυρέψει πὼς εἶχε ξανανειώσει. Ἡ ἐθιμοθέλεγες πὼς εἶχε ξανανειώσει. Ἡ ἐθιμοτυπία δὲν τὸν στενοχωροῦσε καθόλου. Ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μέσα στὰ σαλόνια κι' ἦταν πρῶτος καὶ καλύτερος σ' ὅλους τοὺς χορούς.

— Τὴν τσαλάκωσες τὴ φουστανέλλα σου, στρατηγέ, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ χλευαστικὰ ὁ Ἀναγνώστης Δεληγιάννης, ὑπονοῶντας πὼς εἶχε μεθύσει καὶ πὼς δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔκανε.

— Ὄχι, βρὲ ἄρχοντα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κολοκοτρώνης, ἀλλὰ θέλω νὰ γλεντήσω τὰ στερνά μου!...

Κι' ἦταν, στ' ἀλήθεια, τὸ στερνὸ γλέντι τοῦ Γέρου.

Ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν κοντά. «Ἀλλά, μόλις κατεκλίθη, ἀφηγεῖται ὁ Δημητρακάκης, προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας, ἣν ἡ σύνευνός του καλογραία μόλις περὶ τὴν 3ην πρωϊνὴν διέγνωσε». Παραστατικώτερα περιγράφει τὸ θάνατό του ὁ Καρδαρᾶς, σὲ μιὰ ἐπιστολή του στὸν κουμπάρο του τὸν Τσόκρη, ποὺ βρισκόταν τότε στὸ Ἄργος. «Λυπηρὰν καὶ ὅλως ἀπαρηγόρητον ἀγγελίαν σᾶς φέρει ἡ παροῦσα μου, γράφει. Ὁ σεβαστός μας Γέρων Κολοκοτρώνης, ὅστις χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦτον εἰς τὸν βασιλικὸν χορόν, προσεβλήθη καθ' ὕπνον ἀπὸ ἀποπληξίαν, περὶ τὴν 4ην ὥραν τῆς νυκτός. Μόλις τότε ἐγνώρισαν τοῦτο οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅτε οὐδεμία ἦτον πλέον ἐλπίς. Οἱ ἱκανώτεροι τῶν ἰατρῶν, ἐσπευσαν νὰ τοῦ δώσουν βοήθεια μὲ φλεβοτομίας, βδέλλας, συναπίσματα εἰς τοὺς πόδας, χιόνας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἄλλα, ἀλλ' εἰς μάτην τὰ πάντα. Ὁ ἀοίδιμος, ἄφωνος καὶ μόλις πνέων, περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας, ἔλειψε τοῦ νὰ ἦναι μεταξὺ τῶν ζώντων...». Ἦταν 73 χρόνων.

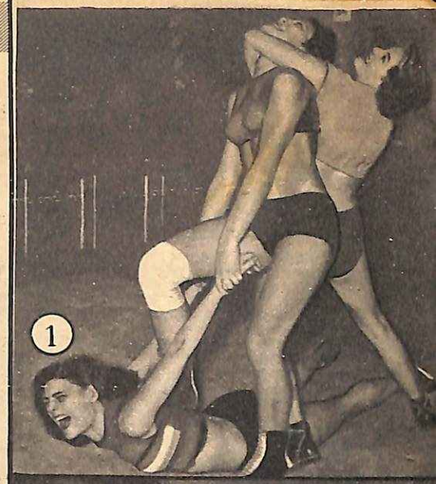
Εὐτυχισμένος θάνατος !...

Ἀπὸ τότε χάνονται τὰ ἴχνη τῆς καλόγρηας.

Τὸν μικρὸ Πάνο τὸν πῆραν στὴν προστασία τους τὰ ἑτεροθαλῆ ἀδέλφια του. Κατατάχθηκε ἀργότερα στὸ στρατὸ καὶ διακρίθηκε ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Ὁ Κολοκοτρώνης σήκωσε τὸ δίσκο μὲ τὰ κόλλυβα, τὸν ἔβαλε πάνω στὸ κεφάλι του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησία...

1 Ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀτραξιὸν τοῦ μεγάλου χορευτικοῦ κέντρου τοῦ Μονάχου «Τ. Τ.Τ.» εἶναι ὁ ἀγῶνας πάλης, ποὺ διεξάγουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ, δυο παλαίστριες ἐλαφρῶν βαρῶν μὲ μιὰ βαρέων. Οἱ δυὸ πρῶτες ἔχουν τὰ ὀνόματα: «Μαύρη γάτα» καὶ «Μὴ μὲ λησμόνει» καὶ ἡ τελευταία λέγεται «Ἀτομικὴ Λιλή». Ἀνωτέρω μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν πάλη, κατὰ τὴν ὁποία μιὰ κεφαλολαβὴ τῆς «Μὴ μὲ λησμόνει» κάνει τὴν «Ἀτομικὴ Λιλὴ» νὰ περνάη δύσκολες στιγμές.

2 Ἡ μικροῦλα Ρενάτα Μύλλερ ἔπαθε πρὸ τριετίας μιὰ ἐγκεφαλικὴ μόλυνσι, συνέπεια τῆς ὁποίας ἔχασε τὴν ἀκοή, τὴν ὁμιλία καὶ τὴν ὅρασί της. Οἱ γονεῖς της τότε τὴν ὠδήγησαν στὸν περίφημο Γερμανὸ χειρουργό, καθηγητὴ Κρόλλ, ποὺ εἶναι παγκόσμια γνωστὸς ὡς εἰδικὸς στὶς ἐγχειρήσεις τοῦ ἐγκεφάλου κι' αὐτὸς τοὺς διαβεβαίωσε πὼς θὰ τὴν ὑπέβαλλε σ' ἐγχείρησι ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια καὶ θὰ τὴν ἔκανε καλά. Μέσα στὰ δυὸ αὐτὰ χρόνια ὅμως ὁ περίφημος καθηγητὴς μεταναστεύσε στὴ Χιλή. Ἡ μικροῦλα Ρενάτα τώρα περιμένει νὰ τὴν καλέση ὁ Γερμανὸς χειροῦργος κοντά του, γιὰ νὰ τὴ γιατρέψη, ἀναλαμβάνοντας καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ της...

3 Τὸ μηχάνημα, ποὺ βλέπετε, ἔχει τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα «Κοσμοτόνιον» καὶ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἠλεκτρικὴ καρέκλα... στὴν ὑπηρεσία ὅμως τῶν Ἰντιτούτων Καλλονῆς! Τὰ ἠλεκτρόδια, ποὺ βρίσκονται τοποθετημένα στοὺς κροτάφους, μετακινοῦνται καὶ μὲ τὸ μασσὰζ σὲ μέγα βάθος ποὺ κάνουν, τεντώνουν τοὺς μῦς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξαφανίζωνται οἱ ρυτίδες.

4 Ὁ τριετὴς γάτος Γίγκι, ποὺ πρόκειται νὰ ἐμφανιστῆ στὸ ἔργο «Τὸ κόκκινο καὶ τὸ μαῦρο», ποὺ θὰ παρουσιάση ἡ ἰταλικὴ τηλεόρασις, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀκριβοπληρωμένους τετράποδες ἀστέρες τοῦ κόσμου. Ὁ Γίγκι, ἐκτὸς ἀπὸ... ἠθοποιός, εἶναι καὶ ἕνας μανιώδης καπνιστὴς πούρων. Εἶνε ἀσφαλισμένος στὸ Λόϋντ τοῦ Λονδίνου γιὰ ἕνα τεράστιο χρηματικὸ ποσόν, πρὸ καιροῦ δὲ ποὺ ἀδιαθέτησε, ὁ ἀφεντικός του εἰσέπραξε ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια τὸ ποσὸν τῶν 100.000 φράγκων. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Γίγκι... ὑπογράφει τὸ συμβόλαιο, ποὺ τοῦ πρότειναν οἱ διευθυνταὶ τῆς ἰταλικῆς τηλεοράσεως.

Ο ΑΝΘΥΠΑΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΞΕ!..

Χριστουγεννιάτικο ίστορικό διήγημα

του Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΦΟΒΕΡΟΣ ἐκεῖνος ὁ χειμώνας τοῦ 303 ! Τὸ χιόνι εἶχε πνίξει μέσα στὸ κάτασπρό του σάβανο ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, κι' εἶχε κατέβει ἀκόμα καὶ μέσα στὶς πόλεις. Δὲν εἶχε σταματήσει οὔτε μπροστὰ στὴν Ἀθήνα, κι' εἶχε στρωθῆ ἄφθονο στὴν Ἀκρόπολι, χαρίζοντας καινούργια ἀσπρίλια στὰ αἰώνια μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα...

Ὁ βαρὺς χειμῶνας συνοδεύεται πάντα ἀπὸ πεῖνα καὶ κακομοιριὰ σὲ μιὰ κατεχόμενη χώρα. Τώρα, βέβαια, ὁ Ρωμαῖος καταχτητὴς δὲν εἶχε σφίξει τὰ λουριὰ στὴν Ἑλλάδα ὅσο σ' ἄλλες χῶρες — τὴ Γαλατία, τὴ Δαλματία, τὴ Δακία. Ὁ Ρωμαῖος «ἀνθύπατος» βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς «παρέδρους» κι' ἀπὸ τοὺς ταμίες γιὰ τὸν καταλογισμὸ καὶ τὴν εἰσπραξι τῶν φόρων, προσπαθοῦσε γιὰ λόγους σκοπιμότητας νὰ μὴν πιέζη ἀσφυκτικὰ τοὺς Ἕλληνες, καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάζη ἔτσι ν' ἀντιδροῦν μὲ αἰματηρὲς ἐξεγέρσεις...

Ναί, μὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ τὰ πράματα εἶχανε ζωρίσει: "Ενας καινούργιος ἀπρόαπτος μπελᾶς εἶχε μεγαλώσει τὶς σκοτοῦρες τῆς διοικήσεως γιὰ τὴ Ρώμη. Κι' ὁ μπελᾶς αὐτός, εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας, γιὰ νὰ ἐπεκταθῆ σὰν ἐπικίνδυνο μίασμα σ' ὅλη τὴν ἀχανῆ αὐτοκρατορία... Ἡ Ἑλλάδα εἶχε πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπαρχίες προσβληθῆ : Στὸ στρατό, στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, ἀκόμα καὶ στὸ στενὸ περιβάλλον τῶν ἀνθυπάτων, ξεφυτρώσανε σά ραπάνια οἱ Χριστιανοί ! Κι' ἦτανε τόσο φανατικοὶ καὶ πεισματάρηδες, ποὺ προκαλούσανε ἀφοβα ἀπερίγραπτη ἀναστάτωσι... Ὁ Διοκλητιανός, ὁ γέρο-αὐτοκράτορας μὲ τὴν ἤπια γεροντικὴ μετριοπάθεια, δὲν τολμοῦσε ν' ἀντιμετωπίση ἀποφασιστικὰ τὸν κίνδυνο ποὺ μεγάλωνε μέρα μὲ τὴ μέρα. "Ηρθε ὅμως ὁ γαμπρός του, ὁ Γαλέριος, γεμᾶτος δεισιδαιμονία καὶ σκληρότητα, καὶ κατώρθωσε νὰ παρασύρη τὸν πεθερό του νὰ βάλη «ἐκτὸς νόμου» τὴν τόσο ἐνοχλητικὴ αὐτὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ.

Κι' ἔτσι, σ' ὅλη τὴν ἀχανῆ αὐτοκρατορία τῆς Ρώμης, τὸ αἷμα τῶν ἀθώων ἄρχισε νὰ χύνεται ἄφθονο ! Οἱ ἀνθύπατοι διαταχτήκανε νὰ μὴ λυποῦνται οὔτε τὶς γυναῖκες, οὔτε τὰ παιδιά ! ... Ἡ ὕπουλη αὐτὴ διδασκαλία ἔσκαβε ἀπὸ τὰ θεμέλια τὴν κοσμοκρατορία τῆς Ρώμης ! "Επρεπε. λοιπόν, νὰ λείψη μὲ κάθε θυσία...

★

Στὸ πλούσιο ἀρχοντόσπιτο τοῦ ἀνθύπατου τῆς Ἀθήνας, τοῦ Γάϊου Πομπιλικόλα, κυριαρχοῦσε μιὰ χλιαρὴ - θερμοκρασία, ποὺ τὴν ἐξασφάλιζε ἡ φωτιὰ τῶν ἀρωματισμένων ξύλων στὰ μεγάλα τζάκια. Ὁ Δεκέμβριος ἔμενε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὑποταχτικός, νικημένος.

Μέσα στὸ εὐρύχωρο γραφεῖο του ὁ ἀνθύπατος ἄκουγε τὴν ἀναφορὰ τοῦ παρέδρου τοῦ Λογγίνου ποὺ μίλαγε, ρίχνοντας κάπου - κάπου κανένα βλέμμα σὲ μιὰ περγαμηνὴ ποὺ κρατοῦσε :

— Εἶναι δεκαπέντε ὅλοι τους. Πέντε ἄντρες, ἑφτὰ γυναῖκες καὶ τρία παιδιά... Φανατικοὶ ὡς τὴν τρέλλα ! Μέσα στὴ φυλακή τους, ἁλυσοδεμένοι, δὲν κάνουν ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ψέλνουνε...

— Καὶ τὰ παιδιά ; ἀπόρησε ὁ ἀνθύπατος.

— Καὶ τὰ παιδιά ! ... Ἀφοῦ ἔτσι τὰ μαθαίνουνε ;... Περιμένουνε, λένε, τὴ Γέννησι τοῦ σωτῆρα τους, ποὺ θὰ τοὺς γλυτώση ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ μάταιου τούτου κόσμου, καὶ θὰ τοὺς ἀνοίξη διάπλατες τὶς πύλες τοῦ ἄλλου, τοῦ αἰώνιου !

— Λένε τέτοια πράματα ;...

— Βαρεθήκανε νὰ τ' ἀκοῦνε οἱ φρουροὶ τῶν φυλακῶν...

Ὁ Πομπιλικόλας σήκωσε τοὺς ὤμους του :

— Ἂς τοὺς τὸν χαρίσουμε λοιπόν, αὐτὸν τὸν κόσμο τους, τὸν αἰώνιο !... εἶπε ἀδιάφορα. "Εχεις τὸ διάταγμα γιὰ τὴν ἐκτέλεσί τους ;...

— Νάτο... "Ολα τὰ ὀνόματά τους εἶνε ἐδῶ, στὴ σειρά...

"Εβγαλε ὁ πάρεδρος μιὰ δεύτερη περγαμηνὴ ἀπὸ τὶς δίπλες τοῦ μάλλινου χιτῶνα του καὶ τὴν ἄνοιξε μπροστὰ στὸν ἀνθύπατο. Ἐκεῖνος βούτηξε τὸ δαχτυλίδι του στὸ λυωμένο βουλοκέρι, καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ βάλη τὴ σφραγῖδα του ἀπὸ κάτω...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὅμως, μιὰ κουρτίνα τραβήχτηκε γιὰ νὰ περάση στὸ δωμάτιο μιὰ γυναῖκα. Τὰ μάτια της λάμπανε κλαμένα.

Ζύγωσε τὸν ἀνθύπατο, καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πούτρεμε :

— Γάϊε, τὸ παιδί μας εἶναι βαρειά !...

Ὁ ἀνθύπατος σηκώθηκε ὀρθός, πετῶντας τὴν περγαμηνὴ στὸ τραπέζι.

— Τί λές, Κλαυδία ;... ρώτησε γεμᾶτος ἀγωνία.

— "Ελα νὰ τὸ δῆς καὶ μόνος σου...

Γύρισε στὸ Λογγῖνο ὁ ἀνθύπατος :

— Ξαναγύρισε αὔριο... τοῦ εἶπε.

Καὶ βγῆκε μὲ τὴ γυναῖκα του.

"Ενα μισόφωτο γλυκὸ κυριαρχοῦσε μέσα στὴν κάμαρα τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ. Κι' ἁπάνω στὸ κρεβατάκι του, στρωμένο μὲ παχειὰ καὶ μαλακὰ δέρματα πάνθηρος, ἀκινητοῦσε ἕνα χλωμὸ ἀγόρι. Ἡ ἀνάσα του ἦτανε δύσκολη. Τὰ μάτια του κλειστά.

Γονάτισε δίπλα στὸ κρεβάτι ὁ πανίσχυρος ἀνθύπατος, ποὺ μπροστά του γονατίζανε τόσες μυριάδες ἀνθρώπων, κι' ἔπιασε τὸ λιγνὸ χεράκι τοῦ παιδιοῦ ποὺ κρεμόταν ἀπ' ὀξω.

— Τίτο... ψιθύρισε βραχνά.

— Μὴν κάθεσαι... εἶπε ἡ γυναῖκα. Στεῖλε γιὰ τὸ γιατρό...

— Νὰ στείλω... ἀποκρίθηκε μηχανικά.

Μὲ βῆμα πυρετικὸ ὁ ἀνθύπατος βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Βρῆκε στὸν προθάλαμο ἕνα μελαψὸ δοῦλο καὶ τὸν πρόσταξε :

— Τρέξε εὐθὺς στὸ γιατρὸ τὸ Λουκιανό... Πές του νάρθη ἀμέσως!... Ὁ δοῦλος ἔφυγε τρέχοντας, ἐνῶ ὁ Πομπιλικόλας ἔμπαινε στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιό του.

"Επεσε κουρασμένος σ' ἕνα χαμηλὸ ἀνάκλιντρο κι' ἔχωσε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του... Ὁ γυιός του ὁ μονάκριβος, θὰ πέθαινε !... Τὸ εἶχε πῆ καθαρὰ ὁ γιατρός : "Αν ξανανέβη ὁ πυρετός, τὸ παιδὶ δὲ θ' ἀνθέξη... Καί, νὰ ποῦ ὁ πυρετὸς εἶχε ξανάρθει.

Μιὰ δυνατὴ λάμψι ἔκανε τὸν ἀνθύπατο νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του. "Εμεινε κατάπληκτος : Μπροστά του βρισκόταν ἕνα μικρὸ ξανθόμαλλο ἀγοράκι μὲ κατασπρο χιτῶνα καὶ πράξεινα ὁλόφωτα μάτια... Κάτι σὰ σύννεφο ἀπὸ χρυσῆ ὁμίχλη τὸ τριγύριζε ἀπὸ παντοῦ...

— Τί θές ;... ρώτησε λίγο ἀπότομα ὁ ἀγέρωχος Ρωμαῖος, νευριασμένος. Ἀπὸ ποῦ μπῆκες ;...

Τὰ χειλάκια τοῦ ἄγνωστου παιδιοῦ μισανοίξανε σ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ἀγγελικὴ ἀθωότητα :

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μπῶ ἀπὸ πουθενά... ἀποκρίθηκε — κι' ἦταν ἡ φωνὴ του ὑπέροχη μελῳδία... — Γιὰ μένα, ὅλες οἱ πόρτες εἶν' ἀνοιχτές...

Ξαφνισμένος ἀπὸ τὸ παράξενα ἐπιβλητικὸ ὕφος τοῦ ξανθομαλλοῦ παιδιοῦ, ὁ ἀνθύπατος σηκώθηκε.

— Τί θές ;... ξαναρώτησε πιὸ μαλακά.

— "Ηρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὸ παιδί σου θὰ πεθάνη !...

— Θὰ πεθάνη ;... μούγγρισε ὁ Ρωμαῖος.

— Ναί. Μόνο ἕνας τρόπος σοῦ μένει γιὰ νὰ τὸ σώσης...

— Ποιός ;... Πές μου...

Ζύγωσε τὸ τραπέζι τὸ παιδί, καὶ πῆρε τὴν περγαμηνὴ ποὺχε ἀφίσει ὁ Λογγῖνος.

— Νὰ σκίσης αὐτὸ τὸ χαρτί... εἶπε ἁπλᾶ.

— Αὐτὸ τὸ χαρτί ;...

Πῆρε μηχανικὰ τὴν περγαμηνὴ ὁ Γάϊος.

— "Α ! Εἶνε αὐτοὶ οἱ Χριστιανοί... εἶπε ἀδιάφορα.

— Θὰ διατάξης νὰ ἐλευθερωθοῦνε, Γάϊε Πουμπλικόλα !... εἶπε ἐπιβλητικὰ τὸ παιδί, μὲ τὰ λαμπερά μάτια του καρφωμένα στὰ μάτια τοῦ ἀνθύπατου. Δὲν κάνανε ἄλλο κακὸ παρὰ γιὰ πιστέψουνε σὲ μ ἑ ν α !...

— Σὲ σένα ;... Καὶ ποιός εἶσαι σύ ;...

Ἀνοίξανε τὰ χείλια τοῦ ἄγνωστου παιδιοῦ, γιὰ ν' ἀφίσουνε τὶς λέξεις νὰ πέσουνε μία - μία, σὰ διαμάντια :

— Εἶμαι Α ὐ τ ὸ ς ποὺ γεννιέται αὔριο !...

Κι' ἀμέσως, ἡ χρυσῆ ὁμίχλη πῆρε τὸ ἄγνωστο παιδί, καὶ τόκανε ἀέρα !...

Ὁ Γάϊος ἔμεινε μόνος του μὲ τὴν περγαμηνὴ στὰ χέρια του. Κάποια δύναμι ἄγνωστη τὸν ἔσπρωξε νὰ τὴ σκίση. Πέταξε τὰ κομμάτια της στὸ πάτωμα. Κι' ὕστερα, σὰν ἀπότομα κι' ἀνεξήγητα ξαλαφρωμένος, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, καὶ τράθηξε γιὰ τὴν κάμαρα τοῦ γυιοῦ του.

Στὸ κατῶφλι τὸν περίμενε ἡ Κλαυδία.

— "Ελα !... τοῦ εἶπε. Ὁ Τίτο συνῆλθε καὶ σὲ ζητάει...

Μὲ βήματα ποὺ κλονιζόντουσαν, κλαίγοντας καὶ γελῶντας μαζί, ὁ ἀνθύπατος ἔπεσε ἀπάνω στὸ γυιό του ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε, κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλάη...

★

Ὁ ἀνθύπατος πρόσταξε νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ δεκαπέντε Χριστιανοί. Κι' ἀπὸ τότε, κάθε χρόνο ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἔγινε γιὰ τὸν περήφανο καὶ σκληρὸ εἰδωλολάτρη ἑπέτειος χαρᾶς...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

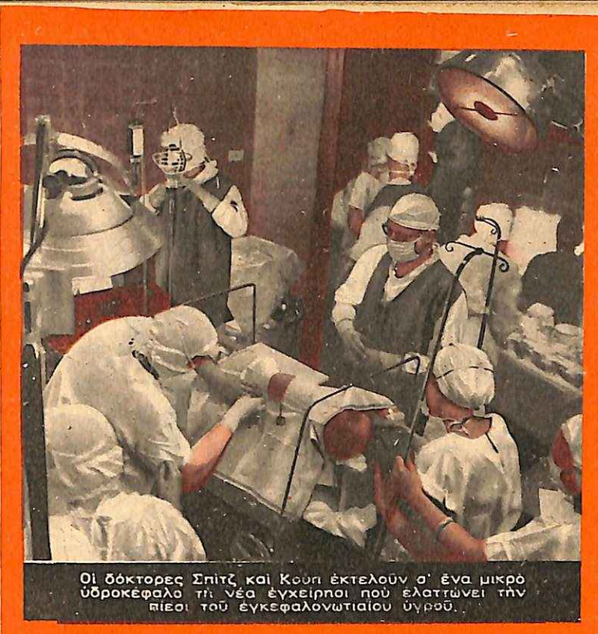

Ἡ Κλαυδία τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε στὸ κρεβάτι τοῦ ἄλλωστου παιδιοῦ...

Πῶς ἐλύθηκε ἕνα παλιὸ χειρουργικὸ πρόβλημα

Οἱ ὑδροκέφαλοι

ΣΩΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Οἱ δόκτορες Σπίτς καὶ Κούπ ἐκτελοῦν σ' ἕνα μικρὸ ὑδροκέφαλο τὴ νέα ἐγχείρησι ποὺ ἐλαττώνει τὴν πίεσι τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ.

ΜΙΑ καινούργια χειρουργικὴ ἐπέμβασι ὑπόσχεται νὰ σώση ἕνα σημαντικὸ ἀριθμὸ βρεφῶν ἀπὸ τραγικὸ θάνατο. Πρόκειται γιὰ τοὺς «ὑδροκεφάλους», γιὰ τὰ παιδιὰ δηλαδὴ ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμο μ' ἕνα φυσικὸ ἐλάττωμα ποὺ, ἂν δὲν διορθωθῆ ἐγκαίρως, ἀπειλεῖ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι, τὴν ὅρασι, τὴ σωματικὴ τους ἀρτιμέλεια, καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμα.

Ἡ πάθησις αὐτή, ἡ «ὑδροκεφαλία», δὲν εἶναι εὐτυχῶς πολὺ κοινή, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ σπανία. Ὡς τώρα, ἐθεωρεῖτο ἀνίατη. Τὰ 90% τῶν θυμάτων της πέθαιναν πρὶν γίνουν 2 χρονῶν, καὶ τὰ λίγα ποὺ ἐπιζοῦσαν παρουσίαζαν σ' ὅλο τους τὸ βίο διάφορες σοβαρὲς πνευμονικὲς ἢ σωματικὲς ἀναπηρίες, μαζὶ μ' ἕνα κεφάλι δυσανάλογα μεγάλο.

Ἡ ἐγχείρησι γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἐπινοήθηκε ἀπὸ δυὸ εἰδικοὺς «νευροχειρουργοὺς», τοὺς δόκτορες Σπὶτς καὶ Κούπ. τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων τῆς Φιλαδελφείας. Κι' ἀποτελεῖ μιὰ ἀποτελεσματικὴ λύσι, ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ἀποτύχει οἱ προσπάθειες τῶν καλυτέρων χειρούργων ἐπὶ 50 χρόνια καὶ πλέον.

Ἡ ὑδροκεφαλία ὀφείλεται σὲ ὑπερβολικὴ αὔξησι τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ. Τὸ διαυγὲς αὐτὸ ὑγρὸ γεμίζει τοὺς ἀδειανοὺς χώρους τοῦ κρανίου καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Σὲ ὡρισμένες λοιπὸν περιπτώσεις, ἀπὸ κάποια ἀνεξακρίβωτη αἰτία, αὐξάνεται πολὺ ἡ ποσότης του. Πιέζει τότε τὸν ἐγκέφαλο καὶ ἐμποδίζει τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξί του καὶ τὴ λειτουργία του.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τῶν βρεφῶν αὐξάνεται μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα. Ὁ ὄγκος του διπλασιάζεται στοὺς πρώτους ἑννέα μῆνες τῆς ζωῆς του. Στὸ τέλος δὲ τοῦ δευτέρου ἔτους, ἔχει συμπληρώσει ἤδη τὰ 80% τῆς συνολικῆς του ἀναπτύξεως σὲ ὄγκο. Εἶναι φανερὸ λοιπὸν ὅτι κάθε ἐμπόδιο σ' αὐτὴ τὴ γοργὴ αὔξησι θἄχη σοβαρὲς συνέπειες. Σ' ὡρισμένες περιπτώσεις μάλιστα, ἀπ' τὴ συνεχῆ πίεσι, ὁ ἐγκέφαλος καταντάει μόνον ἕνα στρῶμα ἰστοῦ πάχους 1—2 ἑκατοστομέτρων.

Συνεπῶς, ἡ ὑδροκεφαλία πρέπει γὰ καταπολεμηθῆ ἀπὸ ἐνωρίς, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀναπτυχθῆ ἐλεύθερα ὁ ἐγκέφαλος. Μιὰ ἐγχείρησι ἀποτελεσματικὴ σ' ἕνα βρέφος 1—3 μηνῶν, μπορεῖ νὰ εἶναι πιὰ ἀνώφελη ὅταν τὸ παιδὶ γίνη 1 ἔτους.

Δυστυχῶς, πολλοὶ γονεῖς δὲν δίνουν τὴν πρέπουσα σημασία στὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ὑδροκεφαλίας. Δὲν ἀνησυχοῦν γιὰ τὶς ἀνωμαλίες στὸ σχῆμα τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ παιδιοῦ τους, στὶς κινήσεις του, στὴν ὁμιλία του, πιστεύοντας πὼς θὰ διορθωθοῦν μόνες τους μὲ τὸν καιρό.

Ἂν ὅμως ἐξετάση τὸ παιδὶ ἕνας καλὸς γιατρός, θ' ἀντιληφθῆ ἀμέσως ἂν πρόκειται πραγματικὰ γιὰ κάτι τὸ ἀσήμαντο, ἢ ἂν ἀπαιτοῦνται λεπτομερέστερες καὶ εἰδικώτερες ἐξετάσεις.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ὑδροκεφαλίας εἶναι συνήθως : ἕνας ἀνεξήγητος πυρετός, σπασμοὶ ἢ ἄλλες νευρικὲς διαταραχὲς καὶ βαθμιαία διόγκωσις τοῦ κρανίου (ποὺ ἐξακριβώνεται μὲ τὸ μέτρημά του). Τὸ κεφάλι τοῦ βρέφους εἶναι ὑπερβολικὰ μαλακό, περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, στὴν κορυφὴ τοῦ μετώπου. Τὰ βλέφαρά του παρουσιάζουν ἕνα διαίτερο τέντωμα.

"Ολ' αὐτὰ τὰ σημεῖα γεννοῦν στὸ γιατρὸ τὴν ὑπόνοια τῆς ὑδροκεφαλίας. Δὲν μένει τότε, παρὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῆ ἡ διάγνωσις αὐτὴ μὲ μιὰ παρακέντησι στὸ κρανίο, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν αὐξημένη πίεσι τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ.

Γιὰ νὰ σωθῆ τὸ παιδί, πρέπει νὰ ἐλαττωθῆ αὐτὴ ἡ πίεσις. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως γι' αὐτὸ ν' ἀφαιρεθῆ μιὰ φορὰ μόνο τὸ ὑγρὸ ποὺ πλεονάζει, γιατὶ θὰ ξαναχηματισθῆ σὲ λίγον καιρό, ἐφόσον θὰ ὑπάρχη πάντα ἡ ἀρχικὴ —καὶ ἄγνωστη— αἰτία τῆς ὑπερβολικῆς αὐξήσεώς του. Πρέπει λοιπὸν νὰ φεύγη συνεχῶς, μόνο του, τὸ περίσσευμα τοῦ ὑγροῦ.

Ἡ ἐκροὴ αὐτὴ θὰ γίνεται ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. "Ετσι ἀνακουφίζεται αὐτομάτως ἀπὸ τὴν πίεσι ὁ ἐγκέφαλος, ἐφόσον ἡ κρανιακὴ κοιλότης κι' ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἐπικοινωνοῦν ἐλεύθερα μεταξύ τους.

Στὰ τελευταῖα 50 χρόνια, διάφοροι χειρούργοι προσπάθησαν νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ δίχως μεγάλη ἐπιτυχία. "Ενας ἀπ' τοὺς πιὸ διάσημους, ὁ δόκτωρ Χάρβεϋ Κοῦσινγκ, τοποθέτησε σὲ 15 ὑδροκέφαλα παιδιὰ ἕνα ἀσημένιο σωλῆνα, ποὺ ἄρχιζε ἀπ' τὴ σπονδυλικὴ στήλη καὶ κατέληγε ἐλεύθερα στὸ ἐσωτερικό της κοιλιᾶς. Τὸ πλεόνασμα τοῦ ὑγροῦ περνοῦσε ἀπ' αὐτὸν τὸ σωλῆνα καὶ ἐξχυνόταν μέσα στὴν κοιλιά, ὅπου τὸ ἀπορροφοῦσαν κατόπιν τὰ αἱμοφόρα καὶ τὰ λεμφικὰ ἀγγεῖα.

Μολονότι ὅμως τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα ἦσαν μᾶλλον ἐνθαρρυντικά, ἡ μέθοδος ἐγκαταλείφθηκε.

Τὸ 1925, ὁ Γερμανὸς χειρούργος Χάϊλε ἔδωσε μιὰ ἄλλη λύσι : "Αφαιροῦσε τὸν ἕνα νεφρὸ καὶ συνέδεε τὸν ἀντίστοιχο οὐρητῆρα μὲ τὴ σπονδυλικὴ στήλη, μ' ἕνα ἐλαστικὸ σωλῆνα. "Ετσι, τὸ πλεονάζον ἐγκεφαλονωτιαῖο ὑγρὸ ἔφευγε ἀπὸ τὰ οὐροποιητικὰ ὄργανα.

Δυὸ ἄλλοι χειρούργοι, τὸ 1948, ἐφάρμοσαν τὴν ἴδια τεχνική, χρησιμοποιῶντας ὅμως σωλῆνα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζεται σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ἀλλὰ παρουσιάζει δυὸ σπουδαῖα μειονεκτήματα : Πρῶτον, μιὰ πιθανὴ μόλυνσις τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ στὸ νωτιαῖο μυελὸ καὶ στὸν ἐγκέφαλο καὶ νὰ προκαλέση μηνιγγίτιδα. Δεύτερον, γίνεται δύσκολη ἡ διατήρησις τῆς κανονικῆς ποσότητος ἁλατιοῦ στὸν ὀργανισμό, γιατὶ ἀποβάλλεται ἐλεύθερα πολὺ ἀπ' αὐτό, ἐνῶ ἀλλέως θὰ τὸ συγκρατοῦσε ὁ νεφρός.

Οἱ δόκτορες Σπὶτς καὶ Κοῦπ ξαναγύρισαν στὴν ἀρχικὴ μέθοδο Κοῦσιγκ, τελειοποιῶντας τὴν ὅλως σημαντικά. Χρησιμοποιοῦν ἕνα σωλῆνα ἀπὸ εἰδικὴ πλαστικὴ ὕλη. Εἰσάγουν τὴ μιὰ ἄκρη του σὲ μιὰ μικρὴ τομὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης κι' ἀφίνουν τὴν ἄλλη ἀνοιχτὴ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κοιλιᾶς, ἐφαρμόζοντάς της μάλιστα κι' ἕνα στόμιο ποὺ ἔχουν ἐπινοήσει, γιὰ νὰ περάση πιὸ εὔκολα τὸ ὑγρό.

Συγχρόνως, ὅμως, πρέπει ν' ἀφαιρέσουν καὶ τὸ λιπαρὸ ἱστὸ ποὺ περιβάλλει ἀπ' ἔξω τὸ παχὺ ἔντερο. Γιατὶ ὁ ἱστὸς αὐτὸς ἔχει ἐπιφορτισθῆ ἀπ' τὴ Φύσι νὰ τὴν ἀποστολὴ νὰ τυλίγεται γύρω ἀπὸ κάθε ξένο σῶμα (ἢ ἐστία μολύνσεως), ποὺ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κοιλιᾶς, καὶ νὰ τὸ ἀπομονώνη. Αὐτὸ λοιπὸν θὰ ἔκανε καὶ γιὰ τὸ σωλῆνα, κι' ἔτσι θὰ ἔφραζε τὴν ἄκρη του καὶ θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἐκροὴ τοῦ ὑγροῦ.

Αὐτὰ ὅλα μπορεῖ νὰ φαίνωνται ἁπλᾶ, γραμμένα στὸ χαρτί. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, πρόκειται γιὰ μιὰ λεπτὴ καὶ δύσκολη ἐγχείρησι, ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐπιδεξιότητα καὶ συστηματικὴ προπαρασκευή.

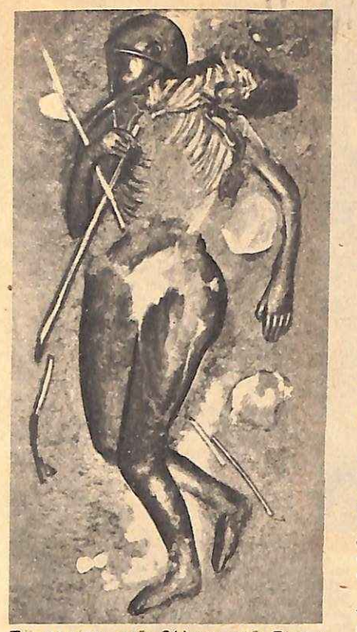
Μὲ τὴ χρησιμοποίησι «στρεπτοντορνάσης» κι' ἄλλων νέων ἐνζύμων, ἀποφεύγεται ὁ σχηματισμὸς θρόμβων καὶ συμφύσεων στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κοιλιᾶς.

Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἔγινε, κατὰ τὰ 3½ τελευταῖα χρόνια, σὲ 45 βρέφη, μὲ ποσοστὸ ἐπιτυχίας 80%. Σ' ἕναν ἀριθμὸ ἄλλων βρεφῶν, ἡ ὑδροκεφαλία εἶχε πιὰ τόσο προχωρήσει κι' εἶχε προκαλέσει τέτοιες ἀλλοιώσεις τοῦ ἐγκεφάλου, ὥστε κάθε χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ ἦταν πιὰ ἀνώφελη.

Ὑπάρχουν καὶ μερικὲς σπάνιες περιπτώσεις «ὑδροκεφάλων», στὶς ὁποίες δὲν ἐπικοινωνοῦν ἐλεύθερα τὸ κρανίο καὶ ἡ σπονδυλικὴ στήλη. Συνεπῶς, ἡ ἀφαίρεσις ὑγροῦ ἀπὸ τὴ σπονδυλικὴ στήλη δὲν μπορεῖ τότε νὰ ἐλαττώση τὴν πίεσι ἐκείνου ποὺ περιέχεται στὸ κρανίο. Γι' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις χρειάζεται μιὰ τροποποίησις τῆς ἐγχειρήσεως, τὴν ὁποία ἀναζητοῦν οἱ δόκτορες Σπὶτς καὶ Κοῦπ.

Οἱ ἰδιοι δόκτορες ἐξετάζουν ἕνα ἄλλο παιδί, πρὶν ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὴν ἀφύσικη διόγκωσι τοῦ κρανίου του.

Το κορίτσι τοῦ βάλτου τοῦ Βιντεμπυ. Μολονότι πέρασαν 2.000 καὶ πλέον χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ θανατώθηκε, ὁ βάλτος διατήρησε ἄριστα τὸ κορμί του.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

τοῦ βάλτου τοῦ Βιντεμπυ

Πῶς τιμωροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ τοὺς ἀπίστους συζύγους

Ἐκτὸς τῶν νεκρῶν, ποὺ βρέθηκαν πέρυσι, ἄριστα διατηρημένοι, μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο ἑνὸς παληοῦ πύργου τῆς Δανίας, οἱ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ὅτι μερικοὶ ἐπιστήμονες, ποὺ κάνουν ἐρευνες σκάβοντας μέσα στοὺς βάλτους τοῦ Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν, μιᾶς γερμανικῆς ἐπαρχίας, κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Δανίας, ἔβγαλαν μέσα ἀπὸ τὸ βοῦρκο τους, τὸ πτῶμα ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς κοπέλλας. Καὶ τὰ δυό, πρὸ παντὸς ὅμως τὸ δεύτερο, διατηροῦνται θαυμάσια καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ σ' αὐτὰ καὶ τὶς παραμικρότερες ἀκόμη λεπτομέρειες.

Ἡ ἐκπληκτικὴ καὶ ἀξιοθαύμαστη αὐτὴ διατήρησι τόσο τῶν πτωμάτων, ποὺ βρέθηκαν στὸν πύργο τῆς Δανίας, ὅσον καὶ τοῦ ζευγαριοῦ τοῦ Σλέσβιγκ Χόλσταϊν, ὀφείλεται, κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, στὰ ὀξέα, ποὺ δημιουργοῦνται μέσα στὸ βοῦρκο τῶν βάλτων. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ πὼς κι' ὁ πύργος τῆς Δανίας, στὸν ὁποῖο, ὅπως εἴπαμε, ἀνακαλύφθηκαν πέρυσι μερικὰ πτώματα, βρίσκεται κι' αὐτὸς στὴ μέση ἑνὸς μεγάλου βάλτου.

Ἐδῶ κι' ἕνα μήνα, λοιπόν, ὁ διευθυντὴς τοῦ μουσείου τῆς Γερμανικῆς Ἱστορίας τοῦ Σλέσβιγκ Χόλσταϊν, δόκτωρ Σλάμπο, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ ἕνα σωρὸ παραμύθια τῆς Βορείου Γερμανίας, ποὺ ἔχουν τὰ περισσότερα ὡς θέμα τους τὸ μαρτύριο τῶν ἀλύτρωτων ψυχῶν, ποὺ πλανῶνται σὰν φαντάσματα πάνω ἀπὸ τοὺς βάλτους, ἀποφάσισε νὰ κάμῃ μερικὲς ἔρευνες στὸ βάλτο τοῦ Βιντεμπυ, γιὰ νὰ δῇ μήπως τὸ θέμα τῶν παραμυθιῶν δὲν ἦταν φανταστικό, ἀλλὰ πραγματικό. Ἤθελε ἔτσι νὰ βγάλῃ μερικὰ συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς περιοχῆς ἐκείνης συμπληρώνοντας τὶς μελέτες του ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ δόκτωρ Σλάμπο δὲν ξεγελάσθηκε στὶς προσδοκίες του. Ἀπὸ τὸ βοῦρκο τοῦ βάλτου τοῦ Βιντεμπυ, ἔβγαλε δυὸ νεκρούς: ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα. Καὶ τὰ δυὸ πτώματα διετηροῦντο τόσο καλά, ποὺ οἱ εἰδικοί, μόλις τὰ ἐξήτασαν, μπόρεσαν νὰ ἀποφανθοῦν ἀμέσως πὼς τὸ πρῶτο ἀνῆκε σ' ἕναν ἄντρα ἡλικίας 35 χρόνων, τῆς δὲ γυναίκας σ' ἕνα κορίτσι ἡλικίας 14 χρόνων.

Ζωηρὴ ἔκπληξι προξένησε ἡ σωματικὴ διάπλασι τῆς κοπέλλας αὐτῆς, ποὺ παρὰ τὴ μικρὴ ἡλικία της μοιάζει μὲ μιὰ τέλεια διαμορφωμένη γυναῖκα.

Στὴν πλάτη της εἶχε ριγμένη μιὰ γούνα, ποὺ διατηρήθηκε περίφημα κι' αὐτὴ καὶ στὰ χέρια της κρατοῦσε δυὸ μεγάλα ραβδιά.

Κατὰ τὸν δόκτορα Σλάμπο, μὲ τὰ ραβδιὰ αὐτά, τὴν ἔσπρωχναν ὅλο καὶ βαθύτερα μέσα στὸ βοῦρκο οἱ ἐκτελεσταί της, ὥσπου τὴν ἔπνιξαν.

Τὸ ζευγάρι τοῦ βάλτου τοῦ Βιντεμπυ, ὅπως προδίδουν καὶ τὰ παπλώματα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀκόμη δεμένα τὰ μάτια τους, ἐκτελέσθηκε μὲ τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ τρόπο τοῦ πνιγμοῦ μέσα στὸ βοῦρκο τοῦ βάλτου ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς του, ἔπειτα ἀπὸ θανατικὴ καταδίκη γιὰ κάποιο σοβαρὸ ἔγκλημα...

Τὸ ζευγάρι τοῦ Βιντεμπυ, ὅπως πιστεύει ὁ δόκτωρ Σλάμπο, ἦταν ἐρωτικό, γιατί, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ Τάκιτος, τοὺς φονηάδες, τοὺς κλέφτες κι' ἐκείνους ποὺ εἶχαν παράνομες ἐρωτικὲς σχέσεις, τοὺς θανάτωναν μὲ τὸν φριχτὸν αὐτὸ τρόπο οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοί.

Ἀπὸ τὴν ὕφανσι ἐπίσης τῶν παννιῶν, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δεμένα τὰ μάτια τῶν δυὸ νεκρῶν, ὁ δόκτωρ Σλάμπο ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι θανατώθηκε τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ οἱ Ρωμαῖοι κατακτηταὶ τῆς Γερμανίας ἔδιναν τὴν ἀποφασιστική τους μάχη στὸν Ἔλβα, δηλαδὴ πρὶν 2.000 χρόνια! Οἱ Γερμανοὶ τότε ἦταν ἕνας νέος λαὸς μὲ πολὺ αὐστηροὺς νόμους καὶ ἐπίσης αὐστηρὰ ἤθη, ποὺ ἡ προσβολή τους προκαλοῦσε σκληρὲς τιμωρίες.

Τὸ ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦ ζευγαριοῦ αὐτοῦ ἦταν ἐρωτικὸ καὶ ὅτι ὁ ἄντρας εἶχε ἀπατήσει τὴ σύζυγό του μὲ τὴν κοπέλλα, φαίνεται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ βρίσκεται καὶ σήμερα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δάχτυλά του...

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἐξήγησι γιατὶ οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ διάλεξαν τὸν ἀποτρόπαιο αὐτὸ τρόπο τοῦ πνιγμοῦ μέσα στὸ βοῦρκο τοῦ βάλτου τῶν ἐνόχων, ποὺ καταδίκαζαν σὲ θάνατο, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐκτελοῦν μὲ ἄλλο τρόπο, λιγώτερο ἀποτροπιαστικό.

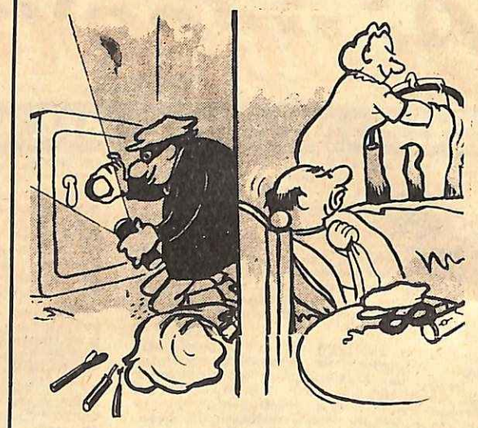
Τὸ φόνο, τὴν κλοπὴ καὶ τὴν συζυγικὴ ἀπιστία οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ τὰ θεωροῦσαν ὡς θανάσιμα ἐγκλήματα, γι' αὐτὸ στοὺς ἐνόχους κλήματα, γι' αὐτὸ στοὺς ἐνόχους τοὺς δὲν ἐπιτρεπόταν ὁ ἀποκεφαλισμός, καὶ ὁ συνήθης τρόπος ταφῆς, ποὺ ἦταν γενικὰ τὸ κάψιμο τοῦ νεκροῦ. Καὶ ἡ ἀπαγόρευσι αὐτὴ εἶχε τὴ σημασία της.

Μὲ τὸ κάψιμο τοῦ σώματος — ὅπως ἐπίστευαν — ἡ ψυχὴ ἀπολυτρωνόταν καὶ πήγαινε ἐλεύθερη νὰ συναντήσῃ τὶς ἄλλες ψυχές. Μὲ τὸ πνίξιμο ὅμως μέσα στὸ βοῦρκο — καὶ φαίνεται πὼς οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἤξεραν τὴν ἰδιότητά του νὰ διατηρῇ τὰ πτώματα — οἱ ψυχὲς τῶν ἐγκληματιῶν, ἔμεναν αἰώνια δεμένες μὲ τὸ ἁμαρτωλὸ σῶμα τους.

Ἔτσι μὲ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ τοῦ δόκτορος Σλάμπο δόθηκε μιὰ ἐξήγησι στὰ γερμανικὰ παραμύθια, ποὺ ἔχουν θέμα τους ἀλύτρωτες ψυχὲς ποὺ πλανῶνται σὰν φαντάσματα ἀπάνω ἀπὸ τοὺς βάλτους.

— Καλημέρα, κύριε Νῖκο!... Καλὰ Χριστούγεννα!...

Εἰσπράξεις... καὶ ἀφαιμάξεις!...

— Σήμερα βρῆκαν νὰ κάνουν ἀπεργία οἱ ἀχθοφόροι;...

ΜΙΑ ΣΤΥΓΕΡΗ ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Τὸν ἐσκότωσε γιατὶ ἦταν ἄσχημος

Εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι οἱ λόγοι ποὺ σπρώχνουν τὸν ἄνθρωπο στὸ φόνο: μῖσος, ἀπληστία, ζήλεια καὶ τόσοι ἄλλοι...

Κάθε τόσο ὅμως, ἐμφανίζεται κι' ἕνας καινούργιος, ἀσυνήθιστος, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν κατάπληξι καὶ τὴ φρίκη στὴν κοινὴ γνώμη καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀμφιβολίες ἂν ἔχουμε ἀπομακρυνθῆ πραγματικὰ ἀπ' τὴν ἄγρια κατάστασι τῆς ζούγκλας...

Αὐτό, λοιπόν, συνέβη καὶ στὶς 4 Δεκεμβρίου 1952, στὴν πόλι Πρόβιντενς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Μιὰ κοπέλλα 23 ἐτῶν, ἡ Μαίρη Μπέρνς, μισοῦσε βαθειὰ τὸν πατέρα της. Κι' ὁ λόγος ἦταν ἁπλός, μέσα στὸ νοῦ της: Ἦταν ἄσχημος ὁ πατέρας της, κι' αὐτή, σὰν παιδί του, εἶχε γίνει ἐπίσης ἄσχημη.

Αὐτὸ τὸ φυσικὸ ἐλάττωμά της, δηλητηρίαζε ὁλόκληρη τὴ ζωή της, τῆς πλήγωνε διαρκῶς τὴν καρδιά. Ὅταν ἐπιχείρησε νὰ φοιτήσῃ στὸ σχολεῖο, τ' ἄλλα παιδιὰ τὴν ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο, γελοῦσαν καὶ τὴν ἔλεγαν «ἀσχημομούρα».

Μὰ κι' ὅταν ἐγκατέλειψε τὸ σχολεῖο, δὲν τελείωσε αὐτὸ τὸ μαρτύριό της. Σ' ἕνα ρεστωράν, ὅπου ἐργάστηκε ὡς σερβιτόρα, δοκίμασε ἀκόμα περισσότερες ταπεινώσεις. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ρίζωσε βαθειὰ μέσ στὴν καρδιά της τὸ μῖσος της γιὰ τὸν πατέρα της, ποὺ ὅσο τὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἀσχήμια της. Ὅσο κι' ἂν προσπάθησε νὰ τὸ πνίξῃ, αὐτὸ μεγάλωνε ὁλοένα, γιγαντωνότανε...

Ἀπ' τὸ Ντέϊτονα Μπήτς, ὅπου εἶχε γεννηθῆ ἡ Μαίρη, οἱ Μπέρνς μετοίκησαν ἀργότερα στὴν πόλι Πρόβιντενς, τῆς πολιτείας Ρόντ-Ἄϊλαντ. Ὁ πατέρας της βρῆκε ἐκεῖ ἐργασία σ' ἕνα ἐργοστάσιο.

Στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο δούλευε κι' ἡ Μαίρη.

Εἶναι πιθανόν, ὅτι ἡ σκέψι τοῦ φόνου δὲν πέρασε ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό της, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ποὺ μεγάλωνε συνεχῶς ἡ ἀγωνία της καὶ τὸ μῖσος της. Ἡ τόση δυστυχία της δὲν τὴν ἄφηνε νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀσχήμια της...

Ἴσως, λοιπόν, θὰ συνεχιζόταν ἡ ἴδια κατάστασι, ἀμετάβλητη, ἂν οἱ ἄλλες ἐργάτριες τοῦ ἐργοστασίου δὲν εἰρωνεύονταν τὴ Μαίρη. Τὰ γέλια τους καὶ τὰ πειραχτικά τους λόγια, χώνονταν σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά της...

Τὸ δράμα συνέβη ἕνα μεσημέρι, τὴν ὥρα τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας. Οἱ ἐργάτριες ἔβγαιναν ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο. Ἡ Μαίρη ἔμεινε πιὸ πίσω ἀπ' τὶς ἄλλες, μόνη, ὅπως πάντα.

Κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα σφυρί. Ὅπως εἶπε ἀργότερα, δὲν ἤξερε οὔτε κι' ἡ ἴδια γιατί τὸ εἶχε πάρει.

Ἀκούγοντας τ' ἄλλα κορίτσια νὰ γελᾶνε, πείσθηκε πὼς τὴν κορόιδευαν καὶ πάλι. Δὲν ἤξερε νὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἄλλες αἰτίες γέλιου, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀσχήμια της...

Ὁ πατέρας της διέσχιζε τὴν αὐλή, τὴν ὥρα κείνη. Κανεὶς ἄλλος δὲν βρισκόταν κοντά του. Ξαφνικά, λοιπόν, φάνηκε στὴ Μαίρη πὼς κάτι εἶχε σπάσει μέσ' στὸ μυαλό της! Ὅλο τὸ μῖσος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν ψυχή της ἐναντίον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πατέρα της, ξεχείλισε κι' ἔγινε μιὰ τυφλὴ μανία...

Δίχως νὰ ξέρῃ τί ἔκανε, πλησίασε τὸν πατέρα της, μὲ κινήσεις μηχανικές, σὰν αὐτόματο. Ἐκεῖνος στράφηκε καὶ θέλησε νὰ τῆς πῇ κάτι. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε, γιατὶ τὸ σφυρὶ τῆς Μαίρης τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι! Σωριάστηκε τότε κάτω, μ' ἕνα πνιγμένο βογγητό. Κι' ἡ κόρη του ἐξακολούθησε νὰ τὸν χτυπᾷ, σὰν τρελλή...

Ὅταν τὸν εἶδε νὰ μένῃ πιὰ ἀκίνητος, δίχως νὰ βογγάῃ, χωρὶς νὰ δίνῃ τὸ παραμικρὸ σημεῖο ζωῆς, πείσθηκε πὼς τὸν εἶχε σκοτώσει.

Ἄφησε νὰ πέσῃ τότε ἀπ' τὰ χέρια της τὸ σφυρί. Καί, δίχως νὰ κυττάξῃ κὰν ἂν εἶχε ἴδῃ κανεὶς μάρτυς τὴ φρικιαστικὴ ἐκείνη σκηνή, προχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὴν ἐξώπορτα τοῦ ἐργοστασίου καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ τίποτα, γιατὶ τὸ σφυρὶ τῆς Μαίρης τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι...

Δὲν εἶχε ἰδέα ποῦ πήγαινε. Ἦταν τόσο μουδιασμένο τὸ μυαλό της!... Ἡ μοναδικὴ της ἐπιθυμία ἦταν ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν κακία τους καὶ τὶς εἰρωνεῖες τους.

Στὴν ἀρχή, δὲν ἐπῆρε μορφὴ μέσ' στὸ νοῦ της ἡ τρομακτικὴ σκέψι πὼς εἶχε ἐγκληματήσει, πὼς εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της. Δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ σκοπός της. Ἤ, μᾶλλον, δὲν εἶχε κανένα συγκεκριμένο σκοπό, παρὰ μόνο νὰ ξεθυμάνῃ κάπως, γιατὶ ἦταν ἄσχημη...

Δὲν κατάλαβε πόσο περπάτησε ἔτσι. Ἴσως μιὰ ὥρα, ἢ δυό, ἢ τρεῖς...

Ὕστερα τὸ μυαλό της ἄρχισε νὰ ξεκαθαρίζῃ σιγὰ-σιγά, σὰν νὰ διαλυόταν τὸ σύννεφο ἑνὸς τρομεροῦ ἐφιάλτη ποὺ τὸ σκέπαζε ὥς τότε. Καὶ κατάλαβε πὼς εἶχε γίνει πατροκτόνος!

Στὴν ἀρχή, ἔνοιωσε μόνο τὸ φόβο τῆς τιμωρίας, τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας. Προσπάθησε νὰ σκεφθῇ ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ καταφύγῃ, γιὰ νὰ κρυφτῇ. Μὰ δὲν εἶχε καθόλου χρήματα... κι' ἦταν κουρασμένη, τόσο κουρασμένη, ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σταθῇ στὰ πόδια της!

Τότε ἀκριβῶς, ἄκουσε πίσω της τὴ σειρῆνα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου. Θέλησε νὰ τρέξῃ, μὰ τὰ πόδια της ἦσαν βαρειά, σὰν μολυβένια. Σταμάτησε, λοιπόν, στράφηκε καὶ κύτταξε τ' αὐτοκίνητο ποὺ πλησίαζε... Ἕνας ἀστυνομικὸς πήδησε ἔξω καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νἀρθῇς μαζί μας, Μαίρη.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη μηχανικά, πρέπει νἀρθῶ μαζί σας...

Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἔκαναν. Μουρμούριζε μόνο, στερεότυπα:

— Τὸν σκότωσα... Ἦταν ἄσχημος... Μ' ἔκανε κι' ἐμένα ἄσχημη... Γι' αὐτὸ τὸν σκότωσα...

Τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα κελλὶ φυλακῆς. Ἀργότερα μόνο, ἔμαθε πὼς ὁ πατέρας της δὲν εἶχε πεθάνει. Βρισκόταν σ' ἕνα νοσοκομεῖο, βαρειὰ τραυματισμένος, ἀλλὰ μὲ πολλὲς ἐλπίδες νὰ σωθῇ.

Μὰ τί τὴν ἔνοιαζε;... Ἦταν κουρασμένη, ἔνοιωθε τὰ μάτια της βαρειά. Ξαπλώθηκε στὸ ἀχυρένιο στρῶμα της κι' ἀποκοιμήθηκε...

Τ' ἄλλο πρωΐ, τῆς ἀπαγγέλθηκε κατηγορία γιὰ ἀπόπειρα φόνου. Μὰ δὲν ἄκουσε καὶ πάλι τίποτε. Ἦταν νυσταγμένη ἀκόμη. Καὶ δὲν τὴν ἔνοιαζε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀσχήμια της. Ἦταν καὶ θἄμενε πάντα ἄσχημη!

Ἡ Μαίρη Μπέρνς ἔδειξε τὴν ἴδια ἀπάθεια καὶ στὸ δικαστήριο, ὅπου ὡδηγήθηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Μιὰ σκέψι κυριαρχοῦσε διαρκῶς στὸ μυαλό της: ἡ ἀσχήμια της!

Οἱ γιατροί ποὺ τὴν ἐξέτασαν, διαπίστωσαν ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ νέα ἔπασχε ἀπὸ μιὰ νοσηρὴ φιλαρέσκεια, ποὺ τὴν εἶχε τρελλάνει. Παραδέχτηκαν δὲ ὅτι ἦταν ἀνίσορροπη, γιατὶ μόνο μιὰ τρελλὴ θὰ τολμοῦσε νὰ χτυπήσῃ τὸν πατέρα της γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, καὶ μάλιστα μὲ τόση ἀγριότητα.

Ἡ πατροκτόνος, λοιπόν, δὲν κλείστηκε στὴ φυλακή, ἀλλὰ ὡδηγήθηκε σ' ἕνα ψυχιατρεῖο. Ἐκεῖ ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα καὶ χάρις στὶς στοργικὲς φροντίδες τῶν γιατρῶν, ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ συνέρχεται καὶ νὰ ξαναβρίσκῃ τὸ λογικό της.

Στὸ μεταξὺ ὁ τραγικὸς πατέρας χαροπάλευε ἐπὶ μῆνες καὶ μῆνες στὸ κρεβάτι ἑνὸς νοσοκομείου. Οἱ γιατροί του ἦταν βέβαιοι ὅτι θὰ κατάγωνισθοῦν πολὺν καιρό, μὰ ἔπρεπε ν' ἀναμένουν.

Ἡ Μαίρη Μπέρνς, μιὰ ἡμέρα, ζήτησε νὰ τὴν ὁδηγήσουν κοντὰ στὸν πατέρα της. Κι' ὅταν βρέθηκε μπροστά του, ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Ὅταν συνῆλθε, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τὴν συγχωρέσῃ γιὰ τὸ ἔγκλημά της καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε ἡ καλύτερη νοσοκόμος του. Χάρις στὶς περιποιήσεις της ὁ πατέρας της σώθηκε καὶ ἡ Μαίρη Μπέρνς, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ γιατρευτῇ ἀπὸ τὴν τρέλλα της, ἀφοσιώθηκε σ' αὐτὸν καὶ τὸν περιποιήθηκε ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του.

Χριστουγεννιάτικο δώρο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Χριστίνα ἀναπαυόταν στὸ μεγάλο κάτασπρο κρεβάτι της. Τὸ λεπτὸ καὶ χλωμὸ προσωπάκι της, τὰ ξεθωριασμένα χείλη καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια της, τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ κούκλα.

Καὶ ὅμως, ἡ Χριστίνα ὑπέφερε ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Ὑπέφερε γιατὶ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα εἶχε γίνει μητέρα...

Τὸ παιδί, ἕνα ἀγοράκι, βρισκόταν στὴ μικρή του κούνια. Μιὰ γρηά, μὲ ἀσημένια μαλλιά, τὴν κουνοῦσε σιγὰ καὶ ρυθμικά. Ἦταν ἡ γιαγιὰ τοῦ μωροῦ. Ἡ μητέρα τοῦ συζύγου τῆς Χριστίνας.

Ἀπὸ τὰ παράθυρα ἔμπαινε τὸ γκρίζο φῶς τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Δεκεμβρίου. Βαθειὰ σιωπὴ ἦταν ἁπλωμένη στὸ δωμάτιο, ποὺ ἡ ἐπίπλωσί του φανέρωνε ἄνεσι καὶ πλοῦτο.

Ξαφνικά, ἡ νέα μητέρα ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σιωπηλή. Στὰ βλέμματά της ὅμως ἔλαμπε ἡ εὐτυχία.

Ἀμέσως ἡ γρηούλα σηκώθηκε καὶ ρώτησε τὴ νύφη της:

— Κοιμήθηκες καλά, Χριστίνα;... Εἶσαι καλύτερα τώρα;...

Τὰ χλωμὰ χείλη τῆς Χριστίνας σάλεψαν, ἕνα χαμόγελο ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της καὶ ψιθύρισε μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Ναί, μητέρα... Ὢ, πόσο ὑπόφερα... Μὰ τώρα εἶμαι καλά... Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη...

Ἕνα φῶς χαρᾶς ἁπλωνόταν τώρα στὴν ὄψι της.

Ἡ γρηά, παίρνοντας ἕνα τηλεγράφημα, πλησίασε στὸ κρεβάτι της. Φόρεσε τὰ γυαλιά της καὶ τὸ διάβασε δυνατά:

«Ἀνεχώρησα τὸ πρωῒ. Θὰ εἶμαι κοντά σας στὶς πέντε τὸ βράδυ. Σᾶς φιλῶ. Ζώρζ».

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Χριστίνας. Μιὰ τρελλὴ χαρὰ πλημμύρισε τὴν ψυχή της. Καὶ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή:

— Ἐπὶ τέλους, Θεέ μου!... Ξαναγυρίζει σήμερα!... Εὐχαριστῶ, μητέρα... Φίλησέ με!...: Μόλις ἔρθη, νὰ τοῦ πῆς τὴν εὐχάριστη εἴδησι!...

Καί, σὰν νὰ τὴν εἶχαν κουράσει τὰ λόγια της, ἔκλεισ τὰ μάτια κι' ἀποκοιμήθηκε σὲ λίγο.

Τότε, ἡ γρηά, ἀθόρυβα, ξαναγύρισε κοντὰ στὴν κούνια τοῦ ἐγγονοῦ της. Ἄρχισε τώρα κι' αὐτὴ νὰ συλλογίζεται τὸ Ζώρζ, ποὺ ξαναγύριζε.

Ἦταν ὁ γυιός της, ἕνας ὁμορφος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μῆνες μὲ μιὰ μοῖρα τοῦ στόλου γιὰ τὶς θάλασσες τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὑπάρχουν ἀρρώστειες καὶ κίνδυνοι.

Μὰ τώρα ξαναγύριζε δυνατός, γερός, εὐτυχισμένος. Καί, γυρίζοντας, εἶχε συλλογιστῆ τὴν κοκετταρία τῆς γυναικούλας του. Ἦταν τὸ μικρὸ ἐλάττωμα τῆς Χριστίνας. Τοῦ τὸ εἶχε ἐξομολογηθῆ, ὅταν ἦταν ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι, πάνω σ' ἕνα ἀξέχαστο βάλς.

Ἡ Χριστίνα ἀγαποῦσε πολὺ τὰ κοσμήματα. Ἤξερε νὰ τὰ διαλέγη καὶ νὰ τὰ φοράη μὲ γοῦστο. Αὐτὰ τῆς διπλασίαζαν τὴν ὁμορφιά της.

Ὁ Ζώρζ πάλι, ἀντὶ νὰ τὴ μαλλώνη γιὰ τὸ ἐλάττωμά της αὐτό, ἀπεναντίας, τὴν ἔκανε πιὸ φιλάρεσκη. Τῆς ἀγόραζε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε! Στοὺς χορούς, ποὺ πήγαιναν, ἤθελε νὰ εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφη ἀπ' ὅλες!

Ἔτσι, κι' αὐτὴ τὴ φορά, τῆς εἶχε ἀγοράσει ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ. Ἀκόμα τῆς ἔφερνε ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ σπάνια χαλιά· καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκλεκτὰ πράγματα.

Ξαπλωμένος τώρα ὁ Ζώρτζ στὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου, συλλογιζόταν, παρακολουθῶντας τοὺς γαλάζιους καπνοὺς τοῦ τσιγάρου του... Συλλογιζόταν τὴν εὐτυχία του: Θὰ φιλοῦσε τὴ γυναικούλα του σὲ λίγο... Καὶ τὴ μητέρα του... Χαιρόταν γιὰ τὴ μεγάλη εὐχαρίστησι ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε μὲ τὰ χριστουγεννιάτικα δῶρα γέννων...

Ἀνησυχοῦσε μόνο λίγο γιὰ τὴν κατάστασι τῆς γυναίκας του. Κι' αὐτό, γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, εἶχε λάβει ἕνα γράμμα τῆς Χριστίνας. Τοῦ ἔγραφε, μάλιστα, νὰ ἐπισπεύση τὸ γυρισμό του, γιατὶ σὲ ἕνα μήνα θὰ γινόταν μητέρα...

Ἔπειτα συλλογιζόταν πόσο ἐκείνη, ποὺ ἦταν τόσο κοκέττα, θὰ γινόταν εὐτυχισμένη, ὅταν θὰ τῆς πρόσφερε τὰ τόσο ἀκριβὰ δῶρα, ποὺ τῆς ἀγόρασε...

*

Στὶς πέντε ἀκριβῶς, ὁ Ζώρζ ἔφτασε μπρὸς στὸ ἀγαπημένο του σπίτι. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, βρισκόταν στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ φιλοῦσε τὴ μητέρα του ποὺ ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνησι, καὶ τὴ Χριστίνα, ποὺ τὰ μάγουλά της ἦταν κατακόκκινα, σὰν νὰ εἶχε ξαναβρῆ ὅλες τὶς χαμένες δυνάμεις της.

Ὕστερα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ μικρὸ του ἀγγελοῦδι, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὶς ὅμορφες δαντέλλες τῆς κούνιας του.

Ἡ μητέρα του, στὸ μεταξύ, τοῦ ἐξιστοροῦσε τὰ μαρτύρια τῆς γυναίκας του. Τοὺς πόνους τῆς Χριστίνας, ὡσότου γεννήση. Τὶς φωνές της, τὶς ἀνησυχίες τους...

Ἡ Χριστίνα, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἄκουγε χαμογελῶντας. Ποτέ της δὲν ἦταν τόσο ὁμορφη, ὅσο τὴν ὥρα ἐκείνη. Τὰ χείλη της ἦταν κόκκινα καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία, κυττάζοντας τὸν ἀγαπημένο της ἄντρα.

Ἄξαφνα, οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν... Ἀμέσως ὁ Ζώρζ τὴς εὐχήθηκε καλὰ Χριστούγεννα καὶ τῆς εἶπε, ὅτι τῆς εἶχε φέρει τὰ ὡραιότερα κι' ἀκριβώτερα δῶρα, ποὺ εἶχε βρῆ στὴν Ἀνατολή... Ἤθελε, μάλιστα, νὰ φέρη μπροστά της τὶς βαλίτσες του, γιὰ νὰ τῆς δείξη τὰ δῶρα ποὺ τῆς πρόσφερε γιὰ τὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα Χριστούγεννα.

—Νά το! τοῦ εἶπε ἡ Χριστίνα. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ δικό σου δῶρο.

Μὰ — τί περίεργο! — τὰ μάτια τῆς Χριστίνας ἔλαμψαν, ὅπως θὰ ἔλαμπαν ἄλλοτε. Καμμιὰ εὐχαρίστησι δὲν μεγάλωσε τὴν εὐτυχία, ποὺ διάβαζε κανεὶς στὸ πρόσωπό της. Θἄλεγε κανείς, πὼς κανένα ἐνδιαφέρο δὲν ἔνοιωθε γιὰ τὰ δῶρα ποὺ τῆς ἔφερε ὁ ἀγαπημένος της, καμμιὰ ἱκανοποίησι δὲν αἰσθανόταν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς ἀγάπης του.

Καθὼς κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου της, εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνησι:

— Μητέρα, φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ παιδί μας. Θέλω νὰ τὸ δῶ, νὰ τὸ φιλήσω...

Ἡ γρηὰ μητέρα πῆρε ἀμέσως τὸ μικρὸ ἀγγελοῦδι ἀπὸ τὴν κούνια του καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ κρεβάτι της. Ἔπειτα βγῆκε ἔξω, ἀφίνοντας τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι μονάχο του καὶ νοιώθοντας κι' αὐτὴ τὴ μητρικὴ καρδιά της πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν της.

Ἡ Χριστίνα, τότε, δείχνοντας τὸ παιδί της, πρόσφερε τὰ χείλη της στὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπημένε μου Ζώρζ, δὲν θέλω πιὰ τίποτα... Ἐφέτος τὰ Χριστούγεννα ἔλαβα τὸ πιὸ ὁμορφο δῶρο τῆς ζωῆς μου... Νάτο! Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ δικό σου δῶρο... Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγάπη μου;... Πές μου!...

— Ναί, γλυκειά μου Χριστίνα! τῆς ἀπάντησε ὁ Ζώρζ, σφραγίζοντας τὰ χείλη μ' ἕνα θερμὸ φιλί. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ὁμορφο καὶ τὸ πιὸ ἀκριβὸ χριστουγεννιάτικο δῶρο μας!

ΠΩΛ ΡΟΥΖΕ

✪✪

Οἱ μοτοσυκλέτες εἶναι οἱ μεγαλύτερες σκοτῶστρες

Ἕνας Ἄγγλος στατιστικός, ἔπειτα ἀπὸ μακρὲς ἔρευνες, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο τροχοφόρο εἶναι ἡ μοτοσυκλέτα. Οἱ κίνδυνοι βιαίου θανάτου εἶναι γιὰ τοὺς μοτοσυκλετιστὰς τριπλάσιοι περίπου παρ' ὅ,τι γιὰ τοὺς ποδηλάτες, ἑξακλετιστὰς τριπλάσιοι περίπου παρ' ὅ,τι γιὰ τοὺς ἐπιβάτες ἀεροπλάνων καὶ διακοσιαπλάσιοι παρ' ὅ,τι γιὰ τοὺς ἐπιβάτες ἀεροπλάνων καὶ διακοσιαπλάσιοι παρ' ὅ,τι γιὰ κείνους ποὺ ταξιδεύουν μὲ τὸ σιδηρόδρομο.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ στὴν «Κουρελόπολη»

Ἕνας παράξενος συνοικισμὸς τοῦ Σικάγου

Ὁ Ἀμερικανὸς Μπράντς Χάτον εἶναι ὁ ἱδρυτὴς καὶ προϊστάμενος ἑνὸς παράξενου συνοικισμοῦ στὰ περίχωρα τοῦ Σικάγου, τῆς «Κουρελόπολης», ποὺ τὴν ὀργανώνει μόνος του στὸ μέρος ὅπου φέρνουν καὶ ἀδειάζουν τὰ σκουπίδια ἀπὸ τὴ μεγάλη πόλι μὲ τοὺς οὐρανοξύστες.

Ἕνας Εὐρωπαῖος δημοσιογράφος, ὁ Ἔρικ Νίλσεν, ποὺ ἐπεσκέφθηκε τὸν περασμένο χρόνο αὐτὸν τὸν ἀλλόκοτο συνοικισμό, δημοσίευσε τὴν κατωτέρω ἀφήγησι πού, πραγματικά, προκαλεῖ ἐντύπωσι:

«Παληὰ σίδερα, σκουριασμένοι ντενεκέδες, τρύπιες λαμαρίνες, σπασμένοι σωλῆνες, παληομολύβια, παληοκούρελα, κι' ὅλα τὰ ἄχρηστα ποὺ πετάει ἡ ζωὴ μιᾶς πόλεως, ἀποτελοῦσαν τὸ «πάρκο», ὅπου ἔπαιρνε τὸν ἀέρα του ὁ πληθυσμὸς τῆς «Κουρελόπολης», ψάχνοντας νὰ βρῆ ο,τι θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήση γιὰ τὴ δική του, τὴ φτωχικὴ ζωή.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄχρηστο ὑλικὸ εἶχε φτιαχτῆ ἡ πολιτεία τῶν δυστυχισμένων. Ὁ καθένας, ποὺ δὲν εἶχε στὸν ἥλιο μοῖρα, μποροῦσε νὰ βρῆ προσωρινὰ καταφύγιο σὲ καμμιὰ ἀδειανὴ παράγκα. Γιατὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς «Κουρελόπολης» ἦταν κινητός: Οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς ἔρχονταν ἐκεῖ, ὅταν τοὺς χτυποῦσε πολὺ ἡ Μοῖρα, ξεπεσμένοι, νικημένοι, προδομένοι ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους.

Περνῶντας τὸ μεγάλο δρόμο, φτάνανε στὴν ἀσύδοτη πολιτεία τοῦ Μπράντς Χάτον. Ἐκεῖ, δὲν τοὺς ρωτοῦσε ποτὲ κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς «Κουρελόπολης» ἦταν ἄντρες ἢ ἀγόρια ποὺ ἀλήτευαν. Μιὰ μέρα ὅμως, ἤρθε ἐκεῖ καὶ μιὰ γυναῖκα, μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά. Ὁ Μπράντς Χάτον τὴν ὑποδέχθηκε μονάχος του:

— Καλῶς τὴ Γυναῖκα! τῆς εἶπε. Ἔχομε μιὰ ἀδειανὴ παράγκα. Θὰ κυττάξουμε νὰ σοῦ βροῦμε καὶ κανένα σκαμνί.

Τὴν πῆγε στὴν παράγκα καὶ βγῆκε ὕστερα γιὰ κυνῆγι μέσ' στὰ σκουπίδια. Οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Κουρελόπολης, μόλις μάθανε πὼς ἤρθε μιὰ γυναῖκα, ἄδειασαν τὶς παράγκες τους γιὰ νὰ στολίσουν τὴ δική της.

Περασαν ἔτσι πολλὲς βδομάδες. Ὅλοι τὶς κουβαλοῦσανε ὅ,τι καλύτερο βρίσκανε μέσ' στὰ σκουπίδια.

Ἡ Γυναῖκα δὲν μιλοῦσε καθόλου. Θάταν σίγουρα ἀπὸ ξένο μέρος, γιατί, ὅταν νανούριζε τὸ παιδάκι της, τραγουδοῦσε σὲ μιὰ ξένη γλῶσσα, ποὺ ἦταν πολὺ ἁρμονική...

Ἕνα βράδυ, μ' ὅλο τὸ φοβερὸ κρύο καὶ τὸ χιόνι, εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι ἔξω ἀπ' τὴν παράγκα της κι' ἀκούγανε μὲ προσοχὴ τὸ γλυκὸ τραγούδι ποὺ λεγε γιὰ νὰ' νανουρίση τὸ μωρό της. Κάποια στιγμὴ λοιπόν, ὁ Μπράντς Χάτον ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Ξέρετε τί εἶν' ἀπόψε;

Ὅλοι κυττάχτηκαν μ' ἀπορία.

— Τί εἶναι;

— Χριστούγεννα!

Σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ζωγραφίστηκε ἡ θλῖψι... Χριστούγεννα! Πόσες ἀναμνήσεις!... Τζάκια γεμάτα κοκκινοκίτρινες φλόγες, τραγούδια, τραπέζια καλοστρωμένα, οἰκογένεια...

— Τὰ Χριστούγεννα εἶναι γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους...: μουρμούρισε ἕνας γεροντάκος, καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ κρύψη ἕνα δάκρυ.

— Γιὰ τὰ πλουσιόπαιδα... πρόσθεσε ἕνα ἀλητόπαιδο.

— Γιὰ ὅλους, εἶπε μιὰ γλυκειὰ φωνή.

Ἦταν ἡ Γυναῖκα. Κρατοῦσε στὴ χούφτα της λίγα ξυλαράκια. Τ' ἄφησε χάμω καὶ τ' ἀνάψε.

Ὅλοι κατάλαβαν. Τρέξανε ἀμέσως καὶ φέραν ὅ,τι παληόξυλα βρῆκαν κι' ὅσα ἐκλεκτὰ ἀποφάγια εἶχανε κρύψει.

Σὲ λίγο, μέσ' στὸ δρόμο, εἶχε φουντώσει μιὰ μεγάλη κοκκινοκίτρινη φωτιά. Γύρω της, ὅλοι οἱ ἀπόκληροι, ποὺ εἶχαν βρῆ καταφύγιο στὴν «Κουρελόπολι», ζέσταιναν τὰ βασανισμένα τους κορμιὰ καὶ τρώγανε, ἀμίλητοι. Τὰ πρόσωπά τους, φωτισμένα ἀπ' τὶς φλόγες ποὺ χοροπηδοῦσαν χαρούμενα, εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι εὐτυχισμένη.

Τὰ μικρὰ ἀλητάκια εἶχαν κάνει ἕνα μεγάλο κύκλο γύρω στὴ φωτιά. Κάποιο ἀπ' αὐτὰ ἔβειξε τὶς φλόγες. Κι' εἶπε, μὲ μπουκωμένο στόμα, πὼς κανένα χριστουγεννιάτικο δέντρο τῆς μεγάλης πολιτείας μὲ τοὺς οὐρανοξύστες δὲν θάταν τόσο φωτεινὸ καὶ τόσο χαρούμενο... πὼς κανένα ἔλατο δὲν θάταν τόσο πλούσιο σὲ παιγνίδια χρυσᾶ, κοραλλένια, πορτοκαλιά, ποὺ ἄλλαζαν κάθε στιγμή...

— Μόνο ποὺ τὰ παιγνίδια αὐτὰ δὲν πιάνονται, γιατὶ καίνε, εἶπε ἕνα παιδί.

Κι' ἕνα ἄλλο τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐ, καὶ μήπως μπορεῖς νὰ πιάσης τὰ παιγνίδια ποὺ βρίσκονται στὶς βιτρίνες τῆς μεγάλης πολιτείας;...

Οἱ μεγαλύτεροι κύτταζαν τὴ φωτιὰ μὲ κατάνυξι. Κι' ὅπως τὰ παιδιὰ βλέπανε μέσ' στὶς φλόγες τὰ παιγνίδια ποὺ ὀνειρεύονταν, ἔτσι κι' αὐτοὶ βλέπανε τὶς περασμένες εὐτυχισμένες στιγμές τους, μέσ' στὰ λαμπυρίσματα τῆς φλόγας.

Κι' ἦταν ὅλοι σοβαροί, σὰν νὰ παρακολουθοῦσαν μιὰ λειτουργία.

Τότε ἡ Γυναῖκα γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη, στὴν ἄγνωστη γλῶσσα της, ἕνα τραγοῦδι μὲ γλυκό, νοσταλγικὸ σκοπό... Σιγὰ - σιγά, τὸ πρόσθεσαν κι' οἱ ἄλλοι τὶς δικές τους φωνές, ὅσο καλύτερα μποροῦσανε.

Εἶχαν ξεχάσει νὰ προσεύχωνται στὴ γλῶσσα τους. Μὰ καταλάβαιναν πὼς τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἦταν μιὰ προσευχὴ κι' ἔβαζαν τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ μὴν κάνουνε παραφωνίες...

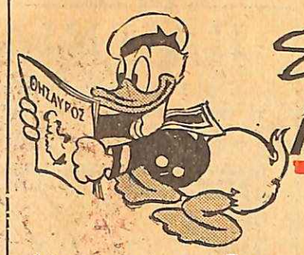
Κι' ὁ μολυβένιος οὐρανὸς καθάρισε ξαφνικὰ καὶ νέμισε ἀστέρια».

Η ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδῶν : Διδότου & Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11—1 καὶ 5½—7 μ. μ. — Τηλέφωνα : 612.482 & 612.515.

Ἐνθύμια ἱστοριούλλα

Δύο σὶκ.., «μπατίρηδες»

Ἐλέγοντο Κώστας καὶ Φάνης. Συμπαθητικοὶ καὶ μᾶλλον νοστιμοι, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ νέοι. Καὶ τελειόφοιτοι νομικῆς, ἀλλ' ἀπέναντι. Γιατί, ἐπαρχιωτάκια ὁ Κώστας καὶ ὁ Φάνης, ζοῦσαν ἀπὸ τὸ πατρικὸ βαλάντιο! Τί νὰ γράψουνε στοὺς γέρους: «Στεῖλτε κι' ἄλλα γιὰ φέρτ καὶ γιὰ ταξί»; Μάλιστα ὁ πατέρας τοῦ Φάνη, συνταξιοῦχος γυμνασιάρχης, τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει... ἀκόμα καὶ τὸν κινηματογράφο!

Ὁ πατέρας τοῦ Κώστα, ἦταν κτηματίας. Ἀλλὰ παθολογικά, φιλάργυρος.

Ποῦ νὰ τὰ βγάλουν πέρα ὁ Φάνης κι' ὁ Κώστας μὲ 700.000 ; Στὴ νοικοκυρά, χρωστοῦσαν τρία νοίκια. Δὲ σήκωνε ἄλλο. Τοὺς τὸχε κόψει μὲ τὸ μαχαίρι.

★

Οἱ δύο... σὶκ «μπατίρηδες» ὅπως εἶχαν οἱ ἴδιοι χαρακτηρίσει τὸ «ντουέττο» τους βρέθηκαν ἕνα βράδυ σὲ τέτοια τραγικὴ θέσι ποὺ κατάλαβαν βαθειὰ τί θὰ πῆ «ἀπόγνωσι»!

Εἶχαν γνωρίσει δυὸ κοπέλλες. Τὴ Νίτσα καὶ τὴν Πίτσα. Ὄνειρο ἡ Πίτσα, κοῦκλα ἡ Νίτσα!

Ἦρθε λοιπὸν τὸ μοιραῖο βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ποὺ δὲν ὑπῆρχε... οὔτε τσιγάρο! Ποῦ νὰ τὶς πηγαίνανε; Νὰ τὸ ρίχνανε στὸ ρωμαντισμὸ καὶ στὸ σουλάτσο «στὶς Πλάκας τὶς ἀνηφορίες»; Ἔβρεχε! Καταρράκτες κατέβαζε ὁ ἀττικὸς οὐρανός.

Μούσκεψε ἡ Πίτσα, μούσκεψε κι' ἡ Νίτσα. Σταθήκανε κάτω ἀπὸ μιὰ μαρκίζα ζαχαροπλαστείου.

—Γιατὶ δὲ μπαίνουμε μέσα; εἶπε ἡ Νίτσα.

—Γιατὶ δὲν πᾶμε νὰ κάτσουμε ; ἀπόρησε καὶ ἡ Πίτσα.

—Ἔχουμε ξεχάσει τὸ πορτοφόλι μας! εἶπε ἠλίθια ὁ Κώστας.

—Ἕνα πορτοφόλι ἔχετε;

Δὲν ἤθελε καὶ πολύ. Τοὺς μυριστήκανε! Καὶ μόλις κόπασε λίγο ἡ βροχή, πηδήσανε στὸ τράμ μὲ μιὰ κάπως ψυχρὴ σκαληνίχτα» καὶ χωρὶς θετικὸ ραντεβοῦ γι' αὔριο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τους βράδυ! Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκριβῶς εἶχε κληρωθῆ τὸ «Λαχεῖο Συντακτῶν»!

— Κερδίσαμε! φώναξε ὁ Κώστας.

—Πῶς κερδίσαμε; Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε λαχεῖο;

—Δὲν χρειάζεται λαχεῖο! Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ δῆς!

Καὶ πήρανε μπάλα τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων:

—Εἴμαστε οἱ τυχεροὶ ποὺ κερδίσαμε τὴ μεγάλη πολυκατοικία. Θέλετε νὰ μᾶς πάρετε φωτογραφία;

—Πολὺ εὐχαρίστως. Καθῆστε!

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ, ὅλος ὁ Τύπος ἔγραφε μὲ χοντρὰ στοιχεῖα : «Δύο νεαροὶ φοιτηταὶ ἐκέρδισαν τὴν ἑπταόροφον πολυκατοικίαν. Οἱ κ. κ. Φ. Χατζῆς καὶ Κ. Μπάρδας».

★

Καὶ ἐστάλη τηλεγράφημα στὴν ἐπαρχία, πρὸς τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς:

«Ἀποστείλατε ὑπερεπειγόντως ἑκατὸν χρυσᾶς λίρας πρὸς ἀποφυγὴν ἐσπευσμένης πωλήσεως πολυκατοικίας...»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι ἔφτασε κάποιος συχωριανὸς καὶ κόμισε τὶς ἑκατὸ λίρες, ὅλες ἀτσεμπέρια», συνοδευόμενες καὶ ἀπὸ τέσσερες σελίδες πυκνογραμμένες συμβουλές... γιὰ τὴ διαχείρισι τῆς πολυκατοικίας!

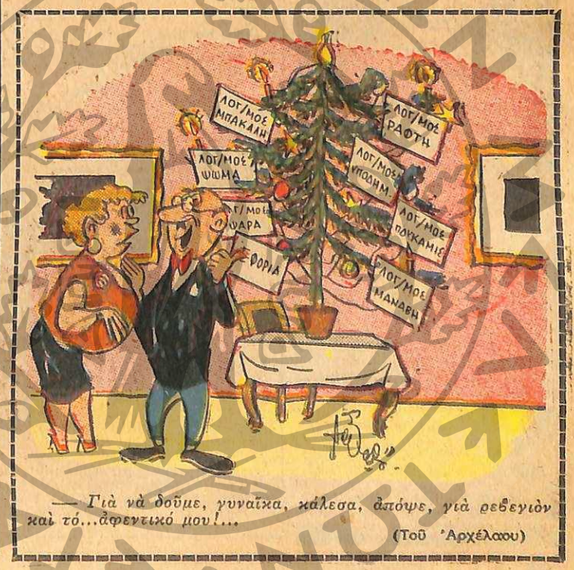
Ὁ Φάνης κι' ὁ Κώστας, πέταξαν τὶς συμβουλὲς καὶ μοίρασαν τὶς λίρες.

★

Σὲ ὀχτὼ μέρες δὲν ὑπῆρχε δίφραγκο!

Δῶρα, γλέντια, τσάντες τῆς Πίτσας, μυρωδιὲς καὶ ρολόγια τῆς Νίτσας... Ἑκατὸ λίρες τί ψυχὴ ἔχουνε ; Καὶ ἀπεστάλη ἄλλο τηλεγράφημα:

«Ὡς ἐπληροφορήθητε ἀπὸ ἐφημερίδας ἐγένετο λάθος εἰς σειρὰν λαχείου. Κώστας συγκλονισθεὶς ἀπειράθη αὐτοκτονήση λαβὼν σουμπλιμὲ στόπ. Ἀποστείλατε χρήματα ἐπειγόντως στόπ».

— Γιὰ νὰ δοῦμε, γυναῖκα, κάλεσα, ἀπόψε, γιὰ ρεβεγιὸν καὶ τό...ἀφεντικό μου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ματα ἐπειγόντως στόπ Λίραι ἐξηντλήθησαν. Φάνης».

Αὐθημερόν, ἔλαβε ὑπερπείνουσα ἀπάντησι πληρωμένη... χωρὶς νὰ τὴν ἔχῃ πληρώσει :

«Μὴ δαπανᾶσετε δραχμὴν διὰ Κώσταν στόπ Πατὴρ του ἔρχεται τὸν φονεύση στόπ Ἐγὼ προτιμῶ σὲ ἀποκληρώσω στόπ Ἀπαγορεύω φέρετε πλέον ἔντιμον ὄνομά μου.

Χατζῆς».

★

Βεβαίως τὰ πράγματα δὲν ἐξελίχθησαν ἔτσι. Ἀλλὰ ὅποιος τυχαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ γιὰ δουλειὰ ἢ γιὰ περίπατο κάποιο μακρυνὸ χωριὸ τῆς Πελοποννήσου, βλέπει μὲ κάποια ἔκπληξι δυὸ πολὺ μορφωμένους νέους νὰ δουλεύουνε μὲ τὴν τσάπα στὰ χτήματα δεκάξη ὧρες τὴν ἡμέρα!

Τὸ «οἰκογενειακὸν δικαστήριον» τοὺς κατεδίκασε σὲ «τεσσάρων ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα» γιὰ νὰ βάλουνε μυαλό.

Ἔμαθα πὼς ἑτοιμάζουν «αἴτησι χάριτος» ποὺ δὲ φαντάζομαι ὅμως νὰ ἐγκριθῇ. Πάντως εἶναι δίκηο νὰ κάνουνε μόνο τὰ μισὰ χρόνια, γιατὶ βρίσκονται σὲ... ἀγροτικὴ φυλακή.

ΕΨΙΛΟΝ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ, ΜΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΗ

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»

(Πανεπιστήμιον Κοπτικῆς καὶ Ἀνωτέρας Ραπτικῆς τῶν Παρισίων).

Ἐγγράφοντας τὸ παιδί σας στὴ «ΛΟΥΤΕΣΙΑ» γιὰ νὰ μάθη ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ ἐγγράφετε εἰς τὴν καλυτέραν Σχολὴν τῆς Εὐρώπης ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι θ' ἀποφοιτήσῃ ἐπαγγελματικῶς πλήρως κατηρτισμένο.

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»

Πετράκη 26, ΑΘΗΝΑΙ.

πάντα στὴν ἐντέλεια ποὺ θὰ τὰ θαυμάζουν καὶ θὰ τὰ ζηλεύουν ὅλοι, θὰ ἔχετε μὲ τὰ Ἀμερικανικὰ βερνίκια **"Κιοῦτεξ"**

Τὰ **"Κιοῦτεξ"** στεγνώνουν εὔκολα καὶ τὸ βερνίκι διατηρεῖται στὰ νύχια ἀνέπαφο, γιὰ μέρες πολλές.

15 Μοδέρνοι χρωματισμοί

CUTEX

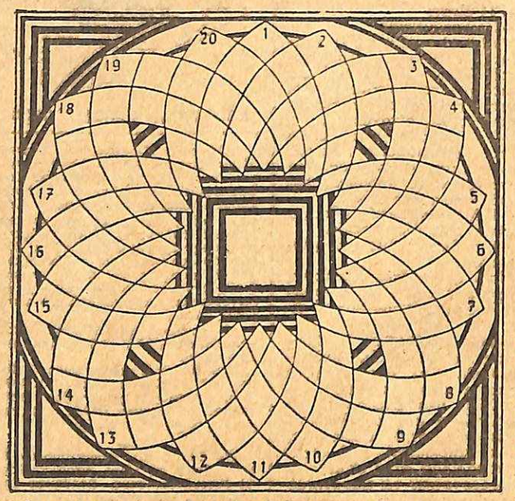
ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟ ΒΕΡΝΙΚΙ

ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ **FAREL**, ΜΑΡΝΗ 7 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρὸς δυὸ κατευθύνσεις

Τὸ σχέδιό μας αὐτὸ θὰ συμπληρωθῇ μὲ λέξεις τῶν 5 καὶ 6 γραμμάτων, ποὺ θὰ τοποθετηθοῦν πρὸς δυὸ κατευθύνσεις μὲ ἀφετηρία τὸν μικρὸ ἐξωτερικὸ

ρόμβο μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκεται ὁ ἀντίστοιχος ἀριθμός.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1) Γάλλος φιλόσοφος, πολέμιος τῶν ἀριστοτελικῶν θεωριῶν (ἐπών.).
2) Μόχθος.
3) Καιόμενο ἐπίμηκες κομμάτι ξύλου.
4) Θεμέλιον.
5) Πανουργία (μεταφ.).
6) Παιδικὸ ὄνομα.
7) Ἀνατολίτικος τίτλος.
8) Κουκκί (καθ.).
9) Κουτσαβάκης, παλληκαρᾶς.
10) Καλλιγραμμος (μεταφ.).
11) Θέλγητρον.
12) Ρωσικὸ ποτό.
13) Μέρος τοῦ σώματός μας (πληθ. δημ.).
14) Ἐκεῖ ἔμενε ἡ Καλυψώ.
15) Κατοικίδιο πτηνό.
16) Ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου (ἐπών.).
17) Ἐξουσιάζει.
18) Καταφύγιον.
19) Γίνεται τὸν Σεπτέμβριο.
20) Προσφιλὲς πρόσωπο.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1) Κρυάδα.
2) Εὐπρόσδεκτον.
3) Λωρὶς ἑδάφους.
4) Πεδιάς.
5) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
6) Ἔκτασις γῆς.
7) Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χάρτη.
8) Χάρα.
9) Κοινῶς λέγεται «μαλλὶ τῆς θάλασσας».
10) Ἀπώλεια (δημ.).
11) Ὑπάρχει περισσότερος στὰ ὥριμα φροῦτα.
12) Διοικητὴς τουρκικῆς ἐπαρχίας.
13) Ἐχθρὸς τῶν ρούχων (ἐλαφρῶς ἀνορθ.).
14) Ἀσθένεια τῶν αὐτιῶν.
15) Θυμίζει τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν.
16) Προζύμι.
17) Περίφημη ὁδὸς τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας.
18) Ἀνήθικα.
19) Τὸ πασσατέμπο τῶν Ἀμερικανῶν.
20) Ὑπάρχει ἕνα ὡραῖον καὶ ἕνα ἰσχυρόν.

Α.

Τὸ ψωμὶ κάτω ἀπ' τὸ φλυτζάνι

Βάζετε τρία φλυτζάνια ἀναποδογυρισμένα πάνω στὸ τραπέζι κι' ἕνα κομματάκι ψωμὶ κάτω ἀπ' τὸ κάθε φλυτζάνι. Παίρνετε ὕστερα ἕνα - ἕνα τὰ τρία αὐτὰ κομμάτια καὶ τὰ τρῶτε. Ἔπειτα ἀναγγέλλετε ὅτι, μὲ τὴ μαγικὴ σας δύναμι, μπορεῖτε νὰ βάλετε ὅλο τὸ ψωμὶ κάτω ἀπ' τὸ ἕνα φλυτζάνι — ὁποιο σᾶς ὑποδείξουν οἱ φίλοι σας. Ὅταν λοιπὸν σᾶς ὑποδείξη κάποιος ἕνα ἀπ' τὰ φλυτζάνια, τὸ παίρνετε καὶ τὸ στήνετε... πάνω στὸ κεφάλι σας, ἀνάποδο πάντα! Ἔτσι, τὸ ψωμὶ βρίσκεται πραγματικὰ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ φλυτζάνι. Οἱ φίλοι σας θ' ἀναγκασθοῦν νὰ τὸ παραδεχθοῦν καὶ θὰ σκάσουν στὰ γέλια γιὰ τὸ κόλπο σας.

Σὲ πόσες ὧρες ;

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης ἄνοιξε τὴ βρύση ποὺ γεμίζει τὴ δεξαμενὴ σὲ 9 ὧρες. Δὲν εἶδε ὅτι ἦταν ἀνοικτὴ ἡ τρύπα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ δεξαμενὴ ἀδειάζει σὲ 12 ὧρες. Ἡ δεξαμενὴ θὰ γεμίσῃ πάντως, ἀλλὰ σὲ πόσες ὧρες;

Μ' ἕνα τηλεφώνημα

Μιὰ παράλυτη γερόντισσα κατοικοῦσε στὸ δέκατο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ ὑπηρετικό της προσωπικὸ τῆς ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ εὔσωμη καὶ ρωμαλέα καμαριέρα κι' ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτη γέρο κι' ἀσθενικό. Μιὰ νύχτα λοιπόν, ἡ καμαριέρα τρελλάθηκε ξαφνικὰ κι' ἀπείλησε τὴν ἀνυπεράσπιστη κυρία της πὼς θὰ τὴ σκότωνε. Ἔφυγε μάλιστα, γιὰ νὰ πάῃ νὰ φέρῃ ἕνα μαχαῖρι ἀπ' τὴν κουζίνα, ποὺ βρισκόταν στὸ ἰσόγειο. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ὑπηρέτης εἶχε κατεβῇ στὸ δωμάτιό του, στὸ ὑπόγειο. Μά, κι' ἂν ἦταν παοών, δὲν θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὴν τρελλή... Ἡ παραλυτικὴ δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα της. Εἶχε ὅμως δίπλα της ἕνα ἐσωτερικὸ τηλέφωνο, καὶ μ' αὐτὸ κατάφερε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν κίνδυνο, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Τί ἔκαμε δηλαδή;

Τὸ κλειδὶ στὸ φάκελλο

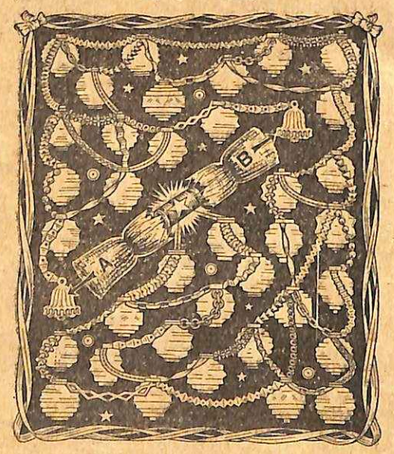
Ὁ κ. Φλῶρος εἶχε φύγει γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ κάποια σπουδαία δουλειά. Κι' εἶχε ἀφίσει παραγγελία στὴ γυναῖκα του, μόλις θἄφτανε ταχυδρομικῶς ἕνα ἔγγραφο, νὰ τοῦ τὸ στείλῃ στὴ Θεσσαλονίκη. Ἀλλὰ οἱ μέρες περνοῦσαν, χωρὶς νὰ λάβῃ τίποτε. Στὸ τέλος, ρώτησε τηλεγραφικῶς τὴ γυναῖκα του, κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο : «Ἐπῆρες κατὰ λάθος μαζί σου κλειδὶ γραμματοκιβωτίου μας».

Ὁ κ. Φλῶρος ἔκλεισε τότε τὸ κλειδὶ σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸ στειλε ταχυδρομικῶς στὴ γυναῖκα του. Μὰ καὶ πάλι περίμενε τοῦ κάκου νὰ τοῦ στείλῃ ἐκείνη τὸ ἔγγραφο. Γιατί;

Ἐρωτήσεις

1) Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ γυιοὺς τοῦ Ἀδὰμ ἦταν ὁ πρωτότοκος;
2) Ποιὸ ἔργο τοῦ Γκαῖτε θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστούργημά του;
3) Ποιὸ χρῶμα μᾶς δίνει ἡ ἀνάμιξι τοῦ μπλὲ καὶ τοῦ κίτρινου;
4) Ἐπιπλέει κανεὶς εὐκολώτερα στὸ γλυκὸ ἢ στὸ ἁλμυρὸ νερό;

Πρὸς τὸ ἄστρο

Μὲ τὸ παιγνίδι αὐτὸ μποροῦν νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους δυὸ παῖκτες. Καθένας τους ξεκινάει ἀπὸ μιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς καμπάνες Α. καὶ Β. ποὺ δείχνουν τὰ βέλη. Προχωροῦν δὲ κι' οἱ δυὸ ἀκολουθῶντας τὶς χάρτινες ταινίες, ποὺ συνδέουν τὰ φανάρια. Γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸς θὰ κάμῃ τὴν πρώτη κίνησι, ρίχνουν ἕνα ζάρι. Ὅποιος ἐπιτύχῃ τὸ μεγαλύτερο ἀριθμό, κάνει τὴν πρώτη κίνησι, ἀπ' τὴν καμπάνα του ἕως τὸ πρῶτο φαναράκι, ποὺ θὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο του. Τὸ ἴδιο κάνει κατόπιν ὁ δεύτερος. Καὶ συνεχίζουν ἔτσι, σταματῶντας σὲ κάθε κίνησί τους σ' ἕνα φανάρι. Κερδίζει ὁποιος φθάσῃ πρῶτος στὸ ἄστρο ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τῆς εἰκόνος.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 96

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὸ στρογγυλὸ κομπόδεμα τῆς κυρα - Λεπαγιέ ὁ ἀνῆθικος καὶ ἀσυνείδητος Ἀρθοῦρος ἔχει καταστρώσει τὸ σχέδιο νὰ ξεμυαλίσῃ τὴν κόρη της. Καὶ τὸ κατορθώνει πραγματικά, παριστάνοντας της τὸν ἐρωτευμένο. Μὰ ἡ μητέρα της, ποὺ ἔχει πάρει τὶς χειρότερες πληροφορίες γι' αὐτόν, ἀρνεῖται νὰ τοῦ δώσῃ τὴ Ροζέτ. Τότε ὁ Ἀρθοῦρος τὴν κλέβει, μὲ τὴ συγκατάθεσί της καὶ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν ἐκθέσῃ, γιὰ νὰ συγκατατεθῇ ἀναγκαστικὰ ἡ μητέρα της. Περνάει μιὰ μέρα μαζί της σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ τοὺς βρίσκει ἡ κυρα - Λεπαγιέ, ποὺ ἀναγκάζεται τελικὰ νὰ ὑποχωρήσῃ, μολονότι προβλέπει πὼς ἡ κόρη της θὰ δυστυχήσῃ. Στὸ μεταξύ, ἡ Μπλάνς παρακολουθεῖ ἀπὸ μακρυά, μὲ κρυφὸ καμάρι καὶ μὲ πόνο μαζί, τὴ ζωὴ τῆς κόρης της, τῆς Μαργαρίτας.

9ον

— Αὔριο, ποὺ εἶναι Κυριακή, τῆς ἔλεγε ὁ Σάρλ, ἂν κάνῃ καλὸν καιρό, ἡ Ἑρμάνς θὰ πάῃ τ' ἀπόγεμα στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, μαζὶ μὲ τὸ παιδί.

Ἡ νέα γυναῖκα ἄρχιζε τότε νὰ πλάθῃ ὄνειρα, νὰ καταστρώνῃ σχέδια...

Μετὰ τὸ μεσημέρι, πηδοῦσε σ' ἕνα ταξὶ καὶ πήγαινε στὸ δάσος.

Παρακολουθοῦσε — δίχως νὰ τὴ βλέπῃ — τὴν παρέλασι τῶν ἀριστοκρατικῶν αὐτοκινήτων.. Λίγο τὴν ἐνοιαζαν, ὅλ' αὐτά. Περίμενε μόνο τὴ λιμουζίνα τοῦ Τεβενέν... Ἤξερε ποῦ θὰ σταματοῦσε καὶ φύλαγε ἐκεῖ κοντά.

Πραγματικά, ἔφτανε ἐπιτέλους τ' αὐτοκίνητο. Ὁ σωφὲρ πηδοῦσε ἔξω κι' ἄνοιγε τὴν πόρτα.

Ἡ Ἑρμάνς κατέβαινε πρώτη κι' ἅπλωνε τὰ χέρια της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μωρὸ ποὺ τῆς ἔδινε ἡ παραμάνα. Τὸ φίλοῦσε στὰ μάγουλα κι' ἔπειτα τὸ παρέδινε πάλι στὴν παραμάνα, ποὺ εἶχε κατεβῇ κι' αὐτή.

Προχωροῦσαν μαζὶ ὡς τὶς ὄχθες τῆς λίμνης κι' ἔπαιρναν μιὰ βάρκα, γιὰ ἕνα περίπατο στὰ ἤσυχα νερά της.

Ἡ Μπλάνς τὶς παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυά, παίρνοντας ἄπειρες προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίσῃ ἡ κ. Τεβενέν. Ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη ἀπὸ θλῖψι καὶ χαρὰ μαζί.

Ὤ, πόσο μεγάλωσε ἡ ἀγαπημένη της Μαργαρίτα! Τί ὡμορφη ποὺ γινότανε!...

Αὐτὸ ποὺ εἶχε τόσο ἐπιθυμήσει, ἡ Μπλάνς, εἶχε πραγματοποιηθῇ. Ἡ κόρη της ζοῦσε μέσ' στὰ πλούτη καὶ τὴν πολυτέλεια! Τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι! Τὸ μέλλον ἀνοιγόταν μπροστά της, φωτεινό, ἡλιόλουστο...

Εἶχε κάνει πολὺ καλὰ νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ χωρισμό, μ' ὅλους τοὺς πόνους ποὺ θὰ περνοῦσε...

Οἱ δυσκολώτερες μέρες γι' αὐτὴν ἦταν ἐκεῖνες ποὺ τὸ παιδί, μεγαλώνοντας, ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ ν' ἀνοίγῃ τὸ πνεῦμα του καὶ τὴν ψυχή του στὴ ζωή.

— Σήμερα τὸ πρωΐ, ἡ Μαργαρίτα περπάτησε ὁλομόναχη, χωρὶς νὰ τὴν κρατᾶμε, ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ... Ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της...

Ἡ Μπλάνς ἔκλεισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της.

Ὥστε λοιπόν, ἡ κόρη της εἶχε τρέξει γιὰ πρώτη φορὰ πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τῆς ψευτικης μητέρας της! Ἀπὸ ἄλλην εἶχε ζητήσει ἕνα φιλί, γι' ἀνταμοιβὴ αὐτοῦ τοῦ θάρρους της!

Ἀκόμα πιὸ πολὺ ὑπέφερε ἡ δυστυχισμένη, ὅταν ἔμαθε πὼς τὸ παιδὶ ψέλλιζε μερικὰ λογάκια.

— Φαντάσου πὼς εἶπε καθαρὰ «μπαμπᾶ»! τῆς ἀνήγγειλε ὁ Σάρλ. Συγχρόνως γυρίζει καὶ μὲ κυττάζει... Καταλαβαίνει πὼς εἶμ' ἐγὼ ὁ μπαμπᾶς.

— Λέει καὶ «μαμᾶ»; ρώτησε ἡ Μπλάνς.

— Βέβαια! Ἀκόμα πιὸ καλὰ μάλιστα... ἀπάντησε ὁ Σάρλ, δίχως νὰ προσέξῃ τὴ χλωμάδα τῆς φιλενάδας του, ἀπ' τὸν πόνο ποὺ τῆς εἶχε ξεσκίσει τὴν καρδιά.

Παρ' ὅλη τὴ στοργή του γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Μπλάνς, ὁ Σάρλ ἦταν προπάντων πατέρας. Θυσίαζε κάθε διασκέδασι, καὶ τὶς δουλειές του ἀκόμη, προκειμένου νὰ περάσῃ μιὰ μέρα μὲ τὴν κορούλα του.

Φαινόταν πὼς εἶχε ἀποθέσει ὅλα τὰ ὄνειρά του, ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς του, στὸ μικρὸ καὶ λατρευτὸ κεφάλι τῆς Μαργαρίτας του!

Ἔτσι ἐξακολουθοῦσε ἡ ζωή. Οἱ μῆνες κυλούσανε, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον.

Μά, ἂν ἡ Μπλάνς ὑπέφερε κάποτε σκληρὰ ὅταν κουβέντιαζε μὲ τὸν ἐραστή της, ἡ καρδιά της σφιγγόταν ἀκόμα πιὸ πολὺ ὅταν ἔμενε μόνη.

Ἡ μοναξιὰ τοῦ σπιτιοῦ της, μετὰ τὴ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας, τῆς φαινόταν παγωμένη, ἀνυπόφορη. Συλλογιζόταν, μ' ἀληθινὴ ὀδύνη, πὼς εἶχε στερηθῇ ἐκούσια τὰ γλυκὰ λογάκια τοῦ παιδιοῦ της....

Ὡστόσο, ἕνα βράδυ, ἡ κάμαρα της τῆς φάνηκε πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐτυχία.

Γύριζε ἀπ' τὴ δουλειά της, λίγο θλιμένη. Ὁ Σάρλ εἶχε μείνει πολὺ λίγη ὥρα στὸ κατάστημα. Δὲν εἶχε ἀνταλλάξει παρὰ λίγες λέξεις μαζί της. Εἶχε ὅμως προσέξει ἐπανειλημμένως πὼς τὴν κύτταζε μὲ μιὰ τρυφερὴ συγκίνησι.

Ἤξερε καλὰ αὐτὴν τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του... Σίγουρα, ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Μαργαρίτα. Κάτι θὰ τῆς εἶχε συμβῇ τὴν προηγουμένη μέρα, ἢ τὸ πρωΐ ἐκεῖνο — κάτι ποὺ ἔφερνε τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τοῦ πατέρα της.

Μὰ γιατὶ δὲν τῆς εἶχε πῆ τίποτε;

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἡ ματιά της ἔπεσε μηχανικὰ στὸ τζάκι. Κι' ἔμπηξε τότε μιὰ φωνή.

Κοντὰ στὸν καθρέφτη, ἦταν κρεμασμένο ἕνα πορτραῖτο τῆς Μαργαρίτας, μέσα σ' ἕνα μικρὸ βελούδινο κάδρο!

Ἦταν αὐτή, ἡ κορούλα της, τὸ ἀγγελοῦδι της, ποὺ γιὰ χάρι του εἶχε ξεσχίσει τὴν καρδιά της. Τῆς χαμογελοῦσε, σὰν νὰ τὴν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὴν τρομερὴ θυσία ποὺ εἶχε ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό της.

Ἡ Μπλάνς ὥρμησε, ἅρπαξε τὸ πορτραῖτο καὶ τὸ γέμισε φιλιά, ξεσπάζοντας σὲ λυγμοὺς χαρᾶς κι' ἑτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ...

Γυρίζοντας ὕστερα τὸ κεφάλι της, εἶδε τὸ Σάρλ, ποὺ εἶχε κρυφτῇ πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες γιὰ νὰ χαρῇ τὸ θέαμα τῆς εὐτυχίας της. Ἐκεῖνος προχώρησε καὶ τὴ δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὤ, εὐχαριστῶ, Σάρλ!... τραύλισε ἡ Μπλάνς. Σ' εὐχαριστῶ!...

—Ἡ καρδιά σου βρισκόταν πάντα κοντά της. Μὰ δὲν ἀρκοῦσε αὐτό... Τώρα θὰ μπορῇς τουλάχιστον νὰ τὴν κυττάζῃς κάθε μέρα...

Πῆρε τὸ μικρὸ κάδρο, τ' ἄνοιξε ἀπ' τὸ πίσω μέρος καὶ πρόσθεσε:

— Βλέπεις, κάτι εἶναι γραμμένο πίσω ἀπ' τὴ φωτογραφία... Ἔτσι, ἂν τύχη νὰ πεθάνω, θὰ θυμᾶσαι πάντα τὸν πατέρα, κυττάζοντας τὴν εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ Μπλάνς διάβασε:

«Στὴν πολυαγαπημένη μου Μπλάνς. Κυττάζοντας τὸ πορτραῖτο αὐτὸ τοῦ παιδιοῦ μας, ποὺ τὸ ἀπομάκρυνε ἀπὸ σένα ἕνα θαῦμα τῆς μητρικῆς ἀγάπης σοῦ, νὰ σκέπτεσαι τὸν πατέρα του, ποὺ ἡ τρυφερότης του γιὰ σένα τὸν ἔκαμε νὰ συγκατατεθῇ στὴ θυσία σου».

Ὁ Σάρλ εἶχε ὑπογράψει αὐτὴ τὴν ἀφιέρωσι.

—Ὤ, μὲ πόσα φιλιά, μὲ πόση τρυφερότητα κι' ἀφοσίωσι θὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀνταμείψω γιὰ τὴν εὐτυχία αὐτὴ ποὺ μοῦ δίνεις σήμερα; φώναξε ἡ Μπλάνς.

— Μοῦ φτάνει νάσαι λιγώτερο μελαγχολική!... ἀπάντησε ὁ Σάρλ. Αὐτὸ θἄναι ἡ καλλίτερη πληρωμή μου!

Τὰ χείλη της ἐνώθηκαν, καθὼς πλησίαζαν μαζὶ στὴ μικρὴ φωτογραφία.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ἔσφιγγε ἡ μελαγχολία τὴν καρδιὰ τῆς Μπλάνς, παρηγοριόταν μένοντας ἐπὶ ὧρες μὲ τὰ μά-

—Ὤ, εὐχαριστῶ, Σάρλ!... τραύλισε ἡ Μπλάνς. Σ' εὐχαριστῶ!...

τια καρφωμένα στὸ πορτραῖτο τῆς κόρης της.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔβγαινε πολὺ λίγο καὶ δὲν δεχόταν καθόλου ἐπισκέψεις. Ἡ κατάστασί της τῆς ἐπέβαλλε πολλὴ ἐπιφύλαξι. Μόνον ἡ Ροζὲτ κι' ἡ κυρα - Λεπαγιὲ πήγαιναν κάποτε καὶ τὴν ἔβλεπαν.

Ἡ Ροζὲτ ἦταν παντρεμένη ἀπὸ ἑνάμισυ χρόνο. Εἶχε φύγει πιὰ ἀπ' τὸ κατάστημα Τεβενὲν κι' ἐργαζόταν στὸ σπίτι της, ὡς μοδίστρα. Εἶχε ἤδη δημιουργήσει μιὰ μικρὴ πελατεία, ἀρκετὰ ἀποδοτική.

Ὁ «Ζιγκολὸ» ἀσχολεῖτο μὲ ἀντιπροσωπεῖες ἐργοστασίων γαντιῶν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ — ὅπως βεβαίωνε — περιμένοντας κάτι ἀκόμη καλλίτερο.

Παρ' ὅλες ὅμως τὶς πιέσεις του, ἡ κυρα - Λεπαγιὲ δὲν εἶχε ἀκόμη λύσει τὸ πουγγί της. Δὲν εἶχε δώσει παρὰ ἐλάχιστη προῖκα στὴν κόρη της.

Γιὰ νὰ πραγματοποιήση ὅμως τὰ σχέδια τοῦ πλούτου του ὁ ὡραῖος Ἀρθοῦρος, ἔπρεπε νὰ πείση τὴν πεθερά του νὰ κάμη πραγματικὲς θυσίες. Κι' ὁ ἐπιδέξιος τυχοδιώκτης ἐλπιζε νὰ τὸ πετύχη.

—Κυττάχτε τους λοιπόν! ἔλεγε ἕνα βράδυ ἡ Μπλὰνς στὴν ἡλικιωμένη φίλη της. Φαίνονται ν' ἀγαπιοῦνται σὰν τὴν πρώτη μέρα. Πρέπει νἄσαστε εὐτυχισμένη, ὅπως εἶναι κι' αὐτοί!

—"Οχι, δὲν εἶμ' εὐτυχισμένη, δεσποινὰς Μπλάνς, γιατὶ μὲ φοβίζει τὸ μέλλον! "Ενα προαίσθημα μοῦ σφίγγει πάντα τὴν καρδιά... Τὴν ἀντιπάθεια ποὺ εἶχα ἄλλοτε γιὰ τὸ Νορμπέρ, τὴ νοιώθω ἀκόμη δυνατώτερη τώρα ποὺ εἶναι ἄντρας τῆς κόρης μου. Προαισθάνομαι πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μᾶς φέρη συφορές!

— Μὰ δὲν βασίζονται πουθενὰ αὐτοὶ οἱ φόβοι σας, κυρα - Λεπαγιέ. Βλέπετε πόσο περιποιητικὸς εἶναι πάντα μαζί σας καὶ μαζί της...

— Γιατὶ τοῦ ἀρέσει ἡ ζωὴ ποὺ περνάει... "Ολη τὴν ἡμέρα ἔξω, γιὰ τὶς δουλειές του δῆθεν... καφενεῖα, κούρσες, περίπατος... Τὶ ἄλλο θέλει!...

— Σὲ λίγο, θὰ κάνουν ἴσως παιδί!... Θὰ γίνετε γιαγιά! Καὶ τὸ παιδὶ εἶναι ἕνας δεσμὸς ποὺ ἑνώνει σφιχτὰ τὸν πατέρα μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ τὸ χάρισε!

—Ἴσως... Ἄχ, ἂν τοὺς στείλη γρήγορα ἕνα μωρὸ ὁ καλὸς Θεός, θὰ ἡσυχάσω κάπως... Μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνω, ἔχω φέρει στὸν κόσμο τόσα παιδιά. Ἔ, λοιπόν, κάθε φορὰ ποὺ γεννιόταν ἕνα ἀπ' αὐτά, ἀκόμα καὶ μέσ' στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀθλιότητα, εἶδα πάντα μιὰ ἀχτίδα εὐτυχίας στὸ πρόσωπο τῆς μητέρας καὶ μιὰ ἔκφρασι χαρᾶς καὶ τίμιας ἀποφασιστικότητος στὴ φυσιογνωμία τοῦ μπαμπᾶ! ... »"Ἕνα μωρὸ σ' ἕνα σπίτι φέρνει πάντα μαζί του τὴν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ! Κάνει νὰ ξεχαστοῦν οἱ κακὲς ὧρες ποὺ περάσανε. Δίνει χαρὰ κι' ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον!

Ἡ κυρα - Λεπαγιὲ σταμάτησε, σαστισμένη. Τὴν εἶχε διακόψει ἕνας λυγμὸς τῆς Μπλάνς.

—"Ω, μὲ συγχωρῆτε, δεσποινὶς Μπλάνς! φώναξε. Μὲ συγχωρῆτε, εἶχα ξεχάσει!... Τί ἀνόητη ποὺ ἤμουνα νὰ σᾶς θυμίσω ἔτσι τὸ δυστύχημα ποὺ σᾶς βρῆκε!... Τί ἀπερισκεψία μου!...

Ἡ Μπλὰνς ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν.

Κι' ὅταν ἔφυγε ἡ κυρα - Λεπαγιέ, τὸ σπίτι της τῆς φάνηκε ἀκόμα πιὸ θλιβερό. Καὶ πέρασε ὧρες ὁλόκληρες ἄγρυπνη, κλαίγοντας πικρά...

ΙΖ'.

Τὸ μαρτύριο μιᾶς μητέρας

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀκόμα πιὸ θλιμένο, ἀνήσυχο, δίχως νὰ ξέρη τὸ γιατί. Ἡ καρδιά της ἦταν σφιγμένη...

Πῆγε στὸ κατάστημα, ὅπως πάντα.

Τὴν προηγουμένη μέρα, ὁ Σὰρλ τῆς εἶχε φανῆ λίγο χλωμὸς καὶ ταραγμένος, ὅταν εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ψιθυρίση γρήγορα στ' αὐτί:

—Ἡ Μαργαρίτα εἶναι καλά. Βγῆκε χτὲς μὲ τ' αὐτοκίνητο, μαζὶ μὲ τὴν γκουβερνάντα της καὶ μὲ τὴν Ἐρμάνς.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, δὲν τὸν εἶδε σχεδὸν καθόλου. Τῆς ἔκαμε μόνον ἀπὸ μακρυὰ ἕνα νόημα, ποὺ σήμαινε ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτε καινούργιο...

Εἶχαν ἄλλωστε πολλὴ καὶ βιαστικὴ δουλειὰ στὸ κατάστημα, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν ὡρισμένες ἐπείγουσες παραγγελίες.

— Ξέρετε, Μπλάνς, τῆς εἶπε ἡ κ. Λώρα, πὼς δὲν μᾶς ἔφερε ἀκόμη ἡ κεντήστρα τὸ μοῦ φόρεμα μὲ τὸ ἀσημένιο κέντημα;.. Αὐτὸ θὰ μᾶς καθυστερήση πολύ...

— Τὸ εἶπατε στὸν κ. Τεβενέν; Τί ἀπάντησε;

—Σήμερα τὸ πρωΐ, ὁ κ. Τεβενὲν φαίνεται ἀνάστατος!... "Ισως θὰ εἶχε κανένα καυγὰ στὸ σπίτι του. Μὰ αὐτὸ εἶναι μεγάλος μπελᾶς γιὰ μᾶς!

Πραγματικά, κι' ἡ Μπλὰς εἶχε παρατηρήσει μιὰν ἀσυνήθιστη ταραχὴ τοῦ Σάρλ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, τὸν εἶδε νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἕτοιμος νὰ φύγη. Ἡ κ. Λώρα τὸν πλησίασε ἀμέσως, γιὰ νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸ φόρεμα.

— Καλά, καλά, δὲν ἔχω καιρὸ τώρα... τὴ διέκοψε ἐκεῖνος. Κανονίστε τα μὲ τὴ δεσποινίδα Μπλάνς...

Ἡ κ. Λώρα ἀπομακρύνθηκε, γιατὶ τὴν εἶχε φωνάξει κάποιος ὑπάλληλος. Ἡ Μπλὰνς ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ.

Εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ Σάρλ, καὶ τὸν κύτταζε μέσ' στὰ μάτια, μὲ μιὰ βουβὴ ἐρώτησι. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, ἐκεῖνος δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψη τὴν ἔκφρασι τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀγωνίας ποὺ ἀλλοίωνε τὴ φυσιογνωμία του.

— Μὰ τί συνέβη;... τοῦ ψιθύρισε ἡ Μπλάνς. Κάτι ἔχεις!... Ἡ Μαργαρίτα;..

Ἐκεῖνος δίστασε μιὰ στιγμή. Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ ψέμματα, κάτω ἀπ' τὴ ματιὰ ἐκείνη τῆς Μπλάνς...

— Εἶναι λίγο ἀδιάθετη ἡ Μαργαρίτα... τραύλισε. Μὰ δὲν εἶναι τίποτε σπουδαῖο... Ὁ γιατρὸς λέει...

—Ἤρθε λοιπὸν κι' ὁ γιατρός;

— Ναί, χθὲς τὸ βράδυ... καὶ σήμερα τὸ πρωῒ πάλι... Πρόκειται νὰ ξανάρθη κατὰ τὶς 3, γιὰ νὰ μᾶς ἡσυχάση τελείως. Γι' αὐτὸ φεύγω τώρα... Μά, σοῦ τὸ ξαναλέω, δὲν εἶναι τίποτε σοβαρό...

— Θαρθῆς ἀπόψε σπίτι μου νὰ μοῦ πῆς τί γίνεται τὸ παιδί;

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω... Χτὲς τὴ νύχτα, ἀγρύπνησε δίπλα στὴ μικρὴ ἡ Ἐρμάνς. Ἀπόψε, θάναι ἡ δική μου σειρά... Μά, αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ βρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ νωρὶς καὶ θὰ σὲ κρατήσω ἐνήμερη... Ὡστόσο, σοῦ τὸ ξαναλέω, μπορεῖς νἀσαι ἥσυχη...

Ἡ κ. Λώρα γύριζε στὸ σαλόνι. Ὁ Σὰρλ ἔφυγε βιαστικά, ἐνῶ ἡ Μπλὰνς, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, ἄκουγε ὅ,τι τῆς ἔλεγε μιὰ πελάτισσα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη λέξι...

—Ἡ βαρώνη Μανασὲ θέλει νὰ σᾶς δῆ, δεσποινὶς Μπλάνς...

"Επρεπε νὰ χαιρετήση, νὰ χαμογελάση φιλοφρονητικά, νὰ δώση προσοχὴ στὰ ἀσήμαντα πράγματα ποὺ τῆς ἔλεγε ἡ πελάτισσα.

Νὰ χαμογελάση... Μὰ τῆς ἦταν δυνατόν, αὐτὴ τὴ στιγμή; Κι' ὕστερα νὰ μιλήση γιὰ μόδες, γιὰ νταντέλλες καὶ κεντήματα;...

«Ὁ Σὰρλ μοῦ κρύβει τὴν ἀλήθεια! συλλογιζόταν, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Εἶναι πολὺ ἄρρωστη ἡ Μαργαρίτα! Ἀφοῦ πῆγε τρεῖς φορὲς ὁ γιατρός, θὰ πῆ πὼς πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρό!... Τὸ κατάλαβα ἀλλωστε κι' ἀπ' τὴ συγκίνησι τοῦ Σάρλ».

— Δὲν ἀπαντᾶτε, δεσποινίς; τῆς ἔλεγε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ βαρώνη. Δὲν εἴσθε λοιπὸν τῆς γνώμης πὼς ἡ φούστα θέλει κι' ἄλλο γαρνίρισμα;...

— Δίσταζα κάπως, κυρία βαρώνη, μὰ τώρα βρίσκω πὼς ἔχετε ἀπόλυτο δίκιο. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα κέντημα ποὺ νὰ ταιριάζη καλά...

Καθὼς πρόφερε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τὰ λόγια αὐτά, τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα. "Ενοιωθε ραγισμένη τὴν καρδιά της!

«Ναί, αὐτὸ εἶναι, σίγουρα! συλλογιζόταν. Ὁ Σὰρλ δὲν θέλησε νὰ μὲ τρομάξη... Μὰ εἶναι πολὺ ἄρρωστη ἡ Μαργαρίτα!... "Ισως νὰ κινδυνεύη ἡ ζωή της!... Καὶ βρίσκεται κοντά της μιὰ ξένη... μιὰ ξένη πού, ὅσο κι' ἂν τὴν ἀγαπάη, δὲν ἔχει μιὰ μητρικὴ καρδιὰ ποὺ μαντεύει, ποὺ ξέρει ν' ἀντιμετωπίση τὸν κίνδυνο!... "Ω, πόσο ὑποφέρω!».

"Οταν κατώρθωσε ἐπιτέλους ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴ βαρώνη, τὴν εἰδοποίησαν πὼς τὴ ζητοῦσε ἡ κυρία Λώρα, γιατὶ ἡ κεντήστρα εἶχε φέρει τὸ φόρεμα ποὺ περίμεναν ἀνυπόμονα.

—Καλά, πηγαίνω, ἀπάντησε ἡ Μπλάνς. Ἦταν σὰν τρελλή!... Κινδύνευε ἡ ζωὴ τῆς Μαργαρίτας της!...

Ἂν τὴν εἶχε κρατήσει κοντά της, ἂν δὲν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἐγκληματικά, δὲν θὰ βρισκόταν τώρα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο...

Πῆγε ὡστόσο στὸ σαλόνι ποὺ τὴν περίμενε ἡ κ. Λώρα.

— Δὲν βρίσκεις, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε ἡ τελευταία, πὼς τὸ κέντημα αὐτὸ δὲν θὰ ταιριάζη καθόλου μὲ τὰ δαντέλλα ποὺ θὰ τὸ συνοδεύη;

— Ναί... ἴσως... τραύλισε ἡ Μπλάνς.

— Τί νὰ κάνω τώρα; Δὲν τολμῶ νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι, δίχως νάχω τὴ γνώμη τοῦ κ. Τεβενέν... Κι' ἡ κεντήστρα περιμένει... Καὶ πρέπει νὰ παραδώσουμε τὸ φόρεμα δίχως ἄλλη καθυστέρησι...

Ἡ Μπλὰνς γαντζώθηκε ἀπελπισμένα ἀπὸ μιὰ σκέψι ποὺ τῆς ἦρθε ξαφνικά.

— "Εχετε δίκηο, δεσποινίς! φώναξε. Πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸν κ. Τεβενέν.

— Μὰ δὲν εἶπε ἀν θὰ ξαναγυρίση ἀπόψε...

— Εἶναι σπίτι του. Θὰ πεταχτῶ ὡς ἐκεῖ μ' ἕνα ταξί... Θὰ τοῦ μιλήσω... "Ας περιμένη ἡ κεντήστρα. Σὲ μιὰ ὥρα θἄχω γυρίσει.

— Ξέρετε... παρατήρησε σιγανὰ ἡ κ. Λώρα, ὁ κ. Τεβενὲν δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν στὸ σπίτι του γιὰ δουλειὲς τοῦ μαγαζιοῦ... Μᾶς τόχει ἀπαγορεύσει ρητά!

— Ναί, τὸ ξέρω. Μὰ ἐδῶ εἶναι ἀνωτέρα βία... Ἀναλαμβάνω ἐγὼ ὅλη τὴν εὐθύνη...

— "Εχετε δίκηο, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐπείγον... Πηγαίνετε!...

Ἡ Μπλὰνς βγῆκε ζωηρά, πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό της, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ πῆδησε στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ποὺ συνάντησε.

— Γρήγορα, στὸ Πασσύ! εἶπε στὸ σωφέρ. Θὰ πάρετε ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ, ἂν φτάσουμε γρήγορα...

Τὸ ταξὶ ξεκίνησε ὁλοταχῶς. Ἡ Μπλάνς, κουβαριασμένη σὲ μιὰ γωνιά, βασανιζόταν ἀπὸ φρικτὴ ἀγωνία.

Κόντευε πιὰ νὰ λιποθυμήση, ὅταν τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ Τεβενέν. Βρῆκε ἀνοιχτὴ τὴ μικρὴ πόρτα, δίπλα στὸ θυρωρεῖο. Μπῆκε, χωρὶς νὰ συναντήση κανένα.

Ἀπ' τὸ κατῶφλι ἀκόμη, ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀναστάτωσι ποὺ προκαλεῖ σ' ἕνα σπίτι ἕνα ἀτύχημα ἢ μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια. Ἐμπρὸς στὴν πόρτα, ἦταν σταματημένο ἓν' αὐτοκίνητο. Περνῶντας δίπλα του, ἡ Μπλὰνς εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικό του κι' εἶχε δῆ πάνω στὸ κάθισμα κάτι ἰατρικὰ περιοδικά.

Ὥστε, λοιπόν, εἶχε ξανάρθει ὁ γιατρός!...

Μιὰ καμαριέρα περνοῦσε βιαστικὰ ἀπ' τὸ χώλλ. Ἡ Μπλὰνς τὴ σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε:

— "Εχετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κ. Τεβενὲν ὅτι θέλει νὰ τοῦ μιλήση ἀμέσως ἡ δεσποινὶς Οὐμπέρ, γιὰ κάποιο σπουδαῖο ζήτημα;... "Ερχομαι ἀπ' τὸ κατάστημα, ἐκ μέρους τῆς κ. Λώρας.

— Δὲν πιστεύω, δεσποινίς, νὰ μπορέση νὰ σᾶς δεχθῆ ὁ κύριος αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Μὰ πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο...

— Δὲν ἔχει σημασία, δεσποινίς... Εἶναι ἄρρωστη ἡ κόρη τοῦ κυρίου. Τὴν ἐξετάζουν τώρα οἱ γιατροί...

— Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν θὰ σᾶς μαλλώση ὁ κ. Τεβενέν, γιατὶ τὸν ἐνοχλήσατε!... Πέστε του πὼς τὸν ζητάει ἡ δεσποινὶς Οὐμπέρ...

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της νὰ συγκρατ[illegible] ἡ δυστυχισμένη Μπλὰνς μιλοῦσε μὲ τόση ταχυπ, ὥστε ἡ καμαριέρα ἀπάντησε, λίγο ἔκπληκτη:

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολύ, δεσποινίς, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο. Μά, σᾶς τὸ ξαναλέω, δὲν πιστεύω νὰ σᾶς δεχθῆ τώρα ἀμέσως. Θὰ κάνατε καλύτερα νὰ περιμένετε...

— "Οχι, εἶν' ἀδύνατον!... Πρέπει νὰ μοῦ δώση ἀμέσως μιὰ ἀπάντησι.

— Καλά, πηγαίνω...

Μόλις βρέθηκε μόνη, ἡ Μπλὰνς ξετρελλάθηκε καὶ πάλι.

«Ἡ κόρη μου θὰ πεθάνη... καὶ δὲν θἆμαι κοντά της! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. Ἔ, ὄχι λοιπόν!... "Αν πρόκειται νὰ πεθάνη ἡ Μαργαρίτα, θ' ἀφίση τὴν τελευταία της πνοὴ μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου!... "Αν δὲν τὴν χάρηκα ζωντανή, τούλάχιστον θὰ μοῦ ἀνήκη τὸ πτῶμα της!...».

Ἡ καμαριέρα ξαναγύρισε γρήγορα καὶ εἶπε:

— Ἐλᾶτε μαζί μου, δεσποινίς. Ὁ κύριος θὰ σᾶς δεχθῆ. Μά, ἐπειδὴ εἶναι μέσα οἱ γιατροί, σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένετε λίγο στὴ σέρρα.

Ἡ Μπλὰνς κούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικὰ κι' ἀκολούθησε τὴν ὑπηρέτρια. Βγῆκαν στὸν κῆπο καὶ μπῆκαν στὴ σέρρα, ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα της.

Ἀπ' αὐτὸ τὸν ἴδιο δρόμο, εἶχε περάσει ἡ Μπλάνς, τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο βράδυ ποὺ εἶχε κάμει τὴν ἐγκληματικὴ ἀντικατάστασι τῶν παιδιῶν... Θυμόταν τώρα τὴ σκηνὴ ἐκείνη, μ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες.

Ἐκεῖ, ἀριστερά, βρισκόταν ὁ πάγκος ὅπου εἶχε καθήσει γιὰ ν' ἀντικαταστήση τὸ σπάργανα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ ζωντανοῦ... Ἡ πόρτα τοῦ βάθους ὡδηγοῦσε στὸ μεγάλο σαλόνι, δίπλα στὴν κρεβατοκάμαρα!...

Ἡ ζεστὴ καὶ ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα τῆς σέρρας εἶχε τὴν ἴδια ἐπίδρασι στὸν ἐκνευρισμένο ὀργανισμό της, ὅπως καὶ τότε. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ λυγίση... Συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις της γιὰ νὰ μείνη ὄρθια.

Σὲ λίγες στιγμές, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ βάθους καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Σάρλ. "Εδειχνε περισσότερη δυσφορία, παρὰ ἀνησυχία. Χαμογελοῦσε βεβιασμένα.

—Ἐσὺ ἐδῶ! εἶπε σιγανά, πλησιάζοντας ζωηρὰ στὴ φιλενάδα του. Γιατί ἦρθες; Τί θέλεις;...

— Τὸ παιδὶ εἶν' ἄρρωστο... κινδυνεύει! ἀπάντησε ἐκείνη, ξετρελλαμένη. Μοῦκρυβες τὴν ἀλήθεια!... Μὰ τὴ μάντεψα!... Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ περιμένω ὡς αὔριο!... Πές μου, λοιπόν... Θὰ πεθάνη;

— Μὰ ὄχι, ὄχι!... Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νἀρθῆς!... Φοβηθήκαμε γιὰ μιὰ στιγμή, εἶν' ἡ ἀλήθεια, μὰ τώρα πιὰ ἔχει περάσει κάθε κίνδυνος...

— Λὲς ψέμματα, Σάρλ, γιὰ νὰ μὲ ἡσυχάσης!

— Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς σοῦ λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια... Πραγματικά, ἡ Μαργαρίτα εἶχε σπασμοὺς χθὲς τὴ νύχτα. Τρομάξαμε στὴν ἀρχή. Εἰδοποιήσαμε τὸ γιατρό, κι' αὐτὸς ἦρθε ἀμέσως καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα καταπραϋντικό.

»"Οταν ξανάρθε, σήμερα τὸ πρωΐ, τὴ βρῆκε νὰ κοιμάται ἥσυχα. Τώρα ἔφερε κι ἕνα συνάδελφό του. Τὸ ἀπαιτήσαμε ἐμεῖς, γιὰ νὰ βρεθῆ ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν σπασμῶν, ὥστε νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν... Βλέπεις, λοιπόν, πὼς εἶχες ἄδικο ν' ἀνησυχῆς!...

— Δὲν σὲ πιστεύω! Θέλω νὰ τὴν δῶ!...

— Μὰ εἶσαι τρελλή, Μπλάνς. Ἔλα στὰ λογικά σου, σ' ἐξορκίζω! Πῶς εἶναι δυνατόν...

— Θέλω νὰ δῶ τὴν κόρη μου!... Ἐγὼ μόνο ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν περιποιηθῶ, νὰ τὴ φιλήσω... Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ μητέρα της...

— Σιωπή! ψιθύρισε ζωηρὰ ὁ Σάρλ.

Ἡ πόρτα τοῦ βάθους εἶχε ξανανοίξει, καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι ἡ Ἐρμάνς.

Δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε ἀπ' τὴ συνομιλία τοῦ συζύγου της μὲ τὴ Μπλάνς. Ἦταν ὅμως λίγο χλωμή. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κουρασμένο, ἀπ' τὸ ξενύχτι της δίπλα στὸ προσκέφαλο τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ, κι' ἡ φυσιογνωμία της ἔδειχνε τὶς ἀγωνίες ποὺ εἶχε περάσει στὶς τελευταῖες δώδεκα ὧρες.

«"Οχι! σκέφθηκε ἀμέσως ἡ Μπλάνς, μὲ τὴν καρδιά της συντριμμένη ἀπὸ ἀπελπισία. "Οχι, δὲν εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀληθινὴ μητέρα της. Αὐτὴ εἶναι!...».

Ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν Ἐρμὰνς καὶ ψιθύρισε:

— Μάθαμε, κυρία, σήμερα τὸ πρωΐ στὸ κατάστημα τὸ χτύπημα ποὺ σᾶς βρῆκε... Εἴχαμε ἀνησυχήσει, κι' ἤρθα νὰ μάθω νεώτερα καὶ συγχρόνως νὰ συμβουλευθῶ τὸν κύριο Τεβενὲν γιὰ κάποια ἐπείγουσα δουλειά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐκφράσετε στὶς συναδέλφους σας τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τους... Πραγματικά, ἡ κορούλα μου εἶχε ἀρρωστήσει σοβαρὰ τὴν περασμένη νύχτα. Εὐτυχῶς, ὅμως, τελείωσαν τώρα ὅλα.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἐρμὰνς ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

«Ἡ κόρη μου τῆς ἀνήκει... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ μητέρα της!», ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Μπλάνς.

Εὐτυχισμένη — σὰν ὅλες τὶς μητέρες — ποὺ εὑρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση γιὰ τὸ παιδί της, ἡ Ἐρμὰνς διηγήθηκε στὴν ἄλλη ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ξαφνικῆς ἀρρώστειας τῆς Μαργαρίτας καὶ τὶς περιποιήσεις ποὺ τῆς εἶχαν προσφέρει ἀμέσως.

— Θὰ δῆτε, δεσποινίς... πρόσθεσε. Ὅταν παντρευτῆτε καὶ σεῖς ἀργότερα, θὰ γνωρίσετε αὐτὰ τὰ μαρτύρια!... Κι' ὅμως, αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀγωνίες ποὺ περνᾶμε μιὰ χάρι τους, μᾶς κάνουν τόσο ἀγαπητὰ τὰ παιδιά μας!...

Ἡ Μπλὰνς νόμιζε πὼς πνιγόταν...

— Θἄθελα πολὺ νὰ τὴ δῶ, κυρία, τόλμησε νὰ πῆ ἐπιτέλους. Θὰ χαρῶ ἐξαιρετικά, ἂν ἀναγγείλω στὸ κατάστημα πὼς εἶναι τελείως ἐκτὸς κινδύνου.

— Πολὺ εὐχαρίστως! Δὲν κοιμᾶται αὐτὴ τὴ στιγμή. Κι' οἱ γιατροὶ ἔχουν φύγει... Εἶναι μόνο λίγο ἀδύνατη ἀκόμη, ἀπ' τὸν κλονισμὸ ποὺ πέρασε... Μὰ θὰ δῆτε τί ὄμορφη ποὺ εἶναι πάντα...

Ἡ Μπλὰνς ἀκολούθησε τὴν Ἐρμάνς, ἐνῶ ὁ Σὰρλ ἔμενε βουβὸς καὶ κατάχλωμος, τρέμοντας μήπως ἡ φιλενάδα του κάμη καμμιὰ τρέλλα...

Τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ βρισκόταν δί-

ΕΙΚΟΝΙΚΟΣ... ΠΥΓΜΟΣ

Τὰ κορίτσια τοῦ ἀμερικανικοῦ κολυμβητικοῦ μπαλέτου, ποὺ δίνει τώρα παραστάσεις στὸ Βερολίνο, γιὰ νὰ δείξουν τὴν ἀγανάκτησί, ποὺ τοὺς προκάλεσε ἡ περίφημη ἔκθεσις τοῦ Ἄρος Κίνσεϋ, ἄρπαξαν τὸν γνωστὸ Γερμανὸ κολυμβητὴ Φράνκ Φόστερ καὶ ἀφοῦ τὸν βάφτισαν Κίνσεϋ, τὸν πέταξαν μέσα στὰ νερὰ μιᾶς πισίνας γιὰ νὰ τὸν... πνίξουν!...

ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Ἡ "Αννι Βίντερ — μὲ γούνινο παλτὸ — ποὺ ἀπὸ χρόνια ἦταν ἡ οἰκοδέσποινα τοῦ Χίτλερ, ζητάει τώρα ἀπὸ τὰ γερμανικὰ δικαστήρια νὰ τῆς ἀποδοθοῦν ὅλα ὅσα ἀνῆκαν στὴν ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία τοῦ Χίτλερ, πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του. Ὁ φωτογράφος τοῦ Χίτλερ Χάϊνριχ Χόφμαν (μὲ τὰ γυαλιά) βεβαίωσε πὼς ὅλα τὰ ἔπιπλα κλπ., ποὺ βρίσκονταν στὸ σπίτι τοῦ Μονάχου, ποὺ διηύθυνε ἡ κυρία Βίντερ, τῆς τὰ εἶχε χαρίσει ὁ Χίτλερ, ὅταν ζοῦσε ἀκόμα. Τὰ πράγματα ὅμως αὐτὰ τὰ διεκδικεῖ καὶ ἡ νόμιμος κληρονόμος τοῦ Φύρερ, ἡ ἀδελφὴ του "Αννα Βόλφ.

πλα ἀπ' τῆς κ. Τεβενέν. Σὲ μιὰ γωνιά, βρίσκονταν ἐγκαταλελειμμένα τὰ παιγνίδια του, πάνω στὸ παχὺ χαλί: ἕνα ἄσπρο κουνελάκι ποὺ ἔπαιζε ταμπούρλο, μιὰ κούκλα ἀκρωτηριασμένη κιόλας κι' ἕνα πολύχρωμο μπαλόνι.

Πόση χαρὰ ἔνοιωσε ἡ Μπλάνς, μπαίνοντας σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο! 'Εκεῖ, λοιπόν, ζοῦσε ἡ Μαργαρίτα της, μέσα σὲ τόση πολυτέλεια, δίχως νὰ τῆς λείπη τίποτα!

'Η 'Ερμάνς πλησίασε στὸ κρεβατάκι τοῦ παιδιοῦ κι' ἀνασήκωσε τὴν κουνουπιέρα. Μόλις τὴν εἶδε, τὸ κοριτσάκι τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς ἄπλωσε τὰ χέρια του. 'Η νέα γυναῖκα ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε.

"Υστερα θυμήθηκε τὴν ἐπισκέπτρια ποὺ εἶχε φέρει μαζί της.

— Βλέπετε, δεσποινὶς Μπλάνς, τῆς εἶπε, ὅτι γλύτωσε ἡ μικρούλα μας κι' ὅτι θάναι πολὺ γρήγορα ἐντελῶς καλά... Δὲν ἦταν, παρὰ μιὰ σοβαρὴ ἀδιαθεσία...

Γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της, πρόσεξε μ' ἔκπληξι καὶ συγκίνησι, τὴν ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας της καὶ τὰ βουρκωμένα μάτια της.

'Ενῶ πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ καρδιὰ τῆς Μπλὰνς εἶχε γεμίσει ἀπὸ χαρά, στὴ σκέψι τῆς εὐτυχίας μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε ἡ κόρη της, ξαφνικά, τὴν εἶχε κυριέψει ἀκράτητη ζήλεια. "Εβλεπε τὸ παιδί της, τὸν καρπὸ τῆς σάρκας της, τὸ πλάσμα ποὺ εἶχε φέρει αὐτὴ στὸν κόσμο, νὰ προσφέρη τὴν τρυφερότητα καὶ τὰ χάδια του σὲ μιὰ ξένη. ρίχνοντας σ' αὐτήν, τὴν ἀληθινὴ μητέρα του, μιὰ ματιὰ ἀδιάφορη.

Διψοῦσε νὰ δοκιμάση κι' ἐκείνη τὰ φιλιά του, ὅπως εἶχε δικαίωμα! "Ηταν ἀδύνατο πιὰ νὰ συγκρατηθῆ...

'Ο Σὰρλ μάντεψε τί συνέβαινε μέσ' στὴν ψυχή της. Κατάλαβε πὼς ἦταν ἑτοιμη νὰ φωνάξη: «'Εγώ!... ἐγὼ εἶμαι ἡ μητέρα του!».

— Φιλῆστε καὶ σεῖς, δεσποινίς, τὴν κορούλα μας, τῆς εἶπε. 'Η κ. Τεβενὲν κι' ἐγὼ εἴμαστε συγκινημένοι ἀπ' τὰ αἰσθήματά σας γιὰ μᾶς...

'Η Μπλὰνς ὥρμησε πρὸς τὸ παιδί. Μὰ ἐκεῖνο ἀποτραβήχτηκε, σὰν τρομαγμένο, καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ φλογισμένα χείλη ποὺ τὸ λαχταροῦσανε...

— Δὲ θέλω!... φιθύρισε. 'Η κυρία...φιλάει πολὺ δυνατά!...

Καὶ τέντωσε μπροστὰ τὰ χεράκια του, γιὰ ν' ἀπομακρύνη τὴν ἄγνωστη ἐκείνη ποὺ τὸ ἐνοχλοῦσε.

'Η Μπλὰνς ἔγινε κατάχλωμη, σὰν πεθαμένη. Οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπαν...

Μὰ ἡ φυσικὴ ἐνεργητικότης της νίκησε τὴν ἀδυναμία της. Μπόρεσε ν' ἀνασηκωθῆ, ἤρεμη καὶ ἀπαθὴς φαινομενικὰ — μολονότι θὰ προτιμοῦσε τὰ φριχτότερα μαρτύρια, παρὰ τὴν κίνησι ἐκείνη τῆς ἔνστικτης ἀποστροφῆς τοῦ παιδιοῦ της...

«"Ας ὁλοκληρωθῆ ἡ θυσία μου... ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀπελπισία!», σκέφθηκε.

Φίλησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι τῆς μικρῆς ἄρρωστης, χαιρέτησε τὴν κ. Τεβενὲν καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. 'Ο Σὰρλ τὴ συνόδεψε ὡς τὴν ἐξώπορτα.

— Βλέπεις πὼς ἀνησυχοῦσες ἄδικα; τῆς εἶπε σιγανά. Σὲ μερικὲς μέρες, θὰ τὴν ξαναδῆς στὸν περίπατο, ὁλόγερη, ροδοκόκκινη καὶ γελαστή!

— "Οχι, δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ ποτέ...ποτέ! ἀπάντησε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Πωῶ πάρα πολύ, μένοντας ἄγνωστη κι' ἀδιάφορη γι' αὐτήν... Μοῦ φτάνει νὰ τὴν ξέρω ἀπὸ μακρυὰ ὄμορφη κι' εὐτυχισμένη...

ΙΗ'.

Μιὰ μικρότερη ἀδελφὴ

"Απὸ πολὺν καιρὸ τώρα, ὁ Σὰρλ δὲν εἶχε ξαναπροτείνει στὴ Μπλὰνς μιὰ ἐκδρομὴ σὰν ἐκείνη ποὺ εἶχαν κάμει ἄλλοτε στὸ Πλεσὶ-Τρεβίζ, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μικρὸ Φαμπιέν, τὸν προστατευόμενό τους.

"Οχι πὼς εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ... 'Απεναντίας, τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, εἶχαν σφίξει ἀκόμη πιὸ πολὺ τοὺς δεσμοὺς τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς στοργῆς ποὺ τὸν ἔνωναν μαζί της. Στὸν ἔρωτά του εἶχε προστεθῆ καὶ μιὰ βαθειὰ ἐκτίμησι γιὰ τὴ μεγαλόκαρδη γυναῖκα, ποὺ εἶχε προτιμήσει νὰ κερδίζη τὸ ψωμὶ της μὲ τὴ δουλειά της, παρὰ νὰ περνάη μιὰ ζωὴ ἥσυχη, ξέγνοιαστη καὶ τεμπέλικη.

Μά, ἐνῶ ἐπὶ τόσον καιρὸ τὸ σπίτι του τὸν ἄφηνε σχεδὸν ἀδιάφορο, τώρα φαινόταν πὼς τὸν ἀπορροφοῦσε ὁλοκληρωτικά. Πολλὲς φορές, περνοῦσε ὁλόκληρη βδομάδα χωὶς νὰ φανῆ στὸ μικρὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Φενελόν.

'Η Μπλὰνς στενοχωριόταν λίγο γι' αὐτὴ τὴ φαινομενικὴ ἐγκατάλειψι, ἀλλὰ δὲν ἀνησυχοῦσε πολύ. Τῆς τὸ εἶχε πῆ ἄλλωστε ὁ Σὰρλ, πὼς οἱ τσαχπινιὲς τῆς Μαργαρίτας ποὺ μεγάλωνε τὸν κρατοῦσαν κοντά της ὁλοένα περισσότερο. 'Ο φίλος ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὸν πατέρα.

"Ενα πρωί, ἡ κ. Λώρα εἶπε στὴ Μπλάνς:

— Δὲν θαρθῆ σήμερα στὸ μαγαζὶ ὁ κ. Τεβενέν.

— Μήπως τυχὸν εἶναι πάλι ἄρρωστη ἡ κορούλα του; ρώτησε ἐκείνη ζωηρά. Ξανάπαθε ἴσως ἐκείνους τοὺς σπασμούς, ὅπως πέρυσι;

—"Οχι, δὲν πρόκειται γιὰ τὴν κόρη του αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ γιὰ τὴ γυναῖκα του...

— Εἶναι ἄρρωστη ἡ κ. Τεβενέν;

— Ναί.

Μιὰ ἀγωνία ἔσφιξε τὴν καρδιὰ τῆς Μπλάνς, ἐνῶ συγχρόνως μιὰ σκέψι περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό της.

"Ηταν κάτι ποὺ τὸ εἶχε σκεφθῆ πολλὲς φορές... "Αν ὁ Θάνατος, ποὺ θερίζει τόσες νέες κι' ὡραῖες γυναῖκες, διάλεγε μιὰ μέρα γιὰ θῦμα του τὴν κ. Τεβενέν!... 'Ο Σὰρλ θάμενε τότε χήρος καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ!

Τότε θὰ γινόταν πραγματικὴ μητέρα τῆς κόρης της, ἐνῶ συγχρόνως θ' ἀνῆκε πιὰ στὰ φανερὰ καὶ γιὰ πάντα στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε.

Τί ὡραῖο ὄνειρο!...

— Εἶναι σοβαρὴ ἡ ἀρρώστεια της; ρώτησε, μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή.

—"Οχι, καθόλου.... εἶπε χαμογελῶντας ἡ κ. Λώρα. Εἶναι ἄλλωστε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ τὴν παθαίνει!

— Πῶς!...

— Μὰ δὲν ξέρετε τίποτε λοιπόν, ἀγαπητή μου Μπλάνς; 'Η κ. Τεβενὲν πρόκειται νὰ γεννήση. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

'Η Μπλὰνς κλονίσθηκε ἀπ' τὸ ἀπρόοπτο ἐκεῖνο χτύπημα. Βλέποντας τὸ σαστισμένο ὕφος της, ἡ κ. Λώρα πρόσθεσε:

— Τὸ ἀγνοούσατε λοιπόν;.... Μὰ τὸ ξέρουν ὅλοι ἐδῶ στὸ μαγαζί.

—'Η κ. Τεβενέν... ἔγκυος... ἑτοιμόγεννη!... 'Αλήθεια, δὲν ἤξερα τίποτε.

— 'Υποθέτω πὼς σήμερα πρόκειται νὰ γεννήση... Γι' αὐτὸ δὲν θαρθῆ ὁ διευθυντής μας... Σκεφθῆτε τὴ χαρά του, ἂν ἀποκτήση διάδοχο αὐτὴ τὴ φορά!

— Ναί, βέβαια... θὰ χαρῆ πολύ! τραύλισε ἡ Μπλάνς.

Κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, κατατραγυνέη.

Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε ἔρθει αὐτὴ ἡ σκέψι! 'Η κ. Τεβενὲν θ' ἀποκτοῦσε λοιπὸν ἕνα δεύτερο παιδί... ἕνα παιδὶ ποὺ θάχε κι' αὐτὸ δικαιώματα στὰ χάδια καὶ στὴν ἀγάπη της! 'Η Μαργαρίτα θάχε στὸ ἑξῆς ἕνα ἀδελφάκι, ἀπ' τὸν ἴδιο πατέρα, ποὺ θὰ μοιραζόταν μαζί της τὶς περιποιήσεις καὶ τὴν τρυφερότητα...

'Η Μπλὰνς ἐνοιωσε μῖσος καὶ ζήλεια γιὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ θαρχόταν στὸν κόσμο γιὰ νὰ κλέψη ἀπ' τὴν κόρη της ἕνα μέρος τῆς εὐτυχίας της!

Πηγαινοερχόταν μηχανικὰ στὸ κατάστημα, ἀπορροφημένη ἀπ' τὶς πικρὲς σκέψεις της κι' ἀνίκανη νὰ συγκεντρώση τὸ μυαλό της στὶς λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς δουλειάς της.

Γιατί τῆς εἶχε κρύψει ὁ Σὰρλ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς γυναίκας του; "Ενοιωθε κι' αὐτὸς πὼς ἡ Μαργαρίτα θὰ ὑπόφερε ἀπὸ τὴ μοιρασιά, πρόβλεπε πὼς θὰ λιγόστευε ἡ πατρικὴ ἀγάπη του γι' αὐτήν;...

Μὰ ὄχι, δὲν εἶχε δίκηο! "Ηταν τρελλὴ ν' ἀνησυχῆ ἔτσι! 'Απλῶς καὶ μόνο, ἡ Μαργαρίτα θ' ἀποκτοῦσε ἕνα ἀδελφὸ ἢ μιὰ ἀδελφή, ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε συμπληρώνοντας ἔτσι τὴν εὐτυχία της.

"Ολη τὴν ἡμέρα, ἡ δύστυχη μητέρα βασανιζόταν ἀπ' τὶς ἀντιφατικὲς αὐτὲς σκέψεις.

Τὸ βράδυ, εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της: Θὰ πήγαινε στὸ Πασσύ, θὰ ζητοῦσε πληροφορίες ἀπ' τὸ θυρωρὸ τοῦ μεγάρου ἢ ἀπὸ κανένα ὑπηρέτη, θὰ μάθαινε...

'Αφοῦ ἔφαγε, ὅπως πάντα, μαζὶ μὲ τὸ ἀνώτερο προσωπικὸ τοῦ καταστήματος, ἔτρεξε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ συγυριστῆ λίγο, πρὶν ξεκινήση. Μόλις ὅμως εἶχε φτάσει, ἄκουσε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα. Κι' εἶδε νὰ μπαίνη ὁ Τεβενέν.

—'Εσύ, Σὰρλ!.... Σήμερα! τοῦ φώναξε.

— Ναί, ἐγώ, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἕνα χαμόγελο λίγο βεβιασμένο. Δὲν σὲ εἶδα ὅλη τὴν ἡμέρα... κι' εἶχα μέρες ναρθῶ ἐδῶ. Σκέφθηκα λοιπὸν πὼς θά σ' εὐχαριστοῦσε...

— Νὰ μοῦ ἀναγγείλης τὴ μεγάλη εἴδησι;

— Ποιὰ μεγάλη εἴδησι; πρόφερε ὁ Τεβενέν, λίγο μουδιασμένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ἐκδόσεις

"Ενα πραγματικὰ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος βιβλίο, εἶναι οἱ «Κυνηγοὶ τοῦ 'Εγκλήματος», ποὺ ἐκυκλοφόρησε τελευταίως. Συγγραφεύς του ὁ ἰατροδικαστὴς κ. Δημήτριος Καψάσκης, ὁ ὁποῖος, παρακολουθήσας ἐπὶ δι ετίαν ἐκ τοῦ πλησίον, πῶς ἐργάζεται ἡ «Σκώτλαν Γιάρδ», ἡ «F. B. I.» καὶ ἡ «Συρετὲ Ζενεράλ» μᾶς ἀποκαλύπτει, στὶς 400 σελίδες τοῦ βιβλίου του, τὶς ἐπιστημονικὲς μεθόδους, μὲ τὶς ὁποίες οἱ ξένες ἀστυνομίες κυνηγοῦν τὸ ἔγκλημα.

'Ο ἀναγνώστης πληροφορεῖται τοὺς πράγματι καταπληκτικοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἀνακαλύπτονται καὶ τὰ σκοτεινότερα ἀκόμη ἐγκλήματα, μὲ τὴν ἀφανῆ βοήθειαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου. 'Ο κ. Καψάσκης περιγράφει τὰ σπουδαιότερα ἐγκλήματα, ποὺ συνετάραξαν τὴν ἐποχήν μας, καὶ τὸ πῶς κατώρθωσαν οἱ ξένες ἀστυνομίες νὰ τὰ διαλευκάνουν καὶ νὰ συλλάβουν τοὺς ἐνόχους, ἀκριβῶς ὅταν οἱ τελευταῖοι ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶχαν ἀφήσει κανένα ἴχνος τῆς δράσεώς των. Γραμμένο μὲ γλαφυρὸ στύλ, μὲ τὸ προσὸν τῶν ἐ

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα

Ὁ Ἔγκλημα ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, ἄρχισε ὁ παληὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ Μάρτιν Σόμμερ, θὰ μποροῦσα νὰ τὸ ἀποκαλέσω ἡρωϊκό. Γιατὶ ἦταν πραγματικὰ ἡρωϊκό, τόσο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ θύματος, ὅσον κι' ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ δράστου. Θὰ πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι τόσον ἐγὼ ὅσον κι' οἱ συνάδελφοί μου, ποὺ ἀσχολήθηκαν μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, βρισκόμαστε πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὸ σκοτάδι κι' ὅτι ἂν μάθαμε τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ ἔγινε ἐντελῶς τυχαῖα. Ἀλλ' εἶνε καλύτερο νὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὰ γεγονότα.

»Ἕνα χειμωνιάτικο πρωϊνό, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ προϊστάμενός μου μὲ διέταξε νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὸ Σοῦσσεξ. Εἶχε διαπραχθῆ ἕνα ἔγκλημα ἐκεῖ κι' ἡ τοπικὴ ἀστυνομία, ἀφοῦ ἐρεύνησε μιὰ ἢ δυὸ μέρες χωρὶς ἀποτέλεσμα, θεώρησε καλὸ νὰ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ.

»Τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει σὲ μιὰ ἀπόμερη ἔπαυλι, ποὺ ἀνῆκε στὸν πλούσιο βιομήχανο Οὐίλλιαμ Ἄρεντς. Τὸ θῦμα ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἄρεντς. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου, τρυπημένο ἀπὸ πέντε σφαῖρες. Δυὸ τὸν εἶχαν βρῆ στὴν κοιλιά, μιὰ στὸ στῆθος, μιὰ ἄλλη στὸν ἀριστερὸ ὦμο κι' ἡ τελευταία στὸ δεξιὸ μηρό. Τὸ πτῶμα ἦταν πεσμένο μπρούμυτα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη ἀπὸ πηγμένο αἷμα. Λίγο πιὸ πέρα βρισκόταν ἕνα χαρτὶ ὅπου ὁ Ἄρεντς εἶχε γράψει μὲ τρεμάμενο χέρι μερικὲς γραμμές. Νὰ τὶ περιεῖχαν αὐτὲς οἱ γραμμές:

«Μὲ σκότωσε ὁ Ἀντ... Καϊστνερ... νομίζω Ὁλλανδός... δὲν εἶμαι βέβαιος, ὅμως, γι' αὐτό. Μοῦ εἶχε προτείνει ν' ἀγορ...».

»Λίγο πιὸ κάτω ὑπῆρχαν ἀκόμη μερικὲς λέξεις:

«Εἶναι φίλος τοῦ...».

»Τίποτε ἄλλο.

»Ὁ Ἄρεντς ἔμενε μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ δυὸ παιδιά του στὸ Λονδῖνο. Στὴν ἔπαυλι τοῦ Σοῦσσεξ πήγαιναν τὸ καλοκαίρι. Τὸ χειμῶνα, λοιπόν, ἦταν ἀκατοίκητη. Ὁ μόνος ποὺ πήγαινε κάπου - κάπου ἐκεῖ ἦταν ὁ κηπουρός, ποὺ εἶχε καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸς ἀνακάλυψε τὸ πτῶμα.

»Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ πῆ πότε ὁ Ἄρεντς πῆγε ἐκεῖ. Τὸ πιθανώτερο ἦταν πὼς εἶχε δώσει ραντεβοὺ στὴν ἔπαυλί του σ' αὐτὸν τὸν Καϊστνερ ποὺ τὸν δολοφόνησε. Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶχε εἰσπράξει ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἕνα σημαντικὸ ποσόν, ποὺ ὁ γραμματεύς του ἐβεβαίωνε ὅτι τὸ εἶχε βάλει μέσα σὲ μιὰ δερμάτινη τσάντα. Αὐτὴ ἡ τσάντα βρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος. Ἀλλ' ἦταν τελείως ἄδεια.

»Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐξήγησι παρ' ὅτι τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἡ κλοπή. Ὁ Καϊστνερ θὰ εἶχε προτείνει πιθανὸν στὸν Ἄρεντς κάποια ἀγορά, ποὺ ὁ τελευταῖος ἤθελε νὰ κρατήσῃ μυστική. Γι' αὐτὸ τοῦ ὥρισε νὰ συναντηθοῦν στὴν ἔπαυλι τοῦ Σοῦσσεξ, ὅπου πῆγε μαζὶ μὲ τὰ χρήματα.

»Ἐκεῖ βοῆκε τὸ θάνατο. Ὁ Καϊστνερ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἔγκλημά του, πῆρε τὰ χρήματα ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν τσάντα κι' ἔφυγε. Ὁ Ἄρεντς, ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ἦταν θανάσιμα τραυματισμένος, κατάφερε νὰ βγάλη τὸ στιλό του κι' ἔγραψε σ' ἕνα ἐπισκεπτήριο τὰ λίγα λόγια ποὺ σᾶς εἶπα, προσπαθῶντας νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀστυνομία στὴ σύλληψι τοῦ δολοφόνου του.

»Τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ ἔφερε σὲ φῶς ἡ ἔρευνά μας ἦταν ὅτι ὁ Ἄρεντς βρισκόταν στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας. Ὅσο γιὰ τὸν Καϊστνερ, δὲν καταφέραμε ν' ἀνακαλύψωμε τὰ ἴχνη του πουθενά, μ' ὅλο ποὺ κινητοποιήσαμε τὶς ἀστυνομίες ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

«Ἔτσι, ἡ ὑπόθεσι ξεχάστηκε μὲ τὸν καιρό. Ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ σᾶς ἀφηγήθηκα, εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὅταν ἕνα πρωῒ πῆρα ἕνα γράμμα στὸ γραφεῖο μου. Αὐτὸ τὸ γράμμα περιεῖχε τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου. Προερχόταν ἀπὸ κάποιον Τόμας Βέρνερ καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

»Ἔχουν περάσει εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Οὐίλλιαμ Ἄρεντς καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἔχει παραγραφῆ. Νὰ γιὰ ποιὸ λόγο ἀποφασίζω νὰ σᾶς πῶ πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος. Ἐπαναλαμβάνω: Ἐγώ, ὁ Τόμας Βέρνερ, ἐδολοφόνησα τὸν Ἄρεντς. Ὅσο γιὰ τὸν Καϊστνερ, εἶνε πρόσωπο ἀνύπαρκτο.

»Μὲ τὸν Ἄρεντς ἤμαστε φίλοι ἀπὸ παιδιά. Ἀγαπιόμαστε σὰν ἀδέρφια. Ὁ δύστυχισμένος φίλος μου εἶχε μπλεχτῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ μερικὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ κατεβαράβρωσαν τὴν περιουσία, ποὺ καταβαράβρωσαν ὁλόκληρη τὴν περιουσία του.

»Ἔβλεπε κι' ὅλας μπροστά του τὸ φάσμα τῆς χρεωκοπίας κι' ἡ σκέψι ὅτι ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του ποὺ εἶχαν συνηθίσει νὰ ζοῦν ἄνετα θἄπεφταν, ξαφνικά, στὴ φτώχεια καὶ στὴ μαύρη δυστυχία τὸν τρόμαζε.

»Πῆρε τότε μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι: Ἔκαμε μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς γιὰ ἕνα σημαντικὸ ποσόν. Κι' ὅταν εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ χρεωκοπία, μὲ φώναξε κοντά του κι' ἀφοῦ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ σχέδιό του, μοῦ ἐξήγησε ποιὸς ἦταν ὁ θλιβερὸς ρόλος ποὺ μοῦ προώριζε. Μὲ παρακάλεσε θερμὰ νὰ μὴν τοῦ ἀρνηθῶ τὴ χάρι ποὺ μοῦ ζητοῦσε: Ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσω, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ φαίνεται πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα, κι' ὄχι γι' αὐτοκτονία. Μόνον ἔτσι θὰ πλήρωνε ἡ ἀσφάλεια.

»Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀντιστάθηκα μ' ὅλες μου τὶς δυνάμεις. Οἱ συζητήσεις μας κράτησαν τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες. Ἀλλὰ στὸ τέλος κατάλαβα πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ σωθῆ ἡ οἰκογένεια τοῦ φίλου μου.

»Ὁ ἴδιος ὁ Ἄρεντς μοῦ εἶπε: «Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπὸ τὸ νὰ μπορῶ νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν εὐτυχία τους. Δὲν πρόκειται, ἄλλωστε γιὰ θυσία. Θὰ φύγω μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη ἀπὸ τὴ ζωή...».

»Τὰ ὑπόλοιπα τὰ καταλαβαίνετε. Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα συναντηθήκαμε στὴν ἔπαυλι τοῦ Σοῦσσεξ. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἄρεντς ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά. Εἶχε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρὶν ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ ποὺ ξέρετε...

»Ἤμουν σὰν ὑπνωτισμένος καὶ τὸ χέρι μου δὲν ἔτρεμε, ὅταν σήκωσα τὸ περίστροφο — τὸ εἶχε γεμίσει ὁ Ἄρεντς — καὶ πίεσα τὴ σκανδάλη...

»Τὰ ξέρετε ὅλα τώρα. Τὸ μόνο ποὺ μένει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν αἰσθάνθηκα ποτὲ τύψεις γιὰ τὸ ἔγκλημά μου.

»Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν δώσετε στὴ δημοσιότητα αὐτὴ τὴν ἐπιστολή. Ἡ γυναίκα τοῦ Ἄρεντς ἔχει πεθάνει. Ἀλλ' οἱ δυὸ γυιοί του ζοῦν εὐτυχισμένοι καὶ κατέχουν κι' οἱ δύο ἀξιόλογες θέσεις στὴν κοινωνία».

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σάμμερ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένος.

—Σεβάσθηκα τὸ μυστικὸ τοῦ Ἄρεντς, εἶπε ἔπειτα. Κι' εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀφηγοῦμαι αὐτὴ τὴ συγκινητικὴ ἱστορία. Δὲν ἄλλαξα παρὰ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων ποὺ ἔλαβαν μέρος σ' αὐτήν. Ἄλλωστε, αὐτὰ τὰ ὀνόματα δὲν ἐνδιαφέρουν κανένα.

Ε. ΓΚΑΡΤΣΙΑ

Ὁ Ἄρεντς εἶχε γράψει μὲ τρεμάμενο χέρι μερικὲς γραμμὲς στὸ χαρτί...

✪✪

Τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο τοῦ Βερολίνου

Στὰ 1931 στὸ Μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Βερολίνου ἔγινε τὸ ἑξῆς περίεργο ἐπεισόδιο, τὴν ὥρα ποὺ ψελνόταν ἡ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων.

Ἐνῶ ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο καὶ εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἱερεῖς τὴ λειτουργία, ἄξαφνα ἕνας ἄντρας ἀθλητικῶν διαστάσεων προχώρησε στὸ βωμό, ὅπου βρισκόταν ἕνα μεγάλο χριστουγεννιάτικο δέντρο, στολισμένο καὶ φωταγωγημένο, ἀνέβηκε... ἀπάνω σ' αὐτὸ καὶ ἀποτελείωνε στὸ ἐκκλησίασμα, εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Ἐδῶ εἶνε τόπος προσευχῆς καὶ αὐτὸ τὸ δένδρο, ποὺ εἶνε λείψανο εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων, δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι. Μὲ τὸ δένδρο αὐτὸ μεταβάλλεται σὲ θέατρο ἡ ἐκκλησία... Κάτω λοιπὸν τὸ δένδρο!...

Καὶ ἀμέσως κατέβηκε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι του ἕνα τσεκούρι καί... ἄρχισε νὰ τὸ κόβη.

Ὁ κόσμος ἀναστατώθηκε, ἔτρεξαν οἱ ἀστυφύλακες καὶ ἔπειτα ἀπὸ μεγάλο ἀγῶνα κατάφεραν νὰ συλλάβουν τὸν παραξενεμένο ξία. Ὅταν τὸν πῆγαν στὴν Ἀστυνομία καὶ τὸν ἀνάκριναν, ἐξακριβώθηκε πὼς ἦταν ἕνας πλούσιος κτηματίας ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ Πρωσσία.

Ὅταν δὲ τὸν ἐρώτησαν γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό, ἀπάντησε ὅτι εἶχε δῆ στὸν ὕπνο του τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, ποὺ τοῦ εἶπε νὰ πάῃ στὸ Βερολῖνο καὶ νὰ κατακομματιάσῃ τὸ πλουσιώτερο δένδρο τῆς πιὸ μεγάλης ἐκκλησίας τῆς πρωτεύουσας!...

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὶς ἀρχὲς νὰ τὸν καταδικάσουν σὲ φυλάκισι καὶ πρόστιμο.

Καίει τὰ χείλη του καὶ πληγώνει τὸν οἰσοφάγο του

Τὸ θέμα τῆς ἡμέρας στὸ Λονδῖνο εἶναι ἕνα ἐκπληκτικὸ «νούμερο» τοῦ τσίρκου: ὁ Τσὰρλ Ταγκόρα, ποὺ καταπίνει φωτιὲς καὶ σπαθιά! Οἱ Λονδρέζοι πηγαίνουν κάθε βράδυ νὰ παρακολουθήσουν μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ ρίγη φρίκης τὶς τόσο...θερμὲς ἐπιδείξεις του!

Ὅπως μπορεῖ νὰ βεβαιωθῆ καθένας τους, ὁ Ταγκόρα δὲν καταφεύγει στὸ παραμικρὸ τέχνασμα, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς θεατάς. Τὸ νούμερό του εἶναι πραγματικὰ ἐπικίνδυνο, κι' ἔχει τὰ χέρια του σκεπασμένα ἀπὸ σημάδια ἐγκαυμάτων. Μὰ καὶ τὸ στῆθος του εἶναι κόκκινο, ἀπ' τὴ συνεχῆ ἔκθεσι στὴ δυνατὴ θερμότητα τῆς φωτιᾶς. Τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν του ἔχει ἀλλοιωθῆ ἀπ' τὴ διαπύρωσι.

Κάθε τόσο, παθαίνει ἐγκαύματα στὰ χείλη του. Μὰ φαίνεται πὼς δὲν τὸν ἐνοχλοῦν αὐτὲς οἱ φουσκάλες ποὺ σχηματίζονται στὴν εὐαίσθητη ἐπιδερμίδα τους. Τὶς ἔχει τόσο συνηθίσει πιά, ὥστε δὲν προσέχει τὸν πόνο ποὺ προκαλοῦν.

Ὅλη του ἡ φροντίδα εἶναι μόνο τὸ πῶς ν' ἀποφύγη ἐσωτερικὰ ἐγκαύματα, ἀπ' τὶς φλόγες τῆς ἀναμμένης βενζίνας ποὺ κρατάει στὰ χέρια του.

Τὸ μυστικὸ τῆς «δουλειᾶς» του εἶναι μιὰ δυνατὴ ἐκπνοὴ στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἂν κάνη τότε πὼς εἰσπνέει, ἔστω κι' ἐλάχιστα, οἱ φλόγες θὰ μποῦνε στὸ στόμα του καὶ θὰ κατεβοῦνε πρὸς τὸ λαιμό του.

Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ τοῦ συνέβη κάποτε, πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἔπαθε τότε ἐγκαύματα στὶς φωνητικὲς χορδὲς καὶ εἶχε χάσει τὴ φωνή του ἐπὶ τρεῖς μῆνες. Ὕστερα ὅμως, ξανάρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ μιλάη.

Μεγάλη ἀπειλὴ γι' αὐτὸν εἶναι τὰ ρεύματα. Ἂν συμβῆ νὰ φυσήση ξαφνικὰ λίγος ἀέρας, μέσα στὴν αἴθουσα ὅπου δίνει τὶς παραστάσεις του, κινδυνεύει σοβαρὰ ἡ ζωή του. Μιὰ βραδυά, ἔβγαζε ὅλο τὸν ἀέρα ἀπ' τοὺς πνεύμονές του, γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ φλόγα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καταπιῆ, ὅταν ξαφνικά, τὴν τελευταία στιγμή, φύσησε ἕνα ρεῦμα καὶ τὸ διατήρησε ἀναμένη. Καθὼς λοιπὸν εἰσέπνεε ὕστερα, ἡ φωτιὰ ἤρθε πρὸς τὸ μέρος του καὶ μεταδόθηκε στὸ κοστούμι του. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, φλεγόταν ὁλόκληρος! Καὶ τὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ τοῦ τσίρκου εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ τὸν σβύσῃ.

Τὸ ἴδιο ἀτύχημα τοῦ ἔχει συμβῆ τρεῖς φορές, κι' ἄλλες πέντε φορὲς ἔχει πάθει σοβαρὰ ἐγκαύματα. Δὲν εἶναι δὲ παράξενο αὐτό, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιεῖ γιὰ κάθε παράστασί του περίπου ἕνα λίτρο βενζίνη!

Ἰδίως, ὥσπου νὰ ἐξασκηθῆ στὸ νούμερό του, καιγότανε καθημερινῶς, ἐπὶ 3 μῆνες!

Δὲν τοῦ φτάνει δὲ νὰ παίζη μόνο μὲ τὴ φωτιά, ἀλλὰ καταπίνει ἐπίσης καὶ σπαθιά, ἀληθινὰ σπαθιά, μυτερά, μήκους 47 πόντων! Ἔχει κάνει μάλιστα ἀκτινογραφία, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ πόσο μακρὺ σπαθὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ χωρὶς νὰ τρυπήσῃ τὴ βάσι τοῦ στομάχου του.

Μένει τελείως νηστικός, μ' ἕνα φλυτζάνι τσάϊ μονάχα, ἐπὶ ἓξη ὧρες πρὶν ἀπὸ κάθε παράστασι. Γιατὶ κι' ἡ παραμικρότερη ποσότης τροφῆς μέσ' στὸ στομάχι του, μπορεῖ νὰ κάνη τὸ σπαθὶ νὰ παρεκκλίνῃ ἐπικίνδυνα ἀπ' τὴν αὐστηρὰ καθωρισμένη διαδρομή του.

Παρ' ὅλη δὲ αὐτὴ τὴν προφύλαξι, ἔχει ἐπανειλημμένως κόψει καὶ γρατσουνίσει τὸν οἰσοφάγο καὶ τὸ στομάχι του.

Ὁ Σαγκόρα ἦταν προηγουμένως ἀκροβάτης στὸ τσίρκο. Κάποτε ὅμως, ἔπεσε καὶ χτύπησε ἄσχημα. Ἔμεινε τότε ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο στὸ νοσοκομεῖο, κι' ἄλλους τρεῖς μῆνες φορεῖο πέτσινο «νάρθηκα». Ἔπειτα ἀπ' τὸ δυστύχημα αὐτό, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἐπιδοθῆ σὲ ἀκροβασίες κι' ἔτσι ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ εἰδικότητα καὶ κατώρθωσε πολὺ γρήγορα νὰ γίνη ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους «πυροφάγους» τοῦ κόσμου.

Ὁ Τσὰρλ Ταγκόρα, στὴν ἰδιωτική του ζωή, εἶναι ἕνας ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος. Δὲν φροντίζει μόνο μὲ λεπτολόγο προσοχὴ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας του, ἀλλὰ καὶ ὑπολογίζει μὲ σχολαστικότητα τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα τῆς τροφῆς του, γιατὶ ἀπὸ χρόνια διατηρεῖ σταθερὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Ἐπίσης κοιμᾶται ὡρισμένες ὧρες καὶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ξενύχτι καὶ μεθῦσι!...

Ἡ μόνη του διασκέδασι εἶναι ἡ συλλογὴ δίσκων γραμμοφώνου μὲ ἰνδικὴ μουσική, ποὺ ἀκούει συνήθως τὰ βράδυα μ' ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι. Ἐπίσης, τ' ἀγαπημένα του βιβλία εἶναι ἐκεῖνα ποὺ περιγράφουν τὶς θεωρίες καὶ τὶς μεθόδους τῶν «γιόγκηδων».

Ὁ διάσημος αὐτὸς πυροφάγος εἶναι ἄγαμος καὶ ἀποφεύγει συστηματικὰ κάθε αἰσθηματικὸ δεσμό. Πιστεύει ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς σταδιοδρομίας του καὶ γι' αὐτὸ προτιμάει μιὰ πραγματικὰ ἀσκητικὴ ζωή.

Ὁ Τσὰρλ Ταγκόρα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ «νούμερα» τοῦ τσίρκου.

Ἡ φλόγα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ταγκόρα εἶνε τεράστια!...

Τρεῖς φλόγες κάνουν πιὸ θεαματικὸ τὸ «νούμερο» τοῦ Ταγκόρα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τσὰρλ Ταγκόρα συνέβαλε πολὺ στὴν ἰδιορρυθμία αὐτὴ τῆς ζωῆς του.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 42
610715 ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ 3 ἄδοι τῆς σύραιας ἁρμονίας, τὰ ἁγιατότερα καὶ τὰ πιὸ εὐγενικὰ

ΔΩΡΑ.

SABA

ERRES

TELEFUNKEN

Χωρὶς ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

Ραδιο Ελλάς

ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΤΗΛ. 20-695

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Νύφη καὶ πεθερὰ

Ἀμοιρο σύζυγο: Θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια καὶ τὰ θερμά σας αἰσθήματα πρὸς τὸ περιοδικό μας, ποὺ κολακεύεται ἀληθινὰ νὰ ἔχη τόσο καλοὺς καὶ πιστοὺς φίλους, ὅπως ἐσεῖς. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, νομίζω πὼς πολὺ βεβιασμένα καὶ ἁπλοϊκὰ βλέπετε τὰ πράγματα. Τὸ θέμα δὲν εἶναι νὰ γίνετε ἐσεῖς ὁ μέτοχος κριτὴς τῆς εὐθύνης τῶν ἐπεισοδίων ποὺ δημιουργοῦνται ἀνάμεσα στὴν μητέρα σας καὶ στὴ γυναίκα σας, ἀλλὰ ν' ἀναλάβετε σοβαρότερα τὸν ρόλο σας μέσα στὸ σπίτι καὶ μεταξὺ τῶν δικῶν σας. Δηλαδὴ νὰ γίνετε ἐσεῖς ὁ ρυθμιστὴς τῶν πραγμάτων, ποὺ νὰ προλαμβάνετε μὲ τὸν καλό σας λόγο, μὲ τὸν εὐγενικό σας τρόπο κάθε ἐκδήλωσι κακῆς σκηνῆς καὶ νὰ γίνεστε ὁ συμφιλιωτής. Κάμετέ τις νὰ νοιώσουν ὅτι ἡ παρουσία σας δὲν πρέπει νὰ χωρίζη, ἀλλὰ νὰ ἑνώνη στὴν κοινὴ ἀγάπη τους πρὸς ἐσᾶς καὶ στὴ στοργή σας πρὸς αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες, ἀφοῦ ἄλλωστε ἐσεῖς εἶστε ὁ προστάτης καὶ τῶν δυὸ καὶ ἔχουν ἀπόλυτα τὴν ἀνάγκη σας. Ἴσως ἡ γυναῖκα σας νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντι τῆς πεθερᾶς, ἐνδέχεται ἡ μητέρα σας νὰ εἶνε καχύποπτος ἀπέναντι τῆς νύφης, καὶ αὐτὰ τὰ αἴτια τὶς ἐξωθοῦν σὲ ρῆξι. Σεῖς εἶστε σὲ θέσι νὰ τὶς κάμετε ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτραχύνωνται ἔτσι, μᾶλλον ἀπὸ τὴν κλασσικὴ προκατάληψι παρὰ ἀπὸ πραγματικὲς ἀφορμές. Καὶ στὴν ἀνάγκη κάνετε καὶ κάποιον μικρὸ... ἐκδιασμό, συγχωρημένο γιὰ τὴν περίστασι. Τοῦτο στὴ μητέρα σας, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ γνωρίζη ἡ σύζυγός σας, ὅτι ἂν δὲν μονοιάσῃ μὲ τὴ νύφη της, θὰ σηκωθῆτε μὲ τὴ γυναίκα σας νὰ κατοικήσετε μόνοι ἀλλοῦ καὶ θὰ τὴν ἐγκαταλείψετε. Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ θ' ἀναγκάσῃ τὴ μητέρα σας νὰ γίνη πιὸ ἐλαστικὴ καὶ νὰ μὴ φορτώνη «ὅλα τὰ στραβὰ στὴ νύφη», πού, ὅπως λέτε, εἶναι καλὴ μαζί της.

Πονεμένη μικρούλα, Μοσχάτο: Εἴσαστε κάπως παράξενη. Πῶς ἔχετε τὴν ἀξίωσι νὰ πληροφορηθῆτε τί σκέπτεται ὁ νέος, ποὺ ἀγαπᾶτε κρυφά, γιὰ σᾶς, ἀφοῦ δὲν σκέπτεται τίποτα, δὲν ξέρει, δηλαδὴ τὸ αἴσθημα πού... ἐρήμην του σᾶς ἔχει ἐμπνεύσει; Καὶ τί θέλετε νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἐγώ; Νὰ σᾶς συστήσω, τάχα, νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῆτε ἐσεῖς τὴν ἀγάπη σας πρώτη καὶ νὰ τὸν... συγκινήσετε; Μὰ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται ἔτσι, ἀγαπητή μου, ὄχι. Δὲν εἶναι ἀξιοπρεπὲς νὰ τὸν προκαλέσετε ἐσεῖς, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ δὲν ξέρετε ἂν ὁ νέος εἶνε ἐλεύθερος ἢ ἔχει κιόλας δοσμένη σὲ κάποιαν ἄλλη τὴν καρδιά του. Μὰ καὶ ἂν δὲν συμβαίνῃ τὸ τελευταῖο αὐτὸ πάλι δὲν μπορεῖτε σεῖς ν' ἀναλάβετε τὴν πρωτοβουλία. Γιατὶ ἂν συμβῇ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσετε καὶ σᾶς ἀρνηθῇ, δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε βαθειὰ καὶ δὲν θὰ θεωρήσετε προσβεβλημένη τὴ γυναικεία σας ἀξιοπρέπεια; Ἀλλὰ καὶ πάρα πέρα ἀκόμα πρέπει νὰ σκεφθῆτε: Ἔστω ὅτι τοῦ μιλᾶτε ἐσεῖς καὶ ἀνταποκρίνεται κι' ἐκεῖνος! Εἰσθε ὅμως τότε, βέβαιη πὼς θὰ ἔρθῃ μὲ καλὸ σκοπὸ καὶ ὄχι γιὰ διασκέδασι; Καὶ μπορεῖτε νὰ κρίνετε, ἂν εἶνε ἄνθρωπος μὲ καλὸ χαρακτῆρα, ἄξιος νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆτε τὸ μέλλον σας, τὴ ζωή σας;... Καταλαβαίνετε πόσα προβλήματα γεννιοῦνται μὲ τὴ σκέψι ποὺ κάνατε, προβλήματα, ποὺ δὲν τὰ λογαριάζουν οἱ κοπελλίτσες, ποὺ λαχταροῦν νὰ συνδεθοῦν αἰσθηματικὰ μὲ τὸν πρῶτο νέο, ποὺ τοὺς «χτύπησε στὸ μάτι»; Ἂν θέλετε τὴ συμβουλή μου, νομίζω πὼς θὰ πρέπῃ νὰ ἐξετάσετε σοβαρὰ τὴν ἀποψι τοῦ νέου ποὺ σᾶς ἑτοιμάζουν κρυφὰ οἱ γονεῖς σας γιὰ γαμπρό. Καὶ οἱ γονεῖς εἶνε πάντα σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν καλύτερα ἀπὸ τὶς κόρες τους τὴν σημασία τῶν λεπτῶν αὐτῶν ὑποθέσεων. Ἔπειτα γιὰ τὸ δεύτερο νέο, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τὴν προκατάληψι πὼς «δὲν εἶνε τοῦ τύπου σας». Καὶ ἂν ὡς χαρακτήρας καὶ καρδιὰ εἶνε λαμπρός, γιατὶ θὰ τὸν θυσιάσετε γιὰ τοὺς τύπους; Μὴ σκέφτεστε τόσο ρηχὰ γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει κυρίως τὸ μέλλον καὶ τὴν ἴδια τὴν ὕπαρξί σας!

Σούλα 30: Μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν τόσο καλογραμμένη ἐπιστολή σας. Πρέπει νὰ συμφωνήσω μαζί σας ὅτι ἡ θέσι σας ἐννοῶ ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς, εἶναι βέβαια δραματικὴ καὶ αἰτία εἶναι ἀσφαλῶς ὅλη αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ σας περιπέτεια, ποὺ τόσο παραστατικὰ μοῦ τὴν περιγράφετε. Ὡστόσο, δὲν θὰ παραδεχθῶ τὸν ἰσχυρισμό σας ὅτι δὲν βλέπετε πουθενὰ νὰ ὑπάρχη ἐλπίδα σωτηρίας. Ὄχι, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ νομίζετε. Καὶ μιὰ μεγάλη ἐλπίδα εἶναι, ἀκριβῶς, αὐτή σας ἡ κατανόησι καὶ ἡ λαχτάρα τῆς ἠθικῆς ἀποκαταστάσεως. Ἀφοῦ νοιώθετε τὴν ἀνάγκη τῆς ἠθικῆς ἀντιδράσεως καὶ δὲν θέλετε νὰ τραβήξετε τὸν εὔκολο δρόμο τῆς ἀπωλείας, ὅπως οἱ γύρω σας, νομίζω πὼς θὰ τὰ καταφέρετε νὰ σωθῆτε, ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴ φρικτὴ αὐτὴ ἐπίδρασί τους καὶ μόνη σας νὰ διεκδικήσετε τὸ δικαίωμα τῆς τίμιας ζωῆς. Ἡ εὐκαιρία γι' αὐτὸ εἶναι ἴσως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον σχετίζεστε. Ἡ διαφορὰ τῶν δέκα χρόνων τῆς ἡλικίας καὶ ἡ μικρὴ του μόρφωσι νομίζω ὅτι δὲν εἶναι σοβαρὰ ἐμπόδια γιὰ ν' ἀποφασίσετε τὴν ἀποκατάστασι μαζί του, ἐφόσον κατὰ τὰ ἄλλα (χαρακτῆρα, κατανόησι, ἀγάπη) μπορεῖτε νὰ εἶσαστε σίγουρη μαζί του, καθὼς βέβαια καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψι τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος. Μὴν ἀπελπίζεστε γιὰ τὶς νευρικότητες, ποὺ ἔχετε. Αὐτὲς εἶναι συνέπειες τῆς ἠθικῆς ἀταξίας τοῦ σπιτιοῦ σας μᾶλλον, παρὰ ὀργανικὲς ἐκδηλώσεις. Σιγὰ - σιγὰ θὰ ἐξαλειφθοῦν, ὅταν ἀποφασίσετε ν' ἀντιδράσετε καὶ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ψυχική σας γαλήνη. Καλὸν ὅμως εἶναι νὰ συμβουλευθῆτε ἕναν γιατρό. Πρὶν ἀπ' ὅλα δὲ δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστι σας στὴ ζωή. Ἀπὸ τὸ γράμμα σας συμπεραίνω ὅτι εἶστε κοπέλλα μὲ καλὸ χαρακτῆρα, μὲ πνευματικὲς ἱκανότητες καὶ μὲ ἠθικὰ ἐφόδια, ποὺ, ἂν τὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως πρέπει, θὰ νικήσετε. Καὶ πρώτη ἐγὼ θὰ χαρῶ εἰλικρινὰ νὰ τὸ μάθω.

Δυστυχισμένη ὕπαρξι: Καὶ χωρὶς νὰ σᾶς τὸ συστήσω ἐγώ, νομίζω πὼς μονάχη σας πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε ὅτι θὰ συμπεριφερθῆτε σὰν κοπέλλα μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ λογικὴ καὶ ὄχι σὰν ἕνα ἐπιπόλαιο θῦμα στὴ διάθεσι τοῦ νεαροῦ. Τί θὰ κάνετε, λοιπόν, εἶναι φανερό. Θὰ τὸν καλέσετε ἀποφασιστικὰ νὰ σᾶς μιλήσῃ σχετικὰ μὲ τὶς σχέσεις σας καὶ νὰ σᾶς καθορίσῃ εἰλικρινὰ τὶ σκοπό του. Ἂν, ὅπως φοβᾶστε, τὸ ρίξῃ πάλι στὶς ἀοριστολογίες καὶ στὶς ἀνεύθυνες ὑποσχέσεις τότε, βέβαια, δὲν σᾶς μένει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ περιφρουρήσετε τὸ ἦθος σας καὶ τὸ τίμιο ὄνομά σας, νὰ ξεκόψετε, δηλαδή, ὁριστικὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν περιφρονήσετε. Γιατὶ μὲ τὴν τακτική του, ποὺ τραινάρει φαίνεται ὅτι ὁ νεαρὸς δὲν ἀποβλέπει σὲ κανένα σοβαρὸ κι' εὐχάριστο τέλος, ἀλλὰ μονάχα νὰ διασκεδάσῃ τὸν καιρό του μὲ τὴν συντροφιά σας, πρᾶγμα, βέβαια, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ σᾶς νὰ τὸ δεχθῆτε, ἐκθέτοντας τὴν ὑπόληψί σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι ἔγινα ἀντιληπτὴ καὶ ὅτι θὰ δώσετε μιὰ λύσι στὸ ζήτημα πὼς σᾶς ἀπασχολεῖ.

Πονεμένο μαθητή, Κύπρο: Ἀπὸ τὸ γράμμα σας ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει, εἶναι ἡ τελευταία ἀκριβῶς περικοπή, ὅπου γράφετε ἐπὶ λέξει: «Τώρα ἐγὼ βρίσκομαι σὲ διαρκῆ ἀγωνία καὶ σκέψι, ποὺ ἐπηρεάζει καὶ τὰ μαθήματά μου. Συμβουλέψτε με, λοιπόν, νὰ δώσω ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι». Τὸ τέλος, εἶνε ἁπλό, ἀρκεῖ ἐσεῖς νὰ τὸ ἐπιδιώξετε ἀποφασιστικά, καὶ εἶναι τὸ ἑξῆς: Νὰ ἀποφύγετε νὰ ἀναξύσετε τὴν παληὰ σας αἰσθηματικὴ πληγὴ καὶ τὶς ἀναμνήσεις σας, ποὺ ξύπνησαν πάλι μέσα σας νὰ τὶς σκορπίσετε σὰν πούπουλα στὸν ἀέρα. Καταλαβαίνετε δὲ πολὺ καλὰ πόσο περίπλοκο καὶ ἀστοχο εἶνε νὰ μπλεχθῆτε σὲ μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια, ποὺ καὶ μονάχα ἡ σκέψι της, καθὼς τ' ὁμολογεῖτε, σᾶς ἀποτραβάει ἀπὸ τ' ἄλλα σας καθήκοντα, τὰ πιὸ χρήσιμα. Οἱ σπουδές σας πρέπει, πρὸς τὸ παρόν, νὰ εἶναι τὸ ἀποκλειστικό σας μέλημα. Γιατὶ ἕνα δίπλωμα ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία στὸ ξεκίνημά σας γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἕνα μόνιμο πόρο ζωῆς καὶ μιὰ καλὴ θέσι μέσα στὴν κοινωνία. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ θυσιάσετε ἕνα μεγάλο ἐφόδιο τῆς μελλοντικῆς σας σταδιοδρομίας γιὰ ἕνα νεανικὸ εἰδύλλιο, ποὺ δὲν τὸ φαντάζομαι οὔτε σοβαρό, οὔτε μονιμώτερο. Ἂν ἀφεθῆτε νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ τώρα σὲ τέτοιες σκοτοῦρες, φοβοῦμαι ὅτι θὰ σπαταλήσετε ἄδικα τὸν καιρό σας. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαια πὼς θὰ καταλάβετε ποιὸ εἶναι τὸ σωστό, τὸ τίμιο καὶ τὸ συμφέρον γιὰ ν' ἀκολουθήσετε τὸν δρόμο σας!

Παραπονεμένη μελαχροινούλα, Τ. Σ.: Ἄδικα φαντάζεστε πὼς εἶμαι τόσο ἀπόλυτη, ὥστε ν' ἀποκλείω ὅλως διόλου τὸν ἔρωτα μεταξὺ ἀγνώστων, ὅπως ἀναπτύσσεται ἀπὸ μιὰ θερμὴ ἀλληλογραφία. Οὔτε ν' ἀπαγορεύω αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφία, ὅπως τόσο πολὺ φοβᾶστε!... Παραδέχομαι κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ σᾶς ὅτι πραγματικὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀναπτυχθῆ ἕνα εὐγενικὸ καὶ διακριτικὸ αἴσθημα ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀγνώστες καρδιές, ποὺ ἀλληλογραφοῦν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει ἕνα λογικὸ ἄνθρωπο νὰ τὸν κάνῃ νὰ θεωρήσῃ ὅτι ὁ... τηλέρως αὐτὸς θὰ ἐξασφαλίσῃ στοὺς δυὸ νέους τὴν εὐτυχία καὶ ὅτι ἔτσι ἀποτελεῖ τὴν ἰδανικώτερη μορφὴ αἰσθηματικοῦ συνδέσμου, ὅπως περίπου φτάνετε νὰ φαντάζεστε ἐσεῖς τὴν δική σας περίπτωσι. Γιατὶ ὁσαδήποτε καὶ νὰ γραφοῦν μέσα στὰ γράμματα, ὁ τρόπος αὐτὸς πάντα θὰ μειονεκτῆ ἀπέναντι τῆς ἄλλης, τῆς προσωπικῆς γνωριμίας. Καί, ὡς γνωστόν, «τὸ πρόσωπο εἶνε σπαθί», ὅπως λέει κι' ὁ λαός. Μόνο ἡ προσωπικὴ γνωριμία, ἡ ἄμεση συναναστροφὴ παρέχει στοὺς ἐνδιαφερομένους τὴν εὐκαιρία μιᾶς ἀμοιβαίας κατανοήσεως. Ἐνῶ στὰ γράμματα, ἡ ἀπόστασις ποὺ μεσολαβεῖ, τὸ ἀνεύθυνο τοῦ ἀγνώστου μποροῦν νὰ δημιουργήσουν μεγάλες αὐταπάτες μὲ τὰ ὡραῖα λόγια, τὶς φανταχτερὲς περιγραφές, τὶς εὐκολες ὑποσχέσεις. Εὐκολώτερα μὲ αὐτὰ παρὰ μὲ τὰ λόγια μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεγελαστῆ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ ἄλλου. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν προσωπική σας περίπτωσι, μιλῶ γενικώτερα, ἐπειδὴ μὲ ρωτᾶτε. Ὅσο γιὰ τὸ δικό σας περιστατικό, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πολὺ καλὰ κάνετε νὰ μὴν ἐκδηλωθῆτε πρώτη καὶ ν' ἀφήσετε τὸν ἄλλον, ἂν πραγματικὰ νοιώθει, ὅπως ἐσεῖς, νὰ σᾶς γράψη αὐτός.

Ἀμφίβολη, Δράμα: Σᾶς ἤθελα περισσότερο ἔξυπνη, γιὰ ν' ἀντιληφθῆτε ὅτι ὁ νεαρὸς δὲν εἶνε διόλου εἰλικρινὴς μαζί σας καὶ δὲν φαίνεται, ἑπομένως, νὰ ἔχη κανέναν σοβαρότερο σκοπὸ ποὺ νὰ συναναστρέφεται παρὰ μόνο νὰ ἐπωφεληθῆ ὅ,τι μπορεῖ ἀπὸ τὴν αἰσθηματική ἀδυναμία, ποὺ δείξατε γι' αὐτόν. Καὶ μονάχα τὸ γεγονὸς ὅτι σχετίζεται συγχρόνως καὶ μὲ μιὰν ἄλλη καὶ μάλιστα μικρούλα καὶ δὲν ντρέπεται νὰ λέη ὅτι πηγαίνει μαζί της μόνο γιὰ νὰ τὴν

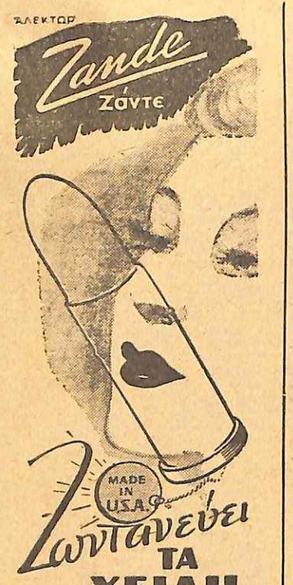

ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ ΕΜΠΝΕΟΥΝ

Γιὰ τὶς ἐκδρομὲς στὰ χιονισμένα βουνὰ οἱ καμψὲς Πατριζιάνες φοροῦν ἐφέτος κουκούλες καὶ κάπες μαλλινες, τὶς ὁποῖες, ὁ οἶκος μόδας, ποὺ τὶς λανσάρει ἀντέγραψε ἀπὸ τὴ φορεσιὰ τῶν Ἐσκιμώων.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς
Δερματολόγος - Αἰσθητικὴ
Δέχεται 11—1 καὶ 5—7
Σέκερη 4, α' ὄροφος. Πάροδος Κανάρη. Τηλ. 612-450

ΑΛΕΚΤΩΡ

Ζωντανεύει ΤΑ ΧΕΙΛΗ

● "ZANDE,, ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ● ΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ-ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΛΩΝΕΙ ● ΔΙΑΡΚΕΙ 6 ΜΗΝΕΣ ● ΣΕ 3 ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΤΩΝ

Σημείωσις: Γεμίζετε τις παληές θήκες σας με ανταλλακτικά Zande πρός τό συμφέρον σας. Προσέχετε όμως νά είναι σέ θήκη με τήν ύπογραφή τοῦ Ἀντιπροσώπου.

ΠΡΩΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΗΣ
"ZANDE,, COSMETIC Co NEW - YORK U. S. A.
ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 47 - 28033 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν. Βραβείον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως (φαινόμενα διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π. μ καί 5—7 μ.μ. Τηλ. 663-673.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

Ἐξασφαλίσατε τό μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τον μοναδικόν Ὅμιλον ἐμπιστοσύνης
„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α
(Πλησίον Ομονοίας)
ΤΗΛ. 56-603
Μία θύματα ποιήμων, ἀπόρους, ποθητικούς»... διδάκτρα πληττομένα.
Σήν πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ ὁλά φυσιολογικά δεκτόμενα καί ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ξεγελάση, εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀηδία καὶ τὴν ἀπομάκρυνσί σας ἀπὸ κοντά του. Σᾶς φαντάζομαι ἀρκετὰ ἀξιοπρεπὲς κορίτσι, ὥστε νὰ καταλαβαίνετε ποιά στάσι πρέπει νὰ τηρήσετε ἀπέναντι τοῦ νεαροῦ.

Μιμόζα, Δράμα: 'Επαναλαμβάνω τά ἴδια καὶ σὲ σᾶς ποὺ γράφω παραπάνω καὶ στὴν συμπατριώτισσα καὶ φιλενάδα σας. 'Αλλ' αὐτὲς οἱ σχέσεις μὲ τὸν νεαρὸ καὶ τὰ θαυμαστὰ του ἔργα εἶνε, ἁπλούστατα, γελοῖα παιδιαρίσματα κι' ἐπιπολαιότητες, ποὺ κάθε κορίτσι μὲ ἠθικὴ καὶ σοβαρότητα ὀφείλει νὰ περιφρονήσῃ καὶ νὰ μὴν τοὺς δώσῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ σημασία. 'Απορῶ, μάλιστα μαζί σας, ποὺ ἐνῶ καὶ σεῖς νοιώθετε αὐτὸν τὸν φόβο καὶ καταλαβαίνετε περὶ τινος πρόκειται, ὡστόσο γυρεύετε καὶ τὴ δική μου συμβουλή. Σὰν νὰ ἦταν τάχα δυνατὸν νὰ ἐγκρίνω τέτοιου εἴδους ἀνοησίες κι' ἐπικίνδυνες ἐπιπολαιότητες. "Οχι, βέβαια!...

ΕΡΗ

✪✪

"Ερως ἢ ζήλεια

'Ο «Ξανθός "Αγγελος» γράφει: «'Εξ αἰτίας τῶν γονέων μας διακόψαμε ἕνα εἰδύλλιο, ποὺχε διαρκέσει τρία ὁλόκληρα χρόνια. 'Εγώ, βέβαια, ἀπόφευγα νὰ τὸν βλέπω. 'Εκεῖνος, ὅμως, ἔμαθα πὼς ἔπιασε σχέσεις μὲ μιὰ φίλη μου. Τὴν εἶδα, τῆς τὸ εἶπα, τῆς παρονέθηκα κι' ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε: «Γίποτα δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ!» Πέστε μου, τί νὰ κάνω;»

Τῆς ἀπαντῶ: Εἶστε βέβαιη ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη; Δὲν νομίζετε ὅτι, ἐπειδὴ βλέπετε τὴ φίλη σας νὰ πηγαίνῃ μαζί του, σᾶς θάβρισκε ζήλεια; "Εχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἂν ἡ φίλη σας δὲν ἔπιανε σχέσεις μαζί του, δὲν θὰ γυρεύατε νὰ τὸν ξαναδῆτε. 'Αλλά, σκεφθῆτε καὶ κάτι ἄλλο: "Αν αὐτὸς σᾶς ἀγαποῦσε πραγματικά, δὲν θὰ ἔτρεχε ἀμέσως νὰ συνδεθῇ μὲ μιὰ ἄλλη, καὶ μάλιστα μὲ μιὰ φίλη σας.

Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἀδιαφορήσετε τελείως γι' αὐτὸν καὶ νὰ μὴ δίνετε μὲ τοὺς τρόπους σας καὶ μὲ τὴ στάσι σας ἀφορμὴ νὰ γελοῦν ἐκεῖνοι μαζί σας.

150 — Γιασεμῆ: Δὲν ὑπάρχει λόγος οὔτε ν' αὐτοκτονήσετε, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ κάνετε κανένα ἔγκλημα. Αὐτοκτονώντας δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτα, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ προσφέρετε μὲ τὴν αὐτοκτονία σας καμμιὰ ὠφέλεια στὴν ὅλη ὑπόθεσι. "Αν πάλι θελήσετε νὰ τὴν κατακτήσετε δίχως τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων σας, δίχως τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας, θὰ κάνετε ἕνα ἔγκλημα. Μὴ σκέπτεσθε, λοιπὸν ἀνόητα, ἀλλὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ πρέπει. 'Εξομολογηθῆτε στοὺς γονεῖς σας τὸ μυστικό σας, πιέσετέ τους στὴν ἀνάγκη κι' ἂν πιὰ δῆτε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς βοηθήσουν οἱ γονεῖς σας, τότε βρῆτε μιὰ ἀφορμὴ ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ζῆτε. "Ετσι, ἀλλάζοντας περιβάλλον, καὶ κάνοντας καινούργιες γνωριμίες, θὰ ἠρεμήσετε καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ τὴν ξεχάσετε.

Δυστυχισμένο πουλί: Μόνη σας ἀντιληφθήκατε ὅτι τὰ χρόνια, ποὺ σᾶς χώριζαν, ἦταν πολλά, κι' ἀποφασίσατε ν' ἀποχωρισθῆτε ἀπὸ κοντά του, παρ' ὅλο ποὺ τὸν ἀγαποῦσατε.

Καὶ θὰ εἴσαστε ἥρεμη, καὶ πιθανὸν νὰ γνωρίζατε κανένα ἄλλον καὶ νὰ ξεχνούσατε. 'Αλλά, ὁ κύριος αὐτὸς ἔπεσε ἀπὸ δυὸ χρόνια παρουσιάσθηκε πάλι στὸ δρόμο σας. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸν βρήκατε ἀγαπὰ μιὰ ἄλλη. Εἶμαι βεβαία, πὼς δὲν θὰ μοῦ γράφατε σήμερα αὐτὸ τὸ γράμμα, ἂν δὲν μαθαίνατε ὅτι ἀγαπᾶ αὐτὴν τὴν ἄλλη. Μὴ σᾶς τυραννάη, λοιπόν, ἡ ζήλεια, κι' ἂς ἠρεμήσῃ ἡ ψυχή σας. "Ετσι ὅπως ζούσατε τὰ δύο χρόνια ποὺ πέρασαν, νὰ ζήσετε καὶ πάλι καὶ προσπαθήσετε νὰ μὴ τὸν συναντᾶτε καὶ νὰ γνωρίσετε κ' ἐσεῖς κάποιον ἄλλο, ποὺ θὰ σβύσῃ τὰ ἴχνη τῶν παληῶν ἀναμνήσεων.

Μαίρη Γαλανοῦ: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι καὶ τὰ δικά μας αἰσθήματα πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας εἶναι ἐφάμιλλα τῶν δικῶν σας. Τὸ γράμμα σας παρέδωσα στὸν εἰδικὸ συντάκτη.

Τ. Γέφτη: Τὸ γράμμα σας μὲ συνεκίνησε πολύ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς δώσω τὶς συνηθισμένες συμβουλές, ποὺ πρέπει νὰ δώσω σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ βρίσκεται στὴ θέσι τῆ δική σας. Εἶσθε ἀρκετὰ μεγάλος καὶ θάχετε καταλάβει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει κάποιο προορισμὸ στὴ ζωή του. Νὰ παντρευτῇ μιὰ καλὴ σύντροφο ποὺ νὰ τὴν ἀγαπάη καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶ, νὰ κάνη παιδιὰ καὶ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Μὲ τὸν τρόπο, ὅμως, ποὺ σκέπτεστε ἐσεῖς δὲν δημιουργεῖτε οἰκογένεια, ἀλλὰ σκορπᾶτε τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή. Τί τὸ ὄφελος νὰ τὴν παντρευθῆτε καὶ νὰ μὴ βρίσκετε ἀνταπόκρισι; 'Αφοῦ, λοιπόν, βλέπετε ὅτι ἐκείνη δὲν ἀνταποκρίνεται στὰ αἰσθήματά σας, θεωρῆστε τὴ γνωριμία σας ὡς μιὰ καλὴ φιλία, καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ δρόμο της. 'Υπάρχει βέβαια καὶ ὁ δρόμος τῶν γονέων. 'Αλλὰ τί τὸ ὄφελος, λέγω καὶ πάλι, νὰ σᾶς τὸ δώσουν καὶ ἐκείνη νὰ ἔχη τὸ νοῦ της ἀλλοῦ;

Μαργαρίτα: Τὴν περίπτωσι τὴ δική σας τὴ διαβάζω σὲ πολλὰ ἄλλα γράμματα, κι' εἶναι ἡ συνηθισμένη ἱστορία τῶν νέων φοιτητῶν, ποὺ θέλουν νὰ περάσουν τὸν καιρό τους κάπως εὐχάριστα, κι' ἀρχίζουν νὰ συνδέωνται πότε μὲ τὴ μιὰ καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη κοπέλλα. Δὲν μποροῦν νὰ ὑποσχεθοῦν τίποτα. Γιατί: 'Επειδὴ ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι ἐξαρτῶνται ἀκόμα ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους, ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις τους. Δὲν ἔχουν ὅμως, τὸ θάρρος νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ πράγματα, γιατὶ φοβοῦνται, μήπως χάσουν τὴν εὐχάριστη συντροφιά της. 'Ο φοιτητὴς λοιπὸν περνάει εὐχάριστα τὶς ὧρες του, ἡ νέα ὅμως, σκλαβώνεται ἀπ' αὐτὴ τὴ γνωριμία, παραμελεῖ τὰ καθήκοντά της καὶ τέλος ἀρρωσταίνει ὅταν μάθη τὴν ἀλήθεια. Φαντάζομαι ὅτι θὰ ξέρετε τώρα, τί πρέπει νὰ κάνετε. Νὰ μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ τέτοιου εἴδους γνωριμίες!

Παράνομη μητέρα: 'Αποκτήσατε ἕνα παιδάκι, ποὺ σήμερα δὲν ἔχει πατέρα κ' ἔχετε ἀναλάβη ὅλα τὰ βάρη τῆς διατροφῆς του. Δὲν τὰ «βγάζετε πέρα». Ὡστόσο σκέπτεστε νὰ τὸ ἐγκαταλείψετε σὲ κάποιο ἵδρυμα καὶ νὰ κλειστῆτε σὲ μιὰ Μονή. "Οχι! Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. 'Αφοῦ ἀναλάβατε νὰ φέρετε στὸν κόσμο ἕνα παιδί, πρέπει νὰ ἔχετε καὶ ὅλο τὸ θάρρος νὰ τὸ ζήσετε, νὰ τὸ μεγαλώσετε καὶ νὰ τοῦ δώσετε τὴν ἀγάπη σας γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας καλὸς ἄνθρωπος. Τὸ ξέρω πὼς θὰ ὑποφέρετε. "Ολοι ὅμως ὑποφέρουμε, ὁ καθένας μὲ τὰ βάσανά του. Θάρρος, λοιπόν, καὶ μὴν ἐγκαταλείψετε τὸ δύστυχο αὐτὸ πλάσμα, μακρυὰ ἀπὸ τὴ μητρικὴ στοργὴ ποὺ τοῦ χρειάζεται.

'Η "Αννα, τὸ χλωμὸ γιασεμί: "Εχετε ἡλικία 26 χρόνων καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κάνετε τέτοιες σκέψεις. "Επρεπε νὰ εἰσαστε πιὸ ἀποφασιστικός. Μὴν ἐχνάτε ὅτι εἶστε καὶ ἀξιωματικός. Γιατί, λοιπόν, δειλιάζετε, μπροστὰ σ' ἕνα γάμο; Γιατὶ δὲν πηγαίνετε κατ' εὐθείαν στοὺς γονεῖς τῆς νὰ ἐκθέσετε τὴν ὑπόθεσί σας; Νὰ καλέσετε τὸν πατέρα της στὸ νοσοκομεῖο, νὰ τοῦ πῆτε ὅτι ὅλα τὰ τραύματα τὰ δεχθήκατε ἐξ αἰτίας τῆς κόρης του κι' ὅτι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς σας εἶναι, ὅταν σηκωθῆτε, νὰ τὴν κάνετε εὐτυχισμένη. "Ετσι κι' ἐκείνη θὰ εὐχαριστηθῆ καὶ θὰ μπορῇ νὰ ἔρχεται νὰ σᾶς βλέπῃ.

Τζίλντα, 'Αθήνα: Δὲν εἶναι καθόλου «δράμα» αὐτὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε. Εἶναι ἁπλούστατα μιὰ ἀνόητη ἱστορία γεμάτη ἐπιπολαιότητα. Δὲν ἀγαπᾶτε, οὔτε ἀγαποῦσατε κανένα ἀπὸ τοὺς δύο. Οὔτε πεῖσμα, οὔτε κακία χωρεῖ σ' ἕναν πραγματικὸ ἔρωτα. 'Εσεῖς, γιὰ νὰ πεισματώσετε τὸν πρῶτο, συναναστρέφεστε ἕξη μῆνες τὸ δεύτερο. Γιὰ μιὰ ἑβδομάδα, θὰ σᾶς δικαιολογοῦσα, ὅτι παρασυρθήκατε ἀπὸ τὴν ἀφέλειά σας. 'Αλλά, ἕξη μῆνες κρατῆστε τὴν ἀπόφασί σας, χωρὶς ν' ἀγαπᾶτε τὸ δεύτερο, πολὺ δὲ περισσότερο, τὸν πρῶτο. 'Εκεῖνο, λοιπόν, ποὺ ἔχω νὰ σᾶς συμβουλέψω εἶναι τὸ ἑξῆς: 'Επειδὴ ὁ πρῶτος φάνηκε πολὺ πιὸ ἐπιπόλαιος ἀπὸ σᾶς, κι' ἐπειδὴ ὁ δεύτερος εἶναι τόσο περιποιητικὸς καὶ καλός, θὰ κάνετε καλὰ νὰ ἐρευνήστε τὴ ζωὴ τοῦ δεύτερου, νὰ δῆτε τὶς ἰδέες του καὶ νὰ προχωρήσετε πρὸς ἕνα γάμο.

Ζητῶ τὴ συμβουλή σας Σ.Κ.Β.: Μοῦ γοάφετε πὼς ὡς τώρα φέρθηκε πολὺ τίμια, ἀφοῦ ἤρθε καὶ σᾶς ζήτησε καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. "Ετσι οἱ γονεῖς σας ἀσφαλῶς, θὰ δέχτηκαν καὶ θὰ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τοῦ πῆτε νὰ ἐπικοινωνήσετε μὲ τοὺς δικούς του γονεῖς, ν' ἀναγγείλετε τοὺς ἀρραβῶνας σας καὶ ὅπως γίνεται γιὰ στείλουν ἐκεῖνοι κανένα δῶρο στὴ μέλλουσα νύφη τους. "Ενιναν αὐτά; Κι' ἂν ὄχι ἤρθατε τοὐλάχιστον σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ θεῖο του; 'Απ' αὐτὸν θὰ μαθαίνατε γιὰ ὅσα ἀμελᾶτε. "Οσον ἀφορᾶ τὶς συναντήσεις σας, νομίζω πὼς, ἀφοῦ ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, θὰ πρέπει νὰ ἔρχεται συνὰ σπίτι σας καὶ νὰ βγαίνετε μαζί του περίπατο ὡς ἀραβωνιασμένοι. Αὐτὸς εἶναι ὁ σωστὸς δρόμος. "Οσον ἀφορᾶ τὶς πληροφορίες, ποὺ θέλετε θὰ μπορούσατε νὰ τὶς πάρετε ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ Κοινότητα, τῆς πόλεως ποὺ σᾶς εἶπε πὼς μένουν οἱ γονεῖς του. Τὸ πιὸ σωστὸ ὅμως εἶναι νὰ τοῦ ζητήσετε ἐπαφὴ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ τὸ θεῖο του.

Γιάννη 'Αγιάννη: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας, γιὰ νὰ βρῶ, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ σᾶς κάνει νὰ χάσετε τὴν ἡρεμία τῆς ψυχῆς σας. Γιατί, μοῦ γράφετε ὅτι, ὅσο προσπαθεῖτε νὰ τὴν ξεχάσετε τόσο περισσότερο τὴ θυμόσαστε, ὅτι στὸν ὕπνο σας δὲν ἡσυχάζετε, κι' ὅτι οἱ συμμαθηταί κι' οἱ φίλοι σας ἔχουν παρατηρήσει πὼς κάτι σᾶς συμβαίνει.

Περιορίσατε πολὺ τὴ σκέψι σας πάνω σὲ μιὰ ἀδελφική σας φίλη τόσο πολύ, μάλιστα, ποὺ τὸ κάθε τί τὸ παραμερίζετε γιὰ νὰ φανῆτε εὐχάριστος σ' αὐτήν. Αὐτὸ ὅμως ποὺ αἰσθάνεστε δὲν εἶναι ἔρως. Γιατί, ὅπως ἀντιλαμβάνεστε, γιὰ ἕνα τίμιο παιδὶ σὰν κι' ἐσᾶς, ἔρως σημαίνει καὶ γάμος. Δὲν μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ σκεφθῆτε ποτὲ παράνομο ἔρωτα, ποὺ θὰ κηλίδωνε τὴν ἀξιοπρέπεια μιᾶς ἀδελφικῆς σας φίλης, ἀφοῦ γιὰ γάμο, εἶστε ἀκόμα πολὺ μικρὸς καὶ ἀνίκανος νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια. Κρατῆσετε, σταθερὴ αὐτὴ τὴ φιλία. Διῶχτε ἀπὸ τὸ μυαλό σας κάθε πονηρὴ σκέψι καὶ θεωρῆστε τὴ φιλία σας, ὡς τὸ πιὸ ἀγνὸ συναίσθημα ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας σας.

Πληγωμένη καρδιά: Εἶναι πολὺ τραγικὴ ἡ κατάστασι τοῦ ἀγαπημένου σας, ὅπως καὶ ἡ δική σας. 'Εκεῖνος ὑποφέρει καὶ κλαίει, ποὺ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖ τώρα πιὰ νὰ σᾶς παντρευτῇ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ δυστύχημά του, κι' ἐσεῖς πάλι ὑποφέρετε γιατὶ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκδηλωθῆτε, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς σας δὲν ξέρουν τίποτα. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ μεγαλώνετε τὸν ψυχικὸ του πόνο. "Ισα, ἴσα τώρα ποὺ ὑποφέρει πρέπει νὰ εἶστε πιὸ πρόθυμη, πιὸ ἐκδηλωτική, καὶ μάλιστα πιὸ ἀποφασιστική. Γιατὶ ἐσᾶς ἀγαποῦσε, πρὶν πάθη τὸ δυστύχημα, ἐσᾶς πάλι σκέπτεται καὶ φροντίζει νὰ μὴν ὑποφέρετε μετὰ τὸ δυστύχημά του. Νομίζω, λοιπόν, πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλείψετε, ἀλλὰ νὰ ἐμπιστευθῆτε στοὺς γονεῖς σας τὴν τραγωδία σας καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσετε νὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ τὸν παντρευτῆτε. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ εὐτυχήσετε μαζί του, ἔστω κι' ἂν τοῦ λείπῃ τώρα τὸ ἕνα πόδι.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΑΛΕΚΤΩΡ

★ 4 ΧΡΗΣΕΙΣ ΜΕ ΜΙΑ ΜΟΝΟ ΚΡΕΜΑ

1. ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
2. ΚΡΕΜΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ
3. ΤΡΟΦΗ ΝΥΚΤΟΣ
4. ΛΟΣΙΟΝ ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑΤΟΣ

Δοκιμάστε ...τὴν θαυματουργὴ κρέμα 4 περιπτώσεων "ΛΑΙΔΗ - ΕΣΤΕΡ,,...

...καὶ τὴν μοναδικὴ ΠΟΥΔΡΑ "ΛΑΙΔΗ - ΕΣΤΕΡ,, ποὺ σκεπάζει κάθε ἐλάττωμα τοῦ προσώπου.

Lady Esther

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 13ο - ΤΗΛ. 32.928

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μεξικάνα Κ.: Εἶνε τρομερό, ἄνθρωποι, ποὺ μένουν στὴν 'Αθήνα, ὅπου ὑπάρχουν ἐπισήμονες ὅλων τῶν εἰδικοτήτων, νὰ καταφεύγουν σὲ φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ προερχόμενη ἀπὸ ἀναρμοδίους καὶ ἐπομένως ἐπιβλαβῆ καὶ ἀντεπιστημονική. Πηγαίνετε νὰ σᾶς ἐξετάση ἕνας γιατρὸς καὶ νὰ σᾶς πῆ τὴ γνώμη του.

"Αγνωστο Χ.: Μὴν ἀνησυχῆτε. Πρόκειται περὶ σημήγματος, συνηθισμένου ἀλλωστε. Δὲν παίζει ρόλο ἡ ποσότης γιατὶ ἄλλοτε εἶναι λιγώτερο καὶ ἄλλοτε περισσότερο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τηρῆτε ἀπόλυτη καθαριότητα μὲ ἁπλὸ χλιαρὸ νερὸ καὶ μὲ λίγο χλιαρὸ χαμομῆλι. Καμμιὰ ἄλλη οὐσία νὰ μὴν βάζετε ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Νεαρὸ μαθητή: Τὸ περιστατικό, ποὺ μοῦ περιγράφετε, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ κιρσούς. 'Η πολύωρη, λόγω τῆς ἐργασίας σας, ὀρθοστασία, ἀσφαλῶς ἐπιδεινώνει τὴν κατάστασι. Θὰ πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕναν χειρούργο, ὁ ὁποῖος ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως ἢ θὰ σᾶς ὑποβάλη σὲ θεραπεία μὲ ἐνέσεις ἢ θὰ σᾶς συστήση νὰ μεταχειρισθῆτε εἰδικὲς ἐλαστικὲς κάλτσες.

Ροζίτα Θ.: Κάνετε κάκιστα καὶ ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας, κάνοντας χρῆσι τῶν ἀπηρχαιομένων πιὰ μεθόδων γιὰ τὴν ἀποψίλωσι τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου σας. 'Η μοναδικὴ καὶ ριζικὴ θεραπεία σήμερα εἶναι μὲ τὴν ἠλεκτροπηξία. Πρέπει ὅμως νὰ ἐφαρμοσθῆ ἀπὸ ἔμπειρο γιατρό. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ ἐφαρμογή της μακρὸ κάπως χρονικὸν διάστημα.

Φυματικόν: Εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ σᾶς συμβουλεύσω γιὰ τὸ περιστατικό, ποὺ μοῦ περιγράφετε στὴν ἐπιστολήν σας. 'Ο γιατρός, ποὺ θὰ σᾶς συμβουλεύσῃ, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψι του ὅλη τὴν προηγηθεῖσα διαδρομὴ τῆς ἀσθενείας σας καθὼς καὶ τὶς τελευταῖες ἀκτινογραφικὲς πλάκες ἢ ἀκόμα καλύτερα τὸν τομογραφικό ἔλεγχο. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἀκολουθῆσετε τὶς συστάσεις τοῦ γιατροῦ σας ἢ ἐκεῖνου ποὺ θὰ τοῦ θέσετε ὑπ' ὄψι του τ' ἀνωτέρω.

'Απελπισμένη Δ. Θ.: Δὲν ξέρω βέβαια ἀπὸ τί συστατικὰ ἀποτελοῦνται τὰ ἰδιοσκευάσματα, ποὺ σᾶς ἐπρομήθευσαν οἱ διάφορες φίλες σας, ὥστε νὰ σᾶς πῶ ἂν ὀφείλωνται σ' αὐτὰ οἱ κακώσεις τοῦ δέρματος. 'Αλλὰ θὰ σᾶς συστήσω νὰ κάμετε χρῆσιν τῆς crème Phyllis, σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχετε εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

'Απογοητευμένο Μ. Θ.: Λυποῦμαι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω στὴν περίπτωσι ποὺ μοῦ περιγράφετε. Δὲν πρόκειται περὶ νοσήματος, ἀλλὰ γιὰ μιὰ κακὴ συνήθεια, ποὺ σιγὰ - σιγὰ ἔγινε ἕξις. Πρέπει τώρα νὰ καταβάλετε μεγίστη προσπάθεια νὰ τὴν σταματήσετε. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ ὅτι τ' ἀποτελέσματα θὰ εἶναι πάρα πολὺ δυσάρεστα.

Καθυστερημένο: Γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις, ποὺ μοῦ περιγράφετε, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γίνῃ διάγνωσι τοῦ αἰτίου, ποὺ τὶς προκαλεῖ, χωρὶς ἰατρικὴ ἐξέτασι. 'Αφοῦ ὅμως δὲν ὑπάρχει γιατρός, τότε θὰ κάνετε δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ μιὰ ἔνεσι Teston τῶν 25 μλγρ. ἐνδομυϊκῶς, τὸ ὅλον 15. Μετὰ δίμηνο διακοπή, θὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἴδια σειρά. Καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

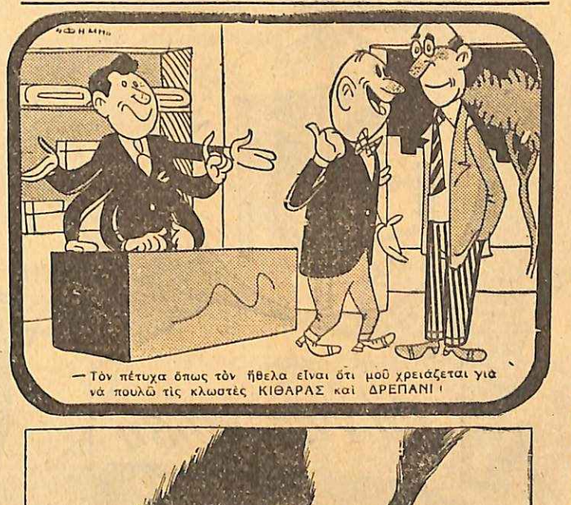
Μαθητὴ Κ. Γ. Φ.: Τὸ ζήτημα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θώρακος καὶ γενικὰ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος εἶναι ἀπολύτως συνδεδεμένο μὲ τὴ γυμναστική πρωτίστως καὶ τὴν καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγή. Συμβουλεύω λοιπὸν ν' ἀσχοληθῆτε περισσότερο μὲ τὴ γυμναστική καὶ γενικὰ νὰ ζῆτε περισσότερο κοντὰ στὴ φύσι.

"Ενα πρεσβύτη: Τὸ νὰ ζητᾶη κανεὶς νὰ παραβιάζῃ τοὺς κανόνες τῆς φύσεως, δὲν εἶναι πάντα τόσο εὔκολο. Νομίζω ἄλλωστε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος στὴν ἡλικία ποὺ ἀναφέρετε θὰ πρέπη νὰ εἶναι εὐχαριστημένος γιὰ ὅσα κατώρθωσε ν' ἀπολαύσῃ. Πάντως σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε κάθε δίμηνο 15 ἐνέσεις Teston τῶν 25 μλγρ., δύο τὴν ἑβδομάδα καὶ ἀνάλογα μὲ τὰ ἀποτελέσματα τὶς διακόπτετε.

Ἄκις: Τὸ θέμα σας δὲν συζητεῖται ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ. Ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ ἐλθετε στὴν 'Αθήνα, κάνετε λίγη ὑπομονὴ μέχρι τότε.

Μικρὴ ξανθή: Σᾶς συνιστῶ τὴν crème Phyllis. Νὰ κάμετε χρῆσι σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία καὶ θὰ ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα.

Α. Λ.

— Τὸν πέτυχα ὅπως τὸν ἤθελα εἶναι ὅτι μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πουλῶ τὶς κλωστὲς ΚΙΘΑΡΑΣ καὶ ΔΡΕΠΑΝΙ!

"Οχι ἁπλᾶ ἄλλα καμμπυτικά!

τώρα ποὺ ξαναβρήκα τὴν πούδρα, τὴν μπριγιαντίνη καὶ τὸ ἄρωμα,

ΠΟΜΠΕΪΑ
(L. T. PIVER PARIS)

Θὰ γίνετε ὡραιότερες
Θὰ φαίνεσθε νεώτερες
ΜΕ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΚΡΕΜΕΣ POND'S

ΡΥΘΜΟΣ

Εξόρμησι!..
ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ERRES

AEG

ΣΤΑΙΓΓΕΡ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΙΖΟΛΑ

Γιά ν' ἀπουλήσῃ
ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

★ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
★ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ
★ ΚΟΥΖΙΝΑ
★ ΠΙΚ-ΑΠ • ΨΥΓΕΙΟ

TELEFUNKEN

MURPHY

ΕΚΠΤΩΣΙΣ 10-15%
24 ΔΟΣΕΙΣ-ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ
ΔΩΡΕΑΝ Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ
ΕΚΛΕΚΤΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ του 1954

ἐλᾶτε
ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΡΑΔΙΟ
ΣΤΡΙΓΓΛΗ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 - (ΔΙΠΛΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΟΡΙΑ)

Σ' ἕνα ναό ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Πῶς κατασκευάζονται τὰ καλλυντικά

ΓΙΑΤΙ νὰ μὴ ἔχουν ὁρίσει ὧρες ἐλευθέρας εἰσόδου καὶ ἐπισκέψεων στὸ ναὸ τῆς γυναικείας καλλονῆς; Ἔτσι, ὁ γυναικεῖος κόσμος τῆς Ἀθήνας θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἰδῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια πόση προσπάθεια, πόση ἐπινοητικότης, πόση μεθοδικὴ ἐργασία χρειάζεται, γιὰ νὰ ἔχῃ ὅλο αὐτὸ τὸν πλοῦσιο ἐφοδιασμὸ σὲ κραγιόν, σὲ ἀρώματα, σὲ κρέμες, σὲ πούδρες, στὰ πάσης φύσεως καλλυντικά του... Ἀπαραίτητο ὅπλο στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τίποτα δὲ γίνεται μόνο μ' αὐτά. Ἀλλὰ καὶ τίποτα χωρὶς αὐτά. Ἡ φυσικὴ γοητεία εἶναι, βέβαια, ἡ βάσι. Ἡ γοητεία ὅμως αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τὸ τονωτικό της, ὅπως καὶ ὁ πιὸ γενναῖος στρατιώτης χρειάζεται τὸ ὅπλο του. Ὑπάρχει ἄραγε μιὰ στὶς χίλιες γυναῖκες, ποὺ μπορεῖ ν' ἀγνοήσῃ τὰ καλλυντικά, χωρὶς ν' ἀδικήσῃ τὸν ἑαυτό της; Κουράζει τόσο ἡ ζωὴ τῶν πόλεων... Ἀφαιρεῖ τὸ χρῶμα, τὰ δροσιά, τὴ φρεσκάδα... Ἐλάχιστες εἶν' ἐκεῖνες ποὺ κυκλοφοροῦν χωρὶς τὴ γραμμὴ τοῦ κραγιὸν στὰ χείλη, δίχως ὑπογράμμιζαν τὴν ὁμορφιὰ ἢ θὰ περιώριζαν τὴν ἀσχήμια, στὴν περίπτωσι, ποὺ ἄσχημες πλάστηκαν ἀπὸ τὴ φύσι τους:

Ἀνάγκη ἀλλὰ καὶ συνήθεια. Ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ Γυμνασίου ἀκόμα οἱ κοπελλίτσες περιμένουν πότε ν' ἀπουσιάσῃ ἡ μαμᾶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰ... κοκκινάδια της. Πρέπει νὰ προχωρήσῃ πολὺ ἡ ἡλικία, γιὰ νὰ τὸ πάρουν ἀπόφασι καὶ νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὰ καλλυντικά.

Σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες τὸ ἴδιο.

Τὸν τεράστιο ρόλο, ποὺ ἔπαιξαν καὶ παίζουν τὰ καλλυντικὰ σκέπτομαι καθὼς βαδίζω στὸν τόπο τῆς παρασκευῆς τους.

Ἕνα ἐπιβλητικὸ ἐργοστάσιο στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Μεσογείων, ἀπέναντι στὴ Σχολὴ Χωροφυλακῆς. Ἡ δημοσιογραφικὴ ἰδιότητα ποὺ προβάλλω ἀνοίγει τὶς πόρτες. Ἄλλωστε, ὑποθέτω, καὶ χωρὶς τὴν ἰδιότητα αὐτή, οἱ εὐγενεῖς ἐργοστασιάρχαι δὲ θὰ ἀρνιόνταν τὴ φιλοξενία τους, ὅταν θὰ τὴν ἐπεκαλεῖτο ἡ γυναικεία περιέργεια. Ἐκθέτω τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς διευθυντάς, τὸν κ. Καρυστινό.

— Οἱ ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ ἐνδιαφέρονταν πολὺ νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τοὺς κρουνοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ρέει ἡ ὁμορφιά τους.

— Δημοσιογράφος καὶ κυρία; Διπλὰ τὰ δικαιώματά σας — ἀπαντᾶ ὁ κ. Καρυστινὸς καὶ προθυμοποιεῖται νὰ μὲ συνοδεύσῃ στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ ἐργοστασίου «Ζίννια».

Θὰ ἦταν πολὺ νὰ ζητήσω τὸ μυστικὸ τῆς παρασκευῆς ποὺ ἐξασφάλισε σὲ βραχὺ χρονικὸ διάστημα, τέτοια ἐπικράτησι στὰ καλλυντικὰ τῆς «Ζίννιας». Ἄλλωστε, καὶ ἂν μοῦ ἐμπιστεύονταν τὰ μυστικά, θὰ μοῦ χρειάζονταν εἰδικὲς γνώσεις γιὰ νὰ τὰ συλλάβω. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ μυστικά, ποὺ ἐνδιαφέρουν. Προέχουν τὰ ἀποτελέσματα.

Ἔννοια σας καὶ δὲ θὰ σᾶς κουράσω μὲ λεπτομέρειες. Ἀξίζει ὅμως τὸν κόπο νὰ γνωρίσετε τὶς καταπληκτικὲς προόδους ποὺ πραγματοποίησε ἕνας κλάδος τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας, ὁ πιὸ ἐρασμιος κλάδος, ἀφοῦ ἀφορᾶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἑλληνίδας.

Πόσο πρωτόγονη ἦταν ἡ βιομηχανία τῶν καλλυντικῶν πρὶν ἀπὸ λίγα ἀκόμα χρόνια. Δὲν ἐπρόκειτο κἂν γιὰ βιομηχανία. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ οἰκόσιτη βιομηχανία, μὲ τὴν ὁποία μποροῦσε ν' ἀσχοληθῇ ὅποιος ἤθελε, ὁποιος δηλαδὴ διέθετε ἕνα κόσκινο καὶ μιὰ ὁκὰ τάλκ. Κατασκευάσματα ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν ὑπαιθρο καὶ γιὰ τὶς πολὺ λαϊκὲς τάξεις. Οἱ μεσαῖες καὶ οἱ ἀνώτερες οἰκονομικὲς τάξεις προσέφευγαν στὰ ξένα καλλυντικά. Σήμερα ἡ «Ζίννια» κατώρθωσε τὴ βιοτεχνία ἐκείνη νὰ τὴν προωθήσῃ σὲ σοβαρώτατη βιομηχανία καὶ εἶναι ὑπερήφανη γιατὶ ἀπωθῶντας βαθμηδὸν τὰ ξένα προϊόντα ἀποκτᾶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ἑλληνικῆς ἀγορᾶς. Κατάκτησι τοῦ γυναικείου κόσμου, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ δύσκολους, τοὺς πιὸ διστακτικούς, τοὺς πιὸ ἀπαιτητικούς.

Ἐλεύθερη εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ καλλυντικῶν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ἀλλὰ οἱ εἰσαγωγὲς ἔχουν περιορισθῆ στὸ ἐλάχιστο. Σχεδὸν δὲν γίνονται. Κι' αὐτὰ τὰ ἀμερικανικὰ κραγιόν, ποὺ εἶχαν κατακτήσει τὰ χείλη τῶν Ἑλληνίδων, θεωροῦνται πιὰ ἀκατάλληλα γιὰ τὸν ἑλληνικὸ οὐρανὸ καὶ τὸ ἑλληνικὸ κλίμα καὶ παραχωροῦν τὴ θέσι τους στὰ κραγιὸν «Ζίννια», προσαρμοσμένα στὰ χρώματα καὶ στὶς κλιματικὲς συνθῆκες τοῦ τόπου.

Μὲ καταλαμβάνει ἴλιγγος καθὼς περιέρχομαι τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ ἐργοστασίου. Τὰ βλέπω καὶ ἀναρωτιέμαι: Γιὰ μᾶς αὐτὰ ὅλα; Χαδεμένες ποὺ μᾶς ἔχουν, ἀλήθεια! Νὰ δῆτε ἐγκαταστάσεις, νὰ δῆτε χημικοὺς καὶ ἄλλους εἰδικοὺς σκυμμένους στὸ ἔργο τους, νὰ δῆτε μηχανήματα, ποὺ ἐλέγχουν τὴν ποιότητα τῶν πρώτων ὑλῶν, γιὰ νὰ μὴ ξεφύγουν οὐσίες ἄχρηστες ἢ ἐπιβλαβεῖς στὸ δέρμα. Φαρμακοποιὸς δὲν ἀφοσιώνεται μὲ τόση ἐπιμέλεια πάνω ἀπὸ τὴ συνταγὴ τοῦ γιατροῦ. Ὅλα σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς.

Τόση ἐπιμέλεια, τόσο μεράκι θάλεγα, ἦταν φυσικὸ νὰ ἐδραιώσουν τὴ φήμη τῶν προϊόντων «Ζίννια» καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μεθόριο. Ἀντὶ νὰ τὰ φέρνουμε ὅλα ἀπ' ἔξω, ὅπως γινόταν ὡς τώρα, ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε ἐξαγωγὴ στὸ ἐξωτερικό. Ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Τουρκία ἀπὸ τοὺς πρώτους πελάτες τῶν ἑλληνικῶν καλλυντικῶν. Καὶ ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἐνδείξεις ὅτι καὶ ἄλλες ἀπὸ τὶς γειτονικὲς χῶρες θὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν παραγωγή μας.

Τὰ καλλυντικὰ σὲ ὅλη τὴν κλιμάκωσί τους: Κρέμα, πούδρα, κραγιόν, ρούζ, ἀρώματα, κολώνια, λοσιόν, μπριγιαντίνη, φιξατέρ, γάλα τοῦ προσώπου. Ἡ δὲ τιμὴ ἀσύγκριτα κατώτερη ἀπὸ τὴν τιμὴ τῶν ξένων καλλυντικῶν. Χωρὶς ὅμως νὰ ὑστεροῦν οὔτε σὲ ποιότητα, οὔτε σὲ ἀγνότητα ὑλικῶν, οὔτε σὲ ἐμφάνισι. Τώρα μάλιστα γιὰ τὶς γιορτὲς ἡ «Ζίννια», κυκλοφορεῖ ὡραιότατες κασετίνες ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη μὲ τὰ καλλυντικὰ «Ζίννια». Εἶναι τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ δεχτῇ μιὰ γυναῖκα.

Ἀλλὰ παρέλειψα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ σπουδαιότερο. Μιὰ ἄλλη ἐπιτυχία τοῦ οἴκου «Ζίννια»: Τὰ μεταξωτά του εἴδη. Καλλυντικὰ ἀπὸ φυσικὸ μετάξι! Τὸ μετάξι εἶναι ἡ βασικὴ ὕλη τους.

Ἀπὸ καιρὸ τόχει προσέξει ἡ ξένη βιομηχανία. Στὴν Ἑλλάδα ἡ εὐρεσιτεχνία ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸ ἐργοστάσιο «Ζίννια».

Ποιός νὰ τόλεγε ὅτι τὸ μετάξι θὰ γινόταν σκόνη γιὰ ν' ἀποτελέσῃ τὸ κύριο συστατικὸ τῆς πούδρας καὶ τῆς κρέμας μας! Δηλαδή, γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι, πρὶν τὸ ἀνακαλύψῃ ἡ βιομηχανία, τὸ ἀνακάλυψε ἡ λαϊκὴ σοφία. Πόσα λαϊκὰ τραγούδια, ποὺ εἶδαν τὸ μετάξι στὸ γυναικεῖο δέσιμο...

«Μάγουλα σὰ μετάξι», εἶναι κοινότατη ἔκφρασι στὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Νομίζετε πὼς τὸ διαισθανόταν τὸ λαϊκὸ αἰσθητήριο ὅτι κάποια μέρα τὸ μετάξι, κονιοποιημένο, θὰ παίρνε πρωτεύουσα θέσι ἀνάμεσα στὰ καλλυντικά.

Εἶναι πιὰ ἐπιστημονικὰ διαπιστωμένο ὅτι τὸ μετάξι ἔχει τὴν ἴδια σύστασι μὲ τὸ δέρμα καὶ διατηρεῖ τὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου.

Καθαρὸ φυσικὸ μετάξι λοιπὸν στὴν κρέμα, στὴν πούδρα, στὰ ρούζ, στὰ κραγιόν.

Δὲν ξέρω μὲ ποιὲς ἐντυπώσεις θἄφευγε ἕνας ἄντρας ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια «Ζίννια».

Ἐμένα ὅμως ἡ μιάμιση ὥρα, ποὺ ἔμεινα σ' αὐτὰ μοῦ φάνηκε σὰ μιὰ στιγμή. Στιγμὴ μεθυστική, ποὺ κύλησε σ' ἕνα πεντακάθαρο περιβάλλον ἀνάμεσα σὲ ἐργάτριες μὲ λευκὲς μπλούζες καὶ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα διακριτικώτατα ἀρωματισμένη, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲ βρίσκεσθε σὲ ἐργοστάσιο καλλυντικῶν ἀλλὰ σὲ τόπο ἐκλεκτῆς συγκεντρώσεως κοσμικῶν κυριῶν.

ΡΕΝΑ Δ.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ

Τῆς Ρενές

Παραμονή

Ἀπόψε παραμονιάτικο, οὖλες οἱ αὐλόπορτες, τὰ τσόκαρα, τὰ τσεμπέρια, οἱ παντοῦφλες κι' οἱ λιμνάζουσες προλήψεις, ἔξω φρενῶν ξεφωνίσανε γιὰ τὸ ξαφνικὸ κακὸ ποὺ βρῆκε τὸ μαχαλᾶ. Καὶ βλέπουνε μ' ἀγωνία τὰ μάγια, κάτι σὰν χαϊμαλιά, ἄσπρες τρίχες καὶ κόκκινα κουρέλια τουρλοῦ-τουρλοῦ στὴν πόρτα τῆς Ρενές.

— Ἄχ! Αὐτὰ εἶναι ἀράπικα μάγια! ἀναστέναξε κάποια σίγουρα... φανταροκαμμένη. Θὰ τῆς τάκανε κανένας τσολιᾶς, γιὰ σμηνίτης ἀπ' αὐτοὶ ποὺ τὴν κορτατζάρουνε καὶ τὴν φρεκανιάρουνε, ἔτσι γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, νὰ βγάλη τ' ἀχτι του.

— Μωρή, καλὰ λές! φώναξε μιὰ κακαβρακάτη. Θάναι ὁ μαυροσκούφης ὁ ντραμπουκογαλάντες, ποὖχε. Κι' ὅσο τοὖλεγε σ' ἀγαπῶ, τόσο ἐκεῖνος βουτοῦσε στὸ τσαντάκι τση!

Φωνάζουν κι' ἀναστενάζουν ὅλες γύρω εὐσπλαγχνικὰ κι ὀπισθοχωροῦνε φοβισμένες. Καὶ μιὰ δασκάλα ἀπ' τὸ Κατηχητικὸ πῆγε κι' ἤφερε τρεῖς καλαμένιοι σταυροί, τὸ τετραβάγγελο, καὶ τὸν Βίο τοῦ Ἁϊ-Κυπριανοῦ, καὶ διαβάζει ὁλοένα στὴ σειρὰ τοὺς ξορκισμοὺς γιὰ τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τὸ τροπάριο.

Ἕνας ἀόριστος φόβος ἔκανε ὅλα γύρω, πέτρες, πουλιά, πούλουδα, παντζούρια, δέντρα, νὰ στενάζουν, σὰν νὰ θρηνοῦνε τὰ ἔμορφα νειᾶτα τῆς Ρενές. Τὰ δὲ γέρικα κυπαρίσσια, ὅσο σαλεύουν, στὸ φύσημα τ' ἀγέρα, μοιάζουνε μὲ στοιχειὰ ποὺ πολεμοῦνε ἄγρια ἀνάμεσά τους καὶ πασχίζουνε νὰ πνίξουν τὸ ἕνα τ' ἄλλο.

Λόξυγγα καὶ τσιριπιτὶ πάθανε ὅλες ἐκεῖνες ποὺ ἦταν ἀγαθοξοῦρες καὶ στενόκαρδες.

Καὶ πάλι οἱ ἀλαφροΐσκιωτες ποὖχαν τὴ χάρι νὰ τὰ βλέπουνε, γυρεύανε ἕνα κόνισμα, μανόγαλα, ἕνα δίχτυ, ἀπήγανο, ἁγιασμό, νταρνταγάνι, ἕνα κλαύβιο αὐγὸ νὰ φυτέψουνε στὸ ντουρσέκι, καὶ λίγη γουρουνόγλυνα νὰ πασαλείψουνε τὴν Ρενὲ μ' αὐτὸ γιὰ νὰ γλυστρήση ἔτσι καὶ νὰ σκορπίση τὸ κακό.

Ξαφνικά, λυγερὴ κι' ἀργοπατούσα, ἀρριβάρισε ἡ Ρενὲ κι' ἀπὸ κουριοζιτά, ρώτησε:

— Μά... κι' ἔς κὶ ἄ, μὸν ντιέ;... Τί γίνεται ἐδῶ;

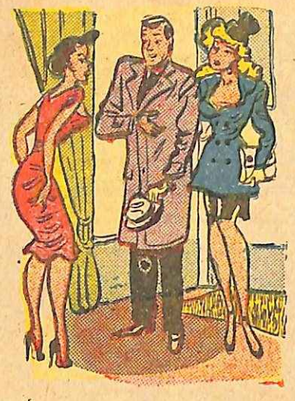
— Ἄχ, μαυροκακομοίρα μου, ἔλα νὰ κάνουμε τὸ ξόρκι νὰ λύσουνε τὰ μάγια, ποὺ ρίξανε στὴν πόρτα σου!... τῆς εἴπανε οὖλες.

— Καλέ, ποιὰ μάγια; Γιατί εἶστε ἔτσι δευτεράντσες, καὶ «μπὰς κλάς»! ξεφώνισε ἡ Ρενέ.

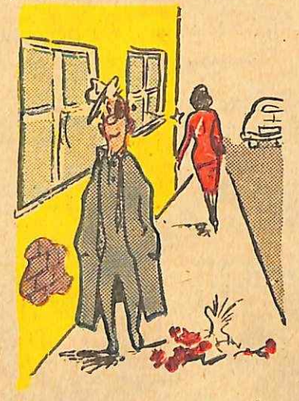
Καὶ γκιζτισμένη, συνέχισε:

— Εἶναι ντροπή, εἶναι στούμπιτο στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε νὰ μιλᾶτε γιὰ μάγια καὶ δαιμόνια. Αὐτά, οἱ ἄσπρες τρίχες εἶναι τὰ μουστάκια καὶ τὸ κόκκινο κοστοῦμι ποὖφερα καὶ τ' ἄφηκα ἕνα μινοῦτο γιὰ νὰ πάω στὴν σπετσαρία νὰ πάρω αἴθερα καὶ μαστίχα, ποὺ θὰ βάλω ἀπόψε στὴν τσάτσα-Οὐζενῆ, στὸ δέντρο τῆς καλῆς Βραδυᾶς, γιὰ νὰ τὴν τρανσφορμάρω σὲ γεροντάκο Πὲρ Νοέλ!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— *Πέρασα ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο ἐργασίας, ἀγάπη μου, καὶ σοῦφερα μιὰ μαγειρίσσα γιὰ νὰ σὲ ξεκουράση λίγο!...*

— *Τώρα εἶμαι βέβαιος, πὼς μ' ἀγαπάει!...*

— *Δὲν περνᾶτε μέσα νὰ ξεκουραστῆτε λίγο;*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μιὰ συνταγὴ καλῆς καὶ ἀκίνδυνης κολντκρὲμ γιὰ τὸ πρόσωπο εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ἀμυγδαλόλαδο	50	γραμ.
Λευκὸς κηρὸς	10	»
Λευκὸν φαλαίνης	10	»

Ἀνακατεύετε καλὰ καὶ προσθέτετε:

Τριανταφυλλόνερο	2	γραμ.
Βιάμμα βενζόης	5	»
Βιάμμα ἄμπρ	2	»

Ἄσπρα χέρια

Θέλετε ν' ἀσπρίσουν τὰ χέρια σας; Πᾶρτε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο:

Ἀμυγδαλόλαδο	20	γραμ.
Ροδόσταμο	20	»
Βιάμμα βενζόης	2	»

Προσθέστε δυὸ κροκοὺς αὐγοῦ, χτυπῆστε τα ὅλα μαζὶ κι' ἀλείφετε κάθε βράδυ τὰ χέρια σας μ' αὐτὸ τὸ μίγμα.

Γιὰ τὰ μαλλιὰ

Ἕνας ξένος δερματολόγος συνιστᾶ τὴν ἑξῆς ἀλοιφὴ σὲ περίπτωσι ποὺ τὰ μαλλιὰ πέφτουν διαρκῶς κι' ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ κεφαλιοῦ εἶνε πολὺ στεγνή:

Κάμφορα	40	γραμ.
Βαζελίνη	100	»

Ζεστάνετε τὸ μίγμα σὲ σιγανὴ φωτιά, ὥσπου νὰ διαλυθῆ τελείως ἡ κάμφορα. Χρησιμοποιῆτε τὴν ποµάδα αὐτὴ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, πρωὶ καὶ βράδυ.

Τὰ χείλη ποὺ σκάζουν

Τώρα τὸ χειμῶνα, σκάζουν εὔκολα τὰ χείλια. Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ τὸ προλάβετε, ἂν τ' ἀλείφετε ταχτικὰ μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα, ποὺ θὰ σᾶς φτιάνη ὁ φαρμακοποιός σας:

Γκλυσερολὲ ντ' ἀμιντὸν	30	γραμ.
Βιάμμα βενζόνης	3	»

Πιατικὰ καὶ σκεύη ἀπὸ πορσελάνη

Τὰ καινούργια πιατικὰ καὶ σκεύη ἀπὸ πορσελάνη γίνονται λιγώτερο εὔθραυστα, ἂν τὰ βράσετε ἐπὶ μισὴ ὥρα καὶ σὲ σιγανὴ φωτιά, μέσα σὲ νερὸ ποὺ περιέχει δυὸ φοῦχτες ποτάσσα. Τ' ἀφίνετε ὕστερα στὸ ὑγρὸ αὐτὸ ὥσπου νὰ κρυώση, τὰ ξεπλένετε μὲ κρῦο νερὸ καὶ τὰ σκουπίζετε.

Λάδι γιὰ μίζ - ἀν - πλί

Ἂν κάνετε μόνη σας μίζ-ἀν-πλί, ἀλείψετε μὲ ἔλαιον βαζελίνης τὶς ἄκρες τῶν μαλλιῶν σας, πρὶν τὰ τυλίξετε στὰ μπιγκουντί. Τὸ λάδι αὐτὸ εἶναι ἐξαίρετο, γιατὶ εἰσχωρεῖ στὶς τρίχες καὶ τὶς κάνει στιλπνὲς καὶ μαλακές, συντελεῖ δὲ στὴ διατήρησι τοῦ χτενίσματος.

Γιὰ τοὺς δίσκους τοῦ γραμμοφώνου

Εἶναι προτιμώτερο ν' ἀπομονώσετε ἀπ' τὸ κρῦο καὶ τὴ ζέστη τὸ ἔπιπλο ὅπου βάζετε τοὺς δίσκους τοῦ γραμμοφώνου, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ ἐπένδυσι φελλοῦ. Φροντίστε ἐπίσης ν' ἀποφεύγετε τὴν ὑγρασία, ποὺ εἶναι βλαβερὴ γιὰ τοὺς δίσκους.

Οἱ τρύπες ἀπὸ καρφιὰ

Ὅταν θέλετε νὰ βουλώσετε τρύπες ἀπὸ καρφιά, ποὺ ὑπάρχουν σ' ἕνα ξύλινο ἔπιπλο, γεμίστε τις μὲ μίγμα ἀπὸ ψιλὸ πριονίδι καὶ γομολάκα. Ὅταν στεγνώση τελείως τὸ μίγμα, τρίβετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ γυαλόχαρτο, γιὰ νὰ γίνη λεῖο.

Πρὶν ἀπὸ τὸ βερνίκωμα

Πρὶν βερνικώσετε ἕνα καινούργιο ξύλινο ἀντικείμενο, καλὸ εἶναι νὰ τὸ περάτε πρῶτα μ' ἕνα στρῶμα ἄχρωμου βερνικοῦ. Ἀλλοιῶς, μπορεῖ νὰ πάρη ἀπόχρωσι πιὸ σκοῦρα ἀπ' αὐτὴν ποὺ θέλετε, γιατὶ τὸ καινούργιο ξύλο ἀπορροφᾶ ἅπλησταν τὸ βερνίκι.

Διαφυγὲς τοῦ γκαζιοῦ

Ἀνακαλύψατε μιὰ μικρὴ διαφυγὴ στὸ σωλῆνα τοῦ γκαζιοῦ; Κολλῆστε πάνω στὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο σημεῖο λίγο ὑγρὸ σαπούνι κι' ἀφίστε το νὰ ξεραθῆ. Θὰ φράξη προσωρινῶς τὴν τρύπα, ὡς ὅτου εἰδοποιήσετε ἕνα εἰδικὸ τεχνίτη γιὰ τὴν ἐπισκευή.

Σπασμένα πιάτα

Ὅταν κολλᾶτε σπασμένα πιάτα ἢ ἄλλα τέτοια σκεύη, χρειάζεται νὰ κρατῆστε ἑνωμένα τὰ κομμάτια ὥσπου νὰ ξεραθῆ κάπως ἡ κόλλα. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ λοιπόν, μπορεῖτε νὰ στάσετε πάνω στὸ ἕνωμα λίγο κερὶ ἀπὸ σπαρματσέτο, ποὺ θὰ κάνη τὴ δουλειά του περίφημα. Φυσικά, τὸ ἀφαιρεῖτε ὅταν θὰ ἔχουν πιὰ κολλήσει καλὰ τὰ σπασμένα κομμάτια.

ΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΟΜΗΧΑΝΙΚΟΙ»
ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΥΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

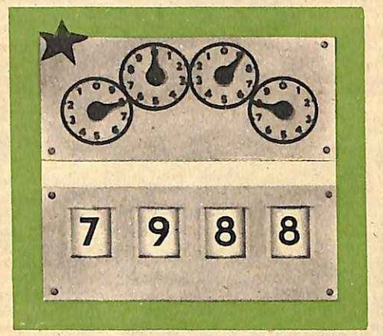
Μὲ δεμένα τὰ μάτια, ἡ κοπέλλα αὐτὴ δοκιμάζει («κουμπιὰ» καὶ λαδὲς διαφόρου μεγέθους, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποιες ἀπ' αὐτὲς διακρίνονται εὐκολώτερα μὲ τὴν ἁφή.

Μιὰ εἰδικότης ποὺ τὴ δημιούργησε ὁ πόλεμος

ΠΟΣΕΣ φορὲς ἔχετε ἐκνευρισθῆ μὲ κάποιο ἀντικείμενο ἢ μηχάνημα ποὺ ἐξυπηρετεῖ κάποια ἀνάγκη τῆς καθημερινῆς σας ζωῆς! Τὸ ἴδιο λοιπὸν συμβαίνει σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ νοικοκυρὰ ἔχει τὸ παράπονο ὅτι δὲν βρίσκει τὸ διακόπτη τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας της στὴ θέσι ποὺ θὰ τὸν ἤθελε. Ἕνας ἄλλος ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ διαβάση εὔκολα τὴν ἔνδειξι τοῦ ἠλεκτρικοῦ μετρητοῦ, γιὰ νὰ ἐξελέγξη πόσο ρεῦμα ἔχει καταναλώσει. Ἕνας σωφὲρ θέλει ν' ἀνοίξη τὸ ραδιόφωνο τοῦ αὐτοκινήτου του κι' ἀνάβει κατὰ λάθος τὰ φανάρια. Καὶ πάει λέγοντας...

Τὸ Ἐργαστήριον Ἐφηρμοσμένης Ψυχολογίας, ποὺ βρίσκεται στὸ Στάνφορντ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἔχει ἀποταθῆ σ' ἑκατοντάδες νοικοκυρὲς κι' ἔχει ἀνακαλύψει ἔτσι πολυάριθμα μικρὰ «ἐλαττώματα» τῶν μηχανημάτων, ποὺ χρησιμοποιοῦν στὸ νοικοκυριό τους. Ὑπάρχουν π.χ. ἠλεκτρικὰ σίδερα μὲ «θερμοστάτη», ποὺ δὲν διαβάζονται εὔκολα οἱ ἐνδείξεις του, γιατὶ εἶναι πολὺ μικρὲς ἢ γιατὶ τὶς κρύβουν τὰ δάχτυλα ποὺ κρατᾶνε τὸ σίδερο. Ὑπάρχουν ἠλεκτρικὲς κουζίνες ποὺ ὅλοι οἱ διακόπτες τους βρίσκονται σὲ εὐθεῖα γραμμή, ἐνῶ τὰ «μάτια» εἶναι τοποθετημένα ἔτσι ποὺ σχηματίζουν τρίγωνο ἢ τετράγωνο...

Κι' ὅμως ὅλες αὐτὲς οἱ μικρὲς αἰτίας, ποὺ ταλαιπωροῦν τὰ ἤδη κουρασμένα νεῦρα μας, θὰ μποροῦσαν νὰ λείψουν πολὺ εὔκολα, σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι, μὲ λίγη λογικὴ καὶ πρακτικὸ πνεῦμα.

Σ' ἕνα νέου τύπου ἠλεκτρικὸ μετρητή, ἡ ἔνδειξις τῆς καταναλώσεως ἀναγράφεται στὴ σειρὰ εὐανάγνωστα, ὅπως στὰ «ρολόγια» τῶν ταξί.

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀποστολὴ τῶν «ἀνθρωπομηχανικῶν», μιᾶς καινούργιας δηλαδὴ «εἰδικότητος», ποὺ δημιουργήθηκε στὴν Ἀμερική. Ἔχουν δὲ διατεθῆ ἀπὸ διαφόρους ἐνδιαφερομένους βιομηχάνους κλπ. σεβαστὰ χρηματικὰ ποσὰ γι' αὐτὲς τὶς ἐρευνες.

Ἡ δουλειὰ τῶν «ἀνθρωπομηχανικῶν» εἶναι πολὺ δύσκολη. Γιατὶ συνήθως δὲν ἀντιλαμβανόμεθα, παρὰ μόνον ὑποσυνείδητα, τὸν ἐκνευρισμὸ ποὺ μᾶς προκαλοῦν τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἢ μηχανήματα. Καταλαβαίνομε τὰ ἐλαττώματά τους, μόνον ὅταν κάνουμε ἐξ αἰτίας τους κάποιο λάθος, ἢ ὅταν πάθουμε κάτι. Ἀλλ' οἱ «ἀνθρωπομηχανικοὶ» ὀφείλουν νὰ τὰ ἀνακαλύψουν, γιὰ νὰ ὑποδείξουν τὴ διόρθωσί τους. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἔμπειροι ψυχολόγοι, εἰδικευμένοι στὴ μελέτη τῶν ἀνθρωπίνων συνηθειῶν, ἐνστίκτων, ἀντιδράσεων καὶ αἰσθήσεων.

Γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ σίδηρου, συνεργάζονται πολλοὶ εἰδικοί: ἕνας ἠλεκτρομηχανικός, ἕνας μεταλλουργός, ἕνας χημικός, ἕνας συναρμολογητής, κλπ. Κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ προβλέψη ἀκριβῶς τοὺς λόγους τοῦ ἐκνευρισμοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἡ χρῆσι αὐτοῦ τοῦ σίδερου. Κατάλληλος γι' αὐτὸ εἶναι μόνον ὁ «ἀνθρωπομηχανικός», ὁ εἰδικευμένος στὸ νὰ ξέρη τὸν μέσον ἄνθρωπο.

Ἡ ἀνάγκη αὐτῆς τῆς εἰδικότητος παρουσιάσθηκε, γιὰ πρώτη φορὰ κατὰ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Οἱ περισσότεροι Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες, ναῦτες κι' ἀεροπόροι δυσκολεύονταν τότε νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ νέα καὶ πολύπλοκα ὅπλα καὶ μηχανικὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἔνοπλες δυνάμεις. Δὲν ὑπῆρχε, φυσικά, καιρὸς γιὰ μιὰ γενικὴ ἐκπαίδευσι. Ἡ μόνη λοιπὸν λύσις ἦταν νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ ὅσο τὸ δυνατὸν ἁπλούστερα καὶ πιὸ εὐκολοχρησιμοποίητα.

Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοὶ ἦταν ἀνίκανοι νὰ τὸ ἐπιτύχουν, γιατὶ ἔβλεπαν τὸ κάθε τι μὲ τὸ δικό τους πρῖσμα, κι' ὄχι μὲ τὸ μάτι τοῦ ἀμόρφωτου καὶ ἀνειδίκευτου ἀνθρώπου. Στὸ μεταξύ, γίνονταν καὶ κάτι ἄλλα κωμικοτραγικὰ λάθη. Π.χ. ἕνας τύπος συσκευῆς ραντὰρ ἀπεδείχθη ἀκατάλληλος, γιατὶ ὁ ἠλεκτρομηχανικὸς ποὺ τὸν σχεδίασε ἦταν ἀριστερόχειρ κι' εἶχε βάλει ἀνάποδα τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ δείκτου!

Τέλος, οἱ ἔνοπλες δυνάμεις ζήτησαν τὴ βοήθεια τῶν πανεπιστημιακῶν ἐργαστηρίων ψυχολογίας, ἀνθρωπολογίας καὶ φυσιολογίας. Κι' οἱ ἐπιστήμονες τῶν ἐργαστηρίων αὐτῶν ἔδωσαν τὰ φῶτα τους καὶ βοήθησαν τὴν Ἀμερικὴ νὰ κερδίση τὸν πόλεμο.

Εὐτυχῶς, δὲν σταμάτησαν τὸ ἔργο τους, μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἐπιδόθηκαν στὴν καλυτέρευσι τῶν ὅρων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τώρα ἂς ἰδοῦμε μερικὲς ἀπ' τὶς περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες πρόσφεραν τὴν πολύτιμη βοήθειά τους.

Κάποιο ἐργοστάσιο ἀναισθητικῶν ἀερίων χρησιμοποιοῦσε διάφορα χρώματα γιὰ τὴ διάκρισι τῶν κυλίνδρων τῶν ἀερίων. Σὲ μιὰ ἐγχείρησι ὅμως, κάποια νοσοκόμος χρησιμοποίησε κατὰ λάθος ἄλλο ἀέριο ἀντ' ἄλλου καὶ προκάλεσε τὸ θάνατο τοῦ ἀσθενοῦς. Αὐτὸ ἐγίνε γιατὶ ἔπαιρνε ἀπὸ «ἀχρωματοψίας», δὲν διέκρινε δηλαδὴ ὡρισμένα χρώματα. Στὸ ἑξῆς ὅμως δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῆ τὸ λάθος, γιατὶ ὁ ἀμόρφωτος «ἀνθρωπομηχανικὸς» ὑπέδειξε μιὰ σειρὰ χρωμάτων, ποὺ τὰ διακρίνουν καθαρὰ ἀκόμη κι' ὅσοι ἔχουν τέτοια ἐλαττωματικὰ μάτια.

Τὰ ἀλφαβητικὰ ψηφία κι' οἱ ἀριθμοὶ δὲν διακρίνονται πάντα εὔκολα μεταξύ τους. Ὅταν π.χ. ἕνας σωφὲρ τρέχη μὲ 80 χιλιόμετρα, μιὰ βροχερὴ νύχτα, δὲν προλαμβάνει νὰ διακρίνη ἂν μιὰ πινακίδα τοῦ δρόμου ἔχη τὸν ἀριθμὸ 88 ἢ 38 ἢ 83 ἢ 33. Ἂν στρέψη περισσότερο τὴν προσοχή του σ' αὐτήν, κινδυνεύει νὰ χτυπήση κάπου καὶ νὰ τσακισθῆ.

Οἱ νέες πινακίδες ποὺ δείχνουν μιὰ κατεύθυνσι, ἔχουν χρῶμα μπλὲ καὶ κίτρινο δίχως οὐρά.

Συστηματικὲς ἐρεῦνες καὶ πειράματα ἐπέτρεψαν στοὺς «ἀνθρωπομηχανικοὺς» νὰ ἐξακριβώσουν ποιὰ εἶναι τὰ ψηφία κι' οἱ ἀριθμοὶ ποὺ συγχέονται περισσότερο μεταξύ τους. Πρότειναν λοιπὸν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ σχήματός τους, ἔτσι ὥστε νὰ γίνουν πολὺ εὐκρινέστερα. Κι' οἱ πρῶτες ἐφαρμογὲς αὐτῆς τῆς ἰδέας ἔφεραν μιὰ σημαντικὴ ἐλάττωσι τῶν αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων.

Ἀλλὰ καὶ τὰ βέλη τῶν πινακίδων ποὺ δείχνουν μιὰ κατεύθυνσι, ἔπρεπε νὰ τροποποιηθοῦν, γιὰ νὰ διακρίνωνται καλύτερα. Καταργήθηκε λοιπὸν ἡ οὐρά τους καὶ ἡ αἰχμή τους ἔγινε πιὸ μακρόστενη.

Ἀλλὰ καὶ τὰ χρώματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὲς τὶς πινακίδες χρειάζονταν τροποποίησι γιὰ νὰ ναι πιὸ εὐδιάκριτα. Καταλληλότερα ἀπ' ὅλα ἀποδείχτηκαν τὸ κίτρινο καὶ τὸ μπλέ.

Ἕνας νέος τύπος ἠλεκτρικοῦ μετρητοῦ (ρολογιοῦ) δὲν ἔχει πιὰ τέσσερες δείκτες ποὺ γυρίζουν πρὸς ἀντίθετες διευθύνσεις. Οἱ ἐνδείξεις διαβάζονται σ' αὐτὸν εὐκολώτατα, στὴ σειρά, ὅπως σ' ἕνα ταξίμετρο αὐτοκινήτου.

Σὲ μιὰ καινούργια τηλεφωνικὴ συσκευή, μικρότερη κι' ἐλαφρότερη, οἱ ἀριθμοὶ δὲν βρίσκονται πιὰ κάτω ἀπ' τὸν τρυπημένο δίσκο, ἀλλὰ ἔξω ἀπ' αὐτόν. Ἔτσι, δὲν τοὺς κρύβει τὸ δάχτυλο ποὺ γυρίζει τὸ δίσκο, οὔτε ὑπάρχει φόβος νὰ σβύσουν σιγὰ - σιγά.

Στ' αὐτοκίνητα, τὰ διάφορα κουμπιὰ τοῦ ταμπλὼ εἶναι συνήθως ὁμοιόμορφα, γιὰ ὁμορφιά. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς ὁ σωφὲρ μπορεῖ νὰ κάνη κάποιο ἐπικίνδυνο λάθος, καθὼς ψαχουλεύει γιὰ νὰ βρῆ ἕνα ἀπ' αὐτὰ — γιατὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀποσπάση τὴ ματιά του ἀπ' τὸ δρόμο. Ἀκόμη μεγαλύτερος εἶναι ὁ κίνδυνος στὰ ἀεροπλάνα, ὅπου ὁ πιλότος ὀφείλει νὰ κάνη ταχύτατα διάφορους χειρισμούς. Ἰδίως κατὰ τὴν προσγείωσι. Τὸ παραμικρὸ λάθος του μπορεῖ νὰ πληρωθῆ μὲ τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων.

Γι' αὐτό, οἱ «ἀνθρωπομηχανικοὶ» ἀνέλαβαν νὰ δώσουν διαφορετικὸ σχῆμα καὶ μέγεθος στὸ κάθε κουμπί, ἔτσι ὥστε νὰ τὸ ἀναγνωρίζη ἀμέσως ἕνα κάπως ἐξασκημένο χέρι. Πραξη ἀμέσως ἕνα κάπως ἐξασκημένο χέρι. Πραγματικά, τὸ ἐπέτυχαν, κι' ὁ καρπὸς τῶν ἐρευνῶν τους εἶναι τὰ διάφορα σχήματος κουμπιὰ ἑνὸς νέου ἀεριοπροωθουμένου ἀεροπλάνου τύπου «Σπάθη».

Θὰ χρειάζονταν ὅμως σελίδες ὁλόκληρες, γιὰ ν' ἀναφέρωμε καταλεπτῶς ὅλες τὶς ἐπιτυχίες ποὺ ἔχει σημειώσει ὁ καινούργιος αὐτὸς κλάδος, ποὺ ὡστόσο βρίσκεται στὴν ἀρχή του ἀκόμα.

Ἂν οἱ διακόπτες μιᾶς ἠλεκτρικῆς κουζίνας ἔχουν τὴν ἴδια διάταξι μὲ τὰ «μάτια» ὑπάρχουν λιγώτερες πιθανότητες νὰ κάμη λάθος ἡ νοικοκυρά.

'Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ θαῦμα

Δὲν ἔφταναν στὸ Ναστραδὶν Χότζα οἱ μεγάλες φτώχειες ποὺ εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μὰ γιὰ τὴν κακὴ του τύχη εἶχε στὸ κεφάλι του καὶ τὴ γκρίνια τῆς Φατμέ. Ἔτσι, γιὰ νὰ ξεχάσῃ κάπως τὴ γρουσουζιά, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε, πήγαινε κάθε βραδάκι μὲ μερικοὺς φίλους σ' ἕνα καπηλειὸ καὶ τὄριχνε στὸ πιοτό...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ναστραδὶν ἔπινε μὲ ρέγουλα καὶ στὴ κανονικὴ ὥρα γυρνοῦσε στὸ σπιτικό του. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως καὶ μὲ τὶς ἀναποδιές, ποὺ συνεχῶς τοῦ τύχαιναν, τὸν κυρίεψε γιὰ καλὰ τὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ.

Ἔτσι ἡ γκρίνια τῆς γυναίκας του ἔγινε ἀφόρητη τώρα, μάλιστα, ποὺ ὁ Χότζας δὲν ἐννοοῦσε νὰ γυρίσῃ σπίτι του πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ μάλιστα τύφλα στό... μεθῦσι!

Εὐτυχῶς ὅμως σὲ λίγο ὁ Ναστραδὶν ἀναγκάστηκε νὰ κόψῃ τὴν ἄσχημη παρέα τοῦ καπηλειοῦ, γιατὶ ἔφυγε μὲ τὴ γυναῖκα του ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, γιὰ νὰ φροντίσῃ κάποιο κτηματάκι ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν ἔπαψε κάθε βράδυ νὰ τὸ τσούζῃ μὲ κάτι γειτόνους. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μὲ μέτρο κι' ὅπως ταιριάζει σ' ἕνα νοικοκύρη ἄνθρωπο, ποὺχει πολλοὺς καϋμούς... Μὰ ἡ Φατμέ, γκρινιάρα καὶ στενόχωρη ἀπὸ φυσικοῦ της, τοῦ ἔκανε διαρκῶς σκηνές.

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἐνῶ ὁ Χότζας κι' ἡ Φατμὲ δούλευαν στὸ χτῆμα, συνέβη κάτι ποὺ ἔδωσε τέλος στοὺς καυγάδες τους.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πέρασαν ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ Χότζα κάτι ἐργάτες, ποὺ δούλευαν στ' ἀμπέλια, πέρα στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ καὶ ποὺ εἶχαν μαζί τους ἕναν ἀραμπᾶ μ' ἕνα βαρέλι κρασί. Κατάκοποι ἀπὸ τὸ δρόμο, ὅπως ἦταν παρακάλεσαν τὸ Ναστραδὶν καὶ τὴ Φατμὲ νὰ τοὺς δώσουν λίγο νερὸ γιὰ νὰ δροσιστοῦν. Πρόθυμα τὸ ἀντρόγυνο τοὺς ἔδωσε ἕνα ἀσκὶ γεμάτο νερὸ κι' ἐκεῖνοι τράβηξαν πιὸ πέρα γιὰ νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ πιοῦν. Κι' ἀφοῦ ἄδειασαν τὸ ἀσκί, θεώρησαν ὑποχρέωσι νὰ τὸ γεμίσουν τώρα μὲ κρασὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Χότζα καὶ τὴ γυναῖκα του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, πάνω στὸ φαΐ, ὁ Χότζας ζήτησε νερό. Ἡ Φατμὲ πῆγε στὴν κουζίνα, ἄνοιξε τὸ ἀσκὶ ποὺ εἶχαν δώσει τὸ πρωῒ στοὺς ἐργάτες κι' ἀνύποπτη ἄδειασε μέσα σὲ μιὰ κοῦπα λίγο ἀπὸ τό... νερὸ του.

Μαντεύει τώρα κανεὶς ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξι κι' ἡ εὐτυχία, ποὺ ζωγραφίστηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Χότζα, μὲ τὴν πρώτη γουλιὰ ποὺ κατέβασε!

Σταμάτησε νὰ πίνῃ καὶ δίνοντας στὴ Φατμὲ νὰ δοκιμάσῃ ἀπ' τὴ κοῦπα, γονάτισε εὐλαβικὰ καὶ ὕψωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό.

— Ἀλλάχ, εὐλογημένος νὰ εἶσαι! φώναξε.

Ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ γυρνῶντας στὴ γυναῖκα του τῆς ἔλεγε :

— Στὸ φώναζα, καϋμένη Φατμέ! Ἦταν θέλημα τοῦ Προφήτη ποὺ ἔπινα κρασί. Δὲν βλέπεις πῶς καὶ τὸ νερὸ στὸ σπίτι μας κρασὶ γίνεται;...

Κατάπληκτη τώρα κι' ἡ Φατμέ, ἀφοῦ δοκίμασε ἀπὸ τὸ κρασὶ τῶν ἐργατῶν, γονάτισε μὲ τὴ σειρά της κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται μαζὶ μὲ τὸ Ναστραδὶν στὸν 'Αλλὰχ γιὰ τὸ θαῦμα ποὺγινε στὸ σπιτικό της, ἐνῶ τοῦ Χότζα γελοῦσαν καὶ τὰ μουστάκια του !....

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ

Κάθε ἡμέρα, γιάχο, ἔξω ἀπὸ ἰσπίτι μας ἄντρωπο περνάει, πολλὲς γαλοτσυλες ἔχει, σαν ἀρνιὰ πηαίνουνε γλοῦ-γλοῦ-γλοῦ ἐκάνουνε. Καὶ ἰκεῖνος ἕνα μεγάλο ραβδὶ κρατημένο ἐκάνει:

—"Εδῶ οἱ γαλοπούλες! 'Εδῶ οἱ πακειὲς καὶ κοτσονάτες γαλοπούλες! φωναγμένο ἐκάνει.

Σουρπουΐτσα μου σάλια της ἐτρέχουν, πολὺ λιχούδης ὑναῖκα ἔνεται:

—Καραμπετάκι, λέει, τὰ Χριστούγεννα πλησιάζουν, δὲν θὰ πάρουμε κι' ἐμεῖς μιὰ γαλοπούλα;

—Παστουρμᾶ νὰ παίρνωμε, Σουρπουΐτσα μου.

"Αμα ὑναῖκα μου μοῦτρα της κοτεβασμένα ἐκάνει:

—Τὸν παστουρμᾶ νὰ τὸν φᾶς ἐσύ! Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ μὲ σένα! Δὲν φτάνει ὅτι κάθε μέρα τρῶς παστουρμᾶ καὶ γεμίζεις τὸν κόσμο μὲ τὴ μυρουδιά; Καὶ τὶς γιορτὲς ἀκόμα παστουρμᾶ θὰ τρῶς; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

—Κουζούμι, λέω, γαλοπούλα ἠθέλεις;

—Γαλοπούλα θέλω.

—"Ο,τι θέλεις, γιαθρούμ! "Αμα ἐσὺ μιὰ γαλοπούλα ἠθέλεις, ἐγὼ ἐσένα πέντε γαλοποῦλες νὰ παίρνω!

"Υστερα ἀντιρωπο φωναγμενο ἐκάνω:

—"Ελα δῶ μπὲ γιάχο! Διάλεξε τὸ καλύτερο γαλοπούλα, γιὰ τὸ Σουρπουΐτσα μου.

—'Αμέσως ἀφεντικό.

Τὸ ἀντίρωπο γαλοποῦλες του διαλεγμένες ἐκάνει, ὕστερα τὸ πιὸ παχὺ-παχὺ ἀπὸ κοπάδι του ἐβγάζει:

—'Ορίστε ἀφεντικό, λέει. Τέτοια γαλοπούλα δὲν θὰ βρῆς σὲ ὅλη τὴν 'Αθηνα.

Γαλοποῦλα ἰπληρώνω, στὸ ἰσπίτι τὴν ἐπαίρνω. Σουρπουΐτσα μου μεγάλο χαρὰ ἔκανε καὶ κάθε μέρα καρυδάκια μαριδάκια τὸ γαλοπούλα της ταϊσμένο ἐκάνει γιὰ νὰ πακύνη. 'Αλλαντίν; Αὐτὸ τὸ γαλοποῦλα, λέει, Χριστούγεννα νὰ κόψωμε, ὡραῖα οὐῦπα νὰ ἐκάνουμε, ὕστερα ὡραῖα-ὡραῖα τιραπέζι μας στιρωμένο νὰ ἐκάνουμε. Σουρπουΐτσα μου, πολὺ λιχούδης ὑναῖκα ἔνεται

"Αμμα ἰπροχτὲς τὸ βράδυ τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης μία πιρόσκλησις μὲ κάνει:

—Καραμπετάκι, λέει, τὸ βιράδυ στὸ ταβέρνα νὰ ἔρχεσαι!

—Γιατί, κουζούμ;

—"Ακουσε... "Ἐχω ἕνα σπουδαῖο μεζέ! Θὰ τὸ γλεντήσουμε μιὰ χαρά!

"Υστερα μὲ λέει καὶ ὅλο τὸ ἄλλο παρέα καλεσμένος ἔκανε, ὡραῖο κρασάκι ἔχει καὶ ἕνα μεζέ, κελεποῦρι! Τὸ λοιπὸν τὸ ἰβράδυ στὸ ταβέρνα πηαίνουμε, τιραπεζάκι στιρωνόμαστε, ὡραῖο κρασὶ ἰφέρνει, ὕστερα ἕνα ταψὶ βαΐ, βαΐ, βαΐ. Τί ἦταν ἐκεῖνο κουζούμ; Μέσα μιὰ γαλοπούλα ἦτανε, μὲ πατατάκια ματατάκια, στὸν φοῦρνος ροδοφημένο ἦτανε.

—Βαΐ, βαΐ, τί μεζὲς εἶναι τοῦτο κουζούμ; λέω. Χατζῆ μπεκὶρ λουκοῦμ' ἐνεται, γιάχο. Βαΐ, βαΐ, βαΐ, σάλια μου ἰτρέχουν.

—'Εβίβα!

—Εἰς ὑγείαν!

Ποτηράκια μας ἐκάνουμε, «ἐϊβαλά», λέω, ποτηράκια μας κατεβασμένα ἐκάνουμε, γαλοποῦλα τιρῶμε, ἀμάν! Τί φαΐ, κουζούμ, τί μουχαμπὲτ ἦταν ἐκεῖνο!

—'Εϊβαλά!

—Γειά σου, Καραμπέτ!

—"Αντε, στὴν ὑγεία σου.

Κοιλιά μας ταράτσα ἐκάναμε, καρασι πολὺ ἤπιαμε, στὴν ἀρχὴ τσακιρ κέφι, ὕστερα πολὺ μεθῦσι ἐκάναμε, τιραγούδια ἐλέανε, ἐκεῖνοι «ἔνα βιράδυ πούθοεχεεε» καὶ ἐγὼ μερακλίδικα παλὸ καϊντὲ ἰπῆρα: «'Αμὰν ντόκτορ, κερχανετζῆ ντόκτορ...»

—Εἰς ὑγείαν!

—"Αντε κι' ἄλλο ἕνα!...

"Αμα ὅταν μεθῦσι μας πολὺ μεάλο ἔϊνε, ὅλοι μαζὶ ἐμένα κυτταγμένο ἐκάνανε, πολλὰ ἔλια ἀρχίσανε·

—Τί ἐλᾶτε, κουζούμ;

—Γιατὶ αὐτὴ τὴν γαλοπούλα, ποὺ φάγαμε. χὰ-χὰ-χά, ξέρεις γιατὶ τὴ φάγαμε;

—Γιατί, μπέ;

—'Αχα-χὰ-χά. Γιατὶ τὴν κλέψαμε.

—'Απὸ ποῦ μπέ;

—'Απὸ τὸ σπίτι σου! ,Αχὰ-χὰ-χά, θέλαμε νὰ σοῦ κάνουμε ἕνα ἀστεῖο!

Βάϊ ἐσόγλου ἐσεκλέρ! Ἐνόμισα ἀστειο ἦτανε, ἄμα ὅταν ἰπῆα ἰσπίτι, Σουρπουΐτσα μου ἦτανε, ἄμα γαλοπούλα ντὲν ἦτανε! Βάϊ κιοπόγλου κιοπεκλέρ! Τί ἀστειο ἦταν τοῦτο, γιάχο;...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

'Ο νεαρός

Μπᾶ ; Ὅστε εἶσαι ὁ Λέαντρος ; Μὲ συγχωρεῖς νέε μου ποὺ δὲν σὲ ἀνεγνώρισα, ἀλλὰ καὶ τῶς νὰ σὲ ἀναγνωρίσω ; Ἐγὼ σὲ ἤξερα γιὰ ἕνα σαχλὸ νεαρό, ἕνα παληόπαιδο δηλαδὴ καὶ καθὼς ἐνθυμοῦμαι, μόλις πέρσυ κατάφερες νὰ βγάλῃς τὸ γυμνάσιο, μὲ χίλια ζόρια καὶ χατήρια. Καὶ τώρα σὲ βλέπω μὲ μισὴ πῆχυ μουστάκι, ἄγριο, ἀπερποίητο καὶ ἀχτένιστο, σὰν ποντικοφαγωμένη μπατανόβουρτσα. Εἴκοσι χρονῶν παληόπαιδο !

Τὶ θὲς νὰ παραστήσῃς κύριε Λέαντρε, μὲ τὴ μουστάκα ; Γιὰ ποιὸ λόγο τὴν ἄφησες ; 'Υπῆρχε, θέλω νὰ πῶ καμιὰ ἀνάγκη, ἀκόμα δὲν ἔσπασες ἀπὸ τ' αὐγό, νὰ δημιουργήσῃς μουστάκι καὶ μάλιστα αὐτῶν τῶν διαστάσεων ; Σὲ ἀνάγκασε κανένας ; "Οχι ; "Αμ' ὄχι λέω κι' ἐγώ. Τότε, λοιπόν, ποιὰ ἡ ἀφορμή, ἡ δικαιολογία καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ τριχίνου αὐτοῦ κατασκευάσματος ;

Πῶς ; Ἔφτασες εἰς ὥριμον ἡλικίαν ; Τὸν κακό σου τὸν καιρό, παληόπαιδο. Βρήκες, βρέ, καμμιὰ ἐργασία, νὰ βγάζῃς τὸ ψωμί σου ; "Οχι ἀκόμη αἴ ; "Αμ τὸ ξέρω. 'Απὸ τὸ δύστυχο τὸν πατέρα σου χαρτζηλικώνεσαι ἀκόμα, τρομάρα νὰ σοῦρθη. Καὶ περιφέρεσαι σὲ καφενεῖα, δημοσίους κήπους, χοροδιδασκαλεῖα καὶ μπάρ, γιὰ νὰ ἐπιδείξῃς τὸ μουστάκι σου, μὲ τὴν ἀφελῆ πεποίθησι ὅτι προκαλεῖς ἐντύπωσι, συζητεῖσαι καὶ σχολιάζεσαι, βρωμόπαιδο.

Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι, μυστακοφόρε νεανίσκε ; Ὑποθέτω ὅτι συνεννοούμεθα. "Η ὄχι ; Ἐμπῆκα στὸ βάθος τῆς ἠλίθιας νοστροπίας ποὺ δέρνει τὸ μυαλουδάκι σου. "Αφησες τὸ μουστάκι γιὰ νὰ κάνῃς ἐντύπωσι, γιὰ νὰ παραστήσῃς τὸν ἄντρα νὰ ἐπιδείξῃς ἐπιβάλλον καὶ νὰ κάνῃς τὴ φιγοῦρα σου, τενεκεδένιε φιγουρατζῆ. Καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἰδέα τολμᾶς νὰ ἐμφανισθῆς καὶ ἐνώπιόν μου, θρασῦμι. Νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιόν μου μ' αὐτὸ τὸ ἀναιδέστατο ὕφος καὶ ἐπὶ πλέον νὰ χαϊδολογᾶς αὐτὸν τὸν τρίχινο θύσσανο προκλητικώτατα καὶ ἰταμώτατα, μὲ τὴν βλακώδη ἀντίληψι ὅτι προκαλεῖς τὸ θαυμασμό μου, βλακέντιε.

'Αλλὰ δὲν φταῖς ἐσύ. Φταίει ὁ πατέρας σου, ποὺ σοῦ ἐπιτρέπει αὐτὲς τὶς σάχλες. Καὶ δὲν ἐκτελεῖ τὸ πατρικόν του καθῆκον. Τί νὰ σοῦ κάνω καϋμένε. "Επρεπε νὰ μ' ἔχῃς ἐμένα πατέρα σου, νὰ σοῦ βγάλω τὸ μουστάκι τρίχα - τρίχα, νὰ σοῦ τραβήξω καὶ τ' αὐτί, νὰ σοῦ ἀστράψω καὶ δυὸ σφαλιάρες, γιὰ νὰ σὲ ἀνακαλέσω στὴν τάξι. Νὰ σὲ στείλω πρῶτα νὰ βρῆς δουλειά, νὰ πιάσῃς τὸν κασμὰ στὰ ἔργα τῆς ὁδοῦ Πατησίων, νὰ ἰδῆς πῶς βγαίνει τὸ μεροκάματο, ν' ἀποκτήσῃς τὴν οἰκονομικὴ σου ἀνεξαρτησία κι' ἔπειτα νἄχῃς καὶ τὴν ἐλευθερία νὰ παραστήσῃς τὸν Ὀτὴν ἐλευθερία νὰ παραστήσῃς τὸν 'Οδυσσέα 'Ανδρούτσο. "Οχι μουστάκια καὶ μπαμπᾶ δόσε μου πέντε τάλληρα νὰ βγῶ ἔξω.

"Αντε νὰ μοῦ χαθῆς, λοιπόν, τρίχα. Καὶ μὴν ξανατολμήσῃς νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιόν μου μὲ μουστάκι, γιατὶ σθῆς ἐνώπιόν μου μὲ μουστάκι, γιατὶ τὶς σφαλιάρες ποὺ δὲν ἔφαγες ἀπὸ τὸν πατέρα σου, θὰ τὶς φᾶς ἀπὸ μένα. Καὶ ὄχι μόνο τὸ μουστάκι, τὸ ὁποῖον φέρεις ἀναξίως θὰ σοῦ βγάλω, ἀλλὰ θὰ σὲ κουρέψω καὶ μὲ τὴν ψιλὴ μηχανή. Οὔστ ! Ρεζίλη !

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗΤΗ

Ἀκουμπισμένος στὴν πόρτα τοῦ ἀπόμερου σπιτιοῦ, ὁ ἀλήτης μιλοῦσε μὲ τὴ φτωχὴ γυναῖκα τοῦ ξυλοκόπου.

—"Ετσι πάντα γυρίζεις; τὸν ρώτησε ἐκεῖνη.

—Ναι... Χρόνια τώρα τὰ βήματά μου ἀκολουθοῦν καινούργιους δρόμους ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή μου... "Εχει βέβαια τὰ κακά της ἔχει ὅμως καὶ τὶς χάρες της...

—'Αλήθεια; ψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ ἑνὸς παιδιοῦ.

—Κάθισε ἐδῶ λίγο, ἂν σοῦ ἀρέσῃ...

Κι' ἔτρεξε μέσα, ἐνῶ αὐτὸς κάθισε στὸ σκαλοπάτι. "Ηταν ἕνας γέρος μὲ ἄσπρη γενειάδα, σκυφτός, μὲ ζαοφυλεμένο μέτωπο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε γιὰ σύντροφό του τὴν ἀτυχία. Τὰ μάτια του ὅμως δὲν ἔδειχναν κανένα μίσος γιὰ τὴν τύχη του. Ἀπεναντίας φαινόντουσαν γλυκά.

—Κοιμήσου, παιδί μου... ἀκουγόταν ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας.

—Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς;...

—Θὰ γυρίσῃ σὲ λίγο...

—Καὶ τί θὰ μοῦ φέρῃ; ρωτοῦσε τὸ παιδὶ μὲ παράπονο.

—Θὰ σοῦ φέρῃ ἕνα ὡραῖο παιχνίδι!

—Τί παιχνίδι, μαμᾶ; "Ενα κουτὶ μὲ στρατιωτάκια;

—Ναι, παιδί μου!

Τὸ παιδὶ σώπασε. Ἡ γυναῖκα τότε ξαναγύρισε στὸ γέρο.

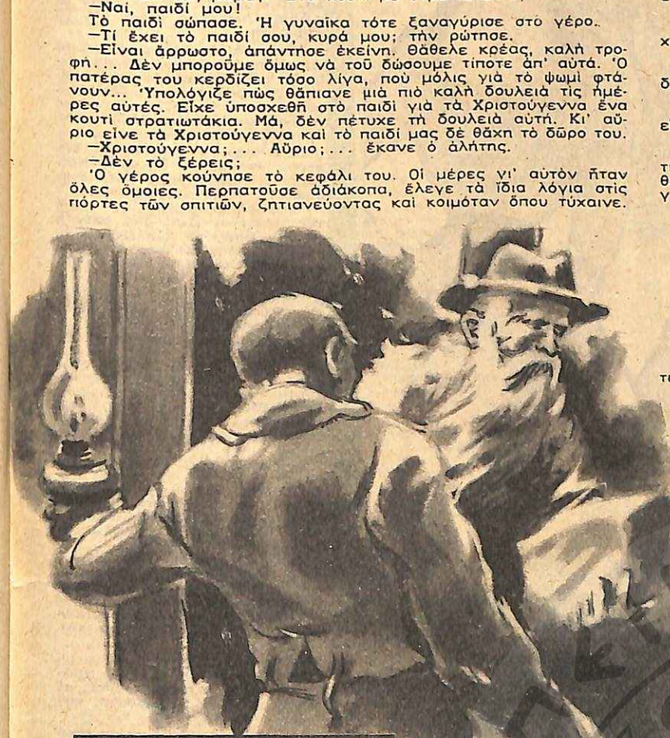
—Τί ἔχει τὸ παιδί σου, κυρά μου; τὴν ρώτησε.

—Εἶναι ἄρρωστο, ἀπάντησε ἐκείνη. Θάθελε κρέας, καλὴ τροφή... Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ τοῦ δώσουμε τίποτε ἀπ' αὐτά. Ὁ πατέρας του κερδίζει τόσο λίγα, ποὺ μόλις γιὰ τὸ ψωμὶ φτάνουν... Ὑπολόγιζε πῶς θἄπιανε μιὰ πῶ καλὴ δουλειὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Εἶχε ὑποσχεθῆ στὸ παιδὶ γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἕνα κουτὶ στρατιωτάκια. Μά, δὲν πέτυχε τὴ δουλειὰ αὐτή. Κι' αὔριο εἶνε τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ παιδί μας δὲ θἄχη τὸ δῶρο του.

—Χριστούγεννα;... Αὔριο;... ἔκανε ὁ ἀλήτης.

—Δὲν τὸ ξέρεις;

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του. Οἱ μέρες γι' αὐτὸν ἦταν ὅλες ὁμοιες. Περπατοῦσε ἀδιάκοπα, ἔλεγε τὰ ἴδια λόγια στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν, ζητιανεύοντας καὶ κοιμόταν ὅπου τύχαινε.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, παρουσιάστηκε ὁ γέρο-ἀλήτης...

Τί τὸν ἐνδιέφεραν οἱ γιορτάσιμες ἡμέρες;

Ἐνῶ ὁ ἀλήτης ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἡ γυναῖκα εἶχε μπῆ πάλι στὸ σπίτι. Ξαναγύρισε φέρνοντας λίγο ψωμί.

—Νά, πάρε! τοῦ εἶπε. Δόξα σοι ὁ Θεός, αὐτὸ δὲν μᾶς ἔλειψε ποτέ... Ξέρεις ὅμως πῶς ἀπόψε θἄχουμε κιόνι;

—Ναί, εἶπε ὁ γέρος, εὐχαριστῶντας την γιὰ τὸ ψωμί.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

—Τὸ κιόνι δὲν μὲ τρομάζει... Καλνύχτα, καλή μου γυναῖκα κι' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάῃ!...

Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ ξεμοναχιασμένο ἐκεῖνο σπίτι.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φυσάῃ παγωμένος ἀέρας. Μαῦρα σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸν οὐρανό.

Ὁ ἀλήτης πῆρε τὸ μονοπάτι, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Συλλογιζόταν τὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῆς καλῆς γυναίκας. Δὲν ἦταν βέβαια πιὸ εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ἀπ' αὐτόν... Κι' ὅμως, οὔτε κι' αὐτὸς ἦταν πάντα ἀλήτης... Εἶχε γνωρίσει εὐτυχισμένες μέρες. Εἶχε κι' αὐτὸς οἰκογένεια καὶ σπίτι...

Μὰ ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια... Πένθη, καταστροφὲς εἶχαν καταστρέψει τὴν ὁμορφη ζωή του.

Κακὴ μοῖρα τὸν ἔρριξε στοὺς δρόμους. Ἐγκατέλειψε τὴν πατρίδα του, χωρὶς πεντέρα. "Ηταν ἀποφασισμένος νὰ ἐργαστῇ. Μὰ ποιὸς θἄδινε δουλειὰ σὲ μιὰ σκυφτὴ ἀπὸ λύπες ράχη ἢ σὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν; Γελοῦσαν μαζί του ὅταν τοὺς ἔλεγε πὼς μποροῦσε νὰ δουλέψῃ...

"Ετσι, χρόνια τώρα βάδιζε χωρὶς σκοπό. "Επειτα συνήθισε στὴν ἀλήτικη ζωή. Ζητιάνευε στὶς πόρτες. 'Αλλοῦ τοὐδιναν ψωμί, τυρὶ ἢ λίγο κρασί. 'Αλλοῦ τοὐδιναν καὶ λεπτά.

Τὰ χρήματα τὰ φύλαγε. "Οταν μάζευε λίγα, τ' ἄλλαζε μὲ νομίσματα μεγαλύτερης ἀξίας καὶ τὰ φύλαγε κι' αὐτά. "Ετσι τώρα εἶχε στὴν τσέπη του ὁλόκληρη περιουσία;... Μήπως δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀγοράσῃ καὶ χριστόψωμα καὶ γαλοπούλα φητή, καὶ ἕνα κουτὶ μὲ στρατιωτάκια;

«Ναί, σκέφτηκε ὁ γέρο-ἀλήτης, μπορῶ νὰ τὰ κάνω ὅλα αὐτά».

Μὰ στὸ μεταξὺ τὸ κιόνι ἔπεφτε πυκνό... Γιὰ ν' ἀγοράσῃ αὐτὰ ποὺ ἤθελε καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι τοῦ ξυλοκόπου, χρειαζόταν δυὸ ὧρες... Καὶ πῶς θἄβρισκε πάλι τὸ δρόμο, ποὺ θὰ τὸν εἶχε σκεπάσει τὸ κιόνι;

★

—"Ελα, ἄντρα μου, μὴν ἀπελπίζεσαι... Θἄχῃς περισσότερη τύχη μεθαύριο... εἶπε ἡ γυναῖκα στὸν ξυλοκόπο.

'Εκεῖνος καθότανε κοντὰ στὴ φωτιά, λυπημένος.

—Στενοχωριέμαι πιὸ πολύ, γιατὶ εἶχα ὑποσχεθῆ στὸ παιδὶ τὸ δῶρο του...

—Τὸ ξέρω... Μὰ τί νὰ κάνῃς ἀφοῦ δὲν ἔχεις...

Οἱ δυὸ σύζυγοι σώπασαν γιὰ λίγο. Μιὰ σιωπὴ γέμάτη ἀγωνία εἶχε ἁπλωθῆ στὸ φτωχικὸ σπιτάκι.

Ὁ ξυλοκόπος σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε πάλι:

—Σὲ λίγο θὰ ξυπνήσῃ τὸ παιδί μας... Δὲν θὰ μᾶς ζητήσῃ ἴσως τίποτα... θὰ συλλογιστῇ ὅμως ὅ,τι τοῦ εἴχαμε ὑποσχεθῆ... Αὐτὸ θὰ μοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά... Θεέ μου! Τί φτώχεια! "Αλλοτε γιορτάζαμε τὰ Χριστούγεννα... Μὰ ἐφέτος τίποτα!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ φωνοῦλα ἀκούστηκε:

—Μαμᾶ!... Μαμᾶ!...

'Η μητέρα ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸ παιδί.

—Δὲν ἔφερε, μαμᾶ, τίποτα; ρώτησε ἐκεῖνο.

—"Οχι, χρυσό μου, ὄχι... Αὔριο...

—"Ολο αὔριο μοῦ λές, μαμᾶ...

Κι' ἡ φωνοῦλα του ἔσβυσε σ' ἕνα λυγμό.

Ξαφνικά, ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

—Ποιὸς εἶναι μὲ τέτοιον καιρό; εἶπε ὁ ξυλοκόπος.

Καὶ παίρνοντας τὴ λάμπα τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

—'Ανοίχτε, καλοὶ ἄνθρωποι... Εἶν' ὁ Χριστούλης!

Κι' ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε, παρουσιάστηκε ὁ γέρο-ἀλήτης φορτωμένος μὲ πακέτα...

★

Σὲ λίγο, γιόρταζαν στὸ φτωχικὸ σπίτι τοῦ ξυλοκόπου. Γύρω στὸ τραπέζι βασίλευε ἡ χαρά. Ὁ γέρο-ἀλήτης εἶχε φέρει χριστόψωμα, τρόφιμα, παιχνίδια. Τὸ παιδάκι μόλις εἶδε τὸ κουτὶ μὲ τοὺς κοκκινόχρυσους στρατιῶτες πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβατάκι του, πῆρε θέσι κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ χαρούμενο, σήκωσε τὰ ματάκια του στὸ γέρο-ἀλήτη καὶ τοῦ φώναξε: «Σ' ἀγαπῶ πολύ, καλέ μου Χριστούλη!...»

Κι' ὁ γέρο-ἀλήτης, βλέποντας τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχε σκορπίσει γύρω του, ἔννοιωθε μιὰ ἀπέραντη εὐχαριστησι.

Κι' ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν ἔστρωσαν στὸ γέρο-ἀλήτη ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἄχυρο. Πρὶν ξημερώσῃ, ἐκεῖνος σηκώθηκε. Στάθηκε κι' ἀφουγκράστηκε. "Ολοι κοιμόντουσαν γύρω του.

Σκέφθηκε τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχε σκορπίσει σ' ἐκεῖνο τὸ φτωχόσπιτο. Τέτοια χαρά, τέτοια ἱκανοποίησι εἶχε χρόνια πολλὰ νὰ τὴν νοιώσῃ... Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ εὐχαριστίες. Κι' ἔφυγε ἀθόρυβα μέσα στὸ κιόνι, τραβῶντας πρὸς τὸ ἄγνωστο...

ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

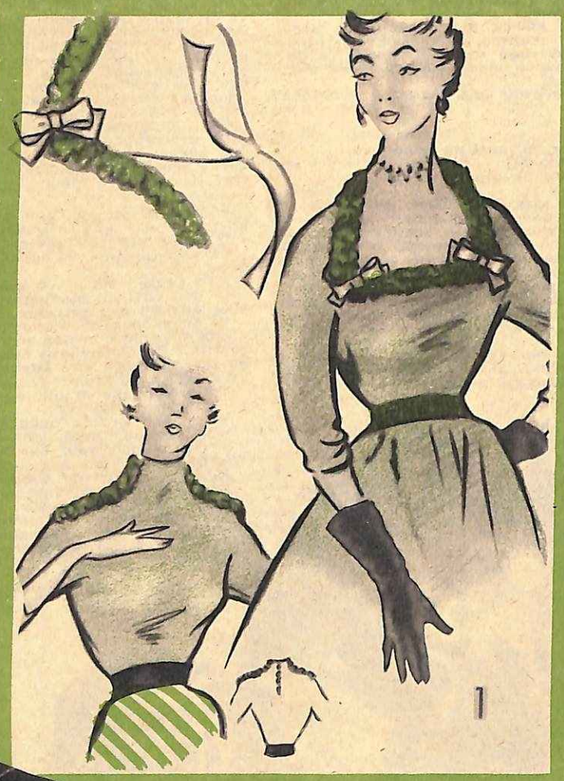
Η σελίς της γυναίκας

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΕΦΘΑΣΑΝ τὰ Χριστούγεννα.. Εἶναι ἡ γιορτὴ ποὺ συγκεντρώνει μεγάλους καὶ μικροὺς γύρω ἀπὸ τὸ στολισμένο ἔλατο, γιατὶ ἡ συνήθεια τοῦ Χριστουγεννιάτικου δένδρου ἔχει ἐπικρατήσει ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια καὶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ πολὺ σωστά, γιατὶ εἶναι ἕνα ὡραιότατο ἔθιμο καὶ μιὰ ἀφορμὴ οἰκογενειακῆς συγκεντρώσεως.

Ἔπειτα, δὲν εἶναι μόνο ἡ χαρὰ τῆς συγκεντρώσεως, εἶναι κι' ἡ εὐχαρίστησι νὰ στολίσετε τὸ δένδρο, νὰ βρῆτε τὸ κατάλληλο δωράκι γιὰ τὸν καθένα. Δὲν μιλᾶμε γιὰ τρελλὰ ἔξοδα, γιατὶ ὅλοι, φυσικά, δὲν μποροῦν νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουν. Ἀλλὰ μιλοῦμε γιὰ φτηνὰ πραγματάκια, ποὺ θὰ προσφέρουν λίγη εὐχαρίστησι στὸν καθένα, ποὺ θὰ τὰ δεχθῆ. Γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε παρὰ κάτω. Ἂς ἀσχοληθοῦμε ὅμως πρῶτα μὲ τὸ ντύσιμό μας.

Τελευταῖα ἔχουν καταργηθῆ οἱ

προσκλήσεις σὲ γεύματα καὶ συνηθίζονται τὰ «σουπὲ» ἢ τὰ κοκταίηλ, ποὺ ἔχουν κάπως λιγώτερες ἀπαιτήσεις. Σὲ μιὰ τέτοια πρόσκλησι, λοιπόν, πῶς θ' ἀνταποκριθοῦμε;

Ἕνα ὅμορφο σύνολο τουαλέττας καὶ ἐπανωφοριοῦ εἶναι ἀπαραίτητο, ἰδίως ἂν δὲν ἔχουμε μιὰ ὅμορφη γούνα.

Γιὰ τὴ σύνθεσι αὐτοῦ τοῦ συνόλου ἔχομε νὰ σᾶς συστήσουμε διάφορους ὡραίους συνδυασμούς.

Τὸ μακρὺ βελούδινο παλτὸ σὲ χρῶμα σκοῦρο μπλέ, μαρρόν, πράσινο, γκρενὰ ἢ μαῦρο εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Μπορεῖ νὰ ἔχη «παρμὰν» ἀπὸ σατὲν στὸν ἴδιο τόνο, τὸ ἴδιο δὲ σατὲν χρησιμοποιεῖται γιὰ φόδρα, ἡ ὁποία ράβεται τσιμητά, δηλαδὴ ὅπως στὰ παπλώματα. Εἶναι τὸ λεγόμενο «ματλασέ». Τὸ παλτὸ αὐτὸ δὲν ἔχει κλείσιμο, ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὰ φαρδύ, ὥστε νὰ τυλίγη καλὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ σταυρώνη.

Ὅσο γιὰ τὸ φόρεμα, μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε ἀπὸ σατέν, εἴτε ἀπὸ βελοῦδο τοῦ ἰδίου χρώματος. Θὰ εἶναι ὅ,τι χρειάζεται, ἂν διαλέξουμε ἕνα στὺλ πρενσὲς μὲ μέτριο φάρδος καὶ ὄχι ὑπερβολικό, γιὰ ὅτι ἀφορᾶ τὸ ντεκολτέ.

Πολὺ κομψὸ εἶναι ἐπίσης ἕνα φουρὼ ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο. Κυττάξτε τί ταιριάζει πιὸ πολὺ στὴν σιλουέττα σας καὶ ἀποφασίστε.

Ἕνα ὡραῖο φόρεμα γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι ἀπὸ φάϊγ ἢ γκρὸ - γκραίν, ἂν διαλέξουμε τὴ γραμμὴ «κουπόλ», ποὺ ἔχει μιὰ φουσκωτὴ φούστα καὶ ἕνα οὐρλὲ στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ.

Ὅλα αὐτά, ποὺ ἀναφέραμε ταιριάζουν γιὰ μία συγκέντρωσι σὲ «ρεβεγιὸν» κάπως ἐπίσημη.

Γιὰ λιγώτερη ἐπισημότητα, θὰ καταφύγουμε στὰ μαῦρα λαινάζ, ποὺ εἶναι κομψὰ καὶ συγχρόνως σοβαρά. Τὰ λαινὰζ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ γιὰ τουαλέττα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἁμπιγιὲ ταγιὲρ ντεκολτὲ καὶ γιὰ φουρὼ μὲ λεπτές, στενὲς μπρετέλλες.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

Ἂν τὸ ρεβεγιὸν ἔχη χαρακτῆρα πολὺ ἐπίσημο, ἐκεῖνοι ποὺ καλοῦν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ δηλώσουν, ὥστε νὰ ξεύρουν οἱ καλεσμένοι πῶς θὰ ντυθοῦν.

Κάποτε, μετὰ τὸ ρεβεγιόν, ἐπακολουθεῖ χορός. Τότε ἐπιβάλλονται ἀνάλογες τουαλέττες καὶ διαλέγουμε μετεξὺ σατὲν ἐμπριμὲ μὲ σχέδια ἀσπρόμαυρα ἢ σκοῦρα φόντα μὲ τριαντάφυλλα ρός, ποὺ ροῦν νὰ φορεθοῦν καὶ τὸ καλοκαίρι.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ φοῦστες γίνονται κοντές, ὄχι πολὺ φαρδειές, μονταρισμένες σὲ μιὰ ταφταδένια ζώνη ντραπαριστὴ σὲ ἀντίθετο χρῶμα, ποὺ νὰ ἀποτελῆ ἁρμονικὸ σύνολο. Οἱ μποῦστοι γίνονται ντραπέ, σὲ σχῆμα καρδιᾶς μὲ συμπλήρωμα ἀπὸ μικρὰ μπολερό, ἐφαρμοστά, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ κοντά, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ζώνη.

Ἔπειτα, ἔχομε τὴν κλασσικὴ τουαλέττα ἀπὸ λευκὴ μουσλίνα, ποὺ εἶναι ὡραιοτάτη καὶ ἔχει κι' αὐτὴ τὸ πρωσὸν ὅτι φοριέται ὅλες τὶς ἐποχές. Εἶναι ἐπίσης εὐκολοφόρετη καὶ «δὲν ἔχει ἀξιώσεις» ὅπως λέμε.

Λιγώτερο ἐπίσημη γίνεται ἡ τουαλέττα ἀπὸ μουσλίνα, ἂν τῆς βάλουμε ἕνα ντεκολτὲ «μπατὼ» καὶ κοντὰ μανίκια φού-

1) Μικρὲς φάσες ἀπὸ ἀστρακὰν συντελοῦν πολὺ στὸ στόλισμα ἑνὸς ἁπλοῦ φορέματος ἀπὸ ἀνοικτόχρωμο λαινάζ. Ἡ ἰδιόρρυθμη τοποθέτησις τῆς γούνας συντελεῖ στὴν ὡραία ἐμφάνισι καὶ τὴν ὑπογράμμισι τῆς προσωπικότητός σας.
2) Ὡραία μαύρη μπλούζα πλεκτή, ποὺ γαρνίρεται μὲ πέρλες καὶ παίρνει ἁμπιγιὲ ὄψι. Πλέκεται μὲ πολὺ ψιλὸ μαλλί.
3) Πλεκτὴ τσάντα που συνοδεύει τὴν μπλούζα.
4) Ἄλλη τσάντα σπόρ, ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου.

σκες, καθὼς καὶ ντραπαριστὴ ζώνη. Ἐκτὸς τοῦ λευκοῦ χρώματος, μποροῦμε νὰ διαλέξουμε καὶ ἕνα γκρὶ ἀρζάν, σάμπλ ἢ χρυσαφί.

Ἄλλη ἐπίσης ὁμορφη τουαλεττίτσα εἶναι ἡ τούλινη μὲ φούστα κλὸς καὶ κορσὰζ κεντημένο. Συχνὰ ἀναμιγνύομε στὸ τοῦλι καὶ δαντέλλα. Γίνεται ἔτσι πιὸ λουσάτη.

Τὰ πολὺ ἐπίσημα ρεβεγιὰν θέλουν μακρειὲς φοῦστες ὡς τὸ πάτωμα, γυμνοὺς ὤμους, κορσὰς κεντημένα. Ἀλλ' οἱ πιὸ πρακτικὲς κάνουν τέτοιους συνδυασμούς, ὥστε ἡ τουαλέττα τους νὰ χρησιμοποιῆται ποικιλοτρόπως μὲ μικρὲς μεταποιήσεις, ποὺ γίνονται χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς μοδίστρας.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΦΟΥΣΤΕΣ

Μὴ νομίζετε πὼς χρειάζεται πάντα μεγάλη τουαλέττα γιὰ νὰ πᾶμε σ' ἕνα ρεβεγιόν.

Μιὰ γυναῖκα, ποὺ ξέρει νὰ ντύνεται, ἔχει πάντα στὴν γκαρνιταρόμπα της μιὰ μαύρη βραδυνὴ φούστα, μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ κάνη διάφορες ἐμφανίσεις.

1) Τὴ φοράει, λοιπόν, μὲ μιὰ μπλούζα λαμὲ ἀρζάν, ποὺ ἔχει στὸ κλείσιμο κουμπιὰ ἀπὸ «ζαΐ». Τὰ μανίκια εἶναι χαμηλὰ καλλημένα καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι ντραπὲ μυτερό.

2) Τὴν φοράει ἐπίσης μὲ μιὰ μπλούζα ἀπὸ σατέν, σὲ χρῶμα ρὸζ σκοῦρο, ποὺ ἔχει ἄνοιγμα λαιμοῦ μυτερό, ἀλλὰ μὲ ρεβέρ. Τὰ μανίκια εἶναι τρουὰ κὰρ μὲ ρεβὲρ καὶ στὴ μέση ἔχει μιὰ ζώνη ἀπὸ σατὲν στὸ ἴδιο ρὸζ χρῶμα, ποὺ δένεται σὲ φιόγκο μπροστὰ στὴ μέση.

3) Τὴν φοράει τέλος μὲ μπλούζα ἀπὸ λευκὸ μουάρ μπροσὲ ἀρζάν. Ἔχει σχέδιο σταυρωτό, ἁπλούστατο μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ καὶ μανίκια κοντά.

4) Ἄλλη πιὸ ἁμπιγιὲ μπλούζα εἶναι καμωμένη ἀπὸ σατὲν γκρὶ μὲ σταυροειδὲς κούμπωμα στὴ μέση, μανίκια κιμονὸ τρουὰ κὰρ καὶ ἄνοιγμα λαιμοῦ «ἐέβαζέ».

5) Μπλούζα ἐφαρμοστὴ ἀπὸ μεταξωτὸ βελοῦδο σὲ χρῶμα κονιὰκ ἐλαφρῶς σουρωτὴ στὴν τάλλια με μυτερὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ μανίκια τρουὰ κὰρ.

Θὰ μοῦ πῆτε τώρα : «Ὅλες αὐτὲς οἱ μπλοῦζες στοιχίζουν πανάκριβα!...» Μὰ δὲν θὰ τὶς ράψετε ὅλες. Διαλέγετε μιὰ ἢ δύο, ποὺ νομίζετε ὅτι σᾶς ἐξυπηρετοῦν καλύτερα καὶ μὲ τὴν ἴδια φούστα ἔχετε δυὸ διαφορετικὲς ἐμφανίσεις, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Αὐτὰ φυσικὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ τί μποροῦμε νὰ ξοδέψουμε, ἀλλὰ πάντως ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι πιὸ μεγάλη σημασία ἔχει ὄχι τὸ τί θὰ ξοδέψουμε γιὰ ἕνα δῶρο, ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ διαλέξουμε. Νὰ σκεφθοῦμε λοιπὸν καλὰ τὸ κάθε πρόσωπο, στὸ ὁποῖον θὰ κάμουμε ἕνα δῶρο, καὶ ἀνάλογα μὲ τὰ γούστα του, μὲ τὸ χαρακτῆρα του, μὲ τὶς ἀνάγκες του, μὲ τὶς συνήθειές του ν' ἀγοράσουμε τὸ δῶρο μας.

Γιὰ μιὰ κομψὴ κυρία λ.χ. μποροῦμε νὰ διαλέξουμε ἕνα μοντέρνο ἄρωμα, μιὰ τσάντα, ἕνα ζευγάρι γάντια, μιὰ ἀμπρέλλα, μιὰ πούντρα, μιὰ κρέμα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ὅμως χρειάζεται προσοχὴ μήπως ἀγοράσετε κάτι, ποὺ δὲν εἶναι τοῦ γούστου ἐκείνου γιὰ τὸν ὁποῖο προορίζεται. Πάντως, ὅλα τὰ καταστήματα δέχονται τὶς ἀλλαγές, αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἔτσι, ὅταν προσφέρετε ἕνα δῶρο, ὑποδείξτε μὲ τρόπο ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ ἀλλάξη ἡ φίλη σας.

Γιὰ ἕναν κύριο εἶναι ἴσως εὐκολώτερη ἡ ἐκλογή. Ἔχομε στὴ διάθεσί μας γραφεῖτες, μαντήλια, πορτοφόλια, σιγαροθῆκες, ἀναπτῆρες, ξυριστικὲς μηχανές, πουλόβερ, κασκόλ.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ δώρου θὰ ἐξαρτηθῆ πάντα καὶ ἀπὸ τὸ βαθμὸ τῆς οἰκειότητος, ποὺ ἔχομε μὲ τὸν κύριο ἢ τὴν κυρία.

Μιὰ σύζυγος π.χ. μπορεῖ νὰ προσφέρη στὸν ἄνδρα της μιὰ ζεστὴ ρόμπα, ἕνα ζευγάρι παντοῦφλες, μιὰ πυτζάμα, ἕνα πουκάμισο.

Ὅπως καὶ ἕνας σύζυγος θὰ προσφέρη στὴ γυναῖκα του

5) Μὲ μιὰ μεταξωτὴ μαύρη φούστα φοροῦμε διάφορες μπλοῦζες καὶ ἐπιτυγχάνουμε κάθε φορὰ καὶ μιὰ νέα ἐμφάνισι μὲ λίγα σχετικῶς ἔξοδα.

κομπιναιζὸν καὶ σουτιὲν ἀλλὰ καὶ γούνα, ἂν τὰ μέσα του τὸ ἐπιτρέπουν.

Στοὺς πιὸ ἡλικιωμένους προσφέρομε κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν ἡλικία τους, ὄχι ὅμως καὶ κάτι ποὺ νὰ τὴν ὑπογραμμίζη, γιατὶ σὲ κανένα ἡλικιωμένο δὲν ἀρέσει νὰ τοῦ θυμίζετε τὰ χρονάκια του... Εἶναι μιὰ ἀδυναμία, ποὺ ὀφείλουν νὰ τὴν σέβωνται οἱ νέοι, μὲ τὴ σκέψι ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ πάψουν κάποτε νὰ εἶναι νέοι...

ΣΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γιὰ τοὺς νέους εἶναι πολὺ εὐκολώτερη ἡ ἐκλογή. Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀμφιβάλη πὼς σὲ μιὰ κοπελλίτσα δὲν θὰ κάμη εὐχαρίστησι, ἂν δεχθῆ γιὰ δῶρο ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἕνα ὡραῖο φορεματάκι, ἕνα παλτό, ἕνα ζευγάρι γάντια, ἕνα ὡραῖο πλεχτό, μιὰ μυρωδιά, ἕνα νεσεσαὶρ τουαλέττας, ἕνα «μπιβὰρ» ἂν εἶναι κοπέλλα, ποὺ σπουδάζει, ἕνα καλοδεμένο βιβλίο, τὰ ἅπαντα ἑνὸς ποιητοῦ, ποὺ συμπαθεῖ, μιὰ παρτισιὸν μουσικῆς ἂν εἶναι μουσικός, μιὰ σειρὰ ἀπὸ καλοὺς δίσκους ἢ ἕνα μικρὸ ραδιόφωνο γιὰ τὸ δωμάτιό της;

Στὰ παιδιὰ δὲν χρειάζεται μεγάλη σκέψι. Μόνο νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι τὰ χρήσιμα δῶρα δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν εὐχαρίστησι στὰ παιδιά. Βέβαια, μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ γονεῖς ἀπ' τὴ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων γιὰ νὰ προσφέρουν στὸ παιδί τους ἕνα κοστούμι καινούργιο, ἕνα παλτό, ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα, γάντια, πουλόβερ κλπ., ἀλλὰ τὸ παιδὶ δὲν τὰ θεωρεῖ δῶρα αὐτά. Θέλει νὰ τοῦ προσφέρουν κάτι ἔκτακτο, ἕνα παιχνίδι, κάτι ποὺ θὰ τοῦ χρησιμέψη γιὰ διασκέδασι.

Τὰ τωρινὰ παιχνίδια εἶναι γιὰ ὅλες τὶς τσέπες. Ἀρχίζουν ἀπὸ «Μεκανὸ» καὶ σιδηροδρόμους καὶ καταλήγουν στὰ πιὸ ἁπλὰ μολυβένια στρατιωτάκια.

Ἀνάλογα μὲ τὴν κλίσι τοῦ κάθε παιδιοῦ πρέπει νὰ διαλέγουμε καὶ τὰ δῶρα, ποὺ θὰ τοῦ κάμουμε : Ἂν ἀγαπᾶη τὸν ἀθλητισμό, τὰ ἀθλητικὰ εἴδη θὰ τὸ ἐνθουσιάσουν. Ἂν ἔχη κλίσι πρὸς τὴν μηχανή, ὅ,τι εἶναι μηχανὴ θὰ τοῦ ἀρέση. Ἂν ἔχη κλίσι πρὸς τὴν ξυλουργική, ἕνα καλὸ μὲ διάφορα ἐργαλεῖα θὰ τὸ βοηθήση νὰ περνᾶη εὐχάριστες ὧρες.

Παιχνίδια θὰ βροῦμε σὲ μεγάλη ἀφθονία. Μόνο προσοχή, γιατὶ ὑπάρχουν καὶ παιχνίδια πανάκριβα!...

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Γιουκαλακὲ Ν.: Νὰ χρησιμοποιῆτε γιὰ τὰ χεῖλη σας πομάδα Fissan. Γιὰ χρῶμα ταγιὲρ σᾶς συνιστῶ ἕνα πράσινο ἢ μορντορέ. Ἀλητάκι Ἀθήνας: Ἀσφαλῶς ὑπάρχει θεραπεία. Χωρὶς νὰ ἀπελπίζεστε πάρετε τὴ γνώμη ἑνὸς εἰδικοῦ γιατροῦ καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Λεμονιά, Σπάρτη : Μιὰ μπλούζα ρὸζ ἢ σιὲλ θὰ εἶναι ἕνα ὡραῖο συμπλήρωμα γιὰ τὸ ταγιέρ σας. Ὑποδήματα καὶ γάντια μαρόν. Ζαρκάδι, Λεχαινά : Βέβαια, θὰ μποροῦσατε νὰ γίνετε δεκτὴ στὴν Οἰκοκυρικὴ Σχολή, μὰ τώρα συμπληρώθηκε ὁ ἀριθμός. Δὲν γίνεται πιὰ τίποτε γιὰ ἐφέτος. Νεαρὰ σεισμόπληκτο: Ἀποταθῆτε στὸ Πατριωτικὸ Ἵδρυμα, κι' ἐκεῖ θὰ σᾶς ποῦν ἂν γίνεται αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Μαραμένο χρυσάνθεμο: Ἀγοράσετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγο βόρακα καὶ ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ βρασμένο. Μ' αὐτὸ θὰ πλένετε τὸ στόμα σας κάθε 3—4 ὧρες καὶ σὲ δυὸ μέρες ὁ ἐρεθισμὸς τῶν οὐλῶν θὰ ἔχη περάσει. Τζένη Σ. Λ. Κ.: Οἱ δικοί σας ἔχουν δίκηο. Τὸ μαῦρο χρῶμα κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλο γιὰ... γυφικὸ εἶνε. Διαλέξετε ἕνα ἀνοιχτόχρωμο φορεματάκι, ποὺ θὰ σᾶς χρησιμεύση γι' ἀργότερα. Ἂν προτιμᾶτε ταγιέρ, τότε διαλέξτε ἕνα γκρὶ σάμπλ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ὑπὸ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ὁ Μπόμπυ καὶ ὁ λερδος Πέρσυ

Ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει στὴ Γαλλία.

Ἦταν ἕνα σκοτεινὸ καὶ παγωμένο βράδυ τοῦ 1785. Τὸ χιόνι σκέπαζε μὲ τὶς ὁλόλευκες νιφάδες του τὶς Βερσαλλίες ἂν καὶ ἦταν Μάρτιος.

Ὁ βασιλιᾶς Λουδοβίκος 16ος εἶχε ξοδέψει ὅλα τὰ χρήματα, ποὺ εἶχε στὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο του, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ὑπηκόους του, ποὺ τὸ κρῦο κι' ἡ πεῖνα τοὺς εἶχαν ἀναγκάσει νὰ παρατήσουν τὰ χωράφια τους καὶ νὰ μαζευτοῦν στὸ Παρίσι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν ἐκεῖ κάποιο καλύτερο ἄσυλο.

"Ολοι οἱ εὐγενεῖς εἶχαν ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τοῦ βασιλιᾶ τους. Καὶ τὰ ὁμορφα μέγαρα ἀνοιγαν τὶς βαρειές τους ἐξώπορτες στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ζητιάνους, ποὺ ἔμπαιναν νὰ ζεσταθοῦν γύρω ἀπὸ τὶς μεγάλες φωτιές, ποὺ ἔκαιγαν νύχτα - μέρα στὴ μέση τῆς αὐλῆς κάθε ἀρχοντόσπιτου.

Τὸ ἴδιο γινόταν καὶ στὸ προαύλιο τοῦ μεγάρου, ποὺ βρισκόταν στὴ λεωφόρο τῶν Δεξαμενῶν, στὶς Βερσαλλίες.

Πέντε - ἕξη ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ κύτταζαν ἀπὸ τὰ μεγάλα φωτισμένα παράθυρα τὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς πολυτελέστατης τραπεζαρίας, ὅπου δινόταν τὴ νύχτα ἐκείνη μιὰ μεγάλη δεξίωση.

"Αν καὶ ἡ πάχνη ἔκανε θολὰ τὰ τζάμια, μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ ὁλόγυρα σ' ἕνα τραπέζι, μὲ ὁμορφα σερβίτσια, καμμιὰ δεκαριὰ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους.

Αντὶ νὰ νοιώθουν, γιὰ τοὺς τυχεροὺς κι' εὐτυχισμένους, ποὺ γλεντοῦσαν ἐκεῖ μέσα μίσος ἢ ζήλεια, οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, μὲ τὴ μύτη κολλημένη στὸ τζάμι καὶ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν θαυμασμό, ἦταν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν καλωσύνη τοῦ οἰκοδεσπότη, τοῦ βαρὼν Λωζέν, ποὺ τοὺς εἶχε στείλει μὲ τοὺς δούλους του μερικὰ ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ δείπνου.

Μιὰ γυναίκα δείχνοντας τὴ φωτισμένη αἴθουσα, φώναξε μιὰ στιγμή :

— "Αχ! κυττάξτε!... Χρυσάφι! Πολὺ χρυσάφι!...

Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν κοντὰ στὰ τζάμια καὶ γούρλωσαν τὰ μάτια τους.

Στὸ τραπέζι τοῦ δείπνου εἶχε στρωθῆ τώρα, ἀντὶ γιὰ τραπεζομάνδηλο μιὰ πράσινη τσόχα. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν ἁπλώσει ἐκεῖ τὰ χρυσᾶ τους νομίσματα, γιατὶ θὰ ἄρχιζε τὸ παιχνίδι. Ἐκεῖ μέσα ἦταν ὁ κόμης Ἀρτουά, ὁ ἀδελφὸς τῆς βασίλισσας, ὁ δούκας τῆς Σάρτρης κι' ὅλα τὰ μεγάλα πρόσωπα τῆς Αὐλῆς...

Ἂς ἀφήσουμε λοιπὸν τοὺς φτωχοὺς ἐκείνους στὴ μοῖρα τους κι' ἂς μποῦμε μέσα στὴν πολυτελέστατη αἴθουσα, ὅπου ἦταν μαζεμένα τὰ μεγάλα πρόσωπα ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Παιζόταν τώρα μιὰ μεγάλη παρτίδα φαραώ. Γύρω στὸ τραπέζι καθόταν εὔθυμος καὶ κεφάτος, ὅπως πάντα, ὁ νεαρὸς κόμης Ἀρτουά, ποὺ εἶχε τὸν πάγκο. Ἦταν ἀκόμη κι' ἄλλοι τέσσερις παῖκτες : ὁ δούκας Λωζέν, ὁ λόρδος Πέρσυ, ὁ κόμης Λωτρὲκ κι' ὁ καρδινάλιος Ζέφρ.

Πίσω ἀπὸ τὸ λόρδο Πέρσυ στεκόταν ἕνα ξανθὸ παιδὶ ὡς δώδεκα χρόνων, κοντὸ καὶ λεπτό. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ὑπηρέτης δὲν ἦταν ντυμένος ὅπως οἱ ἄλλοι λακέδες. Φοροῦσε μιὰ μπλοῦζα, ποὺ ἡ μισὴ ἦταν ἄσπρη καὶ ἡ ἄλλη μισὴ πορτοκαλλιά, παντελόνι πλατὺ σφιγμένο στὰ γόνατα, μπόττες ψηλὲς ἀπὸ λεπτὸ κίπρινο δέρμα καὶ ἕνα κασκέτο μὲ τὰ ἴδια χρώματα τῆς μπλοῦζας.

Ἡ στολὴ αὐτή, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμη φοροῦν οἱ νεαροὶ τζόκεϋ, δὲν ἦταν γνωστὴ τότε στὴ Γαλλία, ὅπως δὲν ἦταν γνωστοὶ καὶ οἱ τζόκεϋ...

Ὁ κύριος, λοιπόν, τοῦ παιδιοῦ, ποὺ φοροῦσε τὴν παράξενη αὐτὴ στολή, δὲν τὸ ἄφηνε ἥσυχο οὔτε στιγμή. Ἦταν πολὺ ἀπαιτητικὸς ὁ Ἄγγλος κύριός του! Κάθε τόσο ἀκουγόταν ὁ λόρδος Πέρσυ, ποὺ φώναζε μὲ τὴν ἀγγλικὴ προφορά του :

— Μπόμπυ, φέρε μου τὸ πανωφόρι μου!...

— Μάϋ μπόϋ, τὸ πουγγί μου!...

— Μπόμπυ, πιάσε τὸ μαντῆλι μου!...

— Μπόμπυ, δῶσε μου νὰ πιῶ!...

Καὶ τὸ παιδί, τσακιζόταν νὰ ἱκανοποιῇ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ ἀπαιτητικοῦ γέρου λόρδου.

Τὶς στιγμὲς ποὺ τὸν ἄφινε ἥσυχο, ὁ Μπόμπυ κύτταζε μὲ κάποια ζήλεια ἕνα μικρὸ μαῦρο ἀράπη. Αὐτὸς εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν Μπόμπυ. Φοροῦσε ἕνα μεγάλο σαρίκι, στολισμένο μ' ἕνα μεγάλο φτερὸ καὶ κοιμόταν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς τραπεζαρίας.

Κοντὰ στὸ τζάκι, ποὺ ἔκαιγαν μεγάλα χοντρὰ ξύλα, κοιμόταν ἕνας ἄλλος μικρὸς λακές. Ἦταν δεκαπέντε περίπου χρόνων καὶ κρατοῦσε τὴν ἄκρη μιᾶς ἁλυσίδας μὲ τὴν ὁποία ἦταν δεμένος ἕνας λύκος. Τὸ ζῶο αὐτὸ μὲ τὰ πράσινα μάτια του καθόταν ἥσυχο κοντὰ στὴ φωτιά. Ὁ κύριος τοῦ λύκου ἦταν ὁ κόμης Λωτρέκ. Δὲν πήγαινε πουθενὰ χωρὶς τὸ λύκο του, ποὺ τὸν κρατοῦσε πάντα ὁ λακές του.

«Τύχη ποὺ τὴν ἔχουν αὐτοί! συλλογιζόταν ὁ Μπόμπυ, βλέποντας τοὺς συνομηλίκους του νὰ κοιμοῦνται μακάρια. Ἐνῶ ἐγώ...»

— Μπόμπυ, σαμπάνια!... φώναξε ὁ λόρδος Πέρσυ.

Κι' ὁ Μπόμπυ ἔτρεχε νὰ γεμίσῃ τὸ ποτῆρι τοῦ κυρίου του.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Παρ' ὅλες τὶς φωνὲς τῶν παικτῶν καὶ τὸ βόρυβο τῶν νομισμάτων, ὁ Μπόμπυ ἔννοιωθε τὰ μάτια του νὰ κλείνουν ἀπὸ τὴ νύστα. Μὰ μόλις πήγαινε νὰ πάρῃ κανένα ὑπνάκο, ὁ κύριός του, ποὺ ἔχανε κανένα μεγάλο ποσό, φώναζε πάλι :

— Μπόμπυ, σαμπάνια!

Τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου χτύπησε δύο ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Μὰ οἱ παῖκτες δὲν ἔννοοῦσαν ν' ἀφήσουν τὸ παιχνίδι.

Ὁ καϋμένος ὁ Μπόμπυ, ποὺ εἶχε πιὰ ξαγρυπνήσει, ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὸ παιχνίδι τῶν προσκαλεσμένων τοῦ κυρίου Λωζέν. Ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, τὸ παιχνίδι ἄναβε περισσότερο.

— Λόρδε Πέρσυ, ρώτησε ξαφνικὰ ὁ κόμης Ἀρτουά, μοιράζοντας χαρτιά, δέχεστε δυὸ χιλιάδες λουδοβίκεια;

— Γουΐλ! ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος.

"Ολοι πλησίασαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν παρτίδα. Ἀκόμα ξύπνησαν κι' ὁ ἀράπης καὶ ὁ λακές, ποὺ κρατοῦσε τὸ λύκο.

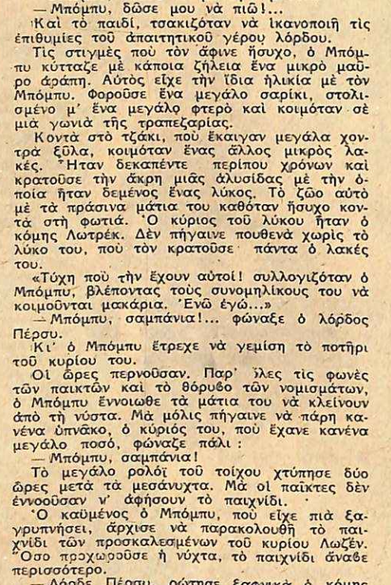
Ὁ κόμης Ἀρτουά, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ χαριτωμένες κινήσεις, ἀνακάτεψε τὴν τράπουλα. Ἔδωσε νὰ τοῦ κόψουν. Ἔβγαλε δεξιὰ ἕναν ρῆγα κι' ἀριστερὰ ἕναν ρῆγα μπαστούνι.

— Μυλόρδε, εἶπε μὲ ἀπάθεια, τὸ ἴδιο χαρτὶ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. "Αρα ἐχάσατε!

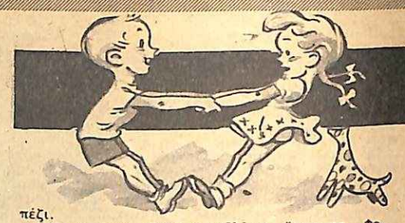
— "Ω λ ρ ά ϊ τ! εἶπε ὁ Ἄγγλος, σπρώχνοντας ἕνα σωρὸ λουδοβίκεια πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του.

— Μπόμπυ, σαμπάνια! φώναξε κατόπιν.

Στὸ μεταξύ, ἕνα ἄλλο πρόσωπο, ποὺ ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη καθόταν ἀμίλητο σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ τζάκι, πλησίασε στὸ τραπέζι.

— Εἶμαι ὁ ἐνοικος τοῦ κάτω πατώματος. Μπορῶ νὰ ρωτήσω τί ὥρα φεύγει τὸ τελευταῖο τραῖνο;...

Ἦταν ἕνας ἄντρας μᾶλλον ἄσχημος. Φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι ἀπὸ θαλασσὶ μεταξωτὸ ὕφασμα μὲ ἀργυρᾶ γαλόνια στὶς ραφὲς καὶ παπούτσια βελουδένια. Μεγάλα διαμάντια ἀχτινοβολοῦσαν στὰ δάχτυλά του, στὸ γιακᾶ καὶ στὴν ἁλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του.

Ὁ δούκας Λωζέν, βλέποντας τὸν προσκαλεσμένο του ν' ἀφίνῃ ἐπὶ τέλους τὴ γνωιά του, ὅπου εἶχε ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ παιχνιδιοῦ, τοῦ εἶπε :

— Λοιπόν, κύριε Καλλιόστρο, ἀποφασίσατε πιὰ ν' ἀφήσετε τὰ ἄστρα καὶ νὰ κατεβῆτε στὴ γῆ;

— Δὲν ἔπαψα νὰ ἐνδιαφέρουμαι γιὰ τὸ παιχνίδι σας, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τότε λοιπόν, εἶπε ὁ δούκας, γιατὶ δὲν παίζετε καὶ σεῖς;

— Γιατί, κύριε δοῦκα, εἶπε ὁ Καλλιόστρο σοβαρά, ἂν ἔπαιζα θὰ σᾶς ἔκλεβα!..

— "Λου! φώναξε ὁ λόρδος Πέρσυ ξαφνισμένος. Καὶ πῶς αὐτό, σᾶς παρακαλῶ;

— Γιατὶ θὰ μάντευα τὰ χαρτιὰ ποὺ τραβᾶτε!...

— Πῶς ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὶς μαντικές σας ἱκανότητες! εἶπε ὁ Ἄγγλος, γελῶντας εἰρωνικά.

— Στὶς διαταγές σας, μυλόρδε, εἶπε ὁ Καλλιόστρο κάνοντας μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι.

— Ζᾶλ ραΐτ!

— Ἀλμανζώρ! Τὸ πουγγί μου! φώναξε ὁ Καλλιόστρο.

Ὁ μικρὸς ἀράπης, ποὺ ἦρθε τώρα κι' ἡ σειρά του νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κύριό του, ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ πουγγί του. Ὁ Καλλιόστρο τὸ πῆρε καὶ τὸ ἄνοιξε :

— Μυλόρδε, πόσα θέλετε; ρώτησε.

"Ενα τάλληλο ἢ χίλια λουδοβίκεια; Διαλέξτε.

— Δέχομαι τὰ χίλια λουδοβίκεια, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος Πέρσυ, μοιράζοντας χαρτιά.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Καλλιόστρο εἶχε γυρίσει τὴν πλάτη του στὸ τραπέζι. "Υστερα, μόλις βγῆκαν τὰ χαρτιά, χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ δῇ, φώναξε :

— "Ασσος καὶ δεκάρι... Χάσατε, μυλόρδε!

— Πάρολι! ξεφώνισε ὁ Ἄγγλος.

— "Οπως θέλετε... Εἶνε δυὸ χιλιάδες λουδοβίκεια... Σᾶς προειδοποιῶ ὅμως...

Ὁ πεισματάρης Ἄγγλος, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, τράβηξε πάλι χαρτιά. Πῆρε γιὰ τὸν ἑαυτό του μιὰ φιγούρα καὶ ἔδωσε ἕναν ἄσσο στὸν ἀντίπαλό του, ποὺ μὲ μεγάλη ἀπάθεια τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε, λοιπόν, μυλόρδε, γιατὶ δὲν παίζω ποτέ;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ λόρδος Πέρσυ δὲν ἐπέμεινε. Κύτταξε τὸν ἀντίπαλό του μὲ σεβασμὸ καὶ γυρίζοντας στὸ Λωζὲν ἐξακολούθησε μαζί του τὸ παιχνίδι.

Ὁ Καλλιόστρο, ὕστερ' ἀπ' αὐτό, τυλίχτηκε στὸν πλατὺ γούνινο μανδύα του, ποὺ τὸν φοροῦσε μ' ὅλη τὴ ζέστη ποὺ ἔκανε στὴν τραπεζαρία καὶ ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα, συλλογισμένος.

Σὲ λίγο ὁ Ἄγγλος, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε κακοτυχία, πέταξε μπροστά του ἕνα θαυμάσιο διαμάντι, ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δάχτυλό του

Αλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ἔχασε.

Γυρίζοντας τότε στὸν ἀντίπαλό του, τὸν δοῦκα Λωζέν, τοῦ εἶπε :

— Κύριε, δὲν ἔχω πιὰ τίποτ' ἄλλο!...

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ δούκας. Ἂς σταματήσουμε, μυλόρδε...

— Καθόλου! εἶπε ὁ Ἄγγλος μὲ τὸ πεῖσμα, ποὺ διακρίνει τὴ φυλή του. Ἐγὼ θέλω νὰ παίξω ἀκόμη!...

Ἔψαξε τότε ὅλες του τὶς τσέπες κι' ἀφοῦ εἶδε πῶς ἦταν ἀδειανές, φώναξε :

— Μπόμπυ!

Τὸ παιδὶ ἔτρεξε κοντά του. Ὁ λόρδος τὸ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή. Ξαφνικὰ μιὰ παράξενη σκέψις πέρασε στὸ θολωμένο ἀπὸ τὴ σαμπάνια, μυαλό του.

— Δούκα, εἶπε, βλέπετε αὐτὸ τὸ παιδί; Εἶναι ὁ μικρός μου τζόκεϋ! Εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ καλύτερου ἐπιστάτη μου. Τὸ ἀγαπῶ πολύ, γιατὶ καβαλλικεύει θαυμάσια τ' ἄλογά μου στὶς κοῦρσες!...

— Χαίρω πολύ, ἀπάντησε ὁ δούκας, γελαστὸς πάντα.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δούκα, πρόσθεσε ὁ Ἄγγλος μὲ ἀπάθεια, παίζω τὸ μικρό μου τζόκεϋ γιὰ πεντακόσια λουδοβίκεια, ἂν θέλετε...

Ἡ πρότασι τοῦ λόρδου ἔκανε κατάπληξι σ' ὅλη τὴ συντροφιά. Πρώτη φορὰ ἄκουγαν στὴ ζωή τους νὰ παίζουν στὰ χαρτιὰ ἕνα παιδί, ἔστω καὶ ὑπηρέτη.

— Ἔστω, μυλόρδε, δέχομαι τὸ μικρὸ τζόκεϋ γιὰ πεντακόσια λουδοβίκεια!... ἀπάντησε ὁ δούκας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ προστάτης τῶν ὀρφανῶν

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θέλησε νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο. Ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων. Πῆρε, λοιπόν, μαζί του τὸν Ἅγιο Πέτρο, ποὺ ἄφησε τὰ κλειδιὰ τοῦ Παραδείσου, στὸν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ στὴ γῆ. Μπῆκαν σ' ἕνα χωριό, ὅπου οἱ δρόμοι του ἦταν ἔρημοι, γιατὶ ὅλοι μόλις εἶχαν γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὰ σπίτια τους.

Ἐκεῖ τοὺς περίμενε τὸ χοιρινὸ κρέας κι' οἱ ψητὲς γαλοποῦλες.

Ὁ Χριστὸς κι' ὁ Ἅγιος Πέτρος, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἄκουγαν φωνὲς χαρᾶς καὶ ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα ἔβλεπαν τὴν εὐτυχία στὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε, ὅτι ὁ Χριστός, ποὺ τὸν φανταζόταν βρέφος στὴ Βηθλεέμ, περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του.

Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος, καθὼς προχωροῦσαν, ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ὁ Χριστός, μάλιστα, ἔβλεπε καὶ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ καθενός. Ἔτσι ἤξερε ποιὲς εἶναι οἱ ἀθῶες καρδιές, ποιὲς οἱ κακές, οἱ ἀσπλαχνες, οἱ φθονερές.

Στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, οἱ πιὸ πολλὲς καρδιὲς ἦταν καλές. Αὐτὸ φαινόταν ἀπὸ τὴ χαρούμενη ὄψι ποὺ εἶχαν τὰ σπίτια. Παντοῦ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδάκια, κάθονταν γύρω στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

Σὲ λίγο, ὁ Χριστὸς κι' ὁ Ἅγιος Πέτρος, στάθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα χαμόσπιτο.

Μιὰ μαυροφορεμένη γυναῖκα κουνοῦσε στὸ σκαφίδι τοῦ ζυμώματος τὸ μωρό της. Οὔτε χριστουγεννιάτικο ψωμὶ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, οὔτε χοιρινὸ κρέας. Τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιά της, εἶχαν κολλήσει τὰ μουτράκια τους στὸ παραθυρο κι' ἔβλεπαν τὸ καλοψημένο χοιρινὸ τοῦ ἀπέναντι γείτονα.

Ὁ Χριστός, ποὺ ἀγαπάει πολὺ τὰ μικρὰ παιδιά, ὅταν εἶδε πόσο λυπημένη ἦταν ἡ ματιά τους, λίγο ἔλειψε νὰ δακρύσῃ.

— Κύτταξε ἐκεῖ στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν Ἅγιο Πέτρο.

Ἐκεῖνος τότε εἶδε ἕναν ἐξηντάρη ἄντρα νὰ τρῶῃ σὰ λιμασμένος καὶ νὰ φωνάζῃ :

— Φέρτε μου κι' ἄλλες χοιρινὲς μπριζόλες!...

— Ξέρεις τί εἶναι αὐτός; εἶπε στὸν Ἅγιο Πέτρο ὁ Χριστός, ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα. Αὐτὸς εἶναι ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα τῶν φτωχῶν αὐτῶν παιδιῶν, ποὺ κάθονται ἐκεῖ στὸ χαμόσπιτο. Ἀντί, λοιπόν, νὰ τὰ βοηθήσῃ, τοὺς καταρήμαξε τὰ χωράφια τους, τοὺς ἔφαγε τὴν περιουσία τοῦ πατέοα τους καὶ τ' ἄφησε ἀπροστάτευτα. Καὶ νά, τώρα τρώει σὰν χοῖρος τὶς παχειὲς μπριζόλες του!...

— Τί σκληρόκαρδος ἄνθρωπος! φώναξε ὁ Ἅγιος Πέτρος.

— Καὶ νάξερες τί ὑποκριτὴς ποὺ εἶναι! ἐξακολούθησε ὁ Χριστός. Σηκώνεται πρωί, πάει στὴν ἐκκλησία, κάνει μετάνοιες καὶ σταυροὺς καὶ φεύγει τελευταῖος. Κάνει τὸν ἅγιο, μὰ εἶναι ἕνα φουσκωμένο ἀσκί, γεμάτο ἁμαρτίες!...

— Τὸ Φαρισαῖο! φώναξε ὁ Πέτρος καὶ ὥρμησε νὰ μπῇ στὸ σπίτι τοῦ λαίμαργου γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

— "Αφησέ τον! τοῦ εἶπε ὁ Χριστός, ἐμποδίζοντάς τον. Τὸν τιμώρησα ἀρκετά...

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἀπόρησε :

— Μὲ ποιὸ τρόπο; ρώτησε.

— Τοῦ ἔδωσα καλὴ ὀρεξί!...

— Καλὴ ὀρεξί; Μὰ τί τιμωρία εἶναι αὐτή;

Ἡ ματιὰ τοῦ Χριστοῦ ἔπεσε στὸ χαμόσπιτο. Μιὰ καντήλα ἔκαιγε μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του καὶ τῆς δικῆς του. Συννοημένος ὁ Χριστός, εἶπε στὸν Ἅγιο Πέτρο :

— Τώρα, ἂς φροντίσουμε γιὰ τὰ ὀρφανά!...

Περπατῶντας, πέρασαν ἀπὸ ἕνα ἄλλο σπίτι. Μιὰ οἰκογένεια μὲ τὰ παιδιὰ κάθονταν κι' ἔτρωγαν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε «ἐφώτισε» ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ παιδιά.

— Πατέρα, εἶπε ξαφνικὰ τὸ παιδί, ἐμεῖς καλὰ τρῶμε. Μὰ ἡ κυρὰ-Μάρθα μὲ τὰ ὀρφανά της δὲν θἄχουν σήμερα τίποτα. Νὰ τοὺς πάω χριστόψωμο καὶ χοιρινό;

— Ναί, χρυσό μου παιδάκι, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του καὶ τὸ φίλησε στοργικά.

Ἔπειτα τοῦ ἔδωσε ἕνα μεγάλο κομμάτι χοιρινὸ καὶ δύο ψωμιά.

Τὸ παιδάκι ἔτρεξε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς χήρας.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἐκείνη.

— Ἐγὼ εἶμαι... ἀπάντησε ἐκεῖνο.

Κι' ὅταν μπῆκε στὸ χαμόσπιτο, τὰ ὀρφανὰ ἔτρεξαν κι' ἀγκάλιασαν τὸ παιδί, τὰ ψωμιά, τὸ χοιρινό, ὅλα μαζί!...

Χαρές, γέλια καὶ φωνὲς γέμισαν τὸ σπίτι τῆς χήρας.

Κι' ἀφοῦ ἔφαγαν τὰ παιδιὰ καὶ χόρτασαν, ἄρχισαν νὰ λένε τὰ κάλλαντα. Ὅταν ἐφτασαν στὸ στίχο : «Δῶστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας ὅ,τ' εἶναι ὁ ὁρισμός σας...», τὰ φώναξε ἡ μητέρα τους καὶ τοὺς ἔδωσε ἀπὸ ἕνα στοργικὸ φιλί.

Ὁ Χριστὸς ποὺ προστατεύει τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά, χάρηκε σ' αὐτὸ τὸ θέαμα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ λαίμαργου γέρου.

— Τί εἶναι; ρώτησε ὁ Ἅγιος Πέτρος.

— Ἡ καλὴ ὀρεξί! εἶπε ὁ Χριστός.

Ἀπὸ τὴ μεγάλη λαιμαργία του, ὁ γέρος ἔφαγε πολλὲς χοιρινὲς μπριζόλες καὶ πέθανε ἀπὸ βαρυστομαχιά. Καὶ τώρα τὰ ὀρφανὰ θὰ κληρονομοῦσαν τὴν περιουσία τοῦ πατέρα τους, ποὺ τοὺς εἶχε κλέψει ὁ κακὸς θεῖος τους.

— Μέγας εἶσαι Κύριε! ψιθύρισε ὁ Ἅγιος Πέτρος, θαυμάζοντας τὴ δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ.

Καί, μόλις ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ, ὁ Χριστὸς κι' ὁ Ἅγιος Πέτρος, πέταξαν πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἄστρα, ποὺ ἄρχισαν νὰ σβύνουν, κι' ἀνέβηκαν στὸν Παράδεισο.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Χριστούγεννα στο χωριό

Μὲς στὴν ἀχνόφεγγη βραδυὰ
πέφτει ψιλο-ψιλὸ τὸ χιόνι,
γύρω στὴν ἔρμη λαγκαδιά,
στρώνοντας κάτασπρο σεντόνι.

★

Οὔτε πουλιῶν γροικᾶς λαλιά,
οὔτ' ἕνα βέλασμα προβάτου,
λὲς κι' ἁπλωμένη σιγαλιὰ
εἶν' ἐκεῖ ὁλόγυρα θανάτου...

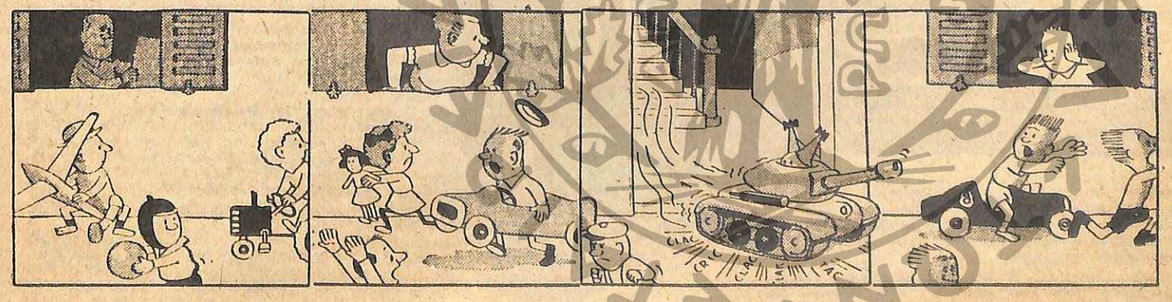
★

Μὰ ξάφνου πέρα ἀπ' τὸ βουνὸ
γλυκὸς σημάντρου ἦχος γροικιέται,
ὡσὰν βαθιὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
μέσα στὴ νύχτα νὰ σκορπιέται.

★

Κι' ἀντιλαλεῖ τερπνὰ-τερπνὰ
γύρω στὴν ἄφωνη τὴν πλάση,
καὶ τὸ χωριὸ γλυκοζυπνᾶ
τὴν ἁγία μέρα νὰ γιορτάσῃ.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΖΩΪΤΣΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ γέρος τοῦ Μανωλάκη

Ὁ μπαμπᾶς τοῦ Μανωλάκη δὲν ἀφήνει εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴν ἐκθειάσῃ τὶς ἀρετὲς τοῦ γυιοῦ του.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Μανωλάκης του τοῦ ζητάῃ λεπτὰ δὲν τοῦ χαλάει ποτὲ τὸ χατῆρι.

Κάποτε ὅμως ἄλλαξε γνώμη καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο:

Μιὰ μέρα ὁ Μανωλάκης ζήτησε ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ του τρεῖς χιλιάδες δραχμές.

—Καὶ ἐκεῖνες ποὺ σοῦδωσα χτες τί τὶς ἔκανες; τὸν ρωτάει ἐκεῖνος.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ τάδωσα σ' ἕνα γέρο... ἀπαντᾶ ὁ Μανωλάκης.

—Καλά... Πάρε παιδί μου, κι' ἄλλες τρεῖς, τοῦ λέει ὁ πατέρας ἱκανοποιημένος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ Μανωλάκης ξανάρχεται.

—Μπαμπᾶ, μοῦ δίνεις ἀκόμη τρεῖς χιλιάδες; Ξέρεις εἶναι γιὰ τὸ γέρο.

—Μπράβο, παιδί μου, τοῦ λέει πάλι ὁ μπαμπᾶς του. Μὰ γιατί ἐνδιαφέρεσαι τόσο πολὺ γιὰ τὸ γέρο;

Κι' ὁ Μανωλάκης, μὴ μπορῶντας ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπάντησι:

—Μά, γιατὶ πουλάει... κάστανα, μπαμπᾶ!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Στὸ σπίτι τοῦ Λάκη ἔπλυναν τὰ κουρτινάκια κι' ἐκόντηναν.

Κι' ὁ Λάκης, ὅλο ἀπορίες:

—Μὰ γιατί, μαμᾶ, ἐκόντηναν; Μήπως ψήλωσε τὸ σπίτι;...

Η κυρία: Γιατί, σ' ἐδιωξαν ἀπὸ τὸ ἄλλο σπίτι;

Η ὑπηρέτρια: Γιατὶ ξεχνοῦσα νὰ κάνω τὸ βραδυνὸ μπάνιο στὰ παιδιά...

Καὶ τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας μὲ μιὰ φωνή:

—Μαμᾶ, εἶναι πολὺ καλή! Πάρτην, μαμᾶ, πάρτην!

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΣΤΟ μικρὸ κι' ὅμορφο χωριὸ Τσὲν - Πάου, μέσα στοὺς τοσους δυστυχισμένους, ζοῦσαν καὶ δυὸ εὐτυχισμένα παιδιά : ὁ Γιάν - Τσὸ - Λὶν κι' ἡ πεντάμορφη Λὰν - Γιάμ.

'Ο Γιὰν ἦταν ἕνα φτωχόπαιδο, ποὺ δούλευε στὶς ριζοφυτεῖες τοῦ Χὰν - Λάμα, τοῦ πλουσιώτερου ἀφέντη τοῦ Τσὲν - Πάου. Μοῦσκευε ὅλη μέρα στὴ λάσπη, γιὰ νὰ πάη στὴ γρηὰ μάννα του τὸ βράδυ ἕνα πιάτο φαΐ. Μά, μέσα στὴν τόση φτώχεια του, εἶχε μιὰ μεγάλη εὐτυχία : τὴν ὁμορφιά του. Ἦταν ὁ ὡραιότερος νέος τοῦ χωριοῦ, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσε ἡ Λὰν - Γιάμ, ἡ κόρη ἑνὸς πλούσιου πραματευτῆ.

Κάθε πρωΐ, μόλις ὁ θεὸς Ἥλιος πρόβαλλε πίσω ἀπ' τὶς φυτεῖες, γιὰ νὰ στείλη τὴ φωτεινὴ εὐλογία του στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λουλουδιῶν, ὁ Γιὰν περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Λὰν καὶ τῆς τραγουδοῦσε :

«Ὦ, θεῖο πλάσμα, ποὺ κάνεις τὸ φωτεινὸ θεὸ νὰ βγαίνη κάθε πρωῒ στοὺς κάμπους κυνηγώντας σε, γιὰ νὰ σοῦ πάρη πίσω τὶς ἀχτῖδες ποὺ τοὺκλεψες καὶ τὶς ἔκανες πρόσωπό σου, ὦ κόρη γλυκειά, ποὺ ἡ λοξὴ γραμμὴ τῶν ματιῶν σου καὶ τ' ἄγγιγμα τῆς λεπτῆς μυτίτσας σου σκορπίζουν τὶς γλυκύτερες ἀνατριχίλες στὸ κουρασμένο μου κορμί.

»Ρίξε στὸ δρόμο μου, χαρᾶς ἀχτίδα, τὸ χαμόγελό σου, γιὰ νὰ γίνουν οἱ σκληροὶ βάτοι χρυσάνθεμα καὶ τὰ χαλίκια ροδοπέταλα κάτω ἀπ' τὰ ὑγρά μου πόδια καὶ δεῖξε μου τὸ δρόμο πρὸς τὰ χρυσᾶ παλάτια τῆς Ἐλπίδας...».

Κι' ἡ γλυκειὰ Λὰν - Γιάμ, τὸ στολίδι τοῦ Τσὲν - Πάου, κάθε ποὺ ἄκουγε τοὺς στίχους τοῦ παλιοῦ αὐτοῦ κινέζικου τραγουδιοῦ πούλεγε ὁ καλός της, ἔσκυβε ἀπ' τὸ ψηλὸ παράθυρό της καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα ἄλλο τραγούδι :

«Πήγαινε, καλέ μου, στὸ χρυσὸ παλάτι καὶ κλέψε τὴν Ἐλπίδα... καὶ φέρ' την νὰ φωτίση τὴν ψυχή μου ποὺ διψάει γι' ἀγάπη... γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ μ' ἔμαθες νὰ τραγουδάω, μαζὶ μὲ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια. Στὸ δρόμο σου σὲ παραστέκουν οἱ κρυφές μου σκέψεις ποὺ θὰ σοῦ θυμίζουν πάντα πὼς ἡ καλή σου σὲ περιμένει... καὶ θὰ περιμένη σένα μόνο, γιατὶ κανέναν ἄλλον δὲν ἀγάπησε πάνω στὴ Γῆ...».

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο πιὸ πολὺ ξεχείλιζε στὶς ψυχὲς τῶν δυὸ ἐρωτευμένων τὸ γλυκό τους σίσθημα καὶ τόσο πιὸ τρυφερὰ γίνονταν τὰ τραγούδια τους — τὰ μόνα τραγούδια ποὺ ἀντηχοῦσαν στὸ φτωχὸ Τσὲν - Πάου, ἀνάμεσα στὰ βογγητὰ καὶ τὰ κλάματα τῶν δυστυχισμένων, ποὺ δούλευαν σὰν σκλάβοι στοὺς μεγάλους ἀφεντάδες.

'Ο Γιὰν κι' ἡ Λὰν συναντιόνταν μονάχα μπροστὰ στὴν ἱερὴ παγόδα, στὶς γιορτὲς τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ποὺ περίμεναν νὰ τοὺς ἑνώση μιὰ μέρα... Κι' ἐκεῖ, μὲ τὶς κρυφὲς ματιές, τὰ γλυκόλογα τῆς ἀγάπης καὶ τοὺς πνιγμένους στεναγμούς, ἄφιναν τὶς ψυχές τους νὰ τονίζουν τὸ πιὸ γλυκὸ κι' οὐράνιο τραγοῦδι τοῦ Ἔρωτα, τοῦ θεοῦ ποὺ ὁμορφαίνει τὸν κόσμο.

Μὰ δὲν ἦσαν μονάχοι στὴν ἱερὴ παγόδα οἱ δυὸ σκλάβοι τῆς Ἀγάπης. 'Ο Χὰν - Γιάχα, ὁ θεὸς τῆς μαύρης Κολάσεως, εἶχε στείλει στὴ Γῆ τὸ γυιό του, τὸ Φθόνο, πούναι μονόφθαλμος, καμπούρης καὶ κιτρινιάρης, γιὰ νὰ παραμονεύη σὲ κάθε ἱερὸ τόπο καὶ νὰ σημαδεύη τὰ εὐτυχισμένα ζευγάρια.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Φθόνος, κρυμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς παγόδας, ἔρριξε τὸ μοναδικό του μάτι πάνω στὴν ὥμορφη Λὰν καὶ στὸ Γιάν. Ὕστερα χώθηκε στὴν ψυχὴ τοῦ δυνατοῦ Χὰν - Λάμα, ποὺ τὴν εἶχε γιὰ φωλιά του. Καί, μὲ πονηριὲς κι' ἀκόλαστες ὑποσχέσεις, τὸν ἔκαμε νὰ φλογιστῆ ἀπὸ ἄνομο πόθο γιὰ τὰ κάλλη τῆς ὡραίας Λάν.

«'Ο σκλάβος σου, ὁ τιποτένιος Γιάν — εἶπε ὁ Φθόνος στὴ μαύρη ψυχὴ τοῦ Χὰν - Λάμα — ν' ἀποχτήση καὶ νὰ χαρῆ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Λάν, ποὺ ταιριάζει μονάχα στὸν πλοῦτο καὶ στὴ δύναμί σου ; Ντροπή σου, Χὰν - Λάμα !». Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φθόνος ἔλεγε τὰ ὑπουλα αὐτὰ λόγια, ὁ Γιὰν μὲ τὴν ἀγαπημένη του περπατοῦσαν ἀνύποπτοι στὸ δρόμο τῆς ἱερᾶς παγόδας, περνῶντας μπροστὰ ἀπ' τὸ πλούσιο ἀρχοντικὸ τοῦ Χὰν - Λάμα...

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Χὰν - Λάμα ἐρωτεύθηκε τρελλὰ τὴν ὥμορφη Λάν. Κι' ὁ πατέρας της πούλησε τὴ φτωχὴ κόρη του στὸ μεγάλο αὐτὸ ἀφέντη, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ καθόλου ἀπ' τὸν πόνο της καὶ τὰ δάκρυά της...

Ἔτσι, μιὰν αὐγή, ὁ Χὰν - Λάμα εἶδε τὴ γυναῖκα του, γυρμένη ἀπ' τὸ ψηλὸ παράθυρό της, νὰ λέη λυπητερὰ τραγούδια στὸν καλό της, τὸ Γιάν, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κάτω. Διάταξε ἀμέσως τοὺς σκλάβους του ν' ἁλυσοδέσουν καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ τοὺς φέρουνε μπροστά του γιὰ νὰ τοὺς δικάση.

— Κλέφτες τῆς ἀγάπης μου, τοὺς εἶπε μανιασμένος, τὸ βαρὺ σπαθὶ ποὺ θὰ πέση σὲ λίγο στὸ λαιμό σας, θὰ κόψη τὴ ζωή σας, μαζὶ μὲ τὸν ἀνίερο δεσμό σας !

— Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ κόψης καὶ τὴν ψυχή μας, μεγάλε ἀφέντη, ἀπάντησε ἄφοβα ὁ Γιάν. Δὲν πρόφτασες. Γιατὶ ἔκλεψα τὴ χουσῆ Ἐλπίδα μέσ' ἀπ' τὰ παλάτια της καὶ τὴν ἔχουμε τώρα δική μας, ἐγὼ κι' ἡ ἀγαπημένη μου Λάν. Τὸ βαρὺ σπαθὶ τοῦ δημίου, σκληρὲ ἄρχοντα, θὰ μᾶς ἑνώση γιὰ πάντα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πεθάνουμε, θὰ χάσης ἐσὺ γιὰ πάντα τὴ Λάν «αἰ θὰ τὴν κερδίσω ἐγώ !

Τὰ μικρά, μισόκλειστα μάτια τοῦ τρομεροῦ Χὰν - Λάμα πέταξαν ἀστραπές. Καί, δίχως νὰ πῆ ἄλλη λέξη, ἔγνεψε στοὺς σκλάβους του νὰ πάρουν ἀπὸ μπροστά του τοὺς δυὸ κατάδικους καὶ νὰ τοὺς σφάξουν, ὅπως εἶχε διατάξει ἀπὸ πρίν, κάτω στὸν τοῖχο τοῦ κήπου !

'Ο Γιὰν κι' ἡ Λὰν προχώρησαν, ἀγκαλισμένοι... Καὶ τραγουδοῦσαν, πιὸ γλυκά, πιὸ μελωδικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, τὰ τρυφερὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης τους.

Ἡ Λὰν χαμογελοῦσε... Καὶ τὸ χαμόγελό της φώτιζε τὸ δρόμο, κι' οἱ σκληροὶ βάτοι γίνονταν χρυσάνθεμα καὶ τὰ χαλίκια ροδοπέταλα...

Ὅταν ἔφτασαν στὸν κῆπο, κυττάχτηκαν βαθειὰ στὰ μάτια καὶ χαμογέλασαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ μιὰ παράξενη εὐτυχία.

— 'Ο θάνατος δὲν μὲ τρομάζει... εἶπε ὁ Γιάν.

— Οὔτε κι' ἐμένα !... τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀγαπημένη του.

— Θὰ εἴμαστε ἔτσι πάντα μαζὶ καὶ ἡ ἀγάπη μας θὰ ζήση αἰώνια... πρόσθεσε ὁ Γιάν.

'Ο δήμιος σήκωσε τὸ βαρὺ σπαθί του.

Ἔπειτα, ἔκανε δυὸ-τρεῖς δοκιμές, σχίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὸ σπαθί, σὰν νὰ ἔκοβε τὰ κεφάλια τοῦ Γιὰν καὶ τῆς Λάν.

Μὰ οἱ δυὸ ἀγαπημένοι δὲν κύτταζαν τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸ πρόσωπο ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Κι' ἄρχισαν πάλι τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης τους.

Μά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀντήχησαν ἀπὸ μακρυὰ κάτι ἄλλα τραγούδια, βροντερά, κρότοι δυνατοὶ κι' ἀλαλαγμοί. Κάτι σὰν ἀνθρώπινος σίφουνας ἐρχόταν νὰ σαρώση τὸ πλούσιο κάστρο τοῦ Χὰν - Λάμα : Τὸ Τσὲν - Πάου εἶχε ἐπαναστατήσει. Οἱ σκλάβοι ξεσηκώθηκαν τρομεροὶ κι' ἀμείλικτοι, σὰν θεϊκὴ ὀργή, καὶ σάρωσαν τοὺς κακοὺς ἀφεντάδες τους !...

Μέσα στοὺς κρότους καὶ στὶς ἰαχές, ἀκούστηκε κάτι σὰν σπάσιμο ἁλυσίδας : 'Ο Γιὰν κι' ἡ Λὰν ἦσαν ἐλεύθεροι... Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ψηλὰ πάνω στὸν τοῖχο, μπηγμένο σ' ἕνα κοντάρι, τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ σκληροῦ Χὰν - Λάμα, μόρφαζε φρικτά...

ΓΙΑΝ - ΦΟΥ - ΛΙΝ

—Κλέφτες τῆς ἀγάπης μου, τοὺς εἶπε μανιασμένος, τὸ βαρὺ σπαθί, ποὺ θὰ πέση στὸ λαιμό σας, θὰ σᾶς κόψη τὴ ζωή...

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ρίτσαρντ Γουόρμσερ

Τὰ 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΗΤΑΝ φαινόμενο ὁ Μάρτυ Κόκριν. "Ολοι οἱ φίλοι του συμφωνοῦσαν σ' αὐτό. Μὰ χρησιμοποιοῦσαν αὐτὸν τὸν ὅρο μὲ τὴν κολακευτικώτερη ἔννοιά του. Ἤθελαν δηλ. νὰ ποῦν ἔτσι πὼς ἦταν ἕνας τύπος ποὺ ἔκανε ὅ,τι τοῦ κάπνιζε καὶ ποὺ δὲν ἐννοοῦσε ποτὲ νὰ ὑποτάξη τὸ κέφι του στὶς ἰδιοτροπίες τῆς Τύχης.

Εἶχε ἐργασθῆ σὲ τρεῖς ἐφημερίδες τοῦ Λὸς Ἄντζελες — πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀξιόλογη ἐπιτυχία. Μὰ εἶχε καταφέρει... ν' ἀπολυθῆ κι' ἀπὸ τὶς τρεῖς !

Ἔπειτα εἶχε γίνει διαφημιστὴς σ' ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ. Κι' ἐκεῖ ὅμως τάκανε θάλασσα, ὄχι ἀπὸ ἀνικανότητα, ἀλλὰ μὲ τὶς ἐκκεντρικότητές του. Ἔβαλε π. χ. στὸ στόμα μιᾶς «στάρλετ» τὶς ἑξῆς δηλώσεις : «Ἀγαπῶ τοὺς ἄντρες, ὅλους τοὺς ἄντρες, νέους καὶ γέρους, κι αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιτυχία μου. Ἀλλοιῶς, τὰ φίλμ μου δὲν θὰ εἶχαν πιὰ θεατὰς καὶ τὸ στούντιο δὲν θ' ἀνανέωνα τὰ συμβόλαιά μου».

Ἕνας κάποιος Ἄντυ Ἄαρονς διάβασε αὐτὸ τὸ ἄρθρο του σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο.

— Μὲ θυμᾶσθε, κύριε Κόκριν ; τὸν ρώτησε. Ὑποθέτω ὄχι. Κι' ὅμως γράψατε ἄλλοτε ἕνα ἄρθρο γιὰ μένα. Ἔτυχε τότε νὰ τὸ διαβάση ἡ κοπέλλα ποὺ μοῦκανε συντροφιά, κι' αὐτὸ τὴν ἔπεισε νὰ μὲ παντρευτῆ.

'Ο Μάρτυ ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ θυμήθηκε.

— Ἄ, μάλιστα ! φώναξε. Εἴσαστε ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ !

— Ἀκριβῶς ! Λογαριάζατε τότε νὰ γράψετε μιὰ σειρὰ ἄρθρων γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν κατοίκων τοῦ Λὸς Ἄντζελες, κι' ἀρχίσατε ἀπὸ μένα ἐπειδὴ βρισκόταν πρῶτο - πρῶτο τ' ὄνομά μου στὸν ὁδηγό. Τὸ φλέρτ μου διάβασε τὰ γραφόμενά σας, κατάλαβε πὼς τὸ ἐπάγγελμά μου ἦταν λιγώτερο ταπεινὸ ἀπ' ὅ,τι νόμιζε... κι' ἔτσι ὀνομάζεται τώρα κυρία Ἄαρονς κι' ἔχει ἀναλάβει οὐσιαστικὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ γραφείου μου.

— Συγχαρητήρια !

— Ἀπὸ τότε, παρακολουθῶ συστηματικὰ ὅ,τι γράφετε... Ἐσεῖς σκαρώσατε ἐκεῖνη τὴ μικρὴ συνέντευξι μὲ τὴν ἠθοποιὸ Ντίμπυ Κόλ, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Δυστυχῶς, ναί. Καὶ τὴν πλήρωσα ἀκριβά.

— Ναί, τόμαθα πὼς σᾶς διώξανε. Τί σκέπτε σθε νὰ κάνετε τώρα ;

'Ο Μάρτυ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ξαπλώθηκε πιὸ ἄνετα στὸν καναπὲ τῆς μοναδικῆς κάμαρας ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ «διαμέρισμά» του, κι' ἀπάντησε :

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω πιὰ πιθανότητες νὰ βρῶ δουλειὰ στὴν Ἀμερική, σχεδιάζω νὰ πάω κολυμπώντας στὴν Κίνα ! Γιὰ σκεφθῆτε... «Κόκριν, ὁ παγκόσμιος πρωταθλητὴς τοῦ κρόουλ» ! Τί σᾶς λέει αὐτὸς ὁ τίτλος ;

'Ο Ἄαρονς γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Ἀκοῦστε, κ. Κόκριν, εἶπε ὕστερα. Σκεφθῆκατε ποτὲ νὰ γίνετε ἰδιωτικὸς ἀστυνομικός ;

— Ὄχι, μὰ τὴν πίστι μου.

— Ξέρετε, εἶναι μιὰ δουλειὰ ὄχι χειρότερη ἀπ' τὶς ἄλλες. Τὸ γράψατε ἄλλωστε καὶ μόνος σας... Τὸ γραφεῖο μας δὲν ἀναλαμβάνει κομπίνες διαζυγίων κι' ἄλλες τέτοιες ὑποπτες ὑποθέσεις... Ὕστερα, ἡ κ. Ἄαρονς κι' ἐγὼ αἰσθανόμαστε εὐγνωμοσύνη γιὰ σᾶς. Εἴπαμε λοιπὸν πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ σᾶς κατατοπίση ἡ κ. Ἄαρονς, καταλαβαίνετε, ὅπως τὸ λιοντάρι τὸ ποντίκι, στὸ γνωστὸ παραμύθι...

— Δὲν μοιάζετε γιὰ ποντικός, κι' ἐγὼ πάλι δὲν φιγουράρω γιὰ λιοντάρι... Ὡστόσο, θὰ ἤμουνα πολὺ εὐχαριστημένος νὰ δουλέψω στὸ γραφεῖο σας.

— Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σᾶς δώσω τὸ μισθὸ ποὺ ἀξίζει σ' ἕνα μεγάλο δημοσιογράφο. Μά, ἀφοῦ δὲν ἔχετε γιὰ τὴν ὥρα τίποτα καλύτερο... Γιατὶ νὰ βρεθῆτε στὴν ἀνάγκη νὰ τρῶτε ἀπ' τὰ ἔτοιμα ;

— Μοῦ κάνετε μεγάλη τιμή, δήλωσε ὁ Μάρτυ τραβῶντας μιὰ βαθειὰ ρουφηξιὰ ἀπ' τὸ τσιγάρο του.

— Ἐν τάξει λοιπόν. Μπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁπότε σᾶς ἀρέσει. "Αν δὲν βρῆτε ἐκεῖ ἐμένα τὸν ἴδιο, θὰ σᾶς κατατοπίση ἡ κ. Ἄαρονς. Λέει πὼς θὰ περνᾶμε τὸν καιρό μας ὅλο κέφι καὶ γέλια, ὅταν θὰ ἔχουμε κοντά μας ἕνα τύπο σὰν ἐσᾶς. Νὰ ἑτοιμάζετε δέ : ἂν μοῦ κάμετε ποτὲ καμμιὰ ἀπ' τὶς φάρσες ἐκεῖνες, γιὰ τὶς ὁποῖες σᾶς διώξανε ἀπὸ παντοῦ, ἐγὼ θὰ τὴν ἀποθανατίσω στὸ ἡμερολόγιό μου !

— Μὰ ἐσεῖς εἴσαστε χρυσὸς ἄνθρωπος, κ. Ἄαρονς ! Ἔρχομαι ἀμέσως...

— Σᾶς περιμένω, ἀπάντησε ὁ Ἄαρονς.

*

Ἔτσι ἔπιασε δουλειὰ ὁ Μάρτυ Κόκριν στὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο Ἄντυ Ἄαρονς. Ἂν ὡστόσο τὸ ἐπίθετο τοῦ Ἄαρους δὲν ἦταν πρῶτο στὸν ὁδηγὸ τῆς πόλεως, ὁ Κόκριν δὲν θὰ τὸν εἶχε γνωρίσει ποτέ, κι' ἔτσι θὰ φυτοζοῦσε σ' ὅλο του τὸ βίο, ἀντὶ νὰ γίνη ξαφνικὰ διάσημος μὲ μιὰ καὶ μόνο ὑπόθεσι. Μὰ ἔχει κάτι τέτοιες παράξενες συμπτώσεις ἡ Τύχη...

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ ποὺ ἀνέθεσε στὸ Μάρτυ ὁ καινούργιος του προϊστάμενος, ἦταν μιὰ μυστικὴ ἔρευνα σὲ κάποιο μεγάλο κατάστημα τροφίμων τοῦ Χόλλυγουντ. Στὸ τμῆμα τοῦ κρεοπωλείου, σημειωνόταν καθημερινῶς ἕνα ἔλλειμμα 10 δολλαρίων.

Ἀφοῦ ἀπασχολήθηκε τρεῖς μέρες μ' αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, ὁ Μάρτυ κατέληξε νὰ ἐπινοήση μιὰ καινούργια μέθοδο πωλήσεως ποὺ ἀπέκλειε στὸ ἑξῆς κάθε κατάχρησι. Δήλωσε ὅμως ἀνικανότητα ν' ἀποκαλύψη ποιὸς ἢ ποιοὶ ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους ἦσαν οἱ δράστες τῆς καθημερινῆς ἐξαφανίσεως τῶν 10 δολλαρίων.

Πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι, ὁ Ἄαρονς δὲν τοῦδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Τὰ καταφέρατε περίφημα, κ. Κόκριν, τοῦ εἶπε· Ἐπειδὴ μᾶς δίνουν λίγα ψωρο - δολλάρια γιὰ τὶς ὑπηρεσίες μας, δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ στέλνουμε τοὺς φουκαράδες στὸ φρέσκο. Ἂς φροντίσουν οἱ πελάτες μας ν' ἀνακαλύπτουν μόνοι τοὺς... ἀδιάκριτους ὑπαλλήλους των. Ἐμεῖς περιοριζόμαστε νὰ βάζουμε τέρμα στὶς κλοπές. Δὲν εἶναι καὶ λίγο, αὐτό !

»Τώρα ἔχομε μιὰν ἄλλη ὑπόθεσι. Πρόκειται γιὰ κάποιο κινηματογράφο τοῦ Γκλένταλ. Τὸ ταμεῖο του παρουσιάζει πάντα τὴν ἴδια εἴσπραξι, εἴτε γεμάτη εἶναι ἡ αἴθουσα εἴτε ἀδειανή. Τί λέτε λοιπόν, θ' ἀναλάβετε ν' ἀνακαλύψετε τί συμβαίνει ;

Μὲ λίγα λόγια, ἡ κατάστασι αὐτὴ συνεχίσθηκε ἕξη - ἑπτὰ βδομάδες.

Μιὰ ἢ δυὸ φορές, ὁ Μάρτυ παρέδωσε τοὺς κλέφτες στὴν ἀστυνομία. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως, περιοριζόταν νὰ μελετήση τὸ θεωρητικὸ πρόβλημα ποὺ τοῦ ὑπέβαλλαν, καὶ νὰ ἐπινοῆ ἕνα σύστημα ποὺ σταματοῦσε τὴ δράσι τῶν «ἀητονύχηδων». Οἱ πελάτες ἔμεναν εὐχαριστημένοι, κι' οἱ Ἄαρονς περηφανεύονταν γιὰ τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἶχαν νὰ προσλάβουν ἕνα ὑπάλληλο τόσο ἐφευρετικό...

Οἱ δουλειὲς τοῦ γραφείου πήγαιναν περίφημα· κι' ὁ Ἄαρονς, ποὺ δὲν ἦταν διόλου ἀχάριστος, αὔξησε τὸν ἑβδομαδιαῖο μισθὸ τοῦ Μάρτυ σὲ 75 δολλάρια καὶ τοῦ χορηγοῦσε δυὸ μέρες ἄδεια κάθε βδομάδα.

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὶς 11, χτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ Μάρτυ. Ἦταν ἡ κ. Ἄαρονς.

— Κάλεσαν τὸν Ἄντυ στὸ Μπέβερλυ Χίλλς, γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι, τοῦ εἶπε. Σᾶς παρακαλεῖ νὰ πᾶτε καὶ σεῖς ἐκεῖ νὰ τὸν συναντήσετε.

— Στὸ Μπέβερλυ Χίλς ; Μωρὲ μπράβο ! Μεγαλώσανε, Βλέπω, οἱ δουλειές μας... Ξέρετε ὅμως, σκόπευα νὰ περάσω ἀπόψε μιὰ ἥσυχη βραδυὰ στὸ σπιτάκι μου.

— Δὲν εἴσαστε τυχερός, φίλε μου... Μὰ ἀξίζει νὰ χαλάσετε τὴν ἡσυχία σας : Ἡ κυρία αὐτὴ θὰ μᾶς πληρώνη 200 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ φέρη ἄλλη ἀντίρρησι, ὁ Κόκριν. Σημείωσε τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦδωσε ἡ κ. Ἄαρονς ! Ἦταν

Μικρὲς Ἱστορίες

«Σωφερέϊκο» κόλπο

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τοῦ Λουδίνου, ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ Λεβῆ Κοέν, συνεκρούσθη μ' ἕνα ἄλλο, ποὺ ὁδηγός του ἦταν ὁ Σκωτσέζος Μὰκ Ντούγκλας.

Κατακόκκινοι ἀπὸ θυμὸ οἱ δυὸ ὁδηγοί, πήδησαν κάτω ἀπὸ τὶς θέσεις τους, γιὰ νὰ καταμερίσουν μεταξύ τους τὶς εὐθύνες καὶ τὶς ζημιὲς τῆς συγκρούσεως.

— Ἔλα νὰ κανονίσουμε, Μάκ, φιλικὰ τὴ διαφορά μας, λέει ὁ Λεβῆ, βγάζοντας ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του μιὰ μπουκάλα μὲ μπράντυ. Πιὲς λίγο.

'Ο Σκωτσέζος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν τέτοιες εὐκαιρίες.

Στὸ μεταξὺ ὁ Λεβῆ παραδόξως ἐπιμένει :

— Πιὲς ἀκόμα λίγο... Εἶναι δέκα χρόνων μπράντυ !...

'Ο Μὰκ κατεβάζει ὡς τὴ μέση τὴ μπουκάλα.

'Ο Λεβῆ ὅμως τοῦ δίνει θάρρος μὲ τὸ βλέμμα, κι' ὁ Σκωτσέζος, ποὺ πάντα στὴ ζωή του ψάχνει γιὰ τέτοιες εὐκαιρίες, συνεχίζει τὸ ἔργο του κι' ἀδειάζει τὴ μπουκάλα !...

'Ο Λεβῆ τότε φωνάζει ἀμέσως ἕναν περαστικὸ ἀστυφύλακα καὶ τοῦ λέει :

— Κύριε πόλισμαν, ὁ κύριος ἀπὸ δῶ ἔρριξε τὸ αὐτοκίνητό του ἀπάνω στὸ δικό μου, γιατὶ εἶνε τύφλα στὸ μεθύσι !... Μυρίστε τον καὶ θὰ πεισθῆτε !...

'Ο Σκωτσέζος, ποὺ τὴν ἔπαθε, τὸ φυσάει ἀκόμη καὶ δὲν κρυώνει !...

Πάντοτε ώραία, πάντοτε έλκυστική ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

• ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

• ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ ΔΙΑΝΑ

91 χρόνια βασιλεύει ή Ραπτομηχανή

PFAFF (Φάφφ)

με 135 τύπους δι' όλα τα έπαγγέλματα ραφής σε 52 χώρες του κόσμου.

Ραπτομηχαναί PFAFF

Αντιπρόσωποι Αθηνών και Αττικής Σταύρος Μ. Καραμήτσος και Ν. Μεγάλος

Σατωβριάνδου 20
Τηλ. 53-166
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΔΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σκορφάγωμα, σχίσιμο κλπ. με ύφανσι ΣΤΟΠΑΖ. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καμπαρτίνες. Εργασία έξαιρετική. Παράρτημα το ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21. Δ. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ.

μιὰ βίλλα, στὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία, ὅπου κατοικοῦν μονάχα ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, μεγαλέμποροι τροφίμων, ἀρχιγκάνγκστερς καὶ παραγωγοὶ προϊόντων μὲ τερατσία κατανάλωσι.

Ξεκίνησε ἀμέσως μὲ τ' αὐτοκίνητό του. Εἶχε κάθε διάθεσι νὰ τρέξῃ δαιμονισμένα, γιὰ νὰ νιώσῃ τὴν ἱκανοποίησι νὰ πῇ στὸν πόλισμαν ποὺ θὰ τὸν σταματοῦσε :

«Μὴ μὲ καθυστερῆς, μικρέ μου ! Εἶμαι ἰδιωτικὸς ἀστυνομικός, μὲ 200 δολλάρια μερομάτο, καὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω μὲ τοὺς φουκαράδες ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας !».

Μὰ παραιτήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ σφοδρὴ ἐπιθυμία του, γιατὶ οἱ πόλισμαν τοῦ Λὸς Ἄντζελες δὲν πολυκαταλαβαίνουν ἀπὸ χιοῦμορ, τὴν ὥρα τῆς ὑπηρεσίας τους... Κι' ὁ Μάρτυ εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀφίση κατὰ μέρος γιὰ λίγο τοὺς ἐξωφρενισμούς του.

Στὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, βρῆκε ἕνα ἰδιόρρυθμο κτίριο, μὲ συνδυασμὸ πέντε ἢ ἕξη ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, καὶ μὲ τὸ σχετικὸ γκαράζ, τερραὶν τοῦ τένις, πισίνα καὶ μιὰ αὐλὴ γεμάτη παγώνια.

Σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του δίπλα στοῦ Ἄαρονς, ποὺ εἶχε προηγηθῆ. Ξεσκόνισε πρόχειρα μὲ τὸ χέρι τὸ γκρίζο φανελλένιο κοστούμι του, διώρθωσε τὴ γραβάτα τουκαὶ χτύπησε ὕστερα τὸ κουδοῦνι τοῦ σπιτιοῦ.

Τοῦ ἄνοιξε ἕνας κοντούλης ὑπηρέτης μὲ ἄσπρη στολή. Ὁ Μάρτυ τοῦδωσε τὸ καπέλλο του καὶ τοῦ ἐξήγησε :

— Ἔχω ραντεβοῦ ἐδῶ μὲ τὸν κ. Ἄαρονς.

Ὁ καμαριέρης ὑποκλίθηκε ἄφογα καὶ προχώρησε πρῶτος, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο. Πέρασαν ἀπὸ ἕνα τεράστιο καὶ σχεδὸν ἀδειανὸ σαλόνι, μὲ ἐπικίνδυνα γλυστερὸ παρκέ, καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο γεμάτο ἔπιπλα καὶ γλάστρες.

Ὁ Ἄντυ Ἄαρονς καθόταν ἀντίκρυ σὲ μιὰ σαίζ - λόνγκ, κρατώντας στὸ χέρι ἕνα μεγάλο ποτήρι οὐΐσκυ. Φάνηκε κατευχαριστημένος ποὺ εἶδε τὸ Μάρτυ. Πήδησε ὄρθιος καὶ φώναξε :

— Ἄ, νὰ κι' ὁ κ. Κόκριν ! Εἶναι ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας ἐρευνῶν μας. Μὰ θὰ τοῦ ἀναθέσω προσωπικὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἀπὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς !

Ὁ Μάρτυ χαιρέτησε εὐγενικὰ τὴ γυναῖκα ποὺ καθόταν στὴ σαίζ - λόνγκ, καὶ δήλωσε ὕστερα :

— Σωστὰ λέει ὁ κ. Ἄαρονς ! Δὲν θυμάμαι οὔτε κι' ἐγὼ πιὰ πόσον καιρὸ μένω δίχως δουλειά !...

Ὁ καυμένος ὁ Ἄαρονς λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ ἀπ' τὴν ταραχή του. Θὰ κέρδιζε πολλὰ ἀπ' τὴν ὑπόθεσι ἐκείνη — δίχως νὰ λογαριάσουμε καὶ τὶς πιθανότητες ν' ἀποκτήσῃ καλὴ φήμη στὸ Μπέβερλυ Χίλς. Μὰ δὲν συντελοῦσε καθόλου σ' αὐτὸ ἡ διαβεβαίωσι τοῦ Μάρτυ πὼς τὸ γραφεῖο τους δὲν εἶχε πολλὲς δουλειές !...

Εὐτυχῶς, ἡ ἄγνωστη δὲν φάνηκε νὰ δίνῃ προσοχὴ στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κόκριν.

Τοῦδειξε ἕνα τραπέζι φορτωμένο μὲ μποτίλιες, ποτήρια καὶ δοχεῖο μὲ πάγο.

— Ἔχετε ρεβόλβερ ; τὸν ρώτησε ὕστερα.

Ὁ Μάρτυ ἑτοίμασε ἕνα οὐΐσκυ, ἁπαστῶντας συγχρόνως :

— Μὰ κάνουν ποτὲ τέτοιες ἀφελεῖς ἐρωτήσεις σ' ἕνα ντέτεκτιβ ;

Ὁ Ἄαρονς στριφογύρισε στενοχωρημένα στὸ κάθισμά του. Αὐτὸς ἤξερε καλὰ πὼς τὸ μόνο ὅπλο ποὺ εἶχε ὁ Μάρτυ, ἦταν ἕνα πιστολάκι μὲ πεπιεσμένο ἀέρα, ἰαπωνικῆς κατασκευῆς !

— Πολὺ καλά ! Θὰ τὸ χρειαστῆτε, πιστεύω... εἶπε ἡ ἄγνωστη.

Τώρα ποὺ εἶχε καθήσει κι' ὁ Μάρτυ, μὲ τὸ ποτήρι του στὸ χέρι, μποροῦσε νὰ τὴν περιεργασθῇ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Ἦταν μᾶλλον ὤμορφη, φανταχτερὸς τύπος, τέσσερα - πέντε χρονια μικρότερή του, μὲ λυγερὸ κορμί, θαυμάσια πράσινα μάτια καὶ φλογοκόκκινα μαλλιά.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἄαρονς χτυποῦσε κρυφὰ μὲ τὸ χέρι του τὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, γιὰ νὰ τὸν δῇ ὁ Μάρτυ καὶ νὰ καταλάβῃ πὼς θὰ τοῦ δάνειζε τὸ δικό του ρεβόλβερ.

— Θαυμάσια ! ἀπάντησε ὁ Μάρτυ. Ἕνας σωματοφύλακας πρέπει νἄναι πάντα ἕτοιμος γα δράσῃ, ἂν χρειαστῆ. Αὐτὸ λέω διαρκὼς στοὺς ἄνδρες τῆς ὁμάδος μου... δὲν εἶν' ἔτσι, κ. Ἄαρονς ;

Μὰ ἡ νέα γυναῖκα δὲν φάνηκε καὶ πάλι πὼς εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια του.

— Λέγομαι μὶς Γκρόσβενορ, εἶπε. Μ' αὐτὸ δηλαδὴ τὸ ψευδώνυμο νοίκιασα αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι. Τὸ πραγματικό μου ὅμως ὄνομα εἶναι : κυρία Εὔα Σουνέ, χήρα τοῦ Τζόζεφ Σουνέ.

Ὁ Μάρτυ ἔνοιωσε νὰ τοῦ κέβεται ἡ ἀνάσα. Τ' ὄνομα ἐκεῖνο ἦταν γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο... ἢ τοὐλάχιστον σ' ὅσους εἶχαν μιὰ κάποια σχέσι μὲ τὶς ἐπιχειρήσεις. Ὁ Τζόζεφ Σουνὲ ἦταν ἕνας Κροῖσος, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ δύο ἡμερῶν, ἀπ' τὴν καρδιά του. Εἶχαν γράψει γι' αὐτὸν ὅλες οἱ ἐφημερίδες.

Ὁ Κόκριν τάχε διαβάσει, μ' ἐνδιαφέρον, γιατὶ ἦταν περίεργος νὰ μάθῃ πῶς μπορεῖ κανείς, στὰ 41 χρόνια του, νἄχῃ μαζέψει 42 ἑκατομμύρια δολλάρια. Δυστυχῶς, δὲν εἶχε ἀνακαλύψει καμμιὰ συνταγή, κατάλληλη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε καταφέρει ἀκόμη νὰ βάλῃ κατὰ μέρος οὔτ' ἕνα ἑκατοστάρικο...

Θυμόταν ὡστόσο καλὰ πὼς δὲν γινόταν ποτὲ νένα λόγος γιὰ τὴ χήρα τοῦ μακαρίτη.

Φαίνεται πὼς ἡ κ. Σουνὲ μάντεψε τὶς σκέψεις του, γιατὶ τοῦ ἐξήγησε :

— Αὔριο, θὰ μιλᾶνε ὅλες οἱ ἐφημερίδες γιὰ μένα. Σήμερα ἀνοίχτηκε ἡ διαθήκη.

Σταμάτησε λίγο, τρώγοντας τὴν ἄκρη τοῦ καλογυαλισμένου νυχιοῦ της. Ὕστερα πρόσθεσε :

— Ὁ μακαρίτης μὲ εἶχε παντρευτῆ κρυφά... Μὲ τὴ διαθήκη του, ἀφίνει ὅλη τὴν περιουσία του στὴν «πρώην σύζυγό του». Ἔτσι μὲ ἀναφέρει...

— Πρώην σύζυγό του ; ἀπόρησε ὁ Μάρτυ. Τί θὰ πῇ αὐτό ;

Ὁ Ἄντυ Ἄαρονς θεώρησε σωστὸ νὰ ἐπέμβῃ.

— Δὲν εἶναι δική μας δουλειὰ τὰ οἰκογενειακὰ σας, ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε. Σᾶς χρειάζεται ἕνας σωματοφύλακας. Τὸ πρακτορεῖο μας θὰ σᾶς τὸν προμηθέψῃ. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

— Δὲν συμφωνῶ μαζί σας, δήλωσε ὁ Μάρτυ. Ἂν ἀναλάβω νὰ προστατέψω τὴν κ. Σουνέ, πρέπει νὰ ξέρω τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦν.

Ξερόβηξε καὶ συνέχισε :

— Εἴπατε «τὴν πρώην γυναῖκα του». Εἴχατε χωρίσει λοιπόν ;

Ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικὰ βήματα. Ἔτσι, ὁ Μάρτυ μπόρεσε νὰ θαυμάσῃ πιὸ ἄνετα τὴν τέλεια σωματική της διάπλασι.

— Ναί, ἀπάντησε, ζούσαμε χωριστά, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Ἀλλὰ δὲν εἴχαμε πάρει διαζύγιο.

— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ μείνατε πολὺν καιρὸ μαζί. Περίεργο πῶς σᾶς θυμήθηκε στὴ διαθήκη του !

— Ἀφῆστε τα αὐτά, Μάρτυ ! προσπάθησε νὰ ἐπέμβῃ καὶ πάλι ὁ Ἄαρονς.

— Ὁ Τζόζεφ Σουνὲ ἦταν σωστὴ γκαμήλα ! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα, νευριασμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ μὲ χωνέψῃ, οὔτε ζωγραφιστή, γιατὶ εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ μοῦ πληρώνῃ διατροφὴ ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια... 1.500 ψωρο - δολλάρια τὸ μῆνα !

— Ἄ, τὸν σπαγγοραμένο ! φώναξε ὁ Μάρτυ. Εὐτυχῶς ποὺ ἔχουν φτηνήνει τώρα τελευταῖα οἱ κάλτσες νάϋλον... Μὰ μὲ συγχωρῆτε, λέω καμμιὰ φορὰ ἀνοησίες, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Ὥστε λοιπόν, εἴπατε πὼς δὲν σᾶς χώνευε οὔτε ζωγραφιστή ; Καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἄφισε κληρονομιὰ μιὰ τεράστια περιουσία, ἀπὸ δεκάδες ἑκατομμύρια δολλάρια ; Παράξενος τρόπος νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀντιπάθειά του !

Ὁ Ἄαρονς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἡσυχάσῃ...

— Ἀκοῦστε, κυρία Σουνέ, ἐπενέβη καὶ πάλι, μοῦ φαίνεται προτιμότερο ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτοπροσώπως τὴν προστασία σας.

— Δὲν μοῦ φαίνεσθε πολὺ γερὸς στὰ χέρια... ἀπάντησε ἡ κοκκινομάλλα, ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ λίγο περιφρονητική. Προτιμῶ τὸν ὑφιστάμενό σας, ποὺ ἔχει πλάτες χαμάλη καὶ γλῶσσα ὀχιᾶς... Δὲν ἔχω ζήκηο, μικρέ μου Μάρτυ ; Ἂν βέβαια τὰ 200 δολλάρια ποὺ θὰ σᾶς πληρώνω κάθε μέρα, μοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς λέω μὲ τὸ μικρό σας ὄνομα !

Ὁ Κόκριν ἄφισε τὸ ποτῆρι του πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὴν κύτταξε καλά.

Σίγουρα, ἦταν μεθυσμένη ! Δὲν τόδειχνε τὸ παρουσιαστικό της μὰ τὴν πρόδιναν τὰ λόγια της· ἡ φλυαρία της...

Ἐξακολούθησε νὰ μιλάη, ὄρθια μπροστὰ στὸ Μάρτυ, παίρνοντας ὅλες τὶς στάσεις που ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ τὸν πείσουν πὼς εἶχε ἀντίκρυ του μιὰ γυναῖκα ὀρεκτική, πλασμένη γιὰ ν' ἀρέσῃ...

— Κανεὶς δὲν ξέρει ἀκοιβῶς πόση ἦταν ἡ περιουσία του. Δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμη ἡ ἀπογραφή της... Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε σὲ πόσες ἐταιρεῖες εἶχε χωθῆ αὐτὸς ὁ γερο - γάϊδαρος ! Ἀνακατευότανε μὲ ξενοδοχεῖα, βαπόρια· μεταλλεῖα, ἀεροπορικὲς συγκοινωνίες... Παντοῦ τὸν βρίσκατε ! Δὲν ὑπάρχει εἶδος ἐπιχειρήσεως ποὺ νὰ μὴν τὸν ἐνδιέφερε... Κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν τώρα δικά μου.. ἀλλὰ μ' ἕνα - δυὸ ὅρους !

— Ἄ, ἔτσι ; Καὶ ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ οἱ ὅροι ;

— Πρῶτος ὅρος ! πρόφερε μὲ σοβαρότητα ἡ νέα γυναῖκα, σηκώνοντας τὸ δάχτυλό της. Ὀφείλω νὰ παραλάβω κάμποσα πορτραῖτα αὐτοῦ τοῦ χιμπατζῆ· ποὺ τάχε ἑτοιμάσει ὁ ἴδιος καὶ τάχε φυλάξει σ' ἕνα κασόνι, καὶ νὰ τὰ κρεμάσω μὲ κάθε ἐπισημότητα, στὰ γραφεῖα τῶν ἐταιρειῶν ποὺ τοῦ ἀνῆκαν...

Ὁ Μάρτυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι μιὰ εὔκολη δουλειά, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε πρόθυμα κάθε γυναῖκα, γιὰ νὰ κληρονομήσῃ ἔστω κι' ἕνα μόνο ἑκατομμύριο ! Στὸ κάτω - κάτω, δὲν εἴσαστε ὑποχρεωμένη νὰ θαυμάσετε αὐτὰ τὰ πορτραῖτα. Τὸ μόνο ποὺ σᾶς ζητάνε, εἶναι νὰ σπάσετε μιὰ μποτίλια σαμπάνια στὴ γωνιὰ τοῦ καδρου τοῦ καθενός !

— Σύμφωνοι. Μὰ δὲν εἶν' αὐτὸ μονάχα... Τὸ κρέμασμα τῶν πορτραίτων πρέπει νὰ γίνῃ μέσα σ' ἕνα μῆνα τὸ πολύ. Ὅσο δὲ γιὰ τὸ δεύτερο ὅρο τῆς διαθήκης... ἐκεῖ εἶναι ποὺ δειξε ὅλη τὴν κακοηθειά του· αὐτὸ τὸ κτήνος ποὺ λεγόταν Τζόζεφ Σουνέ !

— Δηλαδή ;

— Ὁ δεύτερος ὅρος εἶναι πὼς πρέπει νὰ βρίσκωμαι ἀκόμη στὴ ζωή, στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός !

Ὁ Μάρτυ γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Ἀρχίζω νὰ παταλαβαίνω... εἶπε. Κι' ἂν δὲν γίνουν αὐτὰ τὰ δυό, ποιὸς θὰ πάρῃ τὴν κληρονομιά ;

— Ὁ διευθυντὴς τῆς κάθε ἑτοιμοιρείας ἢ τῆς κάθε ἐπιχειρήσεως ποὺ ἀνῆκε στὸ Τζόζεφ Σουνέ, ἐξήγησε ἡ νεαρὴ χήρα. Δηλαδή, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου θὰ κληρονομήσῃ τὸ ξενοδοχεῖο, ὁ πρόεδρος τῆς ἐφοπλιστικῆς ἑταιρείας θὰ πάρῃ δικά του τὰ βαπόρια, καὶ πάει λέγοντας... Καταλαβαίνετε τώρα ;

Ὁ Μάρτυ ξεροκατάπιε κι' ἀπάντησε :

— Ναί, βέβαια... Καὶ τί εἴδους ἄνθρωποι εἶν' αὐτοὶ οἱ διευθυνταί ;

Ἡ Εὔα Σουνὲ πῆρε σκεπτικὸ ὕφος, μὲ τὸ δάχτυλο της ἀκουμπισμένο στὸ πηγοῦνι της

— Τί εἴδους ἄνθρωποι ; Μὰ δὲν καταλαβαίνετε τί μέρος λόγου πρέπει νάταν ὅλοι τους, γιὰ νὰ τὰ πηγαίνουν καλὰ μ' ἕνα ὑποκείμενο σὰν τὸν πρώην ἐντρο μου ;... Κτήνη ὅλοι τους, χωρὶς καρδιά, χωρὶς συνείδησι, ἁρπακτικὰ ὄρνιο, ἀρπιὸ στες...

— Καλά, καλά, φτάνουν τὰ κομπλιμέντα ! διέκοψε ὁ Μάρτυ. Μ' ἄλλα λόγια, ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν ὑπάρχῃ μεταξύ τους ἕστω κι' ἕνας ποὺ νὰ μὴν εἶναι διατεθειμένος νὰ μὲ σκοτώσῃ γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὴν κληρονομιά ! Τί λέτε λοιπόν, τώρα ποὺ σᾶς ἐξήγησα ὅλη τὴν ὑπόθεσι ;

— Λέω, ἀπάντησε ὁ Μάρτυ, πὼς προτιμῶ νὰ γυρίσω στὸ σπιτάκι μου !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ χήρα ἀνασήκωσε νευρικὰ τοὺς ὤμους της, ἀπομακρύνθη-

Πῶς θὰ διατηρήσετε τὰ μαλλιά σας

Μόνον ὅταν τὰ λούζετε τακτικὰ μὲ τὸ γνήσιο Σαμπουὰν TETE-NOIRE. Τὰ βιολογικὰ του συστατικὰ καὶ μὲ τὸν ἄφθονο ἀφρὸ ἀπαλλάσσουν τὶς τρίχες ἀπὸ τὸν ἐπιβλαβῆ ἀσβεστοσάπωνα. Τὸ Σαμπουὰν "Τέτ-Νουάρ" ἀποστειρώνει τὶς τρίχες, τὶς κάμνει ἐλαστικές, στιλπνὲς καὶ τὶς διατηρεῖ στὸ φυσικὸ χρῶμα καὶ σχῆμα.

Ζητεῖτε μ' ἐπιμονὴ τὸ γνήσιο Σαμπουὰν

ΤΟ ΣΗΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

TETE-NOIRE

Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἁγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Μὲ κηρεμὰ μάλια

χρησιμοποιοῦμε καὶ σεῖς τὸ Γαλλικὸν Crayon χειλέων

BAISER

PAUL BAUDECROUX - PARIS

Στρώνει ὡραῖα, δὲν σκάει τὸ χεῖλη καὶ τὸ σπουδαιότερο δὲν ἀφίνει ἀποτυπώματα. Δοκιμάστε μιὰ φορὰ τὸ CRAYON ΜΠΑΙΖΕ καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Πραξιτέλους 42 • τηλ. 23-234

Δὲν ἔχει μιὰ ἔννοιες...

Ὁ KLINEX

Ἔχει λύσει τὸ πρόβλημα, γιατί

Καθαρίζει ★ Φρεσκάρει
Ἀφομοιάζει ★ Λευκαίνει

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΣΕ ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΑΚΕΛΛΟ: Πλένει ὅλα τὰ μάλλινα καὶ τὸν ἐλαφρὰ ρουχισμό

ΣΕ ΛΕΥΚΟ ΦΑΚΕΛΛΟ: Γιὰ ὑπερλευκανσιν ὅλων τῶν λευκῶν εἰδῶν

ΣΕ ΜΠΛΕ ΚΟΥΤΙ: Γιὰ μπουγάδα καὶ βαρὺν ἐν γένει ρουχισμόν.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΧΑΤΖΗΚΟΚΟΛΗ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1954 — 1 ΜΑΪΟΥ 1954

διὰ τῶν Ἀτμοπλοίων «ΚΟΡΙΝΘΙΑ» - «ΑΙΟΛΙΑ»

Ζητήσατε τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα εἰς τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἀθηνῶν, Σταδίου 43. Τηλ. 24-297 καὶ 23-431.

ΓΚΡΕΚΑ

Ἀναζωογονήσατε τὸν ἑαυτό σας...

...ἀπὸ ἄχρηστα, ὑπηρχαιωμένα ἀντικείμενα καὶ ἀπὸ περιττὲς ἐνοχλήσεις...

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποφέρεται καὶ ἐσεῖς ὅ,τι ὑπέφεραν οἱ γιαγιάδες μας μὲ τὰ πανάκια, τὶς παραμάνες, τὶς ζῶνες, τοὺς ἐπιδέσμους, κλπ

Τώρα, μπορεῖτε, κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς μηνιαίας «ἀδιαθεσίας», νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ «ΤΑΜΠΑΧ», τὸ νέον καὶ τελειότερο μέσον γυναικείας ὑγιεινῆς τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ «Τάμπαξ» φέρεται ἐσωτερικῶς.

Μπορεῖται νὰ ἐργάζεσθε ὅπως συνήθως καὶ νὰ βγαίνετε ἔξω ξένοιαστα, γιατὶ τὸ «Τάμπαξ» σᾶς παρέχει πλήρη ἀσφάλεια. Δὲν ἐνοχλεῖ καθόλου. Δὲν ἐρεθίζει τὸ δέρμα καὶ σᾶς γλυτώνει ἀπὸ τὴ γνωστὴ δυσάρεστη ὀσμή.

Εἶναι βολικό, εὔκολο στὴ χρῆσι του καὶ οἰκονομικό.

Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ κεντρικὰ Φαρμακεῖα σὲ πακέτα τῶν 10 ταμπόν (No 1 κανονικὸ μέγεθος, καὶ No 2 μεγαλύτερο μεγέθος).

Μέσα σὲ κάθε πακέτο θὰ βρῆτε ὁδηγίες χρήσεως καὶ μερικὲς λεπτομέρειες ποὺ δὲν σημειώνονται ἐδῶ, ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρουν κάθε γυναῖκα.

Τὸ «Τάμπαξ» εἶναι προϊὸν τῶν Ἐργοστασίων TAMPAX (CONTINENTAL) LTD., Ἀγγλίας.

Γεν. Ἀντ/ποι
Ι. Φ. Σέρινταν & Σία
(ΕΛΛΑΣ)
Σολωμοῦ 55ο Τηλ. 51-603
ΑΘΗΝΑΙ

κε καὶ πῆγε νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι. Ὁ μικρόσωμος καμαριέρης μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ πέρασε μέσα τὸ κεφάλι του — σὰν νάθελε νὰ φυλαχτῆ ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ τοῦ πετοῦσε ἡ κυρία του ὅταν θύμωνε !

— Φέρε μου, Τζών, τὸν ὁδηγό ! διέταξε ἡ Εὔα Σουνέ.

Στράφηκε ὕστερα στὸν Ἄντυ Ἄαρονς καὶ πρόσθεσε θυμωμένα :

— Ἀδειᾶστε μου τὴ γωνιὰ ἐσεῖς ! Ὑπάρχουν στὸν ὁδηγὸ ἑκατοντάδες πρακτορεῖα. Διάλεξα τὸ δικό σας μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἦταν πρῶτο στὸν ἀλφαβητικὸ κατάλογο.

Ὁ Μάρτυ Κόκριν σηκώθηκε, ὁ Ἄαρονς ὅμως ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ Μάρτυ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Καὶ λυπήθηκε ἀληθινὰ τὰ χάλια του... Θὰ ἦταν φοβερὸ γι' αὐτὸν νὰ χάση μιὰ ὑπόθεσι, ἀπ' τὴν ὁποία περίμενε τόσα πράγματα : χρῆμα, ρεκλάμα, φήμη...

— Προτιμῶ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου, ξαναεῖπε ὁ Κόκριν. Θὰ πάρω ὅμως καὶ σᾶς μαζί μου, κυρία Σουνέ !

Ὁ καμαριέρης ξαναγύρισε, φέρνοντας τὸν ὁδηγό. Μὰ ἡ κυρία του τὸν ἔστειλε στὸ διάβολο. Ὕστερα πῆγε κατὰ τὸ Μάρτυ.

— Πῶς τἄπατε, αὐτό ; ρώτησε ζωηρά.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως :

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλᾶτε μὲ τὸ μικρό μου ὄνομα.

— Μόλις γράψουν τὴν εἴδησι οἱ ἐφημερίδες, θὰ σᾶς πολιορκήσουν χίλιοι - δυὸ ἐπιτήδειοι, ζητῶντας νὰ σᾶς πουλήσουν γούνες, αὐτοκίνητα, κοσμήματα... Ἂν εἶναι δὲ ἀληθινὰ ὅσα μοῦ εἴπατε, δὲν θὰ παραλείψουν νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦν κι' οἱ ὑποψήφιοι δολοφόνοι.

— Χαρὰ στὸ θράσος ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Εὔα, γυρίζοντας στὸν Ἄαρονς. Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἂν λέω ἀλήθεια ! Καὶ τοῦ πληρώνω 200 δολλάρια...

— Πεντακόσια, διώρθωσε ὁ Μάρτυ. Θάμαι ἀναγκασμένος νὰ χρησιμοποιήσω ἄλλους τρεῖς γιὰ βοηθούς μου, χώρια ἀπὸ τοὺς ἑκτάκτους... Ἐνῶ λοιπὸν τόσοι ἐνοχλητικοὶ θὰ ψάχνουν νὰ σᾶς βροῦνε, ἐμεῖς θὰ παίζουμε ἥσυχα - ἥσυχα κοντσίνα στὴν κάμαρά μου...

— Μὰ αὐτὸς εἶναι θεοπάλαβος ! εἶπε ἡ Εὔα.

— Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Ἄαρονς. Σᾶς βεβαιῶ πὼς ὁ κ. Κόκριν εἶναι ἕνας ὄμηοσιογράφος μὲ ταλέντο κι' ἕνας ντέτεκτιβ μοναδικὸς στὸ εἶδος του.

Εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἠρεμία του, γιατὶ καταλάβαινε πὼς ὁ Μάρτυ θ' ἀναλάμβανε ὁπωσδήποτε τὴν ὑπόθεσι.

— Ὁ ἀφεντικός μου εἶναι ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη, παρατήρησε ὁ Μάρτυ. Ἀκοῦστε ὅμως τὴν ἰδέα μου : Θαρθῆ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ ἡ κ. Ἄαρονς. Αὐτὴ θὰ ξέρη ποῦ θὰ βρισκόμαστε.

»Ὅπως σᾶς εἶπα, ἐσεῖς θαρθῆτε στὸ σπίτι μου, ὅπου ἐγκαταστήσαμε τὸ γενικὸ στρατηγεῖο μας. Ἐκεῖ θὰ καταστρώνουμε τὸ δρομολόγιό μας, ποὺ πᾶμε κάθε φορὰ νὰ κρεμάσουμε ἕνα πορτραῖτο. Κι' ἐκεῖ θὰ γυρίζουμε ὕστερα, γιὰ νὰ κρυφτοῦμε τὸ γρηγορώτερο.

»Ὁ Ἄντυ θ' ἀναλάβη τὶς ἐξωτερικὲς δουλειές, θ' ἀγοράζη τὰ εἰσιτήρια μας, θὰ μᾶς κλείνη θέσεις σὲ τραίνα, σ' ἀεροπλάνα... Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ σχέδιό μου ;

— Θὰ σᾶς πληρώνω 2 χιλιάδες δολλάρια τὴ βδομάδα, δήλωσε ἡ νέα γυναῖκα. Οὔτε μονόλεπτο παραπάνω !

— Σύμφωνοι ! ἔσπευσε ν' ἀπαντήση ὁ Ἄντυ Ἄαρονς.

Ἡ Εὔα χτύπησε πάλι τὸ κουδοῦνι.

— Τζώρτζ, μιὰ βαλίτσα ! διέταξε.

— Ἐννοεῖ νὰ ἑτοιμάσετε τὴ βαλίτσα της, διώρθωσε ὁ Μάρτυ. Βάλτε μέσα ἕνα φόρεμα, τὴ βοῦρτσα τῶν δοντιῶν της καὶ μιὰ πυτζάμα κατάλληλη γιὰ τὴν περίστασι.

— Τί θὰ πῆ «κατάλληλη γιὰ τὴν περίστασι» ; ρώτησε ἡ Εὔα.

— Ἐννοῶ νὰ μὴν εἶναι πολὺ διαφανής... Ξέρετε, τὸ διαμέρισμά μου δὲν ἔχει παρὰ ἕνα δωμάτιο. Καὶ πρέπει νάχω ξεκάθαρο τὸ μυαλό μου, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σκεφθῶ...

— Πῶς ! Ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ μείνω σ' ἕνα δωμάτιο... μαζί σας ;

— Ναί, μαζὶ μ' ἐμένα καὶ μὲ τὸ πιστὸ ἀλογό μου. Βλέπετε, ἀνῆκα ἄλλοτε στὴν ἔφιππη ἀστυνομία, κι' ἀπὸ τότε δὲν μπορῶ νὰ κάνω δίχως τ' ἀλογάκι μου...

Ὁ Ἄντυ στριφογύριζε στὴν καρέκλα του, σὰν νὰ καθόταν πάνω σὲ καρφίτσες.

— Ἄ, ξέχασα ὅμως πὼς τ' ἄλογό μου λείπει τώρα, πρόσθεσε ὁ Μάρτυ. Ἔχει πάει σὲ κάτι φίλους του, στὸ χωριό...

Ἡ κοκκινομάλλα ἔβαλε ξαφνικὰ τὰ κλάματα. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὸ πρόσωπό της, ποὺ διατηροῦσε ὡστόσο τὴν ἀπάθειά του. Ὕστερα ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιώθηκαν ἀπὸ ἀπελπισία.

— Ποτὲ δὲν θὰ τολμούσατε νὰ μοῦ μιλήστε ἔτσι... ἂν δὲν ἤμουν μεθυσμένη !... τραύλισε. Καὶ δὲν θὰ μεθοῦσα ποτέ, ἂν δέν.. ἂν δὲν φοβόμουνα τόσο πολύ !

— Μὲ συγχωρῆτε, τῆς εἶπε μαλακὰ ὁ Μάρτυ περνῶντας μὲ οἰκειότητα τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τοὺς καλοφτιαγμένους καὶ ζεστοὺς ὤμους της. Τὸ παρακάνω καμμιὰ φορά...

— Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ πρσέχετε περισσότερο...

Ὁ Μάρτυ στράφηκε στὸν Ἄαρονς. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε ἀφίσει πιὰ σ' αὐτὸν ὅλη τὴν πρωτοβουλία νὰ χειρισθῆ τὴν ὑπόθεσι, καὶ περιεργαζόταν τὰ στολίσματα τοῦ ταβανιοῦ.

Ὁ Τζώρτζ ξαναγύρισε, κρατῶντας μιὰ βαλιτσούλα ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου. Τὴν πῆρε ὁ Μάρτυ, χωρὶς νὰ βγάλη τὸ ἄλλο του χέρι ἀπ' τοὺς ὤμους τῆς Εὔας.

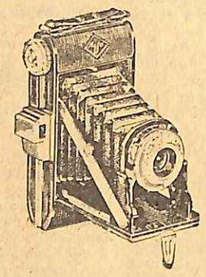
— Ἀκοῦστε, Τζώρτζ, εἶπε στὸν ὑπηρέτη. Θαρθῆ καὶ θὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα κάποια κυρία. Λέγεται κυρία Ἄαρονς. Τὸ νοῦ σας λοιπόν ! Ἂν πάθη τὸ παραμικρό, καλύτερα νὰ δέσετε μιὰ πέτρα στὸ λαιμό σας καὶ νὰ πέσετε νὰ πνιγῆτε !

Ὁ καμαριέρης τὸν κύτταξε, σαστισμένος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Ὁ Μάρτυ ἔνοιωσε τοὺς ὤμους τῆς Εὔας νὰ τρεμουλιάζουν ἐλαφρὰ κάτω ἀπ' τὴ δεξιὰ παλάμη του. Ἴσως γελοῦσε κρυφά...

Μὰ κι' ὁ Ἄντυ Ἄαρονς δὲν φαινόταν λιγώτερο κατάπληκτος ἀπ' τὸ Τζώρτζ.

Agfa Cameras

ΑΓΦΑ ΜΠΙΛΛΥ 6Χ9 ἑκατ.

Ὀπτικὸς ἐξοπλισμὸς · ΑΓΦΑ - ΑΓΝΑΡ - ΑΝΑΣΤΙΓΜΑΤ 1:6,3.

Μὲ κλεῖστρον VARIO Δραχ. 610.000

καὶ PRONTO αὐτόματο » 735.000

Νέου τύπου φακὸς Bleu μεγάλης φωτεινότητος. Ἁπλὸς χειρισμός, μεγίστη τεχνικὴ τελειοποίησις. Κομψοτάτη εἰς ἐμφάνισιν.

Τῆς ταιριάζει τὸ καλὸ φίλμ AGFA ISOPAN F ἢ ISS ἢ AGFACOLOR.

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Δῶρο πρακτικὸ γιὰ κάθε γυναῖκα
Η ΜΕΘΟΔΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΛΕΒΗ
ἄνευ διδασκάλου
Πωλεῖται στὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ καταστήματα ΣΙΓΓΕΡ

Ἀφίνοντας καὶ τοὺς δυὸ νὰ συνέλθουν μὲ τὴν ἡσυχία τους, ὁ Μάρτυ τράβηξε μαζί του τὴ νέα γυναῖκα καὶ τὴν ὠδήγησε στ' αὐτοκίνητό του.

Ὁ Ἄντυ Ἄαρονς ἔτρεξε νὰ τοὺς προλάβη.

— Δὲν θἄθελα νὰ σᾶς δώσω συμβουλές, Μάρτυ, εἶπε. Ὡστόσο... μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνετε ὅλα στ' ἀστεῖα !

— Μὰ ἀγαπητέ μου Ἄντυ, στοιχηματίζω ὅτι ἡ γυναῖκα σας ὀνειρευόταν σ' ὅλη της τὴ ζωὴ νὰ κατοικήση σ' ἕνα τέτοιο παλάτι, μὲ μιὰ ντουζίνα ὑπηρέτες. Τὰ κανόνισα λοιπὸν ὥστε νὰ πραγματοποιηθῆ ἐπιτέλους τ' ὄνειρό της.

— Μὰ αὐτὸς εἶναι σπίθα ! φώναξε γελῶντας ἡ Εὔα. Ποῦ τὸν ξετρυπώσατε, κ. Ἄαρονς ;

Ὁ Μάρτυ τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῆ στὸ σαραβαλιασμένο αὐτοκινητάκι του, ἐνῶ συγχρόνως τῆς ἔλεγε :

— Θἄχω ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴ ζωή μου, τώρα ποὺ θὰ κουρνιάσουμε στὴν ἴδια καμαροῦλα... Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς ντρεπόμουνα ἄλλοτε νὰ φοιτήσω σὲ μικτὸ κολλέγιο !...

— Δὲν ὑπῆρχε λόγος, ἐπενέβη ὁ Ἄαρονς, γιατὶ ἔχουν, νομίζω, χωριστοὺς κοιτῶνες γιὰ τ' ἀγόρια καὶ γιὰ τὰ κορίτσια.

— Ἄ, τοὺς βλάκες ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάρτυ μὲ κωμικὴ ἀγανάκτησι. Μὰ τί περιμένεις ἀπὸ σεμνότυφους δασκάλους ;... Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι ἰδιαιτέρως, Ἄντυ ;

Τράβηξε τὸν Ἄαρονς σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου ἔφταναν ὅλα τ' ἀρώματα τοῦ κήπου.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ δανείζατε τὸ ρεβόλβερ σας, Ἄντυ, τοῦ ψιθύρισε.

Ἐκεῖνος τοῦδωσε πρόθυμα τὸ ὅπλο κι' εἶπε ὕστερα :

— Ξέρετε, Μάρτυ... τὸ πρακτορεῖο θὰ μοιραστῆ μαζί σας τὰ κέρδη ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ κάνετε μιὰ τέτοια δουλειὰ μὲ 75 δολλάρια μόνο τὴ βδομάδα...

— Καλά, καλά, θὰ τὰ κανονίσουμε ἀργότερα, αὐτά, διέκοψε ὁ Μάρτυ. Εἰδοποιῆστε τώρα νάρθη ἐδῶ ἡ γυναῖκα σας, γιὰ ν' ἀπαντάη στὰ τηλεφωνήματα καὶ νὰ δέχεται τοὺς ἐπισκέπτες. Θὰ σᾶς κρατάη ἐνήμερο γιὰ ὅλα, καὶ σεῖς θὰ μὲ παίρνετε ὕστερα στὸ τηλέφωνο. Ἔτσι, δὲν θὰ μπορῆ κανεὶς νὰ μαντέψη ποῦ βρίσκεται ἡ κ. Σουνέ.

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν μοῦ πολυαρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά ! Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς σᾶς ρίχνω στὸ στόμα τοῦ λύκου...

— Ἐλᾶτε δά ! Δὲν εἶμαι κανένα μωρό... Κι' ὕστερα· ἔχω ἕνα ὅπλο γιὰ νὰ ὑπερασπιστῶ τὸν ἑαυτό μου... ἂν μοῦ ριχτῆ ἡ κοκκινομάλλα !

— Τί τύπος. Θεέ μου ! Φιλόσοφος ἀναστενάζοντας ὁ Ἄντυ Ἄαρονς.

Ὁ Μάρτυ κάθησε στὸ βολὰν καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε, ἀκολουθῶντας μιὰ πλατειὰ δενδροστοιχία. Σὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, ἡ Εὔα ἔχασε, λίγο τὴν ἰσορροπία της. Τὸ κεφάλι της ἀκούμπησε στὸν ὦμο τοῦ Κόκριν. Καὶ τ' ἄφισε ἐκεῖ...

Ὁ Μάρτυ σκέφθηκε πὼς εἶχε καὶ τὶς εὐχάριστες στιγμὲς ἡ δουλειά του... Τώρα ἡ Εὔα ποὺ φαινόταν ἀλλοιώτικη, ἔτσι μαζεμένη στὸ πλευρό του. Δὲν ἔβλεπε πιὰ ὡρισμένες λεπ...

Περιποιημένα Χέρια μὲ NIVEA

Μετὰ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας

κάθε βράδυ, περιποιηθῆτε τὰ χέρια σας μὲ κρέμα NIVEA ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἔχετε κάνει ἕνα ζεστὸ μπάνιο. Τὸ δέρμα γίνεται τότε μαλακὸ σὰν βελοῦδο καὶ τρυφερό.

Ἡ κρέμα NIVEA διὰ τῆς περιεχομένης EUCERIT, οὐσίας συγγενοῦς πρὸς τὸ δέρμα, εἰσδύει βαθειὰ στὸν ἱστὸ τοῦ δέρματος καὶ ἐνεργεῖ ἐσωτερικῶς χωρὶς ν' ἀφήνη ἀνεπιθύμητη γυαλάδα.

1C121

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
Ν ΤΣΙΑΝΤΗ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΤΗΣ ECOLE DE COUPE L'NAPOLITANO
(DIPLOME D'HONNEUR)
ΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Δεκελείας 15 (Νέα Φιλαδέλφεια)

ρειες, ποὺ δὲν τοῦ πολυάρεσαν ὅταν τὴν εἶχε πρωτοδῆ, μέσα στὴ φανταχτερὴ πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ της. Εἶχαν χαθῆ ἐκεῖνες οἱ μικρὲς ρυτίδες στὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν καὶ τῶν βλεφάρων της κι' ἡ ἀφύσικη γυαλάδα ποϋδινε στὰ μάτια της τὸ μεθῦσι. Εἶχε γίνει τώρα μιὰ γλυκειὰ γυναικούλα, ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ παρουσία της στὸ πλευρό του.

Ὅπως πολλοὶ ἐργένηδες, ὁ Μάρτυ εὕρισκε πάντα ἀνυπόφορη τὴν ὥρα ποὺ γύριζε μόνος στὸ ἄδειανὸ σπίτι του, μέσ' στὴ νύχτα. Δὲν θἄβρισκε κανένα ἐκεί, γιὰ νὰ πῆ μιὰ καυδέντα. Τὰ σταχτοδοχεῖα θἄταν ἀκόμα γεμάτα μὲ στάχτες καὶ μὲ κρῦα ἀποτσίγαρα, ὅπως τἄχε ἀφίσει φεύγοντας. Οἱ ἐφημερίδες σκόρπιες στὸ πάτωμα, τὰ ἄπλυτα πιάτα στὸ νεροχύτη... καὶ τὸ ραδιόφωνο ποὺ ἀράδιαζε βλακεῖες...

Ἡ Εὔα Σουνὲ κουνήθηκε λίγο, γιὰ ν' ἀκουμπήση ἀναπαυτικώτερα τὸ κεφάλι της στὴ γοῦβα τοῦ ὤμου τοῦ Μάρτυ. Ὕστερα τὸν ρώτησε :

— Εἴσαστε παντρεμένος ;

— Γιὰ κύτταξε ! Αὐτὸ ἀκριβῶς σκεπτόμουνα τώρα... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὄχι, δὲν εἶμαι, οὔτε κι' ὑπῆρξα ποτέ.

Κύτταξε πάντα τὸ δρόμο, κατ' εὐθεῖαν μπροστά. Ἡ Εὔα ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπ' αὐτὸν κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸν βλέπη στὸ πρόσωπο.

— Εἶχα καιρὸ πολὺ νὰ συναντήσω ἕνα τύπο σὰν καὶ σᾶς ! τοῦ εἶπε. Δὲν μπορεῖτε νὰ σωφάρετε μόνο μὲ τόνα χέρι καὶ μὲ τ' ἄλλο ν' ἀγκαλιάζετε τὴ ντάμα σας ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἔχω δοκιμάσει καθόλου, ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια τώρα ! Τὴ χρονιὰ ποὺ πῆρα τὸ δίπλωμά μου, εἶχα ἐρωτευθῆ μιὰ συμφοιτήτριά μου. Δυστυχῶς, προτίμησε νὰ παντρευτῆ τὸ θεῖο ἑνὸς συμφοιτητοῦ μου...

— Ἔτσι γίνεται πάντα στὸν κόσμο ! Ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, εἶναι αἰσχρὰ ὑποκείμενα...

— Φαίνεται πὼς ἔχετε μεγάλη πεῖρα. Δὲν θὰ βρήκατε ποτὲ ἕναν ἄνθρωπο τῆς προκοπῆς...

— Ἀσφαλῶς ὄχι ! Κι' ὅμως εἶχα τόσους θαυμαστάς... Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου, κι' ἔχει ἕνα σπουδαῖο ἀεροπλάνο. Ἴσως θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μεταχειρισθοῦμε γιὰ τὰ ταξείδια μας...

— Μπᾶ, ὄχι ! Τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ θ' ἀνεβαίνανε σ' αὐτό, εἶμαι βέβαιος πὼς θἄχε πριονίσει κάποιος τὰ φτερά, γιὰ νὰ γκρεμοτσακιστοῦμε.

Ἡ Εὔα ἀκούμπησε πάλι τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ Μάρτυ — αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως πραγματικὰ ἀπὸ κούρασι καὶ ἀποθάρρυνσι.

Ὁ Μάρτυ καταλάβε πὼς ἔπρεπε νὰ πῆ κάτι, γιὰ ν' ἀλλάξη τὶς σκέψεις της.

— Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ φίλος σας μὲ τ' ἀεροπλάνο ; ρώτησε.

— Γκέϋχαρτ, Τζίμμυ Γκέϋχαρτ... Ἕνας λεβέντης ἴσαμε ἐκεῖ πάνω ! Καὶ πολὺ νόστιμος. Ξετρελλαίνει ὅλες τὶς γυναῖκες...

Ὁ Μάρτυ ἔνοιωθε πάντα τὸ κεφάλι τῆς νέας γυναίκας πάνω στὸν ὦμο του. Μὰ τώρα εἶχε

Με τὸ μικρὸ αὐτὸ σωληνάριο, λούζεσθε ἄνετα 4 φορὲς

DOP

Τὸ οἰκονομικώτερο ΣΑΜΠΟΥΑΝ ποὺ: κάνει ὡραῖα μαλλιὰ σὰν μετάξι.

Δίνει ζωὴ στὰ πιὸ ἀτροφικὰ καὶ ἀρρωστημένα μαλλιὰ χάρις στὰ θαυμάσια ὑλικὰ ποὺ περιέχει, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ συστατικὰ τοῦ αὐγοῦ.

Καθαρίζει τὰ μαλλιὰ σὲ ἕνα λεπτὸ καὶ ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα στὸ πρῶτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ
Γ. ΖΗΒΑΣ
ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 τηλ 27-296

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

Μέ δόσεις
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
εἰς πλουσίαν Συλλογήν
ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΙΠΛΑ
Α. ΛΥΚΟΥΡΗ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
καὶ
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ
Τηλ. 53-496

τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε τονωθῆ ἀρκετὰ τὸ ἠθικό της....

— Πιστεύω πὼς τὸν προτιμᾶ ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ βγαίνω μαζί τους, πρόσθεσε. Ὡστόσο... δὲν ἔχουν προχωρήσει πολὺ οἱ σχέσεις μας... Ἐσεῖς εἴσαστε ὁ ἀντίθετος τύπος : Φαίνεσθε ν' ἀντιπαθῆτε τὶς γυναῖκες. Μήπως φταίει γι' αὐτὸ ἡ παληά σας συμφοιτήτρια ;

— Φταῖνε ὅλες οἱ γυναῖκες. Μόλις γνωριστῶ μαζί τους, καταλαβαίνω ἀμέσως πὼς δὲν ἀξίζουν πολλὰ πράγματα... Ὡστόσο, πέρυσι, λίγο ἔλειψε ν' ἀρραβωνιαστῶ. Ἡ ὑποψήφια εἶναι μιὰ δικηγορίνα. στὸ Λὸς Ἄντζελες...

— Δικηγορίνα ! Θεέ μου ! φώναξε ἡ Εὔα. Πῶς θὰ τὰ βγάζατε πέρα μὲ τὴ γλῶσσα της, ὅταν θὰ γυρίζατε σπίτι κάθε βράδυ ;....

Τ' αὐτοκίνητο διέσχιζε τοὺς ἤρεμους δρόμους, περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ καταστήματα μὲ πολύχρωμες φωτεινὲς ρεκλάμες, κλινικὲς γι' ἀνθρώπους καὶ γιὰ ζῶα. Ἐκκλησίες μὲ ἠλεκτροκίνητους Ἐσταυρωμένους ποὺ στριφογύριζαν μέσ' στὴ νύχτα.

Κάποια στιγμή, ὁ Μάρτυ ἔκοψε τὴν ταχύτητα, γιὰ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένα ἔξω ἀπ' τὸ νυκτερινὸ κέντρο «Τὸ κλειδὶ τοῦ σόλ». Ἔπειτα πάτησε γκάζι καὶ πάλι, ἀκολουθῶντας τὸν ἀτελείωτο. δρόμο ποὺ προχωρεῖ νότια ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Εὔα ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ἀγκῶνα του.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἔτυχε νὰ ἐργάζεσθε στὸ πρακτορεῖο Ἄαρονς, τοῦ εἶπε. Εἶχα ἀποφασίσει ν' ἀποταθῶ σ' ἕνα ντέτεκτιβ, ἀλλὰ δίχως μεγάλες ἐλπίδες. Τώρα ἀρχίζω νὰ ξαναβρίσκω τὴν ἐμπιστοσύνη μου.

— Εὐχαριστῶ, μικρή μου. Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας...

— Θὰ περάσω ἕνα δύσκολο μῆνα. Μὰ ὕστερα πιὰ δὲν θἄχη κανεὶς ὄρεξι νὰ μὲ σκοτώσῃ, ἐφόσον ὁ θάνατός μου δὲν θὰ ὠφελῆ πιὰ κανένα... Σ' αὐτὲς τὶς τριάντα μέρες, εἶμαι βέβαιος πὼς ἐσεῖς θὰ φανῆτε πιὸ καπάτσος ἀπ' τοὺς ἄλλους !

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω, ὑποσχέθηκε ὁ Μάρτυ. Τὄχουμε πρόγραμμα νὰ εὐχαριστοῦμε τὴν πελατεία μας.

Ἴσως εἶχε γυρίσει μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ πλούσια κόκκινα μαλλιὰ τῆς συντρόφισσάς του... Πάντως, δὲν κύτταζε τὸ δρόμο. γιατὶ δὲν εἶδε, ἐγκαίρως τ' ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ ἐρχότανε.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὴν παρουσία του, ἦταν ἕνα τράνταγμα κι' ὁ στριγγὸς ἦχος τῶν λάστιχων τοῦ δικοῦ του αὐτοκινήτου, καθὼς ντεραπάριζε στὴν ἄσφαλτο τοῦ δρόμου !

Ἡ Εὔα ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ. ἐνῶ ὁ Μάρτυ πάλευε μὲ τὸ βολάν... Οἱ ἀριστεροὶ τροχοὶ χτύπησαν στὸ πεζοδρόμιο καὶ τ' αὐτοκίνητο ταλαντεύθηκε ἐπικίνδυνα, ἕτοιμο ν' ἀναποδογυριστῇ.

Σὰν ἀστραπὴ πέρασαν ἀπ' τὴ μνήμη τοῦ Μάρτυ ὅλα τὰ πολτοποιημένα αὐτοκίνητα ποὺ εἶχε τύχει νὰ δῇ, γεμάτα πτώματα, στὴν ἀρχὴ τοῦ δημοσιογραφικοῦ σταδίου του... Τέλος, κατάφερε νὰ σταματήσῃ· μὲ τοὺς δυὸ μπροστινοὺς τροχοὺς πάνω στὸ πεζοδρόμιο καὶ τοὺς πισινοὺς στὴν ἄσφαλτο.

Τότε μπόρεσε ὁ Μάρτυ νὰ κυτάξῃ ἐπιτέλους τ' ἄλλο αὐτοκίνητο. Ἦταν ἕνα μεγάλο «καμπριολέ», παληοῦ μοντέλου, ποὺ θὰ κόστιζε στὴν ἐποχή του 5 χιλιάδες δολλάρια καὶ ποὺ πρέπει νὰ εἶχε διπλάσιο βάρος ἀπ' τὸ δικό του.

Μπόρεσε νὰ τὸ περιεργασθῆ τόσο καλά, γιατὶ ξαναρχόταν τώρα καταπάνω τους, γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίθεσι ! Καὶ πραγματικά, δὲν ἄργησε πολὺ ἡ δεύτερη σύγκρουσι...

Τὸ αὐτοκινητάκι τοῦ Μάρτυ διέσχισε ὅλο τὸ πλάτος τοῦ πεζοδρομίου κι' ἔπεσε πάνω στὸ περίφραγμα ἑνὸς γηπέδου τοῦ γκόλφ. Ἦταν τέτοιος ὁ κρότος, ποὺ θ' ἀκούστηκε ἀσφαλῶς χιλιόμετρα μακρυά. Τὸ μοτὲρ τοῦ Μάρτυ σταμάτησε.

Ὁ νέος πάτησε μίζα καὶ γκάζι, ἐνῶ συγχρόνως ἔχωνε τὸ δεξιό του χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ρεβόλβερ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ἄαρονς. Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε πάλι τὸ μοτέρ, ἄκουσε κάποιον νὰ οὐρλιάζῃ :

— Κατεβᾶστε τὸ τζάμι! Γρήγορα!

Αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ἦταν παρὰ ὁ ἑαυτός του. Εἶχε προφέρει τὶς λέξεις ἐκεῖνες δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

Ἡ τρομοκρατημένη Εὔα ὑπάκουσε ἀμέσως. Ὁ Μάρτυ ἔνοιωσε ἕνα ρεῦμα δροσεροῦ ἀέρα καὶ κατάλαβε ἔτσι πὼς εἶχε ἀνοίξει τὸ κρύσταλλο. Σημάδεψε ἀμέσως μὲ τὸ ρεβόλβερ του καὶ πυροβόλησε τὸ παρμπρίζ τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου, ποὺ ἔχε κάνει πίσω γιὰ νὰ ὁρμήσῃ πάλι ἐναντίον τους καὶ νὰ τοὺς τσακίσῃ !

Τώρα ποὺ λειτουργοῦσε τὸ μοτέρ, τ' ἀριστερὸ χέρι τοῦ Μάρτυ ἄφισε μιὰ στιγμὴ τὸ βολάν, γιὰ νὰ βάλῃ πρώτη ταχύτητα.

Τὸ θρυμματισμένο παρμπρίζ τοῦ μεγάλου «καμπριολὲ» εἶχε γίνει ἕνα θολὸ διάφραγμα, ποὺ δὲν ἄφινε πιὰ νὰ φανῆ τί γινόταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ Μάρτυ πάτησε γκάζι μ' ὅλη του τὴ δύναμι καὶ ξεκίνησε. Ἄκουσαν πίσω τους ἕνα τρομερὸ πάταγο.

Ἀφοῦ ὁ Μάρτυ ἄλλαξε ταχύτητα, γύρισε νὰ δῇ τί εἶχε συμβῆ.

Τὸ καμπριολὲ εἶχε γκρεμίσει τὸ περίφραγμα, τὸ εἶχε καβαλικέψει, κι' ἀφοῦ ταλαντεύθηκε μιὰ στιγμή, ἔπεσε μὲ τὴ μύτη μέσα στὸ τερραὶν τοῦ γκόλφ, ποὺ βρισκόταν χαμηλότερα ἀπ' τὸ δρόμο. Μὲ τὸ πέσιμό του, ἔσπασε ἕνα-δυὸ μεγάλα δέντρα ποὺ φύτρωσαν ἐκεῖ.

Τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μάρτυ εἶχε κατεβῆ τώρα ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο. Μόλις βρέθηκε στὴν ἄσφαλτο, ἄνοιξε ὅλη του τὴν ταχύτητα, ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ γηπέδου κι' ἐκεῖ ἔστριψε ἀπότομα δεξιά.

Ἀκολούθησε ὕστερα διάφορους ἄλλους δρόμους κι' ἔφτασε κοντὰ στὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Σὲ μιὰ γωνιά, δυὸ πόλισμαν, ὄρθιοι κοντὰ στὶς μοτοσυκλέτες τους, μετροῦσαν τὰ πρωτόκολλα ποὺ εἶχαν μοιράσει στοὺς παραβάτες σωφέρ. Δὲν ἔδωσαν καθόλου προσοχή, ὅταν πέρασε μπροστά τους τὸ στραπατσαρισμένο αὐτοκινητάκι τοῦ Μάρτυ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΑΜΑ

Τὸ σωληνάριο ποὺ σᾶς χαρίζει γερὰ καὶ ὡραῖα δόντια

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ἐπὶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΜΑΝΤΕΛΙΝ ΜΟΝΤΑΛΜΠΑΝ

9ον

Τὸ ἑλκυθρο τοῦ Μάλεν δὲν ἀπείχε πολὺ ἀπ' τὰ δικά μας. Φρόντισα νὰ ἐπικοινωνήσω τηλεπαθητικὰ μαζί του.

— Κινδυνεύομε! μοῦ εἶπε. Οἱ Ἄρειοι δὲν ἔχουν, οὔτε εἶχον ποτέ, σκοποὺς εἰρηνικούς. Σχεδιάζουν νὰ μᾶς ξεκάνουνε!

— Τί πρέπει νὰ κάνουμε τώρα; ρωτήσαμε ὁ Μίκαελ κι' ἐγώ.

— Βγάλτε τὴ ζώνη ποὺ φορᾶτε γύρω ἀπ' τὴ στολή σας. Εἶναι ἀπὸ γερὸ μεταξωτὸ σκοινί. Δέστε ἕνα κόμπο στὴν ἄκρη κι' ἀρχίστε νὰ μαστιγώνετε μ' αὐτὴν τοὺς Ἀρείους ποὺ τραβᾶνε τὸ ἑλκυθρό σας! "Οταν ἀγριέψουν τὰ πράγματα, μεταχειρισθῆτε τὰ «πιστόλια ἀκτίνων» σας καὶ συγχρόνως ὑποχωρῆστε πρὸς τὰ σκάφη μας.

— Γιατί γίνονται ἀόρατα τὰ διάφορα πράγματα:

— Ἂν ἐλαττώσουμε ἀρκετὰ τὶς παλμικὲς δονήσεις τῆς ὕλης τὸ ἀντικείμενο παύει νὰ ὑπάρχῃ, γιὰ ὁποιοδήποτε σκοπό, καὶ συνεπῶς γίνεται ἀόρατο. Μὲ τὴν αὔξησι κατόπιν τῶν δονήσεών του, ξαναποκτᾶ τὴν ὑπόστασί του. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα μυστικὰ ποὺ ἀποκάλυψε ὁ ἀτομικὸς πόλεμος.

»Τὸ μόνο λοιπὸν ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν οἱ Ἄρειοι γιὰ μᾶς, εἶναι νὰ ἐλαττώσουν τοὺς παλμούς μας πολὺ κάτω ἀπ' τὸ ρυθμὸ τοῦ φυσικοῦ μεταβολισμοῦ μας. Θὰ πάψουμε τότε νὰ ὑπάρχουμε, ἀλλὰ ἡ ζωή μας θὰ διατηρηθῆ. Καὶ θὰ μποροῦν οἱ Ἄρειοι νὰ μᾶς «ἀναστήνουν» κάθε τόσο, γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦμε τοὺς σκοπούς τους.

»Βλέπετε, ὁ Ἄρης χρειάζεται ἐπιστήμονες κι' ἐργάτες. Εἶναι ἀκόμη ὁ πλανήτης τοῦ πολέμου... Γιὰ νὰ ματαιώσετε λοιπὸν τοὺς σκοποὺς τῶν Ἀρείων, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πολεμήσετε στ' ἀνοιχτὰ μαζί τους... Ἑτοιμαστῆτε!

Ἔλυσα σιγὰ-σιγὰ τὴ ζώνη μου. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ Μίκαελ. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου εἶδα πὼς μᾶς εἶχαν μιμηθῆ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄποικοι τῆς Γῆς. Ὁ Μάλεν τοὺς εἶχε προειδοποιήσει μὲ κάποιο τρόπο.

Βεβαιώθηκα ὕστερα πὼς τὸ πιστόλι μου μποροῦσε νὰ βγῇ εὔκολα ἀπ' τὴ θήκη του...

Ξαφνικά, τὸ σκοινὶ τοῦ Μίκαελ σφύριξε σὰν φεῖδι κι' ἔπεσε πάνω στοὺς ὤμους τοῦ Ἀρείου ποὺ τραβοῦσε τὸ ἑλκυθρό του. Ἀκολούθησα κι' ἐγὼ τὸ παράδειγμά του.

Οἱ δυὸ Ἄρειοι τάχασαν στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα στράφηκαν, ἕτοιμοι νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

Εἴχαμε εὐτυχῶς μὲ τὸ μέρος μας τὸ πλεονέκτημα τῆς μικρότερης βαρύτητος. Πηδήσαμε λοιπὸν στὸν ἀέρα, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τοὺς Ἀρείους. Συγχρόνως, οἱ ἀκτίνες ἀπ' τὰ πιστόλια μας τοὺς βοήκαν κατάστηθα καὶ τοὺς ἐξάπλωσαν χάμω. μισοκαμένους!

Συνεχίσαμε τὴ μάχη, μὲ τὴν ἴδια τακτική, ὡς ὅτου οἱ Ἄρειοι κατατροπώθηκαν κι' ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν καταφύγιο μέσα στὴν πόλι τους.

— Στοὺς δίσκους, γρήγορα!

φώναξε ὁ Ἄρχοντας τοῦ Πολέμου. Μὴ χάνετε στιγμή!

Ἡ μικρότερη βαρύτης μᾶς ἐξυπηρέτησε καὶ πάλι. Διευθυνθήκαμε πρὸς τὰ σκάφη μας, μὲ τεράστια πηδήματα, διασκορπίζοντας μὲ τὰ πιστόλια ἀκτίνων τοὺς Ἀρείους ποὺ τύχαινε νὰ βροῦμε στὸ δρόμο μας.

Οἱ Ἄρειοι εἶχαν σκοτώσει ἕναν ἀπὸ μᾶς. Μὰ οἱ δικές τους ἀπώλειες ἦσαν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερες.

Δὲν κατάφεραν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ ἐπιβιβασθοῦμε στὸ σκάφος καὶ ν' ἀπογειωθοῦμε. "Οταν βρεθήκαμε πιὰ μακρυὰ ἀπ' τὸν κόκκινο πλανήτη, ἀναστέναμε μ' ἀνακούφισι.

Εὐτυχῶς, δὲν εἴχαμε πάθει μεγάλες ζημίες. Εἴχαμε ἐπιτεθῆ αἰφνιδιαστικὰ στοὺς Ἀρείους. Κι' ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀφροδιτινῶν ὅπλων, μαζὶ μὲ τὴν ταχύτητα τῆς σκέψεώς μας, μᾶς εἶχαν δώσει τὴ νίκη.

— Εἶναι πολὺ ἁπλοϊκοὶ οἱ Ἄρειοι, εἶπε ὁ Ἄρχοντας τοῦ Πολέμου. Καὶ ὑποτιμοῦν τοὺς ἀντιπάλους των. Μὰς φαντάσθηκαν τόσο ἠλίθιους, ὥστε νὰ μὴν καταλάβουμε τὸ σχέδιό τους... Μὰ ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει νὰ ὑποπτεύωμαι ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ πλησιάσαμε τὸ ναύαρχό τους. Ἐνῶ μᾶς ὑποδέχθηκε φιλικώτατα, ἡ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὰ λόγια του...

Συμβουλεύθηκα πάλι τοὺς χάρτες μου καὶ ἔδωσα ὁδηγίες στὸν Ἄρχοντα τοῦ Πολέμου, γιὰ νὰ διευθυνθοῦμε πρὸς τὴ Γῆ. Ξαναβρεθήκαμε μέσ' στὸ «ρεῦμα» τοῦ Ἀπείρου, καὶ λιποθύμησα πάλι...

Ἡ ἐπιστροφὴ στὴ Γῆ

Ἔνοιωθα ἕνα κόμπο στὸ λαιμό μου καὶ δάκρυα στὰ μάτια, καθὼς κύτταζα τὸν κυανοπράσινο πλανήτη ποὺ βρισκόταν τώρα ἀντίκρυ μας. Ἡ Φλόσσι δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς της.

Ἡ Γῆ! Φτάναμε στὴ Γῆ! Ἐπιστρέφαμε στὸν πλανήτη μας, ἀφοῦ ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἀφροδίτη καὶ τὸν Ἄρη.

Ἤξερα τώρα πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα ὅταν ἔφυγα. Μὰ δὲν εἶχα πιὰ τὴν καρδιά μου... Εἶχε μείνει στὴν Ἀφροδίτη... Τὴν εἶχα προσφέρει στὸ Μάλεν, τὸ ναύαρχο τῶν Λελιανῶν.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἄποικοι χαιρονταν γιατὶ γύριζαν στὸν τόπο τους, ἐγὼ δοκίμαζα τὴν ἐντύπωσι πὼς πήγαινα στὴν ἐξορία...

— Εἴδατε τί θαυμάσιος ποὺ φαίνεται ὁ γέρικος πλανήτης μας; εἶπε ὁ Ἄρχοντας τοῦ Πολέμου.

Κούνησα ἄκεφα τὸ κεφάλι μου, κι' ἐκεῖνος πρόσθεσε:

— Ἆ, νοιώθετε λοιπὸν ἀκόμη σὰν Ἀφροδιτινή;

— Ναί, πάντα. ἀπάντησα.

Μπήκαμε στὴν τροχιὰ τῆς Γῆς. Ἔπρεπε νὰ κάνουμε τὸ γῦρο της καὶ νὰ ρυθμίσουμε τὴν ἐπιτάχυνσί μας ἀνάλογα μὲ τὴ διαφορετικὴ βαρύτητά της.

Εἴδαμε τοὺς ἄλλους δίσκους νὰ μένουν ἀκίνητοι, σὰν νὰ μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν.

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε, κι' ἀνέβηκαν δάκρυα στὰ μάτια μου. Ἤμουν ἴσως ἡ μόνη γυναῖκα στὴν ἱστορία ποὺ εἶχε ἀφίσει τὴν καρδιά της σ' ἕναν ἄλλο κόσμο. Καὶ θὰ διατηροῦσα τὸ σημάδι αὐτῆς τῆς πληγῆς ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς μου...

Ὁ Ἄρχοντας μὲ κύτταξε.

— Μάγια!... μοῦ εἶπε. Τί θὰ κάμετε τώρα στὴ Γῆ;

— Τί θέλετε νὰ κάνω;

— Ἔχετε ἕνα καθῆκον πρὸς τὸν πλανήτη ποὺ σᾶς γέννησε. Κι' ἐγὼ ἔχω ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο, ἐφόσον ἀνῆκα στὴ διευθύνουσα τάξι του. Ἐλπίζω νὰ κάνω κάποτε τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς νὰ πιστέψουν τὴν ἱστορία μας. Μὰ ὄχι τώρα ἀκόμη. Τώρα οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς βρίσκονται στὴν ψευτο-επιστημονικὴ ἐποχή. Θεωροῦν σὰν ἐξοχότητα ἢ σὰν ἠλίθιο ὁποιον κατσέφερη νὰ μάθη τρία-τέσσερα πράγματα καὶ νὰ πάρη ἕνα κουτσο-δίπλωμα. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἠμιμαθεῖς, κοίνοντας τὰ γεγονότα σύμφωνα μὲ τὶς τόσο περιωρισμένες γνώσεις τους, θὰ μᾶς χαρακτηρίσουν γιὰ τρελλούς, ἂν τολμήσουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ ὅ,τι εἴδαμε.

— Ἔχετε δίκηο.

— Κι' ὅμως ἐμεῖς ξέρομε περισσότερα ἀπ' αὐτούς. Ἔχουν ἐπεκταθῆ οἱ πνευματικοί μας ὁρίζοντες. Ἐχομε ταξειδέψει σ' ἄλλους κόσμους, κι' εἶναι στὸ χέρι μας νὰ βοηθήσουμε τὴν ὑπόλοιπη ἀνθρωπότητα νὰ κάμη τὸ ἴδιο. Κρατοῦμε μιὰ ἱερὴ παρακαταθήκη.

— Ὅλοι οἱ προφῆτες δὲν εἶχαν ζηλευτὴ τύχη... παρατήρησα.

— Ἀσφαλῶς. Μὰ ὁ Κοσμικὸς Δημιουργὸς ποὺ θέλησε ν' ἀποκτήσουμε αὐτὲς τὶς γνώσεις, τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ τὶς μεταχειρισθοῦμε στὸν καταλληλο καιρό... Θέλω νὰ μείνετε μαζί μου, ἐσεῖς κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι, καὶ ν' ἀφιερώσετε τὴ ζωή σας σ' ἕνα μυστικὸ σκοπό: Πρέπει νὰ δείξουμε στὸν ἄνθρωπο πὼς δὲν εἶναι περιωρισμένος μόνο στὸν πλανήτη του. Πρέπει νὰ δημιουργήσουμε μιὰ μυστικὴ ἑταιρεία... Ὑπάρχουν ψυχικὰ ἀνεπτυγμένα πνεύματα, ποὺ θὰ μᾶς ἀκούσουν χωρὶς νὰ μᾶς κοροϊδέψουνε καὶ θὰ πιστέψουν σ' ὅσα λέμε... Ἔτσι θ' ἀρχίσουμε τὸ ἔργο μας, γιὰ νὰ μποροῦσουμε νὰ στείλουμε μιὰ μέρα ἕνα διαπλανητικὸ σκάφος στὴν Ἀφροδίτη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Ο νεαρώτερος ΚΛΟΟΥΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Τσάρλυ ο Β', που είναι μόλις πέντε χρονών!

ΧΙΛΙΑΔΕΣ πράγματα έχουν άλλάξει ή καταργηθή στὸν καιρό μας. Ὁ αἰώνας μας, ὁ πιὸ ἐπαναστατικὸς αἰώνας τῆς Ἱστορίας, ἔχει κάνει πράγματα πρόσφατα, χθεσινὰ σχεδόν, νὰ μᾶς φαίνωνται μακρυνά.

Ὁ τρόπος ποὺ διασκέδαζαν ἢ ἁπλῶς ποὺ περνοῦσαν τὴν ὥρα τους, οἱ ἄνθρωποι λίγων γενεῶν πρὶν ἀπὸ μᾶς, μᾶς φαίνεται ἀφάνταστα πληκτικὸς καὶ περίπου ἀκατανόητος. Τὸ ραδιόφωνο, ὁ κινηματογράφος, ἡ τηλεόρασις, ἐδημιούργησαν καινούργιες μορφὲς ἀναψυχῆς γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ξερρίζωσαν τὶς παληὲς καὶ τὶς ἔκαναν νὰ λησμονηθοῦν. Τὸ θέατρο ἐπέζησε, ἀλλὰ κι' αὐτὸ τόσο ριζικὰ ἀλλαγμένο, ὥστε δύσκολα ἕνας θεατὴς τοῦ παληοῦ καιροῦ θὰ μποροῦσε ν' ἀναγνωρίση, στὸ ἐκθαμβωτικὰ αὐτὸ θέαμα, μὲ τὰ πολύχρωμα σκηνικὰ καὶ τὰ μαγικὰ παιγνίδια τῶν προβολέων, τὸ θέατρο ποὺ ἤξερε.

Καί, σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κυκεῶνα τῶν ὁρμητικῶν μεταβολῶν, τὸ μόνο ποὺ διατηρήθηκε ἀτόφιο, ἀπαρασάλευτο, ὁλόϊδιο ὅπως ἄλλοτε, εἶναι τὸ τσίρκο! Οἱ κοσμοϊστορικὲς δυναστεῖες τοῦ αἰῶνος μας, οἱ συγκλονιστικὲς μεταβολὲς ποὺ πραγματοποιήθηκαν στὸν τρόπο ποὺ ζοῦμε, στὸν τρόπο ποὺ σκεπτόμαστε, πέρασαν ἀπὸ πάνω του χωρὶς νὰ τ' ἀγγίξουν.

Στὴν ἐποχὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ τοῦ ραντὰρ, τῶν τριδιαστάτων ταινιῶν καὶ τῆς τηλεοράσεως, διατηρεῖ ἀκόμη ἀλαζονικά, ἀπὸ ἕνα ἀδιάλλακτο, ρωμαντικὸ πεῖσμα θὰ ἔλεγε κανείς, τὴν φυσιογνωμία ποὺ εἶχε ὅταν γεννήθηκε.

Δὲν δέχθηκε καμμιὰ προσθήκη, καμμιὰ ἄνεσι, καμμιὰ πολυτέλεια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ νοθεύση τὴν ἀτμόσφαιρά του, νὰ τὸ κάνη νὰ παύση νὰ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πάντοτε ἦταν. Σ' ὅλα τὰ τσίρκα τοῦ κόσμου, ἀκόμα καὶ σ' ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ πολυπλόκαμη ἐπιχείρησι καὶ ἀπασχολοῦν ἕνα πολυάριθμο προσωπικό, ὑπάρχουν καὶ σήμερα οἱ ἴδιοι ἄθλοι, ξύλινοι πάγκοι, ἡ ἴδια κυκλικὴ τέντα μὲ τὸ χοντρὸ κοντάρι στὴ μέση ποὺ τὴν στηρίζει, τὰ ἴδια βαγονάκια μὲ τὰ παρδαλὰ χρώματα καὶ τὰ φτηνὰ μπερντεδάκια στὰ παράθυρα.

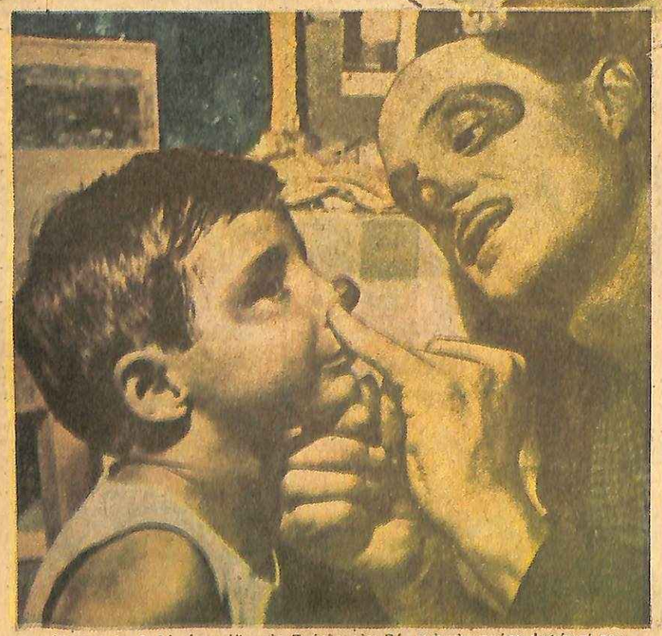
Ὁ Τσάρλυ ὁ Β' ἔχει πάρει ἀπὸ τώρα τὸ ἐκφραστικὸ καὶ μελαγχολικὸ βλέμμα ὅλων τῶν μεγάλων κλόουν τῆς Ἱστορίας.

Οἱ θηριοδαμαστές, οἱ ἀκροβάτες, οἱ κλόουν, οἱ ταχυδακτυλουργοί, εἶναι καὶ σήμερα ἔτσι, ὅπως τοὺς γνώρισαν οἱ παπούδες μας. Μιὰ ἐπίσκεψι σ' ἕνα τσίρκο, εἶναι ἕνα ταξίδι στὸ παρελθόν... Καὶ φαίνεται πὼς πολλοὶ θέλουν, τὸ ἐπιζητοῦν αὐτὸ τὸ ταξίδι, γιὰ νὰ διατηρῆ τὸ τσίρκο ἀμετάβλητη τὴ μορφή του.

Στὸν ἰδιόρρυθμο κόσμο ποὺ τὸ ἀποτελεῖ, ὑπάρχει μιὰ ἱεραρχία καὶ μιὰ παράδοσι, ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ τὴν φαντασθῆ ὁ ἀμύητος. Ἀντίθετα ἴσως ἀπ' ὅτι θὰ νομίζατε, τὴν πρώτη θέσι, σ' αὐτὴ τὴν ἱεραρχία, δὲν τὴν ἔχει οὔτε ὁ θηριοδαμαστής, ποὺ κινδυνεύει νὰ κατασπαραχθῆ ἀπὸ τοὺς τροφίμους του κάθε στιγμή, οὔτε ὁ ἀκροβάτης, ποὺ παίζει κορώνα-γράμματα τὴ ζωή του, οὔτε ὁ «μάγος» ταχυδακτυλουργός. Τὴν ἔχει ὁ κλόουν!

Ὁ κλόουν, μὲ τὰ ἀμετακίνητα ἀστεῖα του, τὶς ἀπαράλλαχτες γκριμάτσες του, τὴν στερεότυπη ἐμφάνισί του, ποὺ βρίσκει ὡστόσο, τὶς ρίζες τοῦ πιὸ ἀθῴου γέλιου καὶ ἀποτελεῖ τὴν χαρὰ τῶν παιδιῶν, εἶναι ὁ βασιλιὰς τοῦ τσίρκου. Ἂς μὴν ξεχνοῦμε, ἄλλωστε, πὼς πολλοὶ μεγάλοι ἔχουν χαρακτηρίσει τοὺς κλόουν, μὲ τὴν εὔθυμη ὄψι καὶ τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα, ὡς τοὺς αὐθεντικώτερους μεταξὺ τῶν κωμικῶν ἠθοποιῶν.

Τελευταῖα, τὸ τσίρκο «Μεντράνο», ποὺ τὸ κυριώτερο καὶ ἐκλεκτότερο τμῆμα του ἐδρεύει μόνιμα στὸ Παρίσι, ἀπέκτησε ἕναν καινούργιο τέτοιο Βασιλιᾶ. Εἶναι ὁ Τσάρλυ ὁ Β', ποὺ μπορεῖ χωρὶς ἀμφιβολία νὰ διεκδικήση σήμερα τὸν τίτλο τοῦ νεώτερου κλόουν τοῦ κόσμου. Κι' αὐτό, γιατὶ ὁ Τσάρλυ, ποὺ ἔχει μάθει ἀπὸ τώρα ὅλα τὰ τεχνάσματα καὶ ἔχει ἐφοδιαστῆ μὲ ὁλόκληρο τὸν παιπάλαιο ὁπλισμὸ τῶν κλόουν, δὲν εἶναι παρὰ μόλις πέντε χρονῶν!

Ὁ Τσάρλυ ὁ Α', ἑτοιμάζει τὸν Τσάρλυ τὸν Β', γιὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισί του.

Ὁ πατέρας του, ὁ Τσάρλυ ὁ Α', θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιολογωτέρους κλόουν, ποὺ φάνηκαν στὸ ἱπποδρόμιο τὸν τελευταῖο καιρό.

Ὁ πατέρας του ἦταν βιομήχανος. Ὁ πεθερός του, μεγαλέμπορος κρασιῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνος παράτησε μονομιᾶς, ἕνα ὡραῖο πρωΐ, αὐτὸ τὸ πλούσιο ἀστικὸ περιβάλλον, κι' ἤρθε νὰ γίνη κλόουν στὸ τσίρκο.

Ἀλλὰ ὁ Τσάρλυ ὁ Β' δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκη νὰ παλέψη ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ κατακτήση αὐτὴ τὴν δύσκολη τέχνη. Μεγάλωσε μέσα στὸ τσίρκο.

Ἔμαθε τὴν τέχνη του, ὅπως μαθαίνει κανεὶς τὴν μητρικὴ του γλῶσσα. Καί, πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, ὁ πατέρας του, ἀφοῦ ἔκρινε πὼς ὁ γυιὸς ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὴν μεγάλη στιγμή, τοῦ ἔβαψε τὸ πρόσωπο, τοῦ φόρεσε τὴν φουσκωτή, κόκκινη μύτη, τὰ φανταιζίστικα ροῦχα καὶ τὰ τεράστια παπούτσια τῶν κλόουν καὶ τὸν ἔβγαλε στὰ φῶτα τῆς ράμπας. Τὸ κοινὸ ἀποθέωσε τὸν Τσάρλυ τὸν Β', ποὺ τὸ σοβαρὸ καὶ θλιμμένο βλέμμα του θύμιζε τὴν ἔκφρασι ποὺ εἶχαν, ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ὅλοι οἱ μεγάλοι κλόουν τοῦ κόσμου.

Μὴ νομίσετε, ὅμως, πὼς, μὲ τὸ κληρονομικὸ δικαίωμα, ὁ μικρὸς Τσάρλυ κατέλαβε κιόλας τὴν πρώτη θέσι στὴν ἱεραρχία τοῦ τσίρου. Πρὶν γίνη ἕνας μεγάλος κλόουν, ἕνας κλόουν ποὺ θὰ ἔχη τὴν ἀξίωσι νὰ διαδεχθῆ τὸν Τσάρλυ τὸν Α'. θὰ περάση προηγουμένως ἀπ' ὅλα τὰ ἐνδιάμεσα στάδια: Θὰ γίνη ἱππέας, ἰσορροπιστής, ἀκροβάτης, ὥσπου νὰ φθάση στὸ ψηλότερο αὐτὸ σκαλὶ τῆς ἱεραρχίας.

Θάχετε ἄδικο, ἂν χαμογελάσετε μὲ τὴν φιλοδοξία τοῦ Τσάρλυ.

«— Εἶμαι ἕνας κλόουν!» συνήθιζε νὰ λέη ὁ Μπέρναρ Σώ, τὸ πιὸ σπινθηροβόλο μυαλὸ τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ τὸ ἔλεγε μὲ ὑπερηφάνεια...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ στὴ μεσαιωνικὴ Ἀθήνα

Ὁ Γουΐδος Β' κι' ἡ Ἑλληνίδα μητέρα του

Τὸ δέντρο τῶν Χριστουγέννων ἦταν τελείως ἄγνωστο στὴν Ἑλλάδα, τόσο στὰ παλιὰ χρόνια, ὅσο καὶ στὰ νεώτερα. Τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἔθιμο τὸ ἔφεραν μαζί τους οἱ Φράγκοι κατακτηταὶ τοῦ Μεσαίωνα. Ὁ Ἑλληνογάλλος Δούκας τῶν Ἀθηνῶν Γουΐδος, κάθε παραμονὴ Χριστούγεννα, ἔβγαινε καβάλλα πάνω στὸ ἄσπρο του ἄτι καὶ πήγαινε στὰ περίχωρα γιὰ νὰ διαλέξη μονος του τὸ ἔλατο, ποὺ θὰ στόλιζε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ Ὑμηττοῦ ἦταν καταπράσινο ἀπὸ πεῦκα, ἔλατα καὶ κουμαριές. Ὁ Γουΐδρος ἀνέβαινε συχνὰ στὴν κορυφὴ του γιὰ νὰ κυνηγήση λαγοὺς καὶ ὅπως ἀναφέρει ἕνας σύγχρονος ἱστορικὸς — ζαρκάδια. Τὰ τελευταῖα, ποὺ ἦταν βέβαια ἐλάχιστα, κατέβαιναν ὡς κάτω στὴν Καισαριανή, ὅταν τὸ βουνὸ σκεπαζόταν μὲ χιόνια, γιὰ νὰ βροῦν τὴν τροφή τους. Ἔτσι τὸ κυνήγι τους ἦταν εὔκολο, πρᾶγμα ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ ἐξαφανιστῆ τελείως ἀπὸ τὴν περιοχὴ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ εἶδος τοῦ συμπαθητικοῦ ζώου.

Ρωμαντικὸς καθὼς ἦταν ὁ Γουΐδος καὶ μόλις εἴκοσι χρόνων, τοῦ ἄρεσε φαίνεται νὰ διατηρῆ τὰ πατροπαράδοτα. Τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς, μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα, ἔβγαιναν τὰ παιδιὰ τῶν εὐγενῶν καὶ πήγαιναν στὰ φιλικά τους σπίτια νὰ τὰ «ποῦνε». Χτυποῦσαν καὶ τότε «τριγωνα» ὅπως γίνεται καὶ σήμερα κι' ἐφτιαχναν αὐτοσχέδια τραγούδια ποὺ ἐξυμνοῦσαν τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν ἱπποτῶν στὶς διάφορες μάχες. Φυσικά, τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ πήραν καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ τ' ἄλλα Ἑλληνόπουλα. Πολλὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια, ποὺ ἔλεγαν τότε, λέγονται ἀκόμη καὶ σήμερα μὲ ἐλάχιστες παραλλαγές:

Χριστούγεννα, πρωτούγεννα, πρώτη χαρὰ τοῦ κόσμου
κι' ἐσεῖς καλαρχοντάδες μου καὶ σὺ κυρά μου ἀρχόντω,
ἐβγῆτε στὴ θυρίτσα σας ν' ἀκοῦστε τοῦ εὐχές μας.
Μήντε φλουριὰ σᾶς θένουμε καὶ μήτε Βενετίκια,
μήντε ζητᾶμε τάματα ἀκρεβοπερωμένα.
Ἐμεῖς ζητᾶμε ἀπ' τὸ Χριστὸ ὑγειὲς νάχετε ὅλοι
πλούτη, ἀγάπες κι' εὐτυχιὲς σὰν ἄμμο τῆς θαλάσσης
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χρόνια πολλὰ νὰ ζήση.
ἀντάμα κι' ἡ συμβία του κοντὰ του νὰ γεράση,
μ' ἀγγόνια καὶ δισέγγονα καὶ πάλε τρισαγγόνια
σὰν τὰ δεντρὰ νὰ φύωνται καὶ σὰ περικοκλάδες.

Τὰ παιδιὰ τραγουδοῦσαν μὲ ὡραίες δυνατὲς φωνές. Κρατοῦσαν καὶ φαναράκια καμωμένα ἀπὸ κολοκύθες, ποὺ ἄδειαζαν τὸ ἐσωτερικό τους, ἀνοιγαν παραθυράκια στὰ πλευρά τους κι' ἔβαζαν μέσα ἕνα εἶδος κεριοῦ ἀπὸ ἀλειματοκέρι. Ἀντὶ ὅμως γιὰ «τριγωνάκια», εἶχαν καλάμια ποὺ ἔπαιζαν σὲ διάφορους τόνους, σὰν φλογέρες. Χτυποῦσαν ἀκόμη καὶ τὰ ταμπούρλα τους, ποὺ τὰ ἔφτιαχναν ἀπὸ τὶς κοιλιὲς τῶν σφαχτῶν, τεντωμένες πάνω σὲ κλαμένιους κύκλους. Ἦταν νὰ ποῦμε μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα, ποὺ ἔδινε κέφι σὲ ὅσους τὴν ἄκουγαν. Τὰ παιδιὰ ὅμως τῶν Φράγκων φθονοῦσαν τὰ Ἑλληνόπουλα, γιατὶ αὐτὰ δὲν ἔκαναν σπουδαῖα πράγματα. Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσαν νὰ φτιάξουν ταμπούρλα καὶ φλογέρες, πάντα ἀποτύγχαναν. Σιγὰ-σιγά, λοιπόν, ἄρχισε ἕνα φοβερὸ μῖσος μεταξύ τους. Καὶ τὸ μῖσος αὐτό, ποὺ χρόνο μὲ χρόνο μεγάλωνε, ἔγινε ἀφορμὴ κάποτε νὰ δημιουργηθοῦν σοβαρὰ ἐπεισόδια καὶ νὰ αἱματοκυλιστοῦν οἱ δύο αὐτὲς παρατάξεις τῶν πιτσιρίκων.

Μιὰ παραμονὴ Χριστουγέννων, τὰ παιδιὰ τοῦ παλιοῦ Ἀθηναϊκοῦ Μιχ. Βρονταρᾶ, ἑτοίμαζαν μὲ τοὺς φίλους τους τὰ σύνεργά τους γιὰ τὴν ἑπομένη ποὺ θὰ ἐβγαιναν νὰ τὰ «ποῦνε». Ἦταν συγκεντρωμένα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους κι' ἐφτιαχναν τὰ καλάμια τους καὶ τὰ τύμπανά τους. Ξαφνικὰ πάνω στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς πρόβαλαν μερικὰ κεφάλια. Ἦταν πέντ' ἕξη φραγκόπουλα, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Γουΐδος ἔμπασε στὴ μεγάλη αἴθουσα τὸ πλῆθος τῶν παιδιῶν...

Ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ἕνα ξαδελφάκι τοῦ Γουΐδου, ὁ Βενσὰν ντὲ Καντελέρια, ποὺ ἀγαποῦσε τὶς φασαρίες καὶ τοὺς καυγάδες. Τοὺς εἶδαν οἱ ἄλλοι ἀπὸ κάτω νὰ τοὺς παρακολουθοῦν, μὰ δὲν ἔβγαλαν λέξι. Γιατὶ ἤξεραν τὸ ἀποτέλεσμα κι' ἤθελαν ν' ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπο νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ, μιὰ πέτρα ἔπεσε μέσα στὴν αὐλὴ κι' ἔκανε μερικὲς ζημιὲς στὰ συνέργα τῶν παιδιῶν. Τὰ Ἑλληνόπουλα θερμοαίμα καθὼς ἦταν, πάρα πολὺ τὴ δουλειά τους, βγῆκαν ἔξω κι' ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν τ' ἄλλα παιδιά, ἀνέμεσα στὰ στενοσόκακα τῆς Ἀθήνας. Σ' ἕνα σημεῖο ὅμως τὰ φραγκόπουλα ποὺ ἐπακολούθησε ἦταν κάτι ἀφάνταστο. Ὁ πετροπόλεμος ποὺ ἐπακολούθησε καὶ τὸ αἷμα ἔτρεξε μὲ σαΐτες. Κεφάλια ἀνοίξανε, πόδια σπάσανε καὶ τὸ τέλος μπήκανε ἀφόβου. Ἦταν μιὰ πραγματικὴ σύρραξι! Στὸ τέλος μπήκανε στὴ μέση κι' οἱ μεγάλοι, ὄχι γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ κακό, ὅπως θὰ περίμενε κανείς, ἀλλὰ γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴ μάχη καὶ νὰ δώσουν πιὸ μεγάλη ἔκτασι. Ἔτσι ἡ μάχη πῆρε σοβαρὴ μορφὴ καὶ πολλοὶ τραυματίστηκαν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές.

Ὁ Καταλάνος συγγραφέας Ραμὸν Μουντάνερ, γράφει στὸ «Χρονικό» του ὅτι «ἦτανε σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους μὲ τοὺς Ἀθηναίους, σκέφτηκαν νὰ μετρηθοῦν σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους μὲ τοὺς Ἀθηναίους, σκέφτηκαν νὰ μετρηθοῦν σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους μὲ τοὺς Ἀθηναίους, σκέφτηκαν νὰ μετρηθοῦν σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους μὲ τοὺς δυνάστες τους. Ἀλλὰ τοὺς ἔλειπαν τὰ μέσα γιὰ νὰ δείξουν τὴ δυνάστες τους. Ἀλλὰ τοὺς ἔλειπαν τὰ μέσα γιὰ νὰ δείξουν τὴ δυνατότητά τους. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν, ἀφοῦ ὑποδυναμί τους. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν, ἀφοῦ ὑποχρεώθηκαν νὰ παραδώσουν τὰ παιδιά τους στὴ διοίκησι τῶν φράγκων γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν». Πραγματικά, τόσο ὁ Μιχαὴλ Βρονταρᾶς, ὅσο καὶ οἱ δύο μικροὶ γυιοί του πιάστηκαν ὡς πρωταίτιοι τοῦ πετροπόλεμου καὶ κλείστηκαν στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς Ἀκροπόλεως. Τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὰ αἱματηρὰ ἐπεισόδια τὴν ἔδωσαν, βεβαία, τὰ παιδιὰ τῶν φράγκων. Τὸ ὅτι ὅμως οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες τόλμησαν νὰ σηκώσουν κεφάλι καὶ νὰ τὰ βάλουν μὲ τοὺς κατακτητὲς οἱ τελευταῖοι τὸ θεώρησαν ἔγκλημα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ. Κι' ἐνῶ ἔξω οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόσυνα τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, οἱ φυλακισμένοι περνοῦσαν τὶς πιὸ μαῦρες ὧρες μέσα σ' ἐκεῖνα τ' ἀπαίσια καὶ σκοτεινὰ μπουντρούμια.

Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ Δουκάτο Ἀθηνῶν σπουδαῖο ρόλο ἔπαιζε ἡ μητέρα τοῦ Γουΐδου, ἡ Ἑλληνίδα Ἑλένη Ἀγγελίνα, κόρη τοῦ Δεσπότη τῆς Θεσσαλίας. Σὰν Ἑλληνίδα ποὺ ἦταν δὲ μποροῦσε νὰ μὴ νοιώθη συμπάθεια γιὰ τοὺς ὁμοεθνεῖς της καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθῆ γιὰ τοὺς φυλακισμένους. Ὅταν λοιπὸν ἔμαθε τὰ καθέκαστα, πῆγε ἡ ἴδια στὸ φρούραρχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἀφήση ἐλεύθερους τοὺς Ἕλληνες. Ἀλλ' ὁ φρούραρχος ἔμενε ἀνένδοτος.

Ἡ Ἀγγελίνα τράβηξε τότε στὸ γυιό της—ποὺ μόλις εἶχε ἐνηλικιωθῆ κι' εἶχε ἀναλάβει τὰ ὑψηλά του καθήκοντα — καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπέμβη στὴν ὑπόθεσι, ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπήσουν οἱ Ἕλληνες καὶ νὰ τὸν θεωρήσουν σὰν ἄρχοντα δικό τους.

Ὁ Γουΐδος δικαιολογήθηκε στὴ μητέρα του πὼς δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ δώση ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες διαταγὲς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν κρατουμένων.

Ἔτσι δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι' ὁ Βρονταρᾶς μὲ τὰ παιδιά του ἀποφυλακίσθηκαν καὶ ξαναγύρισαν στὸ σπίτι τους.

Ἡ δίκαιη αὐτὴ πρᾶξι τοῦ Γουΐδου ἱκανοποίησε τόσο πολὺ τοὺς Ἕλληνες, ὥστε τὴν ἑπομένη κιόλας — ἀνήμερα Χριστουγέννων τοῦ 1294 — συγκεντρώθηκαν ὁλα ἀκεδὸν τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄρχισαν νὰ ἀπόγευμα τραβήξουν τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε πρὸς τὸ κάστρο τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐκεῖ ἔμενε ὁ νεαρὸς ἄρχοντας μὲ τὴν Ἑλληνίδα μητέρα του. Πήγαιναν ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς «ποῦνε» τὰ κάλαντα.

Οἱ φράγκοι ἄφησαν τὰ παιδιὰ νὰ μποῦν στὸ κάστρο, ὕστερα ἀπὸ ἐντολὴ ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Γουΐδος. Τὸ κρύο ἦταν δυνατὸ καὶ τὸ χιόνι ἔπεφτε ὁλόγυρα σκεπάζοντας μὲ ἄσπρο μανδύα τὸν Ἱερὸ Βράχο. Ἦταν ἕνα θέαμα φαντασμαγορικό.

Τὸ πανέμορφο ἄρχοντόπουλο, ἔμπασε μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα ὅλο τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν παιδιῶν. Καὶ τότε ὅλοι τους ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ γοητευμένοι ἀπ' τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν.

Στὴ μέση τῆς ἀπέραντης αἴθουσας, βρισκόταν ἕνα τεράστιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο, ποὺ ἔλαμπε ὁλόκληρο ἀπὸ φῶτα καὶ πολύχρωμα παιχνίδια, ποὺ τὰ εἶχαν παραγγείλει ἐπίτηδες ἀπὸ τὴ Βενετία.

Τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ δὲν εἶχαν ξαναδῆ ποτὲ τέτοια ὡραῖα πράγματα, εἶχαν μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Νόμιζαν πὼς βρίσκονταν σὲ κάποιο κόσμο παραμυθένιο...

Ὁ Γουΐδος εἶδε τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημένος. Ὕστερα ἔκανε νόημα στὴ μητέρα του καὶ στοὺς ἄρχοντες ποὺ παρευρίσκονταν ἐκεῖ κι' ἀμέσως ἄρχισε ἡ διανομὴ τῶν δώρων. Κάθε παιδὶ πῆρε τὸ ἀνάλογο παιχνίδι του καὶ τὸ γλύκισμά του. Κι' ἡ γιορτὴ κράτησε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, μέσα στὶς εὐτυχισμένες παιδικὲς φωνὲς καὶ στὰ χαρούμενα γέλια.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ Ἑλληνόπουλα τῶν Ἀθηνῶν γιόρτασαν τόσο ὁμορφα τὰ Χριστούγεννα. Εἶχαν ξεχάσει γιὰ λίγο τὴ σκλαβιὰ ποὺ τοὺς βάραινε τόσους αἰῶνες.

Γ. Β. Ι.

Η ημέρα αρχίζει εύχαριστα

Το νοικοκυριό δέν εἶναι εὔκολο. Χίλιες ὑποχρεώσεις, εὐθύνες καί κόπους ἀντιμετωπίζει καθημερινά ἡ νοικοκυρά. Πόσο πιό ὀχληρά εἶναι ὅλα ὡρισμένες ἡμέρες τοῦ μηνός! Κι' ὅμως, μέ τή χρῆσι τῆς CAMELIA ἡμέρες αὐτές γίνονται ξεκούραστες. Ἡ Σερβιέτ ὑγείας CAMELIA τῆς ἐξασφαλίζει ὑγεία, ἄνεση καί ἀσφάλεια. Ὅλες ἡ πολιτισμένες γυναῖκες τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦν σήμερον μόνο CAMELIA

- **Ἡ CAMELIA εἶναι πρακτική**
- **Ἡ CAMELIA εἶναι οἰκονομική**
- **Ἡ CAMELIA σημαίνει ὑγεία καί καθαριότητα**

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

Προσφέρει σ' ὅλες τίς γυναῖκες Ἀσφάλεια καί Αὐτοπεποίθηση.

ΑΔΜΑ

ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ
Ἀγαπέρας Κλάδεως
MARINO PIGINI
ΣΤΟΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ
27
Ν.Π.ΠΑΓΓΟΥΣΗΣ

Αὐτή εἶναι ἡ ὀροθετική γραμμή τῆς γέφυρας, πού ἀνήκει ἡ μισή στίς Ἡν. Πολιτεῖες καί ἡ ἄλλη μισή στόν Καναδᾶ.

ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ

Πῶς συλλαμβάνονται οἱ ὑποπτοι ἐπισκέπτες

Ξέρετε ἄρα γε, ὅτι οἱ περίφημοι καταρράχτες τοῦ Νιαγάρα, δέν ἀνήκουν μόνο στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀλλά καί στόν Καναδᾶ;

Ὁ ποταμός Νιαγάρας ἀποτελεῖ τμῆμα τῶν συνόρων τῶν δύο χωρῶν, τούς δέ καταρράκτες του, πηγαίνουν νά θαυμάσουν δυό ἑκατομμύρια περίπου ἐπισκέπτες κάθε χρόνο.

Ἀλλ' ἐκτός ἀπό τήν τουριστική κίνησι, καί μιά ἠλεκτρική δύναμι ἀπό 17 ἑκατομμύρια μηχ. ἵππους, πού παράγει καί πού χάρις σ' αὐτήν κινοῦνται ἑκατοντάδες ἐργοστάσια, ἡ περιοχή παρουσιάζει μιά πρωτοτυπία, πού προσφέρει ἀληθινά σημαντικές ὑπηρεσίες στίς κυβερνήσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καί τοῦ Καναδᾶ.

Ἑκατόν ὀγδόντα μέτρα ἀκριβῶς μετά τούς καταρράκτες, μία μεγαλοπρεπής κρεμαστή γέφυρα, ὕψους 78 μέτρων καί μήκους 375, συνδέει τίς δυό χῶρες. Ἡ γέφυρα αὐτή εἶναι ἀρκετά πλατειά γιά ἕξ σειρές πεζῶν, ἀλλ' ἀποτελεῖ πραγματική παγίδα γιά τούς φυσιολάτρες, πού δέν εἶναι καί τόσο ἐν τάξει μέ τίς μεταναστευτικές ἀρχές τῶν δύο χωρῶν.

"Ας δοῦμε, λοιπόν, πῶς λειτουργεῖ ἕνα ἁπλό καί σοφό σύστημα, πού ἐφαρμόζουν ἀπό κοινοῦ οἱ δύο χῶρες καί πού χάρις σ' αὐτό, χιλιάδες ὕποπτα ἄτομα συνελήφθησαν ὡς τώρα ἀπ' τίς ἀμερικανικές καί τίς καναδικές ἀρχές.

Πολλοί ἀπό τούς ἐπισκέπτες στούς καταρράχτες τοῦ Νιαγάρα, θέλουν μέ κάθε τρόπο ν' ἀπολαύσουν τό ἐξαιρετικό θέαμά τους ἀπ' ὅλες τίς πλευρές. Ἔτσι πληρώνουν 25 σέντς, ὅσο κοστίζει τό πέρασμα τῆς γέφυρας, γιά νά βρεθοῦν στήν ἀπέναντι ὄχθη, ἀπ' ὅπου οἱ καταρράχτες παρουσιάζουν διαφορετική θέα. Πέφτουν ὅμως σέ μιά παγίδα! Γιατί, ἐνῶ μποροῦν ἐλεύθερα νά μποῦν στή γέφυρα, ὅταν θέλουν νά γυρίσουν πίσω, ἀναγκάζονται νά περάσουν ὅλοι ἀπό μιά ἔξοδοστόα, ὅπου βρίσκεται ὁ σταθμός ἐλέγχου.

Ὅποιος, λοιπόν, ἔχει δοσοληψίες μέ τίς ἀρχές, ἤ ἔχει μπῆ στό ἀμερικανικό ἔδαφος ἀντικανονικά, συλλαμβάνεται ἀμέσως ἀπό τίς εἰδικές ἀρχές τῆς γέφυρας πού εἶναι ἐγκατεστημένες ἐκεῖ.

Ὁ ἐπισκέπτης στό σταθμό ἐλέγχου, εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντήσῃ σέ διάφορες ἐρωτήσεις, πού τό κάνουν πολύπειροι καί εἰδικευμένοι ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας μεταναστεύσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ ἐρωτήσεις αὐτές εἶναι ἄλλοτε συνηθισμένες καί ἄλλοτε περίεργες, ὅπως οἱ ἀκόλουθες: «Πῶς σᾶς φάνηκε ἡ ἀπέναντι περιοχή;». "Η «Ἔχετε ξαναεπισκεφθῆ αὐτό τό μέρος;». Ἐπίσης: «Ἔχετε κανένα θεῖο πού τόν λένε Τζών;».

Αὐτές ὅμως οἱ ἐρωτήσεις ἔχουν σκοπό νά προκαλέσουν μιά συζήτησι γιά ἕνα ὁποιοδήποτε θέμα, γιά νά ἀντιληφθοῦν οἱ ὑπάλληλοι ἀπό τήν προφορά τοῦ τουρίστα, ἄν εἶναι γνήσιος Ἀμερικανός, ἤ ἄν προέρχεται ἀπό ἄλλη χώρα.

Ὅλοι ὅσοι ἐργάζονται σ' αὐτό τό γραφεῖο ἐλέγχου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν — ἀνάμεσα δέ σ' αὐτούς εἶναι καί ἀρκετές γυναῖκες — εἶναι ἐπιστήμονες στό εἶδος τους. Ἔχουν σπουδάσει σέ εἰδικές σχολές γλωσσολογίας καί ψυχολογίας καί ἡ πεῖρα τους συμπληρώνει τίς γνώσεις τους σέ τέτοιο σημεῖο, πού ἀρκεῖ μία φράσι τοῦ ἐπισκέπτη, γιά νά διαπιστώσουν ἀμέσως τήν προέλευσί του...

Τό ἴδιο σύστημα ἐφαρμόζεται καί στήν ἄλλη ἄκρη τῆς γέφυρας ἀπό τίς καναδικές ἀρχές. Θεωρεῖται δέ ὡς τό πιό κατάλληλο καί τό πιό ἀσφαλές.

"Αν ἐφαρμοζόταν καί ἐκεῖ ἡ συνηθισμένη διαδικασία τοῦ ἐλέγχου τῶν διαβατηρίων, ἀσφαλῶς θά ἦταν δύσκολο νά πηγαίνουν ἀπό τή μία ἄκρη στήν ἄλλη οἱ ἐπισκέπτες γιά νά ἀπολαύσουν τό μεγαλοπρεπές θέαμα τῶν καταρραχτῶν καί συνεπῶς θά μειωνόταν ἡ τουριστική κίνησι.

Ἐξ ἄλλου, ἡ περιοχή αὐτή συνδέεται καί μέ πολλές ἱστορίες ἡρωϊσμῶν, δυστυχημάτων καί αὐτοκτονιῶν. Ἐκεῖνοι πού ἀποφασίζουν νά τερματίσουν τή ζωή τους, διαλέγουν συνήθως τήν κρεμαστή αὐτή γέφυρα, πού ἑνώνει τίς δύο χῶρες καί πού ἀκριβῶς στή μέση της βρίσκεται ἡ λευκή ὀροθετική γραμμή τους.

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Θά ἐκπλαγῆτε καί σεῖς...

ὅπως τόσες ἄλλες γυναῖκες ἀπό τούς φωτεινούς χρωματισμούς, τή μεγάλη διάρκεια καί τή θαυμασία ποιότητα τοῦ κραγιόν

Red Spot

ΑΠΑΛΟ ΣΑΝ ΧΑΔΙ!

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. **Π. ΣΕΤΤΑΣ**
ΝΙΚΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 21.654

Ἡ φίρμα τῆς ἐμπιστοσύνης....

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
«ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ»

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1920

Τό τελειότερον καί τό πρωτοπόρον ΣΥΣΤΗΜΑ πού κατήρτισε τάς πολυώρους πρόβας καί καταρτίζει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ.

Διά τάς ἀπόρους, πολυτέκνους καί ἐργαζομένας εἶναι ΔΩΡΕΑΝ σχεδόν μέ 75.000 δρχ. τόν μῆνα. Τά ἔργα τῶν μαθητριῶν μας εἶνε ἀπόδειξις τῆς προόδου των.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα). Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73. Τηλ. 47-522.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Νικόλαον Κουτσόπουλον, Παγκράτι: Ὁ Γερμανός ἠθοποιός Φρίτς Βάν Ντόγκεν, πού εἴχαμε δῆ στό φίλμ «Ὁ Τάφος τοῦ Ἰνδοῦ» βρίσκεται ἀπό χρόνια στήν Ἀμερική. Ἔχει ἀλλάξει ὄνομα καί ὀνομάζεται τώρα Φίλιπ Ντόργ. Ἡ Πέουλα Βέσσελυ ζῆ καί βρίσκεται στή Βιέννη ὅπου ἔχει γυρίσει μεταπολεμικά 3 φίλμ. Στό φίλμ «Μέγας Κασσοῦζο» τραγουδάει ὁ ἴδιος ὁ Μάριο Λάντσα. Πῶς σᾶς πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ἠθοποιός ἱκανός νά ντουμπλάρῃ τήν φωνή τοῦ ἐξαίστου Μάριο Λάντσα; Μικόλαον Χρυσοχοΐδην, Θεσ)νίκη: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Τζίν Κέλλυ εἶναι: Gene Kelly: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Πατρώνυν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Βασίλη Λογοθετίδη εἶναι: Θέατρον «Κεντρικόν» Πλατεία Κολοκοτρώνη, Ἀθῆναι. Ἀντώνιον Βιδάλην, Πειραιᾶ: Θά λάβετε ὑπ»ὄψιν ὁποιαδήποτε ἀπάντησι ἄν ἀπευθύνετε τό γράμμα σας στήν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Rita Hayworth, Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U.S.A. B. A. 101: Στήν Αὐστραλία ὁ κινηματογράφος κάνει τώρα τά πρῶτα του βήματα. Δέν γνωρίζομε ἄν λειτουργῇ ἐκεῖ κινηματογραφική σχολή. Ἀναγνώστρια Ι.Κ.Α.: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Rory Calhoun εἶναι: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Bird. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Λούλα, Ξυλούπολιν: Δέν ὑπάρχει στό Χόλλυγουντ ἠθοποιός στόν ὁποῖο νά μπορῆτε νά γράψετε χρησιμοποιῶντας τήν ἑλληνική γλῶσσα. Δημήτριον Σοῦτσον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Catherine Erard εἶνε: 58 rue Caulaincourt, Paris 18e, France· Νίτσα, Θεσ)νίκην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ William Reynolds εἶνε: Universal - International Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Μίρκα Χ. καί Λουτσία Γ., Θεσ)νίκην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Amedéo Nazzari εἶνε: Lux Film, Via Po 36, Roma, Italia. Βασιλέα τῶν τσιγγάνων, Καλάμας: Οἱ τρεῖς μεγαλύτερες κινηματογραφικές ἑταιρεῖες εἶνε ἡ Μέτρο - Γκόλντουϊν Μάγερ, ἡ «Φόξ» καί ἡ «Γουῶρνερ». Στό φίλμ «Κίτρινοι Οὐρανοί» πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Γκρέγκορυ Πέκ καί ἡ "Αν Μπάξτερ. Στό ἀγγλικό φίλμ «Ἀπό τήν Γῆ στή Σελήνη» πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Τζών "Αρτσερ καί ὁ Γουῶρνερ Χέντερσον. Τέλος πρωταγωνιστεῖ τοῦ ἔργου «Φλογισμένα κύματα» ἦσαν ὁ Τάυρον Πάουερ, ἡ "Αν Μπάξτερ καί ὁ Ντάνα "Αντριους.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ κάτωθι ἀναγνώστριές μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ: Φρόσω Δανατζοπούλου, Ἀναξάνδρου 13, Δάφνη, Ἀθῆναι, Ἀθηνᾶ Μεσσάρη, Βασ. "Ολγας 6Α, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Ἑλένη Ζαρβάνου, Ἑλληνοπόντου 20, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Ἑλένη Μπλέτση (19 χρόνων), Χρυσίππου 33, Ζωγράφου, Ἀθῆναι, Μαίρη Φασιανοῦ, Κουμουνδούρου 79, Καρδίτσα, Ρίτα Νικολάου, Ἀλαμάνας 3, Καβάλα, Λούλα Παπαδημητρίου (18 χρόνων), Σολωμοῦ 11, Ἀθῆναι, "Αννα Μπατιστάτου, (18 χρόνων), Νάουσα, Πάρος, Μ. Παπαδοπούλου, Σιμῶνα, Σέρραι, Δέσποινα Δεσποινιάδου (25 χρόνων), Χαρ. Τρικούπη 52, Ἀθῆναι, Ἀθηνᾶ Δημαράτου (22 χρόνων), Θεμιστοκλέους 74, Ἀθῆναι, Ἀντιγόνη Γκούμα (25 χρόνων), Ἱπποκράτους 39, Ἀθῆναι, Νausικᾶ Λαδᾶ, Κολοκοτρώνη 31, Κέρκυρα, Κία Σαρρῆ καί Αἰκατερίνη Διαμάντη, Κολοκοτρώνη 31, Κέρκυρα, Φραντζέσκα Τουλιάτου, πάροδος Μαρασλῆ 6, Θεσσαλονίκη, Ἑλένη Κρητικοῦ, Ἐρατοσθένους 26, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Κ. Ταιριγόνη, Ταϋγέτου 27, Ψυχικό, Ἀθῆναι, Ρίτα Θεοφίλου, Ἀλαμάνας 3, Καβάλα, Χρύσα Μαλαμίδου, Ἰωαννίας 14, Καβάλα, Εὐαγγελία Ἰαυλαρίδου, Ἀλαμάνας 2, Καβάλα, Γαβριέλλα Βαονᾶ, Ἀλαμάνας 4, Καβάλα, Βικτώρια Χαρισιάδου, Ἰωαννίας 1, Καβάλα, Γρεβενά, Νόνα Παπαφιλίππου, Ἰγνατίας 7, Καβάλα, Λεονώρα Δάνδαλου, Ἱπποδαμείας, 71, Πειραιεύς, Γρεβενά, Νόρα Ἀνδρέου (24 χρόνων), Κωφίδου 26, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, Ἐφη Κοσκινά καί Ἀνθή Σακελλαρίου, Προάστιον Στρακᾶς, ἀριθ. 10, Κέρκυρα, Γιόλα Ἀντωνιάδου καί Φόλλυ Ἀντωνιάδου, Σάντας 21, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, Ἔλσα Μακριδάκη, Ἀρμενοπούλου 18, Θεσσαλονίκη, Ρένα Σωτηριάδου, Ἀρμενοπούλου 18, Θεσσαλονίκη, Ἰωάννα Κωνσταντινίδου καί Αἰγλη Παπαδοπούλου, Ἀρμενοπούλου 18, Θεσσαλονίκη, Νίτσα Ἠλιάδου, Ἐμμ. Μπενάκη 11, Πειραιεύς, Ἑλένη Μιχαήλ (18 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Ἐρη Ταμπάκου (20 χρόνων), Λίντα Χριστοδούλου (18 χρόνων), Κλαίρη Πάνου (17 χρόνων) καί Ἀγνή Ἀποστόλου (17 χρόνων), Φιλοπήλας 5, Ἄγιος Ἰωάννης, Δάφνη, Ἀθῆναι, Γρεβενά, Ἑλένη Ζαμπούνογλου, Φιλελλήνων 40, Ὁμορφοχώριον, Λάρισα, Γρεβενά, Λίκα Πολίτου, Ἀνδρομέλεους 7, Α. (23 χρόνων), Ἄκη Ρένου (20 ἐτῶν), Ρέντη καί Καίτη Πάγου (20 χρόνων), 5η στάσις Ἑλληνικοῦ, Ἑλληνικόν, Ἀθῆναι, Γρεβενά, Λίνα Κατσιμακοπούλου (21 χρόνων), Βερμίου 40, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, Ἐρμιλίς, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, Ἑρμιόνη Ρωμαίου, Φραγκλίνου Ρούσβελτ 32, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, Χριστίνα Ἀναστασοπούλου (17 χρόνων), Ἀγαθοπόλεως 51, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, Φούλη Βελεμίση, πάροδος Τερψιγόρης, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, Ἄγγελική Ριγούση (19 χρόνων) καί Ἑλένη Ἀλεξάνδρου (19 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, Γωγώ Μανιαδάκη, Καλλιθέα, Ἡρακλείου 239, Ἀθῆναι, Γρεβενά, Λέλα Διακογιάννη, πάροδος Μάκου Μπέτσαρη 8, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Γρεβενά, Κάτια Τσιλίκα καί Λία Ἀργυροῦ, χωρίον Βιτάστα, Σέρραι, Γρεβενά, Μαρίκα Τέντου, χωρίον Μικρόπολις, Δράμα, Γρεβενά, Στεφανίδου, Μελίτσα Σολογγίου 51, Νικαία, Πειραιεύς, Γρεβενά, Νέλλη Ἀγγελοπούλου καί Ἴρις Παπαδήμα (19 χρόνων), Διοικητηρίου 13Β, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά.

Ἡ "Εφη Δημητριάδου (23 χρόνων), Σταύρου Βουτυρᾶ Β. Πάροδος 3, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους τῆς Ἀμερικῆς ἡλικίας 30—35 χρόνων. Ἡ Λεονώρα Δρεστά (27 χρόνων), ἡ Μητράλη Δρεστά (20 χρόνων) καί ἡ Ἰουλιέττα Δρεστά (15 χρόνων), χωρίον Νέα Ζωή, Τ. Τ. Κουφαλιά, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ "Ελληνες τῆς Ἀμερικῆς μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ Β. Ἀθηναίου, Μομφεράτου 24, Ἀθῆναι, Γρεβενά, Ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ Μάρω Παπαγιάννη (35 χρόνων), Μ. Ἀλεξάνδρου 119, Θεσσαλονίκη, Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφίες μέ κυρίους 40—50 χρόνων στήν ἑλληνική ἤ γαλλική γλῶσσα. Ἡ Εἰρήνη Χατζοπούλου, Μάρκου Μπότσαρη 25, Χαλάνδριον, Ἀθῆναι, Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄνω τῶν 30 χρόνων. Ἡ Ρένα Βασιλάκου καί ἡ Μαριάννα Χρυσοχοΐδ, ὁδός Γ' 30 ἀριθ. 3, Βόλος, Γρεβενά, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ Μαρῆ Ἀποστόλου, Κορίνθου 256, Πάτραι, Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες τῆς Ἀμερικῆς στήν ἑλληνική καί ἀγγλική γλῶσσα. Ἡ Καίτη Γιαννοῦ, Φλέσσα 10, Πειραιεύς Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ μιά οἰκογένεια τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Ἀλκίστη Κλάρα καί ἡ Μαρία Κλάρα, Poste Restante, Βόλος, Γρεβενά, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ "Ελληνες τῆς Ἀμερικῆς στήν ἑλληνική καί γαλλική γλῶσσα. Ἡ Ἀνα Παπαδοπούλου (23 χρόνων), Poste Restante, Πλατεῖα Συντάγματος, Ἀθῆναι, Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ Λίνα Λυκίδου (18 χρόνων), Ἀνακρέοντος 41, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Γρεβενά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ ἕναν Ἕλληνα τῆς Ἀμερικῆς μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ Μίκα Ζούλη καί ἡ "Αννα Ζούλη, Poste Restante, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι, Γρεβενά, ζητοῦν ἀλληλογραφίες μέ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ στήν ἑλληνική, ἀγγλική καί γαλλική γλῶσσα. Ἡ Ἀγαρίστη Ἀγγελοπούλου, ὁδός Βασ. Κωνσταντίνου 105, Καισαριανή, Ἀθῆναι, Γρεβενά, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἀμερικανίδες, Γερμανίδες καί Γαλλίδες στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Μαργαρίτα τοῦ Κάμπου καί Νέλλη Μυλωνᾶ, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη εἶνε: Ἐθνικόν Θέατρον, ὁδός Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ἀθῆναι. Δυό φίλες: Ἡ διεύθυνσις τῆς "Αννας Χρυσάφη εἶναι: Μπάρ «Ροσινιόλ» τέρμα Δυρραχίου, Σπόλια, Ἀθῆναι. Ε. Ν. Μ. 36, Κύμη: Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀλέκας Κατσέλη εἶναι: Σωματεῖον Ἠθοποιῶν, Σατωβριάνδου 52α, Ἀθῆναι. Τό γράμμα, πού προορίζετε γιά τήν Νταΐζη Μαυράκη ἀπευθύνετέ το στά γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Ἐμπρός», Λυκούργου 3, Ἀθῆναι. Ε. Χ. Α., Κω)πολιν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Τρίο Κιτάρα εἶναι: «Πλαπλά Ἀθήνα», ὁδός Φλέσσα 2, Πλάκα, Ἀθῆναι. Μαρία Ντολόρες: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Νίκου Τζόγια εἶναι: Θέατρον Κώστα Μουσούρη, πλατεῖα Χρ. Λαδᾶ, Ἀθῆναι. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Μίμη Φωτοπούλου εἶναι: Σωματεῖον Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν. Σατωβριάνδου 52Α, Ἀθῆναι. Θά βρῆτε πιά πάνω τήν διεύθυνσι τοῦ Α. Ἀλεξανδράκη. Γιά τά κολακευτικά σας λόγια σᾶς εὐχαριστοῦμε. Λίνα, Ἀλεξανδρούπολιν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Σμαρούλας Γιούλη εἶναι Κεφαλληνίας 84, Ἀθῆναι. Καί τοῦ Τώνη Μαρούδα: «Σαλόν Γκρέκ» Λεωφόρος Φαλήρου, Πειραιᾶ. Ἑλένη Β., Σέρρας: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ali Khan εἶναι: Chateau de L'Horizon, Golf Juan, Cannes, France. Παῦλον Ἀλευρομάγειρον, Πειραιᾶ: Τό γράμμα πρός τόν Χαϊλέ Σελασιέ θά φτάσῃ ἀσφαλῶς στόν προορισμό του ἄν τό ἀπευθύνετε στήν ἀκόλουθη διεύθυνσι: S. M. l'Empereur Haïlé Selassié, Addis Abeba, Ethiopie. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀλῆ Χάν, πού δίνομε πιό πάνω ἰσχύει καί γιά τόν Ἀγά Χάν. Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας στήν Ἀμερική εἶναι: Greek Archidiocese of America, 10 East 79th Street, New York 21, U.S.A. Χρῆστον Δερέτζη, Ἀμφίκλεια, καί Φοίβη: Λυπούμεθα, πού δέν θά μπορέσουμε νά σᾶς εὐχαριστήσουμε. Ὁ «Θησαυρός» ἔχει ὅμως ὡς ἀρχήν νά μή δημοσιεύῃ συνεργασία ἀνα-

ΤΣΑΝΤΑ ΜΕ... ΠΡΟΒΟΛΕΑ

Νά καί κάτι πού θά βροῦν ἀσφαλῶς πολύ ἐνδιαφέρον οἱ κομψές κυρίες. Πρόκειται γιά μιά γυναικεία τσάντα μέσα στήν ὁποία ὑπάρχει ἕνας μικροσκοπικός προβολέας, πού ἀνάβει μόλις ἀνοίξῃ ἡ τσάντα καί φωτίζει τό πρόσωπο. Ἔτσι μπορεῖ ἡ κάτοχος τῆς τσάντας νά περιποιηθῇ καί νά πουδράρῃ τό πρόσωπό της ἀκόμα κι' ὅταν βρίσκεται σέ σκοτάδι!...

γνωστῶν. Χρῆστον Χριστίδην, Χανιά - Κρήτης: 'Η διεύθυνσις τοῦ «Εθνικοῦ Κήρυκος» εἶναι: «National Herald», 140 West 26th Street, New York, N.Y. U.S.A. Α. Βύρωνα, Ρόδον: Διεπωτώμεθα σέ τί θά μποροῦσε νά σᾶς χρησιμεύσῃ ἡ πληροφορία πού μᾶς ζητᾶτε. Δ. Καπῆν, Πειραιᾶ: "Εξυπνη ἡ γελοιογραφία σας, δυστυχῶς ὅμως ὑστερεῖ ὡς σχεῖο. Νίκον Μειμάρην, 'Εγκαῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τήν προσφορά σας. Πρός τό παρόν ὅμως, ἀδύνατον. Νίκον Κ. Κ. Λ. 16: Στείλτε τήν ἀγγελία σας στήν ἐφημερίδα «Atlantis». 443—445 West 41st Street, New York 36, N.Y. U.S.A. Μηχανικούς ἔργων ἐξηλεκτρισμοῦ, "Αρνισσα: Τό μεγαλύτερο γυναικεῖο περιοδικό τῆς 'Αμερικῆς εἶνε τό «Ladies' Home Journal», Independence Square, Philadelphia 5, Pa. U.S.A. Κων)τίνον Δρούγαν, Καλάμας καί 'Ελπίζω—πάντα ἐλπίζω: Δέν ἔχομε, τίς διευθύνσεις, πού μᾶς ζητᾶτε.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ κάτωθι ἀναγνῶστες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ: Λάμπρος Συργκάνης, Βρυσιά Φαρσάλων, Θεσσαλίας, Grèce. Ξενοφῶν Κορνηλικάκης, 13 Κλεάνθους, Θεσ)νίκη, Grèce. Δημήτριος 'Αργυιώτης, 'Εμπορική Λέσχη, Σπάρτη, Grèce. 'Ιωάννης Θεοχάρης, Ζωοδόχου Πηγῆς 4, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, Grèce. Κων)νος Κωνσταντίνου, 'Ολυμπιάδος 6, Θεσσαλονίκη, Grèce. Χάρης Βισλάνης, Κάννιγγος 10β', Πειραιεύς, Grèce. Κ. Μαρινόπουλος, Θουρία Καλαμῶν, Μεσσηνία, Grèce. Παναγιώτης Πατρίκιος, Μάγγανον, Κεφαλληνίας, Grèce. Σάκης Κάρρης καί Τάσος Τοχαντζίδης, Θίασος Γακίδη, 'Ιγνατίας 33, Θεσσαλονίκη, Grèce. 'Αντώνιος Κοτίδης, Σουρμένον 54, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, Grèce. Γεώργιος Κανάβας, 'Εμπορική Σχολή Τσαγκαράδας, Τσαγκαράδα. Βόλος, Grèce. Δημήτριος Κελεσιώτης, 'Ωραιόκαστρον, Θεσσαλονίκη, Grèce. Δημήτριος Χρυσουσάκης, 'Αθηνᾶς 69Α, 'Αθῆναι, Grèce. Νικόλαος Σίσκος καί Δημήτριος 'Αρβανιτίδης, χωρίον 'Εμμανουήλ Παπᾶ. Σέρρες, Grèce. Εὐάγγελος Γούδας (19 χρόνων) καί Γεώργιος Μπαρλαμπᾶς (21 χρόνων), Κουμανούδη 64, 'Αθῆναι, Grèce. Εὐάγγελος Καλαφάρης, Σπάρτης 12, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Grèce. Κων)στε Restante, Ξάνθη, Grèce. Δημήτριος Χουσουδάκης, (19 χρόνων), 'Αθηνᾶς 69, 'Αθῆναι, Grèce. "Ακης Σγουρός, Πανεπιστημιακή Λέσχη, 'Ιπποκράτους 15, 'Αθῆναι, Grèce. Τάκης Ψαλτόπουλος (32 χρόνων), Βασ. Κωνσταντίνου 31, Θεσσαλονίκη, Grèce. Γεώργιος Γιαννόπουλος, Πτολεμαΐς, Grèce. Κ. Καυσανῆς καί Κ. Κουσουνῆς, Δογάνης 154, Ταμπούρια, Πειραιεύς, Grèce. 'Αθανάσιος Κάλφας, "Αργους 98, 'Αθῆναι, Grèce. Μάρκος Προκαλάκης καί Στυλιανός Μαστρογιαννάκης, Γεωργίου Β' 5, "Αγιοι 'Ανάργυροι, 'Αττική, Grèce. Φώτιος Ζυγουράκης καί Γεώργιος Πίτσικας, Σπερχειάδα Θουρία, Καλάμαι, Grèce. Βασίλειος Κασίμης, Πανταζῆ 27, Ν. Κόσμος, 'Αθῆναι, Grèce. Μάρκος Λογοθέτης, Ψυτταλείας 47, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Grèce. Νικόλαος Καρρᾶς καί Γρηγόριος Νικολός, 'Ερμοῦ 14, Ν. 'Ελβετία, 'Αθῆναι, Grèce. Ἐμμανουὴλ Κουρίνος, Γυμνάσιον 'Αγίου Νικολάου, "Αγιος Νικόλαος, Κρήτη, Grèce. Μιχαὴλ Χαλίσκος. Κηφισίας 56, Ντεπώ, Θεσσαλονίκης, Grèce. Χρῆστος Κοτσάκης (20 χρόνων), 'Αμισσοῦ 3, Θεσσαλονίκη, Grèce. Νικόλαος Χατζηναστωνιου, Βασ. 'Αλεξάνδρου 2, Συνοικισμός Σταυρουπόλεως, Θεσσαλονίκη, Grèce. "Αλκης Πετρίδης, Πανεπιστημιακή Λέσχη, 'Ιπποκράτους 15, 'Αθῆναι, Grèce. Δημήτριος Λαγόπουλος, Βασ. Γεωργίου 8, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες: Δημήτριος Τιπόρας, Στρ)γεῖον 1ης Μ)χίας, Σ.Ε.Ν. Πιερρίας, Σ.Τ.Γ. 919. 'Ιωάννης Κλάψης, 392 Σ. Α. 3η "Ιλη, Σ. Τ.Γ. 905. Δημήτριος Ματσαβράκης, 392 Σ. Α. 2α "Ιλη, Σ.Τ.Γ. 905. Φίλιππος Στιχλίδης, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Νικόλαος Φέγγος, Κ.Ε.Υ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σοφοκλῆς Σωτηρίου, Κ.Ε.Υ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κων)τίνος Μανοῦδος, 'Ηλίας Βούλγαρης, Εὐστάθιος Παναγιώτου καί Νικόλαος 'Ορφανίδης, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π. Ο.Μ., Β.Σ.Τ. 902. 'Αθαν. Βιένας, 'Ιωάννης Σιδηρόπουλος, Εὐάγγελος Βόδας καί Βασίλειος Μπότσος, 548 Τ.Π., 2ος Λόχος Σ. Τ.Γ. 911α. Θ. Μητρόπουλος, Μ. Τζήμας καί Α. Τελκῶνης, 882 Α.Τ. Χ., Β.Σ.Τ. 904. Στέφανος Στεφανάκης καί 'Αντώνιος Χονδρομπόλας. Κ.Ε.Υ.Π., 1ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. "Αλκης Τζιδισκάκης καί "Αλκης Βογᾶς, Ν.Σ.Σ., XV, 'Αθῆναι. Δημ. Καρυοφυλόγλου, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 2ος Λόχος Μηχ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Βιρίλης, 785 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. Πολέμης Ζαννῆς, 785 Λ.Γ.Μ. Β.Σ.Τ. 901. Τάκης Χρηστάκης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Ρεπούσης, 'Ιωάννης Κοντόνης, Γεώργιος Ραχούμης, Νικόλαος Μαλλιόρης, 'Ιωάννης Φάγκρας καί 'Ιωάννης Στεφάνου, 724 Τ.Μ. "Ορχες, Σ.Τ.Γ. 903. Κων)τίνος Μαυρογιάννης, 'Ιωάννης Τζαμουράνης, 'Αναστάσιος Μαλαγκουνάρης καί Νικόλαος Γούβαλης, 398 Σ.Κ.Α., 2α "Ιλη. Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Χρυσικόπουλος καί Φιλοποίμην 'Ηλιάδης, 151 Σ.Μ.Π., 3η Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 901. 'Ιωάννης Παπαδόπουλος, Κ. Ε.Τ.)Ε.Σ.Τ., 3η "Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Γιάννης Τερτυλλίνης, Κ.Ε.Υ. Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Παπαθανασίου, Νικόλαος Χατζησταματίου καί Γεώργιος 'Ιωάννου, Κ.Ε.Κ., Β'. Σ.Σ. Σ. Τ.Γ. 913. Λάκης 'Ανδρουλιδάκης, 172 Σ.Α.)Α Πυρ)κοῦ, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Βασιλειάδης, Σχολή Μηχανικοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 909. 'Εμμανουὴλ Τσιρίγος, Γεώργιος Μαρίογλου, Παναγιώτης Μιχαὴλ καί Νικόλαος Κασαΐσκος, 224 Τ. Πσκ)ψεως, 3ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 900. Τόνης Χρονόπουλος, Κ. Ε.Ν. Καλαμῶν, 6ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 909Δ. Γεώργιος Κοντογιώργος, 592 Τ.Π., Δ. Δια)σεων, Σ.Τ.Γ. 919Α. Βασίλειος Λύρας, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Μπαΐραμίδης, Λάκης Πάνου, Ρενέ Μιχαήλ, Ντίνος Ζεβάκος καί 'Ανδρέας Μαυραπόστολος, Κ.Ε.Ν.Π., 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. 'Αργύριος Γκιουσάκης. 708 Τ.Μ., "Ορχος. Σ.Τ.Γ. 918. Σπυρίδων Παντελόπουλος, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 924. Παναγιώτης Γιαννόπουλος, Α.Ε.Τ.Ο. Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 902Β. 'Αριστείδης 'Ηλιόπουλος καί Σπυρίδων Βασιλόπουλος, 1650 Μονάς, Β.Σ.Τ. 904. Τόνης Γιάβας, Κ.Ε.Ν.Τ., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 924. Κων)τίνος Τσάφης, Παναγιώτης Βασιλόπουλος, Βασίλειος Μπουρδουβάλης, Νικόλαος Κονιαρίδης καί 'Ανδρέας Μπουζιώτης, 151, Σ.Π.Π. ΙΙΙ Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 901. Α. Βουτσίνος, 812 Π.Λ.Π., Σ.Τ.Γ. 920. Γεώργιος Στασιμιώτης, 'Αθανάσιος Οἰκονόμου καί Κων)τίνος Ζήσκος, 721 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Τιμόθεος Μουρατίδης, 'Αναστάσιος 'Ιστικόγλου, Εὐάγγελος 'Αραπίνης καί Κων)τίνος Τσαούσης, 151, Σ.Μ.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 901. 'Αναστάσιος 'Αϊδάκης, 567 Τ.Π., Λόχος Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916Γ. 'Αναστάσιος Δημητσίου καί Χρῆστος Σπαντίδης, 631 Λ.Α.Γ.Σ., Σ.Τ.Γ. 908. 'Επαμεινώνδας Γαράφας, 3η Διμοιρία Μεταφορῶν, Β. Σ.Τ. 900Α. Θεόδωρος Μητρόπουλος, 882 Λ.Τ.Χ., Β.Σ.Τ. 904. 'Ιωάννης Τριανταφύλλου, Γραφεῖα Π.Υ., 934 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 904. 'Ορέστης Μενελάου, 399 Σ.Κ.Α., 1η "Ιλη. Β.Σ.Τ. 902. 'Ανδρέας Μιχαηλίδης καί Σπυρίδων Τσαΐαρῆς, Κοζάνη, Β.Σ.Τ. 901. Νῖκος Αγγελούδης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Ηλίας Οἰκονόμου καί Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος, 800 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 915. Νῖκος Δημόπουλος, Γ)88 Σ.Δ., Σ. Τ.Γ. 922. 'Ιωάννης Βασιλόπουλος καί 'Ιωάννης Τερζίδης, Κ.Ε.Ν.Τ., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 924. Δημήτριος Παναγρακιώτης, Γεώργιος Λινάρδος. Ρολάνδος Χυτίρης καί Δημήτριος Χρυσικόπουλος, 151, Σ.Μ.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, Κοζάνη. 'Αθανάσιος Εὐθυμίου, Κ.Ε.Υ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Ιωάννης Δεπόλλας, 785 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. 'Αναστάσιος Πρωτόπαπας, Νικόλαος Νίσυρης, Θεόδωρος Γούλος, Γεώργιος Βαρβάτσης καί 'Ανδρέας Λαμπαδάκης, 172 Σ.Α)Α Πυρ)κοῦ, Ι Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Μπούρας, Μ.Ε. 125 Σ.Ε.Δ.Ε., Τ.Γ.Α. 1010. Λάκης Μαρούδας, Μίμης Λαμπρόπουλος, Γεώργιος Οἰκονομίδης καί "Αλκης Χατζόπουλος, 894 Ο.Υ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Καβαλιέρος Φραγκούλης, Ματθαῖος 'Ιωακειμίδης καί 'Αναστάσιος 'Αντωνίου 724 Τ.Μ., Διμοιρία Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 908. 'Αθανάσιος Δημητρίου, Κ.Ε.Π., 3η Μοῖρα, 11 Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλης Ρέππας καί Γεώργιος Δεδσιος, 151 Σ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901 Παναγιώτης 'Αθανασόπουλος, Φώτης Καρδουνιάρης, 'Αστέριος Σαμαρᾶς καί Δημήτριος Καργιώτης, 882 Α.Τ.Χ., Β.Σ.Τ. 904. Μιχαὴλ Δεληγιάννης, Γεώργιος Γιαννιώτης, 'Απόστολος Γούναρης καί 'Απόστολος Νικολακούλης, 862 Α. Τ.Χ., Β.Σ.Τ. 904. Σπυρίδων Βελεστινιώτης καί 'Ηλίας Βάσιος, 902. Βασίλειος Τσάτσος καί 'Ηλίας Κιούρταλης, 111 Σ.Π.Π., Ι Κ.Ε.Β.Ο.Π., 80ς Λόχος, Β.Σ.Τ. Μ.Β.Π., Β.Σ.Τ. 902. 'Αριστείδης Φράγκος, 'Απόστολος Σοῦκος, Κωνσταντῖνος Τζάκος καί 'Ιωάννης Κοντονῆς. 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος. Σ.Τ.Γ. 908. Πέτρος Ποθητός, Σ.Ε.Μ., 786 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 903. Θεόδωρος Βαθᾶς, Κ.Ε.Ν. Κορινθου, Λόχος Βαθμοφόρων, Σ.Τ.Γ. 909. Γ. Τασούλης καί Π. Αὐγερινάς, 1975 Μονάς, Β.Σ.Τ. 902. "Αρης Ζησόπουλος καί Ντίνος Παναγεωργίου, 514 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. 'Απόστολος Τσουκαλᾶς, Κ.Ε.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, 11 Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Ρουσάνογλου, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Ιωάννης Μπαΐτάνης, Λ.Δ. 26ου Σ.Π., Σ. Τ.Γ. 915Β. 'Ανδρέας Γουλῆς, 172 Σ.Α)ΑΠ, Ι Μοῖρα, 11 Πυρ)χία, Β. Σ.Τ. 902. Γ. Βλάχος, 500 Α)Τ Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Παναγιώτης Λαμπρόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ε., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Μάοιος Ρενιέρης, 783 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. 'Ιωάννης Πετρόπουλος, Κ.Ε. Ε.Μ., Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Βλαχανδρέας, Κ.Ε.Ε.Μ. Π.Ε. 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Αθανάσιος Πιτέλας, Κ.Ε.Ε.Μ., Π. Α., Β.Σ.Τ. 902. Γ. Μπράβης, Κ. Ε.Ε.Ν., Π.Ε. 1ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902. 'Ανδρέας Καρανικόλας, Τόλης Σκαράκης, Κωνστ. Κουσλῆς καί Γεώργιος Μεϊδάνης, Κ. Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 2ος Λόχος Μηχ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. 'Αθανάσιος Μανέττας. 'Ομάς Δ)σεως, 2ον Σ.Τ. Ι., Β.Σ.Τ. 901. Βασ. Δεληγιάννης, Κων. Λιαχόπουλος, 'Αριστ. Κολοκύθας καί Νικ. 'Αντωνίου, 628 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Α. Νικόλαος Βαϊλάκης, 803 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 918. Δημήτριος Τούμπλορης, 782 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 903. Δημήτριος Χρυσικόπουλος καί Γεώργιος Βαλσαμάκης, 151 Σ.Μ.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 901. Κων)τίνος Κολοκύθας καί Εὐστάθιος Βασιλειάδης, 151, Σ.Μ.Π., 'Επιτ. Συν)τος, Β.Σ.Τ. 901. Τάσος 'Ανεστάκης, Α.Α.Κ.Ζ., Β.Σ., Τ. 901. Γεώργιος Καβαλιώτης, 562 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Α. Νικόλαος 'Αθηναΐδης, Σχολή Μηχανικοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ. Γ. 909. Γεώργιος 'Ανδριανίδης, Σχολή Μ)κοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 909. Βύρων Παπαϊωάννου, Σ.Μ. Υ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Λυτρας, Πυρ)χία Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Τάκης Τριανταφύλλου, Σχολή Μηχανικοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 909. "Ακης Στίγκας, Σχολή Μηχανικοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ. Γ. 909. 'Ιάσων Κυριακίδης, Σχολή Μ)κοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 909. Τάκης Τελούσης, Σχολή Μ)κοῦ, Δ.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 909. Γεώργιος Ξαντινίδης, 724 Τ.Μ., "Ορχος, Σ. Τ.Γ. 908. Δημήτριος Τσιότσικας, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Βασίλειος Βλάχος, 708 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ 917Α. Κίμων Ρήγας, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 908. Σταῦρος Τζακόπουλος, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λ.Δ)σεως, Σ. Τ.Γ. 924. 'Ιωάννης Πετρακόπουλος, Δ)Δ 133 Σ. Προκ., Σ.Τ.Γ. 927. Σπυρίδων Ζαφειρόπουλος, Σ.Μ.Υ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Χρῆστος Τζιτζιάνης, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Χρύσανθος Κωνσταντῆς καί Δημήτριος Παναγρακιώτης, 151, Σ.Μ.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 901. Βασ. 'Αργυρός, 'Ανδ. Ζεκάκος καί Γεώργ. Παπακωνσταντίνου, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 2ος Λόχος Μ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. 'Ιάσων Τριανταφύλλου, Σ.Μ.Υ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Εμμανουὴλ 'Εμμανουηλίδης, Σ.Μ.Υ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σπύρος Λαρέζος, Διαρκὲς Στρ)κεῖον 'Ιωαννίνων, Β.Σ.Τ. 900. 'Αριστείδης Καρασλάνης, 498 Τ.Δ., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 914, καί Μάκης Οἰκονομίδης, Σ.Μ.Υ., 7ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902.

Οἱ κάτωθι ἀναγνῶστες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ: Στέφανος Κορνάσιος (27 χρόνων), Μοργκεντάου 102, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce. Γρηγόριος Χάϊδας, Νεμέα, Κορινθία, Grèce' Δημήτριος Τρεμοντάνης (21 χρόνων), 'Ελασσινῶν 17, Καμπᾶ, 'Αθῆναι, Grèce. Κων)τίνος Τσέκος, Μελενίκου 93, Θεσσαλονίκη, Grèce. Θωμᾶς Κετσελίδης, Βενιζέλου 21, Θεσσαλονίκη, Grèce. 'Αλέξανδρος Ξένος, 'Εστιατόριον Δ. Μπουλαρᾶ. "Αγιος Χαράλαμπος, Ζάκυνθος, Grèce. Τάκης Τουλιάτος (20 χρόνων), Δαμαγήτου 18, "Αγιος 'Αρτέμιος, 'Αθῆναι, Grèce. Γεώργιος Δάκης, Βρυσούλα, Πρέβεζα, "Ηπειρος, Grèce. Δ. Μάστορας, Α. 'Αλεξίου, Δ. 'Αλεξίου καί Σ. Χατζῆς. "Ορμος Σαγιάδος, Θεσπρωτία, Grèce. Χαράλαμπος Δημακέας. Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce. Βασίλειος Πούλιας, 'Ομορφοχώρι, Λάρισα, Grèce. Κωνστίνος Μαρινόπουλος, Θουρία, Καλάμαι, Grèce. Κώστας Τσομπανόγλου (18 χρόνων), Μουσῶν 44, Θεσσαλονίκη, Grèce. Νικόλαος Νικολόπουλος, ὁδός 'Ανδρούτσου, 'Ασπρόπυργος, 'Αττική, Grèce. Ἰωάννης Βαφειάδης (20 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce. Σταμάτιος Περαντζάκης (19 χρόνων), 'Εργοστάσιον Χρυσαλλίς, Πατήσια, 'Αθῆναι, Grèce. Παναγιώτης Σταθόπουλος (18 χρόνων) καί Θεόδωρος Ρηγάλος (18 χρόνων), Περίπτερον Κορίνθου καί Καράολου, Πάτραι, Grèce. Νικόλαος Διαμαντόπουλος (25 χρόνων) καί Μαργαρίτης Διαμαντόπουλος (18 χρόνων), 'Αγίας Σοφίας, 56, Θεσσαλονίκη, Grèce. 'Ιωάννης Καρνιεράκης, Μενελάου 39, 'Αθῆναι, Grèce. Δήμος Δημακάκος. Μ. 'Αλέξανδρου 13, Πειραιεύς, Grèce. 'Αλέξανδρος Μπακούλης, 'Ιλίου 10, "Αγιοι 'Ανάργυροι, 'Αθῆναι, Grèce. Κων)τίνος Κονδύλης, Θέμιδος 29, Καλλιθέα, 'Αθῆναι, Grèce.

'Ο 'Αναστάσιος Πανταζῆς, Πατρῶν 37, Κόρινθος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες τῆς 'Αφρικῆς. 'Ο 'Αντώνιος Παπαντωνάκης, πλατεῖα 1912 ἀριθ. 2, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων. 'Ο Ἐμμανουὴλ Φραντζεσκάκης, Φρούριο Ντώμπια, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες μέ σκοπό τόν γάμο. 'Ο Τάσος Πετρίδης (25 χρόνων), Καλαβρύτων 22, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ στήν ἑλληνική, ἰταλική, γαλλική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. 'Ο Δημήτριος Μαρκαντάσης (23 χρόνων), Δώρου 8α, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες τῆς 'Αμερικῆς καί τῆς Αὐστραλίας. 'Ο Σπῦρος Κουλούρης, Κηφισοῦ 24, Ν. Φάληρον, 'Αθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ γ' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τῆς 'Αμερικῆς, τῆς 'Αφρικῆς, τῆς 'Ιταλίας καί τῆς Κύπρου.

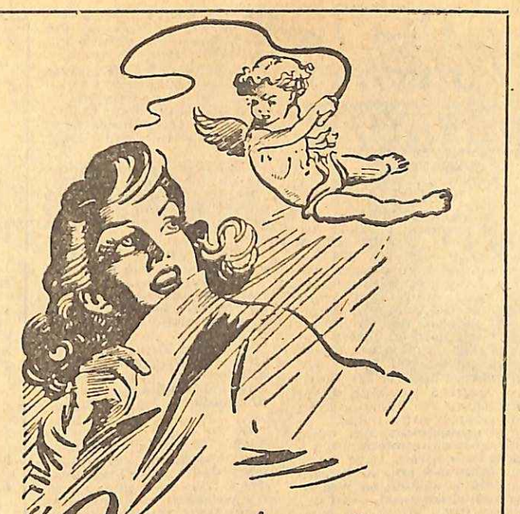
Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες: Τάκης Σαραφίδης, 509 Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Μιχαὴλ Ρέγγης, Εὐθύμιος Σουμέλας, Γεώργιος Βυτόπουλος καί Κων)τίνος 'Αργυντας, 42 Σ. Εὐζώνων, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 919Γ. 'Αλέξανδρος Δούκας, Κυριάκος Ροδάκης, Νικόλαος Δικονιμάκης, Στέλιος 'Αντωνόπουλος καί Θεόδωρος Λέκκας, Τ.Δ. 651 Α.Β.Υ.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 909. Χαράλαμπος 'Αβερκιάδης, Κ.Ε.Π. ΙΙΙ Μοῖρα, ΙΧ Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Ταρβενιώτης, 'Αδαμάντιος Βόσσος καί Δημήτριος Χαλκιάς, Κ.Ε.Ν. Κορινθου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Πούλος Σάλτας καί Κων)τίνος Μαρίας, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Ρέπας, Δημήτριος Μπιτζούνης, 'Ιωάννης Σκουμπᾶς, Νικόλαος Τρεβλόπουλος καί Παντ Σπυρίδης, 151 Σ. Μ. Π)κοῦ, ΙΙΙ Μοῖρα, Β.Τ.Σ. 901.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ τοῦ ΠΟΛΕΜ
Rosal
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΧΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ Δ. ΓΑΒΡΙΑΔΗΣ
ΠΑΡΑΓΩΓΕΙΟΝ ΣΤΟ ΠΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΦΕΝΤΗ

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει. Χάρ Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 610.

Λουλιέν
ΣΙΛΟΥΕΤ
ποὺ μέ τίς ΚΑΛΛΙΤΕΡΕΣ φόρμες τους
ΚΑΤΕΚΤΗΣΑΝ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΛΛ. ΒΙΟΤ. ΣΟΥΤΙΕΝ Ν. ΜΑΤΘΙΟΥΔΑΚΗ - Π. ΣΙΚΟΥΖΕ 3 - ΤΗΛ. 30-114

Δρ ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΠΗΣ . ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εἰκόνες
Τό χρησιμώτερο βιβλίο τῆς 20ετίας, κατά τήν κριτική. 'Επιστημονικό καί ἁπλό Πωλεῖται 50 χιλιάδες στά Βιβλιοπωλεῖα.

Ὅταν τό μυῆσο εἶναι τσουχτερό...

● Κάθε φορά, ποὺ ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου σας ἐκτίθεται ἀπροστάτευτη στόν παγερό ἀέρα, δέχεται καί ἕνα γερό μαστίγωμα, ποὺ τῆς προκαλεῖ ὁλέθρια ἀποτελέσματα

● Γι' αὐτό κάθε **πρωΐ** ἁπλῶστε στό πρόσωπό σας ἀρκετή ποσότητα Λανολίνης Μελπάν καί ἀφῆστε την ἕως τήν ὥρα πού θά βγῆτε ἔξω. Τότε μ' ἕνα βαμβακερό πανί σκουπῆστε τό πρόσωπό σας πολύ ἐλαφρά καί βάλτε τήν πούδρα σας. "Ετσι, κάτω ἀπό τήν πούδρα θά μείνῃ ἕνα προστατευτικό στρῶμα Λανολίνης Μελπάν, πού θά προφυλάξῃ τό δέρμα σας ἀσφαλῶς. 'Επίσης ἡ πούδρα σας θά στρώσῃ καλλίτερα.

● Τό βράδυ καθαρίστε πρῶτα τό πρόσωπό σας μέ τό εἰδικό Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν. "Υστερα ἀπό λίγο ἁπλῶστε ἕνα παχύ στρῶμα Λανολίνης Μελπάν καί κοιμηθῆτε ἥσυχη.

● Μέ τόν ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕΛΠΑΝ (Λανολίνης καί Γαλακτώματος) ἡ κάθε καινούργιο ἡμέρα θά σᾶς κάμῃ πιό ὁμορφη καί πιό εὐτυχισμένη.

'Αριθ. 'Εγρ. 'Υπουργ. 'Υγ. 4684/16-9-53

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

ΚΑΡΛ ΜΠΟΜΠ ΟΛΣΟΝ

Ο νέος ἀπ' τὴ Χονολουλοῦ πρωτοπυγμάχος τῶν μέσων βαρῶν, ποὺ γκρέμισε τὰ ὄνειρα τοῦ Ράντολφ Τάρπιν

Ο Κὰρλ (Μπόμπ) Ὄλσον, ὁ νέος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὴν πυγμαχία τῶν μέσων βαρῶν, ἔγινε δημοφιλέστατος στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Μετὰ τὴν ἐκπληκτικὴ νίκη του στὰς 21 Ὀκτωβρίου τοῦ 1953 ἐπὶ τοῦ νέγρου Ράντολφ Τάρπιν, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, γύρισε ἥσυχα-ἥσυχα στὰ εἰδυλλιακὰ νησιὰ τῶν Χαβάϊ. Ἐκεῖ βρῆκε τὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ κοντὰ στὸ σπιτικό του, στὴν ἀγαπημένη του γυναίκα καὶ στὰ τέσσερα παιδιά του, ποὺ ὅπως εἶπε χαρακτηριστικὰ ὀνειρεύεται νὰ τὰ ἰδῆ... πυγμάχους.

—Τί σκέφτεσαι μετὰ τὴν κατάκτησι τοῦ παγκοσμίου πυγμαχικοῦ στέμματος; τὸν ρώτησαν οἱ ἀδιάκριτοι δημοσιογράφοι, ὅταν ἔφτασε στὴ Χονολουλοῦ.

—Θέλω νὰ κρατήσω τὸν τίτλο τῶν μέσων βαρῶν ὅσο μπορέσω περισσότερο καὶ νὰ φύγω ἀνίκητος ἀπὸ τὴν πυγμαχία, ἦταν ἡ ἀπάντησις.

—Πῶς πέρασες τὰ παιδικά σου χρόνια; Ἀπὸ πότε ἄρχισες νὰ πυγμαχῆς;

—Ἡ φυσικὴ ζωὴ τοῦ ἰθαγενοῦς στὴ Χονολουλοῦ εἶναι ἡ καλύτερη προπόνησις γιὰ ὁποιοδήποτε ἄθλημα. Δὲν ἀκολούθησα κανένα εἰδικὸ πρόγραμμα σωματικῆς ἀγωγῆς. Ἁπλῶς ἄρχισα νὰ παίζω τὰ ἐθνικά μας παιγνίδια, νὰ κολυμπῶ καὶ νὰ ἀναρριχῶμαι στὰ δέντρα ὅπως κάνουν ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν Χαβανέζων ἀπ' τὴν μικρή τους ἡλικία. Τὸ σπίτι μου ἀπέχει λίγα μέτρα ἀπ' τὴν ἀκτή. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνούσα σχεδὸν στὴ θάλασσα. Ἔμαθα νὰ κολυμπῶ καλὰ καὶ δὲν πιστεύω νὰ θεωρηθῆ ἐγωϊστικὸ σὰν ἐξομολογηθῶ πὼς κατορθώνω νὰ κρατῶ τὴν ἀναπνοή μου βουτῶντας στὸ νερὸ ἐπὶ 60΄΄. Ἀργότερα στὸ σχολεῖο μ' ἄρεσε νὰ παίζω ποδόσφαιρο.

—Ἔχεις ἰδιαίτερο σύστημα προπονήσεως;

— Τρέχω κάθε μέρα περὶ τὰ 6 μίλλια γιὰ νὰ διατηρῶ τὴ φόρμα μου. Ἔτσι ἀπέκτησα πολὺ γερὰ πόδια. Ὁ πρωϊνὸς ἀέρας ἀνάμεσα στὸ δάσος μοῦ κάνει πολὺ καλό. Οἱ ειδικοὶ συμφωνοῦν πὼς τὰ γερὰ πνευμόνια μου καὶ τὴν ἰσχυρὴ καρδιά μου τὰ ὀφείλω στὸν πρωϊνὸ αὐτὸ δρόμο, ποὺ συνήθισα νὰ τρέχω ἀπὸ τὰ ἐφηβικά μου χρόνια.

—Ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρά σου γιὰ τὰ παιδιά σου;

—Ὁ Κὰρλ (Τζούνιορ) εἶναι 7 ἐτῶν, ὁ Βίνσεντ 4½ ἐτῶν, ὁ Λὶϊ 3 ἐτῶν καὶ ὁ Ντόναλντ 3 μηνῶν. Θἄθελα νὰ τοὺς ἰδῶ νὰ συνεχίζουν τὴ σταδιοδρομία τοῦ πατέρα τους. Φαίνονται γερὰ παιδιά. Ὁ Κάρλ, στὸ δημοτικὸ σχολεῖο ποὺ πηγαίνει, ἔδωσε ὅλας τὰ πρῶτα πυγμαχικὰ μαθήματα στοὺς συμμαθητάς του. Μὲ τὸν Βίνσεντ τσακώνονται τακτικά, γιατὶ ὁ μεγάλος θέλει νὰ κάνη τὸ δάσκαλο τῆς πυγμαχίας στὸν μικρό. Ὅταν ὅμως ἔχω κέφι τοὺς βάζω νὰ σκιαμαχοῦν καὶ τότε ἀναγκαστικὰ τοὺς κάνω τὸ δάσκαλο καὶ τὸ διαιτητή. Ἡ γυναίκα μου Ντολόρες τοὺς μαλώνει, γιατὶ ἀρχισαν πολὺ νωρὶς τὶς...γροθιές. Ἐγὼ ὅμως τοὺς καμαρώνω, ἐπειδὴ βλέπω πὼς ἀκολουθοῦν μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ ἀκνάρια τοῦ πατέρα τους.

★

Ὁ Μπόμπ Ὄλσον εἶναι 26 ἐτῶν καὶ ζυγίζει τώρα 167 πάουντς, ποὺ εἶναι περίπου 8 πάουντς πάνω ἀπ' τὸ κανονικὸ βάρος τῆς κατηγορίας τῶν μέσων. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἀνησυχεῖ, γιατὶ ξέρει τὸν τρόπο νὰ ρίχνη εὔκολα τὰ κιλά του ὅταν χρειαστῆ.

Οἱ Χαβανέζοι τὸν θαυμάζουν καὶ τὸν θεωροῦν ἐθνικό τους ἥρωα. Αὐτὸς ὅπως ἔχει γιὰ ἀθλητικό του εἰδώλιο τὸν Χένρυ Ἄρμστρογκ, τὸν καταπληκτικὸ νέγρο, ποὺ κέρδισε τρεῖς παγκόσμιους πυγμαχικοὺς τίτλους (τῆς κατηγορίας πτεροῦ, τῆς κατηγορίας ἐλαφρῶν καὶ τῆς κατηγορίας ὑπερέλαφρων), κι' ὅλους αὐτοὺς μόνο μέσα σὲ μιὰ δεκαετία (1937—1938).

—Θἄθελα πολὺ νὰ ἐπαναλάβω τὸ ἀθλητικὸ κατόρθωμα τοῦ Ἄρμστρογκ! εἶπε στοὺς θαυμαστάς του, ὅταν τὸν πολιόρκησαν κατὰ τὴν ἄφιξί του στὴ Χονολουλοῦ.

—Μὰ αὐτὸς εἶναι εὐαγγελιστὴς καὶ ζῆ στὸ Λὸς Ἀντζελες. Σκέπτεσαι λοιπὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσης καὶ σὺ καὶ νὰ φύγης ἀπ' τὸν τόπο σου;

—Δὲν ἔχω ἀκόμα καταστρώσει τὰ σχέδιά μου. Πρὸς τὸ παρὸν ἐπιθυμῶ νὰ κρατήσω ὅσο μπορῶ περισσότερο τὸν παγκόσμιο τίτλο τοῦ πρωτοπυγμάχου τῶν μέσων βαρῶν, ποὺ ἔχω κερδίσει. Ἀργότερα, ὅταν ἀποκτήσω τὰ ἀπαραίτητα χρήματα καὶ ἐξασφαλίσω ἔτσι τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μου, τότε βλέπουμε.

★

Ὁ Ὄλσον εἶναι καλὸς οἰκογενειάρχης καὶ στοργικὸς αὐζυγος. Ἐπιδόθηκε στὴν πυγμαχία μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δώση τὰ μέσα στὴν οἰκογένειά του νὰ ζήση καλύτερα. Μόλις ἀπέκτησε οἰκονομικὴ εὐκέρεια, ἀκριβῶς τὴν ἐπομένη τῆς μεγάλης νίκης του κατὰ τοῦ Τάρπιν, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν' ἀγοράση ἕνα δικό του σπίτι στὴν πατρίδα του, στὴ γραφικὴ Χονολουλοῦ.

Οἱ πατριῶτες του, ὅταν ἔμαθαν τὴν χειρονομία του σὐτὴ ἐνθουσιάστηκαν. Πίστευαν ἀνέκαθεν στὸν κολοσσιαῖο χαρακτῆρα του. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι τὴν μεγάλη πίστωσι ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα του τὰ αἰσθήματά τους πύργωσαν καὶ ἡ δημοτικότης τοῦ Ὄλσον πολλαπλασιάσθηκε, γιγαντώθηκε.

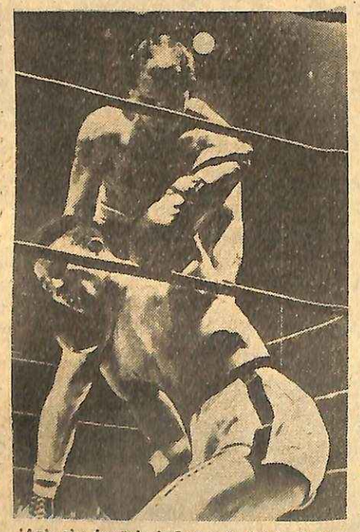
Ὑπάρχουν πρωτοπυγμάχοι που μεθᾶνε κυριολεκτικὰ ἀπ' τὴ δόξα.

Ξεχνοῦν τὴ χώρα τους, τὸ σπίτι τους, τοὺς δικούς τους καὶ ζοῦνε στὴν ξενιτειὰ σπάταλη ζωή. Παρασύρονται ἀπὸ μερικὰ «πυγμαχικὰ παράσιτα» ποὺ τοὺς περιτριγυρίζουν καὶ φαντάζονται τὸν ἑαυτό τους «ὑπεράνθρωπο». Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ξυπνοῦν ἀπ' τὸ λήθαργο, ἀλλ' εἶναι ἀργά. Ὁ πυγμαχικὸς τίτλος ἔχει πετάξει καὶ τὰ δολλάρια ἔχουν κάνει φτερά.

Εὐτυχῶς ὁ Μπόμπ Ὄλσον δὲν ἀνήκει στὴν παραπάνω κατηγορία. Σεμνός, πατριώτης, οἰκογενειάρχης συνετὸς καὶ καλὸς χαρακτήρας προκάλεσε ἐνθουσιαστικὰ σχόλια τῶν πυγμαχικῶν ἐμπειρογνωμόνων τόσον γιὰ τὸ παιγνίδι του ὅσον καὶ γιὰ τὴν ἰδιωτική ζωή του.

Ἐκτιμῶντας μάλιστα ἡ Ἀμερικανικὴ Πυγμαχικὴ Ὁμοσπονδία τὶς ἀρετές του βιάσθηκε νὰ τοῦ ἀπονείμη τὸν τίτλο τοῦ Παγκόσμιου Πρωτοπυγμάχου συντέμνοντας τὶς προθεσμίες ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἐπίσημη ἀνακήρυξι πρωταθλητῶν τοῦ κόσμου, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ ἐπίδειξι τῶν προσόντων του σὲ ἀγῶνα γιὰ τὸν τίτλο. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀκόμα μιὰ ἀπόδειξις τῆς θέσεως ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ὁ Μπόμπ Ὄλσον στὴν καρδιὰ τῶν Ἀμερικανῶν φιλάθλων.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ ἀγῶνα τοῦ Κὰρλ Μπόμπ Ὄλσον μὲ τὸν Ράντολφ Τάλπιν γιὰ τὸ παγκόσμιο στέμμα τῶν μέσων βαρῶν. Ὁ Ὄλσον ἔριξε στὸ καναβάτσο μέχρι τὸ 9΄΄ τὸν Τάρπιν στὸν 9ο γῦρο καὶ τελικὰ τὸν κέρδισε στὰ σημεῖα σὲ 15 γύρους, κατακτῶντας ἔτσι τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου τῶν μέσων βαρῶν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Πρὸς δυὸ κατευθύνσεις

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1) ΡΑΜΟΣ. 2) ΚΟΠΟΣ. 3) ΔΑΥΛΟΣ. 4) ΚΡΗΠΙΣ. 5) ΔΟΛΟΣ. 6) ΤΟΤΟΣ. 7) ΠΑΣΑΣ. 8) ΚΥΑΜΟΣ. 9) ΒΛΑΜΗΣ. 10) ΧΥΤΟΣ. 11) ΧΑΡΙΣ. 12) ΒΟΤΚΑ. 13) ΣΤΗΘΙΑ. 14) ΩΓΥΓΙΑ. 15) ΠΑΠΙΑ. 16) ΜΠΕΛΛ. 17) ΑΡΧΩΝ. 18) ΑΣΥΛΟΝ. 19) ΤΡΥΓΟΣ. 20) ΦΙΛΟΣ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1) ΡΙΓΟΣ. 2) ΚΑΛΟΝ. 3) ΔΡΟΜΟΣ. 4) ΚΑΜΠΟΣ. 5) ΔΗΛΟΣ. 6) ΤΟΠΟΣ. 7) ΠΟΛΙΣ. 8) ΚΡΑΤΟΣ. 9) ΒΥΣΣΟΣ. 10) ΧΑΜΟΣ. 11) ΧΥΜΟΣ. 12) ΒΑΛΗΣ. 13) ΣΚΟΡΟΣ. 14) ΩΤΙΤΙΣ. 15) ΠΥΘΙΑ. 16) ΜΑΓΙΑ. 17) ΑΠΠΙΑ. 18) ΑΧΡΕΙΑ. 19) ΤΣΙΧΛΑ. 20) ΦΥΛΟΝ.

Σὲ πόσες ὧρες;

Κάθε ὥρα ἡ δεξαμενὴ γεμίζει κατὰ τὸ $\frac{1}{9}$ καὶ ἀδειάζει κατὰ τὸ $\frac{1}{12}$. Ἀπομένει, λοιπόν, στὴ δεξαμενὴ νερὸ κάθε ὥρα $\frac{1}{9} - \frac{1}{12} = \frac{12}{108} - \frac{9}{108} = \frac{3}{108} = \frac{1}{36}$. Ἡ δεξαμενὴ θὰ χρειασθῆ, ἄρα, 36 ὧρες γιὰ νὰ γεμίση.

Μ' ἕνα τηλεφώνημα

Δὲν προλάβαινε νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία. Κάλεσε λοιπὸν στὸ τηλέφωνο τὸν ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε νὰ βγάλη ἀμέσως τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἀσανσέρ, ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ ταμπλὸ ποὺ βρισκόταν στὸ ὑπόγειο. Ἔτσι, τὸ ἀσανσὲρ μὲ τὸ ὁποῖο κατέβαινε ἡ τρελλὴ στὸ ἰσόγειο, σταμάτησε ἀνάμεσα σὲ δυὸ πατώματα καὶ τὴν κράτησε ἐκεῖ παγιδευμένη ὥσπου ἔφτασε ἡ ἀστυνομία.

Τὸ κλειδὶ στὸ φάκελλο

Γιατὶ ὁ ταχυδρόμος ἔρριξε καὶ τὸ φάκελλο μὲ τὸ κλειδὶ μέσα στὸ κλειδωμένο γραμματοκιβώτιο, ἀπ' ὅπου ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πάρη ἡ κ. Φλώρου.

Ἐρωτήσεις

1) Ὁ Κάιν. 2) Ὁ «Φάουστ». 3) Πράσινο. 4) Στὸ ἁλμυρό.

Ἡ λύσις τοῦ 464 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΥΚΑΙΝΑ — ΑΡΚ — ΧΑΚΩΝ. 2) ΔΟΡΥΦΟΡΟΙ. 3) ΦΡΕΓΑΤΑ — ΗΓΕΜΟΝΙΚΑ. 4) ΝΑΖΙ — ΑΜΑΝ. 5) ΣΚΑΚΙ — ΩΔΗ — ΑΛΙΜΕΝΑ. 6) ΤΣΑΚΑ — ΑΝΗΡ. 7) ΡΗΤΡΑ — ΣΩΝΙΑ — ΠΡΑΣΑ. 8) ΕΜΟΣ — ΠΑΛΑΪΝΟΣ. 9) ΝΑΣ — ΑΥΤΟ — ΟΜΟΥ — ΔΕΙ. 10) ΣΕΡΑΓΕΒΟΝ — ΠΟΥΣ. 11) ΣΙΝΑΙ — ΝΟΣΟΣ — ΠΑΛΤΑ. 12) ΚΑΪΤΗ — ΛΕΪΛΑ. 13) ΑΣΤΑΚΟΙ — ΙΩΒ — ΤΣΑΪΣ. 14) ΕΡΩΣ — ΝΑΝΑ. 15) ΗΜΙΚΡΑΝΙΑ — ΡΕΤΣΙΝΑ. 16) ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ. 17) ΑΔΑΗΣ — ΑΜΙ — ΑΣΙΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΛΟΦΟΣ — ΡΕΝ — ΣΚΑΛΗΝΑ. 2) ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ. 3) ΚΡΕΜΑΣΤΟΣ — ΝΙΤΡΙΚΑ. 4) ΚΑΡΣ — ΣΑΝΑ. 5) ΙΔΑΝΙΚΑ — ΑΕΙ — ΚΕΡΑΣ. 6) ΝΟΤΑ — ΠΥΡ — ΔΟΡΑΣ. 7) ΑΡΑΖΩ — ΣΑΤΑΝ — ΙΩΝΙΑ. 8) ΙΑΞΟΛΟΓΟΣ — ΣΙΑΜ. 9) ΑΘΗ — ΝΑ — ΕΣ — ΑΤΙ. 10) ΡΟΓΑ — ΣΙΤΟΒΟΛΩΝ. 11) ΚΡΕΜΑ — ΑΙΜΟΣ — ΒΑΡΚΑ. 12) ΟΜΑΛΑ — ΝΟΝ — ΝΕΟΣ. 13) ΧΙΟΝΙ — ΠΟΥ — ΠΕΤΑΤΣΙ. 14) ΜΑΡΣ — ΠΑΙΣ. 15) ΚΕΙΜΕΝΑ — ΛΟΛΛΑΡΙΟΝ. 16) ΝΗΣΤΕΥΤΑΙ. 17) ΝΙΑΓΑΡΑ — ΙΣΑ — ΣΜΑΤΣ.

✪✪

Ἀδέσποτη ἀγελάδα

Μιὰ ἀγελάδα βρίσκεται ἀπὸ ἑξῆ ἑβδομάδες στὸ... γραφεῖο ἀπολεσθέντων ἀντικειμένων τῆς γερμανικῆς πόλεως Πάντερμπορν. Τὴν ἀγελάδα αὐτὴ τὴ βρῆκε ἕνας γεωργὸς στὸ χωράφι του καί, μὴ ξέροντας τί νὰ τὴν κάμη, τὴν πῆγε στὸ δημαρχεῖο. Ἐκεῖ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ τὴν παραλάβουν καὶ τὸν παρέπεμψαν στὸ γραφεῖο ἀπολεσθέντων ἀντικειμένων. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν παρουσιάσθηκε ἀκόμη ὡς ἰδιοκτήτης της!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Χριστουγεννιάτικη νύχτα

—Στάσου, Ἀσημάκη, εἶπε ἡ Καίτη, νὰ πάρω ἕνα μπαλλόνι... Νά, αὐτὸ τὸ μεγάλο, θέλω, μὲ τὸ Μίκυ Μάους στὴ μέση.

—Πάμε, τώρα, ἀγάπη μου, τί θὰ τὸ κάνης τὸ μπαλλόνι; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Τί θὰ τὸ κάνω; Ξεχνᾶς πὼς αὔριο εἶναι Χριστούγεννα, καὶ πὼς ὁ Νίκος μας ἀγαποῦσε πολὺ τὰ μπαλόνια;

Ὁ Ἀσημάκης ἔσφιξε τὸ μπράτσο τῆς κάτω ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα: Ὁ Νίκος τους, ποὺ εἶχε πεθάνει ἐδῶ καὶ τρία χρόνια καὶ ποὺ ὁ θάνατός του δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ σβύση ἀπὸ τὴν καρδιὰ τους τὴ γλυκειὰ μορφή του.

Καὶ ἡ σκέψι τους, καθὼς ἀγοράζουν τὸ μπαλλόνι, τρέχει στὴν κλειστὴ θαλασσιὰ καμαροῦλα, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ παιχνίδια, γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη χρωματιστὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ τους ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο.

Ἀμίλητοι ὁ Ἀσημάκης καὶ ἡ Καίτη, ὅταν γύρισαν σπίτι τους μπῆκαν στὴν καμαροῦλα ἐκείνη. Τὰ λουλούδια, ποὺ ἦταν τοποθετημένα μὲ φροντίδα στὰ διάφορα βαζάκια, σκορποῦσαν τὸ ἄρωμά τους μελαγχολικά, μέσα στὴν κρύα ἀτμόσφαιρα τῆς κάμαρας.

Ἡ Καίτη, ἡ μικροπαντρεμένη καὶ χαρακτερμένη μανούλα, κρέμασε τὸ μπαλλόνι κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη τὰ πιὸ χαϊδευτικὰ λόγια, φιλῶντας τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ της καὶ κυττάζοντας τὰ παπουτσάκια του καὶ τὰ ροῦχα του ποὺ ἦταν συγκεντρωμένα πάνω στὸ μικρὸ κρεβατάκι, σὰν νὰ περίμεναν ἐκεῖ, ἕτοιμα νὰ φορεθοῦν, νὰ ζεστάνουν, ν' ἀγκαλιάσουν τὸ κορμάκι τοῦ μικροῦ.

Τὸ χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τῆς κορνίζας φώτιζε τὸ προσωπάκι του.

Τῆς Καίτης τὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο, σιγὰ-σιγὰ ἔγινε θρῆνος, ποὺ τὸν ἔπνιγαν κάθε τόσο οἱ σπαραχτικοὶ λυγμοί της.

Ὁ ἄντρας της, ὁ Ἀσημάκης ἔστεκε παράμερα, δίχως νὰ ἔχη τὸ κουράγιο νὰ τὴν παρηγορήση, νὰ τὴν κάνη νὰ σωπάση, νὰ τὴν τραβήξη ἔξω ἀπὸ τὴ θαλασσιὰ καμαροῦλα. Πονοῦσε κι' αὐτός, καθὼς κύτταζε μὲ τὰ βουρκωμένα μάτια του τ' ἀγοράκι, ποὺ τόσο ἐλάτρευε. Καὶ συλλογιζόταν μὲ πόση χαρά, ἄλλοτε, τὸ πρωὶ πρὶν πάη στὸ γραφεῖο του, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ, ποὺ γύριζε ἐπαιζε μὲ τὸ παιδί του εὐτυχισμένος. Ἐπειτα... θυμόταν τὰ ξενύχτια του, πλάϊ στὸ ἄρρωστο κορμάκι του κ' ἔπειτα τὸ μεγάλο σπαραγμό του, ὅταν μιὰν αὐγὴ παγωμένη, κατάλευκη ἀπὸ τὸ χιόνι, φτερούγισε ἡ ψυχοῦλα του!

Ἦταν μόλις τριῶν χρόνων τότε ὁ Νίκος.

Μ' αὐτὲς τὶς θλιβερὲς σκέψεις, μπερδεύτηκε τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει ὁ Ἀσημάκης ἀπὸ πολλὲς ὧρες τώρα.

Σκούπισε ἀποφασιστικὰ τὰ μάτια του, πέταξε τὸ σβυσμένο τσιγάρο του κι' ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴ γυναίκα του ποὺ ἦταν γονατισμένη μπρὸς στὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ.

—Ἔλα, Καίτη, σήκω, ἡσύχασε... τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω... Θέλω νὰ μάθης αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι, πολλὲς μέρες τώρα, νὰ κάνω, ἂν βέβαια συμφωνῆς κι' ἐσὺ σ' αὐτό...

Τῆς σκούπισε τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλα ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὴν τράβηξε ὡς τὸ σαλονάκι τους, μακρυὰ ἀπὸ τὴν θαλασσιὰ καμαροῦλα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση πλάϊ του Κι' ἐκεῖ ἡ Καίτη μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸ στῆθος του, ἄκουσε κρατῶντας τὴν ἀναπνοή της, τὰ ὅσα τῆς ἔλεγε ὁ ἄντρας της. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν πόνο του, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεχάση μὲ κάθε τρόπο καὶ ποὺ ἐκεῖνη τοῦ τὸν ἀνανέωνε ὁλοένα, κάθε στιγμή, κάθε ὥρα...

Ἔτσι μὲ ματωμένη καρδιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἐργαστῆ. Τὸν τσάκιζαν οἱ στεναγμοί της, τὰ δάκρυσμένα της μάτια, ἡ πένθιμη ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ ὁλόενα, λὲς κι' ἦταν ἀπλωμένη παντοῦ ἡ κρυάδα τοῦ θανάτου; Ἡ σιωπὴ μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τὰ σκεπασμένα κάδρα καὶ τὸ πιάνο, μὲ τὰ ἄσπρα πανιά, ποὺ μοιάζανε μὲ σάβανα...

—Ὄχι, ἀγάπη μου, συμπέρανε ὁ Ἀσημάκης, ὄχι, αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση. Ἀπόψε τὴ νύχτα, ποὺ μὲ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ φωτίστηκαν τὰ σκοτάδια ἀπὸ τὸ ἅγιο φῶς του, θέλω νὰ ξεσκεπάσης τὰ κάδρα, νὰ βγάλης τὸ μαῦρο σου φόρεμα καὶ νὰ φορέσης ἕνα ἄλλο πιὸ χαρούμενο. Ἐπειτα, θὰ στολίσουμε ἕνα χριστουγεννιάτικο δέντρο γιὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια, ὅπως ἄλλοτε... Καὶ νομίζω πὼς ἡ ζωὴ θἀρθῆ πιὸ κοντὰ μας θὰ μᾶς χαμογελάση πάλι καὶ θὰ γιατρέψη τὶς πληγωμένες μας καρδιές.

»Τὸ ξέρω πὼς θὰ πονέσης... Ἂς δοκιμάσουμε, ὅμως... Θὰ πονέσωμε κ' οἱ δυό μας πολύ, μὲ τὴν ἀπόφασι ποὺ πήραμε, ἀλλὰ εἶνε ἡ μόνη λύσι, ποὺ θὰ μᾶς ξερριζώση τὸ μεγάλο πόνο... Θὰ εἶναι σὰν μιὰ ὀδυνηρὴ ἐγχείρησι, ποὺ πρέπει νὰ γίνη, γιὰ τὴ ριζικὴ θεραπεία μας... Κι' ὑστερα σιγὰ-σιγὰ ὁ πόνος, ἀντὶ νὰ μεγαλώνη θὰ λιγοστεύη ὥσπου νὰ περάση ὁλότελα. Βέβαια, τὸ τραῦμα θὰ μείνη, ἀλλὰ δὲν θὰ ματώνη πιά...

»Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς, Καίτη; Τί συλλογίζεσαι;

—Νά, βρίσκω, πὼς ἔχεις δίκηο... Καὶ εἶμαι ἕτοιμη νὰ κάνω ὅ,τι θέλεις... Καὶ πότε λὲς νὰ κάνουμε τὸ δέντρο;

—Μὰ αὔριο, ποῦναι Χριστούγεννα. Αὔριο τὸ ἀπόγευμα... Θὰ τὸ στήσω-με ἐδῶ... Θὰ τὸ στολίσωμε μὲ ὅλα τὰ παιχνίδια τοῦ Νίκου μας καὶ θὰ φωνάξωμε τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ποὺ οἱ γονεῖς τους ἔχουν κιόλας εἰδοποιηθῆ ἀπὸ μένα γι' αὐτὴ τὴ γιορτή...

—Πῶς βάσταξε ἡ καρδιά σου, Ἀσημάκη;

—Βάσταξε, ἀγάπη μου, γιατὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς σ' ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ ζῆ μὲ τὴ λύπη καὶ πολὺ περισσότερο ἐμεῖς, ποὺ περιμένουμε τὸ παιδάκι, ποὺ θὰ φέρνη σὲ λίγο στὸν κόσμο καὶ πολὺ τὸ ὀπλητηριάκι μας θὰ στιγμὴ μὲ τὴν ἀπέραντη πίκρα σου! Αὐτὸ τὸ παιδάκι, ποὺ περιμένω μὲ τόση λαχτάρα, γιὰ νὰ ξαναφέρη τὴ χαρὰ στὸ σπίτι μας καὶ στὴν καρδιά μας!

Ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν ἐξώπορτα καὶ σὲ λίγο δυὸ παιδικὲς φωνὲς ἀντήχησαν στ' αὐτιά τους:

—Νὰ τὰ ποῦμε;

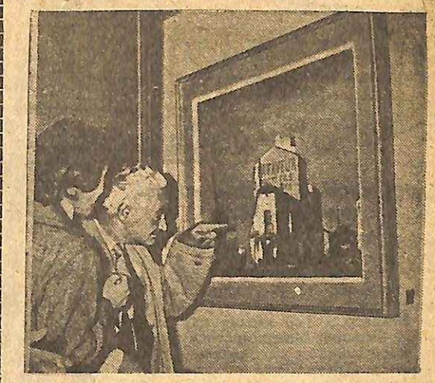
Ὁ Ἀσημάκης, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, τράβηξε τὴ γυναίκα του στὸ χῶλ καὶ βρέθηκαν κι' οἱ δυὸ μπρὸς στὴν ὑπηρέτρια, ποὺ γκρίνιαζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ διώξη τὰ παιδιά.

—Ἄφησε τὰ παιδιά, Παναγιώτα, ἂς τὰ νὰ τὰ πούνε.

Κι' ἀμέσως τὸ σπίτι ὁλόκληρο γέμισε ἀπὸ τὶς μελωδικὲς φωνοῦλες τους:

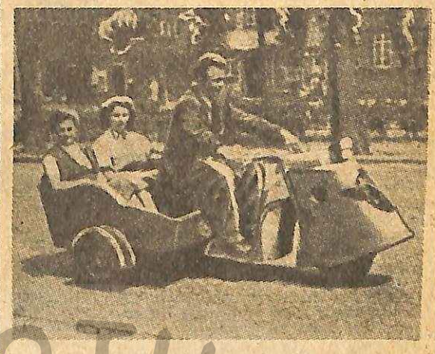
«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...»

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΙΑΤΡΟΙ... ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς Γενεύης ἐκτίθενται τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἔργα ζωγραφικῆς Ἑλβετῶν γιατρῶν καὶ ὀδοντιατρῶν. Τὰ ἔργα αὐτὰ ἐκίνησαν τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς Ἑλβετίας. Στὴ φωτογραφία μας οἱ δυὸ Ἑλβετοὶ ζωγράφοι Σάρλ Χίντενλαγκ καὶ Ἄννι Φρεϋ, μπροστὰ στὸν πίνακα ἑνὸς γιατροῦ.

Η ΑΣΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΙΖΕΤΑΙ

Οἱ «κούληδες» τοῦ Πακιστὰν ἀντικατέστησαν τὰ ἁμαξάκια τους μὲ νέα μηχανοκίνητα μικρὰ ὀχήματα, ποὺ τοὺς προσφέρει σὲ σχετικὰ χαμηλὴ τιμὴ μιὰ γερμανικὴ βιομηχανία. Τὸ νέο μεταφορικὸ μέσον, ποὺ μοιάζει μὲ σκούτερ, ἔχει δυὸ θέσεις. Τὸ κάθισμα ὅμως διπλώνει καὶ ἀφίνει ὅλο τὸ χῶρο ἐλεύθερο στὴν περίπτωσι ποὺ πρόκειται νὰ μεταφερθοῦν μὲ τὸ ὄχημα ἀποσκευὲς ἢ ἄλλο φορτίο.

ΛΥΟΜΕΝΗ ΠΙΣΙΝΑ

Ἡ λυομένη αὐτὴ πισίνα ποὺ ἔχει διάμετρο 4 μέτρων, ὕψος 1.50 καὶ μπορεῖ νὰ περιλάβη 18 κυβικὰ μέτρα πλωδῆ, πιάνει χῶρο μικρότερο τοῦ ἑνὸς κυβικοῦ μέτρου καὶ ζυγίζει 90 κιλά. Στὰ πλάγια ὑπάρχουν καὶ παραθυράκια, ἀπὸ διαφανῆ ὕλη, ποὺ ἐπιτρέπουν σ' ἕνα παρατηρητὴ νὰ βλέπη τί γίνεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πισίνας.

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ ΗΤΑΝ ΘΑΥΜΑ!

Ἀστρονομικὲς ἐξηγήσεις ποὺ δὲν εὐσταθοῦν

Παρ' ὅλες τὶς προόδους ποὺ ἔχει σημειώσει στὴν ἐποχή μας ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας, δὲν ἔχει ἀκόμη διαφωτισθῆ τὸ μυστήριο τοῦ «ἄστρου» ποὺ ὡδήγησε τοὺς τρεῖς Μάγους στὴ Βηθλεέμ. Τοῦ κάκου, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, διάφοροι διακεκριμένοι ἀστρονόμοι, προσπάθησαν νὰ δώσουν μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι στὸ οὐράνιο αὐτὸ φαινόμενο ποὺ περιγράφει ἡ Καινὴ Διαθήκη.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἄλλωστε, πὼς δὲν τοὺς προσφέρουν ἀρκετὰ στοιχεῖα τὰ θρησκευτικὰ κείμενα. Δὲν ἀναφέρουν π. χ. τὸ χρῶμα ποὺ εἶχε τὸ λαμπρὸ αὐτὸ οὐράνιο σῶμα, οὔτε τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἔμενε στὸν οὐρανό. Αὐτὲς κι' ἄλλες παρόμοιες πληροφορίες, θὰ εἶχαν ἀσφαλῶς ἀνυπολόγιστη ἀξία γιὰ τοὺς ἀστρονόμους ποὺ ἀναζήτησαν τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες αὐτούς, δὲν ἀμφισβήτησε τὴν ὕπαρξι τοῦ μυστηριώδους ἄστρου. Διατύπωσαν δὲ τὴ γνώμη, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ πλανήτη, γιὰ κομήτη, γιὰ καινούργιο ἄστρο «νόβα», εἴτε γιὰ συνδυασμὸ δύο ἢ περισσοτέρων πλανητῶν.

Ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως πιὸ κάτω, καμμιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερις αὐτὲς ἐξηγήσεις, δὲν φαίνεται ἱκανοποιητική.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἤξερε ἤδη ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ γιὰ τὰ οὐράνια σώματα, πρὶν ἀπὸ 20 αἰῶνες. Οἱ τρεῖς Μάγοι ἦσαν βασιλεῖς στὶς χῶρες τους, καὶ κάθε βασιλιᾶς εἶχε τότε τοὺς ἀστρονόμους του στὴν Αὐλή του.

Οἱ κινήσεις τῶν πλανητῶν καὶ τῶν ἄστρων ἦσαν τόσο γνωστές, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὥστε τὶς χρησιμοποιοῦσαν οἱ ναυτικοὶ γιὰ τὸν προσανατολισμό τους. Συνεπῶς, πρέπει νὰ ἦταν κάτι τὸ ἀσυνήθιστο τὸ «ἄστρο» ποὺ ἀναφέρει ἡ Βίβλος, ὥστε νὰ ἀξίζη τὴν προσοχὴ τῶν Μάγων καὶ νὰ τοὺς κάμη νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ χώρα τους, γιὰ νὰ τὸ παρακολουθήσουν. Διαφορετικά, δὲν θἄκαναν ποτὲ τὴν τρέλλα ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς τεράστιες δυσχέρειες καὶ τοὺς κινδύνους, ποὺ παρουσίαζε τότε ἕνα ταξεῖδι ἀπ' τὴ νότιο 'Αραβία (ἀπ' ὅπου φαίνεται πὼς ξεκίνησαν οἱ Μάγοι) ὡς τὴν Παλαιστίνη.

Μπορεῖ νὰ ἦταν τὸ «ἄστρο» ἕνας ἀπ' τοὺς γνωστοὺς πλανῆτες, ποὺ ἀπέκτησε ξαφνικὰ καὶ προσωρινὰ δυνατώτερη λάμψι; Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται στὴν 'Αφροδίτη, μιὰ φορὰ κάθε 200 ἢ 300 χρόνια. Ἂν ὅμως συνέβαινε κάτι τέτοιο, στὸν καιρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, θὰ τὸ εἶχαν παρατηρήσει οἱ ἀστρονόμοι σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὸ ἀνέφεραν τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς. Ἐξ ἄλλου, οἱ Μάγοι δὲν θἄδιναν ἰδιαιτέρα σημασία, ἐφ' ὅσον θἄξεραν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν τόσο γνωστό τους πλανήτη, τὴν 'Αφροδίτη.

Ἂς πάρουμε τώρα τὴ δεύτερη ἐκδοχή: τοῦ κομήτη. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων, ὁ περίφημος κομήτης τοῦ Χάλλεϋ (ποὺ πῆρε τὸ ὄνομά του ἀπ' τὸν Ἔντμουντ Χάλλεϋ, ποὺ τὸν παρατήρησε στὰ 1682), πρέπει νὰ ἔκαμε μιὰ ἀπ' τὶς διαδοχικές του ἐμφανίσεις στὸ ἔτος 8 π. Χ. (δηλαδὴ 75 χρόνια μετὰ τὰ 87 π. Χ., ποὺ τὸν εἶχαν παρατηρήσει οἱ ἀστρονόμοι τῆς Κίνας).

Θὰ μποροῦσαμε, λοιπόν, νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἔγινε κάποιο ἱστορικὸ λάθος κι' ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε τὸ 8 π. Χ., ὅταν ἐμφανίσθηκε ὁ κομήτης. Ὁ λεπτομερὴς ὅμως ἔλεγχος τῆς τροχιᾶς τοῦ οὐρανίου αὐτοῦ σώματος, ἀποδεικνύει πὼς ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ ὡδήγησε τοὺς Μάγους ἀπ' τὴν 'Ανατολὴ πρὸς τὴ Βηθλεέμ.

Ἔπειτα, κανεὶς κομήτης δὲν μένει στὸν οὐρανὸ τόσο πολὺν καιρό, ὅσο πρέπει νὰ διήρκεσε ἕνα τέτοιο ταξεῖδι στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν δρόμοι, οὔτε μεταφορικὰ μέσα.

Τέλος, οἱ ἀρχαῖοι θεωροῦσαν τοὺς κομήτες ὡς προάγγελους συμφορῶν, καὶ ὄχι εὐχαρίστων γεγονότων.

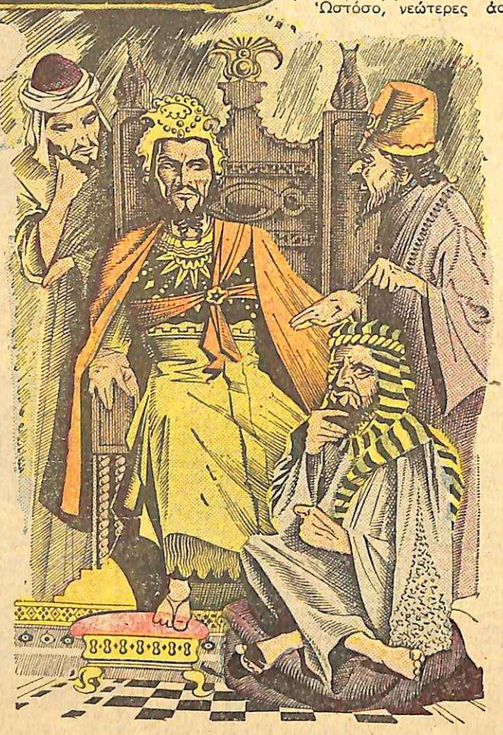
Πιὸ πιθανὸ φαίνεται, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ ἐξήγησι, ὅτι τὸ «ἄστρο» ἦταν συνδυασμὸς δύο ἢ περισσοτέρων πλανητῶν, ὅτι δηλαδὴ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν λεγομένη «συζυγία πλανητῶν». Οἱ ἀστρονόμοι μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν μὲ ἀκρίβεια πότε συνέβη στὸ παρελθὸν αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Κλάϋντ Φίσερ βρῆκε ὅτι ἡ συζυγία τοῦ Ἄρεως, Διὸς καὶ Κρόνου — μιὰ ἀπὸ τὶς σπανιώτερες, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται μόνο κάθε 800 χρόνια — συνέβη στὸ ἔτος 7 π.Χ. Αὐτὸ εἶχε ἐξακριβωθῆ ἤδη καὶ ἀπὸ τὸν μεγάλο Γερμανὸ ἀστρονόμο τοῦ 17ου αἰῶνος Γιόχαν Κέπλερ.

Ἴσως λοιπὸν ὁ Χριστὸς γεννήθηκε 7 χρόνια ἐνωρίτερα ἀπ' ὅ,τι πιστεύουμε. Καὶ ἴσως, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεὺς κι' ὁ Κρόνος βρίσκονταν τόσο κοντά, ὥστε φαίνονταν σὰν ἕνα καὶ μόνο οὐράνιο σῶμα, μὲ ἰσχυροτάτη λάμψι.

Ὡστόσο, νεώτερες ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις, μὲ ἀκριβέστερα ὄργανα, ἀποκλείουν αὐτὴ τὴν τελευταία πιθανότητα. Γιατὶ οἱ τρεῖς πλανῆτες βρίσκονταν τότε σὲ μικρὴ ἀπόστασι μεταξύ τους, ὄχι ὅμως τόση ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἕνας μονάχα.

Ἀπομένει ἡ πιθανότης ὅτι τὸ «ἄστρο» τῆς Βηθλεὲμ ἦταν ἕνα «νόβα», δηλαδὴ ἕνα καινούργιο ἀστέρι, ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴ σύγκρουσι δυὸ νεκρῶν καὶ ψυχρῶν οὐρανίων σωμάτων. Ἂν ὅμως τὸ φαινόμενο αὐτὸ συνέβαινε πραγματικὰ στὴν ἐποχὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐπαναληφθῆ καὶ στὸ ἔτος 1890 (γιὰ λόγους ἐπιστημονικούς, ποὺ θὰ ἦταν κουραστικὸ νὰ τοὺς ἐξηγήσουμε ἐδῶ).

Δὲν μένει, συνεπῶς, παρὰ νὰ παραδεχθοῦμε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φαινόμενο ὑπερφυσικό, γιὰ ἕνα θαῦμα. Κι' αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται κι' ἀπὸ ἕνα ἄλλο στοιχεῖο: Σύμφωνα μὲ τὴν 'Αγία Γραφή, οὔτε ὁ Ἡρώδης οὔτε οἱ ἀστρονόμοι τῆς αὐλῆς του ἤξεραν τίποτε γιὰ τὸ «ἄστρο». Πράγματι, ὁ Ἡρώδης ρώτησε τοὺς μάγους ποῦ τὸ εἶχαν ἰδῆ. Μ' ἄλλα λόγια, εἶδαν τὸ «ἄστρο» μόνον οἱ Μάγοι. Ἦταν μιὰ ὀπτασία προωρισμένη ἀποκλειστικὰ γι' αὐτούς. Δὲν χωρεῖ λοιπὸν ἀμφιβολία πὼς ἐπρόκειτο γιὰ θαῦμα.

Οὔτε ὁ Ἡρώδης, οὔτε οἱ ἀστρονόμοι τῆς αὐλῆς του ἤξεραν τίποτα γιὰ τὸ «ἄστρο».

✪✪

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων

Στὴ Γερμανία, ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῶν γάμων.

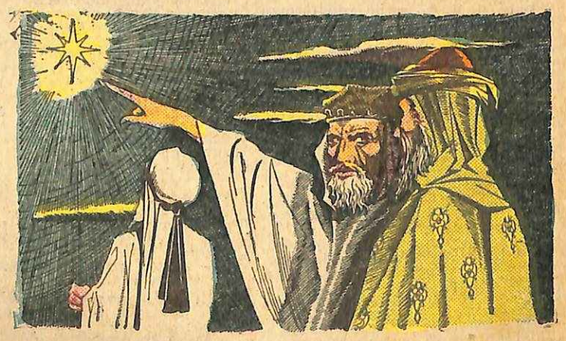
Ἡ «Ἁγία Νύχτα» ὅπως λένε, οἱ Γερμανοὶ τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, ἐνώνει ἄπειρα ζευγάρια ἐρωτευμένων κάθε χρόνο.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡ συρροὴ στὸ Δημαρχεῖο τοῦ Βερολίνου τῶν ζευγαριῶν ποὺ θέλουν νὰ παντρευτοῦν εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ κάνουν... οὐρὰ γιὰ νὰ βροῦν σειρά.

Καὶ πολλὲς φορὲς περιμένουν ὧρες ὁλόκληρες ὥς που νὰ ἔρθη ἡ σειρά τους.

Πολλὰ δέ, ἐπειδὴ δὲν προφταίνουν τὴν παραμονή, κάνουν τοὺς γάμους τους τὴν ἑπομένη. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τῶν Χριστουγεννιάτικων γάμων, ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ Γερμανοὶ πιστεύουν πὼς θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι, ἂν παντρευτοῦν «πρὶν σβήσουν οἱ λαμπάδες τῶν Χριστουγέννων».

Στὰ 1930 οἱ Χριστουγεννιάτικοι γάμοι ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο ρεκόρ: Ἑφτασαν στοὺς 10.725!

Μόνο οἱ Μάγοι εἶδαν τὸ «ἄστρο» καὶ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς ἐπρόκειτο γιὰ θαῦμα.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Παράξενο διήγημα

Τὸ πλοῖο «Πριγκήπισσα Κάθριν» βρισκόταν στὶς τρεῖς τὴ νύχτα 18 μίλια ἀπ' τὴν Σκακγουαίη, ὅταν στὶς τρεῖς τὴ νύχτα ὁ Γκράχαμ τινάχτηκε ἀπότομα ἀπ' τὴν κουκέτα του. Ἄκουσε θόρυβο καὶ φωνές. Ντύθηκε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε κ' ἔτρεξε στὸ κατάστρωμα. Ἐκεῖ πληροφορήθηκε πὼς τὸ βαπόρι εἶχε χτυπήσει πάνω σὲ μιὰ ὕφαλο. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τὰ εἶχαν χαμένα. Σὲ λίγο ἀπ' τὰ μεγάφωνα ἀκούστηκε ἡ διαταγὴ του πλοιάρχου νὰ ἐγκαταλείψουν ἀμέσως τὸ καράβι.

Μὲ μεγάλες προσπάθειες οἱ βάρκες κατάφεραν νὰ φτάσουν ὅλες στὴν ἀκτὴ μὲ τοὺς ἐπιβάτες καὶ γύρισαν πίσω στὸ καραβὶ γιὰ νὰ παραλάβουν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Γκράχαμ, κρατῶντας δυὸ κουβέρτες καὶ μιὰ βαλίτζα εἶχε σωθῆ κι' αὐτός. Οἱ ἐπιβάτες στὴν ἀκτὴ ἄναβαν φωτιὲς γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ὁ Γκράχαμ ἀναγνώρισε δυὸ κοπέλλες τῆς «Κάναντιαν Πάτσιφικ Λάϊν».

—Πάει ἡ «Πριγκήπισσα Κάθριν»! τοὺς φώναξε.

—Μὴν παραπονιέσαι, φίλε μου τοῦ ἀπάντησε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες. Θυμήσου πὼς τριάντα χρόνια πρίν, στὸ ἴδιο αὐτὸ μέρος, πνίγηκαν τριακόσια ἄτομα...

—Ποιὸ καράβι ἦταν; ρώτησε ἕνας ἄλλος ἐπιβάτης.

—Ἡ «Πριγκήπισσα Σοφία».

Ὁ Γκράχαμ τραβήχτηκε λίγο παράμερα. Ὤ, τί τοῦ θύμιζε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ βαποριοῦ!...

★

Ὁ Γκράχαμ ζοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του, στὸ λευκὸ σπίτι τοῦ Κεμπέκ. Ὁ πατέρας του ἦταν κυνηγὸς γουναρικῶν. Ὅταν ὁ Γκράχαμ ἔγινε δεκαοχτὼ χρόνων, τὸν πῆρε μαζί του, σ' ἕνα ἀπ' τὰ ταξίδια του. Σ' ἕν' ἀπ' αὐτὰ ἀκριβῶς εἶχε γνωρίσει τὴν Πέγκυ. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει καὶ στὸ τέλος τὴν παντρεύτηκε. Τὴν πῆγε λοιπὸν στὸ σπίτι του, στὸ Κεμπέκ.

Ἀπὸ τότε, ὁ Γκραχαμ δὲν θέλησε πιὰ νὰ ταξιδέψη γιὰ κάμποσο καιρό. Περίμενε νὰ γίνη πρῶτα πατέρας... Μάταια ὅμως περίμενε τὸ παιδί. Ἡ Πέγκυ δὲν τοῦ χάρισε κανένα διάδοχο. Ἔτσι, το χειμῶνα τοῦ 1912, ὁ Γκράχαμ, μ' ὅλες τὶς ἐκεσίες τῆς νεαρῆς γυναίκας του, ἀποφάσισε νὰ φύγη.

—Ἂν μ' ἀφήσης, τοὔλεγε κλαίγοντας, ξέρω πὼς θὰ πεθάνω. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσὲ ἕναν ὁλόκληρο χειμῶνα.

Στὸ τέλος, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὸν περίμενε ὡς τὴν ἄνοιξι. Ἔτσι ὁ Γκράχαμ ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αλάσκα. Μὰ ὅταν πέρασε ὁ χειμῶνας καὶ ξαναγύρισε σπίτι του, δὲν βρῆκε παρὰ τὴ μητέρα του κ' ἕνα γράμμα τῆς Πέγκυ σὲ δυὸ ἀντίγραφα. Τὸνα τοῦτε στείλει σὲ κάποιον ἔμπορο, πέρα στὸ Βορρᾶ καὶ τὸ ἄλλο τόχε ἀφήσει στὴν κάμαρά τους.

Ὁ Γκράχαμ διάβασε τὸ γράμμα: «Περιμένω τὸ παιδάκι «μας», τοῦ ἔγραφε. Τὸ καταλάβα ὅταν ἔφυγες. Θέλησα νὰ μείνω, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ βρίσκωμαι μακρυὰ σου. Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου. Φεύγω σὲ τρεῖς μέρες μὲ τὴν «Πριγκήπισσα Σοφία». Θὰ μὲ βρῆς ἐκεῖ κάτω, στὴν 'Αλάσκα. Στὴ μητέρα σου δὲν εἶπα τίποτα. Ἡ Πέγκυ σου».

—Ἐσὺ δὲν ἤξειρες τίποτα, μητέρα; φώναξε ὁ Γκράχαμ.

—Διάβασα τὸ γράμμα μονάχα μετά...

—Μὰ μίλησε, λοιπόν!

—Μετὰ τὸ ναυάγιο τῆς «Πριγκήπισσας Σοφίας» ἡ ἑταιρεία μᾶς εἶδοποίησε πὼς ἡ Πέγκυ Χόνγκς εἶναι μέσα στοὺς ἐξαφανισθέντας.

Ἔτσι ὁ Γκράχαμ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔμαθε τί εἶναι πόνος...

★

—Γκράχαμ, φώναξε μιὰ φωνὴ πίσω του.

Ὁ Γκράχαμ Χόνγκς γύρισε μὲ μᾶς κι' ἄνοιξε τὸ ἠλεκτρικὸ τοῦ φαναριοῦ. Ἐρημιὰ ἀπόλυτη, καὶ ἡ θάλασσα μέσ' στὴ νύχτα ἦταν ἄσουχη. Ὁ Γκράχαμ εἶχε ἀπομακρυνθῆ, δίκως νὰ τὸ καταλάβη, ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες ποὺ βρίσκονταν στὴν ἀκτή.

—Γκράχαμ, ὑπέφερες πολύ;

—Μὰ ποιὸς εἶναι; φώναξε ὁ Γκράχαμ τρέμοντας.

—Ἐγὼ εἶμαι, δὲν μὲ βλέπεις;

Ξαφνικὰ τὴν εἶδε πλάϊ του: ἦταν ἡ Πέγκυ!

—Σβοῦσε τὸ φανάρι σου, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή της. Τὸ φῶς μὲ πειράζει...

Ὁ Γκράχαμ ἔσβυσε τὸ φῶς.

—Πέγκυ! εἶπε κατόπιν, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ προσθέση τίποτα...

—Δὲν ἤρθες ποτὲ νὰ μὲ βρῆς, τοῦ εἶπε ἡ Πέγκυ γλυκά.

—Σὲ γύρεψα παντοῦ, περπατοῦσα. Εἶχα ἐλπίσει μέσ' στὸ σκοτάδι. Εἶχα ἐλπίσει πὼς εἶχες σωθῆ καὶ σὲ γύρεψα στῆς μητέρας σου, στοὺς δικούς σου...

—Ναί, ἀλλ' ἀφοῦ δὲ μὲ βρῆκες ἐκεῖ, γιατὶ δὲν ἤρθες νὰ μὲ γυρέψης κι' «ἐδῶ»;...

—Ἐδῶ;... ψιθύρισε ὁ Γκράχαμ.

—Ναί, εἶχα σωθῆ, εἶπε πάλι ἡ Πέγκυ. Εἶχα κολυμπήσει καὶ εἶχα φτάσει στὴ στεριά. Ἔπειτα ἄρχισα νὰ περπατῶ. Περπατοῦσα, περπατοῦσα. Ἐνῶ ἡ Πέγκυ μιλοῦσε, ὁ Γκράχαμ, σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε μιὰ ἀόρατη δύναμι, ἄρχισε νὰ προχωρῆ μέσ' στὸ σκοτάδι πάνω στὰ βράχια.

—Περπάτα, περπάτα... ἔλεγε ἡ Πέγκυ πίσω του... Ξέρεις, ἦταν τὸ ἴδιο σκοτάδι τότε, κρύωνα,, φοβόμουν, ἤμουν μονάχη καὶ δὲν ἤξερα αὐτὰ τὰ μέρη. Κάποια στιγμὴ, ἀκούμπησα τὸ πόδι μου κατὰ λάθος, ἐδῶ, νά, ἐτοι...

Ὁ Γκράχαμ ἄφησε μιὰ κραυγὴ καὶ θέλησε νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπιου, μὰ δὲν συνάντησε παρὰ τὸ κενό. Ἔπεσε μέσα σ' ἕνα ἀνοιγμα τῶν βράχων μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, χτύπησε σὲ μιὰ αἰχμηρὴ πέτρα κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος.

Ἡ φωνὴ τῆς Πέγκυ ἐξακολούθησε σὲ ὁστόσο νὰ τοῦ μιλᾶ γλυκά, κοντά του:

—Θέλησα νὰ πιαστῶ ἀπὸ κάπιου, μὰ χτύπησα σὲ μιὰ μυτερὴ πέτρα. πρὶν καλὰ καταλάβω τί μοῦ συνέβαινε. Κανεὶς δὲν μὲ βρῆκε. Τὰ κόκκαλά μου εἶναι ἀκόμα ἐδῶ, κάτω ἀπ' τὸ σῶμα σου. Ἐδῶ εἶναι ἀκόμα καὶ ἡ εἰκονίτσα τῆς Παναγίας ποὺ μοῦ χάρισες, ὅταν παντρευτήκαμε. Τὰ φορούσα πάντα στο λαιμό μου. Τώρα θὰ εἴμαστε πάντα μαζί, ἀγάπη μου!

★

Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει καὶ εἶχε ξημερώσει πιά. Οἱ ἐπιβάτες τῆς «Πριγκήπισσας Κάθριν» κυτταζαν τὸ μεσαῖο κατάρτι τοῦ βαποριοῦ ποὺ ἐβγαινε ἀπὸ τὴν θάλασσα. Τὰ δυὸ κοριτσια τῆς «Κάναντιαν Πάτσιφικ Λάϊν» ἦταν ξαπλωμένα στὴν ἀκτή. Λάϊν» ἦταν ξαπλωμένα στὴν ἀκτή.

Ἡ μιὰ εἶπε:

— Εἴχαμε περισσότερη τύχη ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες τῆς «Πριγκήπισσας Σοφίας». Σωθήκαμε ὅλοι...

—Εὐτυχῶς, εἶπε ἡ ἄλλη κοπέλλα.

Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀκόμα πὼς ἀργότερα, ὅταν θὰ γινόταν τὸ προσκλητήριο, κάποιος ἐπιβάτης δὲν θἀλεγε «παρών»: ὁ Γκράχαμ Χόνγκς, ἀπ' τὸ Κεμπέκ, τοῦ Καναδᾶ.

ΕΡΙΚ ΜΠΑΡΝΕΤ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστὲρ 14, Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 280.000
Ἑξάμηνος ..... » 140.000
Τρίμηνος ..... » 70.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ἐτησία ..... £ 6.— $ 24
» .... Φρ. Γαλλικὰ 5.980
» .... » Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Σανταρόζα 5, Ἀθῆναι.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΜΥΡΜΗΚΙΕΣ

Οἱ πιὸ συνηθισμένες μυρμηκιὲς εἶναι οἱ κοινές, μικρὰ δηλαδὴ ὀγκίδια, ποὺ ἔχουν μέγεθος ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας ὡς ἕνα ρεβίθι καὶ σπάνια πιὸ μεγάλο. Τὰ ὀγκίδια αὐτὰ εἶναι σκληρά, κεράτινα καὶ ἀνώμαλα καὶ προεχουν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος. Τὸ χρῶμα τους εἶναι σὰν τὸ χρῶμα τοῦ ἄλλου δέρματος, μὰ λίγο πιὸ σκοῦρο πρὸς τὸ γκρίζο, τὸ καστανὸ ἢ τὸ μαῦρο. Καμμιὰ φορὰ σχίζονται στὴν ἐπιφάνειά τους καὶ μπορεῖ καὶ νὰ ματώσουν.

Δὲν εἶναι σπάνιο νὰ ἑνωθοῦν πολλὲς μεταξύ των καὶ νὰ κάμουν μιὰ ἀλόκληρη πλάκα καὶ γύρω της νὰ ὑπάρχουν ἄλλες μόνες τους. Οἱ μυρμηκιὲς στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν καὶ γύρω στὰ νύχια εἶναι ἐπώδυνες, ἀντίθετα μὲ τὶς ἄλλες ποὺ δὲν πονοῦν καθόλου.

Οἱ μυρμηκιὲς τῶν νυχιῶν πιέζουν καὶ σηκώνουν τὸ νῦχι καὶ τὸ παραμορφώνουν. Στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν τὸ σχῆμα τους εἶναι ἀλλοιώτικο, κάνουν μιὰ τρύπα μὲ σκληρὰ τοιχώματα, ποὺ ἀπὸ μέσα βγαίνουν πολλὲς ψιλὲς κεφαλίτσες προεξοχὲς καὶ δυσκολεύουν τὸ βάδισμα. Αὐτὲς μπερδεύονται μὲ τοὺς κάλους, γιατὶ βγαίνουν καὶ οἱ δυὸ ὅπου πατᾶ περισσότερο τὸ πόδι, μὲ οἱ κάλοι εἶναι κεράτινα ὀγκίδια, ἐνῶ οἱ μυρμηκιὲς ἔχουν τὸ σχῆμα τοῦ κεράτινου πινέλου, ποὺ βγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κεράτινη τρύπα.

Ἡ ἐντόπισίς τους, ἡ πιὸ συχνὴ εἶναι ἡ ράχη τῶν χεριῶν καὶ τῶν δακτύλων καὶ τὰ πλάγια τῶν δακτύλων. Πιὸ σπάνια βρίσκονται στὰ γόνατο, στὶς γάμπες, στοὺς ἀστράγαλους, στὸ πρόσωπο καὶ στὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς, ποὺ παρουσιάζει ἀλλοιώτικη ὄψι, μὲ πολλὴ ψιλή, σὰν κλωστὴ προεξοχή.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυρμηκιῶν εἶναι πιὸ συχνὰ μεγάλος, ποὺ μπορεῖ νὰ περάση καὶ τὶς ἑκατό, μὰ καμμιὰ φορὰ εἶναι μονάχα μιά. Στὰ παιδιὰ συχνὰ παρουσιάζονται πολλὲς μυρμηκιές, ποὺ ἑνώνονται σὲ πλάκες, μὰ στοὺς μεγάλους, ποὺ καὶ δύσκολα βγαίνουν, παρουσιάζονται μία ἢ δυό. Στὴν ἀρχὴ μεγαλώνουν πολὺ γρήγορα καὶ ὕστερα πολὺ σιγὰ καὶ συχνὰ μένουν στάσιμες γιὰ πολὺν καιρό.

Οἱ μυρμηκιὲς ὀφείλονται σ' ἕνα διηθητὸ ἰό, δηλ. σὲ κάτι πολὺ μικρὰ μικρόβια, ποὺ δὲν φαίνονται μὲ τὸ κοινὸ μικροσκόπιο, παρὰ μόνο μὲ τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο.

Μεταδίδονται ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον ἄνθρωπο ἢ καὶ στὸν ἴδιο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

Οἱ μυρμηκιὲς δὲν εἶναι σπάνιο νὰ χαθοῦν μονάχες τους καὶ καμμιὰ φορὰ μὲ ὑποδολή. Πολλὰ ἐσωτερικὰ φάρμακα δοκίμασαν γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὶς μυρμηκιές, μὰ δὲν κάνουν τίποτε. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ γιατρευτοῦν μὲ διαθερμοπηξία. Ὁ γιατρὸς θὰ φροντίση νὰ μὴ σᾶς κάνη βαθειὲς οὐλές, ποὺ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται στὶς μυρμηκιές. Ἀκόμα δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται διμυρμηκιές. Χωρὶς τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, γιατὶ μάφορα καυτήρια, προκαλοῦν ἀσχημες οὐλές. Καμμιὰ φορὰ καυτηριάζονται μιὰ ἢ δυὸ μυρμηκιὲς καὶ γίνονται οἱ ἄλλες, γι' αὐτὸ εἶναι φρόνιμο, ὅταν ὑπάρχουν πολλὲς μυρμηκιὲς νὰ μὴ καυτηριάζουν ὅλες μαζί.

Πιὸ συχνὰ ξαναβγαίνουν οἱ μυρμηκιὲς τοῦ κεφαλιοῦ μετά τὴν καυτηρίασι. Σπάνια συμβαίνει αὐτὸ γιὰ τὶς ἄλλες. Πολὺ δύσκολα γιατρεύονται οἱ μυρμηκιὲς τῶν πελμάτων, ποὺ χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατὶ γίνονται βαθειὲς πληγές, ποὺ ἀργοῦν πολὺ νὰ ἐπουλωθοῦν. Μὲ ἀκτίνες Χ μποροῦν νὰ γιατρευθοῦν οἱ μυρμηκιές, ἂν εἶναι πάρα πολλές.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κοινὲς μυρμηκιές, ὑπάρχει κι' ἕνα ἄλλο εἶδος, ποὺ παρουσιάζεται σὲ μικρὰ καὶ νεαρὰ ἄτομα καὶ ὀφείλονται κι' αὐτὲς σὲ διηθητὸ ἰό. Αὐτὲς εἶναι οἱ ὁμαλὲς νεανικὲς μυρμηκιές. Εἶναι μικρὰ ὀγκίδια, ποὺ ἔχουν μέγεθος ἀπὸ κεφαλὴ καρφίτσας ὡς μιὰ φακῆ. Ἡ ἐπιφάνειά τους εἶναι ὁμαλή, τὸ σχῆμα τους κυκλικὸ ἢ λίγο πολυγωνικὸ καὶ μόλις προεξοχοῦν ἀπὸ τὸ δέρμα. Τὸ χρῶμα τους εἶναι ὅπως τῆς ἐπιδερμίδος ἢ ἐλαφρὰ κοκκινωπὸ ἢ γκρίζο. Τὸ ἴδιο μὲ τὶς ἄλλες μυρμηκιὲς μπορεῖ νὰ εἶναι μοναχικὲς ἢ νὰ μαζεύονται μαζὶ καὶ νὰ κάνουν πλάκες. Ὁ ἀριθμὸς των εἶναι ἀπὸ δέκα ὡς πολλὲς ἑκατοντάδες. Βρίσκονται στὰ μάγουλα, τὸ μέτωπο, τοὺς κροτάφους, τὸ σαγόνι, στὸ λαιμό, στὰ χέρια καὶ τὰ δάκτυλα καὶ πολὺ σπάνια στὰ γόνατα καὶ στὰ πόδια. Καμμιὰ φορὰ συνυπάρχουν οἱ κοινὲς μὲ τὶς ὁμαλὲς μυρμηκιές.

Αὐτὲς φεύγουν πολὺ συχνὰ μόνες τους. Ἡ ὑποδολὴ φαίνεται πὼς παίζει σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτές. Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ νὰ μὴ μείνουν οὐλὲς μὲ τὴν καυτηρίασι. Πολὺ καλὴ θεραπεία εἶναι μὲ ἀκτῖνες Χ, σὲ πολὺ ἐλαφρὰ δόσι. Αὐτὲς ἐπιμένουν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς κοινὲς καὶ χρειάζεται μεγάλη ὑπομονὴ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους γιὰ νὰ καταστραφοῦν ὁλότελα.

Ἄλλες μυρμηκιὲς εἶναι οἱ γεροντικὲς ἢ σημαιροϊκές. Εἶναι λιπαρὲς μυρμηκιές, ποὺ φαίνονται σὲ ἄτομα ποὺ πέρασαν τὰ 40 καὶ μὲ τὸν καιρὸ πληθαίνουν καὶ μεγαλ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ